

Giới thiệu Con Dâu Hoàng Gia

Kiếp trước gia đình vì bị tịch biên mà khiến nàng từ một thiên kim tiểu thư sống trong giàu sang phải vào cung làm nô tỳ. May mắn không được bao lâu khi được hoàng tử rước về làm thị thiếp, thì nàng mới biết rõ bản chất thực sự của hắn, một hoàng tử ích kỷ, chỉ nghĩ tới giang sơn vạn dặm cùng con cái để thừa kế khiến nàng phải chết trong lúc sinh khó.

Trùng sinh lại lần nữa, nàng hứa với mình sẽ bảo vệ gia đình, tránh xa tên hoàng tử Tiêu Đặc đáng ghét kia. Nhưng một lần nữa nàng lại bị người thân lừa vào cung làm thị thiếp cho hắn. Liệu nhan sắc cùng tài trí hơn người, nàng có làm thay đổi bản tính của Tiêu Đặc hay không mời các bạn đón đọc truyện xuyên không Con Dâu Hoàng Gia.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Hoàng Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Sống lại một đời

Một luồng hương hồn xa xăm tỉnh lại,

Phượng Loan nằm thẳng trên chiếc giường lớn, ánh mắt mờ mịt.

Trong đầu hiện ra cảnh tượng huyết sắc hỗn loạn, nhóm cung nhân bận rộn ra vào, bên tai âm ỉ náo loạn, tiếng thái y run rẩy, "Hoàng thượng... tình hình của quý nhân sợ là không tốt, giữ người lớn? hay là thai nhi?"

Ngoài cửa vang lên giọng nói nam nhân tựa như chuông ngân ngọc hội, "Thai nhi..."

A, Phượng Loan khinh giễu (khinh thường và giễu cợt)

Quả nhiên là tác phong dứt khoát của Tiêu Đặc, ích kỷ, lãnh huyết vô tình, trong mắt chỉ có chính hắn và vạn dặm giang sơn cảm tử của hắn. Con cái là người thừa kế, là con cờ lợi thế dùng để củng cố hoàng quyền, còn nữ nhân chỉ là công cụ sinh dục mà thôi. Huống chi chính mình cũng chỉ là một nô tỳ trong cung khiến hắn mất mặt, có gì đáng giá để lưu luyến đây?

Phượng Loan nhắm mắt lại, kết thúc những hình ảnh ân oán hiện lên kia.

Lần thứ hai mở mắt, quay đầu nhìn lại gian phòng lúc này.

Bên trái dựa sát vào tường là hai chiếc ghế phối sơn màu đen thượng hạng, đối diện trên hương án bày một lư hương nhỏ mạ vàng, bên phải là bàn trang điểm gương đồng, khung gương được điêu khắc theo hình dáng hoa văn lá sen. Dựa vào hướng cánh cửa, được đặt một bức bình phong vải lụa thêu bức đồ hoa Ngọc Lan, tạo thành một vách ngăn khuê phòng, cả phòng bố trí đơn giản, vừa phải nhưng không mất đi sự hoa lệ.

Đây là... khuê phòng của mình ở Phượng gia?

Phượng Loan kinh sợ.

Chính mình thân là hậu cung phi tần, sinh là người hoàng thất, chết cũng là quý của hoàng thất, nào có thể về lại Phượng gia? Huống chi từ mười năm trước Phượng gia bị tịch biên thì đã không còn tồn tại.

Chẳng lẽ nàng gần chết lại sinh ra ảo giác, vì thế mới mơ thấy Phượng gia?

Phượng Loan thử động dậy thân thể, cũng không có suy yếu vô lực cùng đau đớn sau khi khó sinh, trong lòng nàng gật gù, quả nhiên là mình đang nằm mơ. Đi tới trước gương đồng, vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy một khuôn mặt thiếu nữ trẻ con ngây thơ, thanh lệ, xinh tươi, khóe mắt đuôi lông mày còn có chút thần thái mềm mại.

Hình dáng này.....chính là mình mười năm trước.

Khi đó nàng vẫn là nhị tiểu thư của Phượng gia phủ Quốc Công, ngây thơ hồn nhiên, không rành thế sự, sống cuộc sống của một thiên kim tiểu thư, an nhàn sung sướng. Buồn phiền thường ngày bất quá là mùa xuân hoa hải đường nở muộn, mùa hạ dưa hấu không đủ thanh, mùa thu mật hoa quá màu sắc không tốt, mùa đông tuyết rơi trễ một chút.

Mãi cho đến khi tai họa ngập trời giáng xuống...

Ai cũng không nghĩ tới, chỉ trong một đêm Phượng gia cả nhà sập đổ, -----bá phụ bị xử tử, phụ thân bệnh chết, đường huynh đệ* bị lưu đầy tây lĩnh,

Phượng gia nữ quyền thì bắt làm quan nô**, tất cả vinh hoa phú quý tiêu tan theo gió.

* anh em con bác

**nô tỳ nhà quan

Ngày hôm đó, tiếng kêu gào khóc bi thương của Phượng gia vang vọng kinh thiên động địa.

-----Vận mệnh kịch biến chỉ trong nháy mắt.

Bởi vì nàng và thứ muội, Trinh Nương, vẫn là thiếu nữ chưa xuất giá, đáng đáp sạch sẽ, nên bị tiến cung trở thành tiểu cung nữ. Còn các nữ quyền của Phượng gia đã thành thân thì bị bán vào nhà quan làm nô tỳ. Tổ mẫu, đại bá mẫu, mẫu thân và đại tẩu, còn có Trinh Nương, đều không chịu được sự sỉ nhục này, nên tất cả tự mình kết liễu.

Khác biệt duy nhất là mẫu thân và các nàng chết ở bên ngoài giáo phường quan nô, muội muội chết ở trong cung.

Vì sao mình không chết?

Lúc nhận được tin Trinh Nương tự tử, mình cũng đã tìm một sợi đai lưng muốn treo cổ tự sát.

Cùng là thiên kim tiểu thư Phượng gia phủ Quốc Công, Trinh Nương là do Cung di nương nuôi dưỡng, mình là do phu nhân nuôi, chẳng lẽ còn có thể sợ chết không bằng thứ muội sao? Huống hồ bản thân giờ chỉ còn cô độc một mình, lại có gì hứng thú?

Mới vừa đem đai lưng treo lên xà nhà, liền nghe tiếng cung nữ Hồng Anh cùng phòng cười gằn, "Lúc trước ta có thể được tuyển chọn làm cung nữ, trong nhà nghỉ vừa bớt đi chi phí sinh hoạt hàng ngày của một người, còn có tiền tiêu hàng tháng, tất cả đều sướng như điên. Làm sao giống các người lúc này, chính là gặp ngàn khổ sai, lại chịu không được mà muốn đi chết sao?" giọng nói nàng khinh thường, "Ta rất xem thường những người như các người, có điều trước đây sống quá tốt đi, chịu chút khổ sở cũng không được, chết rồi cũng tốt, sống chỉ tổ lãng phí thức ăn!".

Chính bản thân xông qua muôn liễu mạng cùng nàng, lôi kéo vật lộn, cuối cùng cả hai đều bị quản sự cô cô dạy dỗ một trận, nhưng chính bởi vì sự phản nộ này cùng hận ý mới khiến cho mình sống sót.

Suy nghĩ tới lui, Phượng Loan đau đầu khó chịu được.

"Tiểu thư tỉnh rồi?" Ngoài cửa vang lên tiếng động, một phụ nhân trung niên mặc sam y sắc thu đi vào, nàng quay đầu nhìn phía sau, "Các người hầu hạ thế nào vậy? Tiểu thư tỉnh rồi cũng không biết." Ngực khí mang vẻ khó chịu, "Lúc này Bích Lạc mới bị bệnh hai ngày, một đám liền không có người quản."

Phượng Loan ngơ ngác nhìn đối phương, đây là...nhũ mẫu của mình lúc nhỏ.

"Ma ma đừng tức giận." Nha đầu Bảo Châu mặc bộ váy áo màu đỏ, từ phía sau chạy tới, cười hi hi nói: "Ta đây liền hầu hạ tiểu thư rửa mặt ". Chẳng những không có nhận sai, còn tỏ vẻ không thêm đề ý lời răn dạy.

Phượng Loan thấy thế, tâm trạng không khỏi có chút giễu cợt.

Năm đó nàng thích Bảo Châu đáng đáp xinh đẹp, nói chuyện thoải mái, nuông chiều nàng có phần không biết lớn nhỏ, thậm chí ngay cả Khương ma ma cũng không để trong mắt. Nhắc tới thì cũng không muốn so đo tính xấu đấy, chỉ là sau đó...Phượng gia mang tội bị bắt, thời điểm bị tịch biên, không ít đáng đối đầu muốn nắm chặt tội danh người nhà họ Phượng, nên lên lút thu mua hạ nhân Phượng gia.

Bảo Châu nàng...vụ không Tam đường ca vứt bỏ việc thành thân, lại đổ tội danh hành hung nô bộc.

Tam đường ca từ nhỏ tính tình cứng rắn, tính khí nóng nảy, thời điểm hồi cung còn ở trên công đường cùng hình quan tranh cãi ầm ĩ, kết quả cả bị chặt đứt một chân, sau đó vết thương nhiễm trùng. Cuối cùng chết trên đường lưu đày đến tây lĩnh.

Trong lòng Phượng Loan cảm thấy đau xót.

"Tiểu thư" Bảo Châu đề tiểu nha hoàn nâng chậu đồng, ngọt ngào cười hỏi, "Người xem thử nước có lạnh không?"

Tại lúc Phượng Loan còn đang thất thần, sớm có năm sáu nha hoàn đi vào, bưng chậu, cầm bột thơm, giúp nàng cuốn ống tay áo, từng người vội vàng nhưng ngay ngắn có thứ tự. Bảo Châu tự mình chọn lấy hộp kem thoa trắng, dùng cây trâm khơi ra một ít, vừa giúp nàng bôi lên, vừa nói, "Chỉ cần thoa một lớp mỏng, tránh khỏi khô da lại thấy thoải mái, đây thật là đồ tốt."

Nàng nói lời này là có ý tứ mong được ban thưởng một hộp.

Phượng Loan nghe được rõ ràng nhưng không đáp lại.

Trong lòng cười gằn, cái loại cầu nô bán chủ cầu vinh, lại còn dám bày ra tâm kế đòi đồ vật? Lòng lang dạ sói, vong ân phụ nghĩa, không giữ quy tắc, nên kéo ra ngoài loạn côn đánh chết!

"Tiểu thư không thoải mái sao?" Khương ma ma thấy nàng nhúm mày, lo lắng hỏi.

Phượng Loan lắc đầu, "Không có". Nhìn nhũ mầu lúc mình mười tuổi, trong lòng cảm khái vạn lần, trước khi chết trong mộng có thể gặp lại nhũ mầu cũng coi như là phúc phận của chính mình rồi.

Năm đó, sau khi Phượng gia bị tịch biên, cả nhà nhũ mầu bị liên lụy giáng thành quan nô. Từ nhỏ nhũ mầu nuôi dưỡng nàng, nàng trong lòng bàn tay suốt mười mấy năm, so với thân sinh cốt nhục còn muốn thân hơn. Bởi vì nhớ thương đến nàng mà ban đêm âm thầm lén lút khóc, chỉ trong mấy năm đã khóc mù cả đôi mắt.

Một nô tỳ bị mù mắt thì có chủ nhân nhà nào chịu thu nhận chứ? Đến lúc chết đi cũng chỉ có một manh chiếu gói quần vào.

Nghĩ đến đây, trong lòng Phượng Loan ức nghẹn khó chịu.

"Tiểu thư." Khương ma ma thấy sắc mặt nàng không tốt, càng lo lắng, đi tới xoa nhẹ trán nàng, "Ước chừng là chỉ mới đầu xuân hay thay xiêm áo mùa đông đi?" Sau đó thở phào nhẹ nhõm, "Cũng còn tốt, không bị sốt."

"Ta thật sự không có chuyện gì." Phượng Loan lo sẽ hù dọa nàng, cố nén tâm tình bất định đang dâng trào, mỉm cười nói: "Chỉ là mới vừa thức dậy còn chưa có thật sự tỉnh táo nên có chút mơ màng thôi." Khoan đã... hình như không thích hợp lắm, tại sao trong mộng còn có thể ngửi được mùi hương quen thuộc? Còn cảm nhận được nhiệt độ trên tay của nhũ mầu, cùng với cảm xúc nhu hòa.

Mộng này thật sự là quá mức rõ ràng, quá mức chân thực rồi.

Dường như...nàng đã sống lại.

Phượng Loan bỏ ra thời gian vài ngày, mới chậm rãi thích ứng với việc chính mình sống lại đời này một cách ly kỳ.

Không chỉ có khởi tử hồi sinh, nàng còn trở về mười năm trước.

Có thể không làm cung nữ, không làm thị thiếp của Tiêu Đặc, trở lại là một thiên kim tiểu thư của phủ Quốc Công, thật tốt.... Quả thực chính là từ địa ngục trở lại thiên đường, giống như cuộc sống thần tiên vậy.

Như vậy, kiếp này bản thân nàng phải làm sao qua đây?

Đầu tiên Phượng Loan nghĩ đến chính là, tuyệt đối sẽ không thể cùng Tiêu Đặc có bất kỳ quan hệ nào! Đúng rồi, chỉ cần ngày đó nàng không đi đưa trà cho Mai quý phi, thì sẽ không được thưởng váy áo, không đi con đường kia cũng sẽ không gặp phải Tiêu Đặc rồi.

Ngày đó khí trời rất tốt, xanh thắm như ngọc.

Mai quý phi khen mình đưa đến món tráng miệng ngon, thưởng cho một xiêm váy áo bách điệp tung bay có thêu chỉ vàng, hơn nữa rất là cao hứng, không muốn cho mình thay ra, nói là nhìn giống hình dáng của nàng khi còn trẻ.

Bản thân thay đồ chờ đến khi Mai quý phi xem được rồi, lần thứ hai tạ ân xin cáo lui.

Bởi vì thời gian trì hoãn quá lâu, nàng vội vã trở về, một đường cúi đầu, dưới chân bước nhanh, cứ như vậy.....đột nhiên va vào trong lòng ngực Tiêu Đặc. Chỉ vừa nhận ra trang sức hình rồng của hoàng tử trên người hắn, còn không kịp nhìn rõ mặt, liền ngửi thấy mùi rượu nồng nặc, đã bị hấn lùi vào trong động núi giả.

Trước mắt cảnh vật đan xen xoay tròn hỗn loạn, trong lòng kinh hoàng, lần váy của nàng bị người kéo lên, tiếp theo chính là tiếng gấm lụa xé rách, bản thân liều mạng giãy dụa, "Điện hạ, thả ta ra..."

Tiếp theo một cái chớp mắt lại nghe thấy cung nhân rít gào, "A, Là Đao Vương Điện hạ."

Vụ bê bối chiếm đoạt cung nữ của Tiêu Đặc rất nhanh truyền đến tai ngự tiền.

Hoàng đế nghe xong yên lặng một hồi, sau đó nói: "Thiên hạ của trăm giàu có, chỉ là một cung nữ thì đáng gì?" Khẩu khí nhẹ tựa mây gió, "Nếu lão Lục yêu thích cung nữ này, trăm lần thưởng cho người."

Ai cũng rõ ràng trong vụ bê bối này có điều kỳ lạ.

Nghĩ xem, Tiêu Đặc thân là hoàng tử vô cùng tôn quý, nữ nhân gì mà chưa từng thấy? nữ nhân gì mà không lấy được đến tay? Dĩ nhiên ở trong cung say rượu là thất đức, lúc đó sẽ bị bắt giam, không thể không khiến người ta phải suy nghĩ.

Lúc này đây Tiêu Đặc uống rượu tội danh đầy đủ.

Huy động nhân lực đi thăm dò chứng cứ, nhưng vỡ lẽ ra nghi vấn vu khống lẫn nhau, tỷ như hoàng tử mưu hại hoàng tử, phi tần tính toán hoàng tử*, không thiếu được một hồi gió tanh mưa máu.

* người được thừa kế ngôi vua

Ai cũng không nghĩ tới, một tay Hoàng đế hòa phong hóa vũ, liền đem mọi sự nhiễu loạn áp chế xuống.

Chính mình bị liên quan cũng coi như nhặt lại tánh mạng.

-----mọi người ai cũng nói mình vận khí tốt.

Thử nghĩ xem đứa con gái của tội thần bị đẩy làm nô, tên ghi vào tiện tịch*, ở trong cung không có chỗ dựa giống như lục bình vậy, không chắc ngày nào đó chết đi cũng không ai biết, càng khỏi nói đến việc lập gia đình. Bản thân cũng không nghĩ sẽ lập gia đình, gả cho hoàng tử, chính là Đao Vương Tiêu Đặc quyền thể hiện hách, thậm chí vào cửa còn có phong hào.

* hộ tịch cho người thấp hèn

Hai tháng sau, chính mình lại được chuẩn ra có thai.

Mọi chuyện tựa hồ như đang tốt lên...

Sau khi Phụng gia bị tịch biên, bản thân mình từ một thiên kim tiểu thư phủ Quốc Công trở thành cung nữ, từ đám mây rơi xuống vũng bùn suốt gần mười năm, sớm đem một lòng tìm chết mãi mòn, từ từ trở nên tham sống sợ chết. Dù cho bị Tiêu Đặc làm nhục, nhưng vừa vào Đao Vương Phủ, một lần nữa sống những tháng ngày trong nhung lụa, dần dần quên đi hận ý.

Sống tiếp, sống tiếp, cứ như vậy sống tiếp.

Năm đó trên triều đình tình hình biến đổi kỳ quái, sóng lớn mãnh liệt, Thái tử chết đi, Túc Vương bị phế, Thành vương bị lật đổ, còn lại duy nhất Đao Vương Tiêu Đặc siêu quần xuất chúng, tại lúc Hoàng đế băng hà, thành công đăng cơ ngôi vị Hoàng đế.

Sau đó nàng được phong thành quý nhân, trở lại hoàng cung, cuối cùng thể nhưng khó sinh mà xảy ra chuyện.

Phụng Loan tự giễu cười khẽ, đảo một vòng lớn như vậy, chính mình vẫn là chạy không thoát cái chết. Cần thận nghĩ lại, cùng với hơn tám năm làm cung nữ, lại bị Tiêu Đặc sỉ nhục, sau đó rơi vào cuộc tranh đấu cùng thể thiếp của hắn rồi chết thảm, còn không bằng lúc trước cùng mẫu thân và các nàng chết đi.

Thế nhưng hiện tại, chính mình sống lại một đời cũng không muốn chết đi một cách uổng phí.

Như vậy liệu có biện pháp nào để cách xa Tiêu Đặc, mà nàng có thể sống tốt đây?

Xem ra kiếp này chuyện bản thân cần làm đầu tiên không phải căm hận Tiêu Đặc, không phải truy ra chân tướng sự tình khó sinh của kiếp trước, càng không phải cùng Bảo Châu loại nô tài này so đo, mà là...hoàn toàn thay đổi bị kịch Phụng gia bị tịch biên của kiếp trước.

Chỉ cần Phụng gia vẫn luôn tốt, chính mình sẽ không phải vào cung làm nô tỳ, sẽ không bị Tiêu Đặc chiếm đoạt, càng sẽ không cùng thể thiếp của hắn tranh đấu, sẽ không một lòng đau khổ vẫn là phải chết thảm.

----- chỉ cần Phụng gia sừng sững không ngã, hết thảy đều không giống nhau.

Phụng Loan âm thầm hạ quyết tâm

"Tiểu thư" Tiểu nha hoàn từ bên ngoài đi vào nói: "Phu nhân truyền lời bảo tiểu thư đi qua một chuyện."

"Biết rồi" Phụng Loan thu hồi tâm tư bay xa, dặn dò Bảo Châu, "Lại đây thay ta thu thập một chút". Chính mình ngồi vào bàn trang điểm, một lần nữa dặm lại son phấn, chỉnh trang trăm cài, sau đó cẩn thận sửa sang lại xiêm y, cuối cùng soi gương xác định không có chỗ nào không ổn mới đi ra ngoài.

Trịnh trọng như vậy, chỉ vì mẫu thân Chân thị rất là chú ý dung nhan trên mặt, gần như đạt đến trình độ cổ chấp, trăm cài không được sai lệch, tóc mai không được buông lỏng, liền ngay cả quần áo phối hợp màu sắc phải thật tương xứng, tùy tùng nha hoàng đều phải được đem giáo huấn một trận. Đối với cung trang bản thân nàng thì càng không cần phải nói, mỗi lần thấy chỉ có thể dùng một câu để hình dung.

--- ----- hoàn mỹ không tì vết

Xiêm áo như mây trang dung như hoa, quyến rũ như nước, đó chính là mẫu thân, nữ nhân trong nữ nhân.

So với mẫu thân, chính nàng là một tiểu thư nhà quan cũng có vẻ có chút thô ráp.

Phụng Loan nghĩ đến đây trong lòng buồn bã, vì lẽ đó kiếp trước khi Phụng gia bị giáng tội, mẫu thân là người đầu tiên thất cổ tự tử, nàng giống như một nụ hoa mềm mại, làm sao có thể rơi xuống bùn lầy cho người dẫm đạp? Ngay cả lúc chết, trang phục của mẫu thân đều không hề có chút tỳ vết, chỉ lẳng lẳng nằm ở nơi đó, giống như một mỹ nhân đang chìm vào giấc ngủ sâu.

Phụng Loan đứng ở sân cửa viện trồng đầy hoa hải đường, điều chỉnh lại tâm tình, chậm rãi đi vào.

"Loan nhi, vào đi con." Chân thị tiếng nói thanh thúy, cho dù đã ngoài ba mươi, thế nhưng coi trọng nhất việc bảo dưỡng, thêm vào tâm thái giọng điệu mang vẻ mềm mại, ngược lại càng giống như thiếu phụ vừa lập gia đình. Nàng nâng tay chỉ về cái khay, bộ ba vòng tay Linh lung kết sợi tơ vàng va vào nhau kêu leng keng. "Con xem, cây trâm lần trước đã được làm xong."

Phượng Loan không khỏi cảm thấy buồn cười.

Mẫu thân đặc biệt cho truyền nàng lại đây chỉ vì một cây trâm? Tính tình đối với kiếp trước vẫn giống như đúc.

"Để con nhìn xem." Phượng Loan ngồi trên giường mỹ nhân, cầm lấy trâm phượng có điểm chín viên ngọc phi thúy đan với những sợi tua mỏng, thân trâm ánh vàng sáng bóng, ngọc phi thúy óng ánh trong suốt bảo quang lưu chuyển, vẻ đẹp làm cho người ta không nỡ buông tay.

"Con thấy khéo không?" Chân thị mặc dù là hỏi, nhưng lại có vẻ đắc ý, "Tuy hình dáng đơn giản, nhưng so với đồ của người Hồ* ngoài kia thì đẹp hơn nhiều."

*dân tộc phía bắc và phía tây Trung quốc

Bởi vì bản vẽ cây trâm xuất từ tay nàng, càng ngày càng thêm yêu thích, cầm về cây trâm trong tay nữ nhi xoay chuyển qua lại, giọng nói dịu dàng: "Trở về lại làm một bộ theo bản vẽ cho con, cái này ta chọn trước."

Ngụ ý này tự nhiên là cho nàng hưởng dụng trước tiên.

Tính trẻ con này của mẫu thân, cùng con gái tranh giành, nếu như ở nhà khác kiên quyết là không có, nha hoàn ma ma ở nhị phòng sớm nhìn thành thói quen.

Phượng Loan cũng không để ý lắm, cười nói: "Dạ, trở về con sẽ chọn."

Chân thị chơi đùa với cây trâm một lúc, đáng vẻ hứng thú không giảm, để nha đầu cầm gương đến, nhìn trước nhìn sau, rồi chính nàng nhìn gương thử cái trâm phượng. Làm mấy lần vẫn thấy không hài lòng lắm, lại lo sẽ làm rối búi tóc kiểu dao dài vọng tiên kể phức tạp, nhất thời do dự bất định, không biết phải ra tay cái chỗ nào nên dừng lại.

Phượng Loan đứng dậy, đưa tay nói: "Mẫu thân, để con thay người cài lên."

"Không cần." Chân thị nhất thời giơ tay lên, tránh được con gái nói: "Minh Châu, Triều Lộ, các người giúp ta đem trâm phượng cài lên, cẩn thận chút, đừng làm hỏng búi tóc."

Tay Phượng Loan dừng ở giữa không trung, một lát sau, chậm rãi thu về.

Trong lòng nàng khẽ thở dài.

Hai kiếp, mẫu thân vẫn là cổ quái như vậy.

Không biết do duyên cớ gì, từ nhỏ mẫu thân đã không thích tiếp xúc với mình, trong ấn tượng là chưa bao giờ ôm ấp mình, nói chuẩn xác thì chỉ tí xíu đụng chạm đều không có.

----- hay là mỗi người đều có chút cổ quái?

Tỷ như Tiêu Đạc, uống trà kiên quyết không uống Hoa Trà.

Có một lần Đao Vương phi dẫn cơ thiếp vương phủ ra sau sân viện uống trà ngắm hoa, nữ nhân đều thích màu hoa trà sắc sảo, có người còn nói nếu thường uống có thể mỹ dung dưỡng nhan, đều có đủ loại hoa trà, mộc tê, mận côi (hoa hồng), mặt ly (hoa nhài). Vừa vặn Tiêu Đạc đi đến, Tường trác phi nhất thời không có để ý, bưng một ly trà mận côi cho hắn.

Tiêu Đạc không có xem cẩn thận, lại nhận lấy, sau khi uống một hớp, liền đem ly trà đập bể tại chỗ.

"Trà ngon đều bị các người làm hỏng hết!"

Khiến Tường trác phi sượng cả mặt, lúc thì đỏ, lúc thì trắng, suýt chút nữa bật khóc.

Đao Vương phi nhanh chóng giúp đỡ hòa giải, cũng bị giáo huấn.

Một buổi phẩm trà ngắm hoa tốt đẹp, vốn vô cùng náo nhiệt, chỉ ít ỏi ở bên ngoài cơ thiếp vương phủ vẫn tỏ vẻ hoà thuận, kết quả bởi vì Tiêu Đạc uống hoa trà, cuối cùng huyền náo tan rã trong không vui.

"Loan nhi, con làm sao vậy?" Chân thị thấy con gái ngơ ngác, tưởng chính mình làm nàng mất mặt, không khỏi có chút băn khoăn, liền tháo xuống trâm phượng cho nàng, "Cái này con cầm trước đi."

Mẫu thân là muốn bồi thường cho mình? Nhưng chính mình cũng không phải đang tức giận vì nàng.

Phượng Loan thuận thế nhận lấy, cười nói: "Đa tạ mẫu thân, vậy lần này con có thể chiếm trước rồi."

Nhưng trong lòng hơi buồn bực, thỉnh thoảng nàng đều nhớ tới Tiêu Đạc, cái cảm giác này, như bị tơ nhện quấn quanh không dứt, thực sự là phiền chán không thôi.

Phượng Loan hít sâu một hơi.

Đã quên hẳn, cũng không muốn tiếp tục cùng hắn có bất kỳ quan hệ.

----Kiếp này nàng muốn sống thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Hoàng Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Nữ nhân dung mạo xinh đẹp

Phượng Loan không nghĩ muốn gặp lại Tiêu Đạc, không muốn gặp lại người của Đoàn Vương phủ, nhưng sự tình một mực không theo ý nguyện của nàng.

Vài ngày tới chính là sinh thần bốn mươi của Đại lão gia Phượng Uyên.

Phượng Quốc công phủ tổ chức đại thọ, kinh thành danh môn quý tộc đều lần lượt lại đây chúc thọ, phía trước có khách nam tử không cần nói tới, phía sau bên trong tiếp đón những nữ quyền nhà quyền quý, có một vị mà Phượng Loan hoàn toàn không muốn gặp lại.

Đó chính là biểu tỷ Mục Linh Gia, chính thất của Tiêu Đạc, --- Đoàn Vương phi.

"Tiểu Loan" Đoàn Vương phi cười tủm tỉm, thăm hỏi: "Lại đây để ta xem." Nàng, Đại phu nhân và Chân thị cùng nhau nói cười, "Nháy mắt, Tiểu Loan đã lớn thành một đại cô nương rồi."

Phượng Loan chỉ cúi đầu làm ra bộ dáng thiếu nữ ngưng ngượng.

Chân thị chỉ cười cười, không trả lời.

Đại phu nhân sợ Đoàn Vương phi cảm thấy tệ nhạt, vội nói: "Đúng vậy a, những cô nương trong phủ chúng ta, tính ra thì đáng đáp Tiểu Loan đoạn trang nhất, thật là một nha đầu khiến người thương."

Cũng may Đoàn Vương phi chỉ là thuận miệng thăm hỏi, đối với biểu muội hứng thú không lớn, lại hướng nẫu thân của nàng, Mục phu nhân hỏi: "Hôm nay Nhu Gia sao lại không tới? Ta nhớ nàng cùng Tiểu Loan rất thân thiết."

Mục phu nhân trả lời: "Nhu Gia mấy ngày trước bị nhiễm lạnh." Tiểu nữ nhi bướng bỉnh, đi ngắt hoa ven bờ sông làm ướt váy, kết quả bị phong hàn, trước mặt thân thích không tiện nói ra, chỉ nhân nhặt nói, "Ta bắt nàng ở trong nhà nghỉ ngơi mấy ngày mới cho phép ra ngoài."

Đại phu nhân khách sáo hỏi: "Không nghiêm trọng chứ?"

"Không nghiêm trọng..."

Phượng Loan không có tâm tư nghe các nàng nói chuyện phiếm, tầm mắt thỉnh thoảng lướt qua Đoàn Vương phi, cảm xúc ngổn ngang.

Kiếp trước vào ngày nàng sinh khó, Tiêu Đạc thân là nam tử, không thể đi vào phòng sinh máu tanh xui xẻo, dù là bản thân sẽ bị một xác hai mạng, hắn cũng chỉ đứng ngoài cửa sổ. Thế nhưng thân là chủ mẫu vương phủ, Đoàn Vương phi, bất luận là ý tứ gì, thì vẫn phải vì danh tiếng hiển lương của nàng, cũng nên tự mình đi vào nhìn một chút.

Ở thời khắc mình sắp chết, trong cơn hỗn loạn, ...đã nhìn thấy gì?

Nhìn thấy đôi mắt Đoàn Vương phi trong suốt, bình tĩnh, không mảy may có chút cảm xúc lo lắng, thậm chí còn tỏ vẻ khoan khoái.

--- là người sao? Biểu tỷ, là người muốn tự tay chôn vùi ta sao?

"Tiểu Loan, làm sao lại ngơ ngác nhìn ta như thế?" Đoàn Vương phi đối với nàng cười nói.

Phượng Loan thu hồi tầm mắt, cúi thấp đầu, "Muội thấy trăm phượng trên đầu vương phi nương nương nhìn thật đẹp mắt."

Đoan Vương phi so với nàng lớn hơn gấp đôi, so với Tiêu Đặc lớn hơn hai tuổi, năm nay hẳn là hai mươi sáu tuổi. Lẽ ra nàng ở tuổi này không coi là nhỏ, nhưng nàng búi kiểu tóc như vãn kế, nhan sắc nhã nhặn, một thân cung trang đoan chính mặc trên người, không hề rườm rà, ngược lại càng có khí thế duyên dáng sang trọng.

"Chỉ là nhiều chút ánh vàng hơn thôi." Đoan Vương phi cười, tháo xuống đôi vòng phi thủy trên tay, "Có điều trăm phượng là làm theo qui cách mệnh phụ, người mang không thích hợp, đôi vòng tay này cũng không tệ lắm, màu sắc rất tốt."

Phượng Loan không muốn, thế nhưng lúc này lại không thể không tiếp, "Đa tạ Vương Phi nương nương."

Phượng đại nãi nãi luôn luôn yêu thích hòa khí, giành nói cười trước: "Nhị muội muội hôm nay nhưng là được lợi rồi, chỉ bằng một câu nói đã nhận được đồ tốt từ Vương Phi nương nương."

Đoan Vương phi cười cười, "Cho Tiêu Loan đeo chơi thôi, không đáng gì cả."

Đại phu nhân nói: "Vương phi nương nương thật hào phóng."

Mục phu nhân vẽ mặt kiêu ngạo, tự đắc nói: "Không phải ta khoe khoang, Vương Phi nương nương từ nhỏ đã không giống những cô nương khác, làm người hào phóng, tính tình dịu dàng ôn hậu, bao nhiêu người cũng không sánh nổi đấy."

Nàng nói như vậy, Đại phu nhân cùng Phượng đại nãi nãi tự nhiên theo nịnh hót.

Chân thị luôn luôn lười cho có lệ, vẫn là cười nhạt.

Mục phu nhân bắt mắt liếc nhìn nàng.

Phượng Loan không nghĩ mẫu thân quá phận bị chú ý, đem vòng tay đưa cho nha hoàng, ngoài miệng nói: "Thay ta cất lại cho tốt, cẩn thận một chút, chạm vào hồng nữa điểm thì cẩn thận da các người." Kì thực trong lòng nàng không muốn cặp vòng tay này chút nào, càng không muốn ở đây xã giao, nên tìm cái cơ thoát ra ngoài thôi.

Mọi người nghĩ nàng tuổi còn nhỏ, cũng không hỏi nhiều.

Phượng Loan ra khỏi Khôi Tàn trai, nhất thời cảm thấy thông khí rõ ràng, bởi vì phiền chán náo nhiệt phía trước, cùng những loại ân tình khách sáo giả tạo tới lui kia, liền hướng phía sau trong hoa viên đi dạo.

Đi được một đoạn, nha hoàng Đại Mạo hỏi: "Tiểu thư, có muốn hay không nghỉ ngơi một chút?"

"Không cần." Phượng Loan thật không cảm thấy mệt, một viên ngói một viên gạch trong phủ, từng cọng cây ngọn cỏ, đều quen thuộc như vậy, mỗi một nơi đều lưu lại ký ức của bản thân, khiến cho mình cực kỳ quyến luyến. Đang đang dừng chân nhìn quanh bốn phía, bỗng phát hiện phía sau cửa sổ hoa văn ô vuông có mấy bóng người, không khỏi chú ý liếc mắt nhìn.

Tựa hồ...xuất hiện hoa văn cấm bào đặc biệt quen thuộc nào đó.

---là hoa văn con rồng hoàng tử sử dụng.

Trong lòng nàng nhất thời một hồi "lộp bộp", đang muốn lảng tránh, nhưng đã không còn kịp.

"Tiểu Loan." Sau đó là một loạt tiếng bước chân từ vòng cửa hoa mai, bên kia một người thiếu niên, ước chừng mười sáu, mười bảy tuổi đi tới, bước đi nhẹ nhàng, tính thần phấn chấn, phong thái khí phách anh tuấn.

"Nhị ca." Phượng Loan làm lễ, giải thích: "Chúng ta đang muốn đi hái vài nhánh hoa."

Phượng Thế Ngọc khẽ gật đầu, sau đó cười nói: "Vừa vặn Đoan Vương cùng Thành vương hai vị Điện hạ lại đây tìm phụ thân nói chuyện, vừa lúc này nói xong, ta thuận tiện đưa đi dạo hoa viên." Trong ánh mắt của hắn mang theo một chút khẩn thiết gì đó, nhìn đường muội, "Nếu đã gặp được, người qua làm lễ bái kiến hai vị Điện hạ đi."

Phượng Loan không biết mình nên làm gì để từ chối, nhất thời cứng đờ.

"Tiểu Loan, sao lại ngây người ra?" Phượng Thế Ngọc có mấy phần ý tứ thúc giục.

Ở lúc hai huynh muội còn đang giằng co, phía sau vòng cửa hoa mai một đám người đã đi lại đây, bọn nha hoàn không tính, dẫn đầu ở phía trước là hai vị công tử trẻ tuổi, phảng phất giống như châu ngọc trần bảo vậy, sáng chói rực rỡ.

Hai vị hoàng tử trẻ tuổi chậm rãi đi tới.

Phượng Loan biết mình đã không thể lui, bàn tay trong áo nắm chặt thành quyền, hít sâu một hơi, nỗ lực khống chế tâm tình, không có bất luận rung động gì, gót sen nhẹ nhàng uyển chuyển tiến lên.

Bộ dạng nàng thuận theo, cuối mắt vén nhẹ vạt áo, thanh âm nhàn nhạt: "Thần nữ gặp Đoan Vương Điện hạ, Thành vương Điện hạ."

Tiêu Đặc nhìn chăm chú thiếu nữ thanh lệ trước mắt.

Phủ Phụng Quốc Công có nữ nhi nhan sắc đặc biệt vô song, được loan truyền vang danh khắp nơi.

Tiêu Đặc sớm đã nghe thấy, nhưng chỉ nghe một chút, chưa từng xem là thật. Dưới cái nhìn của hắn, bất quá là Phụng gia tự nâng giá trị bản thân cô nương nhà mình lên, cố ý đùa giỡn thủ đoạn thôi.

Hôm nay gặp mặt, cũng không tránh được khoe miệng hơi vênh lên.

Vị Phụng nhị tiểu thư xác thực có vẻ kiêu ngạo.

Chỉ thấy nàng điểm nhẹ mày ngài, không chút phấn son, liền đã là nét mặt trắng trong thuần khiết, dung mạo long lanh, còn có một đôi mắt đen láy mơ màng, mang theo hơi nước, lộ ra mấy phần mềm mại và quyến rũ kiều diễm. Khiến người không nhịn được muốn nhìn nhiều thêm, nàng thật sự thanh lệ tuyệt luân, vẫn là vô cùng quyến rũ.

Kìa một bộ xiêm y hoa lệ thêu bách điệp cùng chỉ vàng kết hợp đuôi váy phụng hoàng khiến cho màu sắc đẹp để chiếu rọi xuống nhân gian cũng phải mờ nhạt.

"Miễn lễ." Tiêu Đặc hơi nhếch khóe môi, quay đầu nhìn sang huynh đệ Thành vương Tiêu Trạ, đúng như dự đoán, trong mắt của hắn cũng mang mấy phần kinh diễm.

So với Tiêu Đặc ung dung nghiêm túc, Tiêu Trạ lại thiên về ôn hòa ảm áp hơn.

Thêm nữa tuổi vẫn còn trẻ, nên khi nói chuyện lộ ra sự côi mờ của người thiếu niên, cười khen: "Vừa mới ta còn đang khen hoa viên phủ Phụng Quốc Công gọn gàng, hoa nở càng đẹp đẽ." Hắn nhìn về phía Phụng gia hai huynh muội, "Giờ khắc này vừa thấy lệnh muội, lại cảm thấy cả vườn hoa bất quá là không bằng."

Gió mát thổi qua, khiến cách tay áo màu trắng của Phụng Loan dường như nổi lên vệt màu tím vân hà*

*vân hà là chỉ mây tía, mây ngũ sắc

Phụng Thế Ngọc cười nói "Cảm tạ Thành vương điện hạ quá khen." Đã để đường muội lộ diện nếu còn nói thêm nữa ngược lại không thích hợp, cho nên nhìn về phía đường muội, "Người không phải muốn qua hái vài cành hoa sao? Đi đi thôi."

Phụng Loan hận không thể chính mình mau mau biến mất, lo lắng ở thêm một khắc, sẽ không chế không tốt bản thân, không nhịn được nắm lấy Tiêu Đặc hỏi hắn một câu, --- kiếp trước vì sao trở mặt nhìn nàng chết? Lương tâm đều đem cho chó ăn hết sao? Hít sâu một hơi, tâm tình từ từ hòa hoãn, hạ thấp người nói: "Hai vị điện hạ, thần nữ xin cáo lui."

Phụng Thế Ngọc cười dặn dò một câu, "Ừ, gọi bọn nha hoàn theo hầu cho tốt."

Phụng Loan cũng không quay đầu lại.

Nàng người đi rồi, còn lại mấy vị nhưng là từng người đều có suy nghĩ riêng.

Tiêu Đặc trong mắt mơ hồ có ý cười, trùng hợp như thế, đi dạo hoa viên liền có thể gặp được tiểu thư chưa xuất giá, chỉ sợ.... Người nhà họ Phụng có ý tứ khác? Khóe mắt dư quang đảo qua huynh đệ, Thành vương Tiêu Trạ còn chưa lập gia đình, đang lúc cần một thế gia nữ nhi hợp độ tuổi làm vương phi, ---đoán là Phụng gia đang có ý này.

Có điều Phụng nhị tiểu thư mang theo một bình hoa nói đi hái hoa, chẳng phải là tự đánh vào mặt mình? Không lẽ thật sự chỉ là trùng hợp gặp gỡ, sự tình là tự phát sinh? Hay đây chỉ là tự Phụng Thế Ngọc nhất thời chủ trương?

Thôi, cũng không liên quan gì đến mình.

Nhưng là...

Phụng gia, Phụng gia, Phụng Quốc Công phủ, tiền đề từng có một vị Phụng Thục phi, sinh ra hai vị Thân Vương, cùng một vị Trưởng Công Chúa lớn tuổi nhất. Đến triều này lại có Phụng Nghi tần sinh ra một trai một gái, càng không cần phải nói, Phụng, Phạm, Mục tam đại thế gia, quan hệ thông gia đan xen phức tạp.

Này nữ nhi của tam đại thế gia, các hoàng tử có thể lấy được một người làm vương phi, coi như so với người khác thêm một sự trợ thủ, còn nếu là muốn nạp làm trắc phi, đừng có mơ. Những thế gia này sẽ không tự hạ thấp giá trị nữ nhi nhà mình, hoàng thượng sẽ không đáp ứng, chứ vị huynh đệ càng sẽ không đồng ý, vì lẽ đó chính mình không cần suy nghĩ.

Ngược lại là Tiêu Trạ giờ khắc này chưa cưới vương phi, còn có cơ hội.

Tiêu Đạc tâm trạng chìm xuống, thật giống như nhìn thấy một đồng núi vàng lấp lánh, chính hắn lại không thể làm gì, không thể nắm, còn phải trơ mắt nhìn huynh đệ được lời, làm sao có thể không âm ỉc? Nếu là Tiêu Trạm cười Phụng gia tiểu thư làm vương phi, cùng Phụng gia kết làm tẩn tẩn chi hảo, này... Tuyệt không đơn giản chỉ là thêm phần trợ lực.

"Lục hoàng huynh." Tiêu Trạm cười tủm tỉm nhắc nhở, "Cẩn thận dưới chân."

Tiêu Đạc gật gật đầu, liếc mắt đi về phía trước.

Tiêu Trạm theo ở phía sau, ánh mắt lóe lên một tia châm biếm. Vừa mới thời điểm Phụng nhị tiểu thư lại đây chào hỏi, huynh trưởng tâm tình có chút vi diệu, người khác không nhìn ra, nhưng hắn lại có thể cảm giác được.

Nhưng hắn đã hao tổn tâm cơ, cười Lí quốc công Mục gia nữ nhi làm vương phi.

Nữ nhi Phụng gia tự nhiên không có phần rồi.

Nói đến đúng là Phụng nhị tiểu thư xác thực không sai, thanh lệ, long lanh, mang theo vài phần cao ngạo, lại có một loại ngây thơ đáng yêu không che giấu được. Hoàng tử cười thê coi trọng nhất đương nhiên không phải tướng mạo thỏa đáng, mà là thể lực nhà mẹ đẻ của vương phi, có điều nếu bản thân vương phi là một giai nhân, cũng xem như chuyện tốt dẹt gấm thêm hoa vậy.

Tiêu Trạm trong lòng cười nhạt, Phụng Loan...nên đi thỉnh cầu một chuyến rồi.

Sau khi rời đi Phụng Loan phiền lòng không ngớt.

Kiếp trước, trước khi nàng vào cung làm cung nữ đều không có gặp qua Tiêu Đạc, cũng chưa từng thấy Tiêu Trạm, kiếp này nhân sinh phát triển nhưng xuất hiện sai lệch! Thôi, chỉ cần Phụng gia không bị xét nhà, thì nàng sẽ không vào cung, kiên quyết không làm tiểu thiếp cho Tiêu Đạc.

Đúng vậy... Chỉ cần xử lý tốt đại sự này là được.

"Nhị tiểu thư!" Cách đó không xa, cạnh cửa đi tới một tiểu nha hoàn mặc váy xanh nhạt, nàng giơ tay lên. "Vừa vặn đại phu nhân bảo em mời người, đúng lúc em cũng không cần đi tìm trong Tinh Bảo Nguyệt các."

"Đại bá mẫu tìm ta?" Phụng Loan tuy rằng kinh ngạc, nhưng vẫn là gật đầu, "Được, ta liền tới đây." Dọc theo đường nhỏ trồng cây tử đằng, một đường đi lên trên hướng tới Khôi Tản trai, tâm tư nàng trôi nổi bất định.

Phụ Phụng Quốc Công, chia làm hai phòng, đại phòng đích tôn con vợ cả, tiếp đến là chi thứ hai nhị phòng.

Nhị phòng nhân khẩu đơn giản, phụ thân nhiều năm bị bệnh Phụng Trạch, mẫu thân Chân thị, nàng, cùng với Cung di nương có một đôi nhi nữ, tổng cộng chỉ có nhiều đó chủ nhân. Phụ thân ở thời niên thiếu từng là một tú tài, sau đó bởi vì thân thể không tốt, tổ mẫu sợ hắn mệt mỏi, nghiêm lệnh không cho đọc sách tránh hao tâm tổn sức, chỉ cho điều dưỡng thật tốt.

Phụ thân bị đứt đoạn mất đường làm quan, toàn bộ sinh hoạt của nhị phòng chỉ có thể dựa vào Quốc Công phủ, bất quá là tổ mẫu Cung thị tuổi không cao, vẫn nắm rất chắc quyền hậu trạch.

So sánh bên dưới, con cháu đại phòng nhân tài xuất hiện ló ló.

Đại Bá Phụ Phụng Uyên bởi vì là trưởng tử con vợ cả, duy trì tước vị Nhất Phẩm Quốc Công, bản thân cũng là cao minh sáng suốt, chính kiến bất phàm, ở quan trường sống đến mức như cá gặp nước. Năm đó mới chỉ là tân khoa Thâm Hoa Lang, một hàn lâm nho nhỏ, từ đó đường làm quan thăng thang, hiện nay đã là chính nhị phẩm Lại Bộ Thị Lang, kiêm Trung Cự điện Đại học sĩ.

Cùng Đại Bá Phụ có hai vị cô mẫu chung một mẹ, đại cô mẫu là Thế tử phu nhân của Lí quốc công phủ Mục gia, tiểu cô mẫu tiến cung được phong nghi tẩn nương nương, sanh ra Thập nhị hoàng tử cùng lục công chúa. Bản thân đường tỷ Phụng Vinh Nương, gả vào phủ Phụ Quốc Công Phạm gia làm đại nãi nãi, nam nhân đại phòng ai cũng là nhân vật chi lan ngọc thụ.*

*đẹp trai tài giỏi

Đương nhiên, không bao gồm Tam đường ca.

Nói tới vị Tam đường ca này tựa như một kẻ dở hơi, xem như là một người kỳ lạ, bởi vì tham ăn, nên hơi béo phì, chẳng có chút xú nào chi lan ngọc thụ, lại còn không thích đọc sách, cả ngày chỉ biết ăn uống vui đùa, đem chim đi dạo ở nơi chó săn tỉnh mạch, tỉnh tỉnh lại hấp tấp nóng nảy, lật ngói nhà chuyện gì cũng làm ra được.

Có điều Tam đường ca coi như mọi thứ cũng không tốt, nhưng đối đãi với nàng lại vô cùng tốt.

Người người đều nói, Tam đường ca cùng nàng như huynh muội ruột thịt.

--- đáng tiếc kiếp trước hắn thế nhưng lại bị uống mạng

Phượng Loan trong lòng cảm khái, nhìn đại phòng ngói xanh tường trắng phía trước, rường cột chạm trổ, xuyên qua một cái núi giả, một hành lang dài chín khúc mười tám chiết*, chính là Khôi Tàn trai. Nói đến thì Đại bá mẫu đối đãi với người nhị phòng lạnh nhạt, nói chuyện thờ ơ, chính mình cũng không muốn cùng nàng tiếp xúc nhiều.

* chín đoạn mười tám khúc quẹo quanh co

Trong Khôi Tàn trai, đại phu nhân cảm một quyền kinh Phật, nghe tiếng ngẩng đầu, "Người đã đến rồi." Nàng nói chuyện không nhanh không chậm, cử chỉ ung dung thoải mái, lại có một loại khí tức đoan trang nghiêm túc, rất phù hợp với thân phận Quốc công phu nhân được ban tặng.

Phượng Loan hành lễ, hỏi: "Nghe nói Đại bá mẫu tìm con có việc?"

"Không có gì quan trọng." Đại phu nhân chỉ vật trên bàn, âm thanh nhàn nhạt: "Qua mấy ngày nữa là sinh thần của thái tử phi, đến lúc đó sẽ mang người cùng đi chúc thọ, vì vậy may thêm vài bộ xiêm y mới đi."

Sinh thần Thái tử phi? Phượng Loan trong lòng khẽ giật mình.

Trí nhớ của kiếp trước trong đầu nàng hiện lên, thêm vào vừa nảy gặp phải Tiêu Đặc, Tiêu Trạ, rất nhanh.... nàng liền nhớ lại. Trước mắt đứng là sinh thần thái tử phi, mấy ngày nay vẫn bận cân nhắc thay đổi vận mệnh Phượng gia, đúng là đem đại sự này quên mất.

Lần sinh thần này của thái tử phi, trong quá khứ tất cả tiểu thư nhà quan đều phải đến chúc mừng, trên thực tế chính là vì Thành vương Tiêu Trạ chọn vương phi tương lai. Nàng xuất thân từ phủ Phượng Quốc Công, tuổi thích hợp, con chính thất, dung mạo phẩm hạnh cũng không có vấn đề gì, điều kiện tuyệt đối đầy đủ.

---- nhưng kiếp trước mình bị lạc tuyển.

Trên thực tế, việc hoàng tử chọn chính phi giống như chơi cờ chính trị vậy.

Lần đánh cờ kiếp trước, cuối cùng Tần Thái hậu cùng Đức phi chung một phái thắng, đẩy đổ Phạm hoàng hậu, Thành vương phi chính là Tần gia tiểu thư. Vì lẽ đó lần yến hội của Thái tử phi, nàng chỉ là đi lướt qua, cơ hội nói hơn một câu đều không có, trang phục hay không trang phục, kỳ thực đều không khác mấy, không thất lễ là được.

Vả lại, Thành vương phi có cái gì tốt đâu mà tranh? Cuối cùng cũng chạy không thoát cái chết.

Phượng Loan tâm thoảng thả lỏng.

Nhưng mơ hồ lại có chút lo lắng không nói được.

Ngày hôm nay bất ngờ gặp được Tiêu Trạ, hẳn có thể hay không...? Không phải đối với mình rất hài lòng, mà là đối với việc tranh đoạt chức thái tử cần có một thế lực mạnh mẽ là vô cùng quan trọng. Đừng nói chính mình lớn lên cũng không tệ, chính là cho dù xấu xí, Tiêu Trạ cưới Phượng gia tiểu thư làm thê cũng sẽ như thường không một chút nhíu mày.

Vậy hẳn... Sẽ không phải có tính toán gì chứ??

Thôi, cũng không nên quá lo lắng.

Mẹ đẻ của Tiêu Trạ là Đoàn Cẩm tần mất sớm, vẫn do Tần Đức phi nuôi nấng lớn lên, thêm vào trong cung còn có Tần Thái hậu áp chế, coi như Tiêu Trạ đối với mình có chút ý nghĩ, cũng là như trứng chọi đá. Dù sao giờ khắc này phe cánh của hắn chưa mạnh, không cách nào cùng Thái hậu, Đức phi chống đối, chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lệnh thôi.

Nói đến thì trước mắt thế lực của hắn còn không bằng Tiêu Đặc.

Chờ chút, tại sao lại nhớ tới người kia nữa?!

Trong lòng Phượng Loan như tơ nhện quấn quanh, rất buồn bực, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy Đại bá mẫu đang nhìn nàng, vội vàng trấn định tâm tình, đứng dậy cười nói: "Tốt lắm, vậy coi như lại có thêm nhiều xiêm y mới để mặc rồi."

Đại phu nhân trong tay chuyển động Phật châu, lộ vẻ không kiên nhẫn.

Phượng Loan hơi kinh ngạc, kiếp trước Đại bá mẫu tuy đối với nàng lạnh nhạt, nhưng không tỏ rõ thái độ, chẳng lẽ có chuyện gì phiền lòng? Bởi vì người ở trước mặt, nàng thuận miệng hỏi, "Đại bá mẫu, có ai chọc giận người phiền lòng sao?"

"Còn không phải do cái tên lão Tam đàn độn kia!" Đại phu nhân đưa tay lên tràng hạt vỗ một cái, bởi vì lo lắng không nhịn được, đối với cháu gái bực tức oán giận, "Tốt ghê lắm, dự là cho hắn định ra việc hôn nhân với Vương gia, hắn không biết bị đụng vào đâu, đến tìm ta gây chuyện, nói không muốn, sau đó liền giận hờn chạy ra ngoài."

"Tam đường ca giận hờn bỏ ra ngoài?" Phượng Loan trong lòng giật mình, bỗng nhớ tới chuyện cũ.

Trong kiếp trước, trong nhà định ra hôn ước cho Tam đường ca với tiểu thư nhà họ Vương, xuất từ triều đại danh môn, một mối hôn sự tốt vô cùng. Nhưng không biết Tam đường ca nghe được lời đàm tiếu ở nơi nào, nói Vương thị cùng biểu ca của nàng có liên quan, không tình nguyện gả tới Phụng gia, chỉ vì trong nhà mẫu thân và ca ca ép buộc mới miễn cưỡng đáp lại vụ thành thân này.

Tam đường ca liền nổi giận, không chịu đáp ứng, cùng Đại bá mẫu tranh cãi rồi tức giận bỏ đi.

Sau đó hẹn một đám bằng hữu bắt lương ra thành uống rượu, vài ngày đều không chịu về nhà, thế này cũng thôi đi. Lại không biết rãnh rỗi thế nào, chán ghét việc uống rượu mua vui đơn độc vô vị, liền xuất ra đề nghị đi phụ cận Thanh Hư Quan ngắm hoa? Bấy giờ ngắm hoa đến xảy ra chuyện.

Khi ấy sự tình phát sinh thật đúng lúc, ngay dịp biểu ca Đỗ công tử của Vương thị cũng hẹn bằng hữu đi lên trên núi Thanh Hư Quan làm thơ. Hai nhóm người va vào nhau, Tam đường ca tính tình nóng nảy, người đứng bên cạnh hắn lại không ai an phận, dăm ba câu liền rùm beng lên, sau đó xảy ra đánh nhau.

Đáng thương cho đoàn người của Đỗ công tử, thơ không làm thành, ngược lại bị thương đổ máu vô cùng chật vật.

Nguyên bản một nhóm công tử phú quý mồm mép là không hiếm gì. Nhưng sự tình này chưa xong, sau khi hai nhóm người trở về, không biết ai đem chuyện đánh nhau rêu rao khắp nơi.

Truyền tới truyền lui, lời đồn đãi như quả cầu tuyết càng lăn càng lớn, càng ngày càng khoa trương, cuối cùng dĩ nhiên biến thành Vương thị hành vi bất trịch.

Tin tức truyền tới tại Vương thị, nàng không khỏi giận dữ và xấu hổ, vừa tức vừa hận, trốn ở trong phòng khóc nửa ngày, sau thừa dịp không người để ý lặng lẽ treo cổ, chớp mất hương tiêu ngọc vãn.

Tam đường ca biết tin Vương thị qua đời cũng hối hận.

"Thật sự là ta hiểu lầm nàng" Hắn hối hận nói: "Vương thị trong lòng khẳng định không có quỷ, nếu nàng yêu thích tên họ Đỗ thì gả cho chính hắn chứ làm sao đến mức tự tìm cái chết?" Tức giận đến phần nộ, hắn muốn đi tìm người truyền tin đồn liễu mạng báo thù, bị Đại Bá Phụ phạt một trận đòn đau, ra lệnh cưỡng chế khóa ở nhà không cho phép ra cửa.

Đến lúc này, việc cưới xin giữa Phụng gia cùng Vương gia không thành, ngược lại còn kết thù.

Phụng Loan tâm tình phức tạp, sau đó ngay lúc Phụng gia bị giáng tội tịch biên, những kẻ muốn gán tội cho người khác không thể thiếu công lao của Vương gia, đặc biệt Tam đường ca một lòng không làm quan, dĩ nhiên cũng có người nhìn chăm chăm, gián tiếp đưa hắn bức tử, có lẽ Vương gia không thể thoát khỏi quan hệ.

Nhưng là ngọn nguồn chuyện này.... chính Tam đường ca lỡ mồm gây họa, là người nhà họ Phụng có lỗi.

----- chẳng thể trách Vương gia bỏ đá xuống giếng.

Không được! Nàng khó khăn lắm mới sống lại đời này thì không thể tro mắt nhìn Tam đường ca giẫm lên vết xe đổ, tiếp tục lặp lại bi kịch kiếp trước! Nhất định phải ngăn cản chuyện này phát sinh!

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Hoàng Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Mộng ngày trước

Phụng Loan vì thuyết phục Đại bá mẫu đi tìm đường ca, phí hết một phen miệng lưỡi, nhưng hiệu quả cũng không lớn.

Đến cuối cùng nàng không thể không nói dối, "Cháu nghe Tam ca nói, bên ngoài đồn đại Vương thị cùng biểu ca của nàng qua lại thân mật, ca ca ra ngoài lần này...." Nàng vờ lộ ra vẻ mặt khản trương, "Có lo hắn sẽ đi tìm người ta gây chuyện hay không?"

"Cái gì?" Đại phu nhân nghe vậy liền giận đến phát run.

Lập tức sai người đi Thanh Hư Quan tìm kiếm nhi tử, nghiêm lệnh bất luận trời, cột, đều phải đem người mang về! Lại nhiều lần căn dặn cháu gái, "Nhị nha đầu lời này nhất định không thể nói ra ngoài."

Phụng Loan biết bá mẫu coi mình là tiểu hài nhi, không kín miệng, phải nhiều lần cam đoan mới trở về sân của nàng.

"Buổi trưa tiểu thư ăn không nhiều, có đói bụng hay không?" Bảo Châu vì Đại Mạo được đi theo ra ngoài một lần, sợ mình bị chủ nhân xa cách, hầu hạ ngày càng tận tâm, một mặt thân thiết hỏi: "Hay là bảo phòng bếp nhỏ làm một ít đồ? Lần trước nô tỳ thấy canh hầm hạt sen cũng rất ngon..."

"Không ăn." Phụng Loan có nhiều tâm sự nên không chút kiên nhẫn phát tay nói: "Ta muốn đi nghỉ."

Bảo Châu sớm bảo phòng bếp nhỏ làm sẵn món điểm tâm, dự định khoe khoang lấy lòng, thấy tiểu chủ nhân không hứng thú, tâm trạng không khỏi có hơi thất vọng. Nhưng nhìn vào bọn nha hoàn trong Tinh Bảo Nguyệt các, nhân tài đông đúc, nàng có thể từ một nha hoàn mua ở ngoài về, cho tới bây giờ đạt đến vị trí nhị đẳng nha hoàn, nghe thấy là biết bản lĩnh tất nhiên không kém.

Cho nên đề xuống thất vọng trong lòng, mỉm cười nói: "Nghỉ ngơi một chút cũng tốt." Nàng quay người tự mình đi trải giường chiếu, còn không quên cẩn thận dặn dò, "Chỉ là tiểu thư vừa mới ăn cơm, tạm thời uống ly trà cho tiêu cơm rồi ngủ, miễn cho khi ngủ dậy thức ăn chưa tiêu làm cho không thoải mái"

"Ừ, đi thôi." Phụng Loan phát tay đuổi người, dặn dò một câu, "Nhìn đại phòng bên kia, nếu tam gia trở về nhớ tới gọi ta ngay." Sau đó từ từ uống xong ly trà mới tới giường nằm xuống.

Thời gian chậm rãi trôi qua, không biết trôi qua bao lâu...

Phụng Loan cảm giác mình có chút khát nước, mấp máy môi nói, "Nước." Mở mắt ra, phát hiện mình nằm bên dưới giàn nho, ngày mùa hè ánh mặt trời chói chang mờ hồ chiếu khắp cảnh vật bốn phía thành một màu vàng kim, nhìn không thấy rõ. Nàng giơ tay che mắt, trong lòng có chút không rõ hỏi: "Ta ngủ bao lâu rồi?"

Nha hoàn bưng nước trà lại cười nói: "Phu nhân chỉ mới ngủ một lát." Vừa đỡ nàng ngồi lên, vừa lấy chiếc gối gấm lót ra sau cho nàng rồi hạ thấp giọng, mang theo chút ý vui vẻ nói: "Vừa nãy Cao công công báo cho Tiểu hợp tử rằng chút nữa Vương Gia sẽ lại đây."

Phụng Loan trong lòng cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng trong một lúc cũng không nghĩ ra, "Được, người hãy đi chuẩn bị."

Lúc này nha hoàn mới cười hi hi rồi đi.

Phụng Loan suy nghĩ một chút, Tiêu Đặc muốn tới đây, nghĩa là tới nay muốn nàng thị tẩm? Không biết tại sao, trong lòng sinh ra cảm giác kháng cự không nói được, có chút... không muốn hầu hạ hắn.

Ý nghĩ lớn mật này vừa xuất hiện, nàng lập tức sợ hết hồn.

Sao có thể khước từ phu quân cùng phòng?

"Nàng cũng rất biết hưởng thụ." Màu vàng kim trong ánh mặt trời, một giọng nói nam tử tao nhã như bàn thạch vang lên.

Phụng Loan ngẩng đầu nhìn lại.

Trong số các hoàng tử, Tiêu Đặc có vóc người cao lớn lực lưỡng nhất, thêm vào quanh năm luyện võ, giờ tay nhắc chân đều thấy phản chấn nhanh nhẹn, trầm ổn mạnh mẽ, bước đi khí thế trước sau như một. Hôm nay hắn mặc toàn màu đen, trên cầm bảo dùng kim tuyến thêu bàn long tứ móng tường vân đồ, ánh mặt trời chiếu rọi xuống, cả người thoát nhìn thần quang sáng chói.

Ổng tay áo của hắn giống như cách chim đại bàng, tư thái phong lưu ngồi xuống, "Tỉnh chưa?"

Phụng Loan ôn nhu trả lời: "Tỉnh rồi."

Như là bị câu nói thành thật này chọc cười vui vẻ.

Tiêu Đặc trong mắt lộ ra ý cười, đồng tử màu đen lóe ra ánh sáng dịu dàng hơn so với thường ngày, nhưng cũng vẫn là vực sâu nhìn không thấy đáy. Hắn đưa cánh tay rộng lớn ra, lòng bàn tay mang theo vết chai mỏng do quanh năm dùng cung tên, có chút thô ráp, nhẹ nhàng lướt qua khuôn mặt trắng nõn như ngọc, cuối cùng... ngón tay dừng lại trên đôi môi đỏ thắm.

Phụng Loan vừa ngượng ngùng vừa khản trương, mấp máy nói nhỏ, "Vương Gia, đang ở bên ngoài đó."

Tiêu Đặc không để ý lắm, "Nơi này là vương phủ của ta." Bọn nha hoàn đã sớm lùi xa không thấy nữa, hắn càng thêm trắng trợn không kiêng dè, ngón tay dò vào bên trong cái miệng anh đào, nhẹ nhàng xoay tròn, ý cười trong mắt càng thêm mờ ám.

Mặt Phụng Loan lập tức nóng lên, mở miệng không được, mà cứ ngậm lấy ngón tay của hắn cũng không đúng.

"Sinh một đứa bé cho ta." Tiêu Đặc thân thiết ôm hông của nàng, đem chính mình dụi vào thân thể nàng, hô hấp thờ ra mang theo nhiệt độ nóng rực, "Sinh nữ nhi, lớn lên dung mạo cùng nàng giống nhau..."

Hỏi từ? Minh và con trai của hắn đã không còn.

"Không" Phụng Loan bỗng la lên, kinh hồn bất định từ trong mộng tỉnh lại.

Bởi vì không muốn kinh động bọn nha hoàn đi vào, đỡ phải che dấu tâm tình, trở mình, nàng mờ mịt nhìn chằm chằm màn lụa thêu hoa tinh xảo, các loại hình ảnh trước mắt tất cả đều là của kiếp trước...

Trong lòng nàng khó nén được nỗi bi thương dâng trào.

Nói đến sau khi mình bị Tiêu Đạc si nhục đã không đi tìm chết, ngoại trừ muốn sống, cùng bản thân của hắn cũng có quan hệ rất lớn. Thử nghĩ một người đang muốn tìm chết trở thành một thân thấp hèn không lọt mắt, đối với mình làm loại chuyện đó, chỉ sợ không cần chờ sau này, chính mình liền sẽ đập đầu chết ngay tại chỗ rồi.

--- nhưng hắn lại là Đoan Vương Tiêu Đạc.

Hoàng thất Tiêu gia có tiếng sinh ra mỹ nam, thái tử sáng chói như ngọc, Túc Vương mảnh khảnh nhỏ nhắn, Thành vương tuấn lãng phiêu dật, liền ngay cả bản thân Hoàng đế khi còn trẻ cũng làm cho một đám phi tần manh động. Cho tới Tiêu Đạc, tướng mạo của hắn không tinh xảo bằng thái tử, không thanh nhã như Túc Vương, so tuấn tú cũng không bằng Thành vương, nhưng nam nhân này là duy nhất.

Năm đó hắn tùy ý làm ra động tác thân mật mờ ám, cũng khiến cho nàng mặt đỏ tim đập.

Khi đó, chính nàng không khỏi cấp cho bản thân cái cớ.

Ngẫm lại xem, nữ tử nào sau khi thành thân cũng sẽ cùng nam nhân làm loại việc kia. Tiêu Đạc cùng mình, bắt quá là đem thời gian thay đổi trước một chút mà thôi... không có gì quá mức.

"Bốp" Phụng Loan mạnh mẽ tát chính mình một bạt tai.

Thi thư lễ nghĩa đây? Đạo đức liêm sỉ đây? Đường đường là thiên kim tiểu thư Phụng Quốc Công phủ, từ nhỏ đã nhận sự dạy bảo, đọc đủ thứ thi thư mà lớn lên, lúc này lại thật không biết xấu hổ? Thực sự là sách đều đọc được nhưng trong lòng vứt hết đi.

Chỉ trong chốc lát, nàng không nhịn được lệ tràn khóe mi.

Chính mình đích thật là rất sợ chết, nhưng là...mình đã làm gì sai, sao vận mệnh lại đối đãi tàn khốc như vậy? Người của Phụng gia lại phạm phải tội ác tày trời cỡ nào mà muốn từng người từng người chết đi?

Đáng tiếc... không có ai trả lời.

"Tiểu thư?" Bảo Châu ở ngoài cửa hô, "Vừa nãy có tiếng động gì vậy?"

Phụng Loan hít sâu một hơi, áp xuống tâm tình, cố giữ thanh âm bình tĩnh, "Không có, người nghe lầm rồi."

"Rõ ràng là nghe thấy..." Bảo Châu nhỏ giọng lẩm bẩm, nghe được bên trong không còn âm thanh, liền không dám nói nữa, chỉ phải đề xuống lòng trần đây nghi hoặc mà lui ra. Không khỏi có chút lòng nghi ngờ, buổi sáng ra ngoài dẫn theo Đại Mạo, sẽ không âm thầm thấy mình chứng mất chứ? Sao cảm thấy tính khí tiểu thư nghiêm trang hơn, lại không ưa mình đây.

Nàng nhìn quanh một vòng, nhưng không thấy Đại Mạo ở trong phòng.

"Phi." Bảo Châu thăm mắng chửi, coi như nàng ta thức thời, trở về liền không dám tiếp tục cùng mình tranh phong, nếu không mình sẽ không để yên cho nàng đầu. Trong lòng tính toán, chờ một lát lại mang ít đồ đi xem Bích Lạc, lấy lòng nhiều một chút. Tương lai Bích Lạc đi rồi, mình nhất định sẽ là ứng cử viên làm đại nha hoàn cho tiểu thư, đây chính là rất có phân lượng.

Vẫn đang suy nghĩ tâm sự của chính mình, bên ngoài liền có người đến.

Một tiểu nha hoàn đứng ở cửa, thanh âm hơi cao hô: "Nhị tiểu thư, Tam gia từ bên ngoài về rồi." Lại mang theo vài phần gấp gáp, "Đại phu nhân bảo người đi qua."

Bảo Châu vội vàng đi ra ngoài đáp: "Tiểu thư đang nghỉ ngơi, chờ ta thông báo một tiếng."

Tiểu nha hoàn thúc giục: "Thỉnh cầu nhị tiểu thư nhanh lên." Nàng giật chân, "Chuyện của Tam gia Đại lão gia đã biết, nghe nói ngài lập tức về phủ thu thập Tam gia, không thể chậm trễ được."

Phụng Loan rửa mặt thay trang phục mất một lúc, thêm vào Phụng phủ rộng lớn, đoạn đường đi tới đại phòng Khởi Tàn trai lại xa, thời điểm nàng tới nơi, đại phòng đã náo cả lên.

Đại nha hoàn Từ Đan lặng lẽ tiến lên đón vội la lên: "Tam gia đã chọc giận Đại lão gia rồi."

Phụng Loan trong lòng cả kinh, chẳng lẽ bị việc nàng gặp Tiêu Đạc làm chậm trễ, không thể tới kịp ngăn cản Tam đường ca, vẫn là ồn ào hồng chuyện rồi sao? Nàng nói gấp gáp: "Người đừng hoảng hốt, trước tiên kể lại đại khái sự tình cho ta nghe."

Từ Đan vội nói: "Tam gia hẹn nhóm bằng hữu uống rượu, uống chừng mấy ngày, sau đó không biết chủ ý của người nào, quả thực đi tới Thanh Hư Quan nhưng lại không khéo, biểu ca của Vương gia tiểu thư là Đỗ công tử cũng tới đó."

"Ừ." Phụng Loan nhẹ gật đầu: "Thế rồi xảy ra đánh nhau?"

"Nhị tiểu thư đoán sự như thần." Từ Đan ánh mắt kinh ngạc, chỉ là trước mắt không thể hỏi được việc khác, liền nói tiếp: "Hai bên chưa nói chuyện được vài câu đã động thủ, may nhờ phu nhân phái người đến đúng lúc, không gây ra đại họa. Tuy có người khuyên can, Đỗ công tử vẫn bị đánh vỡ mũi, chảy rất nhiều máu."

Phượng Loan lo lắng không phải điều này, ngắt lời nói: "Người trẻ tuổi nhất thời ăn nói bất hòa, cũng khó tránh khỏi." Nàng hỏi: "Còn có lời đồn nào truyền ra không? Nếu có thì lớn chuyện." Nàng hạ thấp giọng, "Vương gia tiểu thư còn mặt mũi nào nữa?"

"Không có, không có." Từ Đan liên tục xua tay, "Đại quân gia Ngụy Đại Hà tự mình đi qua, lão nhân gia người ra tay, sao có thể loạn lên thêm? Nếu mà thời gian chậm hơn chút nữa, chỉ sợ cuộc ẩu đả là không tránh được."

Phượng Loan thở phào nhẹ nhõm, sau đó hỏi: "Thế nào lại đến tai Đại Bá Phụ rồi?"

Từ Đan nhỏ giọng nói: "Trùng hợp Phụ Quốc Công phủ Phạm Ngũ Gia cũng ở đó, cùng đi chung với Đỗ công tử ngâm thơ. Hắn tức giận không chịu nghe khuyên, nhất định phải đi tìm lão gia phân xử, hỏi xem tình cảm thân thích còn muốn hay không? Ngụy Đại Hà sợ Phạm Ngũ Gia gây lớn chuyện hơn, không còn cách nào, chỉ có thể theo hắn đi tìm lão gia."

Phượng Loan gật đầu, "Thì ra là vậy."

Đang nói, bên trong vang lên tiếng rít gào than đau đớn của Phượng Thế Đạt, "A, ôi! Đau, đau đau..."

Phượng Loan vội vàng nâng váy bước lên bậc thềm.

Bên trong phòng, bọn nha hoàn sớm đã lùi ra ngoài hết, chỉ còn lại mấy vị chủ nhân.

Đại lão gia Phượng Uyên có dáng vẻ bề trên điển hình của người nhà họ Phượng, vóc người cao to khỏe mạnh, mặt mày ung dung, đang độ tuổi bốn mươi cường tráng mạnh mẽ, giờ tay nhấc chân đều lộ ra vẻ trầm ổn tao nhã của người làm chủ. Ông là quan lâu năm, được ban tước vị Quốc Công, tự nhiên là có một loại khí thế nghiêm nghị không che giấu được.

Càng không cần phải nói, giờ khắc này trong tay còn nắm một cây roi gia pháp thật dài.

Phượng Loan đi vào, liền cảm giác được một luồng sát khí phả vào mặt.

Phượng Uyên tuy ở phủ Quốc Công, vẫn là một nhân vật có một không hai trên triều đình. Còn tưởng có nha hoàn dám không nghe lời muốn xông vào, đang tính nổi giận, xoay mặt nhìn rõ người, "Tiểu Loan." Sắc mặt ông hơi hòa hoãn, "Tại sao người cũng tới đây?"

Lời còn chưa dứt, liền hiểu ra đây là cứu binh do phu nhân mình kêu đến.

Cho nên không nói một lời, giờ tay đánh xuống thêm hung bạo, "Người là đồ không có chí tiến thủ! Đánh gãy chân của người, sau này sẽ không thể ra ngoài gây rắc rối cho ta!"

Phượng Thế Đạt trong hòng 'rên rỉ', kêu lên: "Phụ thân tha mạng, cha, cha..." Trong miệng còn nói lời vô vị, "Cha, người thật là cha ruột của ta sao, chân của con trai gãy mất thôi."

Phượng Loan nghe được muốn cười nhưng không dám.

Đại phu nhân bên cạnh gạt lệ, "Lão gia, tiểu súc sinh này đã biết sai, người tha cho hắn đi."

"Đại Bá Phụ." Phượng Loan thấy đường ca đã được một bài học, đánh tiếp nữa chỉ sợ nửa tháng cũng không xuống giường được, vội vàng tiến lên ngăn cản, "Đại Bá Phụ chờ chút, trước hết xin nghe cháu gái nói vài câu."

Phượng Uyên gương mặt cứng ngắt, ngừng động tác.

Phượng Loan vội nói: "Theo ý của cháu, hiện nay trước tiên cần làm tốt hai việc." Giọng nói dừng một chút, "Thứ nhất, Phạm gia cùng nhà chúng ta là thân thích, ngoại trừ cùng một tổ mẫu (bà nội), Phạm Ngũ Gia còn là tiểu thúc tử* của đại tỷ. Đoạn tình cảm thân thích này không thể làm hỏng, đỡ cho đại tỷ thấy khó xử, vì vậy Tam ca cần mau qua đó tạ lỗi."

* em trai của chồng

Vốn Phượng Thế Đạt ở bên cạnh còn đang than "Ôi, ôi", vừa nghe phải đi Phạm gia nhận lỗi, tức khắc la lên, "Ta không đi! Ta đây không thèm nhìn bản mặt đáng ghét của tên Phạm lão ngu kia..."

"Người cầm miệng cho ta!" Đại phu nhân giờ bàn tay lên hù dọa hắn, "Tiểu tử muốn chết."

Phượng Loan quay đầu lại trừng mắt, "Ca ca đừng nói chuyện."

Phượng Thế Đạt xoay mặt đi thở hắt hắt.

Phượng Loan nói tiếp: "Cho nên Đại Bá Phụ tức giận quá rồi, tốt xấu gì cũng phải chờ Tam ca đi tạ lỗi, vẹn toàn tình nghĩa thân thích, sau mới cẩn thận dạy dỗ Tam ca. Bằng không đánh bị thương, không thể xuống giường được mười ngày nửa tháng, không đi Phạm gia được, họ không biết còn tưởng chúng ta không thêm đề ý tình cảm thân thích."

Phượng Uyên cầm gia pháp trong tay vỗ lên bàn, hung hăng nói với nhi tử: "Trở về sẽ trừng trị ngươi."

Trong lòng Đại phu nhân niệm một tiếng mô Phật, không có đạo lý nào đánh người lại đánh hai lần, chút nữa chỉ cần để nhi tử đi Phạm gia bồi tội, làm đủ lễ nghi, trưởng phu có tức giận cũng sẽ chịu bỏ qua.

"Chuyện thứ hai càng khẩn thiết hơn." Phượng Loan tiếp tục nói: "Cháu được biết người hôm nay chính là biểu ca của Vương gia tiểu thư, Đỗ công tử. Nghe nói hai nhà chúng ta có ý định kết thông gia, chờ sau này Vương tiểu thư trở thành Tam tâu, nói tới thì Đỗ công tử cũng sẽ là thân thích bên nhà mẹ vợ, lại càng sẽ kêu ngao, Tam ca càng nên tới nhận lỗi."

Ở trước mặt Đại Bá Phụ, nàng không dám nói ra Đỗ công tử cùng Vương tiểu thư có lời đồn đãi.

Đại phu nhân thấy nàng nói chuyện chu toàn thỏa đáng, gật đầu tán thưởng.

Nhưng Phượng Thế Đạt lại là trẻ trâu, vừa nghe phải đi bồi tội với Đỗ công tử, làm sao chịu nghe theo? Muốn nói Phạm Ngũ Gia là tiểu thúc tử của tỷ tỷ ruột, tổ mẫu của hắn cũng xuất thân từ Phạm gia, thân càng thêm thân, hơn nữa không thể đắc tội với Phụ Quốc Công phủ, phải đi bồi tội miễn cưỡng nói còn nghe được.

Còn tên họ Đỗ kia có xuất thân gì? Đáng để chính mình đi cúi đầu chứ?!

Hơn nữa nghe đồn Vương thị và tên họ Đỗ có dính líu, mình mới không thêm cười nàng vào cửa! Hừ, dòng dõi Vương gia đã xuống dốc, nữ nhi còn không trong sạch, có xứng làm thê tử của mình sao? Đánh chết cũng không muốn.

Lập tức hô: "Ta không đi!" Trên mặt hắn mang đầy vẻ giận hờn, "Cha, đừng nói gì hết. Con sẽ không đi nhận lỗi với tên họ Đỗ, nếu người tức giận thì cứ đánh gãy chân con đi."

Đại phu nhân vội vàng ấn vào người hắn, khóc ròng nói: "Ngươi tên nghiệp chương này...."

"Tốt lắm!" Phượng Uyên lần thứ hai đưa tay cầm lấy gia pháp, lạnh lùng nói: "Hôm nay ta sẽ tác thành cho ngươi."

Phượng Loan tức giận đến giậm chân, tiến lên liền vỗ vào đường ca, "Chút nữa sẽ đem may miệng ca lại." Mắt thấy bá phụ càng lúc càng tức giận, chỉ sợ một lát Tam đường ca chịu đòn càng nặng hơn, trong lòng nhất thời sốt ruột, lời nói liền thốt ra, "Đại Bá Phụ, cháu gái có lời quan trọng muốn nói."

Phượng Uyên cố nhịn xuống, "Có điều gì quan trọng, ngươi nói đi."

Lời đã nói ra, Phượng Loan không thể nói dối trước mặt trưởng bối, liền tìm một lý do, nhanh chóng suy nghĩ, đột nhiên khi vận may đến thì trong lòng cũng sáng ra, --- nếu như mình tiên đoán một việc, sau đó trở thành sự thật, bá phụ có lẽ sẽ tin lời mình hay không? Có được sự tin tưởng tuyệt đối, rồi nói ra "giắc mộng" liên quan tới sự diệt vong của Phượng gia, liệu bá phụ có chịu nghe? Phải biết, Đại Bá Phụ là người Phượng gia ở trong quan trường được coi trọng nhất.

Dĩ nhiên, đầu tiên phải khiến ông tin tưởng tiên đoán của mình trước.

Phượng Loan tiến lên một bước nói nhỏ: "Đại Bá Phụ có thể mời người nói riêng một chút, là có liên quan đến Phạm Tướng quân."

Chân mày Phượng Uyên chau lại, rõ ràng đối với nàng rất là bất ngờ.

Phượng Loan cắn răng nói: "Xin mời Đại Bá Phụ đi thư phòng nói chuyện."

Trong phòng nhất thời yên tĩnh, không ai dám hé răng, ngay cả hô hấp tựa hồ cũng tạm thời dừng lại.

Đại phu nhân nhấp miệng nhưng không nói lời nào, ngay cả Phượng Thế Đạt vẫn đang râm rì cũng có tâm trạng tắc lưỡi, một mặt giật mình nhìn đường muội. Bé ngoan! Tiểu Loan bình thường nhìn rất ngoan ngoãn, nay lá gan so với mình còn lớn hơn.

Lại dám mời phụ thân đi thư phòng nói chuyện?!

Hắn không khỏi có chút sốt ruột, phụ thân đánh chửi hắn quen rồi, ngược lại không cảm thấy mất mặt, nếu như lát nữa phụ thân quát mắng Tiểu Loan hồ đồ hoang đường, hoặc là phát tay áo bỏ đi, mặt mũi Tiểu Loan phải để chỗ nào đây? Nàng chỉ là tiểu cô nương, da mặt mỏng, chịu không nổi uất ức, sợ là chỉ có thể khóc than.

Dù sao Tiểu Loan cũng vì cầu xin cho hắn.

Thôi, thôi, phải bỏ hết mặt mũi rồi! Trong lòng Phượng Thế Đạt ngổn ngang, quyết định chịu thua, ưng thuận việc đi bồi tội với tên họ Đỗ vậy, sau kiếm cách khác, trước tiên đem đường muội trên bậc thang cứu xuống đã.

Phượng Thế Đạt kêu lên một tiếng: "Cha..."

"Đi thôi, chúng ta đi thư phòng." Phụng Uyển thu lại về mặt, nhắc chân bước ra khỏi phòng trước.

Phụng Loan nhanh chóng đi theo.

Bên trong Tùng Phong Thủy các u nhả tình mịch, Phụng Uyển hỏi: "Phạm tướng quân có chuyện gì?"

Phụng Loan chột dạ, không dám ngẩng đầu nhìn vào mặt bá phụ, "Mấy ngày trước cháu nằm thấy ác mộng, mơ thấy..., mơ thấy Phạm tướng quân bị ngã ngựa." Nàng nắm chặt tay, nói ra bi kịch của kiếp trước, "Té chết."

Nàng nói ra tin dữ thật sự ở kiếp trước.

Nhưng Phụng Uyển nghe vào chỉ là lời nói hươu nói vượn, hoang đường! Chỉ nói việc nằm mơ đã không phải là thật, còn riêng bản thân Phạm tướng quân, thống soái chỉ huy trải qua nhiều thập niên chinh chiến sa trường, làm sao lại ngã ngựa mà chết? Ông không biết nên khóc hay cười, nếu như các con dám nói bậy như vậy, ngay tức khắc sẽ bị ăn đòn trên mặt rồi.

Nhưng Tiểu Loan...

Phụng Uyển đem bí mật kia ép xuống.

Ông xoa dịu tình hình nói: "Thôi, ta biết người cùng lão Tam thân thiết, người xin tha cho hần nguyên là huynh muội tình thâm." Nói đến chỗ này, giọng điệu hơi dừng một chút, "Chỉ là sau này không cho như vậy nữa." Không có nói thẳng ra là nàng nói dối, mà chỉ nói: "Chuyện nằm mộng giả dối không có thật, không thể tin được."

Phụng Loan không dám cãi lại chỉ đáp: "Cháu gái nghe lời dạy bảo."

Phụng Uyển lại nói: "Trở lại nói với lão Tam, nếu hần nghe lời chịu đi Phạm gia, Đổ gia bồi tội, sau này không gây rắc rối, ta sẽ không truy cứu chuyện hôm nay. Còn nếu hần vẫn chưa tỉnh táo, nhất định làm càn." Ông hừ lạnh, "Ta có nhiều con trai, đánh một đứa tàn phế cũng không đau lòng."

"Đại Bá Phụ yên tâm, cháu gái nhất định khuyên Tam ca đi bồi tội." Phụng Loan biết lúc này nói nhiều không thích hợp, nàng phải chờ đợi thời cơ đến, chờ sự tình của Phạm tướng quân biến thành sự thật, mới có thể làm cho Đại Bá Phụ coi trọng "giấc mộng" của nàng, sau đó lo lắng cho tương lai của Phụng gia, bắt đầu tính toán xem làm sao thoát ra.

Tất cả cần thời gian chờ đợi.

"Đi đi." Phụng Uyển phát tay, bùng ly trà xanh từ từ khuấy, trong lòng nhẹ nhàng thoáng khe thờ dài.

Vốn không có ý định dạy dỗ nhi tử, bất quá nề mặt Phạm gia, không thể không đánh một trận, đồng thời kiểm hãm lại tính tình nhi tử thôi. Ngược lại là cháu gái, vì muốn cầu xin cho nhi tử mà nói dối. Trong lòng khẽ lắc đầu, vẫn là Chân thị không dạy tốt con gái, quá mức nuông chiều, tính tình này nên sửa lại một chút.

Nếu không tương lai gả cho người ta mà vẫn còn ngây thơ, ở nhà chồng nhất định chịu thiệt thòi.

Mỗi ngày Phụng Uyển đều bận tâm đến chính sự triều đình, chút chuyện xảy ra trong nhà như khúc nhạc dạo ngắn, không để trong lòng, đối với "lời nói dối" của Phụng Loan càng bỏ qua một bên từ sớm. Vẫn như cũ, trời chưa sáng liền rời giường, vào triều, tan triều, sau đó tới Lại bộ làm việc. Hôm nay vừa quyết định viết hai tấu chương, đương lúc đang sao chép, thì có tiểu thái giám vội vã đi vào.

"Bên ngoài mới vừa truyền tin tức, sáng nay Phạm tướng quân không cẩn thận bị ngã ngựa, đã qua đời."

Nhất thời Lại bộ như ong vỡ tổ, "Hà?! Phạm tướng quân bị ngã ngựa?"

"Là chuyện khi nào?"

"Không thể nào." Các quan viên Lại bộ mồm năm miệng mười bắt đầu nghị luận, "Phạm tướng quân chính là sinh ở lưng ngựa, lớn lên trên lưng ngựa, người biết bơi sao có thể chết chìm cơ chứ? Hay người nghe lầm rồi."

Giương mặt Tiểu thái giám đau khổ, "Các vị đại nhân, tiểu nhân sao dám nói lung tung? Vẫn không muốn bị chặt đầu đâu."

Phụng Uyển càng kinh sợ, một giọt mực đậm nhỏ xuống tấu chương cũng không biết.

Phụng gia và Phạm gia, quan hệ của bọn tiểu bối khả năng không thân thiết, nhưng ông cùng Phạm tướng quân là biểu huynh đệ cùng chơi với nhau từ nhỏ đến lớn. Mẫu thân Phạm thị chính là cô cô ruột của hần. Bản thân hần hơn ông chín tuổi, từ nhỏ cưỡi ngựa săn bắn cũng rất tinh xảo xuất chúng, chính hần dạy cho ông thuật cưỡi ngựa.

Phạm tướng quân làm sao có thể ngã ngựa mà chết?

Đối với ông càng kính sợ chính là, giấc mộng của Tiểu Loan....chuyện lớn như vậy lại xuất hiện trong mộng của nàng

---lẽ nào nàng không có nói dối?

Dù Phụng Uyên trải qua trăm ngàn cục diện phong ba chính trị, cũng không ngờ bị sự tình quỷ dị như vậy khiến có chút kính sợ, nhưng rất nhanh ông đã điều chỉnh lại cảm xúc, quay trở về phủ, phân phó: “Kêu Tiểu Loan qua đây.”

Nha hoàng đi ra rất nhanh đã trở lại.

“Nhị tiểu thư đi ra ngoài rồi ă.” Nhớ tới lời Tam gia dặn dò nhiều lần, nếu lão gia có nhắc tới nhị tiểu thư, muốn mình nói nhiều lời tốt, vì vậy vội vàng nói rõ, “Nghe nói vài ngày nữa, nhị tiểu thư sẽ tham gia thọ yến của Thái tử phi, nên ngồi xe cùng nhị phu nhân đến Trần bảo các chọn trang sức rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Hoàng Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Vòng ngọc

Trong xe ngựa, bởi vì Chân thị sợ làm rối búi tóc và khuyên trâm, nên không dám dựa người, chỉ ngồi thẳng lưng suốt đường đi, qua thời gian dài nàng bắt đầu oán trách, "Môi lưng quá, tại sao còn chưa tới?"

Trong lòng Phụng Loan đang cân nhắc sự tình, chỉ nói qua loa: "Sắp tới rồi."

Ở kiếp trước, chính ngày hôm nay Phạm Tiến Lương bị ngã ngựa chết, không biết kiếp này có vẫn như thế không? Nếu việc xuất hiện sai lệch, Phạm Tiến Lương không chết, khẳng định Đại bá phụ càng nghĩ lúc trước mình chỉ nói dối, sau này sẽ không nghe mình nói nữa.

"Loan nhi." Tựa như Chân thị nhớ tới điều gì, đột ngột nói: "Qua mấy ngày nữa là sinh thần của thái tử phi, con không cần ăn mặc quá hoa lệ, trang phục bình thường được rồi. Không nên cùng người khác nói nhiều, ít gây chú ý, tỷ muội thân thiết trò chuyện thôi, chờ yến hội kết thúc thì về sớm một chút."

Phụng Loan không tập trung đáp: "Dạ."

"Con đừng có nghe tai này ra tai kia." Chân thị nhấn mạnh nói: "Có nhớ chưa?"

Phụng Loan thấy mẫu thân nghiêm túc, vội trả lời: "Nhớ kỹ."

Trong lòng bỗng nghĩ, kiếp trước tựa hồ mẫu thân cũng đã nói lời nói này.

Như vậy chính là mẫu thân không thích gây chú ý hay nàng sớm đã nhìn rõ đạo lý trắng có lúc tròn lúc khuyết, không muốn nàng gia nhập hoàng thất liên quan tới việc tranh giành ngôi thái tử? Nhưng lại lắc đầu bật cười, mẫu thân...chỉ chú ý đến chuyện trang phục và đường nhan, làm sao suy nghĩ sâu sắc được vậy? Trừ phi có người chỉ bảo cho nàng.

Phụng Loan cũng không để việc này trong lòng, thoáng qua đã không nghĩ đến nữa.

Trái lại vì sinh thần của thái tử phi, nghĩ lại những hình ảnh trong yến tiệc ở kiếp trước, nàng bỗng nhớ tới một người.

Đoan Vương phi Mục thị, khuê danh Linh Gia, đứng đầu trong số tỷ muội.

Kiếp trước chính mình và Mục Nhu Gia lại kết giao tri kỷ, nàng cùng Đoan Vương phi chính là tỷ muội ruột thịt

Năm đó sau khi Phụng gia gặp chuyện, bản thân bị giáng làm cung nữ, Nhu Gia lo lắng không thôi, thường xuyên chạy đi tìm tỷ tỷ Đoan Vương phi năn nỉ, hi vọng nàng có thể vào cung thuyết phục mẹ chồng là Trương cung tần, chăm sóc cho mình. Đoan Vương phi bị muội muội quấy nhiễu có chút phiền chán, nên nghĩ ra giải pháp, điều muội phu* đi tỉnh ngoài làm việc. Nhu Gia theo trượng phu đi nhậm chức, sau đó cũng không có tin tức gì về nàng nữa.

*em rể

Bất quá lại nói tiếp, nhờ có Đoan Vương phi tung một chiêu rút củi dưới đáy nồi*.

*làm chuyện lén lút sau lưng

Bằng không Nhu Gia vẫn còn ở lại kinh thành, nhìn thấy mình trở thành thị thiếp của Tiêu Đạc, nàng sẽ bị kẹt giữa tỷ tỷ và mình, hẳn là rất khó sở cho nàng.

Có điều, kiếp này chính mình sẽ không để Nhu Gia bị khó xử.

Phượng Loan nắm chặt tay, hạ quyết tâm, sau đó tùy ý nhìn ra ngoài từ khe hở của màn xe.

Dọc đường phố, cao thấp tũn lâu, tiệm cơm nằm xen lẫn nhau, đủ loại cửa hàng, người đi đường bận rộn, tiếng rao to của tiểu thương, kinh thành cùng kiếp trước vẫn phồn hoa náo nhiệt như nhau, cảnh tượng thái bình thịnh thế.

Cách đó không xa, trên tầng hai của Thiên Nhất lâu, vị trí bên cửa sổ.

Thành vương Tiêu Trầm bụng chén ngọc lưu ly xanh biếc, hương rượu thơm ngon tinh khiết, làm nổi bật màu xanh biếc trong suốt mê người dưới đáy chén. Hắn nhấp từng hớp rượu từ từ uống cạn, nhớ tới lời nói của Đức phi tại mấy lần tiến cung gần đây, rượu ngon uống vào trong miệng nhất thời trở nên không còn mùi vị gì.

Theo như ý tứ của Tần Đức phi, hiển nhiên là muốn cho Tần Bát tiểu thư làm vương phi của hắn, nhưng Tần gia tuy nhìn hiển hách, trên thực tế chỉ là cái thùng rỗng*.

* ý nói chỉ có tiếng mà không có miếng

Bất quá ý vào thái hậu sinh đương kim hoàng thượng, mới được xếp vào dòng dõi quý tộc.

Tần gia trải qua ba thế hệ, không biết là quan viên nhỏ bé ở địa phương xó xỉnh nào, sau đó dựa vào hiển quý của nữ nhi, trong gia tộc không có được một nhân tài, tất cả chỉ toàn cây thế ngang ngược. Ngay cả hoàng thượng cũng không xem trọng người Tần gia, không chịu trao chức quan thực quyền, chỉ an ủi ban thưởng vài tước vị cho nam nhân Tần gia, dụ thái hậu cao hứng thôi.

Sao có thể so với tam đại thế gia Phượng, Phạm, Mục?

Chỉ nói Phượng gia, Phượng Uyên là trọng thần bên cạnh thiên tử rất được trọng dụng, huynh đệ họ hàng và đám con cháu đều giữ những chức quan trọng yếu trong triều, có sức mạnh quân sự trấn giữ biên cương, có người tinh thông lễ nghĩa được ban chức quan to ở tỉnh thành khác.

Tùy tiện nói ra một người, những kẻ vô tích sự Tần gia kia có thúc ngựa cũng không đuổi kịp*.

*ý chỉ không thể sánh bằng

Càng không cần phải nói đến mối quan hệ thông gia đan xen chằng chịt của tam đại thế gia.

Thái tử cưới nữ nhi Phạm gia, Đoan Vương cưới nữ nhi Mục gia, chẳng lẽ mình không nên cưới tiểu thư Phượng gia sao? Tần gia còn tồn tại chỉ là nhờ thái hậu còn chăm sóc được, tương lai một khi thái hậu buông tay thì chẳng là cái thá gì.

Hừ! Nói đến Tần Bát tiểu thư, vì trong kinh Tần gia không có cô nương nào vừa độ tuổi, mới đem người từ tỉnh ngoài đến gộp cho đủ số, chỉ là một nha đầu lỗ mãng ở nông thôn không chút kiến thức.

Tần gia vì tư lợi, dám xếp đặt việc hôn nhân tương lai của hắn, không phải là bắt nạt hắn còn trẻ không chỗ nương tựa sao?!

Trong mắt Tiêu Trầm lóe ra cái nhìn rét lạnh.

Mẫu thân của mình, Đoàn thị, bởi vì bệnh mất sớm, năm ấy mình chỉ mới hai tuổi.

Mọi người ai cũng nghĩ mình còn nhỏ tuổi không biết việc. Nhưng mình vẫn nhớ rõ ràng, một ngày trước khi mẫu thân chết, dường như người có linh cảm vậy, ngửa mặt tựa như hiểu rõ điều gì. Luôn đề mình ở bên cạnh, tha thiết ngắm nhìn, không ngừng vuốt ve, nước mắt liên tục chảy ra.

Đêm khuya, nhũ mẫu đến ôm mình đi ngủ.

Tay mẫu thân bị người khuyên răn mạnh mẽ kéo ra, nàng nhìn mình vô cùng lưu luyến, khóc lóc nói: "Trạm Nhi, con phải cố gắng sống sót." Sau lại lầm bầm nói nhỏ, "...trị được bệnh, trị không được mệnh."

Sắc mặt nhũ mẫu sợ đến trắng bệch, vội vã ôm mình bỏ đi.

Ngày kế, mẫu thân đột tử.

--- Từ mỹ nhân được truy phong thành cần tần

Đến tận cùng là Mẫu thân chết như thế nào, không ai có thể nói rõ, bấy giờ hắn cũng không thể tìm ra chân tướng. Sau khi mẫu thân qua đời, chính mình bị đưa đến bên người Tần Đức phi nuôi nấng, đảo mắt đã mười lăm năm.

Tâm tình Tiêu Trầm phức tạp, hưng hăng đem ly rượu đập lên bàn.

"Vương Gia." Gã sai vật vừa vận chạy tới, thấy thế sợ đến đứng lại, nhưng không dám không lên tiếng, chỉ chỉ phía dưới, "Hình như là xe ngựa Phượng gia Quốc Công Phu đi ngang qua, không thấy có nam nhân cười ngơ, nhìn qua đều là nữ quyến."

Tiêu Trầm nhanh chóng nhìn xuống.

Một trước một sau, phía trước mũi xe bốn góc treo chuỗi ngọc, trên đỉnh đỉnh châu vàng bát bảo, hoa lệ xa xỉ như vậy tất nhiên là xe ngựa cho các tiểu thư, phu nhân ngồi, theo sau một chiếc xe ngựa có nóc men sứ tím, khỏi nói chính là cho nha hoàng, ma ma sử dụng. Đội ngũ gia đình trước sau mở đường, hộ viện cầm đao, còn có thô sử ma ma chạy theo, ít nhất cũng phải hai, ba mươi người.

Tiêu Trạm nhanh chóng suy nghĩ một chút, nhìn phương hướng xe ngựa hình như đi tới Trần Bảo Các, hẳn là nữ quyến đi chọn mua trang sức. Nhưng Quốc phu nhân Phùng thị đã có tuổi, làm người thận trọng, sẽ không rêu rao khắp nơi như vậy, phỏng đoán chắc là nữ quyến nhị phòng Phụng gia, như vậy là Phụng nhị phu nhân...hay là nàng?

Tìm hán nhất thời đập mạnh, nếu như Phụng Loan xuất hiện, ngược lại đây là cơ hội tốt để tiếp cận nàng, thế nhưng trực tiếp cùng nàng lui tới liệu có quá rõ ràng. Suy nghĩ một chút, gọi gã sai vặt nói nhỏ, "Một chút người hãy làm như..."

Lúc này như vậy, như thế dặn dò vài câu.

"Phu nhân, tiểu thư, đã đến Trần Bảo Các." Xe ngựa dừng lại, nhóm ma ma đem bậc thang để bước xuống lại gần xe ngựa.

Vốn là Phụng Loan không có hứng thú chọn đồ trang sức, vào Trần Bảo Các, chỉ ngồi ở bên cạnh uống trà, tùy vào mẫu thân chọn lựa, tâm tình của nàng sớm bay xa rồi.

Cũng không biết qua bao lâu, bỗng nghe thấy âm thanh mẫu thân cất cao, "Tốt như vậy tại sao lại không chịu bán?"

"Phu nhân" Bà chủ cười nói, "Tại thiếp thân sơ sót, đôi vòng tay này đã có một vị quý nhân nhìn trúng, vẫn chưa biết có mua hay không, trước tiên tạm thời phải giữ lại." Sau sai người lấy ra một hộp từ ngọc châu, "Đây cũng là hàng mới, phẩm chất hảo hạng, phu nhân người chọn xem sao."

Chân thị không hài lòng nhũn chặt đôi mày, "Các người làm ăn vậy sao? Vật xem trọng thì không chịu bán, còn đem mấy thứ không lọt vào mắt đến qua loa."

Bà chủ liên tục tạ tội, "Phu nhân thứ lỗi, phu nhân thứ lỗi."

Phụng Loan nhìn thấy mẫu thân tức giận với người ta, đành phải xoay qua, liếc nhìn đôi vòng tay Phi Thúy rồi khuyên nhủ: "Cũng không phải đẹp lắm, chỉ là xanh biếc chút, thế nước tốt hơn thôi." Lấy một miếng ngọc bội Dương Chi bên cạnh, "Mẫu thân nhìn ngọc bội này xem." Lại cầm lên cây trâm có duy nhất một viên đồng châu to như hạt nhãn, "Cái này cũng không tệ, hạt châu tròn mịn vừa tròn vừa lớn, không bằng mua đi thôi."

Nhưng tính người luôn như vậy, càng mua không được, trong lòng càng ngứa ngáy khó chịu, Chân thị bất mãn nói: "Ta chỉ vừa ý đôi vòng tay Phi Thúy, những thứ khác không thích."

Nàng nói lời này mang theo một chút giận hờn tùy hứng của thiếu nữ.

Phụng Loan không có cách nào.

Dù sao mẫu thân không phải tỷ muội, chỉ có thể khuyên, không có đạo lý tiểu bối bắt buộc trưởng bối.

Ánh mắt Chân thị chuyển động nhìn vào bà chủ, "Người nói một lời chắc chắn đi, đến cùng có bán hay không?" Thậm chí không tiếc uy hiếp đối phương: "Sau này còn muốn làm ăn với Quốc Công phủ hay không?"

"Đúng đó, đúng đó." Bọn nha hoàn cùng nhau phụ họa, "Trần Bảo Các thật to gan! Phu nhân để ý đồ vật của các người là đã cho mặt mũi, lại còn dám ra sức khước từ không bán? Trở về sẽ đem cửa hàng các người phá hủy."

Bà chủ chảy mồ hôi ròng ròng, nhưng vẫn kiên quyết, "Hôm nay, hôm nay thật sự là xin lỗi phu nhân."

Chân thị không nghĩ tới đối phương ngu xuẩn mất khôn như vậy, vô cùng tức giận, "Được, người thật cứng đầu." Từ nhỏ nàng quen sống trong nhung lụa luôn được nuông chiều, nói không ra lời mắng người, suy nghĩ hồi lâu mới nói một câu, "Chờ đó, thế nào người cũng sẽ tự mình đem đến cho ta."

Phụng Loan nhìn mẫu thân càng nói càng tức giận, càng nói càng không được, vội vàng liếc mắt ra hiệu với Chân ma ma, tiến lên kéo tay mẫu thân, "Đi thôi mẫu thân, thời gian không còn sớm, chúng ta lại đi chọn ít son phấn nha."

Khuyến can đủ đường, nàng phải cùng Chân ma ma đem người lôi đi.

Bởi vì Chân thị tức giận bốc lửa, đi dạo nửa buổi sáng, chỉ tùy ý chọn mấy hộp son phấn, vài vốc may quần áo cũng chỉ mua lung tung vài cuộn, khuôn mặt vẫn không chút tươi cười, nên sớm đã trở về Phụng gia.

Phụng Loan theo bởi mẫu thân về nghỉ ngơi, ra phòng ngoài cùng nói chuyện với Chân ma ma.

"Thật không đáng để tức giận" Nàng thấp giọng nói: "Chỉ là món đồ vật, mua thì mua, mua không được thì còn có cái tốt hơn, một lát ma ma hãy khuyên nhủ mẫu thân."

Chân ma ma gật đầu nó: "Tiểu thư cứ yên tâm."

Trong lòng thâm than, gần đây tiểu thư bỗng nhiên bắt đầu hiểu chuyện, làm nữ nhi lại so với người làm nương còn mạnh mẽ hơn.

Phượng Loan lo lắng Chân ma ma không để ở trong lòng, dặn dò: "Thỉnh cầu ma ma để ý các nàng Minh Châu, đừng xúi giục mẫu thân vì vòng tay mà gây thêm việc. Dù sao trang sức của mẫu thân có rất nhiều, một ngày mang một bộ trong nhà còn mang không hết, có kém hơn gì nói đó đâu? Tìm một ít việc vặt, như đào sân trồng hoa gì đó, chớp mắt liền quên ngay thôi."

"Nô tỳ hiểu rõ." Ánh mắt Chân ma ma hơi lấp lóe, thấp giọng nói: "Bà chủ kia nói là có quý nhân chọn trúng, tiểu thư nghĩ xem, khắp kinh thành quý nhân nào có thể chen ép Quốc Công phủ? Nô tỳ biết nặng nhẹ."

Phượng Loan không khỏi coi trọng Chân ma ma một chút.

Kiếp trước đúng là không có lưu ý, người này không ngờ ngoài mặt dầu điểm, trong lòng lại thông suốt. Tính tình mẫu thân nặng nề không biết cao thấp, lại yếu ớt, phải có người như vậy che chở, mới không bị thiệt thòi.

Cũng tốt, sau này chính mình có thêm một người có thể thương lượng.

Đang muốn cáo từ quay về phòng, một tiểu nha hoàn bỗng chạy tới từ bên ngoài báo: "Đại phu nhân có dặn, nói là Phạm đại lão gia Phụ Quốc Công phủ không còn. Để chuẩn bị, sáng mai mọi người đều phải mặc xiêm y màu trắng thuần khiết, người trong nhà cùng đi Phạm gia tế lễ."

Phạm Tiến Lương chết rồi? Trong lòng Phượng Loan giật mình, sự lo lắng thấp thòm rốt cuộc cũng coi như được bỏ xuống.

Sắc mặt Chân ma ma hoảng hốt, ở bên cạnh niệm phật nói: "Bồ Tát linh thiên trên trời, đang yên đang lành, sao lại xảy ra chuyện như vậy?" Xoay qua Tiểu Chủ Nhân thưa, "Nhị tiểu thư, nô tỳ vào trong báo lại với phu nhân." lại nhỏ giọng thăm thỉ, "Chuyện này vừa vặn khiến phu nhân không đi tìm rắc rối..."

Phượng Loan trở về Tĩnh Bảo Nguyệt các của mình, ngồi im một lúc lâu, trong lòng cứ phập phồng bất an.

Phạm Tiến Lương rốt cục vẫn chết.

Bá phụ thân ở triều đình, chắc đã biết trước tin này.

Như vậy, ông sẽ xem trọng "mộng" của mình sao? Nếu như thuận lợi, nàng còn có thể nói ra chuyện đã trải qua ở kiếp trước, vẫn cứ nói là "mộng", như vậy... bá phụ có thể cảnh giác số mệnh của Phượng gia rồi.

Chỉ cần ông có lòng thay đổi, thừa dịp hiện nay hoàng thượng vẫn không có làm khó dễ, tất cả vẫn còn kịp.

Phượng Loan đợi một lát, không đợi được bá phụ cho người gọi mình, ngược lại là bên mẫu thân có một nha hoàn chạy lại đây, thờ hồng học nói: "Nhị tiểu thư, Chân ma ma có chuyện cần bẩm báo riêng với người."

"Chân ma ma có việc?" Phượng Loan đặt ly trà xuống, vậy lui nha hoàn bên cạnh.

Tiểu nha hoàn kia đến gần thấp giọng nói: "Hôm nay tiểu thư rời đi không lâu, đã có người đưa đồ vật cho phu nhân, không phải thứ gì khác, mà chính là cặp vòng tay phi thủy ở Trần Bảo Các, nói là chủ nhà nghe nói phu nhân yêu thích, cố ý tặng lại."

Trùng hợp như thế? Phượng Loan khả nghi hỏi: "Có biết chủ nhân kia là ai không?"

Sắc mặt tiểu nha hoàn cứng ngắc, "Là Thành vương Điện hạ."

Tiêu Trạng? Tâm tư Phượng Loan xoay chuyển nhanh chóng, hẳn đây là có ý gì? Giống như bà chủ kia nói, vừa vặn hẳn xem qua vòng tay nhưng không mua, sau đó nghe nói mẫu thân yêu thích mà đưa tới? Hay là...

Trong khoảng thời gian ngắn đoán không ra chân tướng.

Khiến nàng không khỏi hơi phiền não, bản thân cũng không nghĩ sẽ tranh giành vị trí Thành vương phi kia.

Lúc này Phượng Loan đứng dậy nói: "Đi thôi, ta qua bên mẫu thân xem sao."

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Hoàng Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Trúng tà

Trong nội viện giữa những khóm hải đường nở rộ, Chân thị đeo trên tay đúng thật là vòng tay phi thủy.

Vòng tay phi thủy xanh biếc làm nổi bật cổ tay tuyết trắng của nàng, tựa như ngọn sen trắng thượng hạng [miêu tả cổ tay như ngọn sen. . . thua]. Ngẩng đầu thấy nữ nhi đi tới, còn tưởng nàng sang đây xem vòng tay mới, Chân thị vui vẻ nói: "Loan nhi nhìn nè, ta nói không sai chứ? Người của Trần Bảo Các cuối cùng vẫn là đem vòng tay đưa tới cửa."

Phượng Loan nhìn về mặt mầu thân đắc ý, không khỏi thấy ghen, "Mẫu thân, nghe nói là Thành vương Điện hạ đưa tới?"

"Đúng vậy." Chân thị còn không chút để ý nói: "Ta nghĩ lát nữa sẽ tìm một bức cổ họa có giá trị tương đương đưa tới cho Thành vương điện hạ, xem như là đáp lễ." Về mặt tỏ ra kiêu ngạo, "Cũng không phải ta muốn chiếm tiện nghi của người khác."

"Mẫu thân!" Phượng Loan cuống lên.

Vốn là Thành vương tặng lễ đã không rõ ràng, Phượng gia lại đáp lễ, chẳng phải là thành có qua có lại? Không nói truyền ra người khác sẽ nghĩ thế nào, riêng Tiêu Trạch hiểu lắm đã thật đáng ghét rồi.

"Làm sao?" Chân thị vuốt ve vòng tay phi thủy, khó hiểu nhìn con gái.

Phượng Loan cho bọn nha hoàn lui ra, chỉ chừa lại một mình Chân ma ma, sau đó hỏi: "Sáng sớm lúc ra cửa, không phải mẫu thân còn dặn dò con rất kỹ, nói rằng không muốn con gây chú ý trong yến tiệc sinh thần của Thái tử phi sao?"

"Ừ, vậy thì như thế nào?" Chân thị hỏi.

"Vậy thì hỏng rồi." Phượng Loan tức giận nói: "Không nên gây náo động, không phải là không muốn người ta chú ý, mà chính là không được dính líu gì đến việc tuyển phi của Thành vương? Bây giờ chúng ta lại nhận đồ vật của hấn, làm sao nói rõ ràng đây?"

"Chuyện này..." Chân thị có chút do dự, nhưng khi nhìn vòng tay phi thủy mới đến tay lại không nỡ bỏ, chống chế nói: "Có qua có lại, hấn đưa đồ tới, chúng ta trả lại ân tình không được sao? Hơn nữa, chính Thành vương điện hạ sai người mang tới, có thể nào không nhận? Đây không phải là đánh vào mặt hấn à? Lại không thể ném đi."

---- đây là cái chày cái cối.

Phượng Loan bỗng thấy đau đầu, nhìn về phía Chân ma ma cầu cứu.

"Nhị phu nhân..."

Chân ma ma vừa mở miệng đã bị Chân thị giơ tay ngăn lại, "Được rồi!" Nàng bức mình đứng dậy, "Các người không cần khuyên ta, ta cũng không muốn vô cớ gây rắc rối cho các người, coi như ta chưa từng nhìn thấy đồ gì hết." Tức khí, đem vòng tay tháo ra, "Các người có bản lĩnh thì tự mình đem trả lại cho Thành vương điện hạ đi."

Chân thị bỏ đi, vung tay áo tiến vào trong phòng ngủ.

Bỏ lại Phượng Loan và Chân ma ma hai mặt nhìn nhau, không nói được gì.

Sau một lúc lâu, Chân ma ma lên tiếng trước nói: "Lời phu nhân cũng không phải không có đạo lý. Thành vương điện hạ đưa đồ vật tới, đúng là không thể không nhận, nhưng bây giờ...muốn trả lại thì càng khó khăn hơn."

Phượng Loan cũng đang vì củ khoai nóng* này mà đau đầu.

*ý nói việc rắc rối phức tạp

Chân ma ma lại hỏi, "Nhị tiểu thư thật sự không dự định tham gia tuyển chọn Thành vương phi sao?"

Phượng Loan có ý muốn nghe suy nghĩ của nàng nên hỏi: "Ma ma cảm thấy thế nào?"

"Việc này..." Chân ma ma cười cười, "Nô tỳ cũng không nói được." Tuy khiêm tốn nhưng nói: "Chỉ là theo ý kiến nông cạn của nô tỳ, Phượng gia chính là vọng tộc trăm năm qua bao triều đại, cũng không phải loại tiểu môn tiểu hộ* thấy người sang bắt quàng làm họ, vì lẽ đó có làm hay không làm vương phi, cũng không cần gấp gáp."

*hộ nhà nhỏ nghèo, thấp kém

Phượng Loan gật đầu, "Ta cũng nghĩ như vậy."

Chân ma ma cười nói: "Tiểu thư nếu không muốn tranh làm vương phi nương nương, sau này có gả cho người khác, mặc kệ nhà nào, ai lại dám thất lễ với cô nương Phượng gia chứ? Cho nên dù có lạc tuyển sau này cũng đỡ phải lao tâm lao lực."

Tranh đoạt giữa các hoàng tử, chính là muốn đem tính mạng dòng dõi gia tộc ra đánh bạc.

Phượng Loan gật gù, "Đó mới chính là điểm mấu chốt."

Bên ngoài một tiểu nha hoàn chạy đến nói: "Nhị tiểu thư, Đại lão gia bảo người qua đó."

Ánh mắt Chân ma ma lóe lên, mi mắt sụp xuống.

Phượng Loan đợi đã lâu, mới đợi được tin tức tốt này, trước mắt đâu còn tâm trạng để ý đến người khác? Lúc này đứng lên đáp: "Được, ta đến ngay."

Chân ma ma âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Chờ nàng đi rồi mới vào tìm Chân thị khuyên nhủ: "Phu nhân, tội gì phải bức bối chỉ vì một cái vòng tay? Theo nô tỳ thấy, nhị tiểu thư không muốn cùng Thành vương có liên quan, không muốn cũng được." Dừng một chút, hướng tới phượng hướng đại phòng bữu môi, "Vội lại... Bên kia cũng không phải có ý này sao??"

"Ta biết." Chân thị có chút bức mình, bữu môi nói: "Thành vương thì xem là thứ gì chứ? Mới đưa một cái đồ vật, có đáng để lo lắng sợ hãi, vòng tay muốn nhận thì nhận thôi, hần có thể làm gì? Chớ chọc ta tức giận, liền cho người đập phá."

Chân ma ma cười khan một tiếng, thấy nàng đang nổi nóng không tiện khuyên nhiều, ngược lại nói: "Phạm Đại lão gia không phải không còn sao? Nô tỳ đi an bài một chút, chuẩn bị cho phu nhân mấy bộ xiêm y màu trắng, sáng mai ra ngoài."

"Không đi." Chân thị lạnh mặt nói: "Mỗi lần tể lễ đều không cho phép trang điểm, không thể nói cười, mọi người ai cũng nghiêm mặt ngồi bất động, vừa buồn vừa chán chết được."

Chân ma ma không khuyên nàng nổi, than thở: "Cũng được, vậy thì nói thân thể lão gia không khỏe, phu nhân lo lắng nên không đi được."

Dù sao trong kinh thành ai cũng đều biết thân thể Phượng Nhị Lão Gia không tốt.

"Nghe nói người muốn đi tham gia sinh thần của Thái tử phi?" Phượng Uyên hỏi.

"Dạ." Phượng Loan hơi thất vọng, không nghĩ tới Đại Bá Phụ gọi mình lại đây là vì việc này, mà không phải hỏi mình về "mộng", thế nhưng đột nhiên nói chen vào chuyện khác thì không tốt, trước hết đành nghe thử xem sao.

Phượng Uyên ngẩng đầu nhìn nàng, "Bây giờ tuổi của Thành vương điện hạ cũng không nhỏ, nên tuyển chọn vương phi rồi."

Ông có chút bận tâm, dù sao Thành vương Tiêu Trầm là thanh niên tuấn tú, nhân vật xuất chúng, tuổi cháu gái lại còn nhỏ, ngày đó bị lão nhị dẫn tới gặp mặt Thành vương, không khéo lại bị hần mê hoặc.

Cho nên tình thế giải thích: "Trong Phượng gia từng có Phượng Thái Thực phi, hai vị Thân Vương, một vị Trưởng công chúa, hiện nay Tứ cô cô của người lại là Nghi tần nương nương, dưới gối còn có Thập nhị hoàng tử và Lục công chúa. Quan hệ giữa nhà chúng ta cùng Hoàng thất không phải không đủ thân mật, mà là quá mức thân mật." Dừng một chút, "Có một số việc tốt quá hoá dở."

Thành vương phi có cái gì tốt để tranh? Chẳng lẽ muốn Hoàng đế vừa mở mắt, thiếp là Phượng gia, phi tử là Phượng gia, nhà mẹ bên huynh đệ tỷ muội xuất từ Phượng gia, nhà mẹ nhị tử nữ cũng xuất từ Phượng gia? Càng không cần phải nói, việc Thành vương tuyển chọn vương phi, còn có Tân Thái hậu tham gia vào, nhìn không hề đơn giản.

"Tiểu Loan." Phượng Uyên nghiêm mặt nói: "Trong ngày sinh thần của Thái tử phi, người cần phải an phận, nhất định không thể cùng người khác gây chú ý, làm đủ lễ nghi là được."

A? Phượng Loan kinh ngạc, giọng điệu này cùng mẫu thân tại sao giống nhau như thế?

Phượng Uyên thấy vẻ mặt nàng hoảng hốt, còn tưởng rằng là trong lòng không đồng ý, lại nói: "Người yên tâm, tương lai bá phụ vì người nhất định sẽ chọn một mối hôn nhân tốt, so với làm vương phi càng thoải mái hơn."

Hả? Phượng Loan có chút lúng túng, dù cho kiếp trước đã lấy chồng mang thai qua, nhưng lúc này nàng chưa lấy chồng, đột nhiên bá phụ nói tới việc hôn sự của mình, trên mặt có chút nóng lên. Nói đến thì ở kiếp trước mình cùng bá phụ tiếp xúc rất ít, trong ấn tượng chỉ nhớ ông là người nghiêm khắc, không nghĩ tới đối với cháu gái là mình lại quan tâm ôn hòa như vậy.

Nghĩ đến đây, ý muốn nói ra giấc mộng kia với bá phụ càng mãnh liệt.

Phượng Uyên thấy nàng vẫn không nói tiếng nào, tưởng rằng con gái trong nhà thẹn thùng, nên không nói thêm nữa. Ngược lại nhớ tới "mộng" kỳ quái của cháu gái, thuận miệng hỏi: "Lần trước người nói mơ thấy Phạm tướng quân bị ngã là chuyện thế nào?"

Trong lòng Phượng Loan kích động, cuối cùng bá phụ cũng nhớ tới giấc mộng kia rồi! Chỉ là làm sao giải thích được nguyên nhân đây? Cho nên qua loa

lấy lệ nói: "Chính là vô duyên vô cớ nằm ác mộng thôi."

"Không phải nghe được điều gì sao?" Phụng Uyên hỏi ra lời này chính mình cũng cảm thấy quá mức hoang đường, ----Tiểu Loan có thể nghe được cái gì? Nghe được Phạm Tiến Lương muốn đi cưỡi ngựa? Nghe được hân sẽ từ trên ngựa ngã xuống? Nghe được hân sẽ chết? Nếu nàng có bản lĩnh lớn như vậy, thì nên đi Quân Cơ Xứ nhậm chức rồi.

Phụng Loan vì "mộng" tiên đoán của mình thành sự thật, được bá phụ coi trọng, tâm tình không nhận được có chút kích động, nàng nhất thời tâm huyết sôi trào hùng hực, bản thân sắp muốn nói ra điều đó, đây chính là...nhưng, liên quan đến việc lớn vận mạng toàn bộ Phụng gia!

Nàng cố gắng kiềm chế lại tâm tư bấp bênh, nói rằng: "Kỳ thực... cháu còn chưa nói hết giấc mộng kia."

"Chưa nói hết?" Phụng Uyên vẫn đang tự trách ý nghĩ hoang đường của mình, chuẩn bị bảo cháu gái lui ra, lại nghe được lời này, không khỏi thấy kỳ quái hỏi: "Còn có cái gì chưa nói xong?"

Tâm tình Phụng Loan phức tạp, "Giấc mộng kia, rất dài..."

Chuyện cũ ngày xưa, ở trong miệng nàng đã biến thành con ác mộng dài thê lương, từng chút một nói ra, từng chút một nói tới, thời gian cũng từng chút một trôi qua, rất chậm, lại tựa hồ như chỉ là một sự tình thoáng qua.

"Người nói xằng bậy gì đó?!" Sắc mặt Phụng Uyên này giờ thay đổi mấy lần, dù công phu dưỡng khí của ông rất tốt, cuối cùng cũng nhận không được khiển trách: "Anh thân vương sẽ chết? Tương thân vương sẽ chết? Ly Áp Trưởng Công Chúa sẽ chết? Toàn bộ Phụng gia đều sẽ bị tịch thu tài sản và giết cả nhà?!" Ông đưa tay vỗ mạnh lên bàn, "Ăn nói linh tinh, hết sức hoang đường!"

Phụng Loan bị chấn động thoáng chốc run lên, cố lấy can đảm nói, "Bá phụ, cháu nói toàn là sự thật! Không không, phải... giấc mộng kia chính là như vậy, cháu không có nói dối..."

"Được rồi!" Phụng Uyên thấy nàng không chỉ không nhận sai, còn ngụy biện, không khỏi tức giận: "Người...này, sai lầm đều do Chân thị không quản giáo tốt!"

---- tại sao lại kéo tới trên người mẫu thân rồi?

Phụng Loan cố không suy nghĩ nhiều, vội vàng nói: "Bá phụ, xin người tin con." Mình cũng không biết nên giải thích thế nào, chỉ có thể nhấn mạnh lần nữa, "Nếu không tin, người hãy chờ xem, những chuyện này đều sẽ thành thật! Bởi vì Phạm tướng quân chết rồi, không lâu sau, đại chiến Tây Lương hoàng thượng sẽ phái Anh Thân Vương xuất chinh, sau đó... hân sẽ bị thượng cấp gán tội danh 'tư thông với địch phản quốc' "

"Người còn dám nói hưu nói vượn!" Đột nhiên Phụng Uyên giơ tay lên cao, nhưng cuối cùng...vẫn không đánh xuống mặt cháu gái, mà hung hăng mắng: "Đều do Chân thị đã chiều hư người, cái gì cũng dám nói!"

"Đại Bá Phụ." Phụng Loan nhớ tới các loại bị kịch kiếp trước, trong lòng cảm thấy bị thương, "Là thật..." Vì muốn bá phụ nhanh chóng tin tưởng mình, liền nói ra một chuyện sẽ xảy ra gần nhất, "Nói đến trước mắt, Phạm đại bá không còn, đại phòng Phạm gia chỉ có một con nối dõi, thế nhưng Thái tử phi không ủng hộ việc kế thừa tước vị."

"Người cầm miệng cho ta!" Phụng Uyên thực sự không thể nhận được nữa, "Người đến!" Gọi người đi vào, sắc mặt sa sầm nói: "Thân thể Tiểu Loan không khỏe, mau đưa người về để Chân thị trông coi nàng, mau mau đi mời đại phu lại đây nhìn một chút." Đè ép sự phiền chán* đối với mấy thầy pháp, "Nếu không được, phái người đến chùa miếu quyền ít tiền nhang đèn."

*phiền phức và chán ghét

Đây là Đại Bá Phụ nghĩ mình bị trúng tà? Phụng Loan không biết nên khóc hay cười.

Phụng Uyên lạnh lùng nói: "Mau mau đưa Tiểu Loan trở về!"

Ma ma và bọn nha hoàn đều hoảng sợ.

Ba chân bốn cẳng vội vàng tới kéo người với vẻ mặt đau khổ, "Nhị tiểu thư, chúng nô tỳ cũng không muốn động tay chân, xin người đừng gây khó dễ, không khéo lại khiến người bị thương."

Phụng Loan không có phí công giấy dựa, cuối cùng nói một câu, "Đại Bá Phụ, người từ từ chờ xem lời cháu nói."

Bên trong Tỉnh Bảo Nguyệt các, Chân thị chính đang cao giọng răn dạy, "Tùng đưa từng đứa, không biết hầu hạ Loan nhi kiểu gì? Thật uổng phí nuôi mấy chục người các người, một Tiểu Chủ Tử cũng hầu hạ không tốt? Bình thường tỷ muội nên đi chỗ nào, không dám đi chỗ nào, trong lòng các người cũng không nhớ ra? Một đám nô tỳ cả gan làm loạn!"

Nhóm người Khương ma ma khoanh tay chịu dạy bảo, không dám biện bạch.

Đám tiểu nha hoàn càng là đứng lui một bên, chỉ có Bảo Châu gan lớn, ý vào bình thường tiểu thư sủng ái mình, tiến lên cười nói: "Phu nhân, chúng nô tỳ

không dám sơ suất với tiểu thư. Chỉ là trong phòng này nhiều người rồi mất, người đến người đi, không chắc đem theo thứ không sạch sẽ, chuyển sang cho tiểu thư..."

"Cộp!" Chân thị ném ly trà xuống chân nàng ta, lạnh lùng nói: "Ngươi còn dám già mồm? Ngày thường toàn thấy ngươi đi qua đi lại trước mặt Loạn nhi, đã được mặt mũi, sao còn không chăm sóc tốt cho chủ nhân?"

Bảo Châu sợ hết hồn, ngập ngừng nói: "Không..., không có, không phải nô tỳ..."

Chân thị thấy nàng trang điểm ăn mặc lộng lẫy, không khỏi càng thêm giận dữ, "Dẫn đi, phạt hai mươi cái vĩa miệng, trước tiên đem nhốt vào phòng chứa củi, lát nữa gọi người môi giới tới đưa đi." Thấy người trong phòng còn lo lắng không động đậy, khiển trách: "Sao? Ta còn không sai bảo được các người?!"

Không đợi Khương ma ma các nàng có phản ứng, Chân ma ma trước tiên tiến lên làm lễ, sau liền đi tới bịt miệng Bảo Châu, tiếng la trong hòng chưa kịp phát ra nàng đã bị cưỡng chế kéo xuống.

"Các người cũng không thoát đâu." Chân thị chỉ vào những người còn lại răn dạy, "Giờ thủ đoạn trộm cắp, con mắt không có tôn ti, tất cả đều bị trừ nửa năm tiền tiêu hàng tháng." Lại nói: "Đều chăm sóc thật tốt Loạn nhi cho ta, lại phạm sai lầm lần nữa, cả đám đều bị đem bán! Dù sao có rất nhiều người chen chúc nhau còn không vào được phòng này đây."

Khương ma ma vội vàng dẫn bọn nha hoàn tạ ân, cùng nói: "Không dám sơ suất tiểu thư."

Không cần làm nhiều công phu, từ trên xuống dưới nhà họ Phụng đều biết nhị tiểu thư 'bệnh' rồi.

Vào ngày tế lễ ở Phạm gia tự nhiên là không đi, sinh thần của Thái tử phi trong mấy ngày tới cũng không thể tham gia. Phụng phủ mời một vài đại phu xem bệnh cho nhị tiểu thư, nhưng cũng không nhìn ra nguyên do là gì, còn gây ra một trận ồn ào đến mức não loạn khắp nơi.

Bên ngoài có rất nhiều lời đồn.

Nói Phụng nhị tiểu thư xui xẻo, không kịp xuất hiện trong tiệc sinh thần của Thái tử phi; cũng nói Phụng gia xem thường hoàng thất, không chừng là mượn cớ để tránh đi tới yến hội, thậm chí nói Phụng nhị tiểu thư có lẽ mắc phải bệnh khó nói, tỷ như gương mặt bị lở loét gì gì đó đến nỗi đã không thể gặp người.

Lời này truyền tới Phụng phủ, Chân thị tức giận đến nỗi ở trong phòng ném đồ vật, "Là cái tên độc ác xấu xa nào? Trên miệng mọc mụn nhọt, không bằng không chứng thể mà có lòng sắp đặt! Ac ý muốn hủy đi thanh danh của Loạn Nhi, thật là lòng dạ thối nát quá hiểm độc."

Phụng Loạn khinh thường, hơn phân nửa là do Tần Thái hậu giờ trở quý, lo lắng mình đi tranh tuyển chọn Thành vương phi mà thôi.

Trong lòng nàng khề châm biếm, Thành vương phi... Tần gia thích thì cứ lấy đi đi. Đúng là đang nằm mơ, cho là có Tần Thái hậu và Tần Đức phi áp trận, thêm đứa con nuôi Tiêu Trạng, liền có thể đạt được vị trí kế thừa ngôi vị hoàng đế, muốn Tần gia có một Hoàng hậu nương nương! A, thật sự tức cười.

Tất cả đều vẫn đang tiếp tục, chúng sinh vận mệnh đã được định từ kiếp trước.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Hoàng Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Suy nghĩ

'Bệnh' của Phụng Loạn cũng không xem là chuyện lớn gì.

Nhưng ai bảo nàng chính là thiên kim tiểu thư của phủ Phụng Quốc Công, thời gian bị bệnh còn đúng lúc như vậy, thêm vào có người cố ý khuyếch đại, cho nên chỉ trong vòng mấy ngày đã huyền náo khắp kinh thành, tất cả gia đình nhà quan nào cũng đều nghe nói đến.

Việc trở nên âm ỉ, tất nhiên là các bằng hữu thân thích đều đến để thể hiện sự quan tâm.

Thân phận tôn quý trong hoàng thất có phủ Anh Thân Vương, phủ Tương thân vương, phủ Ly Ấp Trưởng Công Chúa, thân phận tiểu bối thì có phủ Đoan thân vương --- đương nhiên không phải Tiêu Đặc, mà là đại biểu tỷ Đoan Vương phi của Phụng Loạn. Sau đó là các thế gia, phủ Phụ Quốc Công Phạm gia, phủ Lí quốc công Mục gia, Quả Nghị Hầu của Phùng gia, Bình Nam Hầu của Cung gia...vân vân...

Còn có trong cung, Nghi Tần nương nương sai người đưa mấy hộp đan dược, nhà mẹ đẻ Chân thị đưa qua nhân sâm.

Phụng Loạn nhìn một đồng lớn lễ vật thu được, cơ bản đều là dược liệu, thuốc viên, ngược lại tựa như chính mình thật sự bị bệnh rất nặng vậy, nàng không khỏi buồn cười, "Không bệnh cũng bị bọn họ nguyên rủa cho bệnh."

"Phi phi phi!" Khương ma ma vội vàng trách cứ, "Tiểu thư, không cho nói lời đùa giỡn như vậy."

Trong lòng thờ dài, Đại lão gia cứ phải nói tiểu thư bị bệnh, kêu người cưỡng ép đưa về, nhưng chính mình thấy tinh thần tiểu thư rất tốt, con người cũng khoan khoái nhẹ nhàng, căn bản là không có bệnh, thật không biết tiểu thư làm sao lại đắc tội với Đại lão gia nữa.

"Cái bình này thật đặc biệt." Đại Mạo cầm lên một chiếc bình ngọc tinh xảo.

"Là ai đưa đến?" Khương ma ma một mặt nói, một mặt nhìn vào danh sách, "Hóa ra là Đao Vương phủ." Mở bình ngọc ra ngửi một chút, "A, hình như là Bát Bảo hoàn thượng hạng giúp bổ huyết."

"Đề ta xem." Sắc mặt Phụng Loan bình tĩnh không lay động, đưa tay ra, "Phẩm chất đúng là không tệ." Tuy nói như vậy, nhưng tay lại 'không cẩn thận' để trượt đi, chỉ nghe 'Choang' một tiếng giòn tan, chiếc bình liền rớt xuống bể nát! Những viên thuốc nhỏ màu đen bóng loáng rơi ra khắp phòng.

Đao Vương phi nương nường tặng thuốc, mình uống không trôi.

Trong lòng trước sau đều nhớ tới, thời khắc mình sắp chết, ánh mắt Đao Vương phi như trút được gánh nặng, --- coi như năm đó không có tự mình ra tay, không đổ thêm dầu vào lửa, nhưng khẳng định nàng cũng vui mừng khi thấy âm mưu thành công.

"Ồi." Khương ma ma sợ hết hồn, "Đừng nhúc nhích, đừng nhúc nhích." Cuống quýt căn dặn người hầu, "Mau mau thu dọn, phải quét cẩn thận hai lần, đừng làm cho tiểu thư dẫm trúng chân."

"Vâng." Mí mắt Đại Mạo giật giật, lập tức mang đám tiểu nha hoàn nhanh chóng quét dọn.

Vừa rồi Khương ma ma đang nhìn thứ khác, không chú ý, nhưng chính mình không cẩn thận thấy được, --- rõ ràng tiểu thư chính là có ý sẩy tay, làm rơi vỡ bình thuốc! Chuyện này là vì sao? Đầu nghe nói tiểu thư và Đao Vương phi xảy ra việc gì? Chẳng lẽ khoảng thời gian này bị đám đại phu nhảm chán quá nhiều, nên trong người có chút kỳ quái? Xem ra nha hoàn hầu cận ước chừng phải cẩn thận một chút rồi.

Ôi, có lẽ tiểu thư cũng là một người nhẩn nha.

Vốn là nàng đối xử với Bảo Châu tốt như thế, kết quả Bảo Châu nói sai một câu đã bị phu nhân phạt vãi miệng không nói, còn bắt nhốt vào phòng chứa củi. Mấy ngày nay phu nhân vì lo lắng cho bệnh của tiểu thư, chưa kịp phát giận, chờ phục hồi tinh thần lại, nếu như tiểu thư không nói xin giùm Bảo Châu, sợ là nàng sẽ bị bán đi thôi.

Đại Mạo không khỏi có chút cảm giác môi hồ rãnh lạnh, trong lòng nhất thời lạnh lẽo, làm việc càng cẩn thận hơn.

Nàng cúi đầu giúp đỡ đám tiểu nha hoàn dọn dẹp, nhìn mảnh ngọc vỡ tròn bóng óng ánh, còn có một viên thuốc, tâm trạng không khỏi thấy tiếc, phần nhân tình này của Đao Vương phi xem như là tặng không rồi.

Đao Vương phi đặt ly trà sứ trắng thượng hạng trên tay xuống, ngẩng đầu hỏi: "Phụng gia biểu muội bệnh nặng thật rồi hả?"

Ma ma trở về từ Phụng gia bẩm báo: "Không nhìn thấy Phụng nhị tiểu thư." Sợ chủ nhân trách cứ làm việc bất thành, lại nói: "Có điều nô tỳ thấy sắc mặt nha hoàn, ma ma bên cạnh Phụng nhị tiểu thư vẫn còn tốt, hẳn là không quá đáng lo."

Nếu chủ nhân thật sự bệnh nặng, bọn hạ nhân không thể không có vẻ mặt khóc tang.

"Vậy thì tốt." Đao Vương phi khẽ vuốt cằm, phát tay nói: "Đi thôi."

Khi mình còn là khuê nữ ở Mục gia, biểu muội Phụng Loan vẫn là một bé gái, đến lúc nàng lớn hơn thì mình gả tới Đao Vương phủ từ lâu, cho nên không thể nói có tình cảm tỷ muội. Trái lại muội muội Nhu Gia và nàng tuổi xấp xỉ nhau, tính nết lại hợp, có người nói hai người như là Tiêu Bất Ly Mạnh, Mạnh Bất Ly Tiêu*, hòa hợp như tỷ muội ruột thịt vậy.

*Tiêu, Mạnh tức là Tiêu Tấn và Mạnh Lương trong "Đương gia tướng", cả 2 đều là tướng quân, bọn họ sống chết có nhau, như hình với bóng. Tiêu Bất Ly Mạnh, Mạnh Bất Ly Tiêu chính là hình dung hai người như hình với bóng, giao tình sâu đậm. Sau này câu này được dùng để nói tình bạn tốt, chỉ tình cảm sâu nặng, thường xuyên ở chung 1 chỗ.

Hôm kia trong tiệc mừng thọ Thái tử phi, Phụng Loan không có tới, Nhu Gia nghe tin nàng bị bệnh, lúc đó sốt ruột liền muốn đi thăm hỏi. Mà bên Phạm gia còn có tang sự, người trong nhà đều phải đi đến Phạm gia, mẫu thân không yên lòng để một mình nàng ra ngoài, khuyên can đủ đường bảo chờ vài ngày trời qua, lúc này vẫn còn khuyên nhủ.

Đao Vương phi khẽ mỉm cười.

Hồi đó khi mình chưa xuất giá cũng có vài người tỷ muội thân thiết, nhưng sau đó từng người được gả đi, từng người sinh con dưỡng cái, đâu còn thời gian nhớ tới những chuyện tỷ muội ngày xưa? Cho dù hai bên có lui tới, bất quá là vì nhà chồng của mỗi bên, cũng chỉ là hình thức xã giao bề ngoài thôi.

"Hôm nay tâm tình không tệ?" Từ bên ngoài đi vào, Tiêu Đặc cười hỏi.

"Vương Gia đã về." Đoàn Vương phi chậm rãi đứng dậy nghênh đón, quay sang hướng Mục ma ma hỏi: "Sao không kêu người báo với ta một tiếng? Vừa rồi ta hơi xuất thần, nên không biết Vương Gia đến."

Mục ma ma hé miệng cười cười, không lên tiếng.

"Là ta không cho gọi." Tiêu Đặc đuổi hết người ra ngoài, dịu dàng ngồi xuống, "Người bây giờ đã là phụ nữ có mang, cao quý vô cùng, không cần đề ý đến những lễ nghi kia." Chính mình năm nay đã hai mươi bốn, nhưng vẫn không có con trai, nếu như thai này của vương phi sinh đích tử, như vậy có thể giải quyết một cái tâm bệnh cho mình rồi.

Trên mặt Đoàn Vương phi không che giấu được ý cười, "Đa tạ Vương Gia quan tâm chăm sóc."

Tiêu Đặc cảm thấy phu thê nói chuyện có chút khách sáo, nên tìm câu chuyện hỏi: "Vừa nãy lúc vào cửa, thấy người lên lút cười một mình, có cái gì vui sao?"

Đoàn Vương phi làm sao có thể nói tới sự khôn khéo của những người kia? Nói rồi chẳng phải ra vẻ mình khôn khéo lạnh nhạt? Cho nên kiếm đại một chuyện vui mỉm cười nói: "Thiếp sai người đi một chuyến tới Phụng Quốc Công phủ, nghe nói biểu muội đã đỡ bệnh, thấy yên tâm nên vui mừng thôi."

Chỉ vì biểu muội khỏe lại mà hiện ra vẻ mặt vui vẻ như vậy? Trong lòng Tiêu Đặc hiểu rõ, đây là vương phi của mình không nói lời thật, tuy nhiên không tiện vạch trần nàng, "Ừ, vậy thì tốt."

Nói đến hần lại nhớ tới lời đồn đại bên ngoài vừa qua.

Phụng Loan bệnh đến thật đúng lúc, ngay cả chính mình cũng không khỏi có chút nghi ngờ, hần nàng không phải mượn cơ hội giả bệnh để tránh khỏi việc tuyên Thành vương phi. Có điều chiếu theo tình huống lúc trước xem ra Phụng gia... rất đồng ý mỗi hôn nhân này, nếu không Phụng gia lão nhị sẽ không có tình để đường muội xuất hiện.

Như vậy sự việc bây giờ, là nội bộ Phụng gia xuất hiện ý kiến bất đồng? Hay Phụng Loan thật sự bị bệnh?

Thôi, suy nghĩ nhiều vô ích.

Mình hi vọng nàng thật không đồng ý, đỡ phải vô cớ cho tên tiểu tử Tiêu Trạh kia được lợi.

Trong lòng bỗng chốc có chút tiếc hận, nữ nhân tuyệt sắc như vậy, lại là tiểu thư con vợ cả của Phụng Quốc Công phủ, nếu là con gái tiểu môn tiểu hộ tầm thường, đúng là có thể nạp vào vương phủ làm thiếp. [anh thật tham lam...]

Lúc rảnh rỗi cũng có thể xem là một việc vui để tiêu khiển.

Nếu đã muốn ủy thác ở Phụng Quốc Công phủ, không câu nệ đáng đáp nhiều tuổi, có được mắt ngọc mây ngài, tóc đen như mây, đúng là lãng phí một cách vô ích

"Vương Gia?" Đoàn Vương phi thấy trượng phu đột nhiên thất thần, không khỏi lo lắng, "Bên ngoài có việc gì sao?" Gần nhất bởi vì chọn Thành vương phi, xuất hiện đủ loại tin đồn, thêm vào Phạm đại tướng quân Phụ Quốc Công phủ chết đi, đúng là một trận hỗn loạn, trong kinh thành đâu đâu cũng có cuộn cuộn sóng ngầm, lúc này thật không được yên ổn.

"Không có chuyện gì." Tiêu Đặc thu hồi tâm tư ngẫu nhiên bay xa, đứng dậy, "Người nghỉ ngơi đi, ta đến thư phòng."

Đối với Tiêu Đặc mà nói, bất quá Phụng Loan chính là thứ tốt muốn cầu mà không thể cầu, có chút tiếc hận, trong những lúc nhàn rỗi cảm thấy đáng tiếc mà thôi. Nhưng đối với Tiêu Trạh giờ khắc này, dung mạo của Phụng Loan thật sự cử trọng nhược khinh* quan trọng, đối với bệnh của nàng hần càng trần trọc suy nghĩ nhiều hơn.

*ý nói không thành vấn đề

Trong đầu...sớm đã xẹt qua trăm nghìn loại suy đoán.

Tuy rằng lo lắng giống như lời đồn đại bên ngoài, là người nhà họ Phụng không muốn, là nữ nhi Phụng gia không muốn làm Thành vương phi, đặc biệt còn có áp lực từ Thái hậu và Đức phi. Nhưng... muốn hần cứ như vậy dễ dàng buông tha lại không cam lòng, ít nhất vẫn phải cố gắng đến lúc cuối cùng.

Cho nên ở trong vương phủ cân nhắc vài ngày mới định ra chủ ý.

Xế chiều hôm đó, Phạm đại nãi nãi của Phụ Quốc Công nhận được một lễ vật, vẫn còn sống. Lai lịch quý nhân tặng lễ không nhỏ, mà thân phận đối phương có chút vi diệu, đặc biệt vào thời cơ trước mắt, càng là khiến dụng ý của phần lễ vật này khó bề phân biệt, làm người ta không thể không âm thầm suy nghĩ.

Phạm gia Đại nãi nãi Phụng Vinh Nương không dám thất lễ, mang theo lễ vật, tự mình trở về Phụng phủ một chuyến.

"Công chúa Ngọc Chân đưa cho người?" Đại phu nhân kinh ngạc hỏi.

"Đúng vậy." Phụng Vinh Nương vẻ mặt nghiêm túc, nhẹ nhàng vuốt ve con mèo Ba Tư tuyết trắng đáng yêu, vật nhỏ có một mắt màu lam, một mắt màu lục, giống như hai viên bảo thạch quý giá đã được tẩy rửa, thật là khiến người yêu thích không thôi. Nhưng đồ vật tuy tốt, lại phông tay, "Mẫu thân người nói thử xem, đây có phải ý của Thành vương điện hạ?"

Công chúa Ngọc Chân và Thành vương Tiêu Trầm là tỷ đệ ruột.

Đại phu nhân cau mày nói: "Đương nhiên." Dụng ý rõ ràng như thế, chẳng lẽ còn có khả năng khác sao? Con gái hỏi vậy chẳng qua không muốn tham dự vào phiền phức này thôi.

"Vậy làm sao bây giờ?" Phụng Vinh Nương giễu cợt, "Thành vương Điện hạ đi một vòng lớn như vậy, chỉ vì muốn đưa một con mèo cho Nhị muội thôi sao? Là muốn nàng ta nuôi nó mỗi ngày, nhìn, rồi mong nhớ hán mỗi ngày đi? Vẫn là muốn nói cho nàng biết, tự mình muốn cưới nàng làm vương phi thì có? Và lại...con đây còn làm người chuyển giao, hay là cứ giao qua?" Giọng nói của nàng bất mãn, "Thật biết điều, con trở thành người chạy việc cho người khác rồi."

Trong lòng Đại phu nhân so với con gái càng thêm buồn bực, vốn Chân thị đã không dễ đối phó, nếu có đưa con gái là vương phi, vậy còn không đem mất gần trên đầu hay sao? Cũng may liên quan đến việc tranh đoạt Thành vương phi, trượng phu và mình cùng chung suy nghĩ, cho nên nói một cách hùng hồn: "Đừng đưa qua, phụ thân người không thích chúng ta cùng Thành vương dính líu quan hệ."

Là bởi vì không muốn tham dự vào việc tranh đoạt? Phụng Vinh Nương nhất thời nghĩ không rõ then chốt trong đó, hỏi: "Vì sao?"

"Làm sao ta biết?" Đại phu nhân không cần trượng phu giải thích với mình, chỉ cần tiếp nhận chỉ thị là được, "Dù sao phụ thân người luôn có đạo lý của hân, sẽ không sai."

---Như thế sao.

Phụng Vinh Nương gật đầu, đối với quyết đoán của phụ thân, nàng không có một chút nghi vấn nào.

Đại phu nhân quyết định rất nhanh, "Nếu đã mang con mèo đến đây, vậy thì người ở Phạm gia đều đã biết, thôi thì cứ để nuôi ở chỗ ta." Không có nhiều tâm tư quan tâm đến chuyện cháu gái, tiện đà hỏi con gái, "Bây giờ đại lão gia Phạm gia không còn, Lão Thái Gia và Lão thái thái nói thế nào?"

Phụng Vinh Nương biết mẫu thân muốn hỏi cái gì, thờ dài nói: "Còn chưa có quyết định." Giọng nói nàng có chút oán giận, "Trước mắt vừa mới qua khỏi cúng tuần, ai dám vội vã nhắc tới chuyện tước vị? Cứ cho như là Lão Thái Gia và Lão thái thái đồng ý, cũng phải chờ bên đại phòng Đại bá mẫu nói ra, chứ nếu chúng ta nói trước, lại như bắt nạt quả phụ người ta."

Đại phu nhân lơ đãng lột quả quýt mật, vỏ quả màu xanh, mỗi lần bóc ra đều xông lên mùi hương gay mũi của vỏ quýt, hun đến nàng khẽ cau mày, "Phạm đại phu nhân cũng không phải sợ hãi, mấu chốt là..." Đưa quả quýt cho con gái, chỉ về hướng bên Đông cung, "Chỉ sợ Thái tử phi vì chỗ dựa của mẫu thân nàng thôi."

Phụng Vinh Nương sa sầm sắc mặt, lạnh lùng nói: "Chẳng lẽ thật muốn nhận một đứa nhóc con miệng còn hôi sữa làm con nuôi, làm cho người từ trên xuống dưới trong phủ, khom lưng cúi đầu gọi Thế tử gia? Tương lai lại gọi Quốc Công gia?" Nàng cảm giận bất bình, quả quýt trong tay bị bóp đến chảy nước mà vẫn không phát hiện, "Thái tử phi sao không nghĩ lại, hiện nay...cách một bước kia ước chừng còn đến mấy chục năm, không thể dựa vào những người này chu toàn thay Thái Tử Gia sao? Cũng không thể muốn người ta tận lực lại không nhận được kết quả tốt chứ."

Trong giọng nói mơ hồ có mấy phần oán hận.

Đại phu nhân cũng gật đầu thờ dài, đưa khăn cho con gái, "Lau tay đi." Lại lo lắng nói: "Người nói không sai, chỉ sợ Thái tử phi nhất thời hồ đồ, không hiểu rõ."

Phụng Vinh Nương không khỏi cảm thấy buồn bực.

Đại phu nhân khuyên nàng, "Đừng nóng vội, cha người sẽ không bỏ mặc." Thảo luận một hồi chuyện tước vị của Phạm gia, lại nói về chuyện riêng của mình một lúc, mới nói đến Phụng Loan, "Người đi qua bên Nhị nha đầu, cho thấy có qua rồi hãy về phủ."

Phụng Vinh Nương gật đầu, trong nhà đang lúc bận bịu tang sự, mình lại chạy về nhà mẹ đẻ, vốn là nói trở về thăm hỏi đường muội, đương nhiên phải đi qua an ủi một chuyến. Nàng đứng dậy xoa tay, "Vậy con đi đây." Rồi lại hỏi một câu, "Mẫu thân, người nói thật đi, Nhị muội bị bệnh thật sao?"

Đại phu nhân 'xì' một tiếng, mỉm cười nói, "Là cha người làm cho nàng 'bệnh', người nhìn qua liền biết rồi." Bởi vì có liên quan đến đại sự triều đình, Phụng Uyên không thể nói tí mỉa cho thế tử, nên nàng tự tìm hiểu một phen.

Phụng Ninh Vương gật đầu cười, "Tốt lắm, trong lòng con có chút hiểu rõ rồi."

Phụng Ninh Vương lớn hơn Phụng Loan sáu tuổi, lúc ở nhà tuy rằng thường xuyên nhìn thấy đường muội, thế nhưng không thể nào chơi cùng nhau, sau đó nàng xuất giá, bất quá thỉnh thoảng trong yến tiệc sinh thần ngẫu nhiên gặp mặt vài lần mà thôi. Trong ấn tượng, từ nhỏ đường muội đã rất xinh đẹp, nhưng cũng là một tiểu nha đầu tùy hứng yếu ớt, thêm vào việc mẫu thân chán ghét người Nhị phòng, vì lẽ đó cũng không thích nàng lắm.

Vào đến nơi, để nha hoàng làm lễ chào, nàng cười hỏi: "Tiểu Loan, mấy ngày nay khỏe chút nào chưa?"

"Tốt lắm rồi." Bên này Phụng Loan sớm có người báo tin cho nàng, nói đại cô nãi nãi hỏi phủ, biết đường tỳ và Đại bá mẫu trò chuyện xong sẽ qua đây, nên đã thay đổi một thân trang phục nhợt nhạt, "Đại tỳ, Phạm gia khẳng định vừa bận bịu vừa mệt, thế mà còn tới thăm muội, đúng là vất vả cho đại tỳ rồi."

Phụng Vinh Nương cười nói: "Chúng ta là tỳ muội, nói cái gì vất vả hay không!"

Hai người toàn nói những lời khách sáo, người tới ta đi vài câu, sau đó cũng không còn đề tài gì để nói nữa.

Phụng Vinh Nương tính toán thời gian mình ngồi đây còn chưa đủ lâu, muốn kiếm chút chuyện nói, trong lòng hơi động, nhớ tới những lời đồn đại bên ngoài. Cho nên đuổi hết bọn nha hoàn ra, lén lút hỏi: "Tiểu Loan, nói thật đi, muội thật sự không muốn làm Thành vương phi sao?"

Phụng Loan quan sát đường tỳ, không biết chắc rằng nàng chỉ là thuận miệng hỏi, hay còn có thâm ý gì khác, nên chỉ tỏ vẻ thẹn thùng của tiểu nữ nhi, "Cái gì vương phi hay không vương phi, muội không hiểu." Một bộ dáng buồn bực nói, "Những lời đồn vô sĩ bên ngoài, muội cũng đã nghe thấy, những người kia thật sự quá ghê tởm."

Phụng Vinh Nương giả bộ không hiểu chuyện, không còn hứng thú nói tiếp, chỉ gật đầu theo nói: "Đúng vậy, đều là một đám người hồ đồ không biết điều, toàn nói lung tung."

"Đáng ghét, quá ghê tởm." Phụng Loan lập đi lập lại những câu này.

"Đúng vậy" Phụng Vinh Nương oán trách vài câu theo đường muội, thực sự không còn lời nào để nói, sau đó tìm ít việc vui hòa hoãn, cho nên cười nói: "Muội muội tốt, bây giờ người cũng lớn rồi, chắc đã có người trong lòng rồi chứ?"

"Đại tỳ!" Phụng Loan đánh nhẹ lên bàn, "Đây là lời tỳ tỳ nên nói sao? Tỳ mà nói tiếp muội sẽ giận đấy."

"Được rồi, được rồi." Phụng Vinh Nương vỗ tay đường muội cười nói, "Chỉ đùa với người thôi, đừng coi là thật." Nàng cảm thấy cuộc trò chuyện quá nhiên vô vị, cũng lười chọc ghẹo muội muội, nhân tiện đứng lên, "Những ngày qua trong phủ bận bịu, đông người tới lui, ta không thể đi quá lâu, nên về trước đây."

Phụng Loan tỏ vẻ xấu hổ kêu: "Bích Lạc, tiễn đại tỳ ra ngoài."

Chờ người đi rồi, sắc mặt nhất thời buông lỏng.

Người trong lòng? Kiếp trước, mãi đến tận lúc Phụng gia bị tịch biên, mình chỉ mới mười bốn, mười lăm tuổi, hoàn cảnh trong nhà lại đơn thuần, đối với tình yêu nam nữ hoàn toàn trống rỗng. Sau đó vào cung làm cung nữ hơn tám năm, nhìn thấy 'nam nhân' đều là thái giám, càng không thể nảy sinh tình cảm, sau đó thì... không thể không làm thị thiếp của Tiểu Đạc.

---- xưa nay đều không biết cái gì gọi là người trong lòng.

"Đại Mạo." Phụng Loan phân phó: "Người sai người đi nghe ngóng bên đại phòng xem thử có thể biết được đại tỳ và Đại bá mẫu đã nói gì hay không? Hoặc là, có mang tới thứ đặc biệt gì đó."

Với quan hệ của mình và đường tỳ, mới không tin, ngay tại lúc nàng đang bận lo về tước vị của Phạm gia, còn có thể vội vã đến thăm mình.

"Chuyện này..." Nét mặt Đại Mạo khó xử, chần chờ nói: "Đại cô nãi nãi hỏi phủ, nhất định bắt mọi người lui xuống hết, một mình nói chuyện với Đại phu nhân, đi nghe ngóng có vẻ không tốt lắm?"

Phụng Loan nhún mày, không để ý đến nàng, lại kêu Thiên Hương vào dọn đồ, "... Người đi tìm người hỏi thăm một chút."

Thiên Hương "Dạ" một tiếng, nhanh chóng đi ra.

Sắc mặt Đại Mạo khó coi, "Tiểu thư, không phải em lười biếng không muốn đi..."

"Đi xem xem buổi tối nhà bếp nấu món gì." Phụng Loan không rảnh an ủi nàng, tùy tiện đuổi đi.

Trong lòng không khỏi thờ dài, nếu bàn về người có quan hệ giao tiếp linh hoạt, biết giải quyết công việc, bên cạnh mình có nhất đẳng nha hoàn Bảo Châu, ngay cả Thiên Hương cũng rất lanh lợi.

Kiếp trước, Bảo Châu thật sự rất đáng giận, nhưng nàng làm người lạnh lợi, chính mình dùng rất thuận tay, không cần thiết vội vã phủ định toàn bộ, mà trước lưu nàng lại, tương lai xem tình huống rồi tiếp tục tính.

Phụng Loan xoa chân mày, xem ra...phải tìm thời cơ gặp mẫu thân cầu tình.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Hoàng Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Chứng thực

Ngày xuân sau giờ Ngọ*, Phượng Loan đánh một giấc ngủ trưa ngắn, nên vẫn còn chút lười biếng.

*giờ Ngọ: từ 11h sáng đến 1h chiều

Nàng vừa mở mắt ra, Bảo Châu nhanh chóng vội vàng chạy lại hầu hạ, "Tiểu thư cẩn thận, đột nhiên ngồi dậy sẽ bị choáng đầu, nằm uống hai hớp nước thấm giọng, cho tinh thần tỉnh táo."

Bảo Châu bị nhốt trong phòng củi mấy ngày, xem như đã đem tất cả sự ngông cuồng của nàng triệt để tỉnh ngộ.

Tính mạng cả nhà mình, vinh hoa phú quý, hết thảy đều chỉ tùy thuộc vào suy nghĩ của tiểu thư, nàng muốn mình sống mình sẽ sống, muốn mình chết mình liền chết. Bất luận trước kia mình đắc ý thế nào, rồi xa tiểu thư thì mình chẳng là cái gì cả. Thử nghĩ nếu bị phu nhân bán cho người môi giới, lại không biết bị bán đi nơi nào, bán cho người nào...Nghĩ tới thôi đã khiến cả người lạnh toát.

Cho nên thu lại tất cả ngông cuồng thường ngày, ngoại trừ thông minh lanh lợi, còn lại là an phận.

Phượng Loan mỉm cười nhìn nàng hỏi: "Có hỏi thăm được gì bên phía Đại phòng không?"

Trước đã bảo Thiên Hương đi hỏi thăm, nhưng dù sao nàng cũng chỉ là một tiểu nha hoàn, nhân mạch có hạn, chỉ hỏi ra Phượng Vinh Nương mang về một con mèo Ba Tư. Vì vậy, tối hôm đó trực tiếp sai người thả Bảo Châu ra, tiền trăm hậu tấu*, sau đó đến trước mặt mẫu thân bày ra vẻ mặt nũng nịu, nói vài câu ngọt ngào lấy lòng liền coi như xong chuyện.

*làm trước nói sau

"Nô tỳ tính chờ tiểu thư tỉnh lại sẽ báo cáo." Bảo Châu mới trải qua đại kiếp nạn, trở về từ cõi chết, trước mắt cần phải nắm chặt thời cơ thể hiện, làm sao dám sơ suất? Không thể không sử dụng tất cả thủ đoạn, lén lút lấy tiền riêng của mình đút lót trong ngoài ngoài, cuối cùng cũng coi như đạt được tin tức hữu dụng.

"Ừ." Phượng Loan đối với biểu hiện của nàng rất thoả mãn, gật đầu, "Là ai đưa cho con mèo?"

Trong lúc bận bịu mà đường tỷ còn có thể trở về thăm mình, thật rất kỳ quái, hơn nữa là viện có đi tìm Đại bá mẫu để bàn bạc chuyện tước vị ở Phạm gia. Thế nhưng không đầu không đuôi, mang một con mèo cho Đại bá mẫu xem là vì sao? Phạm gia đang có tang sự, đường tỷ lại đang vì chuyện tước vị nóng lòng sốt ruột, sao còn rảnh rỗi như vậy? Thế nào cũng thấy quái dị.

Bảo Châu đem ly trà ấm đặt xuống, lắc đầu một cái, "Tiểu thư không đoán được là ai đưa đâu." Nàng không dám cố ý khoe khoang, sau đó nói tiếp: "Là công chúa Ngọc Chân."

Ánh mắt Phượng Loan lộ vẻ kinh ngạc.

Công chúa Ngọc Chân sao, hiển nhiên là thủ đoạn của Tiêu Trạm.

Nhưng khiến cho mình kinh ngạc là hỏi thăm được tin tức này cũng không phải dễ dàng.

Nếu Tiêu Trạm đã đi một vòng lớn, chắc chắn sẽ không để công chúa Ngọc Chân tuyên dương khắp nơi, chỉ sợ bên Phạm gia cũng không biết nhiều tin tức. Phượng Ninh Vương trở về, tự nhiên cũng rất cẩn thận từng li từng tí, sẽ không ồn ào cho mọi người biết. Bảo Châu chỉ là một nha hoàn của Phượng phủ, muốn vươn tay đến bên người của Đại phu nhân, để hỏi thăm việc cơ mật như vậy, có vẻ phải hao tổn không ít.

Có điều, việc này đủ để chứng minh năng lực của Bảo Châu.

Nàng không khỏi cười khẽ, "Nha đầu tốt, chắc lần này phí đi của người không ít bạc." Nhờ người khác làm việc, không có chuẩn bị bạc thì làm sao có thể được việc? Chỉ ra phía sau cửa ngăn, "Lát nữa người mở hộp cảm mười lạng bạc, nói với Bích Lạc là ta bảo lấy."

"Tiểu thư." Trong lòng Bảo Châu kích động, không sợ phí sức phí bạc, nhưng được chủ nhân thật lòng tán thưởng, cố gắng của mình mới coi là đáng giá. Tiểu thư không chỉ có hiểu rõ, còn trợ cấp cho mình, vành mắt nàng không khỏi nóng lên, "Đa tạ, đa tạ tiểu thư ban thưởng." Nhớ tới mấy ngày trước chịu khổ trong phòng chứa củi, càng không cảm được nước mắt.

"Được rồi, được rồi." Phượng Loan cười nói: "Một cô nương xinh đẹp khỏe mạnh lại khóc lóc sụt sùi như vậy." Nàng đưa khăn tay của mình ra, cũng coi như ban thưởng, sau đó thông thả nói: "Bên ngoài loạn như vậy, nhìn tới...ta ngã bệnh cần phải điều dưỡng cẩn thận."

"Tiểu thư." Bích Lạc từ bên ngoài đi vào nói: "Tam gia đến."

Bảo Châu vội vàng xoay người, giả vờ đi thu dọn giường chiếu, không dám để cho người ta nhìn thấy nước mắt.

Bích Lạc là nhất đẳng nha hoàn bên người Phụng Loan, tất nhiên có nhãn lực thấy được, cũng không làm bề mặt Bảo Châu, nhưng trong lòng thờ dài một hơi. Tiểu thư... vẫn là yêu thích Bảo Châu, phu nhân tức giận như vậy, tiểu thư vẫn có thể đưa Bảo Châu ra ngoài an toàn, xem ra chờ mình đi rồi, chỗ trống này sẽ do Bảo Châu lấp vào.

Trên mặt nàng bình tĩnh không lay động, xoay người đi ra ngoài, tự mình đón Phụng Thế Đạt vào.

"Tiểu Loan, nhìn ta mua cho muội cái gì nè." Phụng Thế Đạt cầm một lồng chim đi vào, đến bên bàn để xuống, sau đó tùy tiện ngồi ở trên ghế, "Tồn hết một trăm hai mươi tám chỉ bạc*, còn biết bắt chước nói nữa." Nắm nhẹ cổ họng trên con chim sáo, "Thỉnh an tiểu thư, thỉnh an tiểu thư."

Chim sáo nghe theo hần học vẹt, "Thỉnh an tiểu thư, thỉnh an tiểu thư."

Chọc cho Phụng Loan cười ra tiếng, "Tam ca, ca nói chuyện cẩn thận chút."

Phụng Thế Đạt cười hắc hắc, không để ý mà tiếp tục đùa giỡn với con chim, "Tiểu thư là Thiên Tiên, Thiên Tiên." Hần nói một câu, chim sáo liền học theo một câu, "... Thiên Tiên, Thiên Tiên."

"Được rồi." Phụng Loan nghe được dở khóc dở cười, "Tam ca, đừng tiếp tục dạy chim sáo những lời nói đùa này nữa, để người ta nghe thấy, không biết còn tưởng rằng muội ngông cuồng." Nói một tiếng cảm ơn rồi dặn dò Bảo Châu, "Đem đi, nhớ chăm sóc tốt cho nó."

Phụng Thế Đạt kiêu ngạo nói: "Vốn là Tiểu Loan sinh ra rất tốt mà."

Phụng Loan không tiếp câu chuyện của hần, ngược lại hỏi: "Việc hôn sự của ca và Vương gia tiểu thư thế nào rồi?" Những ngày gần đây, vì tang sự Phạm Đại lão gia, sinh thân Thái tử phi, và mình bị 'bệnh', đúng là không thể lo cho đường ca, hiện tại đang rảnh nên hỏi thăm, bảo đảm vô sự mới có thể yên tâm.

Vừa nghe nói đến hôn sự của bản thân, bộ dạng Phụng Thế Đạt tựa như quả bóng xì hơi.

"Thì vậy thôi." Hần lười biếng nói: "Nương sai người đi điều tra cẩn thận rồi. Vương thị đích thực tính tình hiền thực lại trong sạch, nàng gặp Đỗ biểu ca chỉ một lần duy nhất khi còn bé, nhận được một chiếc hoa đăng, cũng không có xảy ra sự tình gì với hần. Nương nói nếu không còn chuyện gì, chọn ngày gần nhất đem việc hôn sự định xuống."

Phụng Loan cười nói: "Ồ, đó là chuyện tốt." Cuối cùng việc so với kiếp trước đã thay đổi, không để cho Vương thị uống mạng, hi vọng sau khi nàng gả vào Phụng gia, có thể cùng đường ca cả đời hạnh phúc.

"Hừ!" Nhưng Phụng Thế Đạt lại cảm tức, "Lần trước ta chịu đòn, đều là do Phạm lão ngu giờ trò quý!"

Phụng Loan ngạc nhiên hỏi: "Tại sao Phạm Ngũ ca lại làm ra chuyện như vậy?"

"Hần chính là lưu manh!" Phụng Thế Đạt tức giận nói: "Lần trước ở bên ngoài, hần bị tức giận, vì tranh một bộ cổ họa, khiến tên ngốc nhà nghèo bị bắt vào đại lao, ai ngờ tên ngốc kia lại nghĩ không thông, treo cổ chết trong lao. Sau đó không biết xảy ra chuyện gì, việc này truyền đến tai cha hần, đánh cho hần một trận như từ." Càng nói càng tức giận, "Thế rồi hần nghĩ ngờ, nói ta uống rượu nhiều chuyện đã hại hần, tuyên bố muốn cho cha ta đánh ta một trận."

Chuyện lộn xộn gì đây?! Phụng Loan nghe được không biết nên khóc hay cười hỏi: "Vì lẽ đó, Phạm ngũ ca liền bịa chuyện này nọ, để cho ca biết, khiến ca đi tìm Đỗ công tử đánh nhau?"

"Cũng không phải!" Phụng Thế Đạt tức giận đến hai mắt tròn, "Lúc đó ta không nghĩ rõ ràng, lúc này nghĩ lại, tên họ Đỗ là bị Phạm lão ngu lừa đến Thanh Hư Quan. Còn có Tường lão nhị khẳng định cũng chịu sự sai khiến của hần, cho nên mới khuyến khích ta đi Thanh Hư Quan, nếu không phải vậy hai nhóm người làm sao đụng vào nhau?!"

Phụng Loan nghe xong, không khỏi cau mày chán ghét.

Nói như vậy, hết thảy đều là do Phạm Ngũ Gia gây ra?

Trong kiếp trước, mãi lúc sau Phụng gia mới biết chuyện Tam ca gây sự, ngay lúc đó không biết, nên Đại Bá Phụ cũng không có đánh đường ca một trận, vì vậy trong lòng Phạm ngũ gia khó chịu, lại đi đồn Vương thị bất trinh để hạ giận? Hồ đồ đến mức này, hại hai mạng người, quả thực chính là điên rồi!

"Mẹ kiếp!" Trong lòng Phụng Thế Đạt bức tức, mình bị cha đánh, còn phải đi Phạm gia và Đỗ gia bồi tội, khẳng định Phạm lão ngu vui vẻ trong lòng. Hiện nay Phạm gia lại đang có tang sự, trong nhà càng trông coi kỹ lưỡng, thật là không thể làm ồn ào, chỉ đành tạm thời nuốt cục tức này xuống.

Hần nổi nóng nói: "Phạm lão ngu, Tường lão nhị, hãy đợi đấy cho ông!"

"Ca ca bình tĩnh lại đi." Phụng Loan lườm hần, "Còn gây sự nữa Đại Bá Phụ thật sự sẽ đánh gãy chân ca đó."

Phụng Thế Đạt thờ hồng học nói: "Ta nuốt không trôi con giận này!"

Phượng Loan trách hấn, "Ca ca thật ngốc nghếch, như vậy chỉ khiến mình bị đánh thêm thôi." Đường ca không biết bị kịch đằng sau của kiếp trước, nhưng mình biết, cho nên trong lòng càng thêm căm ghét Phạm Ngũ Gia, "Muốn trị hấn, đầu cần tự mình công khai ra tay, mà nên chặn đường đánh lên, đến khi xong việc hấn có kêu la cũng không làm gì được."

"A?" Phượng Thế Đạt mở to hai mắt, không nghĩ tới đường muội lại muốn giúp mình một tay, cùng nhau náo loạn, nhất thời vui mừng hỏi, "Tiểu Loan có chủ ý gì?"

Phượng Loan cân nhắc rồi nói: "Đừng nóng vội, để muội từ từ suy nghĩ ra cách." Lo lắng đường ca lại đi gây sự nên khuyên nhủ: "Phạm lão ngũ sống ở khinh thành, lại không đi xa, huynh gấp gì chứ?"

Phượng Thế Đạt thấy nàng ngay cả Ngũ ca cũng không gọi, có thể thấy được nàng thật sự tức giận, gật đầu liên tục, "Đúng vậy, đúng vậy." Thế nhưng suy nghĩ một chút lại không yên lòng, "Tiểu Loan, không phải muội chỉ nói suông lừa ca ca đó chứ?"

Phượng Loan lạnh lùng nói: "Ta mà lừa ca thì sẽ là con rùa."

"Phi phi phi!" Phượng Thế Đạt nói: "Nào có cô nương lại nói mình như vậy?" Trong lòng hấn đã tin chắc, không khỏi cảm thấy hưng phấn ngứa ngáy, "Vây muội hãy suy nghĩ cho tốt nhé...."

Đương lúc hai huynh muội đang bàn bạc ăn ý sôi nổi, liền nghe Bảo Châu ở bên ngoài hô: "Tiểu thư, Tam gia, Đại lão gia mời tiểu thư qua đó."

Trong lòng Phượng Loan vui vẻ, giây phút mà mình mong chờ rốt cuộc đã tới.

---- nhất định là đại phòng Phạm gia muốn nhận con nuôi làm người thừa kế!

Phượng Thế Đạt lại sợ hết hồn, "Làm sao vậy? gần đây cha hay gây khó dễ cho muội đúng không?" Hấn xoa mũi, nôn nóng lên, "Cha thật nhỏ mọn, chỉ vì chuyện muội cầu tình giúp ta, mà cứ hai ba ngày lại tìm muội gây phiền phức, ông giữ chức quan chứ có phải chức đồ tể người ta đâu."

Phượng Loan nghe được nở nụ cười, "Nói lung tung gì đó? Dám nói xấu cha của mình sau lưng, coi chừng ca bị ăn đòn đó." Đứng lên nói: "Không có chuyện gì, nhất định là Đại Bá Phụ có chuyện tìm muội thôi, muội đi trước đây."

"Ca ca đi với muội." Phượng Thế Đạt lật dật đứng lên hét.

"Đề lúc khác." Phượng Loan cười nói: "Đạo này Đại Bá Phụ nhìn ca chướng mắt, nếu bây giờ ca qua đó, không bị ăn đòn thì cũng bị dạy dỗ một trận." Ân đường ca ngồi lại xuống ghế, "Không có chuyện gì, yên tâm đi."

"Phạm đại phu nhân muốn cho con nuôi làm người thừa kế." Phượng Uyên trầm giọng nói.

Phượng Loan gật đầu, "Người già muốn tìm chỗ dựa vào, đây cũng là lẽ thường tình."

Phượng Uyên không có tâm tình lo cái này, đè ép cảm giác quỷ dị trong lòng, hỏi: "Lần trước người nói, trong mộng..." Tự mình nói đến điều này cảm thấy thật hoang đường, "Đại phòng Phạm gia muốn nhận con nuôi làm người thừa kế, nhưng Thái tử phi không ủng hộ việc kế thừa tước vị này."

Đại phòng Phạm gia kế thừa hay không kế thừa tước vị, ý kiến của thái tử phi rất trọng yếu, trực tiếp ảnh hưởng đến đối sách tương ứng của Phượng gia.

"Đúng thế." Phượng Loan gật đầu nói: "Thái tử phi chỉ muốn lão mẫu thân có một chỗ dựa vào, cũng sẽ không ủng hộ việc đại phòng tiếp tục kế thừa tước vị." Dù sao là vì mình giải thích không rõ ràng, mộng từ đâu đến, dứt khoát đem những điều đã biết nói ra tất cả, "Rõ ràng là thái tử phi có đạo lý."

"Đạo lý gì?"

Phượng Loan nhớ tới kiếp trước, một thái tử phi dịu dàng, cư xử với mọi người hòa ái, cảm thấy đáng tiếc cho nàng, ---- dù cho lúc nào cũng làm người khiêm tốn, cẩn thận khắp nơi, cuối cùng vẫn không thoát được cái chết. Chắc nàng cũng hiểu, "Nếu thái tử điện hạ và thái tử phi đi tới được bước cuối cùng, tương lai không thể thiếu việc ban ân phong tước cho đại phòng Phạm gia, còn nếu không... một cái tước vị cũng không giữ được gì."

Hoặc là trở thành hoàng hậu nương nương mẫu nghi thiên hạ, mẫu tộc được phong tước ban ân... Hoặc là chết!!

Phượng Uyên giật mình nhìn nàng, thật không nghĩ tới, cháu gái lại nói ra những lời thấu triệt như thế, bất tri bất giác, ngược lại có chút tin tưởng vào "mộng" của nàng.

Cẩn thận ngẫm lại, theo tính tình thông tuệ, rộng lượng của Thái tử phi, xác thực không nên giúp đỡ con nối dõi Phạm gia kế thừa tước vị.

Nếu không cho dù có miễn cưỡng cướp được một tước vị Phụ Quốc Công, nhưng cùng nhị phòng Phạm gia bất hòa. Bây giờ Hoàng thượng vẫn còn khỏe mạnh, Thái tử chỉ mới đăng cơ, mấy năm qua nếu không có Phạm Nhị Lão Gia chống đỡ, chỉ sợ con đường sau này không dễ đi, đây thật không phải một mối làm ăn có lời.

Có lẽ trong lòng Thái tử phi đã rõ ràng, nhất định sẽ khuyên mẫu thân Trương thị tạm thời nhẫn nại xuống.

Nhưng với suy đoán của mình, và giấc mộng của cháu gái, liệu có đáng tin hay không? thật sự tin rằng Thái tử phi sẽ giúp cho nhị phòng Phạm gia kế thừa tước vị, mình không nên có bất kỳ tham dự nào? Phụng Uyên cảm thấy mình có chút hồ đồ, chuyện lớn như vậy..., làm sao chỉ dựa vào giấc mộng của cháu gái mà quyết định? Hắn nhất thời do dự không quyết định được.

Ngày hôm sau, chuyện tước vị của Phạm gia rốt cuộc cũng được giải quyết.

Thái tử phi tự mình đi đến Phạm gia, cho thấy quyết định của mình muốn ủng hộ mẫu thân chọn người nối dõi, tương lai nếu chết đi, cũng có người thờ phụng cho cha mẹ. Lời nói vô cùng chân tình thành khẩn, cảm động lòng người, nhưng cũng nói, "Phụ Phụ Quốc Công là một thể gia vọng tộc, thể hệ tài ba tương lai sau này mới là những người mà Phạm gia cần dựa vào, chứ không phải một cái tước vị, ta là con gái Phạm gia, vô cùng rõ ràng đạo lý này."

---- Thái tử phi giúp đỡ Đại phòng nhận con nuôi làm con nối dõi, nhưng không thừa kế tước vị.

Ngay lập tức, Phạm lão thái của Phụ Quốc Công phủ trình lên tấu chương, xin phong con thứ là Phạm Nhị Lão Gia làm Thế tử. Đại phòng Phạm gia có được con nối dõi, nhị phòng Phạm gia có được tước vị, đúng là một chuyện vui lớn.

Phụng Vinh Nương vui vẻ trở về nhà mẹ đẻ.

Đại phu nhân cao hứng nói: "Lần này được rồi, bố chồng con trở thành Thế tử Phụ Quốc Công, tương lai chính là Phụ Quốc Công." Bà nhìn trưởng nữ vui mừng, "Con rể là trưởng tử con vợ cả, lại có năng lực, tương lai... tất nhiên là không thể thiếu một phu nhân Quốc Công."

Mẫu thân là phu nhân Phụng Quốc Công phủ, con gái là phu nhân Phụ Quốc Công phủ tương lai, đúng là nên kiêu ngạo.

Mặt mày hai mẹ con tràn đầy vui mừng hớn hở

Sau khi Phụng Loan biết tin đường tỳ trở về, chỉ cười nhạt.

Ở kiếp trước, bởi vì Phụng gia lo lắng tước vị của Phạm gia không tới tay Nhị phòng, nên ở giữa tìm mọi cách quấy nhiễu, tự mình đắc tội với Thái tử phi. Tuy rằng sau đó vẫn là Nhị phòng Phạm gia kế thừa tước vị, nhưng cùng Thái tử phi sinh khúc mắc, đến lúc cả nhà Phụng gia bị nạn, nàng không hề có lấy một lời cầu xin.

Kiếp này, hắn sẽ không phát sinh chuyện như vậy.

Phụng Loan cảm thấy an lòng.

Mất thấy từng chuyện mình tiên đoán đều thành hiện thực, bản thân mình cũng có chút thay đổi, hết thấy đều hướng tới phương diện tốt, hơn nữa bá phụ cũng có thể đã bắt đầu chậm rãi tin tưởng mình.

----bây giờ chỉ chờ bá phụ trở lại tìm mình.

Tạm thời buông xuống trọng trách, lại là những ngày tháng nhàn rỗi của một thiên kim Quốc Công phủ được yêu chiều.

"Tiểu thư, xem thử màu sắc nhuộm có được không?" Bảo Châu khẽ hỏi.

Bên bệ cửa sổ, một tay Phụng Loan đang hờ hững lật tập thơ cổ, một tay đưa cho nàng nhuộm màu sơn móng tay. Nghe hỏi, gợn ngón tay ngọc dài nhỏ lên liếc nhìn, "Được lắm, màu sắc rất thỏa đáng." Đôi tay đưa tới, "Một lần không đủ đâu, nhiều thêm mấy lần màu sắc mới tươi sáng."

Bảo Châu cười nói: "Tiểu thư yên tâm, ít nhất phải nhuộm ba lần đó."

Phụng Loan tùy nàng tỉ mỉ hí hoáy, một lần, hai lần, ba lần, quả nhiên nhuộm đến màu đỏ thắm rực rỡ, sáng rõ vừa vặn, sau khi lau khô các viền góc cạnh, càng nổi bật lên bàn tay trắng như ngọc, màu sơn đỏ như máu. Bỏ cuốn sách xuống, đứng dậy uốn éo người, "Ngồi đến cứng cả lưng, ta muốn ra sân đi dạo một chút."

Bảo Châu hận không thể theo dính vào người tiểu thư mười hai canh giờ, miễn cho bị lãng quên. Ngay lập tức bỏ lại đồ vật, giao cho đám tiểu nha hoàn thu dọn, xoa tay mình rồi cười đi theo, "Đi một chút cũng tốt, ra ngoài hóng gió luôn tiện để khô móng tay luôn."

Phụng Loan mới xuyên qua bức rèm che thủy tinh, thì nhìn thấy Thiên Hương vội vã đi vào, "Làm sao vậy? Có việc gì?"

"Dạ." Thiên Hương gật đầu, chỉ ra bên ngoài nói, mấy người lại quay trở về phòng ngủ.

Bảo Châu hỏi: "Có chuyện gì quan trọng sao?"

Thiên Hương vội vàng nói: "Đại cô thái thái dẫn theo Mục gia Lục tiểu thư tới."

Như Gia đến? Phụng Loan nở nụ cười, "Chắc nghe nói ta bị bệnh nên sang đây thăm."

"Nói là như vậy." Thiến Hương không cười mà hạ thấp giọng. "Nhưng có người truyền tin, biết được đại cô thái thái và đại phu nhân nói chuyện, nghe ra có ý muốn đem tiểu thư gả cho Mục tứ gia."

Ánh mắt Phụng Loan cả kinh, "Tên gốc Mục tứ?"

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Hoàng Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Ngoài ý muốn

Phụng Loan không hề biết, ở kiếp trước... trong nhà từng có ý đem mình gả tới Mục gia.

Cũng đúng, năm đó mình trải qua tháng ngày không buồn không lo, mỗi ngày sống trong thế giới của riêng mình, sẽ không để cho người đi nghe ngóng chuyện bên Đại bá mẫu, dĩ nhiên là sẽ không nghe được tin tức này.

Dựa theo dấu vết thời gian, từng cái từng cái tai họa liên tiếp xảy ra, khoảng chừng một năm sau, cả nhà Phụng gia cũng sẽ bị phán tội tịch biên, ---- nói vậy lúc đó việc hôn sự giữa hai nhà vẫn không thương nghị được, liền cho qua chuyện, sau đó đương nhiên là bỏ mặc.

Thế nhưng kiếp này không giống nhau.

Chính mình phải cố gắng sống tiếp, còn muốn người của Phụng gia sống thật tốt. Như vậy..., hôn sự này không thể thảo luận tiếp tục, bằng không một khi đã định, Tiêu Đặc không chỉ là biểu tỷ phu, mà còn là trượng phu của chị chồng, càng kéo càng gần, càng kéo càng rối loạn.

Đến lúc mình gả tới Mục gia, ngày lễ ngày tết, sinh thần chúc thọ, mẹ chồng mang theo các con dâu đi Đoàn vương phủ tặng lễ, mình lại phải gặp Tiêu Đặc, nhìn thấy hắn và vương phi ân ái ái ái, cùng các thị thiếp gần gũi thân mật, chỉ sợ sẽ không nhịn được mà bùng chậu nước nóng giội vào mặt hắn!

Không muốn cùng Tiêu Đặc có dính líu quan hệ, không muốn gặp lại hắn.

Bảo Châu ở bên cạnh hỏi: "Chuyện thông gia giữa tiểu thư và Mục gia là do Đại thái thái đề ra? Hay là Đại phu nhân?"

Thiến Hương trả lời: "Là đại phu nhân, nói Mục Tứ gia tuổi không còn nhỏ, hỏi xem đã định ra hôn sự hay chưa." Khóe miệng nàng vô cùng lạnh lợi, tinh tế phân tích, "Nhà chúng ta có nhị tiểu thư và tam tiểu thư, nhưng tam tiểu thư là con thứ, Mục Tứ gia là con trai trưởng của Quốc Công phủ, vì lẽ đó việc hôn nhân nhất định là cho nhị tiểu thư rồi."

Phụng Loan cười nói với Bảo Châu: "Người đi lấy hồng bao nhị đẳng thưởng cho Thiến Hương."

Đại cô mẫu luôn không thích mẫu thân, cảm thấy cả ngày mẫu thân chỉ biết chưng diện, không phải phụ nhân hiền lương thực đức, nên cũng không quá yêu thích mình. Trước mặt Đại bá mẫu (bác gái) nói ra suy tính này, Đại cô mẫu (cô dì) nhất định sẽ cần suy nghĩ, không lập tức đồng ý. Như vậy chỉ cần mình gây ra mâu thuẫn với Đại cô mẫu, chọc cho nàng tức giận, nói không chừng việc hôn sự sẽ thất bại.

Bảo Châu đẩy Thiến Hương trở về, nhỏ giọng hỏi: "Tiểu thư, hôn sự này người cảm thấy thế nào?"

Nàng không thể không sốt sắng, như Bích Lạc lớn tuổi sẽ phải nhanh chóng xuất giá, mà mình và Đại Mạo sẽ theo tiểu thư làm của hồi môn. Gia thế đối phương cao quý hay không, tính tình cô gia thế nào, những thứ này đều vô cùng quan trọng. Chỉ có chủ nhân sống tốt, bọn hạ nhân mới sống tốt theo.

Thậm chí nghĩ xa hơn, tương lai khi tiểu thư mang thai, không tiện hầu hạ cô gia, có thể từ trong đám nha hoàn hồi môn chọn ra một người làm thông phòng cho cô gia.

Nên việc chọn lựa cô gia tốt càng quan trọng.

Phụng Loan không muốn nhiều lời với nha hoàn, chỉ nói qua loa: "Mục Tứ ca ngoại trừ có tính một sách, những cái khác đều tốt."

"Tiểu thư cảm thấy có thể sao?" Bảo Châu ngồi dưới ghế nhỏ mơ tưởng viễn vông: "Trong kinh thành muốn cùng so với Phụng gia, chỉ có Phạm gia, Mục gia, ừm... Tần gia cũng tạm được. Nhưng đại cô nãi nãi đã gả tới Phạm gia, tất nhiên không thể lại gả thêm một người nữa, Tần gia mặc dù là nhà mẹ của Thái hậu nương nương, nhưng không thể so với quan hệ thân thiết giữa Mục gia và Phụng gia, Mục Tứ gia từ nhỏ đã quen biết, hiểu rõ trong lòng."

Nghĩ tới nghĩ lui, lại muốn gia thế tốt nhất, lại muốn con vợ cả, lại muốn bằng tuổi nhau, dĩ nhiên chỉ có duy nhất Mục Tứ gia.

Không không, còn có một!

Ánh mắt Bảo Châu bỗng sáng lên, nói nhỏ: "Tiểu thư, kỳ thực Thành vương Điện hạ cũng tốt lắm chứ?" Nếu như tiểu thư làm Thành vương phi, mình có thể có được lễ chài tóc*, tiếp theo trở thành nữ nhân, không chừng còn có thể được xem như một phu nhân nữa.

*phong tục xưa, cô gái đã lấy chồng thì phải thay đổi kiểu chải đầu, búi tóc

Phượng Loan không hề trả lời nàng, phân phó nói: "Đi tìm một bộ y phục có màu sắc tươi sáng chút, lấy cả đôi giày...chính là đôi giày mới có thêu hoa sen và gắn viên ngọc đông châu."

"Tiểu thư thích Mộc Tử gia hơn?" Bảo Châu hơi thất vọng, dù sao Thành vương Tiêu Trầm thân phận càng cao quý, lại còn tuần tú xuất chúng, không giống Mộc Tử gia, chỉ là con một sách tính tình cổ hủ, cho nên khuyên nhủ: "Tiểu thư, đây là đại sự quan hệ cả đời, xin hãy ngàn vạn lần nghĩ rõ"

"Tại sao nhiều lời như vậy?" Phượng Loan cau mày, "Người muốn gả cho Thành vương Điện hạ thì tự mình đi mà gả."

Bảo Châu cười nói: "Nô tỳ nào dám si tâm vọng tưởng?" Thấy Tiểu Chủ Tử có chút để ý, không dám dài dòng nữa, miễn cho lại làm sai bị nhốt vào phòng chứa củi, nhanh chóng đi tới tủ quần áo chọn y phục màu sắc tươi sáng, rồi lấy ra đôi giày thêu gắn viên ngọc đông châu. Động tác lanh lẹ hầu hạ Tiểu Chủ Tử thay đồ, khen: "Dáng người tiểu thư vốn đã đẹp, nên mặc gì cũng rất đẹp."

Trong lòng Phượng Loan cười lạnh, Bảo Châu đang suy nghĩ gì, mình đều có thể đoán được, ---- đơn giản là chút suy nghĩ viễn vông mà thôi. Cũng tốt, nàng gấp gáp muốn lập công, tham mộ phú quý, hơn nữa kiếp trước phạm vào tội ác, tương lai lúc mình bỏ qua cho nàng, thì sẽ không làm khó.

Bảo Châu cười nói: "Em nói đều là lời thật."

"Nịnh hót." Phượng Loan không chút biến sắc nở nụ cười nói một câu, "Đi ngắt một đóa Thược Dược lại đây cho ta."

"Cháu gái gặp đại cô mẫu." Phượng điệu dàng cúi đầu.

Mộc phu nhân thấy nàng y phục trang điểm lộng lẫy, trên chân còn đặc biệt mang đôi giày gắn một viên ngọc đông châu, thực sự là muốn rêu rao bao nhiêu có bấy nhiêu rêu rao. Tâm trạng nhất thời không vui, nhíu nhíu mày, nhân nhạ nói một câu lấy lệ, "Tiểu Loan đã là đại cô nương trưởng thành, hiểu chuyện rồi." Nàng mỉm cười nói lời khách sáo, "Không giống Nhu Gia chúng ta, cả ngày vẫn chỉ biết náo loạn thôi."

Ngồi bên cạnh là thiếu nữ mặc y phục màu đỏ tươi, dáng dấp tươi đẹp, bĩu môi nói: "Mẫu thân, nào có ai như người? Ở trước mặt người khác lại cố ý bôi xấu con gái của mình đây." Đưa tay ra nắm lấy Phượng Loan, "Đến đây, để ta xem có thật là người có tiền bộ."

Phượng Loan hé miệng nở nụ cười, "Nhu Gia ghen tị."

Mộc phu nhân và đại phu nhân đều cười, bọn nha hoàn cũng cười hòa theo, bầu không khí tương đối náo nhiệt.

Phượng Loan cùng trưởng bối nói mấy câu khách sáo, liền cùng Mộc Nhu Gia đi vào phòng trong, tỷ muội bạn bè cùng lứa tuổi tất nhiên có nhiều chuyện để nói. Tuy trong lòng Phượng Loan đã trưởng thành hơn nhiều, nhưng nhớ tới tình tỷ muội năm đó, vẫn rất thích cùng Mộc Nhu Gia thân cận, đặc biệt cảm kích nàng vì mình cầu xin ở kiếp trước.

Mà trước mắt, Mộc Nhu Gia đang nhỏ giọng oán giận, "Vài ngày trước, bên ngoài nói người bệnh nặng, nhưng bên Phạm gia đang có tang sự, mẫu thân thường hay qua đó, bởi vậy không cho ta ra ngoài một mình." Kéo nàng lại đánh giá từ trên xuống dưới một hồi, "Nhìn dáng vẻ người sắc mặt cũng không tệ lắm."

Phượng Loan mỉm cười nói: "Tốt hơn một chút rồi."

Con người linh động của Mộc Nhu Gia xoay chuyển, hạ thấp giọng, "Bệnh thật sao?"

Phượng Loan nhìn nàng cười nhưng không nói.

Mộc Nhu Gia bỗng nhiên tỉnh ngộ, nhếch nhếch khóe miệng, "Ta biết ngay mà." Sau đó đuổi lui nha hoàn, thần thần bí bí hỏi: "Bên ngoài đều nói người vì không muốn gả cho Thành vương làm vương phi, nên mới lấy cớ giả bộ bệnh? Chuyện này có thật không?"

"Nói bậy!" Phượng Loan sắc giọng: "Ta là người như thế nào? Tự đại như vậy sao." Khó nói nguyên nhân mình bị 'Bệnh', chỉ nói: "Vừa vặn mấy ngày trước có chút không thoải mái, nên ta không đi thôi."

Mộc Nhu Gia 'Hừ' một tiếng, "Ở trước mặt ta còn giả thần giả quỷ!" Tệ đả lại nói: "Bất quá ta cũng không thích Tiêu Trầm, làm bộ ra đáng bề trên, cười đến ngọt ngào, nhưng lúc nào cũng khiến người khác cảm thấy rét lạnh, giống như nếu không cẩn thận, sẽ đâm người một đao sau lưng."

Phượng Loan cười thành tiếng, "Thành vương đâm đao vào người lúc nào vậy hả?"

"Dù sao ta cũng không thích hắn." Mộc Nhu Gia bĩu môi.

Phượng Loan cùng nàng tranh luận, cười nói: "Người ta cũng không cho người yêu thích nha."

"Đồ mồm mép lém lỉnh." Mộc Nhu Gia xấu hổ véo mặt nàng, "Thế mà lúc nãy mẫu thân còn khen người." Trong lòng coi như một trận hòa nhau, vội hỏi: "Hừ! Người đừng giả mồm với ta, chờ mà xem, chẳng mấy chốc sẽ thành Tứ tẩu của ta đấy."

Phượng Loan cười nhạt, "Đại cô mẫu thích loại cô nương dịu dàng hiền thực, nên không thích ta thế này đâu."

Mục Nhu Gia cười nói: "Người giả bộ ngoan ngoãn thành thật không được sao."

Phượng Loan nắm lấy những sợi tóc rủ xuống, mỉm cười nói: "Nhưng giả bộ thật không tốt."

"Tại sao? Người xem không vừa mắt Tứ ca?" Cuối cùng Mục Nhu Gia cũng coi như hiểu ra chút ý vị, một đôi mắt sáng trừng lớn, "Tứ ca của ta có gì không tốt?" Không nhận được bao che khuyết điểm, "Lớn lên đáng vẻ mạnh mẽ, thích đọc sách, người lại đôn hậu sẵn sàng, bao nhiêu cô nương muốn gả mà không được đó."

Phượng Loan cười nói: "Đúng vậy, vì lẽ đó ta không lên trời cao."

Trước tiên mình tiết lộ tin tức bản thân không tình nguyện, sau đó để đại cô mẫu biết được. Tính tình nàng kiêu ngạo, vốn ghét bỏ trang phục xinh đẹp của mình, lại biết mình không muốn, hôn sự này sẽ khó mà định xuống.

Mục Nhu Gia có chút mất hứng.

Nàng chu mỏ, "Tứ ca của ta đâu kém như thế? Người một chút cũng không muốn? Gả tới Mục gia, mẹ chồng là cô cô ruột thịt, còn sợ chịu thiệt sao? Hôn sự này có điểm nào không tốt chứ?"

---- chỉ có một chút không tốt, Tiêu Đặc không tốt.

Nhưng câu nói này, Phượng Loan không có cách nào nói với Mục Nhu Gia, lại lo làm mất thể diện của nàng, chỉ có thể làm ra vẻ tiểu nữ nhi nhõng nhẽo, "Chính là ta không muốn gả đi thôi." Một mặt hơi hơi oán giận, "Làm vợ Mục gia dù có tốt cũng không tốt bằng làm một cô nương, ta mới mười bốn, đang còn muốn tự do thêm mấy năm nữa."

Nói đến đây, trong lòng Mục Nhu Gia cũng thấy đồng cảm, "Ừ, lời này đúng là không sai."

So sánh với nhà mình, tuy mẫu thân không cố ý làm khó dễ con dâu quá mức, nhưng ở trước mặt mẫu thân các tẩu tẩu (chị dâu) đều rất cung kính, còn phải kiềm chế gò bó, vậy làm một đứa con gái tự tại thì sao? Lấy chồng, đích thực chơi không vui.

Một mình Phượng Loan loay hoay mấy ngày, vẫn thấy không yên lòng.

Dù sao Phượng gia, Mục gia, Phạm gia luôn có thói quen kết thông gia, có lúc tình cảm cá nhân là thứ yếu, quan trọng là người của mấy nhà kết làm Tàn Tán chi hảo*, duy trì quan hệ thông gia đời đời kiếp kiếp.

*Câu thành ngữ này vốn nói về hai nước thông gia hữu hảo. Nhưng ngày nay người ta vẫn thường dùng nó để chỉ về nghĩa tình hôn nhân.

Lỡ như đại cô mẫu chỉ nhìn thoáng qua, xem nhỏ tính khí trẻ con của mình thì sao? Nói cho cùng, cũng không phải thói xấu gì lớn.

Phượng Loan quyết định đi tìm mẫu thân nói chuyện.

Dù sao việc hôn nhân của mình, đến đánh tiếng với mẫu thân, nếu mẫu thân kiên quyết đứng về phía mình, không đồng ý, người ngoài không thể làm gì, ừ... chỉ cần thuyết phục mẫu thân là tốt rồi.

Như vậy, nên dùng lý do gì thuyết phục mẫu thân đây?

Kỳ thực có rất nhiều lý do, ví dụ như mình không muốn cùng Tiêu Đặc có liên quan; hoặc như kiếp trước đại cô mẫu bạc bẽo, sau khi Phượng gia bị ngã, không chỉ không đưa tay ra cứu giúp hỗ trợ chu toàn, ngay cả đem nữ quyến Phượng gia chuộc ra để như ăn cháo nàng cũng không có làm, chỉ dựa vào chuyện từng người từng người nữ quyến Phượng gia hương tiêu ngọc vẫn, đã là máu lạnh vô tình biết bao!?

Nhưng những lý do này không thể nói với mẫu thân.

Chỉ có thể nói, đại cô mẫu tính tình cao ngạo, Mục Tứ gia lại hơi ngốc, nhưng những lý do này không có sức thuyết phục mấy. Tâm trạng không khỏi thấy buồn bực, trong lúc nhất thời không thể nghĩ ra cách nào tốt, cuối cùng quyết định vẫn nên đi tìm mẫu thân trước. Dù sao mẹ con liên tâm, nhất định mẫu thân sẽ đứng về phía mình.

Đến viện Hải Đường Xuân, trong sân hoàn toàn an bình yên tĩnh.

Phượng Loan đi vào không cần thông báo, trực tiếp bước lên bậc thang vào cửa.

Minh Châu và Triều Lộ canh giữ ngoài bức rèm che thủy tinh, ngẩng đầu nhìn thấy Tiểu Chủ Tử, nhanh chóng đứng lên, "Nhị tiểu thư." Thấy nàng muốn tiến vào trong, Triều Lộ hoảng hốt vội nói: "Tiểu thư, phu nhân đang ngủ."

Minh Châu cũng nói: "Dạ đúng vậy, muốn một chút tiểu thư quay lại đi."

"Ta có chuyện gấp." Trong lòng Phụng Loan phiền muộn, không thèm để ý, trực tiếp đi thẳng qua các nàng.

Minh Châu vội vàng hô: "Chân ma ma, tiểu thư đến."

Phụng Loan xuyên qua bức rèm che thủy tinh, mới vừa vòng qua bức bình phong, lại thấy Chân ma ma tiến lên đón, cười nói: "Tiểu thư đến rồi." Chỉ sang phòng bên cạnh, "Tiểu thư qua đó ngồi chờ một chút, phu nhân ăn không tiêu, dạ dày không thoải mái, mãi lúc lâu mới ngủ được, lúc này còn đang ngủ say."

"Mẫu thân không thoải mái?" Phụng Loan đi lên phía trước, muốn vén rèm nhìn một cái, "Mẫu thân."

Chân ma ma mặt mày biến sắc, vội vàng đuổi theo kéo nàng lại, "Tiểu thư không được." Nàng trưng ra khuôn mặt tươi cười, thấp giọng nói: "Thật vất vả phu nhân mới ngủ được, nếu bị đánh thức, phu nhân nhất định sẽ tức giận." Dáng vẻ cẩn thận sợ hãi, "Xin tiểu thư hãy thương xót cho bọn nô tỳ tội nghiệp đây, tạm thời ngồi chờ một chút đi nha."

Phụng Loan biết tính tình mẫu thân được nuông chiều, lúc ngủ không thích bị người ta quấy rối. Nhưng hành động của Chân ma ma và bọn nha hoàn, khiến mình cảm thấy kỳ lạ, nhìn về phía trước, màn che buông thả kín đáo vẫn không nhúc nhích, cái gì cũng không nhìn thấy. Không khỏi nhiều chuyện hỏi một câu, "Hôm nay thời tiết cũng dần ấm lên rồi, mẫu thân không thấy nóng sao?"

Chân ma ma sắc mặt cứng đờ, tiện đà cười nói, "Phu nhân lo bị trúng gió."

Phụng Loan càng cảm thấy cổ quái.

Mình nhớ rõ ràng, mẫu thân rất sợ nóng, lại thích sạch sẽ, một chút mồ hôi cũng không chịu được. Bây giờ bật kín chặt chẽ như vậy, chẳng phải rất khó chịu? Trong lúc đang nghĩ ngợi, vô tình đã bị Chân ma ma kéo ra ngoài, không khỏi hất tay, "Được rồi, được rồi, ta không đi làm phiền mẫu thân nữa."

Chân ma ma cười làm lành, "Đa tạ tiểu thư thương cảm."

Phụng Loan ảo não đi ra, "Giờ com tới ta lại tới." Nhưng vẫn cố chấp, đi khỏi cửa chính viện Hải Đường Xuân, lại vòng một vòng, tìm tới cái hang nhỏ lúc còn bé nghịch ngợm thường hay ra đây chơi trốn tìm.

Bảo Châu sợ hết hồn, "Tiểu thư đừng bướng bỉnh, làm dơ hết y phục và giày mới đó."

"Đừng lăm mồm." Phụng Loan mắng một câu sau giao phó nói: "Các người ra ngồi gần đình Lục Y, nếu có người tình cờ bắt gặp, thì nói đang ngồi chờ ta ra hoa viên hái hoa."

Sau đó không để ý Bảo Châu tròn tròn mắt, cúi lưng chui vào.

Phụng Loan nhắc váy, rón ra rón rén từ hang nhỏ tiến vào sân sau Hải Đường Xuân viện, dọc theo chân tường, dưới bóng cây che khuất một đường đi thẳng tới bên cửa sổ, lặng lẽ đứng nghe ngóng.

Nàng luôn cảm thấy kỳ quái, không lý do gì mẫu thân lại không ngủ trên giường.

Bởi vì bên trong màn không có ai, vì thế Chân ma ma mới không dám để mình xóc lên xem? Nhưng nếu mẫu thân không ở trên giường, thì ở nơi nào? Lẽ nào đi ra ngoài rồi?

Mình trước tiên rồi đi khỏi tầm mắt của Chân ma ma, nàng vừa buông lỏng, không chắc sẽ cùng Minh Châu, Triều Lộ nói chuyện, nhưng là..., tại sao bên trong một chút tiếng động đều không có?

Không đúng, không đúng! Chân ma ma và Minh Châu, Triều Lộ đều ở trong phòng, mẫu thân đi ra ngoài, vậy bên ngoài không phải không có người hầu hạ sao? Vậy thì mẫu thân còn ở trong phòng? Nếu là vậy tại sao Chân ma ma sợ mình xóc màn lên? Bản thân như vướng vào sương mù mầu thuẫn, quanh quẩn không giải được.

Phụng Loan đứng ở góc tường dưới tàng cây cũng không dễ chịu, nơi này ẩm thấp, không có gì ngăn mấy con muỗi, thỉnh thoảng lại bị chúng đốt một cái, thật là ngứa, phiền phức vô cùng.

Đợi thêm nửa ngày vẫn không có động tĩnh, trong lòng thất vọng, liền muốn thôi quên đi.

Như vậy không được, mình cứ trở lại trực tiếp xóc màn lên xác nhận, liền biết mẫu thân có hay không ở trong phòng rồi.

Đang muốn đi, bên trong bỗng truyền đến một loạt tiếng động.

Là giọng nói của Chân ma ma, "Phu nhân." Nàng thấp giọng nói: "Vừa nãy tiểu thư đã tới, nhất định phải gặp người, nô tỳ khuyên can đủ đường đều không khuyên nổi nàng, không có cách nào đành kéo nàng ra ngoài. Chờ chút đến giờ com tới, tiểu thư còn muốn qua lại đây, dù sao phu nhân cũng nên cẩn thận, chỉ nói buổi chiều ăn không tiêu, khó chịu rất lâu mới ngủ được."

---- Chân ma ma chỉ mẫu thân nói dối!

Phượng Loan hoảng sợ.

Càng kinh ngạc chính là, không phải lúc này mẫu thân ở trong phòng sao? Vừa này là ngủ thiếp đi? Cho dù là vậy, Chân ma ma cần gì ngăn mình lại, không chịu để mình nhìn xem.

Tiếp đó, nàng lại nghe mẫu thân nói: "Được rồi, lần tới trực tiếp ngăn nàng không cho tiến vào là được."

Phượng Loan thật bị uất nghẹn, mẫu thân là có ý gì? Nàng chỉ ngủ một giấc, mình ngay cả xem cũng không thể xem, còn trực tiếp để hạ nhân ngăn mình lại, không cho phép vào? Bản thân không nhìn được có chút giận hờn, mình cũng không phải người ngoài kiểm tóit mà.

Nàng cảm thấy thật bức tức, đang tính quay đầu bỏ đi.

Lại nghe Chân ma ma thở dài nói: "Những tháng ngày lên lên lút lút này, rốt cuộc..., muốn đến khi nào đây?" Giọng điệu muốn nói lại thôi, "Phu nhân, người vẫn nên khuyên người kia ít gặp mặt đi."

Trong lòng Phượng Loan bất chợt hồi hộp, như bị người tạt một chậu nước lạnh, rét lạnh thấu tim!

Có ý gì? Lời nói kia của Chân ma ma là có ý gì?

Nói là..., mẫu thân của nàng, sau lưng phụ thân lên gặp người khác? Mẫu thân là...đang vụng trộm? Trong lòng bỗng chốc trào lên trận dơ bẩn chán ghét, muốn phun ra mà không được.

Lại sợ vừa này mình nghe nhầm, vội vàng vênh tai lên.

"Người kia muốn gặp, ta có thể làm gì?" Trong giọng nói Chân thị có mấy phần uể oải bất đắc dĩ, nhưng càng thêm lười biếng thờ ơ, tự giễu nói: "Và lại, người như ta..., chết rồi sẽ phải xuống địa ngục, khi còn sống vì sao không để cho mình vui vẻ một chút? Được rồi, người đừng khuyên nữa."

---- quả nhiên là sự thật?! Thật sự!

Phượng Loan muốn nhảy lên cho mẫu thân một cái tát vào mặt, hỏi nàng một câu, "Người lên lút vụng trộm sau lưng trượng phu, có nghĩ tới con gái và trượng phu hay không? Nếu bị phát hiện, mọi người còn mặt mũi nào nữa?" Nhưng cuối cùng một chút động tĩnh cũng không dám gây ra, cả người run rẩy liên tục, cắn răng lặng lẽ chui ra khỏi hang nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Hoàng Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Phụ thân

Phượng Loan ra khỏi sân sau Hải Đường Xuân viện, tay run run, trong lòng tim càng nhảy loạn, một đường đi thẳng không ngừng cho đến khi tiến vào đình Lục Y ngồi xuống.

Trong đầu hỗn loạn sau một lúc chấn động mãnh liệt.

Bào Châu thấy sắc mặt nàng khó coi, quan sát nói: "Tiểu thư...bị va trúng đầu sao? Đụng vào chỗ nào rồi?"

Phượng Loan cắn môi không nói lời nào.

Bộ dáng Bào Châu thức thời hiểu rõ, nên không hỏi nhiều nữa, nhìn qua Thiển Hương ngoắc tay ra dấu, lặng yên không một tiếng động lui ra bên ngoài đình, lưu lại một mình chủ nhân.

Sao lại như vậy? Tại sao có thể có chuyện như vậy?!

Phượng Loan không ngừng hỏi mình, trong lòng lại thấy kinh hãi, cũng thấy uất ức, nhiều hơn là không biết làm sao. Thậm chí nghĩ đến, nghe ý tứ của Chân ma ma, mẫu thân và người kia lui tới đã rất nhiều năm, như vậy mình... sẽ không phải, sẽ không phải con ruột của phụ thân chứ?!

Nàng bị suy nghĩ này làm giật mình.

Nhưng cẩn thận nhớ lại, càng nghĩ càng kinh hãi, càng hoảng sợ.

---- đúng rồi, từ nhỏ phụ thân đã không thích mình.

Kiếp trước mình không có suy nghĩ nhiều, chỉ coi mình là nữ nhi, mẫu thân vẫn không sinh ra nhi tử, vì thế phụ thân ghét bỏ mẫu thân và mình, yêu thương Cung di nương, và đôi song sinh thứ đệ thứ muội kia. Trong ấn tượng, mẫu thân chưa bao giờ đi hầu hạ phụ thân, phụ thân cũng không đến tìm mẫu thân,

vậy thì tất nhiên không thích mình.

Trong một năm, chỉ vào ngày lễ ngày tết và sinh thần của ai đó, mới có thể gặp mặt phụ thân.

Kiếp trước lần kiếp này, trong cuộc đời của mình, phụ thân vẫn chỉ là một cái bóng mơ hồ.

Giống như từ nhỏ đến lớn, chỉ có mẫu thân, chỉ có Khương nữ mẫu và bọn nha hoàn. Mình còn tưởng rằng, cái gọi là nghiêm phụ (người cha nghiêm khắc) đều là bộ dáng này, không yêu chiều thân cận cùng con cái. Nhưng chính mình đã quên, vào ngày lễ ngày tết đều nhìn thấy phụ thân, ánh mắt của người đối với thứ muội Trinh Nương là có sự quan tâm và tình thương người cha.

Dù cho kiếp trước mình có chút ghen tị, nhưng vẫn không suy nghĩ nhiều.

Tưởng rằng do Cung di nương giỏi lấy lòng phụ thân, khéo léo khôn ngoan, cho nên mới khiến phụ thân quan tâm đến thứ đệ thứ muội, chưa từng nghĩ là có nguyên nhân khác. Mà với suy đoán hiện nay, vô duyên vô cớ... làm sao mình có thể nghĩ tới? làm sao có dũng khí gièm pha phụ mẫu?!

Không không không! Coi như mẫu thân và người khác có liên quan, mình không hẳn không phải con ruột của phụ thân.

Phượng Loan không ngừng hít thở sâu, bắt buộc cảm xúc bản thân phải bình tĩnh, từng chút một, từng phút từng phút, qua một lúc lâu mới xem như ổn định. Nàng bình tĩnh bước ra khỏi đình Lục Y, lạnh nhạt nói: "Thân thể mẫu thân không khỏe, ta đến Tinh Tuyết Đường nói một tiếng với phụ thân, đi thôi."

"...Dạ." Con người Bảo Châu chuyển động, không dám hỏi nhiều.

So với Hải Đường Xuân viện màu sắc rực rỡ, bày biện trong Tinh Tuyết Đường rất đơn giản, vừa vào cửa lớn, chính là cổ thụ che trời, còn có những hòn đá hình thù kỳ quái lờ mờ, tùy tiện mỗi nơi đều có, thật sự thanh tịnh đẹp đẽ và sạch sẽ. Ngay cả bọn nha hoàn trang điểm cũng rất mộc mạc, tất cả chỉ toàn sắc màu xanh đen và xanh da trời, phẳng phất như đang tiến vào một ngôi chùa cổ thanh tịnh.

Vì như vậy, khi còn bé Phượng Loan không hề thích đến Tinh Tuyết Đường.

Vốn là phụ thân không thích mình, xưa nay không hề tỏ ra tươi cười, lại nhìn tới những cảnh tượng vô cùng vắng lặng này, càng cảm thấy cả người lạnh lẽo, từ đầu đến chân đều không thoải mái.

"Nhị tiểu thư?" Nha hoàn ở sân cửa lấy làm kinh hãi, sau liếc mắt ra hiệu cho một nha hoàn khác đi vào thông báo, chính mình thì cười nói: "Hôm nay sao người rảnh rồi lại đây vậy? Đoạn đường này không xa, nhị tiểu thư đi một không?" Thân sắc mang theo vài phần căng thẳng, và cẩn thận.

Trong lòng Phượng Loan hiểu rõ, chính mình hầu như chưa bao giờ đặt chân đến Tinh Tuyết Đường, nên bọn nha hoàn không quen.

Cung di nương từ giữa cửa đi ra, "Nhị tiểu thư đã tới." Nàng mặc một thân y phục màu xanh đá, nửa ống tay áo có thêu hoa, áo trong xanh nhạt, chiếc váy bên dưới có màu xanh biếc tương xứng, thanh nhã thuần khiết, thêm vào cử chỉ nhã nhặn, tướng mạo xinh xắn, không giống như một di nương, mà giống một người vợ cả của hộ nhà bình thường hơn.

Phượng Loan chào hỏi, "Cung di nương tốt."

Tuy mình không thích di nương và thứ đệ thứ muội, nhưng không thể nói là chán ghét.

Cung di nương xuất thân từ bên nhà bà con xa của Bình Nam hầu Cung gia, là đường chất nữ (cháu nội) của tổ mẫu. Bởi vì trong nhà sa sút, lại muốn giúp ca ca đi học, liền bắt chấp, ủy thân cho phụ thân làm thiếp. Bởi vì tính tình nàng yên phận, làm người kính cần, luôn nghe theo quy củ, cũng không phải loại di nương xin đẹp thô tục nịnh hót, vì lẽ đó không khiến người chán ghét.

Hơn nữa, một năm mình cũng không gặp nàng được mấy lần, muốn chán ghét cũng không có cơ hội.

Giống với phụ thân, Cung di nương trong ấn tượng của mình cũng rất mơ hồ, hình như phụ thân, Cung di nương, và đôi thứ đệ thứ muội, đều là truyền thuyết của Tinh Tuyết Đường.

Đi theo nàng lúc này, nâng váy bước lên bậc thang, trong lòng mình cảm thấy thật mờ mịt.

Bên trong đại sảnh, Phượng Trinh Nương và Phượng Thế Kiệt đồng thời hành lễ, "Nhị tỷ ty tốt." Quy củ nhưng xa lạ khách sáo, hai người đều bị mẹ ruột dạy dỗ từ sớm, quy củ, một câu nói nhiều cũng không có.

"Tam muội, tứ đệ." Phượng Loan nhẹ gật đầu chào hỏi.

Cung di nương tiến lên mấy bước, cười nói: "Lão gia, nhị tiểu thư tới thỉnh an người." Sau đó nghiêng người, làm đủ tư thế một thiếp thất nhu thuận, "Nhị tiểu thư xin mời."

Phượng Loan từng bước một đi vào chậm rãi, dưới chân giống như đeo chì.

"Người nghĩ gì mà tới đây? Có việc?" Nhị Lão Gia Phượng Trạch ánh mắt hoàn toàn lạnh nhạt, còn có chút thiếu kiên nhẫn, tựa như nói không có chuyện gì thì đừng nên đến quấy rầy như vậy.

Phượng Loan mỉm cười nói: "Không có chuyện gì, chỉ muốn tới thăm phụ thân thôi."

Ánh mắt Phượng Trạch lóe lên vẻ châm biếm, "Từ đêm 30 gặp người, cho tới bây giờ đã là nửa năm, lúc này mới nhớ tới Tình Tuyệt Đường? Quả nhiên hiểu thuận."

Lời này có chút nặng, khiến cho Phượng Loan vô cùng lúng túng.

Cung di nương cảm thấy bầu không khí gượng gạo, muốn khuyên một câu, lại ngại thân phận di nương của mình, mở miệng nói thật không tốt. Lỡ như tiểu thư đang tức giận, không tiện phát tác, vậy không phải chính mình tự mình đưa đầu vào sao? Một di nương nhỏ nhỏ, có tư cách gì mở miệng nói chen vào? Trong lòng vì chính mình thở dài.

Cái gì cũng không nói, khung cảnh này...làm sao mới thích hợp đây?

Vừa tính liếc mắt ra hiệu cho con gái, liền nghe nàng đã mở miệng, "Phụ thân." Phượng Trình Nương tiến lên nở nụ cười, "Hôm nay tỷ tỷ cố tình sang đây thăm phụ thân, là ý tốt của nàng, phụ thân sao lại giận hờn chứ?" Nhưng cũng không dám khuyên nhiều, quay đầu nói: "Nhị tỷ tỷ, không bằng đến phòng em ngồi chơi một chút?"

Phượng Loan còn đang lúng túng, cố gắng mỉm cười, "Không cần làm phiền muội muội."

"Ta muốn nghỉ ngơi tĩnh dưỡng." Phượng Trạch vốc người gầy gò, khuôn mặt trắng xám vì nằm giường bệnh lâu năm, chắc rằng vừa nãy có chút kích động, ho khan, "Khụ khụ..." tiện đà phát tay, "Được rồi, không có chuyện gì thì quay về đi."

Cung di nương mau tới bưng trà rót nước, Phượng Trình Nương đưa khăn cho phụ thân, Phượng Thế Kiệt bê ống nhổ, cả nhà hoàn cũng không cần đến, mấy mẹ con tự mình vậy lại.

Phượng Loan nhìn thấy đột nhiên viên mặt nóng lên, sau đó trong lòng cảm thấy chua xót vô cùng.

Bên trong Tình Tuyệt Đường, phụ thân, Cung di nương và thứ đệ, muội, bọn họ... bọn họ mới thật sự là người một nhà, tương thân tương ái, cha hiền con hiếu.

Chính mình...bất quá chỉ là người ngoài ở Tình Tuyệt Đường này thôi.

Phượng Loan sợ nước mắt rơi ra, thừa dịp bọn họ bận rộn, im lặng quay người đi ra ngoài.

"Lão gia, đại phu nói người cần bình tĩnh." Cung di nương không ngừng vuốt lưng cho trượng phu, đầm nhè nhẹ, bận rộn một lúc mới thuận khí. Vừa nghiêng đầu đã không thấy Phượng Loan đâu, kinh ngạc nói: "Nhị tiểu thư đâu rồi?"

Phượng Trình Nương lắc lắc đầu, ý nói không biết.

Phượng Thế Kiệt đáp rõ ràng: "Vừa nãy Nhị tỷ tỷ đột nhiên bỏ đi ra ngoài rồi."

"Không có quy củ!" Phượng Trạch nở nụ cười trào phúng, "Mẫu thân thế nào là dạy ra con gái thế đó!" Trong lòng tuy rằng oán giận, nhưng nhìn thấy một đôi nhi nữ trước mặt, sợ bọn họ nghe thấy sinh lòng nghi ngờ, lên trách bản thân, khiến các con gặp phiền phức, nên nói: "Các người về phòng đi, có di nương hầu hạ là đủ rồi."

Cung di nương nghe trong lời nói có vẻ không ổn, vội vàng giục, "Đi đi, đi đi."

Trong lòng thăm than, phu nhân rõ ràng là một người thông tuệ, tướng mạo xinh đẹp, tại sao cùng lão gia tỏ ra xa lạ như vậy? Rõ ràng là phu thê, nhưng bộ dáng giống như cả đời không qua lại với nhau.

Có điều như vậy cũng tốt.

Mình vốn nhắn nhủ đi làm di nương cho Phượng gia, đã chuẩn bị tâm lý, trước tiên chấp nhận bị vợ cả làm khó dễ, chờ đến khi già nua, lại nhận hết sự bắt nạt của thị thiếp trẻ tuổi xinh đẹp. Rất có khả năng cả đời không sinh được con, thậm chí mất mạng, coi như may mắn sinh ra một đôi nam nữ, cũng phải sống phụ thuộc.

Nhưng tình huống hoàn toàn lại khác.

Lão gia và phu nhân mỗi người mỗi chỗ, tuy rằng không thể nói phu nhân hiền thực, chỉ biết trang điểm, nhưng chưa từng làm khó dễ mình, đại khái là... xem thường và không thêm để ý. Mà lão gia ngoại trừ thân thể yếu đuối, không có bất kỳ những tật xấu của đám công tử bột, đánh vợ, tham sắc, hoặc ở bên ngoài làm xằng làm bậy, ngược lại vô cùng lịch sự nhã nhặn nói lý, ôn nhu săn sóc đối với mình.

Quan trọng nhất là, ngoại trừ trước kia lưu lại thông phòng Tê Hà bên ngoài, lão gia cũng không thu thêm bất cứ ai.

Bây giờ mình và Tê Hà cùng hầu hạ lão gia, khách khí lẫn nhau. Số mệnh của mình lại tốt, không chỉ sinh ra một đôi trai gái, chúng còn rất ngoan ngoãn, ngày thường mình cũng không cần đi lấy lòng vợ cả, là một di nương mình coi như là rất tốt số.

Chỉ mong vẫn được bình an suốt sẽ như vậy.

So với Cung di nương lòng tràn đầy vui mừng và kỳ vọng, trong lòng Phụng Loan khó chịu chua xót không thôi, nhưng không dám khóc ra ngoài, mạnh mẽ ép xuống nước mắt tràn mi, uất nghẹn khiến lòng nàng nức nở không thôi. Nàng cảm thấy chính mình giống như không còn chút khí lực nào, toàn thân mềm nhũn, lòng bàn chân hư nhược, đầu óc mơ màng không rõ ràng.

Cho tới hôm nay mình mới chân chính thấy rõ, khi phụ thân nhìn vào mắt mình, không chỉ có lạnh nhạt, nơi sâu trong đáy mắt còn có sự căm ghét không che giấu được. Là bởi vì biết mẫu thân bất trinh? Hay còn là vì mình không phải nữ nhi ruột thịt của ông? Nghĩ đến nếu phụ thân nhìn mình thêm một chút sẽ cảm thấy buồn nôn.

Đáy lòng có một âm thanh nho nhỏ rít gào, không không..., mình là nhị tiểu thư Phụng gia Phụng Quốc Công phủ!

---- không phải con hoang.

Phụng Loan đuổi hai bàn tay ra chăm chú nhìn, trắng nõn như ngọc, ngón tay thon dài nõn nà, nhưng..., nhưng đột nhiên cảm thấy rất bẩn! Rất bẩn rất bẩn, so với kiếp trước cảm giác bị Tiêu Đặc chiếm đoạt còn dơ bẩn hơn! Gấp mười lần, gấp trăm lần, một ngàn lần!

Đột nhiên nàng nhớ tới, chẳng trách..., chẳng trách mẫu thân không thích đụng vào mình.

Nàng là cảm thấy con gái của mình bẩn, cảm thấy nàng cũng bẩn phải không? Thì ra là như vậy.

Phụng Loan cười tự giễu.

Có một số việc, trước kia không biết thì vẫn sẽ chẳng hay biết gì. Một khi đâm thủng tầng giấy mỏng kia, rất nhiều chuyện không rõ đều sẽ hiện ra, rất nhiều manh mối lộ ra không sót cái nào.

Phụng Loan nghĩ đi nghĩ lại, trong đầu bỗng nhiên lóe lên ánh sáng.

Đúng rồi, muội muội gọi là Trinh Nương, đệ đệ gọi Thế Kiệt, ... Trinh? Kiệt? ... Trinh* khiết?! Phụ thân đặt tên cho đệ muội như vậy, là vì có vô hạn phần nợ với mẫu thân? Mẫu thân của nàng, đã sớm bất trinh * khiết.

*trinh khiết ý nói trong sạch thuần khiết

Trong lòng Phụng Loan chấn động, một lần nữa ép xuống nước mắt đang trào lên khóe mi.

"Người làm sao đó?" Đột ngột có một giọng nói trầm ổn uy nghiêm vang lên.

Phụng Loan con mắt chua xót nhìn lên, thấy Đại Bá Phụ đang đứng ở cổng sân sau của đại phòng, vóc người ông cao to, khuôn mặt tao nhã, trên người bận bộ trường bào ở nhà màu chàm, mang vẻ oai phong nghiêm túc. Vội vàng đứng lại, "Cháu... không có chuyện gì." Nàng không biết nên giải thích thế nào, "Thật sự không có chuyện gì."

Phụng Uyên đi tới, đánh giá nàng, "Không có chuyện gì? Vậy tại sao lại có bộ dáng nhăn nhó như thế." Mí mắt ông giật lên, lập tức cho hạ nhân lui xuống hết, trầm giọng hỏi: "Chẳng lẽ người lại mong thấy việc không tốt?"

"Không có, không có." Phụng Loan vội vàng trả lời: "Trước khi đại chiến Tây Lương, không có phát sinh chuyện gì không tốt." Thực sự không biết phải viện lý do gì, cúi đầu nói: "Chỉ là cháu, chỉ là..., vừa nãy đi đường cảm thấy hơi mệt thôi."

Phụng Uyên ngẩng đầu nhìn về phía trước hỏi: "Người từ Tĩnh Tuyết Đường đi tới?"

"Dạ." Phụng Loan gật đầu, "Cháu đi xem phụ thân."

"Có việc?" Ông cũng hỏi như vậy.

Phụng Loan lắc đầu, "Không có, chỉ là muốn qua thăm phụ thân thôi."

Phụng Uyên yên lặng một hồi, sau đó nói: "Người đi theo ta." Dẫn theo nàng, hai người đi tới một gian phòng nghỉ nhỏ bỏ không bên cạnh, đóng lại cửa sổ hỏi: "Có phải bị phụ thân người khiển trách?"

"Không có." Phụng Loan uể oải trả lời.

Trong lòng Phụng Uyên đã hiểu mấy phần, cau mày, "Phụ thân người thân thể yếu đuối, bình thường cần yên lặng tĩnh dưỡng, không có chuyện gì thì không cần đi quấy rầy hân, tự mình tìm chỗ nào đó tới trò chuyện là được." Sau đó lại nói: "Người cũng từ từ lớn hơn rồi, không còn là một tiểu nha đầu, đã đến tuổi lấy chồng, nên hãy làm việc thận trọng một chút."

Nhắc tới lấy chồng, Phụng Loan càng không nhịn được uất ức.

Mình vốn không muốn gả đến Mục gia, vẫn còn muốn tìm mẫu thân bàn bạc, nhưng không ngờ nghe được một bí mật động trời như vậy! Nỗi lòng chập trùng bất định, càng đối với mẫu thân sinh ra căm ghét khó có thể kìm nén, không muốn gặp nàng, không muốn nói chuyện với nàng, nhưng như vậy việc hôn nhân của mình biết nói với người nào bây giờ? Để ai tới thay đổi đây?

"Rốt cuộc là người bị làm sao?" Phụng Uyên thấy nàng có vẻ không ổn, trầm giọng nói: "Có việc gì thì nói ra ngay."

Trong lòng Phụng Loan hoàn toàn mờ mịt.

Nghĩ tới nghĩ lui, mình không muốn thấy mẫu thân bất tỉnh, phụ thân lại không để ý đến mình, tổ mẫu cũng vô cùng lạnh nhạt, đại phu nhân thì càng không dựa dẫm được rồi. Đường huynh, đường tẩu cũng không được, tuy Tam đường huynh đối với mình rất tốt, nhưng không thể quản chuyện hôn sự của mình. Như vậy bây giờ ở Phụng gia, dĩ nhiên chỉ còn có Đại Bá Phụ có thể nói thôi, có thể thay mình làm chủ.

"Đại Bá Phụ..." Trong lòng nàng đau xót, lệ tràn khóe mi, cũng không dám nhắc đến chuyện quan hệ của mẫu thân, nhỏ giọng nức nở nói: "Cháu, cháu không muốn gả đi." Chỉ dám nói sơ qua sự việc, "Mấy ngày trước, đại cô mẫu đến chơi. Nghe đám tiểu nha hoàn nói, nói là...muốn cháu gả cho Mục Tứ ca, nhưng cháu không muốn gả."

Phụng Uyên không rõ câu này, "Người là vì việc này mà khó chịu? Vì cái này đi tìm phụ thân người?" Tâm tư ông xoay chuyển nhanh chóng, "Chuyện con gái, sao không đi tìm mẫu thân người bàn bạc trước."

Phụng Loan không dám ngắt đầu, mạnh mẽ ép xuống kích động trong lòng, trả lời: "Cháu có đi tìm, nhưng mẫu thân đang ngủ, không gặp được, vì vậy đi tìm phụ thân."

Phụng Uyên im lặng trầm mặc.

"Đại Bá Phụ?" Phụng Loan chờ giây lát, ngắt đầu lên nói: "Người là chủ Phụng gia, hay là...người hãy khước từ việc hôn sự với Mục gia được không? Chỉ cần người và đại cô thương nghị là không có chuyện gì nữa."

Một lúc lâu, Phụng Uyên mới đề xuống cảm xúc chập trùng, mở miệng giáo huấn: "Dừng hồ đồ, giờ tính tình trẻ con." Chuyện cùng kết thông gia với Mục gia, thế từ từ nói với mình, tuy Mục gia lão tứ không thể nói là nhân tài xuất chúng, nhưng không có thói xấu lớn gì. Thêm vào thế gia thông gia là chuyện thường, cũng không phải vì đối phương là nhân tài, bản thân mình cảm thấy không có gì không thích hợp.

Tại sao cháu gái lại chống đối như vậy?

Thấy nàng bướng bỉnh không lên tiếng, lại nói: "Người cảm thấy Mục gia lão tứ có chỗ nào không tốt? Hay là..." Dừng một chút, bắt tri bắt giác tin vào mộng của cháu gái, "Ồ trong mộng, mơ thấy Mục gia có chỗ không đúng?"

Lời này của Phụng Uyên, đúng là khiến Phụng Loan tỉnh ra.

Đúng vậy, mình có thể nói láo, nói rằng trong mơ thấy Mục Tứ gia có chỗ không ổn.

Có điều đang yên đang lành, nói xấu người khác thật sự không được tốt.

Trong lòng Phụng Loan rất rõ, ở Phụng gia Đại Bá Phụ vô cùng có phân lượng, chuyện ông đã định, sẽ không có ai dám phản bác, cũng không ai có thể phản bác. Việc này quan hệ đến đại sự cả đời mình! Cho nên tạm thời đề xuống thân thế có quan hệ bí ẩn, nhanh chóng sửa sang lại tâm tư, trả lời: "Không phải hấn không được, mà là... hấn đã có người trong lòng."

Trong kiếp trước, Mục Tứ gia và thê tử tổng cộng có ba nam ba nữ, như vậy cảm tình nhất định là vô cùng thân thiết.

---- điều này không tính là nói xấu hấn chứ?

"Người mơ thấy cái này?" Bởi vì cái chết của Phạm Tiến Lương, và chuyện Phạm gia nhận con nuôi, kế thừa tước vị, đều bị nàng nói trúng, nên Phụng Uyên đối với nàng có mấy phần tin tưởng, nhưng lý do này, vừa nghe liền biết nàng đang nói láo. Không khỏi trầm mặt xuống, "Cái gì có người trong lòng hay không? Người là con gái chưa xuất giá, làm sao có thể nói những lời này? Và lại, ta nghĩ đây không phải người mơ thấy, ngược lại càng giống là người tự bịa ra."

"Thật sự, thật sự." Phụng Loan vội nói: "Mục Tứ ca cùng phu nhân sinh tổng cộng ba nam ba nữ."

Phụng Uyên thấy thật buồn cười.

Nhiều con cái cũng không có nghĩa là tình cảm vợ chồng rất tốt.

Mình và thê tử có tổng cộng bốn nam một nữ, cũng không phải là mình rất yêu thương nàng, bất quá bởi vì nàng là vợ cả, sinh ra được đều là con của vợ cả, càng có lợi cho việc giữ ổn định gia đình thôi.

Cho nên nhin cười, nghiêm mặt nói: "Được rồi, coi như người nói là thật, cũng không đủ nói rõ vấn đề. Nhiều nhất là Mục gia lão tứ và vợ hôn nhân trôi chảy mà thôi." Dừng một chút, "Ngược lại có thể thấy được hấn tôn trọng người vợ cả, coi như là người gả đi, như thế có thể sinh ba nam ba nữ rồi."

Làm sao lại tự đem mình cuộn vào đây chứ? Phụng Loan cuống lên, "Đại Bá Phụ, không phải như vậy đâu."

Chương 10: Ngờ vực? Chân tướng?

Cuối cùng Phụng Loan vẫn không thể thuyết phục Đại Bá Phụ thoái thác việc hôn sự với Mục gia.

Lòng nàng tràn đầy thất vọng không nói ra được, càng là cảm thấy mệt mỏi, thậm chí tức giận với suy nghĩ của bản thân...từ chối không xong, cứ như vậy gả tới Mục gia được rồi. Cùng Tiêu Đặc kết thân thích tuy rằng không thoải mái, nhưng dù sao cũng hơn làm thiếp thất cho hắn, còn Đoan Vương phi, coi như là đại cô từ (chị chồng) cũng sẽ không thường gặp mặt, chính mình đóng cửa sinh hoạt là được.

Không như vậy còn có thể thế nào đây? Không ai giúp mình.

So với Mục gia, việc hôn sự này có cũng được mà không có cũng chẳng sao, tâm tư Phụng Loan hoàn toàn đặt hết vào chuyện thân thế bí ẩn, không nhận được tự cười giễu, ---- giả như mình là con của mẫu thân và người ngoài, căn bản cũng không phải tiểu thư Phụng gia, muốn gả đi Mục gia, sợ là người ta còn không muốn.

Như vậy, rốt cuộc mình có phải là nữ nhi ruột thịt của phụ thân hay không?

Phụng Loan cẩn thận suy nghĩ, đúng rồi... mình lớn lên vẫn có mấy phần giống với phụ thân, lông mày dài, khoe miệng căng mọng xinh đẹp, không sai, không sai, nói như vậy mình đúng là cô nương của Phụng gia! Nàng thở phào nhẹ nhõm, thật là vạn hạnh trong bất hạnh rồi.

Nếu mình là cốt nhục của phụ thân, vậy sau khi sinh ra mình mẫu thân mới phản bội phụ thân. Nàng ghét bỏ phụ thân ốm yếu? Hay 'Người kia' quyền thế ngập trời, không thể kháng cự? A, chắc là lý do này rồi.

Thử nghĩ nếu 'Người kia' không có quyền thế, sao dám cùng lui tới với phu nhân Quốc Công phủ? Làm sao có thể khiến phụ thân phải nuốt giận vào bụng, ra là như vậy, nhưng sao người vẫn không bỏ mẫu thân? Nếu mẫu thân cũng có nỗi khổ tâm trong lòng, vậy phụ thân càng có trách nhiệm là đã không bảo vệ tốt cho thế tử, tại sao lại không có một chút thương xót nào?

Tiếp theo Phụng Loan nghĩ đến, với quyền thế bây giờ của Phụng gia Phụng Quốc Công phủ, thân phận 'Người kia' là gì mà có thể áp chế được? Hoàng tử? Thân Vương?... Hoàng đế?!

Không không không, quá mức hoang đường rồi.

Đích xác mẫu thân có mấy phần sắc đẹp, thế nhưng người ngoài làm sao tiến vào Phụng gia mà không để lại dấu vết gì? Hay mình đã nghĩ sai hướng, 'Người kia' cũng không phải người bên ngoài, mà là người trong nhà, ví dụ như đường ca? Đại Bá Phụ? Bậy bậy bậy! Nghĩ đến khiến cả người nổi da gà, thật là buồn nôn.

Làm sao mình có thể bôi nhọ người của Phụng gia? Nhất định không phải.

Chẳng lẽ... Phụng Loan mới nghĩ đến càng thêm buồn nôn, mẫu thân là cùng... hầu nam trẻ tuổi tuần tú trong nhà có liên quan hay sao? Ý nghĩ này thực sự là ghê tởm làm nàng muốn ói.

Không, nàng lắc đầu! Không đúng!

Lúc đó giọng điệu của mẫu thân rõ ràng rất bất đắc dĩ, nói cái gì "Hắn muốn gặp, ta có thể làm sao?", có thể thấy được thân phận người kia vô cùng tôn quý, ngay cả mẫu thân cũng bị bức bách mà phải khuất phục.

Phụng Loan xoa trán, trong đầu hỗn loạn, từng cơn đau kéo tới không ngừng.

"Tiểu thư." Bảo Châu cầm một hộp thuốc mỡ đi vào, "Trên tay nổi lên vài vết sưng nhỏ, tiểu thư thoa chút thuốc đi." Tâm trạng có chút oán giận, tiểu thư nhất định phải chui vào cái hang nhỏ kia! Hải Đường xuân viện có tiếng là nhiều hoa hoa cỏ cỏ, sân sau còn có một đầm thác nước nhân tạo, rất là âm thấp, không biết bao nhiêu con muỗi trốn ở trong các ngõ ngách.

Lần này được rồi, cắn đến sưng tay, trên mặt còn để lại vài nốt đỏ đỏ.

"Phải bảo dưỡng vài ngày đây." Bảo Châu không dám oán giận ra ngoài, nhưng vì mình suy nghĩ, không nhận được khuyên bảo, "Mấy ngày này tiểu thư cứ sống yên ổn trong phòng để bảo dưỡng, chờ vết muỗi đốt hết sưng, rồi hãy đi ra ngoài." Bằng không phu nhân biết, nhất định đem nha hoàn thân cận đánh một trận, mà chính mình.... sợ là lập tức bị đuổi ra ngoài.

Phụng Loan mất tập trung, gật đầu, "'Được."

Ngược lại không phải vì Bảo Châu nhắc nhở, mà là mình không muốn gặp mẫu thân, lo nhất thời tâm tình kích động, sẽ không nhìn được nói đến việc đó. Nếu mình và mẫu thân bóc xuống tầng giấy mỏng kia, sau này làm sao đối mặt? Thậm chí, rất có thể mẫu thân sẽ vô cùng xấu hổ, lờ như nghĩ không thông, lên lút treo cổ thì làm sao?

Tuy mình thật sự oán giận mẫu thân, hận nàng, nhưng không muốn nàng chết.

Thôi, thôi, không biết bá phụ có để trong lòng 'mộng' kia của mình không nữa? Vạn nhất ông còn chưa tin, mình thật không có cách làm cho nam nhân Phụng gia rút khỏi quan trường, chỉ còn hơn nửa năm là tai họa ngập trời sẽ ập xuống.

Mình không muốn bị kịch kiếp trước lặp lại.

Nếu phải chịu nhục rồi chết lần nữa, còn không bằng mọi người cùng nhau chết trong sạch.

Phụng Loan muốn tránh mẫu thân, Chân thị lại không biết nghĩ như thế nào, không qua mấy ngày, liền tự mình nghĩ nên chủ động qua xem con gái. Mặc dù từ Hải Đường Xuân viện đến Tĩnh Bảo Nguyệt các, chỉ cách có vài bước, nhưng đều không quên chững diện, vẫn trang điểm tinh xảo, màu sắc y phục phối hợp thoả đáng.

Tóc đen như mây, ngọc bội san san, khiến nàng vô cùng nổi bật, phảng phất như một bức ảnh nhân gian màu sắc lung linh xinh đẹp, ánh sáng không ngừng phát ra.

Nhưng Phụng Loan nhìn đến trong lòng tức giận.

Chưng diện, y phục! Ngay cả sang đây xem mình mẫu thân cũng không quên ăn mặc trang điểm lộng lẫy, quả thực..., lời khó nghe xoay chuyển trong đầu của nàng, cuối cùng lạnh lẽo nuốt xuống.

Chân thị thấy sắc mặt nàng biến đổi liên tục, ngồi xuống giường nhỏ, kinh ngạc nói: "Con thấy không thoải mái ở đâu? Chà trách ngày đó Chân ma ma nói buổi tối con sẽ trở lại, nhưng lại không thấy tới." Tay không nhàn rỗi, làm một cái lan hoa chi (ngón tay xếp thành hình hoa lan), ghét bỏ màu móng tay nhuộm không được đẹp, lười biếng thờ dài, "Hừm, vẫn là hơi nhạt."

Phụng Loan rốt cục không thể nhìn được nữa, dứt khoát đứng lên, "Nếu như thế, kính xin mẫu thân nhanh đi về nhuộm móng đi!"

Chân thị ngẩng đầu nhìn nàng, đôi mắt phụng đẹp trong suốt tràn ngập mê hoặc, "Con ăn nhầm thuốc nổ rồi hả?" Bởi vì tức giận sẽ mau già, nên nàng rất ít nổi giận, cũng không trách mắng nữ nhi vô lễ, nói rằng: "Đại bá của con kêu người đưa tin qua, nói con không muốn gả đi Mịch gia, bảo ta tới khuyên nhủ."

"Con không muốn." Phụng Loan chậm rãi ngồi xuống, dù sao không phải thật muốn cùng mẫu thân trở mặt.

"Vì sao?" Chân thị hỏi.

Phụng Loan không cách nào nói ra nguyên nhân thật sự, chán ghét Tiêu Đặc, căm ghét đại cô mẫu bạc bẽo, chỉ có thể giả bộ đáng vẻ tiểu cô nương nhõng nhẽo, giận hờn nói, "Chính là con không thích Mịch gia Tứ ca."

Chân thị cười ra tiếng, chỉ chỉ con gái, "Con chỉ là một đứa con nít ranh chưa lớn hẳn, hiểu gì mà thích hay không thích? Quên đi, đừng giận hờn nữa." Nàng nói: "Mịch lão tứ tuy có hơi một sách, nhưng không có thói hư tật xấu, Mịch gia lại môn đăng hộ đối, mối hôn sự này rất thích hợp."

Phụng Loan lạnh lùng nói: "Mẫu thân đừng quên, đại cô mẫu không thích người của nhị phòng mình."

Chân thị nhú nhú mày, đại cô tử (chị chồng) xác thực không thích mình, không quá yêu thích con gái, trong lòng xẹt qua một chút không vui. Nhưng lại cười khê, "Vậy thì thế nào? Lễ nào con gả đi, nàng còn dám làm khó sao? Hừ lạnh một tiếng, "Nàng dám!"

Phụng Loan không biết sức mạnh của mẫu thân ở đâu tới, tức giận đến nổi nở nụ cười, "Nghe mẫu thân nói kia, đại cô mẫu là phu nhân Lí Quốc Công tương lai, mẫu thân là gì chứ? Chân gia lại tính là gì? Nếu thật sự đại cô mẫu bất chấp làm khó con, chẳng lẽ mẫu thân tìm nàng đánh nhau hay sao? Chỉ sợ cửa lớn phủ Lí quốc công cũng không vào được."

Chân thị không để ý tới châm chọc của nữ nhi, chậm chậm nói: "Con yên tâm, ta tất nhiên có biện pháp bắt bí nàng."

Chân ma ma mắt thấy hai mẹ con sắp cãi nhau, vội vàng khuyên nhủ: "Phu nhân, tiểu thư, xin bớt giận. Việc hôn sự với Mịch gia có thành hay không còn phải bàn bạc, không đáng để bực bội đâu. Chỉ cần nói ra từng cái từng cái đạo lý, có được hay không, có thể gả hay không, nhìn rõ ràng rồi sau hãy quyết định là được rồi."

Chân thị ngắt lời nói: "Nàng chỉ là đứa nhỏ, hiểu được cái gì? Lại nói hôn nhân đại sự, người làm mai mối, phụ mẫu ra lệnh, không thể để nàng tùy hứng giận hờn." Bà không kiên nhẫn, đứng dậy, "Người không nói ra được lý do, đơn giản chỉ là ngang bướng, hãy an phận mấy ngày, chuyện này cứ quyết định như vậy."

Phụng Loan không nghĩ tới mẫu thân độc đoán như thế, tức giận nói: "Con không muốn!"

Chân thị ngay cả hứng thú nói nhiều một câu cũng không có, nói với bọn nha hoàn, "Vừa nãy móng tay nhuộm không đẹp, trở về gĩa chút nhựa cây bóng nước, nhuộm thêm một lần nữa." Lại hỏi đại nha hoàn Minh Châu, "Có phải màu kem lần trước dùng không tốt? Nếu như không tốt, liền ra ngoài mua lại mấy hộp mới đi."

Nói xong, cũng không quay đầu lại, dẫn người bỏ đi.

Phượng Loan tức giận đến run cả người.

Chuyện đại sự cả đời mình, còn không quan trọng bằng màu móng tay của mẫu thân? Đây là người làm mẹ nên làm sao?

"Tiểu thư, tiểu thư." Bảo Châu thấy Tiểu Chủ Tử bị phu nhân làm cho khó hiểu, vội vàng tiến lên, một mặt vuốt lưng thuận khí cho nàng, một mặt nhỏ giọng khuyên nhủ: "Tính tình của phu nhân chính là như vậy, yêu thích chưng diện, nhất thời không thể tri hoãn. Tiểu thư có lời muốn nói với phu nhân, hãy chờ một chút, lát nữa lại đi bàn bạc."

Khương ma ma cũng khuyên nhủ: "Đúng vậy, hai mẹ con cần gì ồn ào làm mất cảm tình?"

Phượng Loan oán hận nói: "Ta không có mẫu thân như vậy!"

Lời vừa nói ra, sắc mặt bọn nha hoàn trong phòng đều tỏ ra khiếp sợ.

Lúc này Khương ma ma trầm mặt nói, "Tiểu thư không được nói vậy." Lại quay đầu quát mắng bọn nha hoàn, "Tiểu thư còn nhỏ tuổi, vừa nãy chỉ là một lúc hồ đồ nói lời hờn dỗi, không thể coi là thật." Mặt lạnh uy hiếp nói: "Ngược lại nếu như lời này truyền ra ngoài, trước tiên ta sẽ xé xác các ngươi!"

Bọn người Bảo Châu cuối thấp đầu, cùng lên tiếng đáp: "Không dám, không dám."

Phượng Loan tức giận, cả người run lên một hồi lâu mới dừng lại.

Khương ma ma đuổi hết người ra ngoài, một mình ở lại, "Hai mẹ con không có thù cách đêm." Nàng nhỏ giọng khuyên nhủ: "Tính tình phu nhân là có chút nôn nóng, nhưng sẽ không hại tiểu thư. Việc hôn sự với Mộc gia, nô tỳ cũng thấy vô cùng ổn thỏa, tiểu thư không nói ra được nguyên nhân mà từ chối, chẳng thể trách phu nhân không chịu nghe."

Phượng Loan không còn gì để nói.

Trong lòng chỉ có mình rõ ràng, mình không phải tức giận vì mẫu thân độc đoán, mà là..., mà là lý do kia không nói ra được. Trong lòng nàng tất cả đều là uất ức và khó chịu, tại sao, tại sao mình sống lại đời này, rồi phải biết những điều không nên biết, càng ngày càng rối loạn.

Sớm biết vậy, mình tình nguyện chưa từng đi qua hậu viện nghe lén, cả đời chẳng hay biết gì.

Nàng không nhịn được gục xuống bàn khóc lớn.

"Đây là sao vậy?" Khương ma ma không hiểu vì sao Tiểu Chủ Nhân thương tâm như vậy, dưới cái nhìn của nàng, vốn là tùy hứng giận hờn không chịu gả tới Mộc gia, phu nhân lại không tranh cãi với nàng, thì làm sao khổ sở đến mức khoa trương như vậy đây? Rốt cuộc vẫn là tính tình trẻ con, nhịn cười, nhỏ giọng nói: "Được rồi, được rồi, ma ma biết tiểu thư chịu ủy khuất."

"Ma ma..." Phượng Loan nhào vào trong lòng nữ mẫu, càng khóc càng thương tâm.

Mấy ngày gần đây, mỗi ngày Phượng Loan đều tỏ ra lười biếng, ăn cơm hay ngủ đều là dáng vẻ buồn bã ỉu xiu, phần lớn thời gian nàng chỉ ngồi ngẩn người bên cửa sổ, không biết đang suy nghĩ gì.

Khương ma ma nhìn rất sát ruột, không biết tiểu thư không hài lòng việc hôn sự với Mộc gia ở chỗ nào? Nhìn dáng vẻ là quyết tâm không muốn gả tới Mộc gia.

Chẳng lẽ trước đây Mộc Tứ gia từng đắc tội với nàng? Âm thầm chọc giận nàng? Nhưng không nghe nói qua.

Không được, không được, phải nói chuyện cùng phu nhân thôi.

Khương ma ma dặn mấy đại nha hoàn Bích Lạc, Bảo Châu, Đại Mạo, "Cố gắng chăm sóc cho tiểu thư, mặc kệ nàng muốn đi đâu làm gì, cũng phải có người đi theo, ta đi qua bên phu nhân một chuyện."

Bảo Châu vội vàng đáp lại.

Khương ma ma đi không bao lâu, trở về, vẻ mặt bất mãn.

Một mình nàng vào phòng, ngồi đối diện với Phượng Loan đang ngẩn người bên cửa sổ, nói rằng: "Tiểu thư, vừa nãy nô tỳ đi qua cùng phu nhân nói về việc hôn sự với Mộc gia một lần nữa." Một mực giọng điệu, "Phu nhân nói, tuy rằng Mộc Tứ gia hơi kém thông minh, thế nhưng lấy chồng, phải gả cho người thành thật, cuộc sống về sau mới được yên ổn. Nô tỳ nghe xong, cũng cảm thấy có lý."

Phượng Loan không lên tiếng.

Khương ma ma lại nói: "Phụ nhân còn nói, việc này không phải riêng nàng quyết định, lúc đầu chính đại lão gia và đại phu nhân đồng thời xem trọng, bàn bạc thỏa đáng, cảm thấy không có vấn đề mới nói ra." Bước đến gần, ngồi đối diện với nàng, "Nếu đại lão gia và đại phu nhân đều đã nhận thấy (quan sát và đánh giá), hẳn là sẽ không sai."

Trong lời nói, đối với quyết định của đại lão gia Phượng Uyên rất là tin tưởng.

Trong lòng Phượng Loan thoáng châm biếm.

Mẫu thân chỉ là cố tìm cớ, việc hôn sự của mình, có quan hệ gì với đại phòng? Bản thân nàng không muốn lo, người khác nói tốt là tin, lại còn có thể làm người thuyết phục lý do cho mình? Thực sự là buồn cười.

Không phải mình sẽ gả đi Mục gia mà tức giận như vậy, tức giận là làm sao mẫu thân lại quá thờ ơ hời hợt?!

Hay trong mắt nàng, ngoại trừ chung diện, chính là cùng 'Người kia' hưởng lạc? Không phải nàng đã nói cái gì mà, "Vì sao không hưởng thụ một chút?", có thể thấy được ích kỷ thế nào! Không để ý đến mặt mũi của trượng phu và nữ nhi, mặc kệ bệnh của trượng phu, không bận tâm việc hôn sự của nữ nhi, chỉ biết một mình hưởng thụ!

Lại mặc kệ đại phòng bên kia nói cái gì, nàng liền ưng thuận ngay.

Chờ chút..., Phượng Loan hoảng hốt bắt được một chút dấu vết, thoáng lóe lên rồi biến mất.

Khương ma ma nhìn nàng cho rằng vẫn chưa nghe vào, lại khuyên, "Tiểu thư..."

"Đừng nói chuyện!" Đột nhiên Phượng Loan giơ tay cắt ngang, tỉ mỉ suy nghĩ, đại phòng, đại phòng.,lúc trước mẫu thân lại đây, còn nói là Đại Bá Phụ bảo chuyển lời. Một người là đại bá, một là em dâu, nguyên bản nên tránh hiềm nghi mới đúng, muốn truyền lời cũng nên là Đại bá mẫu truyền lời mới đúng!

Chẳng lẽ nói, mẫu thân và Đại Bá Phụ có liên quan hay sao?!

Sắc mặt Phượng Loan nhất thời trở nên trắng bệch!

Khương ma ma nhìn thấy, không khỏi càng thêm lo lắng, "Tiểu thư, người đừng làm nô tỳ sợ, đây là bị bệnh sa?" Nói tới, khoảng thời gian này tiểu thư có chút kỳ quái, tựa hồ an tĩnh rất nhiều, không giống bộ dáng бурong bình thản hồ đồ như trước kia, cả ngày không có việc gì yêu thích liền chỉ ngồi một mình, như là đang suy nghĩ điều gì vậy.

Hay là..., thật sự gặp tà?

Trước hết nên mời đại phu, thực sự không xong thì gọi đại sư đến xem thử.

Khương ma ma vội vàng đi ra ngoài, phân phó nói: "Tiểu thư có chút không thoải mái. Kêu người cầm lệnh bài trong phủ chúng ta đi Thái Y Viện, mời Vương thái y hoặc Chương thái y lại đây, nhất định không được mời người không quen."

Phượng Loan trong lòng còn đang tràn đầy khiếp sợ và kinh hãi, những cái khác đều không nghe thấy.

Đúng rồi, lúc trước là mình không nghĩ rõ ràng.

Tuy dung mạo của mình có chút giống phụ thân, nhưng..., cũng có thể là giống Đại Bá Phụ.

Đại Bá Phụ và phụ thân cũng không phải là cùng một mẹ, có điều bề ngoài đều giống tổ phụ, tướng mạo điển hình của người nhà họ Phượng, vì vậy kỳ thật mình nhìn giống cha, cũng rất có thể là Đại Bá Phụ!

Nghĩ kỹ lại, nam nhân bên ngoài rất khó tùy tiện đi vào Phụng Quốc Công phủ.

Mẫu thân muốn cùng 'Người kia' Quanh năm duy trì quan hệ, chỉ có người của Phượng gia là dễ dàng, mà quanh năm..., kiên quyết không phải đám đường ca, lúc trước bọn họ cũng chỉ là một đám nhóc con.

---- chỉ còn lại là Đại Bá Phụ rồi.

Mà suy đoán này rất có thể là đáp án thật sự.

Phượng Loan cảm thấy trước mắt tối sầm lại, cả người như bị rút hết khí lực, mềm nhũn ngã lên gối mềm, ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn, chỉ cảm thấy tức ngực khó thở. Chờ người Phượng phủ mời Vương thái y của Thái Y Viện lại đây, bắt xong mạch gập đầu nói: "Tiểu thư quý phủ là gan tích tụ khí, tâm huyết không thông..."

Rung đùi đặc ý nói một đồng lớn bệnh trạng, mặc dù không nặng, nhưng cuối cùng cũng viết ra phương thuốc.

Lần này, Phụng Loan thật sự bị bệnh.

Phụng Uyên nghe nói Phụng Loan sinh bệnh, nhưng không để tâm.

Dưới cái nhìn của hắn, bất quá là một đứa nhỏ giận hờn phát cáu, hoặc là làm bộ bị bệnh, cố ý không chịu an dưỡng, vì lẽ đó muốn quấy rối thôi.

Cho nên mỗi ngày vẫn chỉ bận bịu lo chuyện của mình.

Mãi đến tận tin tức Tây Lương nổi loạn truyền đến, Phụng Uyên mới kinh ngạc phát hiện mệnh của cháu gái lại một lần nữa ứng nghiệm.

Theo lời nàng nói trước đó, Tây Lương nổi loạn sẽ khiến triều đình dụng binh đại chiến, mà Hoàng thượng sẽ phái Anh Thân Vương xuất chinh, sau đó chính là tội trạng 'bán nước tư thông với địch' chấn động khắp nơi, rồi đến..., Anh Thân Vương chết, Tương thân vương chết, Ly Ấp Trưởng công chúa chết. Lúc đó mình rất tức giận, cho rằng cháu gái nói hươu nói vượn, hoang đường, vì vậy không hỏi chuyện xảy ra cụ thể thế nào.

Mà giờ khắc này, có một thứ cảm giác ngọt ngào giống như bị kịch thật sự xảy ra.

Cháu gái nói Phạm Tiến Lương ngã ngựa chết, quả nhiên chết rồi! Cháu gái nói đại phòng Phạm gia bày mưu nhưng không thừa kế tước vị, quả nhiên Thái tử phi làm vậy! Như thế bị kịch huynh muội mấy người Anh Thân Vương? Bị kịch của Phụng gia thì sao? Có phải từng cái đều sẽ biến thành sự thật! Điều này thật sự là làm người ta kinh hãi quá mức.

Phụng Uyên bỗng nhớ tới bệnh của cháu gái, nàng vô cùng kháng cự việc gả đi Mục gia, không chừng mơ thấy cái gì không tốt, nhưng khó có thể mở miệng nói ra? Ví như, Mục lão tử và thê tử có tư tình từ trước.

Nếu quả thực như vậy, không cho Tiểu Loan gả đi Mục gia cũng được.

Muốn cùng Mục gia kết thân còn nhiều phương pháp, mà không đồng ý cùng Mục gia kết thân cũng dễ dàng, thế nhưng muốn thay đổi vận mệnh Anh Thân Vương bọn họ, cũng không phải dễ như ăn cháo là được, ---- nhưng Anh Thân Vương và mấy huynh muội đều là thân thích với Phụng gia, chính là con gái của cô cô mình, làm sao có thể ngồi yên không để ý đến?!

Huống chi nếu bọn họ ngã xuống, sức mạnh chống đỡ Phụng gia sẽ yếu đi, thậm chí nếu việc không tốt, còn có thể khiến Phụng gia bị liên lụy. Không sai, vì lẽ đó..., cháu gái mới có thể mơ thấy Phụng gia bị diệt!

Nghĩ như vậy, Phụng Uyên càng là đứng ngồi không yên.

Dựa vào lý do Phụng Loan sinh bệnh, Phụng Uyên tự mình đi qua xem. Tuy nói trưởng bối tự mình đi thăm vẫn bối có chút khoa trương, đặc biệt ông làm quan lớn, bình thường hiếm có quan chuyện sân sau, nhưng dù sao cũng là bá phụ của Phụng Loan, trên tình cảm miễn cưỡng nói còn nghe được.

Bọn nha hoàn đều nom nớp lo sợ, cẩn thận hầu hạ.

"Lui xuống hết đi." Phụng Uyên phát tay, đuổi đi bọn nha hoàn đang căng thẳng, đối với cháu gái nói: "Đem giấc mộng kia của người nói rõ từng chi tiết cho ta nghe."

Lần này Phụng Loan không hề cảm thấy hưng phấn như trước nữa.

"Tây Lương nổi loạn?" Nàng hỏi.

"Ừ." Phụng Uyên gật đầu, ánh mắt lóe sáng nhìn cháu gái, "Ồ trong mơ, Hoàng thượng thật sự phái Anh Thân Vương đi nghênh chiến Tây Lương? Sau đó..." Nhíu nháu mày, "Tại sao thành ra là bán nước tư thông với địch?"

Phụng Loan lắc đầu, "Nguyên nhân rõ ràng sao cháu biết được?" Kiếp trước mình chỉ biết kết quả, không biết cụ thể, nói ra suy đoán của mình, "Cháu nghĩ là Anh Thân Vương điện hạ dưới một người, trên vạn người, làm sao có thể làm ra loại chuyện bán nước? Có được lợi gì đâu? Chắc là bị người hãm hại rồi."

Phụng Uyên nghe xong cũng cảm thấy lời này có đạo lý.

Phụng Loan vẫn không dám ngẩng đầu nhìn bá phụ, sợ mình không khống chế được tâm tình, sẽ hỏi ông, rốt cuộc có cùng mẫu thân lén lút qua lại hay không?! Trong lòng chỉ muốn nhanh kết thúc cuộc nói chuyện, "Dù sao trong mộng kết quả chính là như vậy, bá phụ nếu muốn ngăn cản, chỉ cần không cho Anh Thân Vương xuất chinh là được, mặt khác lại đi tra xét xem ai có oán thù với Anh Thân Vương."

Phụng Uyên không nói gì chỉ ngồi trầm mặc.

Vào thời Tiên đế, Tĩnh Đức Thái tử bởi vì liên quan đến án mưu nghịch nên bị phế. Anh Thân Vương và Tương thân vương vẫn võ song toàn, một văn, một võ, mẹ đẻ là Phụng Thục phi xuất thân từ Phụng Quốc Công phủ Phụng gia, đều là ứng cử viên tốt nhất cho ngôi vị thái tử. Thế nhưng, kết quả cuối cùng ngoài dự đoán của mọi người, ngay lúc đó Phạm hoàng hậu dưới gối không con, liền nhận con trai Tần thị, sau đó lấy danh nghĩa con chính thế nâng đỡ Kim Thượng đẳng cơ ngôi Hoàng đế.

Sau khi Kim Thượng đăng cơ làm Hoàng đế, vẫn đối với Anh Thân Vương và Trương thân vương quyền thế ngấp trời vô cùng khách sáo.

---- có lẽ tích tụ đầy bụng tức giận từ sớm.

Phượng Uyên ngờ ngác nghĩ đến, nếu như các thần tử đã kích huynh đệ Anh Thân Vương, phiền phức là không lớn, nhưng nếu...chính Kim Thượng muốn động thủ, vậy rất là phiền toái! Nói như vậy, Phượng gia trong mắt Kim Thượng cũng là trở ngại! Nghĩ đến đây, ông không nhịn được cảm thấy da đầu tê dại cả lên.

Chẳng trách, chẳng trách, cháu gái mơ thấy huynh muội mấy người Anh Thân Vương lần lượt bị tội chết đi, đồng thời Phượng gia cũng bị diệt.

Nhưng...điều này đáng để tin tưởng sao?

Nội loạn Tây Lương vừa mới bắt đầu, hiện nay chỉ là mới bắt đầu, trong khoảng thời gian ngắn, nếu không có tin tức gì về chuyện Hoàng thượng phái ra đại tướng nào, thì khó mà xác định được. Nhưng chứng thật những chuyện này có phát sinh hay không, đều quan hệ đến tương lai Phượng gia, mình nên tính toán an bài sớm, đương nhiên là càng sớm càng tốt.

Phượng Uyên vội vàng hỏi: "Tiểu Loan, gần tới nhất sẽ có chuyện lớn nào xảy ra không?"

"Chuyện khác." Phượng Loan lắc đầu, "Hình như là không có..." Nàng bỗng dừng lại, "Có một việc." Ngẩng đầu nhìn bá phụ một chút, lại nhanh chóng cúi đầu. Trong lòng không nhịn được nghĩ đến thân thể của mình, sợ để lộ ra, mạnh mẽ đè ép cảm giác trong lòng, nhẹ giọng trả lời: "Lúc này đây, còn có Tần Bát tiểu thư sẽ trở thành Thành vương phi."

Ánh mắt Phượng Uyên lóe lên.

Tần Bát tiểu thư có thể sẽ là Thành vương phi, đối với quan viên nội bộ đều không coi là bí mật lớn. Tần Thái hậu và Tần Đức phi vẫn vì chuyện này nỗ lực, thậm chí Thái hậu còn đúng lúc 'ôm bệnh', tìm Hoàng đế khóc lóc kể lể, "Chờ ai gia không còn, có thể Tần gia sẽ không biết hi vọng vào người nào."

Ý tứ, hi vọng Hoàng đế bảo đảm vinh hoa phú quý cho Tần gia.

Tuy rằng Hoàng đế không phải rất coi trọng Tần gia, nhưng dù sao cũng là nhà mẹ đẻ của mẫu thân, vì tương lai Tần gia mà cân nhắc, để con gái Tần gia gả cho một hoàng tử, xem như là một biện pháp tốt.

Tuy rằng Phạm Hoàng Hậu muốn cho cháu gái của mình làm Thành vương phi, nhưng cuối cùng..., chỉ sợ không thắng được Tần Thái hậu.

Dù sao Tần Thái hậu là mẫu thân của Hoàng đế, Phạm Hoàng Hậu chỉ là thê tử, hưởng hờ căn cơ Phạm gia đã đủ vững chắc, Tần gia lại có vẻ yếu kém. Bất kể là xuất phát từ việc cân nhắc chăm sóc mẫu tộc, vẫn là vì cân bằng thế lực của thần tử, theo như tính tình thường ngày của Hoàng đế, chỉ sợ hơn nửa là muốn tuyển chọn Tần gia.

Mình cũng là vì không muốn cháu gái dính líu tới nguyên nhân trong đó.

Nói tới bản thân Thành vương Tiêu Trầm, hẳn đúng là nóng lòng muốn lập quan hệ thông gia với Phượng gia, nhưng hẳn mới trưởng thành, mẫu thân thân sinh cũng không phải xuất thân danh môn vọng tộc, không có ai chống đỡ cho hắn, bắt buộc phải dựa vào Tần gia.

Thành vương phi, nhất định sẽ thuộc về Trung Nghị Bá Tần gia

Nhưng chuyện triều đình đại sự, hậu cung tranh đấu, cháu gái làm sao biết? Ngay cả mình còn không chắc chắn, Phạm hoàng hậu có thể hay không bắt ngờ thắng ván này.

Nay cháu gái nói hết sức khẳng định, Thành vương phi xuất ra từ Tần gia.

Phượng Uyên nghiêm túc gật đầu: "Ta biết rồi." Đứng dậy đi ra ngoài, "Người dưỡng bệnh cẩn thận, không phải nghĩ nhiều, việc hôn sự với Mục gia ta sẽ xem xét lại, chớ có tự mình giận hờn nữa."

"Xem xét lại việc hôn sự với Mục gia?" Trong lòng Phượng Loan vui mừng, ngẩng phắt đầu lên, "Thật chứ?!"

Phượng Uyên cười nói: "Lẽ nào Đại Bá Phụ gạt người sao?"

Phượng Loan cười cười, "Đương nhiên Đại Bá Phụ sẽ không." Nàng nhất thời cao hứng trở lại, thế nhưng chỉ trong chớp mắt, lại cảm thấy ngờ vực bất định. Lẽ nào bởi vì mình là con gái của Đại Bá Phụ, nên ông mới quan tâm đến mình như vậy, chiều theo ý mình? Trong lòng nhất thời không còn thấy vui mừng.

Trong lòng Phượng Uyên nghĩ đến đại sự, không có để ý đến những loại tâm tư nhỏ bé này của nàng, sai bước ra cửa.

Suy nghĩ suốt dọc đường đi, sự tình càng ngày càng kỳ lạ quỷ dị, càng ngày càng nguy hiểm, phải cùng mấy người Anh Thân Vương thương nghị một chút, tìm cách ứng phó. Còn việc hôn sự của cháu gái thì để giải quyết thôi, nàng không muốn gả, Phượng gia cũng có biện pháp cùng Mục gia kết thông gia, không phải ngại phòng còn có một thứ nữa sao? Gả cho Mục Tứ gia con vợ cả đương nhiên không được, nhưng gả cho Mục tam gia con thứ, điều kiện tương đương, hoàn toàn môn đăng hộ đối rồi.

Ông tự nghĩ mỗi hôn sự này không có vấn đề.

Lại không nghĩ, đằng sau lại gây ra một loạt vấn đề.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Hoàng Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Tình ý

Mất thấy sắp vào tháng năm, khí trời cũng dần nóng lên.

Phượng Loan vốn là tâm bệnh, nghe được Đại Bá Phụ đồng ý xem xét lại việc hôn sự với Mục gia, không ít khúc mắc được gỡ bỏ, từng ngày từng ngày điều dưỡng đủ loại thuốc, cuối cùng cũng chậm rãi nhẹ nhàng khoan khoái.

Sáng sớm ngày hôm đó, Đại phu nhân phái người lại đây chuyển lời, nói là khí trời tốt đẹp, buổi chiều nữ quyến trong phủ sẽ đi Thanh Hư Quan dâng hương.

Bọn nha hoàn lập tức trở nên hưng phấn.

Người nào cũng lú ra lú rích, nói tới lúc này vừa vặn ngày lễ hoa đào quỳnh nở rộ ở Thanh Hư Quan, ngay cả hoa thạch lựu cũng nở rồi, không biết còn lại bao nhiêu mẫu đơn, thực được chưa bị héo tàn. Kỳ thực hoa ở Thanh Hư Quan đều là hoang dã, làm sao so sánh với hoa viên nhiều loại hoa cỏ hiếm quý (hiếm cỏ và cao quý) được tỉ mỉ chăm sóc của Phượng phủ? Nhưng đối với bọn nha hoàn ở trong viện quanh năm, có thể đi ra ngoài nhìn thấy trường thành, cho dù phải hít bụi đất, cũng là kinh nghiệm hiếm có.

Rất nhanh, Bích Lạc đã sắp xếp xong xuôi để chuẩn bị đi theo.

Người được chọn đi vô cùng phấn khởi, vội vàng mở rương hòm, tìm quần áo, son phấn trang sức, cùng bọn tỷ muội thương lượng xem trang điểm thế nào, không được chọn thì cúi đầu ủ rũ, từng người từng người giống như những cây lúa non bị nắng chiếu vào ỉu xiu.

Kiếp trước lúc làm tiểu thư, Phượng Loan không hề để ý đến tâm tình của bọn nha hoàn.

Sau đó vào cung làm cung nữ tám năm, đối với sự gian nan đau khổ của hạ nhân cũng có chút hiểu được, thêm vào muốn cân nhắc việc lôi kéo người, nên cười nói: "Đừng khóc lóc nữa, lần này không đi, lần sau đi." Dặn dò Bích Lạc, "Những người ở lại trông nhà, đại nha đầu thưởng hai bao tiền lì xì, tiểu nha đầu thưởng một, ma ma và đám tiểu nha hoàn bên ngoài, phát mỗi người hai trăm tiền mua hạt dưa ăn."

Lời vừa nói ra, liền vang lên một loạt tiếng hoan hô.

Ngược lại có người tính tình lười biếng không muốn đi, tình nguyện đổi cho người bị chọn ở lại, chỉ chờ nhận được tiền lì xì.

Đại Mạo chủ động tiến lên xin đi giết giặc, "Tiểu thư, em muốn ở lại trông nhà." Cũng không phải muốn có tiền lì xì, mà là Bảo Châu làm người lanh lợi, mình có đi cũng không giành được gì tốt, còn khiến nàng khó chịu, tội gì như vậy? Không bằng mình ở lại trông đám tiểu nha hoàn, trái lại có vẻ thành thật thận trọng, đáng tin cậy.

Đúng như dự đoán, trong mắt Phượng Loan lộ ra chút tán thưởng, "Ta đang lo lắng mọi người đều đi hết, trong nhà không ai trông coi, nếu người chịu ở lại là rất tốt." Xem như nha đầu này đã tỉnh ngộ, biết tìm một con đường vui vẻ cho bản thân, có thể bổ sung cho Bảo Châu, như vậy mình dùng người cũng thuận tay hơn, "Người trông coi cũng cực khổ, nên cho thêm người một bao lì xì."

Đại Mạo cười nói: "Vậy là hôm nay em được món hời lớn rồi."

Bảo Châu có hơi khó chịu, cũng cười, "Biết chiếm lời nhĩ, còn không mau thể hiện cho tốt."

Đại Mạo cười đẩy nàng một cái, "Biết người đi ra ngoài hầu hạ tiểu thư khổ cực, ta liền lên lười biếng." Lại nói vô cùng êm tai, còn khiêm tốn khách sáo, "Chờ người trở về, cũng để người cảm thụ được làm tiểu thư, ta tự mình hầu hạ người chải tóc, chuẩn bị tốt nước nóng cho người giặt quần áo, thấy sao?"

Bảo Châu bị nàng nói tới trong lòng thỏa đáng dễ chịu, gương mặt lên, "Tốt tốt, người không được đổi ý đó."

Đến buổi chiều, đoàn người nữ quyến Phượng gia trùng trùng điệp điệp ra cửa.

Dẫn đầu là chiếc xe ngựa sơn màu tím từ đàn tăng tầng lớp lớp trang trí, tất nhiên là cho Thái phu nhân ngồi. Sau đó chính là Đại phu nhân, Chân thị,

Phượng Loan và Phượng Trinh Nương ngồi một chiếc, trái lại Phượng đại nãi nãi là con dâu lại ngồi chung với tiểu cô tử (em chồng) ở phía sau. Hai vị tiểu gia Phượng gia, Ngũ Gia Phượng Thế Xương và đại phu nhân một chiếc xe ngựa, Từ gia Phượng Thế Kiệt và Cung di nương một chiếc xe ngựa.

Đây chính là sáu chiếc xe ngựa, thêm vào xe ngựa của đám nha hoàn ma ma theo sau, uốn lượn thành hàng dài cả nửa con phố, đằng trước đã sắp đến đầu phố, phía sau còn đang mới vừa đi khỏi cửa Phượng phủ.

Càng không cần phải nói, gia đình theo bảo vệ và người sai vật trước sau rầm rộ.

Dọc theo đường đi, người đi đường chỉ chỉ chỗ chỗ.

Có người tắc lưỡi nói: "Ai ya, đây là gia đình hào môn quý tộc nào ra ngoài vậy? Chà chà, thật là khí thế!"

"Người ngốc hả? Không nhìn thấy kẻ đi đầu bên kia đang cầm một cây cờ dọn đường, trên đó viết một chữ "Phượng" thật lớn sao? Khắp kinh thành này còn có Phượng gia thứ hai à, chỉ có Phụng Quốc Công phủ thôi."

"Hóa ra là Phụng Quốc Công phủ Phượng gia, hèn gì, hèn gì."

Phượng Loan ở trong xe ngựa nghe thấy vào tai, không khỏi nhếch miệng.

Đúng vậy, giờ khắc này Phụng Quốc Công phủ trong mắt người ngoài quả thực chính là vinh hoa phú quý, hiển hách cao quý, quyền thế ngập trời, nhưng ai dự đoán được, kiếp trước từng bị hủy diệt, trở thành tù nhân? Ở dưới hoàng quyền, quý tộc lợi hại đến đâu cũng phải cúi thấp đầu xuống, thậm chí sẽ còn bị chặt mất đầu.

"Nhị tỷ tỷ." Phượng Trinh Nương tỏ vẻ khó hiểu quan sát nàng, "Tỷ cười gì vậy?"

Phượng Loan xoay đầu nhìn nàng, nói qua loa: "Chỉ là nghe người bên ngoài nói thấy buồn cười nên cười thôi."

Đột nhiên phát hiện, muội muội đã là một đại cô nương trưởng thành đáng ngọc yêu kiều.

So với mình kế thừa dung mạo long lanh của mẫu thân, Trinh Nương càng có vẻ trắng trong thuần khiết, một chút thanh tú, vóc người tinh tế đơn bạc, giọng nói ôn nhu như nước, giống như một khối mỹ ngọc mộc mạc tốt nhất.

Phượng Trinh Nương che miệng cười, "Tỷ tỷ nói đúng lắm."

Ước chừng là do Cung di nương tự thân dạy dỗ, nàng thiên về trầm mặc ít lời, nói xong câu này liền chỉ ngồi nghiêm chỉnh mỉm cười, tỏ ra đáng vẻ lắng nghe.

Nhưng Phượng Loan không có hứng thú nói chuyện phiếm.

Không phải nàng đối với thứ muội có thành kiến, mà là quá xa lạ, cũng không biết tìm đề tài gì để nói.

Bởi vì Phượng Trinh Nương do Cung di nương nuôi dưỡng, lại chưa đến tuổi thành thân, ngày thường qua lại với các nhà thân thích, căn bản không có nàng, chị em tốt khuê phòng cùng tuổi với mình cũng chỉ có Mộc Như Gia, Phạm Thất Nương những người này. Không phải gia đình công khanh, thì là bá phủ, Hầu phủ, đầu gi cũng là gia đình quan chức nào đó, mà tất cả đều là con vợ cả.

Đích thứ có khác biệt, không chỉ về mặt thân phận khác biệt.

Gia dụ khi mình và chị em khuê phòng nói chuyện, nói đến di nương nhà ai xinh đẹp càn rỡ, chọc giận vợ cả, mọi người liền có thể cầm giận mà chửi một câu, "Đồ nô tài bỉ ổi." Nói đến tiểu thư con thứ nhà ai không quy củ, có thể cười nhạo một câu, "Quả nhiên là do thiếp thất nuôi dạy."

Nếu như ở trước mặt tiểu thư con thứ, những câu nói này sao nói ra được? Vì lẽ đó mọi người trong lúc vô tình, giống như một vòng tròn, từng người từng người chỉ xoay quanh trong vòng tròn này, hầu như chưa bao giờ vượt qua.

Dọc theo đường đi vắng vẻ không hề có một tiếng động.

Cũng may không quá lâu, xe ngựa Phượng gia đã đến Thanh Hư Quan.

Bởi vì nữ quyến Phượng gia đều đi ra, Thanh Hư Quan sớm đã nhận được tin, từ dưới chân núi liền bắt đầu ngăn dân chúng tầm thường đi lên. Xe ngựa đến bên dưới ngọn núi, không cách nào đi tiếp lên trên, vì vậy các chủ tử, từng người ngồi kiệu mềm, do nhóm bà tử cao lớn thô kệch khiêng lên.

Lúc xuống xe tách ra, Phượng Loan rõ ràng nhìn thấy Phượng Trinh Nương thở phào nhẹ nhõm.

Trong lòng không khỏi buồn cười, có lẽ nàng cũng không muốn ngồi chung xe ngựa với mình, so với mình tự tại, nàng càng gò bó hơn, ước gì tách ra sớm một chút.

Cũng may đường lên trên núi, trong kiệu nhìn xuống, cảnh sắc Thanh Hư Quan vẫn rất đẹp.

"Tiểu Loan, ta ở đây." Tam gia Phượng Thế Đạt chạy tới, hôm nay trời vừa sáng, hắn đã chủ động cầu xin muốn 'bảo vệ' nữ quyến an toàn, rút cuộc hắn

cười ngựa nhanh chóng chạy trốn trước, nên sớm đến đây từ lâu.

Phượng Loan cười hân, "Ca ca tốt, đã nói là cùng đi với muội nha."

"Ai da." Phượng Thế Đạt gãi gãi đầu, cười hi hi nói: "Ca muốn đến sớm một chút, chuẩn bị sẵn nước trà không tốt sao?" Chạy đi hành lễ với Thái phu nhân, sau đó lúi theo đường muội, "Qua đây đi, ta đã bảo người ta rót loại trà muội thích vân vụ ngân châm, ca ca không thích cái này, uống vào thấy nhạt nhẽo quá."

Phượng Loan theo hân đi qua, cười nói: "Đầu phải ai cũng như ca? Chỉ biết một mực nốc ừng ực."

Dưới bóng cây, vừa hay một khóm hoa Cẩm Quỳnh nở rộ.

Phượng Loan thành thật ngồi xuống không khách khí, nhận ly trà trong tay đường ca cẩn thận thổi, "Ừm, cũng không tệ lắm. Chỉ là so với trong nhà chúng ta thì có hơi kém." Theo quy củ, lúc này nàng nên đi đến trước mặt tổ mẫu, mẫu thân tận hiếu, nhưng gần đây vì không muốn gặp mẫu thân, dứt khoát ngồi lại ở đây.

Uống trà một lúc, Phượng Thế Đạt phát tay với bọn nha hoàn, "Các người đứng xa một chút." Sau đó nói: "Lát nữa đi với ca ca ra đằng sau, vừa lúc bên kia có vài cây thạch lựu mới nở, nếu muội thích cảnh nào, ta bảo người bẻ đem về nhà, kiếm một chiếc lọ cắm vào từ từ xem."

"Được." Phượng Loan mỉm cười, "Cũng không phải muội kêu ca ca làm! Rõ ràng chính ca nghịch ngợm muốn leo cây, nếu bị va đập ở đâu, bị Đại bá mẫu đánh mắng, lại kêu oan 'Con vì muốn hái hoa thạch lựu cho muội muội', nổi oan ức này muội không thể gánh đầu đó."

Nàng chỉ là thuận miệng trêu chọc vài câu.

Phượng Thế Đạt nghe thế lại cuống lên, giậm chân la, "Sao muội có thể nói vậy? Đừng nói là va đập vào đâu, cho dù té gãy chân, ca ca cũng sẽ không nói gì với mẫu thân! Nếu ta dám nhắc đến ba chữ 'Nhị muội muội', ta, ta, ta liền rơi xuống sông bị rửa ăn thịt!"

"Được rồi, được rồi." Phượng Loan đưa tay kéo hân, cười nói: "Muội chỉ nói đùa thôi, ca ca tức giận làm gì."

Phượng Thế Đạt ngồi xuống thở phì phò, "Có ai nói đùa như muội vậy? Đắm vào lòng người ta."

Phượng Loan nhìn thân hình trắng mập của hân, cười ra tiếng, "Da của ca ca dày như thế, cho dù có muốn đâm, cũng không đâm được đâu." Thấy đường ca đã tức giận đến mặt đỏ tới mang tai, sợ là sẽ tức giận hơn, vội hỏi: "Dạ, là muội muội sai rồi, muội cùng ca đi leo cây thạch lựu được chưa? Đi nào."

Hai huynh muội, một giận hờn nhăn mặt, một mỉm cười khuyên giải, hướng phía sau đi tới.

Tuy Phượng Thế Đạt nhanh tức giận, nhưng tốt tính, lại thích nhất là giọng nói mềm mại nũng nịu của đường muội dụ dỗ, chỉ mới nói vài câu đã hết giận, lại là đáng về cười hi hi. Hai người dọc theo đường mòn trong rừng trúc thanh u (thanh tịnh và đẹp đẽ) tiến về phía trước, nói vài câu chuyện phiếm, hân chợt hỏi: "Muội có biết vì có gì hôm nay chúng ta đến Thanh Hư Quan không?"

Trong lòng Phượng Loan kinh ngạc, "Không phải chỉ là ra ngoài chơi sao? Còn có duyên cớ?"

"Cái này muội không biết đâu." Phượng Thế Đạt cười hi hi, tỏ vẻ đắc ý, "Mẫu thân cố ý để ta kéo muội đi, tách ra các nàng, chính là vì muốn cho người ta nhìn xem Trình Nương. Chờ chút bên đại cô mẫu sẽ 'nghe nói' Phượng gia đến Thanh Hư Quan, đặc biệt lại đẩy thỉnh an tổ mẫu, thuận tiện nhìn xem Trình Nương."

"Đại cô mẫu tới đây xem Trình Nương?" Trong lòng Phượng Loan xoay vòng, nam nhân thích hợp của Mịch gia, chỉ còn dư lại một lão Tam con thứ. Nhưng trước đó Mịch Tam ca từng có một thể từ đã qua đời, còn để lại một đôi song sinh, tính tình Trình Nương thanh cao, không biết liệu có chịu làm kế mẫu cho người ta không?... đây chính là biện pháp mà Đại Bá Phụ nói.

Để Trình Nương và Mịch gia kết thông gia, vậy mình không có chuyện gì rồi.

Phượng thế đạt lại nói: "Nghe nói trong nhà vốn muốn đem muội phối cho Mịch lão tứ, xì, đó chỉ là một tên một sách!" Giọng điệu đầy vẻ xem thường, cảm giác được đối phương không xứng với muội muội của mình, "Không cần vội lấy chồng." Chớp mắt vài cái, "Chiếu theo vinh hoa phú quý của nhà chúng ta hiện nay, tương lai công tử khắp kinh thành còn không phải tùy muội muội lựa chọn. Sau này cho dù là gả cho ai, nhà mẹ chồng dám làm khó muội sao? Thậm chí là phải ngoan ngoãn cung phụng nữa đó chứ."

Trong lòng Phượng Loan có chút cảm giác khó chịu.

Bản thân mình không muốn gả đi Mịch gia, chỉ là không muốn cùng Đoàn Vương phi, Tiêu Đặc dính líu quan hệ, thật ra Mịch Tứ gia mặc dù không phải rất tốt, nhưng ít ra vẫn có bảy, tám phần tốt. Nhưng Trình Nương đi Mịch gia phải làm kế thất (vợ kế), còn phải thay vợ trước nuôi dưỡng con cái, luôn cảm thấy..., hơi có lỗi với nàng.

Còn có, còn có, nghĩ đến kiếp trước Trình Nương không chút do dự tự kết liễu, chỉ sợ cá tính quá cương liệt.

Hôn sự này không chắc có thể thành.

Cho dù có miễn cưỡng kết thành, nếu Trinh Nương biết ra nguyên có là vì mình mới bị ủy khuất, chẳng phải sẽ hận mình? Cung di nương và đệ đệ Thế Kiệt, khẳng định cũng sẽ oán giận.

Mẫu thân dưới gối không con trai, tương lai phải dựa vào đệ đệ đường lão đưa ma (lo ma chay cho người thân).

Nhớ tới mẫu thân, không khỏi nghĩ tới thân thế bí ẩn của mình vẫn chưa làm rõ ràng được, trong lòng cảm thấy rối loạn.

Dọc theo đường đi bóng trúc trùng điệp, màu xanh biếc và ánh vàng sáng rực rỡ đan xen vào nhau. Thêm vào ven đường trong hoa viên, có nhiều hoa nhỏ không biết tên nở rộ um tùm, hồng đỏ, vàng đỏ, tím nhạt, tạo nên một cảnh tượng muôn hồng nghìn tía khoe sắc.

Phượng Loan cứ đi cứ đi, bỗng cảm thấy chung quanh trở nên yên tĩnh.

Tại sao đường ca không chít chít oa oa nữa rồi? Cảm thấy nghi hoặc, vừa ngẩng đầu, nhưng lại thật sự kinh sợ.

Một thanh niên trẻ tuổi, mặt mày tuấn tú, khí độ ung dung, đang ngồi trong lương đình phía trước, trên người mặc cẩm bào hoa văn con dơi màu xanh phi thúy, đầu cắm cây trâm nam viên bạch ngọc, ---- chính là Thành vương Tiêu Trạ!

Gió thổi nhẹ nhẹ, trên cây hoa thạch lựu, cánh hoa rơi là tả như mưa.

Khiến hấn nổi bật hấn lên, giống như người từ trong tranh bước ra.

Chuyện gì thế này?! Phượng Loan quay đầu nhìn xung quanh tìm kiếm đường ca, thấy hấn ở phía sau ngượng ngùng, lập tức hiểu ra, liền tức giận nói: "Tam ca ca, ca bảo muội lại đây chiết cành hoa thạch lựu! Muội lại không biết còn có thể chiết ra được người sống đó."

Tiêu Trạ nghe xong cười ra tiếng, bước ra khỏi lương đình.

Phượng Loan xoay người đi trở về.

"Tiêu Loan, Tiêu Loan." Phượng thế đạt vội vàng trung ra mặt cười, nhỏ giọng nói: "Thành Vương điện hạ nhờ vả ta, nói có vài lời muốn nói với muội..." Lại tiến lên nhỏ giọng thăm thi, "Có ca ở đây, ta là ca ca của muội, như vậy không phải là lén lút gặp gỡ rồi."

"Gạt người!" Phượng Loan giờ tay đánh vào trên vai hấn, ngược lại khiến tay mình tê rần, cắn răng oán hận nói: "Hèn gì cả ngày hôm nay ca cứ lén lén lút lút, không có nôn nóng muốn đi ăn nhậu chơi bời, ngược lại vô cớ muốn đi theo đám nữ quyến chúng ta ra ngoài, hóa ra là nhận được cái tốt của người ta, đem bán muội muội mình."

Phượng thế đạt cuống lên, "Không phải, không phải." Hấn thề thốt, "Thành Vương điện hạ chỉ muốn nói mấy câu, hấn mà dám đụng tay đụng chân, ca sẽ là người đầu tiên liều mạng với hấn! Em gái ngoan, hãy giúp ca lần này thôi."

Tâm tư Phượng Loan nhanh chóng xoay chuyển, nhìn tình trạng này, nhất định là Tiêu Trạ đã đáp ứng đường ca chuyện gì rồi! Có lẽ là chuyện phiến toái.

Nhưng trước mắt không tiện hỏi rõ, tiếng bước chân phía sau đang dần đến gần, chỉ có thể mạnh mẽ trừ đường ca, xoay người nhẹ nhàng cong gối, miệng nói: "Thần nữ gặp Thành Vương điện hạ."

Dù sao cũng không tốt khi trực tiếp đắc tội với Thành vương Tiêu Trạ, tuy hấn không đắc thế, nhưng vẫn là hoàng tử.

Tiêu Trạ cười nói: "Lần trước thấy ngươi thanh nhã, lại không ngờ miệng mồm cũng rất lạnh lợi." Có vẻ đối với lời nói oán trách kia của Phượng Loan không để ý chút nào, vẫn dáng vẻ mỉm cười tươi tắn, "Tam Hoàng tỷ đưa cho ngươi một con mèo Ba Tư, có thích hay không? Nếu nuôi không tốt, thay loại khác nuôi cũng được."

Phượng Loan không tiếp câu chuyện của hấn, chỉ nói: "'Đa tạ Ngọc Chân công chúa.'" Lại lui về phía sau hai bước, nói lời cáo từ: "Hôm nay vốn theo tổ mẫu và mọi người đi ra ngoài, nhưng ta ham chơi, cùng đường ca đi loạn vòng vòng, lúc này cũng nên trở về rồi."

Tiêu Trạ cười tủm tỉm hỏi: "Bản vương cũng không phải cộp ăn thịt người, tại sao sợ sệt như vậy?"

Nghe lời nói như vậy, chẳng phải nói hoài cũng không xong sao?! Trong lòng Phượng Loan hơi buồn bực, vẫn không theo lời nói của hấn mà trả lời, lần thứ hai lui về sau, cúi chào, "Thần nữ xin cáo từ trước."

Tiêu Trạ nhíu mày, chẳng lẽ mình khó coi như vậy? Mình xuất thân là hoàng tử dòng dõi cao quý, làm người lại không kém, còn một mực ăn nói hòa nhã, tại sao nàng không biết thức thời chút nào? Hay là kiêng kỵ vấn đề nam nữ, nhưng gặp cũng đã gặp, tốt xấu gì cũng phải nói vài lời hay, mới xem như trọn vẹn lễ nghi.

Trước mắt tính là gì đây? Hừ, lẽ nào làm Thành Vương phi còn uất ức cho nàng?!

Hấn nhìn xuống, đi về phía trước vài bước cười nói: "Tam Hoàng tỷ thường nói với ta, Phượng gia nhị tiểu thư là người xuất chúng, thông minh, tính tình còn đặc biệt nhu hòa, bình thường nếu có thể lui tới là rất tốt." Chắp tay yên tĩnh đứng thẳng, đúng là một bộ dáng chi lan ngọc thụ (cao thượng, tài đức, xinh đẹp), "Khi nào ngươi rảnh rồi? Hãy tới phủ của Tam Hoàng tỷ dạo chơi."

Chuyện này nói ra quả thật là vô liêm sỉ! Trong lòng Phụng Loan cười gằn, công chúa Ngọc Chân làm sao có thể nói những lời hoang đường thế này! Nếu nàng thật sự muốn gặp mình, tự nhiên sẽ sai người đưa thiệp mời tới, làm gì có đạo lý kêu đệ đệ truyền lời chứ? Rõ ràng Tiêu Trạ muốn kiểm chuyện để nói, cố ý dây dưa không dứt.

Xem ra hôm nay nếu mình không đem lời nói rõ ràng, từ chối hẳn, thì hẳn sẽ không từ bỏ.

"Tam ca ra cạnh cửa chờ muội một chút." Phụng Loan quay đầu lại nói.

"Hả?!" Phụng Thế Đạt há to miệng, tròn tròn mắt, "Không phải muội..." không muốn sao? Tại sao lại để mình tránh đi? Với lại tên tiểu tử Tiêu Trạ kia quá kỳ cục, vốn đã nói rõ, chỉ cùng muội muội chào hỏi, hiện tại lại quẩn chặt nói liên tu bất tận không ngừng! Thôi, thôi, đáng lý mình không nên nhờ hẳn làm việc.

Cho dù hẳn tức giận, mình cũng không sợ!

"Tại sao còn chưa đi?" Phụng Loan nhìn đường ca còn đang sững sờ, cười gằn một tiếng, "Ca mà nói thêm một chữ, còn vẫn đứng ở đây thêm chút nào, không nghe lời muội, về nhà muội sẽ nói với Đại Bá Phụ." Uy hiếp nói: "Chỉ cần vả miệng, tát đến mẹ ruột cũng nhận ca không ra!"

Cuộc đời Phụng Thế Đạt chỉ sợ hai người, một là đường muội, một là phụ thân.

Đường muội còn đỡ, nhiều nhất chỉ nổi nóng dằn vặt mình mấy ngày, trêu chọc một chút là tốt ngay.

Nhưng phụ thân là người nói một không hai, tính tình nghiêm khắc, như lần trước ông đã nói 'Dù sao con trai của ta nhiều, đánh một đứa tàn phế cũng không đau lòng', đó không phải là nói giỡn, chọc vào chỉ sợ thật sự làm được! Phải biết, mình có tông cộng bốn huynh đệ ruột thịt, nhưng bản thân mình là... người vô dụng nhất.

Phụng Thế Đạt chột dạ, lại lo làm đường muội tức giận quá, chận lại nói: "Vậy ta chờ ở cửa, nhìn xa xa, các người nói xong cũng mau ra đây đây."

Phụng Loan xoay người, "Thành Vương điện hạ, thần nữ nghĩ nên nói ra tất cả."

"Ồ?" Tiêu Trạ cười nói: "Cứ nói đừng ngại."

"Trước hết xin điện hạ thứ tội."

Hắn nở nụ cười như một cánh xuân rực rỡ nhất, "Vô tội, vô tội."

Luồng gió mát thổi qua, Phụng Loan bận y phục áo xuân tơ lụa màu tím, làn váy Tương thủy xanh nhạt, thật là đáng vẻ dịu dàng. Nàng vốn có màu tóc như đại (màu xanh đen), mắt ngọc mây ngài, làn da trắng nõn như ngọc, giờ khắc này đứng dưới cây thạch lựu đỏ sẫm như máu, càng làm nổi bật vẻ đẹp quốc sắc thiên hương của nàng, giống như huyền nữ thanh lệ long lanh trên chín tầng trời.

Ngay cả giọng nói cũng như tiếng nước róc rách trong suốt rõ ràng, "Thành Vương điện hạ muốn thú ta làm vương phi."

Tiêu Trạ thấy hơi lạ, sâu thẳm trong con ngươi có tia sáng lấp lóe, không nghĩ tới nàng lại trực tiếp và lớn mật như vậy, thế nhưng đã nói đến thì cũng không thể phủ nhận, "Đúng vậy." Hắn gật đầu, "Bản vương thật là có ý đó."

"Vậy sao?" Nàng sắc bén hỏi ngược lại, "Vậy sao Thành Vương điện hạ không xin thánh chỉ? Không xin ý chỉ?"*

*thánh chỉ là lệnh của vua, ý chỉ là mệnh lệnh của hoàng thái hậu hoặc hoàng hậu

Sắc mặt Tiêu Trạ khẽ thay đổi.

Phụng Loan không thèm để ý tới hắn, tiếp tục nói: "Bởi vì Thành Vương điện hạ cũng không chắc có thể xin được ý chỉ." Quay đầu nhìn về phía phương hướng hoàng cung, "Vì vậy, điện hạ nhiều lần cùng thần nữ tiếp xúc, cùng Tam ca ca không biết tranh giành của ta giữ gìn mối quan hệ, mục đích..., chính là để người nhà họ Phụng chủ động đi chu toàn thôi."

"Ngươi..." Ánh mắt Tiêu Trạ phức tạp, tức giận, bất đắc dĩ, lúng túng, "Thực sự miệng mồm lạnh lợi."

Phụng Loan cười cợt, "Thế nhưng xin điện hạ cho một lý do, người của Phụng gia tại sao cần đi tranh như vậy? Vì sao ta lại là không phải điện hạ không lấy chồng?" Ngừng lại một lát, "Không sợ điện hạ tức giận, bất quá người ở đời, lợi đến thì rộn ràng, nhón nháo hướng tới lợi, thử hỏi ai sẽ đi làm một việc buồn bán thua lỗ đâu chứ?"

"Láo xược!" Tiêu Trạ cảm thấy bị xúc phạm, giống như lời thiếu nữ thanh lệ này đang nói đến là chính mình, mình là một vị làm ăn thua lỗ, mặt hắn trầm xuống nói: "Bản vương không đến mức phải ăn nói khép nép cầu xin một vị vương phi."

"Thật sao? Vậy thì xin Thành Vương điện hạ giờ tay, buông tha cho thần nữ." Phụng Loan cười khẽ, không chút khách khí châm chọc, "Thành Vương điện hạ làm như thế, bất quá là cảm thấy ta trẻ người non dạ, nhìn thấy một nam nhân tuấn tú, lại ôn nhu sẵn sốc, nhất định sẽ tìm phụ mẫu khóc lóc bảo không phải ngươi không lấy chồng thôi."

Mưu kế của Tiêu Trạ bị vạch trần thẳng ra, sắc mặt không khỏi đỏ lên, tay nắm chặt thành quyền.

"Làm sao? Điện hạ muốn đánh ta? Bóp chết ta tại đây?" Phụng Loan khích hấn một câu, tiếp theo lại nói lời hòa hoãn, "Điện hạ xin bớt giận mà nghe ta nói vài lời hay."

Tiêu Trạ cười lạnh nói: "Bản vương đã nghe đầy một bụng rồi."

Giọng nói Phụng Loan nhàn nhạt, "Điện hạ muốn cưới ta, không phải chỉ là muốn cưới nữ nhân Phụng gia thôi sao." Nói ra chân tướng, sau đó từ từ nói: "Mẹ đẻ của điện hạ mắt sớm, mẫu tộc lại không có quyền lực, muốn tìm một thê tộc (nhà vợ) mạnh mẽ là có thể hiểu được, thế nhưng trong lòng cũng phải có cân nhắc rõ ràng. Tựa như ta nói lúc này, với Phụng gia mà nói, liều mạng đắc tội Thái hậu và Đức phi, đắc tội người nhà họ Tần, để trong nhà có một Thành vương phi là không hề có lợi, người của Phụng gia chắc chắn sẽ không làm vậy."

Nói khoác lác một chút, Phụng gia và hoàng thất quý tộc có quan hệ còn thiếu sao? Không nói những người trước đây đã mất, hiện tại có, Anh Thân Vương, Tương thân vương, Ly Áp trưởng công chúa, trong cung còn có Nghi tần nương nương, Lục công chúa, Thập nhị hoàng tử, tập hợp lại đủ ngồi đầy một bàn.

Một Thành vương Tiêu Trạ nhỏ nho thì có hiếm lạ gì?

Huống hồ Vương Gia cũng chia tam lục cửu đẳng (nhiều đẳng cấp), nói cách khác nếu Tiêu Trạ phạm lỗi, Anh Thân Vương có thể xách hấn ra dạy dỗ một trận, bảo đảm cả cái rắm Tiêu Trạ cũng không dám thả, còn phải nói một câu, "Đa tạ bá phụ giáo huấn."

Chẳng những tước vị của Anh Thân Vương so với Thành vương cao hơn, còn là trưởng bối, mà bản thân và huynh đệ, đám con cháu, trong tay đều nắm thực quyền, mẹ đẻ vẫn là xuất từ Phụng Quốc Công phủ Phụng gia, nếu dậm chân một cái, toàn bộ người trong Kinh Thành đều phải run lên. Đừng nói các quan đại thần công khanh bình thường, ngay cả Hoàng đế, đối với vị hoàng huynh này cũng ưu đãi rất nhiều.

Tiêu Trạ loại hoàng tử làm cảnh này lấy cái gì để so sánh?

Phụng Loan lại nói tiếp: "Tuy ta..., kiến thức nông cạn, nhưng từ nhỏ cũng đã nhận sự dạy dỗ của người trong nhà, lớn lên biết chữ đọc sách, hai chữ 'Phụ đức' vẫn có thể hiểu. Lại nói đến các công tử Phạm gia, Mộc gia, mấy người biểu huynh đệ của ta, người nào cũng vô cùng tuấn tú, và họ đều là thân thích, từ nhỏ đã nhìn nhiều lắm rồi." Nàng hơi nhếch khóe môi lên, "Cho nên tuyệt đối sẽ không vì điện hạ lớn lên xinh đẹp mà đầu óc bị mê hoặc."

Tiêu Trạ chưa bao giờ bị người ta nói đến nổi lúng túng như vậy, nhưng lại không thể bác bỏ, giận quá hóa cười, "Xem ra ở trong mắt ngươi, bản vương vẫn còn có một ưu điểm đó chứ."

"Nói chung, hôn sự này Phụng gia và ta đều không có hứng thú." Phụng Loan không muốn cùng hấn dây dưa nữa, từng câu từng chữ, đều là đao nhọn sắc bén độc ác, "Trừ phi điện hạ có thể xin một thánh chỉ hoặc ý chỉ! Nếu không, ta khuyên điện hạ một câu, trong lúc vậy cánh còn chưa mạnh, vẫn không phải lúc tốt để bay loạn khắp nơi. Không nói tới mưa to gió lớn, nếu chọc giận người đang che chở cho điện hạ, bẽ đi hai cánh của ngài, chỉ sợ càng không đẹp mắt nữa."

Sắc mặt Tiêu Trạ càng ngày càng tái nhợt, giọng nói run run, "Ngươi nói đủ chưa?!"

"Nói xong rồi." Phụng Loan cũng không sợ hấn, lạnh nhạt nói: "Nếu điện hạ cảm thấy mình đã đủ mạnh, muốn cùng Thái hậu, Tần gia đối nghịch, xin cứ tự nhiên." Nhếch miệng, "Nhưng thần nữ thì không dám đâu."

Tần Đức phi là dưỡng mẫu của Tiêu Trạ, tương lai là mẹ chồng của Thành vương phi, bên trên còn có Tần Thái hậu, nếu mình miễn cưỡng làm Thành vương phi, sau này cũng sẽ không có được một ngày tốt lành! Minh có điên mới cùng Tần gia tranh vị trí Thành vương phi này.

"Được rồi, ngươi không cần phải nói nữa." Trong lòng Tiêu Trạ chỉ còn cảm thấy lạnh lẽo, phẫn nộ và vô lực.

Tuy thân là hoàng tử, nhưng không có bất kỳ thực quyền và thế lực nhà mẹ, cho nên mới muốn mở ra lối đi riêng, tìm một thê tộc mạnh mẽ giúp đỡ, mà không phải làm quân cờ đem đến vinh hoa phú quý cho Tần gia.

Lời nói của nàng mặc dù rất không khách khí, khiến mình tức giận, nhưng là lời nói thật.

Phụng gia muốn gió có gió, muốn mưa có mưa, dựa vào cái gì...vì mình đi đắc tội Thái hậu? Bồi dưỡng một hoàng tử bù nhìn, có ích lợi gì? Là chính mình hy vọng hảo huyền rồi.

"Thành Vương điện hạ?" Phụng Loan thấy sắc mặt hấn trắng bệch, ánh mắt u ám, nghĩ lại không phải mình nói hơi quá đó chứ? Dù sao lúc này Tiêu Trạ mới mười bảy tuổi, vẫn là thiếu niên, da mặt rất mỏng. Thêm vào việc muốn cưới mình cũng không phải ý xấu, kiếp trước càng không có đắc tội với mình, nhớ tới cuộc tranh đoạt ngôi vị, hấn bị thua trong tình trạng bị thảm vô cùng, bất tri bất giác cảm thấy một chút thương hại.

"Ngươi đi đi." Tiêu Trạ cười khổ phát phát tay, "Hôm nay là bản vương đường đột."

Tĩnh tĩnh Phụng Loan thích mềm không thích cứng, thấy hấn vô cùng đáng thương, không thể nói ra được lời tàn nhẫn, mà chỉ nói: "Kỳ thực hiện nay điện hạ không cần phải tranh làm gì, ngược lại... đường tương lai còn dài lắm."

Cặp mắt Tiêu Trạ đột nhiên sáng ngời, ngẩng đầu nhìn nàng.

Thiếu nữ thanh lệ trước mắt, một thân quần áo mộc mạc, dáng ngọc yêu kiều, bóng người thướt tha, giữa lông mày hiện ra sự thương tiếc đối với mình,

tuy rằng không quen thứ ánh mắt này, nhưng cũng cảm thấy nhu hòa ấm áp.

Đặc biệt lời nói của nàng, khi mình nghe xong lập tức cảm thấy như được cổ vũ thêm mấy lần.

Đúng vậy, đường còn dài lắm.

Phượng Loan đứng dưới bóng râm cây thạch lựu, lời nói êm ả như làn, "Nhân sinh biến ảo vô thường, chuyện tương lai, hiện nay làm sao thấy rõ? Điện hạ nóng lòng muốn thành công, còn không bằng giấu tài, ít ra trước mắt Thái hậu, Đức phi chỉ có một mình Điện hạ, đây chính là người bên ngoài không sánh được." Nàng tinh tế phân tích, "Coi như điện hạ cưới ta, có được Phượng gia, thế nhưng sẽ cùng Tần gia xa lạ, Phượng gia và Tần gia sẽ rơi vào cảnh minh tranh ám đấu, nếu như vậy, điện hạ cũng sẽ thấy mệt mỏi."

Tiêu Trạh bắt tri bắt giác gật gật đầu, "Người nói đúng." Hắn nở nụ cười cay đắng, "Trách ta tâm tư quá lớn."

Phượng Loan cười cợt, "Cho nên." Phúi xuống những cánh hoa thạch lựu đỏ sẫm trên vai, "Giống như có hai con ngựa tốt, hiện tại điện hạ không có khí lực thu phục được cả hai con. Như vậy sẽ không trông coi nổi cả hai, vậy thì không bằng tỉ mỉ chăm sóc một con trong đó, nếu là thế điện hạ còn đi được xa một chút."

"Đi được xa một chút..." Bỗng nhiên Tiêu Trạh sinh ra cảm giác gấp được tri âm, bên cạnh mình, tất cả đều là người do Tần Đức phi an bài, không ai sẽ nói những lời này với mình, hắn bỗng nhiên không tức giận nữa, "Người nói rất đúng."

Phượng Loan lại nói: "Theo như kiến thức nông cạn của thần nữ, điện hạ vẫn nên cưới Tần gia tiểu thư cho tốt. Sau đó bắt đầu bồi dưỡng người của mình, trung thành với mình, sau đó tranh thủ xin hoàng thượng một chức quan có thực quyền, chờ mình đứng vững, người bên ngoài mới không xem nhẹ điện hạ, lời nói cũng có phân lượng hơn."

Khiến Thành vương sớm trở nên có lòng có sự khôn ngoan, có thể lực, làm cho Tiêu Đặc thêm ngọt ngào cũng tốt.

Tiêu Trạh vẫn trầm mặc không nói, tựa như đang suy nghĩ.

"Không còn gì để nói." Phượng Loan lui về phía sau hai bước, "Nếu có chỗ nào đắc tội, mong Thành Vương điện hạ rộng lượng tha thứ." Nàng nhẹ nhàng cúi đầu, "Hôm nay thần nữ theo người nhà ra ngoài dạo chơi, chưa từng gặp qua điện hạ, cũng không có nói cái gì, đến lúc cáo từ rồi."

"Chờ đã." Tiêu Trạh bỗng gọi nàng lại, ánh mắt sáng ngời, "Đa tạ lời vàng ngọc của người." Nói tiếp, giọng điệu tiếc hận nửa đùa nửa thật, "Chỉ là..., biết người thông minh lanh lợi như vậy, bản vương càng không bỏ xuống được."

Phượng Loan không thích mấy loại chuyện cười này, cũng không tiện quay đầu bước đi, mỉm cười thích thú nói: "Có câu nói, mua bán bất thành còn nhân nghĩa, ngài và ta không thù không oán, mặc dù không có duyên phận làm phu thê, nhưng làm bằng hữu vẫn là có thể."

"Bằng hữu?" Tiêu Trạh đem hai chữ này để ở trong lòng nghiền ngẫm, cảm giác phức tạp, "Như vậy..., cũng tốt."

"Cáo từ." Phượng Loan xoay người rời đi, tay áo tung bay, hoàn toàn không có chút nào lưu luyến.

Trong lòng Tiêu Trạh có một loại cảm giác nói không ra lời.

Nhìn thiếu nữ nhanh chóng đi xa, nhớ tới lúc đầu nàng hùng hổ dọa người, sau đó mềm mại khuyên bảo, như là một cánh cửa mới được mở ra, nhưng chỉ để lại một hình bóng, người kia đã đi rồi.

Trong lòng hắn cảm thấy thất vọng và mất mát.

Mà cách đó không xa, Phượng Loan chạy tới bên người Phượng Thế Đạt, đưa tay véo lỗ tai đường ca, trong gió giọng nói của nàng mơ hồ truyền đến, "Ngày hôm nay ca thực sự là..., trở về..., sẽ trừng trị ca..."

Tiêu Trạh không khỏi nở nụ cười xán lạn.

Thật tốt, đường huynh muội lại có thể tùy ý thân mật như vậy.

Không giống mình và tỷ tỷ Ngọc Chân công chúa, tuy nói cùng một mẹ, nhưng từ nhỏ mình được Tần Đức phi nuôi dưỡng, tỷ tỷ thì do Triệu Huệ phi nuôi lớn, trên thực tế cũng không có mấy phần tình cảm tỷ đệ. Như lần trước, mình nhờ nàng đưa con mèo Ba Tư cho Phạm gia, phải phí hết hơi sức và lời nói ngon ngọt, mới miễn cưỡng đáp ứng giúp mình một tay.

Trong lòng Tiêu Trạh u ám, bất quá chỉ có một mình mình đơn độc trên cõi đời này.

Nếu như có thể cưới nàng làm vợ, một người con gái xinh đẹp, lời nói minh bạch, trí tuệ lại thông minh, xuất thân từ thế gia danh môn, hẳn là rất tốt..., nhưng nói chung cũng chỉ là hy vọng xa vời. Giống như ném một hòn đá vào giữa hồ, tạo nên tầng tầng lớp lớp sóng lăn tăn, sau đó chìm vào trong nước không để lại dấu vết, không lưu lại cái gì cả.

Cuối cùng chỉ còn lại một tiếng thở dài thăm thẳm, tiêu tan trong gió...

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Hoàng Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 12: Đoạn Thủy Lưu

"Ca ca to gan quá rồi hả?" Phụng Loan cất cao âm điệu, véo lỗ tai đường ca không tha, tức giận nói: "Nhờ có muội luôn tin ca, che chở ca, mỗi lần ca bị đánh mắng, muội đều chạy tới xin tha cho ca. Chỉ nói tới lần trước, nếu không phải muội cầu xin trước mặt Đại Bá Phụ, chân của ca đã sớm gãy mất rồi."

"Đứng đứng đứng..., ôi, ôi!" Phụng Thế Đạt kêu gào, "Muội muội tốt, lỗ tai của ca sắp đứt a."

Phụng Loan oán hận mắng chửi: "Đứt, vừa vặn đem đi kho ăn."

"Lỗ tai của ca không ăn được đâu, muội muội tốt..." Phụng Thế Đạt vừa kêu gào vừa nói: "Tha cho ca đi! Cần thận kéo đau tay muội, muội muốn đánh đập ta cho muội đánh, nhưng nếu lỗ tai bị biến tướng, lộ ra ngoài sẽ khó coi lắm, muội đổi chỗ khác đi."

"Hừ!" Phụng Loan buông hấn ra, xoay mặt đi, tức giận ngồi trên tảng đá.

Phụng Thế Đạt đem những lời tốt đẹp nhất, cầu gia gia (ông nội), cáo nãi nãi (bà nội), không ngừng thờ dài, "Ca đúng là đáng chết! Đầu óc hồ đồ không tỉnh táo..." Một mực trưng ra khuôn mặt tươi cười, "Ca không dám nữa đâu."

Phụng Loan không thèm để ý tới hấn.

Phụng Thế Đạt gấp đến độ vò đầu bứt tai, hối hận mình nhất thời hồ đồ, tại sao bị Thành vương mê hoặc, dẫn đến u mê ung thuận yêu cầu này chứ? Tiểu tử kia đúng là không phải thứ tốt, nói chi là chào hỏi, lại lôi kéo muội muội nói nhiều như vậy! Cảm thấy không khỏi nghiêng rằng tức giận, nhưng trước mặt không thể phân cao thấp với tên Tiêu Trạ, còn chưa dỗ tốt muội muội nữa đây.

"Tiểu Loan, muội hãy tha cho ca lần này." Hấn xoa lỗ tai đau nhức, miệng cười lấy lòng, "Muội cũng biết, trong đám huynh đệ ta là người không nên thân nhất, vốn cũng không phải người thông minh." Đột nhiên hấn vỗ mạnh tay, "Đứng rồi, nhất định là năm đó lão gia và phu nhân dùng hết tinh hoa sinh ra đại ca, nhị ca. Đến lúc sinh ra ta, chỉ còn lại một ít tàn canh thừa thừa (đồ dư thừa), cho nên sinh ta không tốt."

Phụng Loan nghe thấy thật buồn cười, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn vẫn sa sầm tức giận.

"A." Phụng Thế Đạt cố ý thờ dài thật lâu, "Nói cho cùng, ta cũng chỉ là được đầu thai tốt."

Phụng Loan nghe hấn nói càng lúc càng quá, quay đầu nhìn hấn.

"Tiểu Loan, muội nói xem." Phụng Thế Đạt cười tủm tỉm, ghé tới trước mặt nàng, "Như ca vụng về này nọ, nếu đầu thai vào tiểu môn tiểu hộ sớm đã chết đói, lại cứ còn..." Hấn rung đùi đắc ý, "Không thể tưởng được, không thể tưởng được, chắc chắn, không biết đã tu luyện mấy đời phúc khí." Giọng điệu thật là khoa trương, vẻ mặt kích động, "Thế nhưng đầu thai trở thành ca ca của Tiểu Loan."

Phụng Loan 'phỉ' một tiếng, nở nụ cười.

"Cười rồi, cười rồi." Phụng Thế Đạt xoa mồ hôi trên trán, miệng kêu liên hồi "Muội muội tốt", cầu xin tha thứ: "Đừng tức giận nữa nha."

"Sớm nhì." Phụng Loan liếc hấn một cái, nói: "Bụng dạ muội hẹp hòi, lỗ mũi lại to, ít nhất cũng phải tức giận mười ngày nửa tháng, ca cứ chờ xem đi."

Phụng Thế Đạt nghe lời này của nàng làm sao không hiểu được? Đây coi là muội muội đã có ý bỏ qua.

Vội vàng hạ mình cúi thấp đầu: "Đâu có, đâu có. Tiểu Loan còn giận một ngày, ca ca sẽ tự phạt mình một ngày, cho dù một tháng, một năm, cả đời, đều không có vấn đề gì."

"Bậy bạ! Vậy không phải muội bị chọc tức đến bệnh sao?" Phụng Loan chẳng muốn vô cớ gây rối với hấn, ngược lại hỏi: "Tiêu Trạ đáp ứng giúp ca việc gì vậy?"

"Hả?" Phụng Thế Đạt mờ to hai mắt, "Hấn nói với muội? Hay tự muội đoán được?" Thấy ánh mắt trong suốt và sắc bén của đường muội, hấn xấu hổ cười, "Thật sự là không giấu được muội cái gì." Trong lòng hồ thẹn, cuối đầu nói, "Tiêu Trạ nói giúp ta giáo huấn Phạm lão ngu cho hả giận."

"Ca ca đem chuyện nhà ra nói với hấn?!" Phụng Loan lạnh lùng hỏi.

"Không có, không có." Phụng Thế Đạt xua tay liên tục, "Ca cũng không phải thật sự là tên ngốc, làm sao có thể cái gì cũng nói cho người ngoài nghe? Chỉ nói là Phạm lão ngu đắc tội với ta, vì là thân thích nên không tiện ra tay, vì vậy..."

"Vì vậy hấn đáp ứng giúp ca hả giận." Phụng Loan cười lạnh, "Muội biết mà, nếu trong tay Tiêu Trạ không có nhược điểm của ca ca, thì làm sao có

thề bán đứng muội." Nhìn ca ca chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, "Thật sự là không bớt việc! Tìm đại người nào mà không thể giúp ca được chứ? Sao cứ phải cố tình trêu chọc vào Tiêu Trạ làm gì?"

Phượng Thế Đạt vội nói: "Không phải ca đi xin hân, là mấy hôm trước cùng ngồi uống rượu, ta chỉ nói vài câu, chính hân bảo nhất định phải giúp ta việc này." Càng nói đầu cuối càng thấp, "Sau đó... hân nói lần trước ở trong phủ thấy muội một lần, không biết có phải duyên phận hay không, muốn cưới muội làm Thành vương phi, nếu có thể gặp mặt tự mình hỏi một tiếng thì tốt rồi."

"Ca đúng là đầu gỗ chuyên bị người ta trêu đùa!" Phượng Loan mắng một câu, hừ lạnh nói: "Chắc chắn Tiêu Trạ còn nói nhiều lời hay khen muội, đúng không? Hân còn tỏ ra hâm mộ, Tam ca ca có một muội muội tốt, hâm mộ ngày thường ca và ta đối với nhau rất tốt, còn hơn anh em ruột, đúng không? Sau đó cho ca ăn thuốc mê, chỉ cần ca mở miệng, mặc kệ việc gì, khẳng định ta đều sẽ trăm lần nguyện ý."

"Ta..." Sắc mặt Phượng Thế Đạt đỏ bừng, lúc này nghĩ lại, không phải mình đúng thật đã uống thuốc mê nên mắc phải quỷ kế của Tiêu Trạ sao? Nhưng lại cảm thấy ủy khuất, "Cũng không hoàn toàn là như vậy."

Phượng Loan tức giận nói: "Còn có thể thế nào?"

Phượng Thế Đạt thần sắc ủ rũ, gục đầu, "Lần trước muội muội nói, sẽ giúp ca trừng trị Phạm lão ngu, ta nghĩ, muội muội rất cuộc là cô nương khuê các, không tốt nhúng tay vào chuyện bên ngoài. Lỡ như chịu thiệt thòi thì làm sao bây giờ? Không bằng để Tiêu Trạ giúp ta giải quyết phiền toái, muội sẽ được bớt việc."

Hân nhỏ giọng thăm thì, "Và lại..., ca cảm thấy làm Thành vương phi coi như cũng tốt, Tiêu Trạ làm người không kém. Không phải các tiểu cô nương đều yêu thích phong lưu tuấn tú à."

"Đồ cứng thôi!" Phượng Loan tức giận đến đứng lên, kiếp trước làm thiếp chắc là không biết mắng chửi người, nhưng lúc ở trong cung làm cung nữ đã học được vài lời thô tục, xoay mặt nhìn ca ca hung hăng trách mắng: "Không bằng ca nói ta xuân tâm nhộn nhạo (nảy sinh tình cảm nam nữ) còn tốt hơn đó! Tiêu Trạ là người bằng vàng? là bạc cả thiên hạ? Trên đời này không có nam nhân nào so với hân tuấn tú hơn? Muội còn hiếm thấy đó."

"Không không, ca không có ý đó." Phượng Thế Đạt thăm hận mình ăn nói vụng về, gơ tay đánh mặt mình, "Người là tên không đầu óc! Không miệng mồm! Ngay cả nói một câu cũng nói không xong."

"Được rồi!" Phượng Loan đập rớt tay hân, "Đánh có dấu tay, khiến một đám người hỏi han trêu chọc rất phiền phức."

Phượng Thế Đạt trưng ra bộ mặt than khóc thảm thiết, "Muội muội không tức giận nữa rồi hả?"

Phượng Loan vỗ ngực mình, lớn tiếng nói: "Sắp bị ca ca làm tức chết rồi."

"Tiểu Loan..."

Phượng Thế Đạt còn muốn xin lỗi, lại thấy nha hoàn mặc váy đỏ ở ngoài cửa, chính là Bảo Châu, nàng chạy nhanh tới, "Tiểu thư, vừa rồi Thiên Hương nói, phía trước đại sảnh đang cãi nhau, người mau quay trở lại."

"Sao lại thế này?" Phượng Loan phui váy, liếc mắt trừng trừng ca, để hân ở lại, miễn cho người trong nhà thấy lỗi tại bị đồ lại hỏi này nọ, sau đó đi tới, "Xảy ra chuyện gì?"

Bảo Châu nhỏ giọng nói: "Mục phu nhân đã tới, trò chuyện vài câu, sau cố ý nói đến việc vì Mục tam gia muốn thú tam tiểu thư nhà chúng ta. Cung đi nương không muốn, nói tam tiểu thư tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện, chỉ sợ chăm sóc không tốt đứa nhỏ của Mục tam gia, việc hôn sự này thật sự trêu cao không lên."

Quả nhiên, Cung đi nương và Trình Nương sẽ không đáp ứng.

Phượng Loan có chút bận tâm, "Có phải đại cô mẫu đang tức giận hay không?"

"Cũng không có!" Bảo Châu thấp giọng nói: "Tiểu thư người cũng biết, đại cô phu nhân tính tình hiếu thắng, lại trọng mặt mũi, làm sao chịu được bị một đi nương cự tuyệt thẳng mặt? Lúc ấy liền giận dữ, quăng một câu, 'Quy cũ thật tốt! Chủ mẫu nói chuyện đi nương cũng dám xen mồm', mắng Cung đi nương không nói, còn kéo luôn nhị phu nhân vào, sau đó bỏ đi."

Phượng Loan nghe xong nhủ mi, cười lạnh nói: "Nàng nói quy củ mà không thấy hổ thẹn! Bản thân vội tới thỉnh an tổ mẫu, một lời không hợp liền nhấc chân chạy lấy người, vậy là có quy tắc rồi?" Tuy rằng tổ mẫu đối với mình lạnh nhạt, rất cuộc cũng là trường bối, đại cô mẫu là văn bối, dù sao cũng phải cho vài phần mặt mũi mới đứng, huống hồ mẫu thân đâu có lỗi gì, sao lại bị kéo vào trách móc? Đại cô mẫu làm như thế, thật sự quá tùy tiện, bất quá ý vào nàng có quyền thế thôi.

Nàng là phu nhân của Thế tử Lí quốc công Mục gia, đại nữ nhi là Đoan Vương phi, nhị nữ nhi làm Nghiễm Xương Hầu phu nhân, bảo muội Thị Nghi tần nương nương, chỉ sợ khắp kinh thành đề ý cũng không có mấy nhà.

Phòng chừng chính là chừng mắt chính mình.

Dù sao tổ mẫu là kẻ thất, phụ thân là con của kẻ thất, người nhị phòng liên quan tới cũng thấp hơn một tầng. Cho nên, đầu tiên là mình không muốn gả cho Mục Tứ gia con vợ cả, tiếp theo Trình Nương không muốn gả cho Mục tam gia con thứ xuất, đại cô mẫu bị mất mặt hai lần, liền không nhìn được.

Nàng tức giận thì ngay cả kẻ mẩu và tẩu tẩu (chị dâu) cũng không thèm quan tâm.

Phượng Loan nghĩ đến đây, càng không muốn gả đi Mực gia.

Mẹ chồng tương lai kiêu ngạo như thế, lại còn không thích mình, vậy mình sao phải tự đi tìm khổ? Ngay cả tổ mẫu, Đại bá mẫu và mẫu thân mà nàng còn chường mắt, mình là tiểu bối, gả đi làm con dâu, chẳng phải là một ngày bị khiển trách nhiều lần, ngày ngày chịu đựng ăn cơm với rau cải thôi sao?

"Tiểu thư đi nhanh một chút." Bảo Châu nhỏ giọng nói: "Nghe nói Thái phu nhân tức giận ghê lắm, đại phu nhân và đại nãi nãi khuyên vài câu, đều bị giận chó đánh mèo. Nhị phu nhân không nói gì, còn lại Cung di nương và tam tiểu thư, tứ gia, muốn chạy mà không dám. Lúc này cả phòng ai cũng rất căng thẳng."

Phượng Loan gật gù đầu, nâng váy bước nhanh hơn.

Vừa vào cửa chợt nghe tổ mẫu run rẩy nói: "Đây là làm sao? Là làm sao?! Hôm nay vốn muốn đi ra giải sầu, toàn gia cùng nhau vui vẻ, nàng vừa đến, lại cứ phải nói đến việc kết thân của Mực gia và Phượng gia, có được hay không..., hai nhà nói chuyện bình thường là được, nhưng lại nhấn nhá trước mặt mọi người cho ai xem? Ta, ta ta..." Giọng nói tắc nghẹn, "Ta còn là mẫu thân của nàng đây."

---- cũng không phải mẹ ruột.

Trong lòng Phượng Loan lăm bằm một câu, vừa vào cửa, trưng ra khuôn mặt tươi cười nói: "Làm sao vậy?" Nhìn về phía Cung di nương và Trình Nương vài lần, "Tổ mẫu đã có tuổi, nhiều người quá sẽ không thông khí, tam muội, tứ đệ, các người cùng di nương về trước đi."

Nàng có ý tốt, muốn đám người Cung di nương tránh đi.

Nào biết Phượng Thái phu nhân thật sự đang tức giận, mà không có ai để phát tác, trong đầu nín nhịn đến phát hỏa, lập tức bắt lấy cháu gái giáo huấn, "Mới bị người ta nói không có quy củ, lại tới phiên người! Cung di nương chỉ là một nô tài nhỏ nhoi, lúc nào thì thành người kiêu ngạo rồi? Mẫu thân người vẫn chưa đi, nàng đi trước là sao? Càng ngày càng không có quy củ."

Nói đến sắc mặt Cung di nương tím tái, nghĩ tiểu thư cũng là vì mình mới bị mắng, có lòng muốn lên tiếng xin tha thứ, lại sợ trêu đến Thái phu nhân không vui, muốn nói lại thôi, cuối cùng nín đến vành mắt nóng lên, nhưng cũng không dám để nước mắt chảy ra.

Phượng Trình Nương nhỏ tiếng nói, "Nhị tỷ tỷ..." Ánh mắt xin lỗi, nhưng cũng giống vậy, không dám nói nhiều.

Phượng Loan không nghĩ tới tổ mẫu lấy mình ra phát hỏa, cảm thấy không tức giận nhiều, ngược lại là kinh ngạc và buồn cười, đúng là quả hồng mềm dễ bị nấn bóp, ---- tổ mẫu không gây khó dễ đại cô nẫu được, liền phát hỏa với mình, lòng tốt lại trở thành lòng lang dạ thú rồi.

Nàng không nói gì nữa, Chân thị ở bên cạnh nhẹ giọng chậm rãi nói, "Cung di nương lui ra." Ngay lúc Cung di nương vẫn còn thất thần, không khỏi nhẹ giọng châm biếm, "Sao nào? Bây giờ chủ mẫu nói chuyện cũng không nghe thấy? Lỗi tại không còn dùng được nữa, thì kêu người đem đốt khô cho rồi? Còn muốn bị mắng bao nhiêu lần không quy củ đây, còn muốn Tiểu Loan thay người gánh bao nhiêu con giận? Cút nhanh ra ngoài cho ta."

Cung di nương khó xử nhìn chung quanh, một là Thái phu nhân, một là nhị phu nhân, cân nhắc lại, cuối cùng vẫn lựa chọn nghe lệnh chủ mẫu. Dù sao lệnh của chủ mẫu vẫn không dám cãi, cho dù Thái phu nhân trách tội, mình nói một chút, lão gia hẳn là sẽ thông cảm. Huống hồ nhị phu nhân và Thái phu nhân đấu nhau, chính mình là gì chứ? Dám ở lại đây.

Còn có việc cấp bách hơn, chính là hôn sự của nữ nhi Trình Nương.

Cho nên hướng tới trước cúi đầu, "Nô tỳ cáo lui." Kéo ống tay áo hai đứa nhỏ, mẹ con bọn họ lặng lẽ lui ra ngoài.

Phượng Thái phu nhân sớm tức giận đến phát run.

Không quản được con gái, ngay cả từng đứa con dâu cũng không quản được luôn.

Chân thị cũng không để bà có cơ hội răn dạy mình, tiến lên kéo Phượng Loan, "Đi thôi, đứng ở chỗ này nhìn mặt mũi người khác, rốt cuộc sao lại thế này? Hôm nay không phải đi ra giải sầu, là đi ra chịu tức giận, cũng tốt, tiết kiệm bữa cơm chiều."

Đương nhiên Phượng Loan cũng chẳng muốn bị tổ mẫu oán trách, đi theo mẫu thân ra ngoài.

Phượng Thái phu nhân vô cùng giận dữ, run giọng nói: "Phản, phản! Toàn bộ các người tất cả đều phản rồi." Có lòng muốn răn dạy Chân thị vài câu, lại không dạy nổi, sợ gặp phải phiền toái. Cảm thấy tức nghẹn trong lòng, lại thấy mất hết mặt mũi, quay đầu nhìn đại phu nhân và Phượng đại nãi nãi, không kiên nhẫn phát tay, "Đi đi, các người cùng đều đi đi."

Đại phu nhân cũng không có phần khí lực như Chân thị, dám cùng mẹ chồng đối nghịch ngay mặt, Phượng đại nãi nãi càng lại không dám.

Cũng may Ngũ Gia Phượng Thế Xương thông minh, mắt thấy mẫu thân và chị dâu bị khinh bỉ, không dám nói lời nào, bèn nhanh nhẩu như con khỉ nhỏ tiến tới chui vào lòng tổ mẫu, la lên: "Tổ mẫu, tổ mẫu! Người tức giận thì đánh cháu đi."

Phượng Thái phu nhân làm sao có thể xuống tay đánh cháu mình? Con gái, cháu gái và con dâu đều không nghe lời, chỉ còn lại có con dâu lớn và cháu

trai coi như kính cẩn nghe theo, đành phải mượn bậc thang này mở một lối thoát thôi, "Vẫn là Tiểu Ngũ của chúng ta biết nghe lời, đúng là một đứa trẻ tốt." Sắc mặt nàng dịu lại, quay sang đại phu nhân, mẹ chồng nàng đầu nói chuyện: "Chỉ có các người là tốt, không giống đám người hỗn láo trong mắt không biết kính trọng bề trên kia!"

Đại phu nhân cười nhạt nói: "Hầu hạ mẫu thân vốn là chuyện phải làm."

Phượng Thái phu nhân trả lời một câu, "Các người cực khổ rồi." Bởi vì không thể làm gì với con gái, cháu gái và con dâu, con giận này mình chỉ có thể nuốt xuống, không có tâm tình giải sầu, bất mãn nói: "Quên đi, chúng ta về sớm một chút."

Nữ quyến Phượng gia chỉ ở Thanh Hư Quan ngày người một hai canh giờ, hoa đỏ quyền phía sau, hoa thạch lựu cũng không kịp xem, liền phải xuống núi hồi phủ, nhóm nhà hoàn ma ma vẫn chưa hết hứng thú, nhưng không có một ai dám hé răng.

Một lòng hân hoan vui mừng ra ngoài vui chơi du ngoạn, cuối cùng tan rã trong không vui.

Trở về phủ, Cung di nương lập tức tới nhận tội với Chân thị.

Cặp mắt nàng đỏ ửng, lau nước mắt, "Nguyên là nô tỳ không phải, đi quá giới hạn, việc hôn sự của tam tiểu thư phải do nhị phu nhân làm chủ, nô tỳ làm sao có tư cách nói chuyện? Còn liên lụy khiến phu nhân tức giận, lỗi càng lớn."

Cảm thấy thật chua xót.

Không phải là mình không hiểu quy củ, lúc ấy Mục phu nhân mở miệng thì nói, "Trình Nương tuổi không nhỏ, nên lập gia đình, lão Tam nhà chúng ta vừa vận không có người chiếu cố, Trình Nương gả qua, liền có người hết lòng yêu thương."

Thế nhưng một chút ý tứ muốn thương lượng cũng không có, trực tiếp liền định ra.

Có chỗ nào giống đang cầu thân? Quả thực giống như đang thay mặt con vợ kế mua một di nương, đã mở miệng, Trình Nương phải ngoan ngoãn đi qua.

Mình nhìn phu nhân, hy vọng nàng can lại, nhưng nàng chỉ lo xem móng tay, đối với đại sự cả đời Trình Nương không hề để ý, coi như không có nghe thấy.

Bất đắc dĩ, mình mới vượt qua thân phận nói vài câu.

Di nương càng nghĩ càng thấy ủy khuất, thấy mình bồi tội mà chủ mẫu vẫn làm như không nghe thấy, thật sự không biết làm sao, chỉ phải kiên trì nói: "Hôm nay còn phải cảm ơn nhị tiểu thư, có ý tốt nói giúp còn phải chịu một trận oán giận, vẫn là tội của nô tỳ."

Chân thị 'xi' cười khẽ một tiếng.

Cung di nương không rõ nàng cười cái gì, thật là quần bách, càng khiến cả người tay chân không biết làm sao.

"Trở về đi." Chân thị lười biếng nói: "Nếu người trông cậy vào ta thay Trình Nương nói chuyện, thì đừng suy nghĩ nữa, có nghĩ đến sang năm cũng không được gì đâu. Còn đây là lỗi của người, đó cũng là người sai, thì lại làm sao? Người có thể thay ta đòi lại mặt mũi, hay thay ta nói chuyện? Tuyệt đối đừng làm gãy cho ta, may túi hương, ta không thiếu đâu, đồ thừa thừa của đám người bên trên còn đang xếp hàng, chờ ta dùng của các nàng kia."

Mặt Cung di nương đỏ lên, cắn môi đến sắp chảy máu.

Đáy lòng vì những lời nói vô tình của chủ mẫu khiến trái tim lạnh ngắt, vì ủy khuất cho con gái, nàng quý xuống nói: "Phu nhân..., tam tiểu thư dầu gì cũng là con gái của người. Mục tam gia trước kia từng có vợ cả, tam tiểu thư gả cho hẳn chính là kế thất, điều này cũng thôi đi, những điều khác cũng là chuyện nhỏ. Nhưng Mục tam gia còn có một con trai, chính là trưởng nam, tam tiểu thư gả đi phải làm mẹ kế, nuôi dưỡng tốt thì không phải công lao, nuôi không tốt đó là sai lầm." Càng nghĩ càng thương tâm, "Cho dù tam tiểu thư sinh đứa nhỏ, cũng phải xếp sau ca ca con vợ cả..."

"Được rồi, được rồi." Chân thị không có kiên nhẫn nghe này nọ, ngắt lời nói: "Nói cái gì mà con gái của ta, nàng do ta sinh? Do ta nuôi? Chỉ nói bình thường mỗi ngày, có tới thỉnh an đập đầu với ta hay bưng trà đổ nước, tròn hiếu đạo không? Lúc này là lúc mới cần đến ta, lại trở thành con gái của ta rồi?" Phì cười, "Người mẹ này là ta cũng quá tiện nghi đi."

Cung di nương kinh ngạc nhìn chủ mẫu, nàng nói đúng.

Nhưng là..., vài năm trước mình bảo Trình Nương lại đây thỉnh an ân cần thăm hỏi, là nàng không muốn, ngại phiền, không cho Trình Nương tới lui trước gót chân nàng, cũng không phải là mình không muốn!

Lòng nàng như đao cắt, nhưng cũng không dám cùng chủ mẫu gắt gao phân tích, chỉ một mặt ủy khuất, "Xin phu nhân thương hại." Thật sự không còn cách nào, vừa khóc vừa đập đầu xuống đất 'bộp bộp bộp'.

'Loảng xoảng!' Chân thị cầm ly trà đập xuống đất, ánh mắt chán ghét, "Người tới, đem Cung di nương đưa đi! Rồi cho người lau dọn chỗ dơ bẩn này." Nói xong đứng dậy rồi đi.

Cung di nương đứng đến cả trán sưng đỏ, ánh mắt tuyệt vọng, bị bọn nha hoàn kéo ra ngoài.

Cung di nương vô cùng chật vật trở về Tĩnh Tuyết Đường, trước tiên đi tìm hai đứa con, nhìn thấy Trình Nương, nước mắt không cảm được rơi xuống, "Tam tiểu thư, làm sao bây giờ? Phu nhân là một người nhẫn tâm, đã mặc kệ chuyện này rồi."

Tĩnh tình Phụng Trình Nương xem như trầm ổn, rốt cuộc chỉ mới mười ba tuổi, còn nhỏ, chuyện xảy ra hôm nay đã sớm khiến cho trong lòng rối loạn vô cùng. Dù vậy vẫn kiên cường đè nén cảm xúc, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, cố gắng mỉm cười, "Tĩnh tình mẫu thân luôn là lười biếng, hơn nữa hôm nay lại bị chọc tức, có thể còn đang trong cơn nóng giận"

Trong lòng Cung di nương tựa như rõ ràng, chủ mẫu chắc chắn sẽ không giúp nói chuyện, nhưng nếu nói ra lời này, chẳng phải khiến nữ nhi càng thêm sợ hãi? Đành phải lau lệ, miễn cưỡng cười, "Con nói đúng, là di nương gấp quá nên hồ đồ, không nên trong lúc phu nhân đang nổi nóng mà đi cầu xin, hẳn nên chờ mấy ngày nữa."

"Dạ, đúng vậy." Phụng Trình Nương đối với lời này của mình cũng thực miễn cưỡng.

Tĩnh tình mẹ cả thế nào, mặc dù không quen, đại khái vẫn biết rõ ràng, mẹ ruột trở nên chật vật như vậy trở về, thì bên kia nhất định đã từ chối. Bất quá mình chỉ đang an ủi nàng thôi, nàng cũng là muốn trấn an mình. Dù chuyện này có nóng nảy cũng vô dụng, nhưng thật sự đau lòng cho mẹ ruột, "Trán bị sưng lên rồi, đợi tí lấy trứng gà xoa vào đi."

Cung di nương lắc đầu, "Không gì đáng ngại."

Phụng Thế Kiệt tuổi còn rất nhỏ, mới tám tuổi, có hơi ngây ngô, "Đệ thấy tĩnh tình Nhị tỷ tỷ rất dịu dàng, bằng không tỷ đi tìm Nhị tỷ tỷ trò chuyện, nếu không thì..." Hắn ưỡn ngực, vẻ mặt tự tin, "Con có phụ thân mà."

"Con đi ra ngoài chơi đi." Cung di nương dỗ con trai ra ngoài, yên tĩnh vắng lặng, hướng con gái nói: "Mặc dù nói chuyện với Nhị tiểu thư một chút cũng tốt, nhưng đầu sao cũng là cô nương chưa xuất giá, loại sự tình này không làm chủ được, mà nói với nàng cũng không thích hợp, lỡ như phu nhân biết càng thêm dỗi, ngược lại không hay."

"Con gái hiểu được." Phụng Trình Nương gật gù đầu, "Con sẽ không đi quấy rầy Nhị tỷ tỷ."

Đột nhiên nhớ tới hôm nay ra ngoài, cùng ngồi chung xe ngựa với tỷ tỷ, nàng đột nhiên vô cớ bật cười, không phải là..., đã sớm biết việc hôn sự này? Cảm thấy không chừng chỉ là nghi ngờ vô căn cứ.

Thật không nên tùy tiện nói lung tung, bởi vậy hỏi: "Kỳ thật so với con gả cho Mục tam gia làm kế thất, Nhị tỷ tỷ gả cho Mục Tứ gia làm vợ cả không phải tốt hơn sao? Chẳng lẽ đại cô mẫu chướng mắt Nhị tỷ tỷ? Hay là..., Nhị tỷ tỷ không muốn gả?"

Cung di nương lắc đầu, "Ta cũng không rõ."

Phụng Trình Nương thấy hơi chán nản hỏi: "Di nương, con phải làm sao đây? người nói xem đại cô mẫu tức giận, không thêm vụ hôn sự này nữa, hay cho dù thế nào cũng phải bắt con gả đi?" Dù sao nàng sinh ra ở Tĩnh Tuyết Đường, trưởng thành ở Tĩnh Tuyết Đường, mặc dù trí tuệ thông minh, nhưng kiến thức và thủ đoạn có hạn, "Bằng không chúng ta đi tìm phụ thân cầu tình."

"Không đến cuối cùng, đừng đi tìm phụ thân con." Cung di nương lau nước mắt, thở dài: "Trước tiên không biết ý của phụ thân con thế nào, có đau lòng cho đứa con gái này không, cho dù thật đau lòng, nhưng là một di nương, làm sao có thể đi xúi giục lão gia và phu nhân tranh cãi? Tội danh này không phải nhỏ, ta chịu khổ cũng không sao, chỉ sợ người khác nói con bị di nương nuôi đến hư hỏng rồi."

Nàng nhịn không được nước mắt lại rơi như mưa, "Con của ta..., là di nương liên lụy con."

Phụng Trình Nương khổ sở trong lòng, "Không trách di nương." Rốt cuộc vẫn là ủy khuất, hai mẹ con cùng khóc một trận, sau đó rửa mặt sửa soạn lại, ngồi xuống đối diện nhau. Yên tĩnh một hồi lâu, nàng mới nói: "Không bằng đi cầu tổ mẫu, bất kể nói thế nào, con vẫn là cháu gái của người, di nương vẫn là đường chất nữ (cháu nội) của tổ mẫu."

"Đúng vậy." Ánh mắt Cung di nương sáng lên, trong lòng sinh ra một chút chờ đợi và hi vọng, đồng thời tỉnh táo lại, "Tĩnh tình Thái phu nhân cũng là vội vàng xao động, hôm nay bị chọc tức, còn chưa nguôi giận đâu, hai ngày nữa chúng ta hãy đi." Đột nhiên nhớ lại bởi vì mình Thái phu nhân mới tức giận, bị cô nài nỉ làm nhục, chỉ sợ thấy mình lại giận thêm, cho nên nói: "Đề ta đi dập đầu với Thái phu nhân, làm nàng bớt giận, vài ngày nữa con hãy tự qua tìm nàng cầu xin cho thật tốt."

Ba ngày đầu Cung di nương đi qua thượng phòng (nhà trên) dập đầu, sau Phụng Trình Nương lại đi tìm tổ mẫu cầu tình, mấy tin tức này, Phụng Loan nghe được từ miệng bọn nha hoàn, chỉ nói đã biết.

Ai, thật không nghĩ tới náo loạn như vậy.

Ngày đó Cung di nương lại đẩy bồi tội với mẫu thân, mẫu thân lo mình mềm lòng mà đi cầu xin, đuổi mình vào trong, nhưng lời nói bên ngoài đều nghe được rành mạch. Cho nên đối với mẫu thân nói vài câu, "Việc hôn sự của tam muội muội quả thật không tốt lắm, không chỉ tái giá, còn phải thay người

khác nuôi con, thật sự không phải là mối duyên tốt, ừy khuất cho nàng rồi."

Không ngờ mẫu thân liền giận dữ, giáo huấn: "Ngươi là do phu nhân chính thất sinh ra, Trinh Nương là do thiếp thất sinh, chẳng lẽ nàng chịu không nổi ừy khuất, còn muốn đòi ngươi đi chịu hay sao? Các nàng thích tự mình ồn ào, ngươi đừng có xía vào."

Chính mình lại nói: "Mẫu thân hiểu lầm rồi. Ý của con là, con không lấy chồng, Tam muội muội cũng không gả, đều tự tìm một mối nhân duyên tốt, chẳng phải đẹp cả đôi đường?"

Mẫu thân cười lạnh, "Có phải đầu ngươi bị đục hổng hay ngập nước rồi? Trinh Nương tốt hay không, cuộc sống có đắc ý hay không, có liên quan gì tới ngươi? Bình thường, người ta có đem tới trước mặt ngươi chút lợi ích gì không? Dựa vào cái gì đi làm người tốt vô ích?" Thậm chí oán hận mắng một câu, "Ta thế mà sinh ra một đứa con ngu ngốc!"

Thái độ mẫu thân thật sự quá gay gắt, mình tốt nhất không nên khuyên nữa.

Bất quá cũng khó trách nàng tức giận.

Nếu là ở kiếp trước, lúc ấy mình chính là tiểu thư con vợ cả của phủ Quốc Công, được nuông chiều từ bé, mình sẽ không quản chuyện của Trinh Nương, vì sau này trải qua nhiều thảm kịch, ở trong cung chịu không ít khổ sở, ít nhiều cũng học biết được suy tính cho người khác.

Có thể giúp Trinh Nương một phen, liền giúp thôi.

Hơn nữa, thân thể của chính mình còn chưa được rõ ràng.

Căn bản chưa chắc mình là người của Phượng gia, nói vậy chẳng phải ngay cả so với Trinh Nương cũng không bằng? Phượng Loan lắc đầu, muốn quên đi những ý nghĩ đáng ghét trong đầu, nhưng vẫn nhìn không được mà nhớ tới.

Mặt trời mọc, mặt trời lặn, mặc kệ tâm tình người ta như thế nào, thời gian vẫn cứ thế trôi qua.

Thân thể bí ẩn của Phượng Loan tạm thời khó giải được, hôn sự của Phượng Trinh Nương cũng không nhanh như vậy đã định ra, mới chớp mắt, đã đến ngày hội Đoan Ngọ mừng 5 tháng 5, các nhà các phủ đều có cảnh tượng náo nhiệt.

Trong hoàng cung, đầu đầu cũng có màu cờ tung bay, lụa đỏ vòng cây, trang trí vui mừng mà phồn hoa.

Ở giữa cảnh tượng náo nhiệt phồn hoa thịnh thế, tâm tình Hoàng đế phi thường tốt, không chỉ đối với các vị hậu phi về mặt ôn hoà, còn triệu gọi các hoàng tử đến hỏi han từng người một. Hỏi đến âm thực sinh hoạt thường ngày của các hoàng tử, cuộc sống sau khi phân phủ, sau đó cảm thán, "Thời gian trôi qua thật nhanh, ngay cả lão Thất cũng trưởng thành rồi."

Tiêu Trạch thừa dịp nói: "Phụ hoàng, sao không ban thưởng cho nhi thần một mối lương duyên?"

Hoàng đế nghe xong cười to, đại khái là sợ hấn tùy tiện nói ra một cô nương, cũng không có tán thành, chỉ cười nói: "Đây là lão thất thấy các ca ca cười được thê tử xinh đẹp, nên nóng lòng rồi."

Thái tử Tiêu Anh tựa hồ không có nhìn ra thánh ý, hướng đến huynh đệ cười hỏi: "Lão Thất, ngươi đã nhìn trúng cô nương nhà ai vậy?"

Tiêu Trạch trả lời: "Nghe mẫu phi nói, Tàn gia có một vị Bát tiểu thư ôn nhu nhân thực, có tri thức hiểu lễ nghĩa, ta nghĩ đây chính là một việc tốt để thân càng thêm thân, cả gan hướng phụ hoàng xin một thánh chỉ."

Chớp mắt trong sân bỗng yên tĩnh lại, ai cũng không nghĩ tới hấn sẽ chủ động xin cưới nữ nhi Tàn thị.

Hoàng đế cười ha ha, "Không sai, quả thật là việc tốt để thân càng thêm thân." Phân phó thái giám, "Dời ghế lại đây, để lão Thất ngồi bên người trẫm trò chuyện."

Yến hội vừa kết thúc, trong cung liền có thánh chỉ rơi vào tay Tàn gia, "Nay có Bát nữ Tàn thị tính tình hiền thực trầm tĩnh, kính cẩn hữu lễ, xứng là thê tử Hoàng thất, đặc biệt phong làm Thành vương phi."

---- trở thành một giai thoại (câu chuyện hay) trong đêm tiết Đoan Ngọ.

Giai thoại? Trong lòng Tiêu Đặc lóe lên một tiếng cười lạnh, một tiếng châm chọc.

Thế nhưng không có lưu ý, nhanh như vậy lão Thất bắt đầu trưởng thành rồi, có năng lực tự vùng lên, biết giấu tài, biết dệt hoa trên gấm, không chỉ có sáng khoái cưới nữ nhi Tàn thị, còn trở thành một "giai thoại", khiến cho từ trên xuống dưới Tàn gia tâm hoa nộ phóng (nổ gan nổ ruột).

Lần trước đi tới Phượng gia, không phải gặp qua Phượng Loan thanh lệ tuyệt luân sao? Thế mà hấn lại không động tâm?

Tuổi còn nhỏ, đã có thể kháng cự mê hoặc của quyền thế và sắc đẹp, nhất định có một tấm lòng kiên nghị, còn có trí tuệ hiểu rõ sự lựa chọn, sau này sẽ là một nhân vật khó đối phó đây.

Tiểu đệ này, chỉ cần có đủ thời gian nhất định trở thành đối thủ.

Tiêu Đặc nghĩ tới thái tử như mặt trời ban trưa (cực kì hưng thịnh), Túc Vương nội liễm, hiện nay lại thêm một Thành vương, chính mình bị kẹp giữa đám huynh đệ này, trước có sói, sau có hổ, con đường sau này thật sự là không dễ đi.

Tiêu Trạm bởi vì đang cân nhắc, không khỏi lại nghĩ đến quyền thế hiển hách của Phụng Quốc Công phủ, nghĩ đến Phụng nhị tiểu thư xinh đẹp, có ý vị, có gia thế, giống như một cảnh sắc thiên nhiên trân quý, vô cùng thanh nhã (thanh lịch tao nhã).

Thưởng thức cũng được, cất giữ cũng được.

Phụng Loan, Phụng Loan..., hần nhẹ nhàng nhảm nháp tên này trong lòng.

---- thật đúng là đáng tiếc.

Nam chính sạch từ từ nhưng mà như vậy mới hợp lý vì anh này là vương gia thuần cổ đại đã có vợ con hết rồi, lúc đầu có hơi đáng ghét nhưng về sau khi yêu rồi thì tốt hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Hoàng Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Niệm khanh

Phụng Loan không hề biết, trong lòng Tiêu Đặc đối với nàng vẫn còn một chút nuối tiếc, ---- nếu biết, nhất định là không cao hứng nổi, ngay lập tức cả người sẽ nổi hết da gà. Lúc này nàng đang cầm ly rượu quế hoa, chậm rãi uống, nghe giọng điệu tiếc hận của Bảo Châu, kể về 'giai thoại' Tiêu Trạm xin cưới nữ nhi Tần thị.

"Tần Bát tiểu thư thật đúng là có phúc khí." Cuối cùng nàng nói một cách cực kỳ hâm mộ.

Phụng Loan nghe xong mỉm cười.

Tiêu Trạm quả nhiên là một người thông minh, còn có thể suy một ra ba, đem việc hôn sự làm cho trở nên tốt đẹp, như vậy không chỉ có lấy lòng người của Tần gia, còn vì thể diện của Tần Thái hậu và Tần Đức phi, hiển nhiên cũng vì chính hần thêm điểm.

Có lẽ trong lòng Tần Bát tiểu thư chắc cũng 'thình thịch' đập loạn.

Kỳ thật Tiêu Trạm làm người không tệ, bộ dạng lại tốt, tính thần phần chấn, tính tình tuy không thể nói rất ôn hòa, nhưng cũng không phải loại người ngang ngược, tương đương tuổi với mình. Nếu thân phận hần không phải là hoàng tử, không tham dự vào việc tranh đoạt, gả cho hần cũng là một lựa chọn tốt.

Đáng tiếc trên đời này cho tới bây giờ đều không có nếu như.

Phụng Loan ngẩng đầu nhìn lên bầu trời trong xanh ngoài cửa sổ, từng cơn gió nhẹ thổi đi những áng mây trắng, rất nhanh đều biến mất không còn tăm hơi. Thật giống như tâm tình của nàng vào giờ khắc này, thương tiếc..., bất quá chỉ trong chớp mắt thôi.

Cuối cùng Tiêu Trạm vẫn cưới nữ nhi Tần thị, có cuộc sống mà hần muốn, đường hần phải đi, với mình không thể có liên quan.

Tâm tư Bảo Châu hốt hoảng, hỏi: "Tiểu thư, còn muốn dùng bánh chưng nhân chân giò hun khói không?"

Phụng Loan ngẩng đầu nhìn nàng, buồn cười nói: "Người làm sao vậy? Ta có bao giờ ăn bánh chưng nhân mặn." Quan sát sự thất vọng trong mắt của nha hoàn xinh đẹp, "Ta không có làm Thành vương phi, người thất vọng cái gì? Người thật muốn làm nha hoàn hồi môn của vương phi? Nhìn không ra người cũng là một đứa có tiền đồ đó."

Bảo Châu lập tức đỏ mặt, liên tục xua tay, "Tiểu thư không cần giễu cợt nô tỳ."

Phụng Loan đặt cái chén phi thủy lưu ly xuống, "Bánh chưng không tốt cho tiêu hóa, ta không ăn, đem chia cho mọi người đi." Trong lòng cười lạnh, hi vọng kiếp này nàng đừng phạm sai lầm nữa, nếu không mình sẽ không có một chút thương hại nào.

Nhưng đây không phải trọng điểm mà mình quan tâm

Quan tâm chính là hướng đi vận mệnh của Phụng gia sau này.

Trải qua chuyện Phạm tướng quân té ngựa, Phạm gia cho con nuôi làm trưởng tử, và chuyện Thành vương phi, từng cái một, hần là Đại Bá Phụ bắt đầu

tin tưởng mình rồi. Trước mắt Tây Lương mới chỉ náo động, nhưng không bao lâu sẽ trở thành đại chiến sự, trước lúc đó Đại Bá Phụ có thể khuyên Anh Thân Vương sao? Nếu như hấn cố ý xuất chinh, liệu có lại tái diễn bi kịch 'thông đồng với địch phản quốc' hay không? Và rồi sẽ liên lụy đến Trương thân vương, Ly Áp trưởng công chúa, sau đó..., chính là Phụng Quốc Công phủ Phụng gia.

Thời gian còn lại không nhiều lắm, Đại Bá Phụ phải nhanh đưa ra quyết sách (quyết định sách lược) mới được.

Phụng Loan có lòng đi tìm Đại Bá Phụ nói chuyện, nhưng gần đây nhị phòng không được bình yên, bí ẩn thân thế của mình thì không nói đến, nhưng vì hôn sự của Trinh Nương, bầu không khí trở nên huyền ảo khẩn trương và căng thẳng.

Trước mắt, vẫn là chuyện của Trinh Nương càng gấp hơn, nghĩ đến việc này, liền kêu Bảo Châu vào hỏi: "Gần đây Cung di nương và Trinh Nương có động tĩnh gì không?"

Bước chân Bảo Châu nhanh nhẹn thoải mái đi vào, lắc đầu, "Nếu có động tĩnh gì sẽ báo cho tiểu thư biết trước tiên."

Phụng Loan nhú mi, "Lưu tâm một chút."

Xem ra tình hình tạm thời không có gì mới.

Vậy là Cung di nương và Trinh Nương ổn định lại rồi? Hay bên Mục gia có biến, đại cô mẫu không muốn kết thông gia nữa? Nếu không thì, chính là Cung di nương và Trinh Nương đã thuyết phục được tổ mẫu, không chừng đang len lén nghĩ cách đây.

Bất kể nói thế nào, kiếp trước lẫn kiếp này Trinh Nương và mình không oán không cừ, hi vọng nàng có thể gả vào nhà tốt.

Những ngày dài yên bình, thoáng một cái đã qua.

Trong tiểu viện phía sau Tinh Tuyết Đường, Cung di nương đang hỏi: "Thái phu nhân bằng lòng giúp con nghĩ cách?"

"Dạ, tổ mẫu bằng lòng." Trinh Nương nghĩ đến điều này, trên mặt lộ ra thần sắc tức giận, "Chỉ bảo con im lặng đừng lộ ra, để tránh Phụng gia và Mục gia bất hòa, chờ đến khi tìm được mối hôn nhân khác, hai nhà định xong, cho dù đại cô mẫu bên kia có tức giận, cũng không thể làm gì được."

"A di Đà Phật." Cung di nương hướng lên trời liên tục chắp tay thi lễ, niệm niệm phật, nức nở nói: "May mà Thái phu nhân thương xót con, đưa cháu gái này, đồng ý thay con làm chủ, không uổng công ta qua đó dập đầu mấy ngày. Chỉ cần con có được mối hôn sự tốt, phải đi tới miếu tạ thần phật, cầu một cái bài vị bình an trường sinh cho Thái phu nhân, ngày ngày không ngừng châm dầu vừng."

Trinh Nương mỉm cười, "Phải như vậy."

Cung di nương lại nói: "Kỳ thật mấy ngày trước ta đã nóng nảy, còn nghĩ nếu thật không được sẽ tìm cách cho con gả tới Cung gia." Nàng bồi thêm một câu, "Không phải nhà mẹ đẻ của Thái phu nhân, là nhà cậu của con."

Thần sắc Trinh Nương do dự, "Nhà cậu không địa vị không tiếng tăm, học vấn của biểu ca lại bình thường, chỉ là một tú tài, trên người ngay cả một cái công danh cũng không có. Không phải con ghét bỏ hấn, dù gì nhà chúng ta cũng là nhà quan lớn, chỉ sợ trong nhà sẽ không đáp ứng con gả thấp."

"Đây không phải là vì ta bất đắc dĩ sao." Cung di nương thở dài, "Tuy rằng biểu ca con có chút bình thường, nhưng cậu của con thiếu ân tình của ta, cùng con có quan hệ huyết thống, gả đi sẽ không phải chịu khổ." Nghĩ đến năm đó, vì đôi ít bạc cho ca ca đi học, mình phải đi làm thiếp cho người ta, trong lòng không khỏi cảm thấy chua xót.

Chính mình chịu khổ không nói gì, chỉ đáng thương cho hai đứa con bị liên lụy theo.

"Thôi đi." Cung di nương cao hứng trở lại, "Không nói những chuyện xui xẻo." Miệng nàng nở nụ cười, "Tốt xấu gì Thái phu nhân cũng là Quốc Công phu nhân, người quen biết toàn nhà quan lớn quyền thế, chỉ cần chọn một nhà trong sạch tin cậy, con được thuận lợi gả đi là ta an tâm rồi."

"Di nương đừng nôn nóng." Phụng Trinh Nương khuyên nhủ: "Mấy ngày trước đây là chúng ta quá sốt ruột, sau con suy nghĩ lại, cho dù có muốn con gấp gáp gả đi, nhưng trên còn có Nhị tỷ tỷ, dù sao cũng phải chờ việc hôn sự của nàng định ra trước thì mới đến phiên con. Cho nên, cho dù bên kia Mục gia có ý gì, cũng không thể gấp được, chúng ta còn thời gian chọn lựa mà."

Cung di nương nghe xong mừng rỡ, "Đúng, đúng vậy, phải để tổ mẫu con chọn lựa cẩn thận."

Hai mẹ con ở bên trong thương nghị mấy ngày, bởi vì Phụng Thế Kiệt tuổi còn nhỏ, lại là trẻ con, nên không có gọi hấn tham gia vào. Hấn không biết mẹ và tỷ tỷ muốn truất tính gì, chỉ thấy sắc mặt các nàng khẩn trương, không khỏi cảm thấy sốt ruột.

Hấn do dự vài ngày, cuối cùng vẫn là cắn răng chạy tới trước mặt phụ thân.

---- cái này ước chừng đã chọn vào phiên toái lớn rồi!

Thân thể Nhị Lão Gia Phụng Trạch luôn luôn không khỏe, chuyện của Trinh Nương, từ trên xuống dưới người trong nhà đều dấu ông, Thái phu nhân đã nghiêm lệnh không được nói lung tung, cho nên trước mắt ông vẫn chẳng hay biết gì. Nay con trai lại đây báo, mới biết được xảy ra vấn đề. Đặc biệt

nghe nói thì từ mặc kệ không thèm hỏi, tùy ý thứ nữ gả đi Mục gia làm vợ kế, còn phải thay người ta nuôi đứa nhỏ, không khỏi tức giận đến máu huyết sôi trào, đứng lên kêu, "Người đâu, đi mời nhị phu nhân qua đây nói chuyện!"

Nha hoàn bị điểm danh âm thầm kêu khổ, chạy đi như bay.

Hơn nửa ngày, Chân thị mới chậm rãi lại đây.

"Hôm nay là ngày mấy?" Cách bức rèm che thủy tinh, nàng người chưa đến, tiếng đã tới trước, giống như tiếng nước trong rừng chảy trong veo róc rách, nhưng lời nói ra lại không tốt chút nào, "Mặt trời mọc ở hướng tây sao? Bằng không làm sao lão gia có thể nhớ tới ta đây."

Phượng Trạch trầm mặt, quát bọn nha hoàn trong phòng, "Đều đi ra hết!"

"Sao lão gia lại tức giận rồi? không tốt lắm đâu." Dáng người Chân thị như liễu, trang điểm rực rỡ, bước đi uyển chuyển.

Trời sinh nàng mỹ lệ hơn người, phong thái tự nhiên, chỉ cần chải nhẹ chân mày, trên mặt trang điểm đơn giản, đã là nét đẹp đặc biệt vô cùng khiến người kinh ngạc. Tựa như vua của loài hoa, hoa mẫu đơn, nở đẹp nhất trong vườn, hương thơm ngào ngạt, chiếu sáng khắp nơi, mặc cho trăm hoa đua nở, cũng không thể che giấu được hào quang óng ánh của nàng.

Từng bước nhẹ nhàng đi tới, ngọc bội leng keng.

Phượng Trạch không khỏi ngẩn ra.

Đầu mày thon dài giãn ra, đuôi lông mày hơi vênh lên, "Trang bãi đề thanh vấn phụ tế, họa mi thâm thiên nhập thi vô" *, đủ loại hồi ức tới lui không ngừng hiện lên, trong lòng không nên được thoáng đau nhói.

*Đây là câu thơ trong bài "Cận thí thương trường thủy bộ" của Chu Khánh Du.

Động phòng tạc dạ đình hồng chúc

Đãi hiều đường tiền bá cửu cô

Trang bãi đề thanh vấn phụ tế:

"Họa mi thâm thiên, nhập thời vô?"

Dịch Nghĩa :

Đêm trước khi động phòng, tắt ngọn nến hồng

Đợi đến sáng lên nhà chào mẹ cha

Trang điểm xong quay lại hỏi nhỏ chồng:

"Tô lông mày thế này đậm hay nhạt ?"

Bởi vì cô hống tác ghen, lời nói phần uất lại trở nên vô lực, "Vi sao ngươi mặc kệ việc hôn sự của Trình Nương?"

Chân thị chọn một chỗ ngồi xuống trước, hứng lấy ánh sáng, khiến nàng nổi bật lên như một cảnh xuân lưu danh tươi đẹp. Không nhanh không chậm phất lên váy, thấy không có tý vết, mới từ từ hỏi lại, "Việc hôn sự của Trình Nương làm sao vậy? Gả đi Mục gia, cũng không phải gả đến hang sói hổ lửa, mẹ chồng còn là cô mẫu của mình, có gì không được?"

Phượng Trạch không muốn vừa nói chuyện liền cãi nhau, nhin xuống nói, "Mục lão tam đã có con trai."

"Thế thì thế nào?" Chân thị cười khê, "Không phải Cung di nương cũng nuôi con trai sao? Chẳng lẽ là ta sinh?"

Phượng Trạch biện bạch: "Làm sao có thể giống nhau?! Thế Kiệt là thứ xuất, con trai của Mục lão tam là con vợ cả."

"Như vậy là không giống với lúc trước?" Chân thị chậm rãi nói, "Cái gì trường với thứ, tương lai chia gia sản còn không phải đều giống nhau? Chỉ là con trưởng có nhiều hơn mấy phần ruộng đất thôi." Nàng nở nụ cười, "Thấy lão gia đau lòng như vậy, không sao cả, về sau khi Mục lão tam ra ở riêng, cho nhiều ruộng từ này một phần, ta sẽ bù đắp cho con trai của Trình Nương."

Phượng Trạch buồn bực nói: "Để Trình Nương làm vợ kế cho người ta, vốn không thích hợp."

Chân thị cười khe khẽ, "Mẹ đẻ của nàng chỉ là một di nương, cũng không phải là vợ kế."

"Ngươi!" Phượng Trạch tức giận đến tay chân phát run, trách mắng: "Không được càn quấy."

Chân thị hỏi lại, "Ta nói sai sao?" vừa lúc Cung di nương nghe nói con trai gây họa, vội vội vàng vàng chạy tới, liền quay về phía nàng hỏi: "Ngươi nói

xem, người có phải đi nương không? Chẳng lẽ còn lớn hơn vợ cả?"

Cung đi nương chỉ nghe có một nửa, nghe được lão gia răn dạy phu nhân 'Không được càn quấy', biết đang cãi nhau rồi. Nhưng lại không thể không tiến vào khuyên, nếu không ồn ào lên, sau này làm như thế nào thu thập? Phu nhân sẽ ghi hận mình, Thái phu nhân cũng sẽ thăm oán mình vì khiến lão gia thêm phiền lòng, nổi giận lên, chẳng phải việc hôn sự của Trình Nương sẽ bị hỏng?

Giờ phút này mắt thấy nét mặt phu nhân nghiêm túc, giữa hang lông mày ngầm có sự tức giận lạnh nhạt, lại nghe câu hỏi này của nàng, lập tức quỳ xuống, "Nô tỳ không dám, nô tỳ chính là hầu hạ chủ mẫu."

"Có nghe thấy không?" Chân thị khiêu khích nhìn về phía trượng phu, nhếch miệng, "Có thể thấy được Cung đi nương là người rõ ràng."

Phượng Trạch vừa bực bội, vừa tức giận, cộng thêm việc bị thê tử xoay cho choáng váng. Vịn tay ghế, tinh thần bình tĩnh lại nói: "Không cần lời việc khác vào, chỉ nói tới Trình Nương, ta cảm thấy hôn sự này không thích hợp, người nhanh khước từ đi."

"Vậy phải gả cho nhân tài nào mới thích hợp? Thiên Hoàng Lão Tử sao?" Chân thị lạnh giọng châm chọc: "Chỉ là một nha đầu do thiếp thất nuôi dưỡng, nửa nô nửa chủ gì đó, thật sự coi mình là Thiên Kim Đại tiểu thư rồi. Phù đệ công khanh đều phải chọn ba bốn lần, còn nhìn không thuận mắt, nói ra..., sẽ không sợ gặp phải gió lớn à."

Lông mày nàng dựng thẳng, ngón tay ngọc nhỏ dài chỉ Cung đi nương, trách mắng: "Còn người nữa! Ngày thường ta không để ý tới, không đến Tỉnh Tuyệt Đường, người liền cho rằng mình là phu nhân? Dám xúi giục lão gia và ta cãi nhau, có phải hay không nghĩ muốn tức chết ta, rồi đem người từ thiếp lên làm vợ cả hả?"

Bùm bùm, một cái mũ thật lớn chụp xuống đầu Cung đi nương.

Cung đi nương vừa lúng túng vừa xấu hổ, càng bị chủ mẫu làm sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, vội vàng biện bạch: "Phu nhân, ta không có..." Muốn nói là lỗi do con trai lỗ mãng, suy nghĩ, còn không bằng chính mình nhận, cho nên cúi đầu không dám nói nữa.

"Hừ!" Chân thị lướt nhìn nàng liếc mắt một cái, sau đó nhìn về phía trượng phu, "Người tin hay không, ta đem cái tội 'ái thiếp diệt thê' này đồn ra ngoài, ngay cả cơ hội làm vợ kế Trình Nương cũng không có!"

Nhất thời sắc mặt Cung đi nương trắng như tờ giấy.

Phượng Trạch giận tím mặt, "Người dám?!"

"Ta không dám?" Vốn Chân thị chỉ tức ba phần, giờ đòi thành bảy phần, nàng cười, "Vậy người cứ chờ đi, xem ta rốt cuộc có dám hay không làm xong."

Phượng Trạch tức giận đến nói không ra lời.

Cung đi nương nhất thời hoảng sợ,

Nếu thật sự gây ra lời đồn 'Ái thiếp diệt thê', người khác chê Trình Nương không quy củ không nói, lại nói Trình Nương là thứ nữ đắc tội mẹ cả, vậy còn có người nào dám cưới nữa? Không ai thêm lấy, có thể hủy diệt cả đời nữ nhi.

Đừng nhìn lão gia lợi hại, nhưng mười mấy năm qua ở chung, mình rất rõ ràng, căn bản lão gia không gây khó dễ cho phu nhân được, nếu làm ầm lên, chỉ có mình và con cái thua thiệt. Cho nên vội vàng bỏ qua, quỳ khóc nói: "Phu nhân, phu nhân, người đại nhân đại lượng." Liền tục dập đầu, "Chuyện hôm nay ngàn sai vạn sai, đều là lỗi của ta, tùy phu nhân xử trí, chỉ xin đừng liên lụy đến tam tiểu thư..."

"Cách ta xa một chút." Về mặt Chân thị chán ghét, nhìn nàng thật giống như đang nhìn một con rệp, "Thật dễ tiện! Bất quá ta chỉ xài vài lượng bạc, mua cho lão gia một thiếp thất tìm niềm vui thôi, thế mà dám càn rỡ vùng lên!" Nàng cười lạnh, "Trêu cho ta nổi giận, ta bảo người kêu kẻ môi giới đến bán người đi, vừa vận cho bọn nha hoàn mua hai cân hạt dưa ăn."

'Bùm!' một tiếng, Cung đi nương té ngã ra sau.

Nha hoàn bên ngoài nghe được tiếng động, ló đầu vào nhìn, thấy bên trong đi nương té ngã, phu nhân và lão gia thì giống như hai con gà chọi, làm sao còn dám hỏi nhiều? Vội vàng lặng yên không một tiếng động mang người đi ra ngoài.

"Người, người..." Phượng Trạch không ngừng ho khan, bị nghẹn đến mặt đỏ, "Khụ khụ..."

Chân thị tao nhã ngân nga, "Lão gia hãy cố kiềm chế một chút, nếu truyền ra tin vì một đi nương mà bị tức chết, cũng không được tốt lắm đâu."

Phượng Trạch càng thêm tức giận đến nỗi sắc mặt biến đỏ sang tím, tay càng thêm run rẩy, chỉ vào thê tử xinh đẹp như hoa kia, "Người thực sự là..." Lại một trận ho khan, chấn động đến nỗi nước mắt cũng chảy ra, lần nữa nhớ lại lúc trước nàng từng ở mép giường bưng trà rót nước, cũng có lúc ôn nhu săn sóc! Không phải cái dạng như hiện nay.

Trong lòng ông khó chịu vô cùng, phần nộ nhất thời hóa thành lời xót xa, nghẹn ngào nói: "Niệm Khanh...nàng muốn hận ta cả đời sao? Có phải hay không muốn hận ta cả đời nàng mới cam tâm?"

Sắc mặt Chân thị cứng đờ.

Bao lâu... không có nghe trượng phu gọi khuê danh của mình rồi? Nhưng nàng khôi phục rất nhanh.

Tiếp theo một cái chớp mắt, liền nói : "Không sai, hận người cả đời."

"Cả đời..." Trong lòng Phụng Trạch lập lại lời của thê tử, hận người hận cả đời, thế thì phải tốn rất nhiều khí lực, đột nhiên ông cảm thấy vừa khổ sở, đồng thời là vui mừng, "Nàng biết mà, trong lòng ta vẫn không có người khác."

"Vậy sao?" Chân thị nhẹ giọng châm biếm, "Như vậy một đôi trai gái của Cung di nương là trong tảng đá chui ra?"

"Bọn họ, không phải..." Sắc mặt Phụng Trạch mới hòa hoãn chút, lại đỏ lên, "Ta..., ta ta, dù sao cũng phải cho nhị phòng có người nối dõi."

"À." Chân thị cười chảy cả nước mắt, "Thật đúng là vất vả cho gia rồi."

Phụng Trạch nhìn lại nàng, chỉ thoáng thấy sườn mặt của nàng được màu vàng ánh của mặt trời phác họa đường cong gò má duyên dáng, giống như một pho tượng ngọc nữ thánh khiết mang theo bi thương. Trong lòng dâng lên thiên ngôn vạn ngữ muốn nói, lại không biết phải bắt đầu từ đâu. Huống hồ lúc này cũng không phải lúc ôn lại chuyện cũ, trước tiên cần phải giải quyết hôn sự của thứ nữ.

Cho nên giọng điệu dịu đi, thở dài: "Việc hôn sự là quan hệ cả đời của Trình Nương, người cần gì làm khó nàng?"

"Tại sao là ta làm khó nàng? Cũng không phải ta muốn nàng gả đi, chính là tỷ tỷ của ông đề ra." Chân thị ngứa mắt, đem nước mắt ép trở về, nàng quay đầu, về mặt châm chọc nhìn trượng phu, "Và lại Mục lão tam là người từ phủ Lí quốc công, cũng không phải người quê, người mù, làm sao không xứng với nàng? Chẳng lẽ nàng là làm ra từ vàng kim thạch anh hay sao?!"

Phụng Trạch cau mày nói: "Người không thể thay Trình Nương thoái thác hôn sự này? Nàng cũng con gái của người."

Chân thị 'xi' cười, "Lão gia và Cung di nương ở chung lâu rồi, nói chuyện cũng giống nhau." Từng chữ từng chữ, lời nói mạnh mẽ: "Người nhớ cho kỹ! Trình Nương không phải ta sinh, không phải ta nuôi, không có nửa phần quan hệ với ta."

Phụng Trạch nắm chặt tay cổ nhin, ép xuống kích động, "Đúng vậy, nàng do di nương dưỡng thành." Tinh tế khuyên giải, "Xuất thân của một người không phải mình có thể lựa chọn..."

"Nói hay thật." Lời còn chưa dứt, Chân thị đã đứng lên, đi đến trước mặt trượng phu, mắt phụng xinh đẹp hào quang lóe ra, chất vấn: "Ta đây? Tại sao người không nói xuất thân không thể tự chọn? Còn Tiểu Loan? Tại sao người không nói nàng không thể lựa chọn? Người luôn mồm 'Trình Nương, Trình Nương', có từng nghĩ tới ta, nghĩ tới Tiểu Loan?!"

Phụng Trạch gấp gấp phân biện, "Tiểu Loan không giống vậy, thân phận nàng tốt, tương lai tự nhiên sẽ có một mối hôn sự tốt."

"Mối hôn sự tốt?" Chân thị roi lệ, giống như mỹ nhân hoa lệ đầm mưa, "Nhưng năm đó chính miệng người nói, ta là nghiệt chủng, Tiểu Loan là tiểu nghiệt chủng! Nghiệt chủng có thể có mối hôn sự tốt?" Cẩn rằng nghiêng lợi nhìn trượng phu, vô cùng phẫn nộ, chỉ vào mặt ông hỏi: "Nghiệt chủng, nghiệt chủng... chẳng lẽ không phải nghiệt của người? Không phải chủng của người?!"

"Ta..." Sắc mặt Phụng Trạch trắng bệch như tờ giấy, hô hấp dồn dập, một hồi lâu cơn ho mới dừng lại, "Thực xin lỗi, Niệm Khanh..., năm đó là ta..., đều là lỗi của ta."

Chân thị lệ tràn khóe mi, cười lạnh nói: "Không phải người ghét bỏ ta sao? Cho nên ta thành toàn cho người, cho người tìm một di nương tốt gia cảnh trong sạch, sinh ra hai đứa chúng tốt, người còn có cái gì không hài lòng?" Bên trong nước mắt của nàng chỉ toàn sự thù hận, "Chỉ cầu người buông tha ta và Tiểu Loan, để chúng ta sống một cách yên yên bình bình."

Nàng xoay người, quay đầu liền muốn rời đi.

"Niệm Khanh." Phụng Trạch giãy giụa, bắt được cổ tay nàng, muốn giữ nàng lại, "...Nàng đừng đi." Kết quả Chân thị bất ngờ không đề phòng, ngã vào trong lòng trượng phu, nhất thời không khí trở nên ấm muội xấu hổ.

"Buông ra!" Thanh âm nàng bén nhọn.

"Niệm Khanh..." Phụng Trạch nhẹ giọng ní non, tay ôm chặt lấy thê tử không buông, hơi thở quen thuộc và độ ấm mềm mại trong lòng, làm cho ông lưu luyến vô cùng, "Đừng đi."

'Bốp' Chân thị giơ tay hung hăng tát lên mặt trượng phu.

Nàng từ trong lòng trượng phu giãy dụa thoát ra, hung hăng nằng chừ, "Người thực khiến ta ghê tởm! Xảy ra sự cố, chỉ biết đẩy lên người nữ nhân yếu đuối, dám làm không dám chịu, căn bản người cũng không phải là đàn ông!" Nàng chán ghét phui y phục, "Đừng dùng đôi tay bẩn thỉu này chạm vào ta! Ráng mà cố gắng vì hương khói nhị phòng, cùng Cung di nương của người ân ái đi, sinh thêm vài cái chúng hạ tiện tốt vào."

Phụng Trạch bị đánh cho tỉnh mộng.

Chân thị sửa lại búi tóc buông lỏng, đỡ lại trâm cài, dáng người kiêu ngạo đi tới cửa, kêu Chân ma ma múc nước rửa mặt, hơi chút dừng lại, sau đó nét

mặt bình tĩnh như thường đi ra ngoài.

Mà trong phòng, Phụng Trạch giống như bị rút đi hồn phách, cả người tê liệt.

Chờ Chân thị trở về Hải Đường Xuân viện, Phụng Loan mới nhận được tin tức, vừa rồi mẫu thân và phụ thân âm ỉ một trận rất lớn, ---- Cung di nương té xỉu, chọc tức phụ thân, mẫu thân trở về liền đóng cửa không gặp người.

Có lòng muốn đi khuyên, nghĩ nghĩ, vẫn là chờ mẫu thân bớt giận rồi mới đi qua.

Không lâu sau, Phụng Thái phu nhân vội vàng đến Tĩnh Tuyết Đường, một tiếng con, hai tiếng con, khóc to, "Ta nửa đời lẻ loi chỉ có một mình người là cốt nhục, chọc tức người, kêu tương lai của ta phải dựa vào người nào? Con của ta, hu...."

Lời này quả thật không ổn, đại phòng mà biết trong lòng nhất định thâm oán giận.

Cung di nương chạy nhanh ra phân phó nha hoàn, canh cửa cho kỹ, nghiêm cấm lời nói bên trong truyền đi.

Mới vừa rồi té xỉu, cũng không phải thật sự bị chủ mẫu dọa ngất. Mà là không có cách nào tiếp nhận thêm lời nói, sợ chủ mẫu giận, thật sự nói ra lời hung ác bán mình đi, không thể không ngã xuống. Lúc này Nhị Lão Gia tức giận đến thân mình không khỏe, Phụng Thái phu nhân cũng chạy tới, làm sao còn dám làm bộ làm tịch giả bộ bệnh? Đã sớm 'tĩnh lại' rồi.

Phụng Thái phu nhân khóc một trận, gạt lệ hỏi: "Vì sao Chân thị lại đây tranh cãi âm ỉ?"

Cung di nương cúi thấp đầu, không dám trả lời.

Phụng Trạch sắc mặt tái nhợt nằm ở trên giường, không muốn nhiều loạn hơn, bèn nói: "Trước đó con ở trong vườn đi dạo." Hắn một mặt ho khan, một mặt nói dối, thay con trai che lấp nói: "Nghe được hai tiểu nha hoàn trò chuyện, nói là trong nhà muốn đem Trinh Nương gả qua Mộc gia, con cảm thấy không ổn, nên kêu Chân thị lại đây nói vài câu."

"Khốn khiếp! Khốn khiếp!" Phụng Thái phu nhân tức giận, chỉ vào hạ nhân mắng: "Không phải đã dặn không được để lão gia biết sẽ sốt ruột sao? Lỗ tai các người đều bị điếc à." Lúc này nghiêm lệnh, phải tìm cho ra tiểu nha hoàn đã nói huyên thuyên, nhanh chóng đem bàn ra ngoài.

Làm sao tìm được? Hạ nhân Tĩnh Tuyết Đường đều biết rõ tại sao thế này, chỉ là không dám nhiều lời, giả bộ đi ra ngoài hỏi thăm điều tra.

Phụng Thái phu nhân nhìn lại con trai, nhìn không được liền khóc thêm một hồi, trong lòng chua xót, "Ta sống nhiều năm như vậy, còn chưa thấy qua con dâu thường giận đối với trượng phu, hiện nay người bị bệnh, nàng cũng không nói muốn đến hầu hạ..." Khóc lên, "Trời ơi, ở nơi nào là cưới con dâu? Là cưới tổ tông mới đúng!"

Cung di nương cảm thấy nghi ngờ bất định.

Nhà mẹ đẻ của Chân thị cũng không tính là đại tộc hào môn, trong nhà không có tước vị, chức quan phụ thân không hiển hách mà lại mất sớm, chỉ còn có một ca ca làm thị độc ở Hàn Lâm viện. Vốn nàng gả tới Phụng Quốc Công phủ đã tính là trèo cao, cộng thêm không có con nối dòng, thì càng phải chột dạ hơn chứ.

Tại sao còn kiêu ngạo như thế? Ngay cả mẹ chồng và trượng phu đều không làm gì được.

----ở đây khẳng định có kỳ quái.

Cung di nương hiểu được đạo lý này, cũng không dám nói nhiều.

Người có thể khiến Phụng Quốc Công phủ Phụng gia đều kiêng kị vài phần, nên là bối cảnh gì? Nếu không thì, chính là mẹ chồng và trượng phu có nhược điểm gì bị Chân thị nắm trong tay, chuyện này có lẽ vừa xấu hổ vừa dơ bẩn.

Bất luận là loại nào, vẫn là mình không cần biết thì tốt hơn.

Mình chỉ là một di nương, rốt cuộc là cái gì mà lên được mặt bàn gì đó chứ?

Cung di nương nhớ tới trước đó, chủ mẫu đã nói, "Bất quá ta chỉ xài vài lượng bạc, mua cho lão gia một thiệp thất tìm niềm vui thôi", còn có "Bán người đi, vừa vận cho bọn nha hoàn mua hai cân hạt dưa ăn.", trong lòng không khỏi chua xót, hơn nữa đối với hoàn cảnh của mình vô cùng lo lắng.

Lúc trước còn cho rằng chủ mẫu cũng không gây vò mình, lão gia lại săn sóc, có hai đứa con đều biết nghe lời, cuộc sống trải qua rất tốt.

Hiện nay xem ra, tất cả những thứ này đều không có căn cơ, gió thổi liền sụp đổ rồi.

Nói ra thì từ Thế Kiệt là tốt, dù sao cũng là con trai, tương lai cưới vợ cha chồng phải đưa ra sính lễ và tiền tiệc rước, lão gia mà mất đi, có thể phân thêm một phần tài sản, cuộc sống lúc nào cũng có thể trôi qua. Nhưng nữ nhi Trinh Nương lại không giống vậy, nửa đời sau có tốt không, còn phải xem việc lập gia đình, gả đi có tốt không.

Cho nên trước mắt mình càng phải cẩn thận hơn, không thể để Thái phu nhân biết chân tướng sự tình hôm nay, nếu không nằng đau lòng lão gia bị ủy khuất, lại không làm gì được Chân thị, vậy còn không hướng đến mình xả giận? Tiệm đà giận chó đánh mèo Trinh Nương, đây chính là khóc cũng khóc không quay lại được.

Cung di nương không ngừng tính toán, cân nhắc an bài.

Phượng Thái phu nhân khóc một hồi, gặp con trai không thềm ngăn cản, từ từ cũng không khóc nữa.

Nhị Lão Gia Phượng Trạch bởi vì mẩu thân lại đây, không ngừng uống trà, kiểm chế con ho khan, nỗ lực ra vẻ khoan khoái, không khí trong phòng dần dần chuyển biến tốt, bọn nha hoàn thoáng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Bên ngoài truyền đến tiếng nói nhỏ vụn thì thầm chói tai.

Phượng Thái phu nhân buồn bực nói: "Ai ở bên ngoài? Lén lút làm gì đó?!"

Một nha hoàn cuống quýt trả lời: "Không có việc gì, không có việc gì." Có lẽ sợ bị trách phạt, giải thích thêm một câu, "Dạ, bên ngoài có vài tin tức, nhưng không có liên quan đến lão gia."

Phượng Trạch ngược lại lo lắng đứng lên, hỏi một câu, "Chuyện gì? Nói rõ."

Tiểu nha hoàn nơm nớp lo sợ cúi đầu đi vào, "Bên ngoài đều nói, nói..." Thanh âm vội vã cuống cuống, hàm chứa sự lo sợ không yên, "... Tây Lương và triều đình đánh nhau."

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Hoàng Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Là thật? Là giả?

Tây Lương đại chiến bắt đầu.

Phản ứng đầu tiên khi Phượng Loan biết tin tức này, chính là đi tìm Đại Bá Phụ.

Vẫn cứ không khéo, đi Tùng Phong Thủy các lại được báo ông đã ra ngoài.

Trước mắt sắc trời đã tối, Đại Bá Phụ bị Hoàng đế lưu lại trong cung còn chưa trở lại? Hay đi đến phủ Anh Thân Vương, khuyên ông ta không cần tham dự vào lần xuất chinh này? Nhưng nếu Hoàng đế hạ thánh chỉ, thật là không thể không tuân theo, phải nghĩ biện pháp khiến Hoàng đế thay đổi chủ ý mới được.

Tự mình trái lại là có một biện pháp, tỷ như Anh Thân Vương có thể 'bất cần' bị té ngã, sau đó không tiện xuất chinh.

Lại nói tiếp, Hoàng đế kiêng kị Anh Thân Vương là vì quyền thế của ông, chỉ cần Anh Thân Vương đồng ý lui một bước, giao ra quyền lực, có lẽ mâu thuẫn sẽ không kịch liệt như vậy.

Mặc dù khó biết được Hoàng đế có thể mềm lòng hay không, hay là muốn đuổi tận giết tuyệt.

Nhưng mà ngoại trừ mưu phản, thần tử không quy phục Hoàng đế, còn có thể thế nào? Đương nhiên, nhượng bộ cũng phải chú ý đến cách thức, phải lui như thế nào? Như thế nào nhượng? Như thế nào cố gắng có được danh tiếng hiền đức và rộng lượng, khiến cho Hoàng đế không xuống đài được, không tốt khi xử trí vị hoàng huynh hữu lễ khiêm tốn nhã nhặn này, bên trong cũng cần phải rất thận trọng.

Phượng Loan không mấy lo lắng vấn đề này, tự nhiên sẽ có nhóm mưu sĩ trợ tá đi xem xét cân nhắc.

Lo lắng duy nhất chính là, xưa nay Anh Thân Vương nói một không hai quen rồi, ngoại trừ Hoàng đế, không ai có thể làm cho ông cúi thấp đầu, chỉ sợ không nghe lời khuyên của Đại Bá Phụ.

Hơn nữa chỉ dựa vào 'Mộng' của mình, ông ta sẽ không tin tưởng, vẫn là không biết được.

Bảo Châu còn đi cùng phía sau, thấy chủ tử vội vã tới Tùng Phong Thủy các, không thấy người, mảy mai nhẵn, không khỏi lo lắng hỏi: "Có việc gì thế tiểu thư?"

Phượng Loan sao có thể nói với nàng những đại sự này? Nhẹ nhàng trả lời: "Nếu đã ra ngoài, không bằng đi Hải Đường Xuân viện vấn an mẩu thân." Nghĩ đến lúc này chắc mẩu thân cũng đã bớt tức giận, tới gặp nàng, vừa vặn hỏi thăm một chút chuyện của Trinh Nương, còn có vì sao lại tranh cãi với phụ thân? Vừa nghĩ tới thân thể mập mờ của mình, liền không nhịn được thầm nghĩ.

----Nào biết không khéo gặp phải một đôi.

Bên trong Hải Đường Xuân viện, Chân thị lại không thoải mái nên đã đi nghỉ, không muốn gặp ai.

Chân ma ma cười nói: "Chắc hẳn tiểu thư cũng mới nghe nói, phu nhân và lão gia tranh cãi, khi trở về người nói rằng ngực hơi căng đau, vừa uống xong thuốc an thần nên đã nằm nghỉ rồi." Bà che ở cửa không cho vào, "Thật sự không khéo, vẫn là sáng mai tiểu thư hãy tới đi."

Phượng Loan quan sát bà, thử đi về phía trước hai bước, "Ta vào xem một chút rồi đi."

"Không được." Chân ma ma vươn hai tay ngăn cản nàng. "Hôm nay không thể so với ngày thường, phu nhân vô cùng tức giận, tội gì tiểu thư phải đi vào để bị mất mặt? Hãy nghe nô tỳ nói, tốt nhất sáng mai người hãy quay lại."

Lòng của Phượng Loan hơi chùng xuống, xoắn đau.

Thật trùng hợp? Đại Bá Phụ không ở trong Tùng Phong Thủy các, mẫu thân thì đã 'đi nghỉ' không để cho mình gặp mặt, chẳng lẽ..., bọn họ lén lút hẹn hò? Thậm chí không ngừng suy đoán, mẫu thân bị ủy khuất ở chỗ phụ thân, sau đó đi tìm Đại Bá Phụ, ở trước mặt ông vừa khóc lóc vừa kể lể, đáng về yểu điệu, giống như hoa lê đài vũ diễm đậm đáng yêu.

Chân ma ma thấy nàng vẫn ngăn người, tới gần kêu, "Tiểu thư?"

"Được rồi, sáng mai ta lại đến." Phượng Loan xúc lại tinh thần, miêng cường mỉm cười, xoay người bỏ đi.

Bước chân của nàng như bị người lôi kéo, bất tri bất giác đi tới hang nhỏ phía sân sau của Hải Đường Xuân viện, trong lòng đủ loại đấu tranh rồi rầm, cuối cùng dừng lại, "Các người đến Lục Y đình chờ ta."

Sắc mặt Bảo Châu cả kinh, "Tiểu thư, người lại muốn bướng bỉnh?" Nàng nóng nảy, "Tiểu thư đã quên sao, lần trước chui vào bị muỗi cắn sưng khắp mặt, tại sao giờ còn muốn đi tìm khổ tiếp? Đây cũng không phải trò đùa..."

Phượng Loan không nói tiếng nào, lập tức cúi đầu cong lưng chui vào hang nhỏ.

Lưu lại Bảo Châu còn đứng dậm chân ở phía sau, nhưng cũng không dám ở đây để bị người phát hiện, tức giận răn dạy tiểu nha hoàn, "Miệng mồm đều phải ngậm chặt cho ta! Nếu nói ra ngoài, tiểu thư không có việc gì, nhưng là trước tiên không biết các người chết như thế nào đâu!"

Đám tiểu nha hoàn sợ tới mức rục rịch, luôn mồm nói: "Không dám, không dám."

Bảo Châu bất đắc dĩ đành phải dẫn đám người tới Lục Y đình.

Mà mặt khác, Phượng Loan đã đến phía sau phòng ngủ Chân thị, nàng rất rõ ràng sắp xếp trong phòng của mẫu thân, nghiêng rằng có bê mấy tảng đá đặt bên dưới bệ cửa sổ, bởi vì trời nóng, nàng nhanh chóng bị mệt đến cả người đầy mồ hôi. Nàng tay áo lên lau, thật cẩn thận đập lên hòn đá, lúc muốn đưa tay đẩy cửa ra, lại do dự.

Lỡ như đẩy ra, nhìn thấy Đại Bá Phụ ở trong phòng mẫu thân, mình phải đối mặt như thế nào? Đừng nói mình lúng túng, mẫu thân sẽ xấu hổ vô cùng, nếu người nghỉ không thông...

Sau đó vừa hận vừa nghĩ, nếu thật là bị gièm pha, cũng do mẫu thân không biết kiểm chế, chứ mình đâu có sai! Dựa vào cái gì muốn cả đời mình phải ôm trong lòng vướng mắc này, cả ngày lẫn đêm không được an lòng? Không, hôm nay thế nào cũng phải làm cho rõ ràng!

Phượng Loan gắt gao cắn môi, tay nhẹ nhàng đẩy cửa sổ ra từng chút từng chút một.

Thò đầu nhìn vào, bên trong không có người.

Bởi vì gian phòng này gần sát với đám hoa cỏ sau viện, nhiều muỗi, bình thường bỏ trống không người dùng, chỉ để một ít y phục, váy áo này nọ, nhưng có nhiều ánh sáng, thỉnh thoảng mẫu thân sẽ đọc sách ở đây, hoặc là trang điểm làm dáng. Gian phòng phía trước mới là phòng ngủ của mẫu thân, bình thường lúc này trong phòng không có người, cái này cũng là nguyên nhân mình dám can đảm mở cửa sổ.

Giờ phút này thấp đầu nhìn lên, vừa lúc bên dưới có một hương án sắp rơi xuống đất.

Cuộc đời Phượng Loan làm một việc thật hoang đường.

Đường đường thiên kim tiểu thư Phụng Quốc Công phủ, cư nhiên giống nhau tiểu tặc, lén lút nhảy cửa sổ vào phòng mẫu thân! Tim nàng đập thật nhanh, 'bình bịch bình bịch', tựa như từng trận sấm xuân.

Phòng ở phía trước vẫn luôn yên tĩnh.

Là mẫu thân thật sự ngủ rồi? Hay...căn bản người không ở trong đó?

Phượng Loan nhẹ phui bụi đất trên người, rón ra rón rén, lặng lẽ đi đến phòng ngủ phía trước. Bên trong phòng ngủ, một tiểu nha hoàn cũng không có,

ngược lại phía sau bình phong tiêu sa, bên kia rèm ngọc châu, có hai nha hoàn đang đứng thẳng theo quy củ, giữ ở ngoài cửa, sẵn sàng chờ đợi chủ mẫu sai bảo bất cứ lúc nào.

Như vậy, rốt cuộc mẫu thân có ở trong màn hay không?

Phượng Loan che miệng lại, tâm đầu sắp từ trong cổ họng nhảy ra ngoài.

Nàng từng bước từng bước một đến gần giường có màn gấm cầm tú thêu chi vàng, làn vải sa tanh phối với sắc sen, mặt trên thêu hình mẫu đơn phú quý mà mẫu thân yêu thích, tinh xảo, xa hoa, lộng lẫy khiến người kinh diễm. Khe khẽ kéo ra, bên trong là hai tầng màn lưới tơ sống nửa trong suốt, chạm rồng hoa văn phiền phức, hào quang lay động, lóe ra một vầng sáng bạc.

Một chút một, từng cái từng cái, nửa bức màn tinh xảo từ từ bị kéo ra.

---- trên giường trống không!

Phượng Loan như bị búa tạ hung hăng đập một cái, cả người có chút lung lay, nàng vịn vào thanh cột giường, một hồi lâu mới ổn định lại, coi như là đứng vững. Không có, không có gì cả! Chân ma ma đang nói láo! Mẫu thân đang nói láo! Căn bản nàng không có ngủ, cũng không ở trong Hải Đường Xuân viện! Nhất định nàng có việc không thể lộ ra ngoài, mặc kệ người nọ là Đại Bá Phụ, vẫn là người khác, mẫu thân..., có tám chín phần mười là đã bắt trình.

Nàng từng ngum từng ngum cố gắng hô hấp, giống như một con cá bị mắc cạn trên bờ cát, không thở nổi.

Trong nháy mắt, nước mắt không thể điều khiển tự động chảy ra.

Phượng Loan không dám khóc to, đến mức lồng ngực tắc nghẹn không thôi, có chút khó chịu, mờ mịt đứng trong chốc lát, cuối cùng nhớ tới, mình không thể ở lại chỗ này. Chính mình bướng bỉnh trào cừu của sổ phòng mẫu thân là chuyện nhỏ, phát hiện bí mật của mẫu thân mới là chuyện lớn, lát nữa nếu như bị bọn nha hoàn hoặc là Chân ma ma phát hiện, thể diện của mọi người đều mất hết.

Thể diện! Thể diện! Nàng nhịn không được oán hận mắng chửi, mẫu thân..., người còn có chút thể diện nào không?!

Phượng Loan hít sâu vài hơi, nhẹ nhàng, lặng yên không tiếng động đi về phía sau. Chuẩn bị mở cửa sổ ra trở về mà không để lại dấu vết nào, bởi vì sợ lưu lại dấu chân, nàng lấy chiếc khăn trên hương án lau lau, rồi trải xuống, dự định đạp lên để bước đi, sau khi ra ngoài sẽ mang khăn theo luôn, như vậy không có người nào biết mình đã tới.

Đang lúc hết sức bận bịu, đột nhiên phát giác tú áo bên cạnh không có khóa lại.

Sao lại thế này? Bây giờ mẫu thân không ở trong phòng, không ai thay y phục, sao tú áo có thể mở ra? Chẳng lẽ đại nha hoàn quên khóa? Nhưng mẫu thân coi trọng nhất là y phục của nàng, còn có váy, vòng tay trang sức, lúc nào cũng đều sắp đặt ngay ngắn, chặt chẽ khóa kín.

Nếu bọn nha hoàn sơ suất như thế, là muốn bị giáo huấn.

Đột nhiên Phượng Loan nhớ tới một chuyện cổ quái.

Lần trước Chân ma ma cũng nói mẫu thân đã ngủ, sau mình vòng tới hậu viện, không lâu sau, chợt nghe tiếng mẫu thân nói chuyện trong phòng, ----nếu như mẫu thân ra ngoài, lại từ bên ngoài trở về, thời gian quả thật quá đúng lúc, hơn nữa nàng còn không mang theo nha hoàn cũng thực kỳ lạ.

Chẳng lẽ nói, thật ra mẫu thân không hề đi ra Hải Đường Xuân viện?!

Phượng Loan nhớ những lúc nghe kịch, thường có cái gì mà địa đạo, cái gì đường nhỏ bí mật, hướng hồ cao môn đại hộ có tồn tại một căn hầm này nọ, cũng là chuyện bình thường. Cho nên..., trong phòng này của mẫu thân có cửa vào địa đạo? Sau khi lấy chồng, mẫu thân hẹn hò lại từ bên trong nhà đi ra.

Đúng vậy, nếu nói như thế thì có thể giải thích rõ ràng rồi.

Phượng Loan tiến lên mở tú áo ra, thấy bên trong chỉ treo vài bộ xiêm y cũ kỹ, càng thêm xác nhận suy đoán trong lòng, nàng nhẹ nhàng đẩy y phục ra, quả nhiên..., thấy một tấm cửa gỗ linh lung tinh xảo! Nàng bị chấn động có hơi sững sốt, trong lòng càng chùng xuống, như tiến vào vực sâu không đáy, không thể dừng lại.

Hết thấy, hết thấy, đều chứng minh suy đoán lúc trước của mình.

Phượng Loan nắm chặt khăn tay thêu hoa đã bị bẩn, linh hoạt chui vào tú áo, đẩy tám cửa nhỏ ra, theo bậc thang bước từng bước một xuống dưới.

Giương mắt nhìn lên, phía trước là một địa đạo hẹp dài.

Không phải loại u ám, mà là vô cùng xa hoa tinh mỹ, cách năm bước có một chiếc đèn lưu ly, chừng mười bước có một vật trang trí, bình hoa, ngay cả trên tường còn có bức tranh vẽ tỉ mỉ hoa cỏ các màu mà mẫu thân ưa thích, bên dưới trải thảm đỏ cầm tú thật dày, bước lên mềm mại không một tiếng động.

Thậm chí đi một đoạn ngắn, còn thấy đặt chiếc ghế nhỏ chuyên dùng ngồi nghỉ ngơi.

Người này thật đúng là chu toàn! Phụng Loạn không khỏi có suy nghĩ chăm chọc, trong lòng không ngừng chua xót, xem ra..., mẫu thân rất quen thuộc với đường hầm dưới lòng đất này, còn tỉ mỉ giữ gìn nhiều năm.

Rốt cuộc thông đạo này muốn dẫn tới đâu? Mình sẽ gặp được người nào?

Chỉ cần đi đến cuối thì sẽ biết đáp án.

Phụng Loạn lần lượt nhìn từng cái đồ vật, mỗi một vật trang trí trong địa đạo này, chiếc cốc mỹ nhân bạch ngọc, tranh mỹ nữ thanh nhã, tượng phật cảm đưa nhỏ phi thủy xanh biếc, mọi thứ đều hợp với yêu thích thường ngày của mẫu thân, mọi thứ đều có giá trị không nhỏ.

Nói có hơi khoa trương, cô nương như Trình Nương là thứ xuất đi lấy chồng, trong đồ cưới, chỉ sợ không thể có được hai, ba thứ ở đây.

Đối phương là người thế nào? Thật quá xa hoa!

Phụng Loạn cầm lấy một chuỗi ngọc hồ lô linh lung khả ái, ngọc hồ lô nho nhỏ, mỗi một viên đều tròn bóng mượt mà, ở giữa xanh biếc, phát ra hào quang lưu ly trong suốt. Nàng là thiên kim công phủ có cuộc sống an nhàn sung sướng, được nhìn thấy qua rất nhiều thứ tốt, lại đối với xâu chuỗi nhỏ này yêu thích không muốn buông tay.

Ai.. Nàng im lặng thờ dài.

Sau đó tiếp tục đi về phía trước, đi thẳng, đi thẳng, dưới chân vốn là hư không vô lực, còn có thâm cảm tú mềm mại, cả người thật giống như đang ở trên mây. Con đường trên mây này giống như rất dài, nàng hướng tới trước một cách êm ái nhẹ nhàng, đã đi một quãng thời gian thật dài, nhưng vẫn chưa đến khúc cuối.

Phụng Loạn bắt buộc phải dừng bước lại.

Cảm thấy vô cùng kinh hãi, dựa theo cự ly và phương hướng tính ra, mình sớm nên đến tới bên kia đại phòng. Nếu đi tiếp tục không chừng sẽ ra khỏi Phụng Quốc Công phủ rồi! Người kia...vẫn là người bên ngoài?! Hay mẫu thân và Đại Bá Phụ cảm thấy không tiện nên mua một tòa nhà ở bên ngoài?

Nghĩ đến đây, nhện không được cảm giác ghê tởm cuộn cuộn dâng trào.

Nàng tựa đầu vào tường, nhìn cái gối mềm màu mực bắn ra sắc màu quang đăng, sắp xếp tinh xảo tỉ mỉ, kiểu dáng bách điều bàn văn phức tạp mà phiền phức. Trước tiên không nói một cái gối mềm nhỏ nhất bao nhiêu công phu, chỉ nói riêng chất vải, chính là vải bằng tằm cống phẩm mới lưu hành năm trước! Bên trong tiểu môn tiểu hộ, bao nhiêu tiểu thư ước gì có được, hai cuộn đề may y phục còn không có, thế nhưng cứ như vậy bị chôn vùi trong địa đạo này.

Trong đầu Phụng Loạn càng nghĩ càng nhiều, thậm chí nghĩ đến..., mình sẽ không phải là nữ nhi của Hoàng đế chứ? Bằng không, vì sao kiếp trước mình ở trong cung vẫn bình an vô sự? Tuy rằng vô ý xảy ra sự cố với Tiêu Đặc, nhưng cuối cùng..., Hoàng đế vẫn tha chết cho mình!

Phụng Loạn càng nghĩ càng không có khí lực.

Nàng mệt mỏi ngồi xuống, tựa lên gối thêu gấm cống phẩm, ba hồn ít đi hai, bảy phách chỉ miễn cưỡng dư lại một phách, cả người đều bị rút hết sức lực.

Không đúng! Chớp mắt, nàng lại nghĩ đến, như vậy mình và Tiêu Đặc không phải huynh muội sao? Nếu nói vậy, Hoàng đế nhất định sẽ không đem mình tứ hôn cho Tiêu Đặc, xem ra không phải.

Trong lòng gần như nghiêng ngã, bất ổn, liên tục nhiều lần chết lặng, trì độn, nói không nên lời là từ vị gì. Không biết nghỉ ngơi bao lâu, cuối cùng vẫn là cắn răng đứng lên, tiếp tục đi về phía trước, ---- sự tình đã đi được chín mươi chín bước, sao có thể chỉ còn bước cuối cùng mà không làm xong? Mặc kệ ai là phụ thân, nữ nhi của ai, hoặc là con gái của Đại Bá Phụ, dù sao cũng phải làm rõ ràng mới có thể hết hy vọng.

Sống lại một đời, tốt xấu gì cũng phải biết cha ruột của mình là ai.

Đường dài rồi cũng phải có điểm cuối.

Phụng Loạn đi đến hai chân mỏi nhừ, đến giữa lại ngồi nghỉ hai lần, đang cảm khái quả nhiên mấy chỗ ngồi này rất cần thiết, bỗng nhiên phát giác phía trước có điểm không giống với lúc trước. Không còn là địa đạo quanh co hẹp dài nữa, mà là rộng rãi hẳn ra, tuy rằng không lớn, nhưng tốt xấu cũng có một cái bàn tròn nhỏ. Phía trên còn có một bình trà, trà cụ màu trắng mộc mạc, đưa tay sờ vào, trà vẫn ấm áp, hơn nữa mùi thơm ngát nức mũi, hiển nhiên là một bình trà ngon mới pha không bao lâu.

Thực sự là...., chu đáo, nhưng Phụng Loạn không có nửa phần tâm tư uống trà.

Nàng vòng qua cái bàn tròn nhỏ, quẹo vào chỗ ngoặt, rốt cục nhìn thấy bậc thang đi lên, một bước, hai bước, ba bước, dưới chân giống như rút chì cứ thế đi lên. Cuối cùng lúc đối diện với cách cửa, giơ tay lên, nhưng lại không biết có nên đẩy ra hay không? Lỡ như thấy được hình ảnh khó coi, lắc lắc đầu, khẩn trương áp chặt lỗ tai tĩnh tế lắng nghe.

Ần ần, có tiếng nói rất nhỏ truyền đến.

Bởi vì cách một cánh cửa, hơn nữa khoảng cách có hơi xa, Phụng Loan nghe không rõ bên kia nói gì, không biết làm sao, chỉ đành cắn răng nhẹ nhàng đẩy cửa ra. Chỉ trong chốc lát, đập vào mắt chính là cảnh tượng khiến nàng có chút giật mình, nơi này..., lại giống với phòng ngủ của mẫu thân sau nhà? Cư nhiên là khuê phòng tinh xảo của một nữ tử? Sau đó nghĩ lại, cũng đúng, cái gọi là kim ốc tàng kiều, đương nhiên phải dựa theo sở thích của mẫu thân rồi.

"Tiểu Loan thật sự nói như vậy?" Tiếng nói Chân thị rõ ràng như nước truyền tới.

"Ừ." Ngay sau đó, một thanh âm nam tử quen thuộc mà trầm ổn vang lên, "Mới đầu ta cũng tưởng nàng là vì lão Tam khốn kiếp kia nói dối, nhưng sau đó, từng việc từng việc, từng sự kiện, tất cả mọi chuyện đều được chứng thực." Hắn thở dài, "Thật sự là làm người ta không thể không tin."

Phụng Loan nhất thời như bị sét đánh!

Người này chính là người..., cùng mẫu thân hẹn hò, là Đại Bá Phụ?! Nàng không biết nên khóc hay nên cười? Là thống hận phụ mẫu giấu diếm mình nhiều năm như vậy? Hay cảm thấy may mắn khi cuối cùng mình vẫn là nữ nhi của Phụng gia? Giống như bị người bóp lấy cổ, cho dù liều mạng hô hấp, vẫn cảm thấy không thở nổi.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Hoàng Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Bí mật không thể nói!

---- dừng ở đây thôi.

Lòng Phụng Loan như bị nung nấu trong chảo dầu, nóng rực, đau đớn, cơ hồ muốn cất tiếng gọi ra! Nàng không muốn nghe tiếp nữa, sợ nghe nhiều hơn một câu, sẽ nghe được mẫu thân và Đại Bá Phụ nói ra lời âu yếm khó nghe. Không không không, nàng chưa sót tự giễu, có lẽ mình không thể kêu Đại Bá Phụ nữa...mà phải kêu phụ thân rồi.

Đại Bá Phụ là phụ thân của mình.

Ý niệm này chớp mắt xẹt qua trong đầu, nàng rút cuộc cũng không chịu được, nhịn không nổi, 'oa' một tiếng, không thể kiềm chế nôn ra! Trong bụng nàng giống như dãi sông lấp biển, liên tục nôn, liên tục nôn, căn bản ngừng không được.

"Người nào?!" Phụng Uyên hét lên, sau đó mơ hồ nói một câu, "Người ở lại, đừng nhúc nhích." Ngay sau đó là tiếng kiếng rút ra khỏi vỏ, ông vọt tới, cả kinh nói: "Tiểu Loan?! Người...tại sao người ở đây?" Chậm rãi thu hồi lại kiếng, hào quang trong mắt nghi ngờ bất định.

Chân thị bên trong nghe được câu này, đã đi tới.

Phụng Loan quỳ trên mặt đất, nôn liên tục không dừng, cả người run rẩy, vừa sặc lại ho, căn bản không có ngừng lại trả lời, ngay cả nước mắt cũng chảy ra.

Cặp mắt xinh đẹp của Chân thị lưu chuyển, kinh ngạc nói: "Người đây là mắc bệnh gì?" Nàng tiến lên một bước, rút cuộc vẫn không có tới đỡ nữ nhi dậy, mà chỉ đưa cho một cái khăn, "Lau miệng đi, đứng lên lại đây ngồi xuống."

"Ta không cần vật bẩn thỉu của bà!" Vốn Phụng Loan muốn quay người đi ra, nhưng trước mắt không đi được, hơn nữa mẫu thân vẫn như cũ, một bộ dáng không muốn thân cận, giống như châm thêm dầu vào lửa, "Từ nhỏ đến lớn..." Nàng ngược mặt, nước mắt rơi như mưa, nhìn chằm chằm vào mẫu thân, "Cho tới bây giờ bà cũng không có ôm ta, chưa từng có! Sợ là cho dù ngay lúc này ta có chết trước mặt bà, bà cũng sẽ không động tay!"

Chân thị vốn đang cúi người đưa khăn, bị nữ nhi nói như vậy, ngược lại chậm rãi đứng thẳng người, "Ai..." Nàng sâu kín thở dài, "Người như vậy là vì muốn được ôm một cái? Hài tử ngọc." Nhìn nữ nhi nước mắt rơi đầy mặt, và sự thống hận cùng ủy khuất trong mắt nàng, chung quy vẫn nên giải thích một câu, "Vì ta...chán ghét chính mình."

"Đương nhiên bà chán ghét chính mình!" Phụng Loan gơ tay áo lên chùi nước mắt, hai chân run rẩy, chống đầu gối ép mình đứng lên, chỉ vào mẫu thân, "Bà không tuân thủ nữ tắc! Thực cớ lỗi với phụ thân, không..." Lắc đầu liên tục, khóc nói: "Ta không biết, thì ra phụ thân còn không phải là phụ thân."

"..?" Đôi mắt phụng sáng trong của Chân thị trừng lớn, tràn ngập kinh ngạc.

Phụng Uyên lại quát: "Tiểu Loan! Người nói hươu nói vượn gì đó?!"

"Chẳng lẽ không đúng sao?" Phụng Loan khóc đến không thành tiếng, oán hận nói: "Các người một là đại bá, một là đệ tức (em dâu), cô nam quả nữ ở chỗ này làm cái gì? Chẳng lẽ là ta nói xấu các người?" Tức giận đến ngực phập phồng lên xuống, "Trong ngày thường bày ra gương mặt chính nhân quân

tử, ông...muốn ta gọi là Đại Bá Phụ, hay phải kêu phụ thân?!"

Sắc mặt Phụng Uyên u ám giống như trời muốn mưa.

"Ai, xem ra là không đối gát được." Đột nhiên Chân thị bắt lấy cánh tay ông, trên tay dùng sức, ý bảo không cần nói chuyện, sau đó xoay qua nữ nhi thờ dãi: "Người đã phát hiện, ta cũng không cần che giấu nữa."

Ánh mắt Phụng Uyên sáng ngời như điện, nhìn Chân thị, không rõ tại sao nàng lại nói như vậy? Muốn giải thích vài câu với cháu gái, nhưng có một loại sức lực chỉ như tiểu miêu (mèo con), lại nặng tựa ngàn cân, khiến ông không thể động đậy, cuối cùng vẫn giữ im lặng.

Chân thị lại nói: "Bất quá người đừng nghĩ loạn, tuy ta thiếu đức hạnh, nhưng người luôn là nữ nhi của cha người." Nàng cười ngân nga, "Người cũng biết, trong mắt phụ thân người chỉ có Cung di nương, chưa bao giờ quan tâm đến mẹ con chúng ta, vì sao ta còn phải lưu luyến ông ta?" Lời nói phù hợp và chân thật như nhau, "Không bằng vỗ một cái để giải tán, tất cả đều qua đi."

Phụng Loan vẫn không ngừng ghen ghét, ánh mắt mập mờ bất định, không biết có nên tin tưởng lời của mẫu thân, còn chưa xác thực. Theo như lời bà nói, bởi vì cha sủng ái Cung di nương và thứ đệ muội, cho nên mới ly tâm, sau đó cùng Đại Bá Phụ qua lại mới tốt hơn.

Cũng đúng, lấy sắc đẹp có một không hai của mẫu thân, trước kia khẳng định cùng phụ thân có một đoạn thời gian ân ái.

Đến khi vì Cung di nương và phụ thân hòa hợp mới xảy ra lạnh nhạt vô tình.

Nhưng nếu trượng phu ái thiếp diệt thế, không phải là nên chen ép thiếp thất, sử dụng thủ đoạn, lưng lặc đem tâm của trượng phu trở về hay sao? Nào có đạo lý vừa cùng người tranh cãi, liền tìm người tư thông? Ngược lại vừa rồi Đại Bá Phụ phản ứng kịch liệt, xem ra..., ông thật sự không phải là phụ thân của mình?

Nghĩ như vậy, cuối cùng trong lòng cũng thấy dễ chịu một chút.

Chân thị thấy nữ nhi ngờ vực cân nhắc hồi lâu, ôn nhu nói: "Người đi về trước đi." sâu trong đáy mắt hiện lên sự lo lắng mờ nhạt, sợ người sắp tới nhìn thấy, thì khó mà nói được. Dứt khoát tiến lên vài bước, ra về muốn đỡ lấy nàng, "Nếu không..., ta đưa người về?"

"Không cần!" Phụng Loan liền tiếp lui về phía sau, lúc này đổi lại là nàng không muốn đụng vào mẫu thân, "Chính ta tự đi." Ngẩng đầu liếc mắt nhìn qua, ---- mẫu thân quả là một mỹ nhân xinh đẹp như ngọc, bá phụ là một trang nam tử tài hoa lỗi lạc, hai người đứng chung một chỗ, thật sự giống như một đôi bích nhân (một cặp hoàn hảo).

Gian phu dâm phụ! Nàng cực kỳ phẫn nộ, xoay người rồi đi mang theo vô hạn oán hận.

Thân ảnh cô gái mảnh khảnh, nghiêng ngả lão đảo, tiến vào cửa đạo u tối, tiếng bước chân 'cộp cộp cộp', thanh thúy mà dồn dập, thể hiện sự phẫn nộ và không muốn dừng lại một giây phút nào của chủ nhân, cho đến khi từ từ biến mất.

Phụng Uyên đi lên phía cửa đạo được che dấu cẩn thận, xoay người nói: "Niệm Khanh, làm sao người có thể giải thích như vậy với Tiểu Loan? Người nói như vậy, nhất định nàng sẽ tin là thật."

Khỏe miệng Chân thị hơi vênh lên, hỏi ngược lại: "Bằng không muốn giải thích như thế nào cho nàng nghe? Người và ta, cô nam quả nữ ở chỗ này, thật không thể nói rõ ràng, muốn nói rõ, là phải liên quan tới người khác, như thế để làm gì?" Đáy mắt hiện lên vẻ âm trầm, "Còn nữa, nếu nói ra sự thật..., trong lòng Tiểu Loan càng thêm khó chịu, thậm chí sẽ còn lún quẩn trong lòng."

Chân mảy Phụng Uyên cau lại, muốn nói lại thôi, cuối cùng không có cách nào phản bác.

Chân Thị ngồi xuống ghế, thương cảm nói: "Tuy nói ta là người lạnh nhạt vô tình, nhưng tốt xấu gì cũng là mang thai mười tháng, đã sinh dưỡng nàng, nếu nàng có chuyện gì bất trắc..." Giống như châu ngọc vỡ nát, thanh âm không nói ra được, nắm chặt cổ tay, "Ta sẽ không thể lừa mình dối người mà sống tiếp."

"Niệm Khanh!" Phụng Uyên nhú mảy khiển trách, "Người đừng suy nghĩ lung tung."

"Được rồi, người không cần lo lắng." Chân thị khề nói, không chút để ý mỉm cười, "Lúc này Tiểu Loan đang nổi nóng, trước mắt là lúc cấp bách, ta chỉ có thể nghĩ cách dỗ nàng trở về, chờ qua rồi, ta sẽ giải thích với nàng. Còn nàng có tin hay không, ta cũng không biết." Nàng ngẩng đầu, "Ta thì không thêm để ý, chỉ là ủy khuất cho người phải mang tiếng xấu."

Sắc mặt Phụng Uyên hơi không được tự nhiên, "Thôi, không sao."

"Trình tiết?!" Chân thị đột nhiên cười châm chọc, "Cái loại nam nhân khôn khéo kia, cũng xứng để ta vì hắn bảo vệ trinh tiết? Bất quá ta là vì Tiểu Loan, mới không có đập nổi đũa thuyền thôi."

"Người nha, thật là càng nói càng hoang đường." Phụng Uyên có lòng muốn trách mắng vài câu, nhưng không đành, ngược lại khó có được cảm thấy thương hại, lấy khăn tay đưa tới, "Lau đi, đừng để khó coi."

Nói xong, mới kinh ngạc phát hiện làm như vậy thật không thích hợp, nhất thời không khỏi cứng đờ.

"Đưa đây." Chân thị thoải mái cầm lấy khăn tay, của nàng đã bị nữ nhi ném xuống đất, nhẹ nhàng đưa khăn lụa trắng của đại bá lên thấm khôe mắt đầy lệ, không chút để ý nói: "Hư danh cũng đã gánh chịu, dùng mỗi cái khăn tay thì tính là gì?" Đột nhiên che mặt khẽ cười, "Nói thật, ngươi và tên phụ thân khốn khiếp kia của Tiểu Loan so sánh với nhau, chẳng phải mạnh gấp trăm lần, ngàn lần? Cha của nàng còn không bằng là ngươi."

Sắc mặt Phụng Uyên vô cùng quần bách.

Ông đã đến tuổi bốn mươi, từ nhỏ tính tình lạnh nhạt, trong ngày thường vẫn luôn là người sát phạt quyết đoán, giờ phút này thậm chí cảm thấy không biết làm sao. Gương mặt giai nhân tuyệt thế trước mắt, vui cười tức giận trách mắng, đều là tùy tâm chân chất, lời nói luôn khiến người ta miên man bất định, hơn nữa lúc này bị nàng nhẹ nhàng nắm chặt, xúc cảm nơi cánh tay vẫn còn quanh quẩn.

Dù tâm ông có cứng rắn như đá, cũng không ngăn được trong nháy mắt trái tim dao động.

Nếu lúc trước, ta có thể sinh sau vài năm, hoặc là ngươi lại sinh sớm vài năm thì sẽ như thế nào? Nhưng..., cuối cùng những lời này vẫn không thể hỏi ra miệng.

Trong lòng Phụng Uyên than nhẹ, không nói.

Ông hơi nghiêng đầu, ánh mắt dừng lại ở chiếc cốc mỹ nhân đối diện bên trên, một đoá bạch liên ngọc bích được cắm bên trong, thân hoa xanh biếc, sen trắng như tuyết, nhụy hoa vàng nhạt mềm mại, mặt trên còn mấy hạt nước long lanh. Nhưng cho dù vô cùng thanh lệ, sau khi bị người lỡ tay bẽ đi khỏi mặt nước, lại còn có thể tiếp tục tươi đẹp bao lâu? Bỏ lỡ, tại lúc hương thơm rực rỡ đã bị bỏ lỡ.

---- trong lòng nổi lên sự thương tiếc khó có thể diễn tả bằng lời.

"Ồi chào!" Bên kia Chân thị thở nhẹ một tiếng, chẳng biết lúc nào, nàng đã lấy ra một cái gương nhỏ, tự mình nhìn gương sửa sang lại dung mạo xinh đẹp, oán niệm nói: "Đều do Tiểu Loan, làm hại trang điểm trên mặt ta đều bị hỏng."

Phụng Uyên ngẩng đầu nhìn lại, nhìn hồi lâu, ngó ra vì không thể nào nhìn thấy trang điểm có chỗ nào bị hỏng.

Ông cảm thấy buồn cười, "Ta nhìn không ra có gì không ổn."

"Nếu để Đại lão gia nhìn ra, ta còn có thể gặp người sao?" Giọng điệu Chân thị oán trách, mang theo vẻ hờn giận yêu kiều mềm mại của thiếu nữ, nhìn rồi lại nhìn, vẻ mặt trước sau không hài lòng, "Bây giờ làm sao mới tốt đây?" Suy nghĩ một chút, ở ngoài miệng dính ít son môi, hướng khôe mắt tinh tế tan ra, cười yếu ớt nói: "Được, cứ coi như là vẽ một đoá hoa mai thôi."

Dung mạo nàng dịu dàng, người còn yêu kiều hơn hoa, quả đúng là chim sa cá lặn, bẽ nguyệt tu hoa.

Phụng Uyên vội vàng dời tầm mắt, không dám nhìn tiếp nữa.

Thậm chí hối hận, vừa rồi tại sao không đi theo ra ngoài? Mà lại cùng nàng ở một chỗ.

Cũng may không lâu sau, bên ngoài vang lên một loạt tiếng bước chân, giải vây cho ông, vội vàng đứng lên, "Ngươi chuẩn bị xong chưa? Hẳn là bọn họ đến rồi."

Trong Lục Y đình, không biết Bảo Châu đã đi vòng vo mấy ngàn lần rồi, sắp phát điên lên.

Tiểu thư không nên bướng bỉnh mà chui hang nhỏ, mình lại không khuyên nổi nàng, đã đi hơn nửa ngày mà vẫn chưa trở lại, rốt cuộc là có bị đụng vào đâu không? hay bị phụ nhân phát hiện? Trong lòng nóng như lửa đốt, nhưng lại không dám tùy tiện đi qua thăm dò.

Thiên Hương vẻ mặt hoảng sợ, "Bảo Châu tỷ tỷ, cứ chờ đợi như vậy không được! Nếu xảy ra sự cố, chúng ta lại không ở bên cạnh tiểu thư, chính là...chính là sẽ chết thảm hại hơn."

Nhớ tới lời đồn đãi mấy ngày trước trong phủ, nhị phu nhân Chân thị mắng Cung di nương, "Bán ngươi đi, vừa vặn cho bọn nha hoàn mua hai cân hạt dưa ăn." Nhìn xem, ngay cả Cung di nương ở trong mắt phu nhân chỉ đáng giá hai cân hạt dưa, bản thân đám hạ nhân, ở trong mắt phu nhân chỉ sợ ngay cả cái đĩa cũng không bằng.

Càng nghĩ càng không khỏi sợ hãi, vài người gần như cầu xin, "Nếu không...ta đi hỏi các tỷ tỷ bên Hải Đường Xuân viện một chút? Giả sử bên trong có việc, các nàng không thể không biết, còn nếu vô sự, chúng ta cũng yên tâm hơn."

"Cùng nhau đi!" Bảo Châu hung hăng cắn răng, "Đã lâu như vậy rồi, còn lo tâm tư gì nữa?"

Nàng vừa muốn nhấc chân, chợt nghe tiểu nha hoàn Lê Hương vui mừng nói: "Mau nhìn, mau nhìn!" Giọng nói mừng rỡ, "Bên kia có người đi tới, hình như là nhị tiểu thư!" Thế nhưng không đợi Bảo Châu phân phó, liền vọt lên chạy tới.

Làm sao Bảo Châu còn nhớ mà trách mắng tiểu nha hoàn? Tăng đá trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống, cuống quýt tiến đến.

Sắc mặt Phụng Loan hơi trắng, ánh mắt hiện ra dấu vết đã khóc, phẫn bội trên mặt cũng nhòa đi, nàng lạnh nhạt nói: "Không có việc gì, mới vừa rồi ta

bướng bình, trốn sau cửa sổ nghe lén, bị mẫu thân phát giác nên giáo huấn một trận." Thấy bọn nha hoàn đều có vẻ mặt hoảng sợ, cười cười, "Gần đây mẫu thân đang phiền lòng, không rảnh gây phiền phức cho các người, đi, chúng ta trở về thôi."

Đám người Bảo Châu nhất thời giống như được cứu thoát trở về, thu hồn, một tràng tiếng nói: "Trở về, trở về."

Phượng Loan cực kỳ mệt mỏi.

Trở về Tinh Bảo Nguyệt các, cái gì cũng không nói, mặc nguyên y phục trực tiếp nằm xuống.

Bích Lạc muốn tiến lên khuyên nàng thay ra quần áo, bị Bảo Châu xua tay dừng lại, chỉ lấy chân găm thêu hoa mông đắp lên, sau đó hai người ra ngoài nói chuyện. Bảo Châu nhỏ giọng nói: "Tiểu thư bướng bình chui hang nhỏ, phu nhân phát hiện, mới bị mắng khóc, lúc này vẫn là đừng đi tìm xui xẻo."

Về mặt Bích Lạc kinh ngạc, thờ dài, "Vậy thôi."

Đại Mạo từ bên ngoài cuống cuống đi vào hỏi: "Sao tiểu thư trở về liền ngủ rồi?"

Bảo Châu nhìn nàng một cái, xoay mặt đi ra ngoài.

Bích Lạc nhìn thấy rõ ràng, đây là Bảo Châu không ưa Đại Mạo, không muốn nhắc nhở nàng. Bởi vì nghĩ mình tuy là đại nha hoàn thân cận nhất với tiểu thư, nhưng chẳng bao lâu nữa sẽ được thả ra ngoài, không thể so với Bảo Châu và Đại Mạo tương lai phải làm nha hoàn hồi môn, tương lai còn kém rất xa hai người bọn họ, không chừng sẽ có cơ hội cầu người.

Không bằng thuận nước đẩy thuyền, luôn là không sai.

Cho nên khoát tay áo với Đại Mạo, chỉ chỉ bên trong, cũng lặng yên không tiếng động đi ra.

Ở bên trong Phượng Loan không ngủ được, đầu óc hỗn loạn.

Không lâu sau, nhìn thấy mẫu thân Chân thị từ bên ngoài tiến vào. Nàng vẫn mặc bộ y phục khi này, đuôi váy phượng màu tím thêu hoa cầm quỳ kim tuyến, màu tím quả thật quyến rũ, màu vàng phú quý xa hoa, làm nổi bật cả người nàng chiếu sáng rực rỡ.

Chân thị dịu dàng cười nói: "Con của ta, giận thật à?"

Phượng Loan không để ý tới nàng.

Tiếp theo một cái chớp mắt, lại thấy Tiêu Đặc không biết vào khi nào, ánh mắt của hắn sâu thẳm thiết, cùng trường bào màu đen thêu kim long trên người hợp lại càng tăng thêm đáng vẻ mạnh mẽ, hắn cũng cười, "Tiểu khả ái, lại một mình ở đây giận dỗi."

Chân thị che mặt cười, "Tiểu Loan, người này giải thích thế nào đây?" Ngón tay nàng thon dài, chỉ vào Tiêu Đặc, "Người và hắn cũng không phải có quan hệ không sạch sẽ sao? Tại sao người làm được, ta lại không được? Nhìn xem, mẹ con chúng ta vốn là cùng một loại người."

"Đương nhiên không phải!" Phượng Loan từ trên giường giậm chân xuống, tức giận cãi lại: "Người là tự nguyện, chính mình hành vi thiếu kiểm điểm, ta..., ta là xảy ra chuyện ngoài ý muốn mới phải theo hắn, làm sao có thể giống nhau?"

Đột nhiên Chân thị cười lạnh, "Vậy cũng không thấy người đi chết?!"

Sắc mặt Tiêu Đặc cũng nặng nề, con người đen như đêm tối, "Tiểu Loan, nàng không nghĩ ở bên ta? Không muốn?" Đột nhiên không hề báo trước, hắn bước tới bắt lấy nàng, "Chẳng lẽ chúng ta hoan hảo trước kia đều là giả tạo? Chúng ta nói qua những lời tình cảm dịu dàng, cũng là giả? Nàng nói đi..."

"Buông ra...!!!" Phượng Loan ở trong mơ nghẹn ngào gào lên, tỉnh lại.

Cả người nàng ướt đẫm mồ hôi.

Đây là giấc mộng chết tiệt gì đây? Mẫu thân chưa từng gặp mặt Tiêu Đặc bao giờ, sao có thể cùng với hắn nói chuyện? Phượng Loan mềm nhũn ngã xuống giường, cảm thấy khát nước, run lập cập muốn rót ly trà uống, tay run lên, làm ly trà rơi xuống đất.

Phòng ngủ của nàng trải kín thảm gấm tối màu, ly trà không rơi vỡ, nhưng phát ra một tiếng 'cộp'.

Bảo Châu nghe tiếng động đi vào, vội vàng nhặt ly trà lên, hỏi: "Tiểu thư muốn uống trà? Cái này dơ rồi, để nô tỳ ra ngoài lấy chén mới mang* vào."

"Cút ra ngoài!" Phượng Loan giờ tay một cái nắp ấm trà bay qua.

Lúc này nàng không thể nghe đến từ "đoan"*.

*từ 'mang' và 'đoan' của đoan trang, đoang chính trong tiếng trung giống nhau. Nên khi Bảo Châu nói 'mang vào' khiến Phượng Loan nghe được liên tưởng đến 'đoan trang, đoan chính'.

Bảo Châu sợ tới mức mất hồn, cuống quýt trốn chạy ra ngoài.

Phòng ngủ lập tức yên tĩnh trở lại, ngấm lại xem, ngay cả Bảo Châu đặc ý nhất bên người tiểu thư cũng bị mắg, ai dám đi vào tìm xui xẻo nữa chứ? Lại nói tiếp Bích Lạc là nhất đẳng đại a hoàn, nên đi vào, nhưng nàng hy vọng được bình an thả ra ngoài, không muốn sinh thêm chuyện, nên luôn là người núp phía sau.

Một lúc lâu sau, Đại Mạo kiên trì lặng lẽ tiến vào.

Phượng Loan nhìn nàng, giọng nói lạnh nhạt: "Chuẩn bị nước ấm, ta muốn tắm rửa."

Trong lòng Đại Mạo mừng thầm, mình đánh cuộc một phen có thể coi là thành công rồi! Làm nô tỳ, sao có thể sợ bị chủ tử răn dạy, liền mặc kệ chủ tử tức giận chứ? Dù cho bị đánh hay bị mắg, cũng phải tiến lên, mới tỏ ra mình trung thành và tận tâm.

Nàng vội nói: "A! Nô tỳ đi ngay."

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Hoàng Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Độc dược (thượng)

Đại Mạo bước nhẹ nhàng ra ngoài phân phó tiểu nha hoàn, chuẩn bị nước ấm tắm rửa.

Bảo Châu không khỏi sầm mặt lại.

Tốt lắm, mình đi vào đã bị tiểu thư phát tác một trận, đến phiên Đại Mạo đi vào thì không có việc gì, ---- nha đầu chết tiệt kia, rốt cuộc đã cho tiểu thư uống thuốc mê gì? Không được, sau này xem ra phải đề phòng nàng nhiều hơn.

Làm sao Phượng Loan còn có tâm tình cẩn thận can nhắc bọn nha hoàn? Nàng ngâm mình bên trong thùng tắm lớn, nước nóng hầm hập, hơi tỏa mùi mật, bên cạnh còn đốt hương xông thanh nhã, cả người hoàn toàn thả lỏng.

Từ từ, những làn sóng cảm xúc kích động mãnh liệt được phá vỡ, từng chút một trở về yên tĩnh. Giống như sóng gió bên trong Giang Hà*, bị bờ đê ngăn cản, ở tận sâu trong lòng đang rít gào, gặm thét, tràn đầy nhưng không phát ra được.

*sông Hoàng Hà và Trường Giang

Nàng nhắm mắt lại, có một thanh âm nói với chính mình, "Hóa ra mình vẫn là nữ nhi của phụ thân, ừ..., như vậy tốt vô cùng."

Cũng không phải thập phần tin tưởng lời của mẫu thân.

Mà dựa theo ngày sinh của mình, và ngày mẫu thân gả vào Phượng gia tính ra, hẳn là vào cửa không bao lâu, thì mang thai mình. Khi đó mẫu thân làm đệ tử (em dâu), chỉ sợ ngay cả Đại Bá Phụ lớn lên dung mạo thế nào cũng không biết, vô duyên vô cớ, làm sao đi vụng trộm được? Có lẽ vẫn là do sau này Cung di nương nhúng tay vào.

Cung di nương chỉ là thiếp thất, mê hoặc lão gia, làm cho phụ thân và mẫu thân mười mấy năm xa cách, có thể thấy trong ngày thường, ngấm xuất ra bao nhiêu công phu, giờ ra bao nhiêu thủ đoạn. Cho dù tính tình mẫu thân kiêu ngạo, không đi lôi kéo phụ thân, nhưng từ việc xưa nay phụ thân luôn đối với bên Tinh Tuyết Đường tốt, đó có thể thấy được ông thập phần coi trọng mẹ con mấy người Cung di nương.

--- đây không phải bốn phận một thiếp thất nên có.

Nghĩ đến đây, nàng đối với người bên Tinh Tuyết Đường không khỏi càng cảm thấy phiền chán.

Không chỉ chán ghét mấy mẹ con Cung di nương, cũng chán ghét phụ thân. Thử nghĩ xem, dù sao mình cũng là thân sinh cốt nhục của ông, cho dù mẫu thân đã làm sai chuyện, cùng mình có quan hệ gì đâu? Chẳng lẽ là mình xúi giục mẫu thân bỏ đi hay sao? Nhưng cho dù ở kiếp trước hay kiếp này, phụ thân đối với mình đều giống nhau, bạc bẽo lạnh nhạt.

Hai tay Phượng Loan ôm lấy bản thân, trong yên lặng, cảm thấy cô đơn tịch mịch vô biên vô hạn.

Sau một lúc lâu mới tắm rửa xong, nàng kêu Bích Lạc và Bảo Châu tiến vào, lau khô người, mặc y phục, chà tóc, Bảo Châu đang muốn thoa ít son, bị nàng xua tay cự tuyệt, "Sắc trời tối sầm, không ra khỏi cửa, không cần phiền phức như vậy."

Bảo Châu có ý lấy lòng chủ tử, cười nói: "Trời sinh tiểu thư đoan trang, tuy không trang điểm, nhìn cũng rất xinh đẹp."

Phượng Loan lười biếng không buồn trả lời.

"Tiểu thư?" Bảo Châu nhìn nàng, luôn cảm thấy giống như đang mất hồn, không khỏi lo lắng. "Người không sao chứ?" Ở trong lòng máng chính mình một ngàn lần, sau này cho dù có bị tiểu thư đánh chửi, cũng phải phải liều mạng ngăn cản nàng, không để nàng đi tới hang nhỏ nữa! Lần trước trở về bị muỗi đốt sưng, lần này tuy không bị đốt, lại trở nên thất hồn lạc phách (mất hồn mất vía).

Nếu bây giờ có chuyện bất trắc..., đang lúc lo sợ, chợt nghe nha hoàn bên ngoài hô: "Phu nhân tới!"

Tay Bảo Châu run lên, thiếu chút nữa làm rơi cây lược ngà voi đang cầm trên tay.

Sắc mặt Chân thị không tốt, vào cửa khiển trách: "Đều ra ngoài hết đi."

Bích Lạc và Bảo Châu đều không dám hé răng, ngay cả đám tiểu nha hoàn cũng không dám thở mạnh, yên lặng cúi người làm lễ chào, sau đó nhanh như chớp chạy trốn hết ra ngoài.

Chân thị đi thẳng vào vấn đề hỏi: "Con đi vào bằng cách nào?"

Phượng Loan vẫn như cũ, nhìn mình trong gương, mắt ngọc mây ngài, tóc đen như mây, gương mặt trắng nõn, hai má ửng hồng vì mới vừa tắm xong, giống như một nhánh hoa đào mềm mại nở trong thán ba.

Những thứ này..., đều là thừa hưởng dung mạo từ phụ mẫu.

Nhưng hai người bọn họ thật không phải là phụ mẫu tốt.

"Đang hỏi con đó?" Chân thị truy hỏi, ý ngầm thúc giục.

Phượng Loan chậm rãi chải tóc, thản nhiên nói: "Góc tây bắc hậu viện có một cái hang, là lúc nhỏ con và Nhu Gia tính nghịch, đào ra chơi. Bởi vì bên kia cây cối dày đặc, hơn nữa phía trước còn có dòng suối nhỏ che khuất, lại ít người tới lui, cho nên vẫn không được lấp lại."

Chân thị nhíu mày hỏi: "Tốt xấu gì con cũng là thiên kim tiểu thư nhà quan, lại bắt chước những đứa hạ nhân, chui hang nhỏ?" Nàng thờ hồn hể, quay đầu nhìn về phía Chân ma ma đang đứng ở cửa nói: "Người nghe xem, người nghe thử xem! Nha đầu này là ta sinh ra năm đó sao? Hay là ôm nhằm rồi đi."

Trong lòng Phượng Loan cười khẩy, ôm sai thì tốt rồi.

Bởi vì Chân ma ma để tiểu thư đi vào địa đạo, gây phiền toái cho phu nhân, trong lòng đang rất bất an, trước mắt trả lời phu nhân lại không tốt, chỉ phải cười gượng hai tiếng.

"Đừng thất thân ở đó làm gì?" Sắc mặt Chân thị thay đổi bất thường, quát: "Còn không mau chạy nhanh gọi người trở về lấp hang? Sau này ở phía sau viện cũng sắp xếp hai nha hoàn, không được lập lại phiền toái, đừng trách ta không nhớ tình cảm chủ tớ nhiều năm."

Chân ma ma lau mồ hôi lạnh, đáp: "Dạ, nô tỳ đi phân phó ngay."

"Tiểu Loan." Chân thị xử lý xong chuyện này, cảm thấy yên lòng, quan sát nữ nhi cười nói: "Đang giận ta? Cả đời không muốn nói chuyện với ta?"

Phượng Loan lạnh lùng hỏi lại: "Chẳng lẽ giờ phút này là quý đang nói với mẫu thân?"

"Con nha." Chân thị cười ha ha, "Thôi được, thôi được." Nàng không có ý đả chọc, ngược lại khen ngợi nói: "Ta chính là lo lắng con luôn không chịu trưởng thành, tính tình cũng quá mềm yếu, tương lai gả cho người ta lại bị nhà chồng ức hiếp, nếu lòng dạ thật sự cứng rắn thì tốt rồi."

Nàng thờ dài, giống như có vô hạn cảm xúc: "Nữ nhân nha, chỉ sợ nhất thời mềm lòng làm việc ngốc."

Phượng Loan nhin không được châm chọc nói: "Nhất thời mềm lòng không sao, làm chuyện sai lầm cũng có thể sửa, chỉ sợ cả đời đều không xoay chuyển được, chết cũng không hối cải!"

Chân thị 'xi' một tiếng, cười ha ha.

Tướng mạo nàng vốn cực kỳ xinh đẹp, tùy tiện cười lộ lên lại hết sức sinh động, cười đến run rẩy hết cả người, "Con của ta, con lại muốn giáo huấn cả mẹ ruột đây." Chính mình cảm thán nghĩ tới, căn bản muốn nói cùng nữ nhi không phải một chuyện, nhưng là không tiện giải thích, "Tốt lắm, con đừng nhần mặt tức giận nữa, sẽ mau già lắm."

Phượng Loan nghe vậy không khỏi thấy ghen.

Sau khi mẫu thân bị mình bắt gian, còn có tâm tình cười đùa thảo luận chuyện dưỡnghan? Nàng làm sao có thể nghĩ thoáng như vậy? Rốt cuộc..., rốt cuộc sinh ra ý đồ gì sao?!

Chân thị chống cằm suy nghĩ trong phút chốc, lại nói: "Bất quá tuổi con còn nhỏ, cũng là vô phương."

Phượng Loan không thể nhịn được nữa, đem lược ngà voi 'cạch' vỗ lên bàn, "Người cố ý đến làm con tức giận sao?" Oán hận nói: "Người yên tâm, con mới sẽ không tức giận vì người! Mẫu thân...người đã làm sai chuyện, thậm chí có thể trải qua rất tốt, vì sao con không thể? Con càng muốn so với người

trải qua tốt hơn, sống càng vui vẻ hơn!"

Chân thị đột nhiên giật mình.

Một lát sau, tươi cười trên mặt nàng từ từ mờ nhạt đi, sâu kín thờ dài, "... Con quả nhiên là ta sinh ra."

Đúng vậy, hẳn có thể trải qua mạnh khỏe, vì sao mình không thể? So với hẳn càng muốn trải qua tốt hơn, sống càng vui vẻ hơn, cả đời muốn làm cái gì thì làm cái đó, khiến người hận đến ngứa răng, nhưng lại không làm gì được mình.

Bởi vì nhìn thấy lông mày nữ nhi dựng thẳng, tức giận đến đỏ mặt, có lòng giải thích vài câu, hò hét nàng, vừa vặn bên ngoài truyền đến tiếng nói chuyện của tiểu nha hoàn, khe khẽ râm rĩ, như là có người nôn nóng muốn báo tin tức, lại bị nha hoàn ở Tĩnh Bảo Nguyệt các ngăn cản.

Chân thị nhíu nhíu mày, cất giọng hỏi: "Chuyện gì?"

Bảo Châu cuống quýt chạy vào, sắc mặt khẩn trương, "Lão gia, ngài...muốn tiểu thư đi qua đó một chuyến."

"Lão gia tìm Tiểu Loan?" Chân thị đầu tiên là nhíu mày, sau chợt cười lạnh, "Ta hiểu rồi. Đây là không khuyên nổi ta, nên muốn kêu Tiểu Loan qua đó, cho rằng nữ nhi là cô nương da mặt mỏng, lại là hậu bối, tiện cho việc tùy ý sai sử." Nàng vẫy tay, nói với nữ nhi: "Con đi xem đi, nhưng hẳn nói cái gì cũng đừng nhận lời!"

Phượng Loan không nghĩ đến ý đến nàng, lập tức kêu Bảo Châu, chờ bọn nha hoàn đi theo, rồi đi ra ngoài.

Chân ma ma từ bên ngoài tiến vào, hỏi: "Phu nhân không muốn đi qua sao?"

"Đương nhiên muốn." Trong con người Chân thị sát khí bắn ra bốn phía, cười lạnh nói: "Có thể thấy được có mấy người sống dễ chịu quá lâu, tâm trở nên quá lớn rồi. Hết lần này đến lần khác muốn kiếm chuyện, cho ta là mặt mày tính tình như Bò Sát, dễ dàng xoa nắn, hôm nay ta sẽ làm cho những người đó triệt để chết tâm!"

Bên trong Tĩnh Tuyết Đường, Phượng Trạch ngồi dựa vào trong ghế bành ở chính giữa.

Thuở nhỏ ông đã ốm yếu nhiều bệnh, phải nằm trên giường quanh năm, mang trên mặt khí sắc tái nhợt không khỏe mạnh vì hiếm khi tiếp xúc với ánh mặt trời, hơn nữa lại mặc cẩm bào màu lục, càng nổi bật lên sắc mặt trắng nõn như tờ giấy. Nhưng nếu tinh tế xem kỹ, ngũ quan mặt mày vẫn rất thanh tú tuấn lãng, chỉ là thiên về âm nhu (nhu hòa mà nham hiểm), giống như một vòng u nguyệt trong đêm gió mát.

"Người không thoải mái?" Hắn đánh giá trưởng nữ, "Nhìn có vẻ ủ rũ ỉu xiu."

Phượng Loan trả lời: "Có lẽ là mệt mỏi quá thôi."

Phượng Trạch không quá để ý, dưới cái nhìn của ông, trưởng nữ muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, cho dù là muốn ngôi sao hay ánh trăng trên trời, đều có người hái xuống cho nàng. Liền có chút cảm xúc, bất quá là tiểu nhi nữ bày đặt học đòi làm thơ, không giống hôn sự vô cùng cấp bách của thứ nữ, cho nên nói: "Người có biết chuyện của Trinh Nương?" Ho khan một tiếng, "Mấy ngày trước, ta và mẫu thân người thương nghị vài câu, tính tình nàng nóng nảy, chúng ta cũng không có nói đến cùng."

Đâu chỉ là không có nói đến cùng? Phượng Loan biết phụ thân là lời nói dụ dỗ, trong lòng đại khái cũng đoán được, phụ thân gọi mình lại đây vì chuyện gì, không khỏi hơi nhíu mày.

Trong mắt mẫu thân chỉ có chính nàng, trong mắt phụ thân chỉ có Cung di nương, bọn họ bỏ qua tất cả, chính mình kẹp ở bên trong xem là cái gì? Cha không đau, nương không yêu, liền đem tâm huyết mà lạnh nhạt.

Cho nên thân nhiên trả lời: "Phụ thân người nên rõ ràng, con là một tiểu thư chưa xuất giá còn đang đợi gả, nên không quản được đại sự liên quan tới nam hôn nữ gả, mà mẫu thân bên kia, con cũng không thể khuyên giải lay chuyển được." Nàng không muốn cùng phụ thân dây dưa không ngót, "Nếu phụ thân lo lắng cho muội muội, sao không đi tìm tổ mẫu, trực tiếp chọn một mối hôn nhân tốt cho nàng ổn định, không phải thỏa đáng sao?"

Phượng Trạch không hề nghĩ đến, chính mình thật vất vả tỏ vẻ ôn hòa, vừa mở miệng liền bị nữ nhi cự tuyệt.

Thế nhưng ngẫm lại, mười mấy năm qua mình cũng là có lỗi với nàng, không chiều cổ qua, không có quan tâm, khó trách nàng và mình không được thân thiết. Cho nên thờ dài, ho khan vài tiếng, "Người đây là nói hồ đồ rồi." Tinh tế giải thích, "Mẫu thân người vẫn còn đang sống khỏe mạnh, hôn sự của Trinh nương, vốn là việc nàng phải quan tâm, nào có đạo lý ta và tổ mẫu người làm chủ? Nếu truyền ra ngoài, người khác sẽ cho rằng Trinh nương không được mẹ cả ưu thích."

Phượng Loan nghe vậy mở to hai mắt nhìn, không biết nên khóc hay cười.

Chẳng lẽ hiện tại Trinh nương thực được mẫu thân ưu thích? Phụ thân à, người yêu cầu quá nhiều rồi, vừa muốn Trinh nương có mối hôn sự tốt, vừa muốn thể diện, ngay cả tồn tại một chút xíu thanh danh cũng không muốn.

Trên đời này, nào có chuyện thập toàn thập mỹ?

Nhìn không được lại cảm thấy trong lòng nguội lạnh.

"Phụ thân." Lòng nàng lạnh lẽo nói: "Mục Tam ca là nam tử của phủ Lí Quốc Công, bản thân cũng chu đáo, chỉ có điểm không ổn là vợ trước để lại nhi tử. Trinh nương tử nhỏ bên cạnh người lớn lên, người đau lòng nàng, không muốn nàng gả đi, những tâm tình này con đều có thể hiểu được, thế nhưng..."

"Thế nhưng làm sao?" Phụng Trạch tò mò hỏi.

"Thế nhưng..., ngay cả thanh danh nàng không được mẹ cả ưu thích, người cũng phải chu toàn." Phụng Loan từng từ từng chữ, đều chứa đựng sự đau lòng cùng buồn phiền, mỉm cười nhìn phụ thân, "Như vậy phụ thân có từng cân nhắc qua hôn sự của con chưa? Con còn là tỷ tỷ đấy!"

Phụng Trạch vội nói: "Hôn sự của người dễ bàn, không cần sốt ruột."

Phụng Loan cắn môi, mới vừa nhìn được lòng ngực xông lên ác khí, ---- dựa vào cái gì chính mình liền không sốt ruột? Minh chính là ven đường tùy tiện vẫy tay một cái, tìm người đàn ông gả cho là được? Lúc này cười lạnh, "Phụ thân, nhưng người có từng nghĩ tới, con cùng mẫu thân đối nghịch sẽ bị răn dạy không? Lại nhưng có từng lo lắng, con một cô nương chưa lấy chồng, đối với hôn sự của muội muội khoa tay múa chân, nếu bị truyền đi vậy là cái thanh danh gì?" Nàng bị tức đến phát cười, "Phụ thân hãy cho con một lý do, vì sao phải đi cầu tình?"

Phụng Trạch bị nữ nhi hỏi cứng, lâm bẫm nói: "Không, không phải, nào có người nghĩ nhiều như vậy..."

"Nói rất hay!" Chân thị từ bên ngoài vỗ tay đi vào, cười nói: "Lần này con có thể nói ra lời rõ ràng, cuối cùng ta trở lại không có không công một lòng sinh dưỡng con." Hướng phía sau vẫy vẫy tay, "Đều tiến vào thôi."

'Phản phật', Cung di nương, Phụng Trinh Nương, Phụng Thế Kiệt đều vào tới.

Sắc mặt Phụng Trạch kinh hãi, Chân thị đã đứng ở bên ngoài từ khi nào? Tại sao lại kêu bọn người Cung di nương đi vào? Càng khiến hấn kinh hãi là, không biết Chân thị ở bên ngoài đợi bao lâu, bọn nha hoàn thế nhưng lại không dám lên tiếng, là bị nàng dọa sợ? Hay do Cung di nương không dám để người tiến vào? Đầu óc cảm thấy hỗn loạn.

Chân thị hướng nữ nhi nói: "Còn đứng ở chỗ này làm gì? Con nhanh đi về đi."

Cả một ngày tâm tình Phụng Loan thay đổi nhanh chóng, đã sớm mệt mỏi vô cùng, trong lòng càng là nguội lạnh, không có bất cứ ý kiến phản đối nào liền đi.

Chân thị lạnh lùng nói: "Không cho bất luận kẻ nào tiến vào." Nàng đoan đoan chính chính ngồi xuống, hào quang chiếu rọi, tựa như có một vầng kim sắc bao bọc chung quanh nàng, giống một vị thần không thể mạo phạm.

Về mặt Phụng Trạch khăn trương nhìn thê tử, như lâm đại địch.

"Quỳ xuống cho ta!" Chân thị lạnh lùng nói.

Cung di nương trước tiên là ngẩn ra, chợt hiểu ra, vội vàng kéo kéo nữ nhi.

Phụng Trinh Nương sớm thông minh, tâm tư linh hoạt, vội vàng quỳ xuống.

Phụng Thế Kiệt tuổi còn nhỏ, tính tình nam hài nhi vừa chậm chạp vừa lóng ngóng, nhất thời chưa phản ứng kịp. Chờ mẫu thân và tỷ tỷ đều quỳ xuống, hấn vẫn còn khó hiểu, "Làm cái gì vậy?" Không khí trong phòng khăn trương, hấn có thể cảm giác được, nhìn không được có chút hoảng sợ, "Nương..., chúng ta vì sao phải quỳ? Đầu có làm sai việc gì."

Cung di nương nhất thời kêu khổ không thôi.

Nguy rồi, nguy rồi, chính mình bất quá là ngẫu nhiên trong lòng ngứa ngáy, lên dạy nhi tử vài câu, làm cho hấn kêu vài tiếng "Nương" để nghe một chút, tiêu tử lỗ măng này như thế nào lại hô lên? Hơn nữa còn ở trước mặt phu nhân!

Thấy không ổn, lúc này liền 'cộp cộp' dập đầu, "Phu nhân khoan thứ, Tứ gia tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện..."

Chân thị ngân nga cười, "Khá cho tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện." Trong tay nhàn nhã gẩy ly trà, "Tiểu hài tử đều như một tờ giấy trắng, người lớn dạy cái gì chính là cái đó. Di nương người nói cho ta biết, là tên nô tài nào không hiểu chuyện dạy hư chủ tử? Người chỉ cần nói ra, ta thay người giết."

Làm sao Cung di nương còn dám mở miệng? Không nói hai lời, liền làm việc cần thiết nhất, chính là tự vả miệng.

"Bốp! Bốp bốp!"

Nàng xuống tay độc ác, nhắm mắt lại, chỉ chốc lát sau trên mặt đã sưng đỏ lên hết.

Phụng Trinh Nương nhìn mà đau lòng, muốn ngăn cản mẹ đẻ, nhưng nhìn ánh mắt muốn giết người của mẹ cả, chợt thấy giạt mình, nhanh chóng ần nhẫn ôm lấy đệ đệ, thấp giọng nói: "Ngoan ngoan, đừng lên tiếng."

Phượng Thế Kiệt từ nhỏ lớn lên ở Tỉnh Tuyết Đường, nhũ mẫu nha hoàn hầu hạ, hô nô gọi tỳ, sống an nhàn sung sướng, chưa từng có nếm qua nửa phần đau khổ, càng là không ai để hấn tức giận dù là tí xiu như đầu ngón tay, thì làm sao có thể nhận được? Hấn nóng nảy, ra sức đẩy tỳ ra cái giận nói: "Không cần ngại lo!" Tiến lên giữ chặt tay Cung di nương, "Nương, nương người mau dừng lại."

Phượng Trình Nương vội nói: "Là di nương."

Phượng Thế Kiệt vừa vội vừa tức, van xin nói: "... Di nương người mau dừng lại."

Cung di nương không dám trước mặt mọi người đẩy nhĩ tử, qua qua xin nữ nhĩ giúp đỡ, "Nhĩ tiểu thư, mau đem Tứ gia kéo ra." Trên tay không ngừng, vẫn là dùng sức mà tát, đánh đến khoe miệng chảy máu, cũng không dám hơi ngừng lại chút nào.

Phượng Thế Kiệt bị tỳ ôm chặt, liễu mạng giãy giụa nói: "Tỳ tỳ, ngại thả ra ta! Buông ta ra!"

Phượng Trạch càng khiển trách: "Được rồi, mau dừng lại cho ta."

"A." Chân thị ung dung cười, "Đau lòng? Nhức nhối rồi hả?" Nàng vung vẩy tóc, "Rốt cuộc là ai dạy hồng nam nhân Phượng gia? Không chỉ dạy hấn không phân đích thứ, đem di nương kêu nhầm thành nương, còn dám không nghe lời mẹ cả nói, ở trước mặt mẹ cả giờ ra tính tình công tử."

Phượng Trạch nghe nàng âm dương quái khí, cau mày nói: "Thế Kiệt tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện, ngại đừng vẫn níu chặt không buông."

Chân thị cười nói: "Nếu không chúng ta đi mời nhóm tộc lão đến, phân xử thử, nhìn xem là ta níu chặt không buông? Hay là nô tài hạ nhân không hiểu chuyện, dạy hư công tử?"

Trong lời nói ngầm ngầm hại người quá mức rõ rệt, Phượng Thế Kiệt tuy tuổi còn nhỏ, cũng nghe hiểu rõ, phẫn nộ kích động nói: "Phụ nhân nói sai rồi, di nương người không phải nô tài hạ nhân!"

Chân thị liền ha ha cười, "Nói như vậy, là Cung di nương dạy ngại gọi nương."

Phượng Thế Kiệt ngẩn ra, sau đó trợn mắt há hốc mồm nhìn mẹ cả, "Ngươi, ngươi ngươi..." Thật sự là rất gian trá, thế nhưng kích mình phải nói ra lời thật, chẳng phải đã hại đến nương rồi? Mặt hấn đỏ lên, "Không, không phải."

Ê hê hê, ta giựt tem nha. Nàng ơi có mấy từ còn Hán Việt nàng chịu khó tra xì lấy ra tiếng Việt nha, ví dụ như thập phần = cực kỳ, hết sức,...; bất quá = có điều, chẳng qua, cùng lắm,...; vô phùng = hết cách (bất quá tuổi con còn nhỏ cũng là vô phùng = có điều tuổi con còn nhỏ nên cũng không có cách nào); tốt lắm (câu này nếu để ở đầu câu thì thường là được rồi, thôi,...); liền = thì, dù (Liền có chút cảm xúc = dù có chút); không nghĩ = không muốn; chính mình = bản thân (Trong mắt mẫu thân chỉ có chính nàng = trong mắt mẫu thân chỉ có bản thân bà). Đại từ nhân xưng cũng nên thay đổi cho linh hoạt, giữa mẹ con với nhau mà cứ nàng - nàng thì không ổn, trong tiếng Việt có nhiều đại từ có thể thay thế như thị, ă, mẹ, bà,...trẻ trẻ như Chân thị thì dùng từ thị cũng được, còn Cung di nương thì dùng ă ta (nghe từ này có vẻ châm biếm nhể!).

Cung di nương này có vẻ yếu nhĩ, Chân thị mới ra uy đã tự xử rồi, mà ko biết Chân thị có bí mật gì mà lần ông chồng dữ vậy ta.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Hoàng Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Độc được (hạ)

"Ngươi xem, hôm nay ngươi đã sai vài chỗ." Chân thị nói chuyện chậm rãi, vẻ mặt ôn nhu, cười rộ lên còn có mấy phần ngọt ngào đáng yêu, nàng đứng lên tỉ mỉ phân tích.

"Thứ nhất, ngay lúc ta kêu quỳ, ngại không có lập tức quỳ, Cung di nương lôi kéo, ngại cũng không nghe lời. Thứ hai, tỳ tỳ ngại ôm ngại bảo đừng nói chuyện, là có ý tốt, miễn chọc cho ta nổi giận, ngại lại dấn động u mê chống đối tỳ tỳ, không phân biệt được đúng sai. Thứ ba, ở ngay trước mặt ta, kêu di nương thành nương là rất sai lầm. Thứ tư, ngại còn nói ra là Cung di nương dạy ngại gọi nương, sai càng thêm sai. Thứ năm, ngại nói sai còn nói dối, điều này cũng là không đúng."

Phượng Thế Kiệt bị mẹ cả nói đến ngu ngốc, từng việc từng chuyện, làm sao toàn bộ đều là lỗi của mình? Bỗng 'oa' một tiếng khóc lên, nức nở nói: "Là bà..., là bà cố ý hù dọa người ta."

"Ta? Ta cố ý hù dọa ngươi?" Chân thị ngồi ngay ngắn, ngay cả lúc này cũng không quên phui phui y phục, chỉnh lại lần váy cho ngay ngắn rồi sau đó mới nói: "Ngươi không biết ta sao? Không biết nên gọi gì sao?" Nụ cười nàng càng sâu, lại vô cùng khinh thường, "Quả nhiên là do thiếp thất nuôi dưỡng!"

Phượng Thế Kiệt vừa xấu hổ vừa nóng nảy, càng bị mẹ cả dọa sợ, quay đầu nhìn về phía phụ thân, "Cha, cha..." Ở trong lòng hấn, phụ thân luôn là người lợi hại nhất, lập tức xông tới, "Cha, người hãy giúp con..."

Chân thị che miệng cười rộ lên, "Xúi giục phụ thân, ức hiếp mẹ cả, thật sự là tội lớn."

"Phu nhân..." Khóe miệng Cung di nương chảy máu, tóc tai rối bời, nói năng lộn xộn, run giọng nói: "Phu nhân, ngài...ngài có tấm lòng bỏ tát, ngài đại nhân đại lượng..."

Đôi mắt phượng lạnh lẽo, Chân thị nói: "Ta cho ngươi nói chuyện sao?"

Cung di nương sợ tới mức nín lặng, biểu tình cứng ngắc, giống như bị người ta bóp chặt cổ.

Chân thị chậm chậm nói: "Nhìn thấy chưa? Ta muốn xử lý các ngươi, thì chỉ là chút chuyện nhỏ mà thôi." Cảm thấy nói đến khô miệng, nàng bụng trà thâm giọng, "Tùy ý chọn ra một việc, có thể để các ngươi tát miệng đến chảy máu rơi răng! Thậm chí đem ngươi bán cho tên môi giới, đem Trinh Nương gả cho người sa cơ thất thế, phá hỏng thanh danh của Thế Kiệt, triệt đi con đường làm quan của hắn, rất là dễ dàng, nhiều nhất ta chỉ bị vài lời đồn 'bá đạo' mà thôi."

Cung di nương yên lặng nhắm hai mắt, cuộc sống thoải mái mười mấy năm, cho dù ngoài mặt tỏ ra an phận, cũng khó tránh khỏi sinh ra một ít tâm ý kiêu ngạo xốc nổi, cho nên hôm nay mới gây ra sai lầm lớn như vậy!

Nhi tử gọi mình là nương, nói nhỏ thì là nhất thời không hiểu chuyện nên nói sai, nói lớn chính là không phân biệt lớn nhỏ, không phân biệt chủ tớ, chứng cứ xác thực bất kính với mẹ cả! Mà chính mình, là một di nương xấu xa có tấm lòng độc ác, làm hư Phượng gia công tử, trong mắt không có chủ mẫu!

Phản tội danh này nhất định không nhẹ! Bản thân mình bị hủy là chuyện nhỏ, chỉ sợ hai đứa nhỏ cũng sẽ bị liên lụy.

Trong lòng nàng cảm thấy nặng nề.

Sắc mặt Chân thị vẫn thoải mái, đánh giá Cung di nương từ từ cười nói: "Cái gì thanh danh, ta cũng không thèm để ý, nhưng các ngươi... hiện nay đã chịu không nổi."

"Đù!" Phượng Trạch thấy Cung di nương và hai đứa con bị hoảng sợ, không thể không nghĩ cách cứu viện, "Không phải ta chỉ tìm Tiểu Loan nói vài câu thôi sao? Ngươi tức giận quá như vậy làm gì, giống như muốn ăn thịt người ta vậy."

"Lão gia muốn gay gắt với ta?" Chân thị lạnh lùng nhìn trượng phu liếc mắt một cái, sau đó chỉ vào Phượng Thế Kiệt, "Nhanh qua đây ngoan ngoãn quỳ xuống cho ta, dập đầu nhận sai. Bằng không mờ từ đường, mời tộc lão, ta nói được thì làm được! Ngay đầu cả ngón tay ta cũng không cần nâng, nếu muốn ngươi chết cũng không biết chết như thế nào đâu!"

Làm sao Phượng Thế Kiệt đồng ý chịu ngoan ngoãn đi qua? Liền ôm phụ thân càng chặt.

Phượng Trạch cô nhện nói: "Ngươi..., ngươi không cần hù dọa đứa nhỏ."

Chân thị tuy nhìn như một đoá hoa mềm mại, nhưng tính tình bên trong sắt đá, không muốn nói nhiều với trượng phu, lập tức hướng ra ngoài kêu Chân ma ma, "Đi đi, theo lời của ta phân phó làm."

Cung di nương nhất thời kinh sợ, hoảng hồn, không để ý tới miệng bị chảy máu, tiến lên dập đầu với Chân ma ma, "Xin ma ma tuyệt đối đừng đi! Ta sẽ kêu Tứ gia nhận sai với phu nhân ngay đây..."

Trong lòng vừa hối hận vừa sợ hãi.

Hối hận chính mình thế nhưng không có nhìn thấu thủ đoạn của phu nhân, nàng cố ý dung túng người của Tinh Tuyết Đường, có lẽ vì ngày hôm nay xử trí như vậy, còn sợ hãi là nhi tử không chịu nghe lời, lão gia lại nói những câu giận dữ, khiến cả đời mình và các con bị hủy.

Cho nên rất nhanh tiến đến ôm lấy nhi tử, "Tứ gia, di nương van cầu con, van cầu con..." Ôm nhi tử vào trong ngực, nói nhỏ thật nhanh, "Nghe lời!" Sau đó bật khóc nói: "Tứ gia, mau nhận sai với phu nhân."

Phượng Trinh Nương xem tình hình không xong, cũng tiến lên lôi kéo đệ đệ quỳ xuống.

Phượng Trạch còn muốn mở miệng, "Các ngươi..."

Trong lòng di nương cảm thấy oán hận, hắn như vậy là đang cầu xin sao, quả thực là đang châm dầu vào lửa! Nàng nước mắt rơi như mưa, năn nỉ nói: "Lão gia, ngài đừng nói nữa." Tuy không dám chỉ trích sự bất lực và yếu đuối của hắn, nhưng chỉ cầu hắn đừng tăng thêm phiền toái, "...Phải để phu nhân được bớt giận thôi."

Phượng Trạch nhìn về phía thê tử đang cười đến đáng sợ, há miệng thở dốc, cuối cùng lại ngậm miệng.

Chân thị nhìn thấy cười lạnh, người nam nhân này..., quả nhiên vẫn là trước sau như một, xảy ra chuyện, chính mình lại làm con rùa rút đầu! Bất luận thế thiếp hay con cái, hắn cũng có thể ở một bên mặc kệ.

Thật sự là hận mà! Khi còn trẻ mình làm sao hồ đồ như vậy, lại có thể để túi da tốt* của hắn mê hoặc lý trí? Bị lời ngon tiếng ngọt lừa mất tâm hồn thiếu nữ? Bất quá chỉ là bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong thối rữa!

*ý nói về ngoài đẹp trai

Chân thị nhìn bộ dáng uất ức của trượng phu, trong lòng cảm thấy khó chịu, ngay cả con tức giận cũng giảm đi vài phần, xoay mặt nhìn về phía đứa con thứ đang không cam lòng quỳ trên mặt đất, cười cười, "Hài tử ngốc..." Đưa ngón tay lên chỉ trượng phu, "Người cho là người nam nhân kia, có thể vì người chống đỡ cả một bầu trời? Che gió che mưa cho người? Người bị lừa rồi."

Phượng Thế Kiệt cảm thấy ủy khuất, phần nộ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên.

"Nhưng không thể trách người, tuổi còn nhỏ, lại không hiểu chuyện, năm đó ta còn bị nhìn nhầm nữa mà." Khi nói những lời này Chân thị chỉ toàn cười, đột nhiên sầm mặt lại, "Nhưng ánh mắt người bây giờ là gì? Dám trừng mắt với mẹ cả, là tính tương lai về sau làm quan cao chức trọng, rồi muốn khi dễ ta, đánh giết ta, thay di nương và tỷ tỷ của người trút giận?"

Cung di nương sắp điên lên được! Có lòng chụp bàn tay nhi tử, không phải không dám đánh nhi tử, mà là đang trước mặt chủ mẫu, di nương không có tư cách đánh công tử, đánh rồi chính là tội danh chẳng phân biệt được tôn ti. Trong lúc hốt hoảng, vội vàng nhìn về phía nữ nhi Trinh Nương, "Tam tiểu thư, con mau khuyên nhủ Tử gia đi!"

Sắc mặt Phượng Trinh Nương cũng tái nhợt, kéo đệ đệ, "Mau nhận sai với phụ nhân, có nghe thấy không?" Nàng đã lớn, rõ ràng có thể cảm nhận được bão táp trong phòng, thấp giọng đe dọa, "Không chịu nghe lời, quay về ta sẽ lấy cành trúc đánh vào lòng bàn tay của người."

Phượng Thế Kiệt thở phì phò cúi thấp đầu, không ngừng rơi nước mắt.

Nhưng là Chân thị không cần một đứa con thứ có ý đồ đối nghịch, muốn thừa dịp hấn còn nhỏ, đem lá gan của hấn bóp nát. Cho nên lạnh lùng nhìn Cung di nương, "Công tử tuổi còn nhỏ lại yếu ớt, chịu không nổi đòn roi, người hãy thay hấn nhận đi." Giọng nói nhẹ như mây gió, "Vì sao dạy hấn gọi người là nương? Vì sao dạy ra nghịch tử cỡ này dám ngỗ nghịch với mẹ cả? Tay người không được dùng lại, hãy tát đến khi hấn hiểu được mới thôi."

Vốn Cung di nương vẫn 'bóp bóp' tự tát mình, nghe nàng nói hai chữ 'ngỗ nghịch', sợ hãi đến mất hồn mất vía, chỉ kém chưa ngắt đi thôi.

Lúc này càng thêm ba phần sức, tát đến tiếng phát ra vang dội, giống như cả tay và mặt đều không muốn.

Phượng Trạch thấy nàng đánh đến máu me đầy mặt, không nhịn được nói: "Mau dừng lại."

Cung di nương giống như không nghe thấy, tiếp tục tát, tiếp tục dùng sức tát, sau đó từng tiếng hỏi: "Tử gia, con đã hiểu rõ chưa?" Nói một tiếng, hung hăng tự tát một cái, "...con đã hiểu rõ chưa?"

Phượng Thế Kiệt hoàn toàn bị dọa sợ.

Lúc nhìn thấy mẹ đẻ tự mình tát miệng thì rất tức giận, sau lại thấy bà càng tát càng mạnh, dĩ nhiên là không muốn sống, quay đầu nhìn thấy phụ thân chỉ ở một bên ho khan, một bên yếu ớt khuyên nhủ, dần dần hiểu được.

---- mẹ cả so với phụ thân còn là người lợi hại hơn.

Nếu mình vẫn không chịu thua, như vậy nương sẽ vẫn phải tát đến khi cả mặt nát vụn, tát đến chết! Âm thanh 'bóp bóp' này hòa lẫn vào máu bắn ra, làm cho trong lòng hấn run rẩy từng hồi, các khớp xương bên trong cũng tỏa ra khí lạnh.

Hấn lạnh cóng nhìn về phía mẹ cả, giọng nói run rẩy: "Mẫu thân..., con sai rồi, con đã biết sai."

Chân thị hỏi: "Sai ở đâu?"

Phượng Thế Kiệt cố gắng nghĩ lại, lắp bắp trả lời: "Con, con..., con kêu nhầm di nương, còn có không nên tìm phụ thân giúp đỡ, còn có..., con không nghe lời, chọc mẫu thân tức giận." Hấn thật sự nhớ không rõ một đồng lời nói của mẹ cả, liền ô ô khóc lên, "Con sai rồi, con...tất cả đều là con sai."

Chân thị cười 'xi', "Biết sai liền sửa, đó là đứa bé ngoan." Quay đầu thấy Cung di nương huyết lệ lẫn lộn, giàn giụa nước mũi, thật quá ghê tởm, phát tay nói: "Nhanh đi rửa mặt đi."

Nếu là lúc trước, Cung di nương nhất định phải đập đầu nói không cần, hiện tại đâu còn dám? Chủ mẫu nói một là một, nói đông tuyệt đối không dám đi tây. Không dám chậm trễ, chịu đựng đầu gối đau đớn, cắn răng bò lên, lau lung tung hai bên mặt, cả khuôn mặt như muốn hòa thành một mảnh, đau đến phân biệt không được.

Thu thập xong, lại chạy nhanh trở về thành thật quỳ xuống.

Chân thị đang hỏi Phượng Thế Kiệt, "Vậy người có hận ta không? Có nghĩ đến trưởng thành, thay di nương người báo thù?"

Phượng Thế Kiệt nghe được mở to hai mắt nhìn.

Phượng Trinh Nương cuống quýt đẩy hấn, vội la lên: "Chớ chọc mẫu thân tức giận."

Năm nay Phượng Thế Kiệt mới tám tuổi, hơn nữa cuộc sống hoàn toàn đơn thuần, bị mẹ cả hỏi một câu như thế, nên sửng sốt một chút, mới lắc đầu, "Không hận, con không hận! Con, con, con...con cũng chưa hề nghĩ tới báo thù."

"Đây là nói dối rồi." Chân thị khẽ cười khinh thường nói: "Ngươi hận ta." Chỉ chỉ Trình Nương, lại chỉ Cung di nương. "Các ngươi cũng vậy." Sau đó chuyển đề tài, "Có hận ta cũng không quan tâm, ta cũng không thêm các ngươi yêu thích ta. Bất quá các ngươi phải biết rõ ràng, trừ phi có gan hạ thuốc chuột cho ta ăn, lại may mắn thuốc ta chết đi, còn không thì không làm được gì đâu." Dừng một chút, "Hơn nữa đến lúc đó, các ngươi cũng sẽ phải đi theo chôn cùng!"

Phượng Trạch đã phải nhịn rất lâu, không thể nhịn được nữa, "Ngươi đủ chưa? Đánh cũng đánh rồi, mắng cũng mắng rồi, rốt cuộc còn muốn thế nào? A... Ngươi nói đi."

Chân thị không để ý tới ông ta, ngược lại nhìn về phía Cung di nương, đưa ngón tay ngọc nhỏ nhắn lên lắc lắc, "Người nam nhân này chính là nói lời dễ nghe, nhưng không đáng tin cậy, gặp chuyện chính mình trốn đi trước."

Nhất thời trong phòng im lặng kỳ dị.

Mắt phượng liếc nhìn, Chân thị mỉm cười hỏi trượng phu: "Lão gia, ta nói có đúng hay không?" Giọng nói mang đầy vẻ châm chọc, "Nếu ngươi thật sự muốn che chở cho bọn người Cung di nương, đều có thể tiến đến bóp chết ta, hoặc là đưa ra một phong hưu thư. Như thế này chỉ là tiếng sấm to mưa tí tách, có chỗ lợi gì? Bất quá khiến Cung di nương ăn vài ba cái tát thôi."

Ngôn ngữ của nàng sắc bén, đâm một cây đao trong lòng Cung di nương, chọc xuyên sự nhu nhược hại người của trượng phu.

Trên mặt Phượng Trạch lúc trắng, lúc đỏ, gấp đến độ một trận ho dồn dập.

Cung di nương khẽ rũ mi mắt xuống.

"Hôm nay nói cũng không ít." Chân thị lại uống thêm nửa ly trà nhỏ, chậm rãi, sau đó vẻ mặt ôn hoà hỏi: "Cung di nương, ngươi tự hỏi lương tâm xem ta thật sự chung đụng khó khăn như vậy sao? Những năm gần đây, ta không có công kích các ngươi dù chỉ là một móng tay đúng không?"

Cung di nương trưng ra gương mặt sưng to như cái bánh bao, liên tục gạt đầu, "Phu nhân luôn luôn khoan dung hậu đãi, chăm sóc cho người..."

Chân thị khoát tay, ra vẻ mình không kiên nhẫn nghe này nọ, sau đó nói: "Mọi người nghĩ muốn được tốt hơn nữa, chuyện này cũng không gì đáng trách. Ngươi muốn cho Trình Nương có một mối hôn sự tốt, chỉ có ý đi tranh thủ, ta không rảnh làm khó dễ, nhưng..." Giọng nói của nàng đột nhiên trở nên nghiêm túc, "Dừng cả ngày đến phiền ta và Tiểu Loan! Các ngươi muốn có ngày lành, thì chớ làm phiền đến ta, chọc cho ta nổi nóng, liền cho các ngươi biết cái gì là chính phòng phu nhân*? Cái gì là thủ đoạn của mẹ cả?!"

*chính phòng phu nhân cũng nghĩa là vợ cả nhưng trong câu này đề như vậy hay hơn

Sắc mặt Cung di nương trắng bệch như tờ giấy, thừa dịp nói: ""Vâng, nô tỳ đã hiểu rõ."

"Nếu thật sự hiểu rõ, thì hãy khuyên lão gia tỉnh dưỡng thật nhiều, bảo đảm mang thai." Chân thị cười cười, lại hung hăng đâm thêm một đao vào lòng trượng phu, ra vẻ nghi ngờ nói: "Không lẽ Cung di nương có ý nghĩ gì khác? Mỗi ngày quần quít muốn ta lại dây cài nhau, có lẽ là ngóng trông lão gia sớm chết đi, lão gia vừa chết, gia sản nhị phòng đều sẽ thuộc về Thế Kiệt rồi."

Lời nói kinh người đến vậy, Phượng Trình Nương và Phượng Thế Kiệt đều sợ tới mức ngây dại.

Phượng Trạch lại có bộ dáng ngạc nhiên nghi ngờ bất định, nhìn về phía Cung di nương, xem thử vẻ mặt có lộ ra suy nghĩ gì.

"Lão gia, nô tỳ tuyệt không dám!" Cung di nương nói xong câu này cũng chỉ là lời giải thích yếu ớt, nhưng lại không có lời nào khác để nói, giờ phút này mặc kệ là nói cái gì, đều như càng tỏ càng đen thôi. Trong lòng nàng cảm thấy đắng ngắt, khổ đến muốn nói ra, nhưng lại nói không ra, cũng không dám nhận lời nói của chủ mẫu.

Nếu nói là lúc này đã hiểu rõ thủ đoạn lời đing của Chân thị, lần này, xem như đã biết cái gì gọi là trong bông có kim, mà kim còn mang theo kịch độc! Đến tận đây mới hiểu được, nói đến thông minh, ả nham, tâm kế, mình đem so sánh cùng chủ mẫu, bất quá chỉ như một đốm nhỏ ánh sáng đối lập với vàng trắng to sáng rực kia thôi.

---- ngay cả một sợi tóc của người ta cũng không sánh nổi.

Cung di nương cảm thấy hoàn toàn u ám tuyệt vọng.

Vài lần gần đây cùng chủ mẫu trực tiếp giao phong, xem như đem lòng nàng đánh tan thành tro bụi, thậm chí ngay cả oán hận cũng không dám có, sợ mới vừa liễu lĩnh, đã bị chủ mẫu bóp chết tươi! Càng cảm thấy oán hận Nhị Lão Gia, nếu không có hấn..., sự tình làm sao có thể hồng bét như thế? Biết vậy chẳng làm!

Phượng Thế Kiệt nhìn mẹ đẻ, lẩm bẩm nói: "Di nương...tại sao người khóc?" Đối mặt với bên trong Tinh Tuyết Đường không một dấu vết vừa mới có gió tanh mưa máu, hấn còn nhỏ không hiểu, chỉ cảm thấy mẹ cả thật sự nói xấu ô nhục mẹ đẻ, nhưng lại e ngại uy thế, không dám giận, không dám nói thôi.

Nhưng Phượng Trình Nương hiểu rõ.

Đây là mẹ cả giết người không thấy máu!

Trước tiên nói về phụ thân vô năng, cố ý làm hại mẹ để bị đánh cũng thôi đi, bất quá khiến lòng mẹ để lạnh lẽo hơn, nhưng dù sao sau này còn phải dựa vào phụ thân mà sống, không thể gây ra chuyện lớn gì. Nhưng ý nghĩa phía sau lời nói này của mẹ cả..., vốn thân thể phụ thân ốm yếu nhiều bệnh, tính tình lại đa nghi, lời nói âm hiểm này về sau, chỉ cần hơi không khống chế được, sợ là sẽ biến thành một khối u ác tính!

Hơn nữa mẹ cả còn có thể chẳng kiêng nể uy hiếp phụ thân, làm cho phụ thân giận mà không dám nói gì.

Rốt cuộc nàng có gì khiến cho người ta sợ hãi đến vậy? Là người thế nào?! Bộ dạng xinh đẹp vô song như vậy, lại có thủ đoạn lợi hại, độc ác, trong lúc chuyện trò vui vẻ liên tục đem toàn bộ Tinh Tuyết Đường phá hủy.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Hoàng Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Là ai sắp đặt

Từ sau lần trước Chân thị đi qua Tinh Tuyết Đường, Phụng Trạch không còn cho gọi Chân thị hoặc là Phụng Loan tới nữa, mấy mẹ con Cung di nương con cũng không dám tùy tiện xuất môn. Thậm chí ngay cả khi Phụng Thái Phu nhân nghe nói Chân thị đi qua, về sau hỏi ra không có tranh cãi âm ỉ gì, nên cũng nhẫn nhịn, chỉ là lên nói thăm mấy câu.

Chân thị về sau biết được, một mặt nhẹ nhàng xoa đều son phấn trên mặt, một mặt cười nói: "Như vậy rất tốt." Nhìn vào gương soi, hài lòng nói: "Sợ là trừ tang sự trong tương lai của lão gia, bọn họ cũng không dám lại đến phiền ta."

Khóe miệng Chân ma ma cong lên cười theo, nhưng không tiện đáp lại.

Bên trong Tinh Bảo Nguyệt các, mặc dù Phụng Loan không rõ lắm sự tình phát sinh cụ thể ở Tinh Tuyết Đường, nhưng rất mừng khi lỡ tai được thanh tịnh. Dù sao phụ thân và mấy mẹ con Cung di nương, cùng với tổ mẫu, bọn họ mới là người một nhà, vậy thì tương thân tương ái là rất tốt, chỉ xin đừng kéo tới đây phiền nhiễu mình là được.

Mọi thứ trở lại như lúc ban đầu, một lần nữa Tinh Tuyết Đường trở thành sự tồn tại mờ nhạt.

"Tiểu thư, tiểu thư." Thiên Hương cười hi hi chạy tới, bởi vì bên ngoài cơn mưa nhỏ vẫn còn kéo dài, khiến trên tóc nàng dính một ít bọt nước, làm ta lấm tẩm, "Mục Lục tiểu thư của phủ Lí Quốc Công đến thăm người."

Trời mưa mà Mục Nhu Gia còn đặc biệt tới tìm mình? Ánh mắt Phụng Loan lộ vẻ bất ngờ.

"Ai nha, ai nha." Mục Nhu Gia chạy vào, cởi bỏ áo choàng màu đỏ rực giống như lông của tiểu hồ ly, giao cho tiểu nha hoàn nhà mình, "Đi tìm một chậu than hơ khô đi." Sau đó không khách khí ngồi xuống, không đợi người hầu hạ, tự mình rót một ly trà hoa uống, "Ôi..., thiếu chút nữa là ướt hết người ta rồi."

Phụng Loan vội vàng phân phó nha hoàn, "Đi lấy một bộ y phục của ta ra đây."

"Không cần, không cần." Mục Nhu Gia nuốt xuống một miếng nước trà, liên tục xua tay, "Ta đi ngay bây giờ."

Phụng Loan ngạc nhiên hỏi: "Đây là tại sao? Mới đến đã muốn đi rồi."

"Ta lên chạy đến thôi." Về mặt Mục Nhu Gia ngượng ngùng, đuổi nha hoàn ra, cười nói: "Mẫu thân mang ta đi thăm tỷ tỷ ở Đoan Vương phủ..., người còn không biết hả? Đại tỷ tỷ đã có thai bốn tháng."

Phụng Loan khẽ cười, "Vậy à."

Nàng tỉ mỉ nhớ lại, trong trí nhớ, ở kiếp trước trong năm này Đoan Vương phi cũng không có sinh đứa nhỏ, chẳng lẽ là sinh non? Nhưng không tiện nói với Nhu Gia lời này, cũng lười đi nói.

Ngược lại vì vậy nhớ tới kiếp trước còn chưa kịp nhìn thấy đứa nhỏ của mình, không khỏi cảm thấy hoảng hốt.

"Ta và đại tỷ tỷ trò chuyện, sau thấy mệt mỏi muốn đi hậu viện nghỉ ngơi một chút, rồi thừa dịp tỷ tỷ và mẫu thân đang nói về chuyện riêng tư, bản thân chạy ra đây đi tìm người." Về mặt Mục Nhu Gia mang theo biểu tình khoa trương, nháy nháy mắt, "Ta tốt với người chứ?" Thấy nàng vẫn ngờ ngác, đưa tay ra chọc chọc, "'Này! Người cũng không thêm phối hợp với ta."

"Ồ" Phụng Loan hoàn hồn, thu hồi cảm giác thương tâm, "Làm khó người có lòng rồi." Nở nụ cười nói một câu, "Trong lòng ta rất cảm kích, yêu người không hết nữa nha."

"Ai mà tin!" Mục Nhu Gia cau mày, sau đó đứng lên tỏ ra bộ dạng tiểu nữ nhi xấu hổ, "Thật ra..." Mặt nàng ửng hồng, "Ta lên tới gặp người là... có một việc quan trọng hơn."

"Hả? Người nói đi." Phụng Loan không biết nàng còn có chuyện gì quan trọng, chỉ có thể là chuyện vui chơi của tiểu cô nương thôi.

Mục Nhu Gia càng tỏ ra ngượng ngùng xấu hổ, nhỏ giọng nói: "Chính là mấy ngày hôm trước, đại cữu mẫu (dì) tới nhà của ta." Có lẽ lời sắp nói ra cần rất nhiều dũng khí, giọng nói của nàng càng ngày càng nhỏ, "Nói là...muốn thay Nhị biểu ca xin cưới ta."

Phụng Loan mở to hai mắt nhìn, kinh hô: "Thật có chuyện như vậy?!"

"Làm sao, làm sao." Mục Nhu Gia phùng má, mặt hửng, "Người sao lại thế này? Đầu tiên là ghét bỏ Tứ ca không xứng với người, lúc này lại ghét bỏ ta! Ta, ta..., sao không thể làm Nhị tẩu của người chứ hả?!" Giọng điệu của nàng mang theo ủy khuất, xoay mặt đi, "Uổng phí ta luôn đối với người tốt như vậy."

"Không phải." Phụng Loan thấy nàng hiểu lầm, giải thích: "Chỉ là ta có hơi giật mình thôi."

Đương nhiên giật mình.

Trong kiếp trước, Đại đường tẩu (chị dâu) và Nhị đường tẩu của mình là mang họ Phùng, đều là cháu gái bên nhà mẹ đẻ của Đại bá mẫu, một người là cháu ruột, một là cháu họ, còn tạo nên giai thoại Trục lý (chị em bạn dâu).

Như thế nào..., kiếp này Đại bá mẫu đột nhiên coi trọng Nhu Gia rồi?

"Có gì mà phải giật mình?" Mục Nhu Gia bĩu môi, không vui nói: "Từ nhỏ chúng ta cùng nhau lớn lên, bên ngoài cũng không phải không biết, nhìn người vừa rồi như vậy, sùng sốt nửa ngày cũng nói không ra lời." Chỉ chỉ nàng, "Thực là quý đáng ghét không có lương tâm!"

"Được rồi, người đừng quá nhạy cảm." Trong lòng Phụng Loan rất hỗn loạn, trước mắt lại không để ý tới, chỉ đành phải lấy lại tinh thần dỗ vị thiên kim tiểu thư này, "Người nói đi, nói tiếp, ta đang nghe đây."

Mục Nhu Gia lại tiếp tục ngồi xuống, vẻ mặt không vui, "Mẫu thân ta không đồng ý."

Khóe miệng Phụng Loan hơi vênh lên, "Tầm mắt của Đại cô mẫu luôn luôn rất cao, có lẽ có tính toán khác thôi."

Ở kiếp trước, Mục phu nhân vì việc hôn sự của tiểu nữ nhi, ngàn chọn vạn tuyển, đúng là đã chọn một thân phận tốt hơn, đáng tiếc sau lại không thành.

"Còn có thể cao thế nào?" Mục Nhu Gia tức giận, "Đại tỷ của ta đã là Vương Phi, Mục gia cũng không thể có thêm một Vương Phi? Hơn nữa, tuổi tác không thích hợp nha." Giọng nói của nàng oán giận, "Thật là không biết, rõ ràng là việc tốt thân càng thêm thân, mẫu thân nghĩ như thế nào mà lại không muốn."

Trong giọng nói của nàng, là hoàn toàn vừa ý hôn sự này.

Phụng Loan nghe xong cảm thấy buồn cười, "Người rất muốn gả cho Nhị ca của ta?"

Sắc mặt Mục Nhu Gia khẽ biến hồng, "Nhị biểu ca vóc người tốt, lại thông minh, hơn nữa... luôn kể rất nhiều chuyện cười, nếu sống cùng với huynh ấy, khẳng định không bị buồn." Cặp mắt của nàng sáng lên, giống hai ngôi sao nhỏ, mang theo vẻ trong suốt thuần khiết đặc thù của thiếu nữ, bên trong chứa đầy những ảo tưởng tốt đẹp.

Phụng Loan nhìn thấy, trong lòng thờ dài, năm đó mình cũng đối với Tiểu Đặc từng có ảo tưởng chứ? Lắc lắc đầu, bỏ qua một bên những ký ức kiếp trước, nói một câu vui đùa, "Được lắm nha đầu, thậm chí ngay cả sống sao người cũng nghĩ kỹ rồi."

"Hừ!" Mục Nhu Gia đập tay lên bàn, giả bộ uy hiếp, "Người còn cười nhạo ta sẽ giận thật đó!" Sau đó lại là vẻ mặt khó hiểu, nói nhỏ, "Nói cái gì mà không thích hợp, muốn tìm cho ta mối hôn sự tốt hơn, nhưng trong kinh thành so với Phụng gia còn có nhà nào tốt hơn sao?"

"Cũng không phải là không có." Phụng Loan nhớ tới kiếp trước, nói: "Chẳng hạn như phủ Tương thân vương, biểu bá (bác họ) của ta, nhà ông chỉ có một con trai độc nhất, người gả qua chính là Thế tử phi, lại qua vài năm, không chừng trở thành Tương Thân Vương phi thì sao?"

Kiếp trước, Mục Nhu Gia đính thân cùng Tương thân vương Thế tử, sau này Phụng gia xảy ra chuyện, việc hôn sự tự nhiên là không giải quyết được.

Có lẽ chính vì bị Tương thân vương rũ sạch quan hệ, cho đến lúc Anh Thân Vương liên quan tới loạn đảng, sau đó Phụng gia bị tịch biên, Mục phu nhân tỏ ra vô cùng tuyệt tình cắt đứt quan hệ. Không chỉ có không thay Phụng gia cầu tình, thậm chí ngay cả nữ quyến bị đẩy làm nô (nô tỳ), nàng đều không có chuộc thân giùm, để cho nữ quyến Phụng gia tự sinh tự diệt!

Có thể thấy được tính tình bạc bẽo bao nhiêu.

Chẳng lẽ Mục phu nhân không biết rõ, nữ quyến làm nô, đặc biệt nữ quyến cao môn đại hộ (nhà cao cửa rộng), sẽ gặp phải việc gì sao? Nghe nói có một loại người đê tiện, chuyên môn đi mua tội nô là nữ quyến nhà quan, sau đó hưởng dụng bữa bãi, rồi khoe với người khác rằng 'Ta đã ngủ với tiểu thư nhà quan nào đó, ngủ với phu nhân hầu môn nào đó.'

Mẫu thân các nàng, trong lòng có lẽ biết rất rõ ràng.

Trong lòng Phụng Loan thở dài một tiếng.

"Trương Thân Vương phi?!" Mục Nhu Gia trừng lớn đôi mắt sáng, phi nhỏ: "Ai thèm! Vài năm trước đây ta có gặp qua Trương Thân Vương Thế tử một lần, một tên đen đúa béo tròn vừa cao vừa lớn, tướng mạo hung hăng, so với Tam biểu ca cũng không bằng đây."

"Vậy ngươi tính làm sao bây giờ?" Phụng Loan kiểm chế cảm xúc phập phồng hỏi.

"Dù sao cũng phải đi tranh thủ một lần." Mục Nhu Gia như là đã có chủ ý, cũng không có nói tí mĩ, mà chỉ nói: "Hôm nay ta lẳng lơ từ cửa sau đến, không có người biết. Là muốn ngươi giúp một chuyện, trong thời gian này, trước mặt Đại cửu mẫu nhớ nói vài lời hay về ta." Nàng xấu hổ một lát, "Ừm..., nếu thấy Nhị biểu ca, cũng có thể, cũng có thể vừa vắn nói vài câu tốt đẹp."

Trong lòng Phụng Loan không coi trọng hôn sự này.

Tính tình Mục phu nhân luôn cao ngạo, lúc trước hai lần xin cưới nữ nhi Phụng gia, trước bị mình cự tuyệt, sau lại bị Trình Nương cự tuyệt, nhất định cảm thấy oán trách người nhà mẹ đẻ không nể mặt. Dưới loại tình huống này làm sao bà có thể tự đánh vào mặt mình, đem nữ nhi gả về Phụng gia? Càng không cần phải nói, Nhị ca Phụng Thế Ngọc vẫn không thể thừa kế tước vị.

Cho nên ôn nhu khuyên nhủ: "Tính tình mẫu thân ngươi thường ngày, ngươi còn không rõ ràng sao? Tuy rằng Nhị ca của ta rất tốt, nhưng tước vị phủ Quốc Công không tới phiên huynh ấy, cùng lắm con đường làm quan trong tương lai chỉ là nhờ ân huệ, làm sao sánh được với tương lai là Trương Thân Vương phi? Đại cô mẫu sẽ không đồng ý việc hôn sự này với Phụng gia đâu, có lẽ không phải ai khác, hơn phân nửa là muốn đem ngươi hướng tới bên phủ Trương Thân Vương rồi."

"Là ta lập gia đình, chứ không phải bà!" Nhìn Mục Nhu Gia để nói chuyện, kỳ thật có chút tính tình bướng bỉnh, đứng dậy dậm chân, "Ngươi chó xía vào, dù sao cứ chờ gọi ta là Nhị tẩu đi."

Phụng Loan bị nàng chọc cho tức cười, "Nào có nha đầu không biết xấu hổ như ngươi? Xấu hổ xấu hổ xấu hổ."

"Ta không biết xấu hổ đó!" Mục Nhu Gia đe dọa: "Chờ ta trở thành Nhị tẩu của ngươi, xem ta trừng trị ngươi thế nào, Tiểu Cô Từ (em chồng) khó chơi đáng ghét! Hừ hừ, đến lúc đó đừng hòng xin ta tha cho."

"Ồi chào, sợ quá đi." Phụng Loan giả bộ kinh hãi, phối hợp với nàng, liên tục xua tay cười nói: "Nhị tẩu tha mạng."

"Bây giờ phải trừng trị ngươi một chút trước."

Hai người lăn lộn náo loạn một trận trên giường nhỏ.

"Được rồi, được rồi, thời gian không còn sớm." Mục Nhu Gia đứng dậy chỉnh lại tóc, nói: "Nếu ta còn không chạy về lại phủ Đoan Vương, chỉ sợ mẫu thân và tỷ tỷ phát giác." Không dám dừng lại lâu, vội vàng đi ra, đến cạnh cửa còn quay đầu lại, "Tiểu Loan, nhớ phải giúp ta nói chuyện nha."

Giống như một con gió, tới cũng nhanh, đi cũng nhanh.

Phụng Loan nhìn bóng dáng màu đỏ đi xa, tươi cười dần dần phai nhạt.

Chuyện này quá quái lạ rồi.

Trừ mình hiểu biết nội tình kiếp trước ra, ngoài việc không coi trọng Mục Nhu Gia gả tới Phụng gia, càng đối với chuyện chủ động xin cưới nàng của Đại bá mẫu, cảm thấy thật không ngờ! Thứ nhất, Đại bá mẫu và Mục phu nhân quan hệ không tốt lắm, thứ hai tính tình Mục phu nhân rất cao ngạo, làm sao Đại bá mẫu có thể đi kết thân gia lợi hại như vậy? Tim về một con dâu mà mình không áp chế được? Chẳng phải là tự khiến bản thân chịu tội?

Lại nói, Đại đường tẩu (chị dâu họ) xuất thân từ Phùng gia Quả Nghi Hầu, tuy nói cũng coi như cao môn đại hộ, nhưng sao có thể so sánh với phủ Lí Quốc Công quyền thế lừng lẫy? Nếu Mục Nhu Gia gả cho Nhị đường ca, thân phận nàng cao, mẫu thân lại lợi hại, làm sao Đại đường tẩu có thể áp chế em dâu? Sau này Đại đường tẩu làm chủ việc nhà bếp núc, cũng sẽ bị hạn chế khắp nơi.

Dù sao Đại bá mẫu cũng phải suy nghĩ cho cháu gái bên nhà mẹ đẻ, không nên đi xin cưới Mục Nhu Gia.

Cho nên Đại bá mẫu đi Mục gia cầu thân, đem mặt nóng dán vào mông lạnh của Mục phu nhân, bản thân phải rất khó chịu, khẳng định không phải nàng tự nguyện, mà là bị bắt ép đi.

Người có thể làm cho Đại bá mẫu để bản thân chịu uất ức, có lẽ chỉ có Đại Bá Phụ thôi.

Vậy chuyện này lại càng kỳ quái.

Trước mặt Tây Lương đại chiến đã muốn đột phát, thời cuộc căng thẳng.

Lẽ ra mấy ngày nay, nên là lúc Đại Bá Phụ bận tới mảy tới mặt, khuyên giải Anh Thân Vương, chu toàn trước mặt Hoàng thượng, cùng mưu sĩ tìm cách, việc nào mà không tốn sức lực và thời gian? Đáng lẽ ông bận trăm công ngàn việc, hẹn hò với mẫu thân đã thật kỳ quái, giờ còn bận việc hôn sự của con trai nữa là sao?

Xem chừng rốt cuộc là có vấn đề gì đây? Trong một lúc không thể nghĩ ra.

Nửa đêm, ngoài cửa sổ vang lên tiếng mưa rơi tí tách, không lâu sau mưa càng rơi càng lớn, thỉnh thoảng còn có vài tiếng sấm nổ vang, ngoài cửa sổ điện quang lóe lên không ngừng. Khương ma ma vén rèm tiến vào, thay Phụng Loan chỉnh lại chăn, thấy nàng còn chưa ngủ, hỏi một câu, "Tiểu thư có sợ không? Bên ngoài đang sấm sét đó."

Vốn chỉ là thuận miệng hỏi.

Phụng Loan xúc chấn lên, vẫy tay nói: "Ma ma lại đây cùng nhau ngủ đi."

Khương ma ma hơi sững sốt, rồi nghĩ lại mấy ngày trước nàng bị phu nhân răn dạy, sau lại bị lão gia làm khó, trong lòng khẳng định vô cùng tủi thân, bà không khỏi cảm thấy thương tiếc. Vì thế cời áo khoác, ngồi xuống dỗ nàng, cười nói: "Đừng sợ, đừng sợ, ma ma ở cùng tiểu thư."

Phụng Loan ôm nhũ mẫu, đầu vùi vào bên hông bà, mềm mại, còn có mùi hương quen thuộc từ nhỏ đến lớn, cùng với những cái vuốt ve dịu dàng, trong lòng nàng từ từ trở nên êm dịu.

Mấy ngày kế tiếp, những cơn mưa nhỏ vẫn kéo dài.

Đến hôm nay, cuối cùng sau cơn mưa trời lại sáng, khí trời được nước mưa tẩy rửa trở nên tươi mát xanh biếc.

Phụng Loan ngồi trên hành lang suy nghĩ sự việc, Khương ma ma lo nàng bị lạnh, khoác thêm áo choàng gấm Thụy Văn dệt từ lông chim cho nàng, lại sai người lấy canh đường đỏ, đổ nàng uống một chén. Sau đó kêu đám người Bảo Châu canh giữ phía trước, nghiêm lệnh không cho phép ra ngoài, miễn cho giẫm lên mặt đất nhiễm bệnh thấp*, nhiều lần căn dặn, xong mới trở về phòng mình ngủ lại.

*bệnh thấp: các triệu chứng lên nấm ở chân tay, ngứa mắt

Bảo Châu cười đề nghị, "Nếu tiểu thư thấy buồn, hay là chơi cờ đi? Hoặc bày giấy mài mực, luyện chữ?"

Trong lòng Phụng Loan trăm việc rắc rối, không kiên nhẫn nói: "Lười động."

Bảo Châu cảm thấy hơi ngượng ngùng, lại lo sợ bất an, ---- mặc dù không có chứng cứ thực tế, nhưng mình cứ cảm thấy, tiểu thư không thích mình lắm, càng yêu thích Đại Mạo hơn.

Không khỏi ngẩng đầu nhìn Tiểu Chủ Tử, có ý muốn nhìn ra manh mối.

Chỉ thấy nàng một thân y phục tao nhã, khoác áo choàng Thụy Văn, cả người nhỏ nhắn yếu ớt, khoe mắt đuôi lông mày mang vẻ ưu sầu oán trách nhàn nhạt khó tả. Ai.. dung mạo, gia thế, thân phận của tiểu thư như vậy, còn có cái gì phải buồn phiền? Đáng tiếc lúc trước nàng không tranh làm Thành vương phi, việc hôn sự với Mục gia cũng đẩy đi, không biết tương lai sẽ gả cho người nào.

Nhưng bất kể là ai, vẫn là nhân vật hạng nhất nhì trong kinh thành.

Bảo Châu đang ảo tưởng mộng đẹp làm nha hoàn hào môn, miên man bất định.

"Ôi, mưa lớn." Thiển Hương che dù trở về từ bên ngoài, trên người không bị ướt, chỉ có đôi giày thêu bị vấy bùn bẩn. Nàng không để ý tới việc đổi giày, trước tiên nói, "Đại phòng bên kia rất nóng, nghe nói Đại phu nhân chuẩn bị cho Mục gia và Vương gia kết thân, nhà chúng ta có song hỉ lâm môn đấy."

Phụng Loan giật mình, "Song hỉ lâm môn?"

"Dạ." Thiển Hương cười nói: "Còn có một chuyện cười nữa."

Nàng vừa nói như thế, bọn nha hoàn nhàn rỗi bên cạnh đều vây quanh.

Thiển Hương hắng giọng một cái nói: "Vốn là đại phu nhân đi Mục gia cầu thân, Mục phu nhân có chút chần chờ, nói nữ nhi tuổi còn nhỏ..."

Phụng Loan trầm nghĩ, quả nhiên Mục phu nhân không đồng ý hôn sự này, nói vậy không chỉ hơi chần chờ, mà là quả quyết cự tuyệt, chỉ là Thiển Hương không dám nói trắng ra thôi.

Bên kia Thiển Hương lại nói: "Nhưng không biết tại sao, tin tức Mục gia và Phụng gia muốn làm thông gia, không qua mấy ngày đã truyền ra, thậm chí còn truyền đến bên ngoài, hiện nay khắp kinh thành đều biết rồi." Nàng hé miệng cười, không dám nói đến sự tức giận của Mục phu nhân, "Cho nên, Mục Lục tiểu thư rất nhanh sẽ là Nhị nãi nãi của chúng ta."

Phụng Loan nhướng mày, lại còn có chuyện như vậy?! Tin tức thông gia truyền ra rất nhanh, khiến cho Mục phu nhân phải đồng ý hôn sự này, chỉ sợ..., đây là biện pháp mà Mục Nhu Gia đã nói.

Tin tức thông gia của Mục gia và Phụng gia, ầm ỉ đến ai cũng biết, rơi vào trong tai Trương Thân Vương phi, họ chắc chắn sẽ không liều mạng đắc tội

phủ Phụng Quốc Công mà cưới lại Mục Nhu Gia. Chặt đứt mộng đẹp cho nữ nhi làm Thế tử phi của Mục phu nhân, không chọn ra con rể tốt hơn so với Nhị ca, lời đồn đãi vẫn còn phát triển, bà cũng chỉ có thể nén giận nhận mối hôn sự này thôi.

Ai... Lá gan của Nhu Gia thật sự quá lớn rồi!

Làm sao nàng chắc chắn hôn sự này nhất định có thể kết thành đây? Ngộ nhờ bất thành, đầu tiên sẽ bị phủ Tương Thân Vương vứt bỏ, sau đến bị Phụng gia vứt bỏ, chẳng phải hai đầu đều thất bại? Như vậy rất xấu hổ.

Trong đầu Phụng Loan bỗng nhiên chợt lóe lên ý nghĩ.

Nhớ rõ lúc ấy, Mục Nhu Gia cứ dặn mình, phải nói tốt cho nàng trước mặt Đại bá mẫu và Nhị ca, nhưng không có nhắc đến Đại Bá Phụ..., Đại Bá Phụ đã đáp ứng điều gì với nàng sao? Cho nên mới lớn mặt như thế.

Thiên Hương bên cạnh còn nói chưa xong, cười nói: "Đại phu nhân bảo rằng, Nhị gia và Tam gia đều bướng bỉnh, giống như ngựa hoang không có dây cương, phải vói vàng cưới con dâu về, mới có thể yên tâm. Còn nói, cùng một lúc cưới hai con dâu, là song hỉ lâm môn, sau này bà cũng có thể bớt lo..."

Phụng Loan mơ hồ cảm thấy có điểm không đúng, lại không bắt được dấu vết, bọn nha hoàn cứ xì xầm xì xào, khiến mình phân tâm, vì thế phát tay, "Các người ra bên cạnh mà trò chuyện."

Nụ cười trên mặt Thiên Hương cứng lại, giật mình, "Dạ." nhanh chóng lui xuống.

Các nha hoàn khác cũng lập tức giải tán.

Bảo Châu là người đi cuối cùng, nàng càng cảm thấy lo lắng, tiểu thư là làm sao? Không thích mình, ngay cả Thiên Hương cũng ghét sao? Đồi la trước kia, không phải nàng rất thích nghe chuyện mới mẻ này nọ sao? Trong lòng Bảo Châu lo sợ, quay đầu nhìn thấy bóng dáng Đại Mạo ở trong phòng, âm thầm phi nhỏ, rồi mới lui xuống.

Mà trên hành lang, Phụng Loan đang phân tích những sự tình phát sinh mấy ngày gần đây.

Tây Lương đại chiến..., Bá phụ không vội đi tìm Anh Thân Vương khuyên bảo, lại cùng mẫu thân hẹn hò, sau đó..., là việc hôn sự của Nhị ca và Tam ca, được xử lý nôn nóng vội vàng như thế.

Trong này rốt cuộc ẩn giấu điều gì? Mơ hồ cảm thấy, chỉ sợ bên ngoài có đại sự xảy ra, cho nên mới làm cho Đại Bá Phụ đặc biệt khẩn trương, đối với tiểu bối Phụng gia bắt đầu sắp xếp an bài, cùng các đại gia tộc kết thông gia.

Chẳng lẽ..., Đại Bá Phụ không có khuyên được Anh Thân Vương? Hay vẫn không thể nào thay đổi chủ ý của Hoàng đế?!

Trong lòng nàng thấy bất an!

Xem ra chuyện trên đời, sẽ không bởi vì người lo lắng, phiền não, mà hướng tới hướng phát triển tốt, ngược lại người càng không hy vọng cái gì, lại càng dễ dàng xuất hiện cái đó.

Việc Phụng Loan lo lắng, cuối cùng vẫn xảy ra đúng như đã định.

Không qua mấy ngày, quả nhiên trong hoàng cung có thánh chỉ ban xuống. Hoàng đế tuyên bố những ngày gần đây có nghịch tặc Tây Lương náo động, quấy rầy dân sinh, nói một tràng quan trường hùng tâm chí lớn, cuối cùng đặc biệt phong hoàng huynh Anh Thân Vương làm Chấn Bắc Đại nguyên soái, thống lĩnh hai trăm ngàn đại quân xuất chinh Tây Lương, uy phong lẫm lẫm vang dội khắp triều đình!

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Hoàng Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Loạn trong loạn

---- Anh Thân Vương lĩnh binh xuất chinh Tây Lương!

Lần này, Phụng Loan cũng không ngồi yên nữa.

Vốn bởi vì chuyện ngày đó trong địa đạo, nghĩ tạm thời lánh tránh Đại Bá Phụ, nhưng sự tình liên quan đến vận mệnh Phụng gia, làm sao còn muốn quan tâm tới quan hệ của Đại Bá Phụ và mẫu thân nữa chứ? Phụng gia gặp chuyện không may, tất cả từ trên xuống dưới đều đi tìm cái chết!

Nàng vội vã đi Tùng Phong Thủy các, thật không khéo, người cũng không có ở đây.

Nha hoàn trả lời: "Đại lão gia còn chưa trở về."

Phượng Loan ngồi xuống ghế.

Nha hoàn hơi kinh ngạc, nhưng lại không dám mở miệng kêu nàng đi.

Chuyện gần đây Nhị phu nhân đại náo Tĩnh Tuyết Đường, bề ngoài tuy nói không cho loan truyền lung tung, nhưng ngầm trong lòng, từ trên xuống dưới Phượng gia còn có người nào không biết? Hơn nữa, ngoại trừ Nhị phu nhân lợi hại, vị tiểu thư con vợ cả cũng không phải dễ chọc vào.

Tiểu thư là người được nuông chiều, trong phủ ngay cả Thái phu nhân và Đại phu nhân khi thấy nàng, cũng phải đỡ dành, nhường nhịn vài phần.

Càng không cần phải nói, cô nương Phượng gia luôn được gả đi tốt, từ Hoàng thất Quý tộc, đến quan lại công khanh, Phượng gia có nữ nhi là một nhà có, nhiều nhà cầu, không chắc vận may của vị Tiểu Cô Nãi Nãi này ra sao đây. Không chừng làm Hoàng phi, Vương Phi, nếu không cũng là Công Hầu phu nhân, hoặc là phu nhân Quan gia nhà cao cửa rộng, làm sao đắc tội tới được?

Cho nên chạy nhanh đến cười nịnh nọt, dâng trà ngon, "Nhị tiểu thư tạm thời ngồi một hồi."

Phượng Loan không hề liếc mắt nhìn một cái, phát tay nói: "Đi xuống."

Lòng nàng tràn đầy bất an và sợ hãi khó mà diễn tả bằng lời, kiếp trước Phượng gia bị tội, cả ngày hôm đó, tiếng khóc than vang vọng khắp nơi, rất nhiều tiếng kêu gào thảm thiết, đúng là một cảnh tượng nghiêng trời lệch đất, vẫn rõ ràng như cũ trước mắt.

Còn nhớ lúc ấy, bản thân mình nhìn đầy sân quan binh xông tới, sợ hãi đến kinh hoàng. Từ sân sau đi ra ngoài, lòng mình nóng như lửa đốt muốn đi tìm mẫu thân, trong tâm mắt nhìn thấy hạ nhân chạy tán loạn khắp nơi, hét chói tai, chạy trốn, có nha hoàn đụng phải mình cũng không để ý tới, chỉ chạy như bay tới Hải Đường Xuân viện, khóc gọi: "Nương, nương..."

Chẳng sợ mẫu thân không thích thân cận mình, nhưng khi gặp được nguy hiểm, đứa nhỏ tìm kiếm mẫu thân cũng là bản năng từ lúc sinh ra đã có.

Bên trong Hải Đường Xuân viện, cảnh tượng hỗn loạn vô cùng thê thảm.

Mình bước lên bậc thang, vào trong phòng ngủ, chỉ thấy bốn người Chân ma ma vây quanh trước giường thành một vòng dày đặc, không khí bi thương ở trong phòng lan tràn. "Nương..., nương, người có ở bên trong không?" Minh cố sức đẩy bọn nha hoàn ra, vọt tới vào tận bên trong, vội vàng nói: "Mẫu thân, chúng ta chạy mau..."

Nhưng trong chớp mắt, bản thân ngầy ngẩn cả người.

Mẫu thân mặc y phục gấm tứ xuyên thêu hoa mẫu đơn tơ vàng, áo ngoài lụa mỏng màu tím sáng rực, bên trong gấm cầm tú thêu hoa sen tím thắm, trên tay còn khoác khăn lụa phi vân mà bà thích nhất, một chiếc ly vàng ngọc rơi xuống bên cạnh lăn vấy lãng ba. Trên mặt trang điểm theo kiểu phi hà*, vết hồng mờ nhạt tan ra, cả mái tóc đen vấn kiểu bàn ngọc vọng tiên, giống như một mỹ nhân nằm ngủ đang chìm sâu trong giấc mộng.

Điều duy nhất không hợp thời, chính là người nằm ở trên giường, còn mang đôi giày thêu bách điệp hạnh hoàng** màu vàng.

"..." Minh chỉ có thể há to miệng, rốt cuộc kêu không ra một âm thanh nào.

Khương ma ma xông lên, nước mắt rơi như mưa, ôm thật chặt mình vào lòng, tiếng khóc bi thương nói: "Tiểu thư đừng nhìn, đừng nhìn..., phu nhân chỉ đang ngủ thôi."

Nhớ tới kiếp trước, Phượng Loan không thể kìm hãm hai mắt đầm lệ mịt mù được.

"Tiểu Loan." Không biết Phượng Uyên đã vào bao lâu, kinh ngạc nói: "Ngươi sao lại ngồi một mình ở đây khóc thế này?"

Phượng Loan ngẩng đầu, chùi khô nước mắt, không biết nên giải thích thế nào.

"Vào đây rồi nói." Phượng Uyên lập tức đi vào phòng trong, chờ cháu gái theo vào rồi đóng cửa lại, mới hỏi: "Có phải ngươi đã nghe nói chuyện Anh Thân Vương xuất chinh rồi? Ngươi nha, cho dù trong mộng có thấy được nguy hiểm gì, nhưng còn chưa xảy ra, không cần sợ đến như vậy."

Phượng Loan chưa sót cười, "Dạ."

Phượng Uyên ngồi xuống ghế bành, trầm giọng nói: "Mộng của ngươi, đoán được sự việc, ta đều nói tường tận với Anh Thân Vương và bọn họ. Tương Thân Vương và Ly Áp Trưởng Công Chúa còn tin vài phần, có chút bận tâm, Anh Thân Vương ông ấy..." Thở dài một tiếng, "Xưa nay ông ta chuyên quyền độc đoán quen rồi, làm sao nghe lọt tai?"

"Cho nên ông ấy có ý muốn đi xuất chinh?!" Phượng Loan vội la lên.

"Ừ." Phượng Uyên vuốt cằm, giải thích: "Anh Thân Vương nói, mộng vốn là giả dối không có thật, chỉ là ngẫu nhiên có vài việc ứng nghiệm, bắt quá chi là may mắn. Còn nói, dù sao mộng của ngươi đã báo trước, như vậy nếu biết Hoàng đế có ý động thủ, trước tiên chỉ cần đề phòng, chẳng lẽ bản thân còn có thể ngu đến mức thực sự bị hãm hại?!"

Phượng Loan không còn gì để nói.

Nhưng có thể hiểu được, đối với Anh Thân Vương loại người này, ngay cả Hoàng đế cũng không sợ, thì tới bây giờ còn có gì phải sợ nữa.

Phượng Uyên lại nói: "Ông ta còn bảo rằng, qua thêm vài năm ông sẽ sáu mươi tuổi, làm sao còn có cơ hội lãnh binh xuất chinh? Làm người sống cả đời, đến già có thể oanh oanh liệt liệt một lần mới đáng giá." Lắc lắc đầu tràn đầy vô lực và bất đắc dĩ, "Thậm chí ông ấy còn uy hiếp ta, nói nếu tiếp tục ngăn cản, sẽ cắt đứt tình cảm thân thích với Phượng gia."

"Vậy làm sao bây giờ?" Phượng Loan lo lắng hỏi: "Cứ như vậy nhìn ông ta đi Tây Lương chịu chết? Còn liên lụy Phượng gia."

"Không làm gì được, không thể quản bọn họ." Phượng Uyên lắc đầu liên tục, "Tuy nói Anh Thân Vương là biểu ca của ta, nhưng...nếu Hoàng đế nói, mười phần ông ta còn chịu nghe ba, với ta thì không thể khuyên nổi." Thờ dài, "Về phần ra hạ sách ngáng chân, không để Anh Thân Vương xuất chinh, theo tính tình của ông ta, nhất định sẽ làm cho người nhà họ Phượng mất mặt."

Phượng Loan đối với phủ Anh Thân Vương không có cảm tình gì, bọn họ không nghe khuyên, lại không quản được, chỉ phải mặc kệ Anh Thân Vương thôi. Nàng lo lắng là Phượng gia, vội hỏi: "Bọn họ cũng không nghe khuyên bảo, vậy còn chúng ta? Người của Phượng gia phải làm sao? Dù sao Anh Thân Vương xuất thân từ Thái Phượng Thục phi, nếu ông ấy gặp chuyện không may, thì Phượng gia cũng không thể tránh khỏi, lập tức sẽ tự rước lấy họa."

"Đạo lý này ta đương nhiên biết." Phượng Uyên gật gật đầu, sau đó nói: "Có một số việc nếu không nghĩ theo chiều hướng xấu, có lẽ sẽ không cảm thấy được. Trong khoảng thời gian này, ta đã cẩn thận quan sát Hoàng đế, và thái độ của ngài, mơ hồ... thật sự có ý muốn quét sạch trở ngại." Lại một hồi thờ dài, "Chuyện này cũng không kỳ lạ, dù sao Hoàng đế đã đăng cơ mấy chục năm, để tâm tiềm long*, sớm từ lúc mới lên ngôi đã có tính toán rồi."

*ý nói đế vương đều có chí lớn và hoài bão

Năm đó Hoàng đế vừa đăng cơ, phe cánh còn yếu, căn cơ bất ổn, không thể không cùng các thần tử chu toàn, kính trọng quyền quý, nhún nhường hoàng huynh quyền thế hiển hách, nhưng cũng không thể nhẫn cả đời? Muốn thật như vậy, thì chỉ sợ Hoàng đế cũng không sáng mắt.

Mà Anh Thân Vương thì thẳng thắn, ương ngạnh quen rồi, bất quá cũng giống như một đứa trẻ.

Phượng Loan căn cứ theo kiếp trước không ngừng suy đoán, tình tế phân tích, "Cháu nghĩ rằng, không hẳn Hoàng đế muốn đuổi tận giết tuyệt, chưa nói tới ông ta có niệm tình cũ hay không, chỉ riêng vì giữ tốt thể diện, sẽ không tiện đem đám công thần đuổi tận giết tuyệt."

Ánh mắt Phượng Uyên lộ ra sự tán thưởng, gật gật đầu, "Nói tiếp đi."

"Hoàng đế muốn là làm cho toàn bộ triều thần dân chúng quy phục, thế mới là vui mừng chỉ vì vua." Phượng Loan nhớ lại kinh nghiệm kiếp trước ở trong cung, dù sao cũng phải nói đến, Thánh thượng không phải là loại vua tàn bạo, coi như vẫn còn biết đạo lý. Thảm án Phượng gia có rất nhiều nguyên nhân, tất cả đều không phải do một tay Hoàng đế tạo thành, "Nhưng nếu Anh Thân Vương có tội, Phượng gia khó tránh khỏi liên lụy, đến lúc đó cho dù Hoàng đế không nhẫn tâm, đối thủ của Phượng gia thì sao? E rằng không ít kẻ bỏ đá xuống giếng."

"Đúng vậy." Lời này xem như nói đúng đáy lòng của Phượng Uyên. Trước mắt Phượng gia phong cảnh cường thịnh, đối thủ Phượng gia cũng phải hết cách, nhưng một khi Phượng gia có chuyện, ---- mọi người đẩy tường đổ, có thể bọn họ sẽ bày ra nhiều thủ đoạn lợi hại! Đặc biệt thánh ý là muốn xử trí Phượng gia, vậy thì càng nguy hiểm rồi.

Lòng Phượng Loan nóng như lửa đốt, nói tiếp: "Nếu chúng ta không khuyên nổi Anh Thân Vương, vậy thì tự mình phải lo thật tốt, tranh thủ thời gian, rời khỏi trận chém giết giữa Hoàng đế và thần tử thôi." Nàng đưa ra đề nghị, "Nếu không Đại Bá Phụ và Đại ca hãy từ quan, chúng ta tạm thời tránh đi, thậm chí có thể trở về nguyên quán (quê nội) vài năm."

"Không được." Phượng Uyên lắc đầu, "Làm như vậy không nói là rất lộ liễu, hơn nữa đang yên đang lành, ta lấy lý do gì đi từ quan? Hoàng đế sẽ nghĩ như thế nào? Các nhóm triều thần khác lại sẽ nghĩ như thế nào? Cho dù cáo lão..." Hắn cười khò, "Tuổi của ta cũng không đủ trình độ."

"Vậy làm sao bây giờ?" Phượng Loan đứng ngồi không yên, hoảng loạn nói: "Cứ như vậy ngồi chờ sao?"

"Được rồi, đừng quá lo lắng." Phượng Uyên thật không muốn nàng nóng vội, cười nhạt một tiếng, "Đại quân của Anh Thân Vương xuất chinh đi đến Tây Lương, dù sao cũng phải hơn hai mươi ngày nữa, đợi đến lúc hai bên đánh nhau, ít nhất là một tháng. Huống chi, ông ta đã có phòng bị, chỉ sợ sự tình còn có thể chuyển xấu. Tóm lại, trong khoảng thời gian này ta sẽ đem Phượng gia an bài xong, mặc kệ người khác như thế nào, ta sẽ không để cho Phượng gia đi theo chịu chết."

Phượng Loan nghe đại bá nói như vậy, thoáng cảm thấy yên ổn, chính là vẫn chưa thể hoàn toàn yên tâm, "Thật không có vấn đề sao? cháu gái nghĩ, đây cũng không phải là một chuyện hoàn thành dễ dàng."

Phượng Uyên cười nói, "Chuyện này người không nên quan tâm, ta và Đại ca người cùng bọn họ, còn có Mạc Liêu Môn, sẽ cẩn thận bàn bạc như thế nào làm việc chu toàn." Nhìn cháu gái, ngược lại khuyên một câu, "Mẫu thân người không phải loại người như người nghĩ đâu, trong lòng nàng cực kỳ đau khổ..."

Phượng Loan lập tức mím môi, quay đầu đi chỗ khác

Phượng Uyên thờ dài một tiếng, "Thôi, tương lai sẽ có cơ hội giải thích với người."

"Vậy tại sao không thể nói bây giờ?" Phụng Loan cảm giận nói.

"Phụ thân" Tiếng nói của Phụng Thế Triều ở bên ngoài vang lên, hần hô: "Nhi tử có thể vào không?"

"Vào đi."

Phụng Thế Triều gần hai mươi tuổi, tuy còn trẻ tuổi, nhưng tính tình trầm ổn, rất được bá phụ thưởng thức. Đi vào bất ngờ nhìn thấy đường muội, ánh mắt cũng chỉ là có hơi kinh ngạc, "Nhị muội muội."

"Đại ca." Phụng Loan đứng lên chào.

Phụng Uyên có việc cần nói rõ với nhi tử, nhân tiện nói: "Tiểu Loan, người về trước đi."

Phụng Loan còn muốn hỏi chuyện của mẫu thân, nhưng thất đường huynh, làm sao mở miệng? Tuy rằng không cam lòng, nhưng đành phải mang theo oán trách cáo từ.

"Phụ thân, vậy phải làm sao bây giờ mới tốt?" Phụng Thế Triều tiến lên đóng cửa, trở về nói: "Hiện tại thánh chỉ đã hạ, Anh Thân Vương đúng là vẫn không nghe khuyên bảo." Hần nói như vậy, nhưng có hơi chần chờ, "Nhưng thật sự có thể tin vào mộng của Tiểu Loan sao? Nhi tử nghe được luôn cảm thấy quá mức mơ hồ."

"Mộng của Tiểu Loan chính là một lời nhắc nhở." Âm thanh Phụng Uyên lạnh lùng nói: "Ta tin tưởng, không chỉ là nàng, mấy ngày nay quan sát Hoàng đế!" Ông nâng ly trà lên uống một ngụm, "Theo người của chúng ta hồi báo, Hoàng đế đang âm thầm điều tra một ít chuyện xưa, vài việc đều có thể có dính líu quan hệ tới Anh Thân Vương, đợi cho lục ra được, cũng đủ cho hần uống một ấm đầy rồi."

"Thật sao?!" Về mặt Phụng Thế Triều kinh hãi, "Vậy..., phụ thân có nói với Anh Thân Vương không?"

Phụng Uyên cười lạnh nói: "Tính tình của ông ta, có chỗ nào là sợ hơn người? Nói Hoàng đế đang tra, ông ta cũng chỉ bảo đem chứng cứ liên quan thiêu hủy là được. Cũng không hiểu được, cái gọi là quân muốn thần tử thần không thể không tử, tội danh là có thể làm ra, có đôi khi thậm chí căn bản cũng không cần tội danh."

"Nói như vậy, lần này Hoàng đế là đã hạ quyết định nhấn tâm rồi."

"Đúng vậy." Ánh mắt Phụng Uyên sa sầm tựa như muốn nổi mưa, mây đen dày đặc, từ từ nói: "Lúc trước vốn Anh Thân Vương có thể đăng cơ để vị, nên có nhiều lời oán giận, thường xuyên nói một ít lời nói không thích hợp. Năm đó Hoàng đế vừa mới đăng cơ, lại bị mẹ cả Phạm Thái hậu quản chế không tiện động thủ, hiện nay Phạm Thái hậu đã chết, quyền lực trên tay Hoàng đế càng lúc càng lớn, làm sao còn cam tâm cả đời nhún nhường làm người? Chỉ sợ không khiến cho Anh Thân Vương cúi đầu, Đế Vương này làm cũng không thoải mái, đến cuối cùng..., cũng đành phải vận xuống cái đầu không nghe lời này."

"Chuyện này..." Phụng Thế Triều sờ thái dương ướt đầm mồ hôi lạnh, trong phòng có hơi hư thoát, chậm rãi ngồi xuống, "Chúng ta và Anh Thân Vương, Tương Thân Vương, Ly Áp Trưởng Công Chúa là thân thích, bình thường còn hay qua lại, quay đầu không chừng sẽ bị liên lụy ra đến cái gì."

"Cho nên..." Phụng Uyên vuốt bộ râu đặc ý cười cười, "Ta thực sự không biết, nhưng mộng của Tiểu Loan, thật ra có chút đoán được, tạm thời ta không nắm chắc chủ ý tin hay không." Ánh mắt ông trong giây lát trở nên thâm thúy, đứng lên, "Nếu chúng ta thật sự nắm giữ tương lai của triều đình mười năm tới, biết người kế vị tiếp theo, như vậy..., chờ mười năm thì có làm sao? Bất quá ta còn phải cẩn thận suy nghĩ một chút."

Phụng Thế Triều trầm mặc im lặng, sự việc can hệ trọng đại đây.

Phụng Loan buồn phiền lo lắng, phụ tử Phụng Uyên và Phụng Thế Triều khẩn cấp tìm cách. Nhưng đối với những người khác trong Phụng gia mà nói, bầu trời vẫn xanh thẳm, dòng sông vẫn xanh biếc, không khí cũng vẫn tươi mát bình thường. Thậm chí còn đối với việc Anh Thân Vương xuất chinh có chút chờ mong, chờ hần đánh thắng trận, khai hoàn trở về, Phụng gia sẽ thom lây theo ít vinh quang.

Tỷ như Phụng Thái phu nhân, những ngày qua mặt mày đáng vẻ đều tràn đầy không khí vui mừng.

Ngoại trừ theo Anh Thân Vương thân thích ngoài đó hưởng chút quanh vịnh, còn bởi vì bà vừa định xong một đại sự, không phải ai khác, chính là việc hôn sự của Phụng Trinh Nương. Bà mang theo vài phần đặc ý, phân phó nói: "Nhanh đi kêu Cung di nương lại đây."

Gần đây Cung di nương bị sợ vỡ mật, vì vậy nửa đêm thường xuyên ngủ không yên, chỉ mới có vài ngày, cả người gầy đi trông thấy, sắc mặt cũng vàng hơn. Ăn mặc còn là trắng trong thuần khiết, y phục cát lan, làn váy xanh thắm, khiến nàng càng giống như già đi mười tuổi, tựa như nhà ai mới có quả phụ vậy.

Phụng Thái phu nhân nhìn thấy đã không vui, "Làm cái gì mà trắng trong thuần khiết như vậy? Nhìn giống con quạ đen quá đi." Nói xong cảm thấy là điềm xấu, hứ hai cái, sau đó nói: "Mọi người nói vợ hiền mỹ thiếp, người là thiếp, tất nhiên phải trang điểm thật đẹp, đồ cho lão gia vui mừng, biến thành như vậy, nam nhân sẽ thích sao? Nếu người không thích hầu hạ lão gia, ta sẽ cho hai nha hoàn trẻ tuổi qua đó."

Bà thuận miệng nói vậy chính là muốn răn dạy Cung di nương.

Nhưng dọa nha hoàn cả phòng trắng mặt.

Nói đùa đi! Bộ đáng Nhị Lão Gia ốm yếu, còn có thể sinh dưỡng hay không chưa biết, ai muốn đi sống uống phí tuổi thanh xuân? Huống hồ Cung đi nương sinh một cặp trai gái, còn bị Nhị phu nhân nắm trong lòng bàn tay, khiến cho không có tinh thần, thông phòng tuổi trẻ không con càng dễ chết hơn.

Bọn nha hoàn đều cúi thấp đầu, sợ Thái phu nhân nhất thời quật khởi, sẽ chỉ mình đi làm thông phòng cho Nhị Lão Gia.

Cũng may hôm nay tâm tình Thái phu nhân tốt, không quá nổi nóng, răn dạy Cung đi nương xong rồi, lại đặc ý nói, "Ta đã tìm một cửa hôn sự vô cùng tốt cho Trinh Nương."

Cung đi nương lập tức lên tinh thần, vội hỏi: "Là công tử nhà nào?"

"Công tử?" Hiển nhiên Phụng Thái phu nhân đối với xưng hô này không hài lòng, bắt quá việc hôn sự còn chưa có định, không thể nói toạc ra, vậy lui bọn nha hoàn trước mặt, mới nói: "Là Túc Vương Điện hạ."

Cung đi nương bị dọa cho khiếp sợ, "Túc Vương? Nhưng..., nhưng, hắn đã thành thân rồi."

"Chẳng lẽ một đứa con thứ như Trinh Nương còn muốn làm Vương Phi?!" Phụng Thái phu nhân không có được nịnh hót như mong muốn, mất hứng, giận tái mặt nói, "Túc Vương Điện hạ là loại người nào? Thân Huynh Đế cùng một mẹ với Thái tử điện hạ, trừ bỏ Thái tử điện hạ, không ai so với hắn càng cao quý hơn."

Đầu óc Cung đi nương có chút hỗn loạn, lẩm bẩm nói: "Con hiểu được, Nhị tiểu thư là do con sinh dưỡng, tự nhiên không thể làm Vương Phi cho các hoàng tử. Nhưng Túc Vương không chỉ có thành thân, còn có nhi tử, con trai trưởng con vợ kế đều có, tuổi Nhị tiểu thư còn nhỏ, gả đi như thế nào khác ép buộc?" Càng khó khăn mở miệng là, "Huống hồ Túc Vương đã gần hơn ba mươi, Nhị tiểu thư mới mười ba..."

---- tính tính tuổi, Túc Vương chỉ nhỏ hơn Nhị Lão Gia một tuổi.

Phụng Thái phu nhân không vui, "Người nói gì vậy? Túc Vương hơn ba mươi thì sao? Có nhi tử thì sao?" Không khỏi tỏ ra vài phần tính tình, cười lạnh nói: "Trinh Nương cũng không phải con vợ cả, chẳng lẽ vào phủ Túc Vương còn khiến nàng xấu hổ? Hoàng hậu nương nương làm mẹ chồng của nàng còn khiến nàng ủy khuất?"

Cung đi nương liên tục xua tay, "Không dám, không dám." Nàng mặt co mày cau, "Con chỉ nghe nói, phủ Túc Vương có một Quách Trắc phi rất lợi hại, không những tướng mạo xinh đẹp đang được sủng vô cùng, sinh ra hai đứa con trai, hơn nữa còn là cháu gái của Lệ Tàn Nương nương trong cung. Về sau nếu Nhị tiểu thư vào cửa, chẳng phải là sẽ bị khi dễ..."

Phụng Thái phu nhân không cho là đúng, khuyên nàng nói: "Sợ cái gì? Nhà chúng ta còn có một Nghi Tàn Nương nương đây."

Cung đi nương rồi rầm nói: "Nhưng Nhị tiểu thư tuổi còn nhỏ, tạm thời sẽ không có con."

"Khuê nữ người nuôi là trần bảo đấy!" Phụng Thái phu nhân hoàn toàn tức giận, mình một lòng vất vả còn không có được vài lời hay, ngược lại bị xoi mói một đồng tật xấu, tức giận đến đem nắp ấm trà đập xuống. "Không muốn thì thôi! Ta không miễn cưỡng, chính các người đi tìm Thiên Hoàng Lão Tử gả đi! Túc vương phi bên kia, chính ta đem bộ mặt già nua này đi bồi tội."

Cung đi nương nghe được hai chữ 'Bồi tội', liền cảm thấy rung mình.

Thấy phản bác nữa sẽ chọc giận Thái phu nhân, vội vàng dập đầu, "Là con nhất thời hồ đồ, không nghĩ được rõ ràng." Vội vàng bổ sung hoà giải, "Hôn sự này tuy rằng không phải thập toàn thập mỹ, nhưng cũng là vô cùng tốt, đa tạ Thái phu nhân phí tâm."

Sắc mặt Phụng Thái phu nhân thoáng dịu đi, gợn tay lên nói: "Đứng lên đi." Bởi vì tính toán trong lòng, lên tinh thần tỉ mỉ giải thích: "Người yên tâm, con nương nhà chúng ta đi qua không phải làm thị thiếp, Vương Phi nương nương nói với ta rõ lắm, chỉ chờ Trinh Nương vừa gả qua, sẽ làm Điện hạ dâng tấu chương thỉnh phong trắc phi."

Vốn là Cung đi nương miễn cưỡng ứng phó, nghe xong lời này, nhưng thật ra có ba phần ý bằng lòng, hỏi tới: "Túc vương phi thật là nói như vậy? Cho Nhị tiểu thư thỉnh phong trắc phi?"

"Chẳng lẽ Vương Phi nương nương còn có thể nói dối? Ta sẽ lừa người?"

"Không phải, không phải." Cung đi nương vội nói: "Con..., con đây là quá vui mừng."

Phụng Thái phu nhân cười nói: "Yên tâm đi, Túc vương phi chính miệng đáp ứng ta, nói muốn thỉnh phong Trinh Nương làm Trắc phi, rõ ràng chính xác, mười phần chân thật đấy." Minh tin tưởng Túc vương phi không phải nói dối, trước mắt nàng bệnh đã sắp không chống nổi, đang muốn tìm một vị thiếp cao quý của thế gia đại tộc, chen ép Quách Trắc phi, tận sức giúp đỡ con trai trưởng duy nhất của nàng.

Chính là lời này không thể nói với Cung đi nương, ngược lại nói: "Người cũng biết, thân mình Túc vương phi không quá tốt, tương lai vạn nhất..." Giọng điệu ngừng lại, "Người suy nghĩ một chút, Trinh Nương chúng ta xuất thân từ nhà nào, vị trí kia còn không phải là của nàng sao?"

Cung đi nương nghe vậy ngẩn ra, "Chuyện này..."

Điều này cũng quá khoa trương rồi? Chẳng lẽ nói, nữ nhi còn có mệnh làm Vương Phi nương nương?

Phượng Thái Phu nhân lại nói: "Quách Trắc phi là Trắc phi, Trinh Nương cũng là Trắc phi, trong hai người tự nhiên có một người sẽ phù chính làm Vương Phi nương nương. Đến lúc đó có cơ hội, Phượng gia vì muốn có thêm một Vương Phi, nhất định sẽ tận lực giúp Trinh Nương, vị trí kia tự nhiên là của nàng."

Mặc dù Cung di nương cảm thấy loại hy vọng này không lớn, chuyện tương lai biến hóa theo số trời, nhưng vẫn có chút hi vọng, trong lòng không khỏi lại thêm vài phần bằng lòng. Về mặt cũng buông lỏng, lẩm bẩm nói: "Dạ, là vậy."

"Cho nên." Phượng Thái Phu nhân càng nói càng thao thao bất tuyệt, cười nói: "Hôn sự này, trừ bỏ việc Túc Vương lớn tuổi chút, có nhi tử, thật sự là vạn dặm mới tìm được một đây. Hơn nữa, Trinh Nương chúng ta còn trẻ, Túc Vương lại chính tuổi xuân đang độ, Trinh Nương nghĩ sinh bao nhiêu mà không thể? Chờ tương lai thái tử điện hạ đăng cơ, Túc Vương là bảo đệ (em ruột) nhất định phải phong Thân Vương, nhi tử của Trinh Nương dù thế nào đều cũng có thể là một Quận Vương đúng không?"

Ánh mắt Cung di nương lấp lánh không yên.

Phượng Thái Phu nhân vẫy vẫy tay, hạ giọng, "Nếu Trinh Nương được sủng ái, mà Thế tử phía trước xảy ra chuyện gì, tương lai phúc khí của nàng càng lớn. Đến lúc đó người cũng đi theo hưởng phúc, không riêng việc sinh ra một Vương Phi nương nương, dưới còn có thể có cháu là tiểu Thân Vương đây." Bấm đôi phượng bảy cái, tỉ mỉ gõ, "Trinh Nương tốt, Thế Kiệt có tỷ phụ (anh rể) tốt, cháu ngoại trai tốt, dĩ nhiên sẽ trở nên nổi bật theo rồi."

"Chuyện này..." Ánh mắt Cung di nương sáng rực.

Thái Phu nhân nói, cũng không phải hoàn toàn không có khả năng.

Huống hồ còn có thể thế nào đây?

Bản thân mình đắc tội với chủ mẫu, cùng lão gia xa cách, nếu đắc tội Thái Phu nhân nữa, cuộc sống về sau làm sao qua nổi? Mà nữ nhi cự tuyệt Mục gia, tiếp tục cự tuyệt phủ Túc Vương, tương lai có năng lực gả cho người tốt lành gì? Trừ bỏ vui mừng đáp ứng, cũng không có lựa chọn nào khác.

Thôi, thôi, nàng cắn răng nhẫn tâm, cứ cho là muốn con trai có một tương lai tốt đi.

"Vụ hôn sự này vô cùng tốt..." Cung di nương nói với nữ nhi

Phượng Trinh Nương yên lặng nghe xong, không lên tiếng.

Trong lòng Cung di nương cũng thấy hồ thẹn, nhưng lại không dám nói, sợ càng nói, ngược lại nữ nhi càng lo lắng, chỉ có thể cố gắng tươi cười nói: "Bất kể nói thế nào, dù sao cũng hơn đem con gả cho Mục Tam gia? Dù sao cả hai bên đều có nhi tử, phải chịu đựng, còn không bằng chọn danh phận cao hơn để bù đắp, tốt xấu gì cũng có thể diện."

Phượng Trinh Nương yên lặng hồi lâu, mới mỉm cười, "Dạ."

Bởi vì thấy nữ nhi nhu thuận, trong lòng Cung di nương không khỏi càng thêm khó chịu.

--- đều oán mình có tâm tư quá cao! Chỉ hướng quá lớn!

Một lòng nghĩ chọn việc hôn sự tốt nhất cho nữ nhi, đẩy Mục gia đi, nay ngay cả kế thất cũng không làm được, chỉ có thể làm thiếp, ngược lại là hại nữ nhi.

Hôn sự này với phủ Túc Vương, thật không dám nghĩ sâu.

Muốn thuận theo suy nghĩ của Thái Phu nhân, tự nhiên là tốt đẹp. Vừa vào cửa, chính là Túc Vương Trắc phi, đợi Túc vương phi qua đời sẽ phù chính làm Vương Phi nương nương. Tương lai sinh vài nhi tử, ít nhất được phong Quận Vương, tiến thêm một bước còn có khả năng kết Thân Vương, đương nhiên như vậy là vô cùng tốt.

Nhưng trên thực tế, nào có việc tốt tiện nghi vừa dễ vừa khéo như vậy?

Trinh Nương tuổi còn nhỏ, cơ thể và khuôn mặt còn chưa có trưởng thành, huống hồ bản thân cũng không phải tuyệt sắc, chỉ e rằng chưa hẳn làm cho nam nhân yêu thích, không giống phu nhân và Nhị tiểu thư, đáng vẻ như hoa. Hơn nữa, phủ Túc Vương mỹ nhân dạng gì mà không có, Trinh Nương đi qua làm thiếp, xếp tới xếp lui, cũng không biết làm thế nào được xếp ở đầu.

Và lại phủ Túc Vương, đều đã có con trai trưởng con vợ kế, sủng phi cũng có, mỹ thiếp khẳng định không thể thiếu.

Vừa nghĩ tới, muốn đem tiểu nữ nhi còn nhỏ tuổi ném vào hang sói hổ lửa, để nàng cùng những người này đo sức, nhất định mình sẽ lo lắng đề phòng, cảm thấy không có chỗ dựa.

"Di nương." Phượng Trinh Nương cất giọng nhàn nhạt: "Nếu việc hôn sự đã định ra, ta an tâm rồi." Nàng luôn luôn nói chuyện nhỏ hơi nhỏ giọng, "Di

nuong vì con, bận rộn cả ngày khẳng định một mối, đi nghỉ đi thôi."

"Ta..." Cung di nương muốn nói lại thôi, rõ ràng nhìn ra nữ nhi đây là miễn cưỡng chấp nhận, muốn khuyên giải vài câu, cuối cùng vẫn là nói không nên lời an ủi mạnh mẽ, chỉ phải nhẫn tâm đi ra ngoài.

Phượng Trình Nương tiến lên đóng cửa, chậm rãi ngồi xuống, nước mắt im lặng rơi xuống.

---- bản thân biết đã bị di nương làm cho sai lầm.

Vốn việc hôn sự với Mục gia là có chút tỳ vết, nhưng vẫn không tính là xấu.

Dù sao Mục Tam gia vốn là thứ xuất, thừa kế tước vị không tới phiên hắn, mặc dù hắn có con trai trưởng, bất quá tương lai phân đi một chút tài sản thôi, đối với mình ảnh hưởng không phải lớn. Chính mình gả đi Mục gia là môn đăng hộ đối, Mục Tam gia không dám khinh thường mình, hắn cưới mình làm kế thất, để bù đắp danh phận bị ủy khuất, không thiếu được sẽ thương xót mình nhiều hơn.

Chỉ cần mình dụng tâm chăm lo cho cuộc sống, vẫn có thể trải qua tốt đẹp.

Cho dù không thể kiểm soát tình thâm, ít nhất có thể giữ an tề mi, tóm lại hắn không được có tâm tư, cùng lắm thì mình cho hắn nạp thêm mấy phòng mỹ thiếp, sau đó nuôi dưỡng con trai con gái sống yên ổn, có lẽ sẽ không quá khác biệt.

Ước chừng di nương luôn không cam lòng, muốn tranh tốt hơn, không hề có một chút tỳ vết nào. Bản thân mình còn nhỏ tuổi không hiểu chuyện, lại không làm chủ được, chỉ có thể mặc cho sự tình đi đến cục diện hôm nay, hối hận cũng không kịp!

Phượng Trình Nương che miệng lại, yên lặng rơi nước mắt, không để cho mình phát ra tí xíu âm thanh nào.

Lúc này đi phủ Túc Vương làm thiếp, không nói phong không được Trắc phi, cho dù dựa vào thế lực của Phượng gia để thành Trắc phi, thì có năng lực như thế nào đây? Trước có sói, sau có hổ, mình nửa đường đi vào, nào có dễ dàng như vậy thắng được? Suy đoán Túc Vương Điện hạ đã thấy rất nhiều mỹ nhân, bản thân mình bộ dạng thường thường, hắn sẽ thương tiếc mình vài phần sao? Hắn có con trai trưởng, Vương Phi còn chưa có chết, Quách Trắc phi vừa có con vừa có sủng, mình chỉ là một thứ nữ nho nhỏ, nhất định sẽ có nhiều ngày bị dày vò đây.

Huống hồ bên trong Vương phủ tranh đấu hung hiểm, cũng không phải là tranh chút tài sản mà thôi, chỉ sợ sau này, hàng đêm mình cũng không ngủ yên được.

Lui mười ngàn bước mà nói, cho dù mình có may mắn và tốt phúc, thuận lợi nhìn đến lúc Vương Phi chết, mình còn thật sự làm kế phi của Túc Vương..., lộ trình cũng không phải đã hết.

Đừng nói bản thân mình không con, cho dù có, đằng trước có con vợ cả con thứ xuất, người nào là dễ chọc? Bất quá mình chỉ là một thứ nữ nho nhỏ, có tài cán gì vì nhà mẹ đẻ tìm kiếm quanh vịnh, Phượng gia sinh dưỡng mình nên được, nhưng nếu ở phủ Túc Vương không hòa hợp được, còn gây ra phiền phức cho nhà mẹ đẻ, ai sẽ để ý đến chết sống của một thứ nữ? Ai vì bản thân mình ra mặt?

Phượng Trình Nương nằm trên gối đầu ô ô khóc, cắn chặt răng, trong lòng từng cơn đau đớn nghẹn ngào.

Nói cái gì phải kiếm một cửa hôn sự tốt?

Tổ mẫu ơi, tổ mẫu! Bà cho mình hôn sự này, bất quá là bởi vì mẹ cả ngang ngược, phụ thân yếu đuối, cho nên mới bán mình, để bà tìm chỗ dựa thế lực thôi.

Bản thân mình tốt thì thôi, không tốt..., vậy chỉ có thể oán bản thân số khổ.

Tổ mẫu tuyệt đối sẽ không giúp đỡ.

Trong lòng Phượng Trình Nương có sự thù hận vô hạn, hận tổ mẫu bạc bẽo, hận phụ thân vô năng, thậm chí hận mẹ đẻ, đem mình đưa tới tình cảnh lờ đờ như vậy, ---- tốt xấu gì cũng là thiên kim tiểu thư phủ Phụng Quốc Công, cũng không phải tiểu môn tiểu hộ, đi Vương Phủ làm thiếp tính là gì? Hiện tại mình mới hiểu được, tổ mẫu không đáng tin cậy, phụ thân không đáng tin cậy, ngay cả mẹ đẻ vẫn yêu thương mình, vì đệ đệ..., cũng không quan tâm mình rồi.

Thôi, trên đời này ai cũng không đáng tin cậy.

---- chỉ có bản thân mình.

Phượng Trình Nương đem móng tay đâm thật sâu vào trong lòng bàn tay, không hề rơi nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Hoàng Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Quân cờ

Sau giữa trưa ánh sáng nhạt, Chân thị ngồi trước gương đồng đánh phấn trang điểm.

Nàng giờ tay vén sợi tóc bên tai, đụng vào khuyên tai trăn châu tròn bóng nhẹ nhàng lay động, cùng cổ tay mảnh khảnh tuyết trắng của nàng, chiếu rọi vào nhau lại càng thêm sáng chói.

Đại nha hoàn Minh Châu bưng một hộp trang sức tới hỏi: "Phu nhân, hôm nay muốn đeo cái nào?"

Chân thị là một hoạt sắc sinh hương, mỹ nhân cao quý rự rờ, lại yêu thích trang sức, dáng dấp cũng rất yếu điệu. Nàng cầm lấy một cây trâm gắn viên châu triều dương phi thủy đan sa, nhìn gương soi, tiếp theo nhẹ nhàng than thở, "Rốt cuộc ta đã có tuổi, đeo đồ trang sức tươi đẹp nhưng lại cảm thấy thô tục. Tuổi Tiểu Loan còn nhỏ, chỉ mặc một thân trắng trong thuần khiết thanh nhã, mang trâm cài này, cũng đủ chói lọi rồi."

Minh Châu nhếch miệng cười, "Không biết phu nhân, người ta còn tưởng người chỉ hơn hai mươi tuổi thôi đó chứ?"

"Người không hiểu." Chân thị nghiêm túc nói: "Thoạt nhìn tuổi trẻ và thật sự trẻ trung, rốt cuộc vẫn không giống nhau. Huống hồ phụ nhân sinh đứa nhỏ, có nam nhân, khí chất không còn thuần khiết, không giống tiểu cô nương ngây thơ rự rờ, sạch sẽ, trang điểm điểm lệ là biến thành tầm thường rồi."

Minh Châu không tiện biện bác, càng không thể nói cái gì nam nhân không nam nhân, chỉ có thể y theo lời của nàng, nói: "Đúng vậy, Nhị tiểu thư rất giống phu nhân lúc còn trẻ."

Chân thị bỏ trâm cài ra, "Đưa qua cho Tiểu Loan." Xong lại chọn lấy vài cái trong hộp trang sức, một chiếc kẹp ngân phượng, nàng chên bé, một cái cài tóc (băng đô) bằng vàng gắn anh thạch tím, nàng cảm thấy quá nặng nề, lục lọi, lấy ra thêm vài kiểu trang sức, "Xếp vào một hộp lớn, đừng để va chạm, đều đưa qua cho Tiểu Loan đi."

Minh Châu cười nói: "Hôm nay Nhị tiểu thư gặp may rồi."

Triều Lộ ở bên cạnh cũng nhân lúc thú vị nói: "Người nóng mắt sao? Kịp sau hãy cầu Diêm vương gia để được đầu thai tốt, không dám nói làm con gái ruột của phu nhân, làm con gái nuôi, nghĩa nữ, là luôn có một đôi vòng tay bằng vàng đeo rồi."

Minh Châu hướng nàng phi nhò: "Xí! Ta không có vòng tay vàng đeo chắc."

Các nàng là đại nha hoàn, hầu hạ bên người Chân thị, ăn mặc, đồ dùng không cần phải nói, có một số thứ tốt sợ là ngay cả Phượng Trình Nương cũng chưa chắc có, bởi vì không tiện đeo đi ra ngoài, bình thường chỉ tại Hải Đường Xuân viện trang điểm một chút thôi.

Hai người đang cười cười nói nói trên ghẹo, pha trò tìm niềm vui cho chủ tử.

Bên ngoài có người đến, là một tiểu nha hoàn chải búi tóc song hoàn, "Thái Phu nhân mời Nhị phu nhân đi qua một chuyện."

"Ừ." Chân thị chỉnh lại trâm cài vàng đính hồng bảo thạch, chải tóc, quay đầu cười với Chân ma ma, "Xem ra mấy ngày trước ta nói sai rồi, nhanh như vậy, không biết có việc gì mà nhớ tới ta." Nàng đứng dậy, tuy nói vô cùng mệt mỏi lười nhác, nhưng ở bề ngoài, vẫn muốn cho bà ta vài phần mặt mũi, "Đi đi, vừa vặn đi ra ngoài giải sầu."

Vừa đến phòng chính, Phượng Thái Phu nhân cho nha hoàn lui xuống hết, nói: "Ta tìm cho Trình Nương một cửa hôn sự vô cùng tốt, chỉ vì nàng là muội muội, Tiểu Loan là tỷ tỷ, phải nhường tỷ tỷ gả trước mới có thể lấy chồng. Cho nên tìm người đến, không vì cái gì khác, muốn người sớm một chút đem hôn sự của Tiểu Loan định ra."

Chân thị nghe vậy không khỏi giận dữ.

Nữ nhi bảo bối của mình, thiên kim vạn quý, chọn trượng phu tất nhiên là ngàn chọn vạn tuyển, há có đạo lý vì muội muội mà phải nóng nảy hò hét tùy tiện lập gia đình? Thứ bà nội chẳng biết phân biệt, nói ra cũng không biết vô liêm sỉ!

Nhưng công phu dưỡng khí của nàng cũng không tệ lắm, trên mặt không tỏ vẻ gì, mỉm cười nói: "Không biết là mối hôn sự tốt cỡ nào? Nói nghe một chút, để ta thay Trình Nương cao hứng."

Hôn sự của Phượng Trình Nương còn phải cần mẹ cả thu xếp, Phượng Thái Phu nhân không che giấu nổi, hôm nay kêu con dâu lại đây, cũng có ý muốn thúc giục chuẩn bị đồ cưới cho Phượng Trình Nương. Bởi vậy cũng không có giấu diếm nói: "Tức vương phi nói muốn Trình Nương làm Trắc phi cho Tức Vương Điện hạ."

Chân thị vừa nghe lập tức vui vẻ.

Nàng vỗ tay cười nói: "Vô cùng tốt, quả nhiên vô cùng tốt."

Phượng Thái Phu nhân bị nàng cười đến có chút không thoải mái, nhưng không tiện phát tác, lại nói: "Người mau thay Tiểu Loan chọn một hôn sự tốt, con gái lớn không nên giữ lại, giữ tới giữ lui thành sầu lo, vẫn là lập gia đình sớm một chút mới an tâm. Mặt khác, sớm chuẩn bị đồ cưới cho tỷ muội các nàng, đây cũng không phải là một chốc có thể chuẩn bị đầy đủ, người phải hao tâm tổn trí mới được."

"Được, đã biết." Chân thị cười khanh khách đáp.

Phượng Thái Phu nhân vừa thấy nàng trang điểm xinh đẹp, đã không thoải mái, giờ lại cảm thấy trong nụ cười của nàng có thâm ý, tựa hồ nhìn thấu tính toán nhỏ nhặt của mình, thì càng không được tự nhiên.

Cho nên phát tay nói: "Ta mệt rồi, người đi về trước lo việc đi thôi."

Chân thị cúi thấp người cáo từ, không có trực tiếp về Hải Đường Xuân viện, mà là đi Khi Tàn Trai của Đại phu nhân, ---- đối với Khi Tàn Trai mà nói, nàng là khách khó gặp, bọn nha hoàn cuống cuống chạy nhanh vào thông báo.

Đại phu nhân tự mình ra ngoài đón đến nội sảnh, chào hỏi nói: "Hôm nay người rảnh rồi lại tới đây."

Chân thị nhắc tay lên, cho người lui hết, sau đó đi thẳng vào vấn đề nói: "Mới vừa rồi Thái Phu nhân bảo ta đi qua, nói là tìm được mối hôn sự tốt cho Trình Nương." Nàng nở nụ cười xinh đẹp, "Đi làm Trắc phi cho Túc Vương Điện hạ."

Đại phu nhân lấp bắp kinh hãi, "Có chuyện như vậy?"

Chân thị khoé miệng hơi vênh lên, chậm chậm nói: "Vốn chuyện này không nên quấy rầy đại tẩu, nhưng gần đây bên ngoài đang loạn, hôn sự này lại dính đến Túc Vương, rốt cuộc có thỏa đáng hay không, ta chỉ là phụ nhân sợ thấy không rõ lắm. Muốn mời đại tẩu giúp đỡ cân nhắc, nếu thấy không được, thì hỏi lại đại bá để càng yên tâm."

Đại phu nhân biết can hệ trọng đại, vuốt cằm nói: "Người yên tâm, ta sẽ cùng lão gia nói rõ ràng."

"Vậy thì vất vả đại tẩu, có tin gì thì cho người lại nói với ta một tiếng." Chân thị cúi người, mang theo bọn nha hoàn Hải Đường Xuân viện đi ra ngoài, một đám người quanh co khúc khuỷu mà đi.

"Đề Trình Nương đi làm Trắc phi cho Túc Vương?" Phượng Loan cả kinh nói.

Chân thị cười đến không ngừng được, "Ừ." Nàng ở trước mặt mẹ chồng và đại tẩu không tiện bật cười, trước mặt nữ nhi, dĩ nhiên là không kiêng nể gì, "Người nói có buồn cười không? Cung đi nương ép buộc nửa ngày, lại đem nữ nhi ép buộc thành thiếp, ôi, nàng thật đúng là có bản lĩnh."

Phượng Loan không cảm thấy có gì đáng cười.

Mình và Trình Nương không thân, nhưng không có oán hận, tuy nói vì hôn sự của nàng, khiến mình ảm ức, nhưng còn không đến mức ngóng trông nàng bị tội. Dựa theo kiếp trước, tương lai Túc Vương có kết cục gì tốt? Không nói đến quá xa, chỉ nói riêng Trình Nương đi làm thiếp, cái này đủ khiến nàng phải cam chịu rồi.

Hoàng thất Tiêu Gia nổi danh sinh ra mỹ nam tử, nhưng cùng lúc..., cũng có danh sinh ra kẻ bạc tình.

Thái tử Tiêu Anh bởi vì muốn có tiếng nhân hậu, nội tâm khó nói, ít nhất bề ngoài đối đãi cơ thiếp cũng không tệ lắm. Thành vương Tiêu Trầm yêu nhất hiền danh, thêm nữa tuổi còn trẻ, dù sao cũng coi như ảm áp. Còn Đoan Vương Tiêu Đặc, tính cách của hắn phức tạp ảm ảm, lòng dạ rất sâu, trong lòng độc ác không thể so với bất luận huyênh đệ nào, mặt ngoài đi theo Thái tử học tập, thoát nhìn coi như không có trò ngại.

Cuối cùng muốn nói đó là Túc Vương Tiêu Đại, tại triều hắn công đường nội liêm nho nhã, tao nhã, ôn hòa, nhưng đối xử nữ quyến, ngược lại là lạnh mặt lãnh tình nhất trong số các huyênh đệ.

Giống như nữ nhân đối với hắn mà nói, chính là công cụ, chính là đồ vật, không có chút nào cảm tình.

Còn nhớ rõ trong kiếp trước, Túc vương phi bởi vì bệnh sớm qua đời, Quách Trắc phi được nâng thành kế phi, đường làm quan rộng mở nhanh chóng mạnh mẽ. Nhưng sau bị Thái tử Tiêu Anh cuốn vào đại án phế đi, liên lụy đến Quách gia, Túc Vương vì bản thân mà rửa sạch tất cả, trước đem hai đứa con trai Quách thị sinh, trực xuất ra khỏi phủ, sau tự tay chém đầu Quách thị xuống, để tạ tội cùng Hoàng đế.

Mặc dù sống lại một đời, Phượng Loan nhớ tới việc kinh hãi năm đó, vẫn nhìn không được cảm thấy lạnh lẽo.

Ngoài việc này đó, còn có thứ nhất, trước mắt là lúc Phượng gia muốn tránh đi nổi bật, cùng Túc Vương kết thân, lôi kéo liên quan tới Hoàng thất cũng không thích hợp.

Phượng Loan đứng dậy, "Con đi tìm Đại Bá Phụ."

Chân thị nghe vậy khó chịu hỏi: "Người đi cầu tình cho Trình Nương hay sao?"

"Không phải." Lòng Phượng Loan hỗn loạn, sợ mẫu thân hiểu lầm sinh ra chuyện khác nữa, giải thích: "Gần đây bên ngoài nhiều sự việc lộn xộn, nhà chúng ta nên tĩnh không nên động, chỉ sợ hôn sự này không thích hợp. Ít nhất..., phải để Đại Bá Phụ biết, nghĩ ra một chủ ý thỏa đáng mới được."

Sắc mặt Chân thị từ từ hòa hoãn, lại nói: "Bên ngoài đang loạn, ta đương nhiên biết, có điều người không cần phải quan tâm." Nàng không có hưng trí bật cười, miễn cưỡng nói: "Người chớ xía vào, ta đã nói với Đại bá mẫu người, nàng sẽ chuyển lời."

Mẫu thân còn biết kiêng kị Đại Bá Phụ? Phụng Loan nhìn mẫu thân, mím môi, trầm mặc ngồi xuống.

Chân thị vốn là người nhìn thấu được tâm can người khác, quan sát nhìn ngắm nữ nhi, "Tiểu Loan, ngươi là..." Nàng nhin không được vừa cười vừa đứng lên, "Ngươi là đang nghĩ, tại sao ta không tới địa đạo tìm Đại Bá Phụ ngươi?"

"Mẫu thân!" Phụng Loan phát cáu, "Nghiêm túc chút đi."

Chân thị càng thấy vui, "Con của ta, những lời lúc trước nói ngươi đều tin hay sao? Lần trước vốn lại đây muốn cùng ngươi giải thích tỉ mỉ vài câu, sau lại bị tiểu nha hoàn quấy phá, nên quên luôn."

Một đôi mắt sáng của Phụng Loan mở thật lớn, "Chẳng lẽ không đúng như vậy?" Tiếp theo lại thấy bức mình, "Nếu thật sự có ẩn tình, thì là chuyện gấp, tự nhiên có việc xen vào rồi mẫu thân quên luôn được là sao?" Nàng xoay mặt đi, "Sợ là nghĩ kỹ vài ngày liền nghĩ ra lời nói dối đến đồ dành con thôi."

Chân thị không chút để ý nói: "Chỉ như vậy ta cần gì nhiều công phu và thời gian, còn không bằng lo trang điểm nha."

Phụng Loan lập tức cảm thấy ghen cả hơi.

"Đứa nhỏ này, chính là quá nóng tính." Chân thị cười cười, sau đó nói: "Ngày đó ta với Đại Bá Phụ ngươi đều ở mật đạo bên kia, là có nguyên nhân khác, nhưng không có tiện nói cho ngươi. Thật không lừa ngươi, ta sợ nói ra, trong lòng ngươi sẽ càng khó chịu thôi."

Phụng Loan dè dặt cười hỏi ngược lại: "Đây là giải thích của mẫu thân?"

"Biết ngươi sẽ không tin." Chân thị sâu kín thờ dài, nàng ngưng cười, vẻ mặt đột nhiên nghiêm nghị làm động tác gợn tay, "Không bằng như vậy, ta phát một lời thề với ngươi."

"Có ý gì?"

Chân thị nhìn trời chỉ nói: "Ta Chân Niệm Khanh, cả đời chỉ có một nam nhân, đó là tên trượng phu khôn khéo Phụng Trạch! Nếu có nửa câu không thật, trên mặt sẽ bị lở loét, chảy mủ, từ đầu đến chân đều không có một tấc da thịt lành lặn." Nàng thả tay xuống, hướng nữ nhi hỏi: "Cái này dù sao ngươi cũng nên tin chứ?"

Phụng Loan bị mẫu thân khiến cho trợn mắt há hốc mồm, nào có lời thề như vậy? Nhưng..., chuyện này đối với mẫu thân mà nói, lại là ác độc nhất, vậy thì lời thề không phải nói dối rồi.

Cảm thấy không khỏi tin phân nửa, nhưng vẫn là bán tín bán nghi.

"Cho dù, cho dù mẫu thân và Đại Bá Phụ..." Phụng Loan lắp bắp, hơi đỏ mặt, "Cho dù các người không có làm loại chuyện đó, cũng không thấy..., trong sạch."

"Cái gì là loại chuyện đó? Loại sự tình nào?" Lòng này Chân thị đứng thẳng, "Ngươi là cô nương chưa lấy chồng, nói ra cũng không thấy xấu hổ à?" Nàng hơi không kiên nhẫn, "Ngươi tin thì tin, không tin thì không tin! Hừ, không phải ta nói lời hung ác, nếu ta và Đại Bá Phụ ngươi có liên quan, vậy Đại bá mẫu ngươi chỉ còn là một khối bài vị từ sớm rồi."

Đây coi là lời giải thích gì vậy?!

Phụng Loan há miệng thờ dốc nhiều lần, cuối cùng cũng không biết nói cái gì cho phải.

"Ta nói này đó, không phải sợ ngươi nghĩ ta như thế nào." Chân thị đứng dậy, như cũ sửa sang lại y phục, chỉnh trang tóc tai! Chẳng qua là sợ ngươi suy nghĩ tùm lùm, cảm thấy mẫu thân bất tri bất giác cũng thành không sạch sẽ, dẫn đến u mê hạ thấp bản thân mình thôi." Nàng chỉ nữ nhi, "Tóm lại, ngươi hãy làm người cho thoải mái đi."

Phụng Loan cảm thấy chấn động, không nghĩ nàng sẽ nói ra như vậy, "Mẫu thân, người..." Đó là đối với nàng có nhiều oán giận hơn nữa, đối với lời nói của nàng có nhiều ngờ vực vô căn cứ hơn nữa, nhưng nghe xong những lời nói quan tâm mình, trong lòng bất giác cảm thấy mềm xuống.

Chân thị cũng đã vén rèm đi ra ngoài.

Phụng Loan nửa tin nửa ngờ, cuối cùng quan hệ cùng mẫu thân cũng dịu đi.

Mà bên trong Khi Tàn Trai, vừa mới biết được tin tức Phụng Uyên đã nổi giận lôi đình, hung hăng đập bàn nói: "Diên rồi! Ai bảo bà ta định ra hôn sự này?!"

Đại phu nhân hoảng sợ, chưa từng thấy trượng phu trước mặt mình phát tính tình với mẹ chồng lớn như vậy, cảm thấy lo lắng, "Hôn sự này không ổn? Lão gia, người nói một chút rõ ràng, đừng dọa ta."

Phụng Uyên yên lặng một hồi không nói.

Vốn là hôn sự của Trinh Nương, mình đã sớm nghĩ được người rồi, mặt khác có chỗ hữu dụng, kết quả là bị kẻ mẩu gây tai họa! Chẳng lẽ muốn..., nhưng như vậy không phải rất không có lời.

Bản thân mình đang bố trí toàn cục tốt lành, lại bị kẻ mẩu đảo loạn.

Làm sao bây giờ? Phụng Uyển hơi do dự.

Đại phu nhân ở bên cạnh quan sát trượng phu, sắc mặt âm trầm, ánh mắt sâu thẳm, ngón tay cái hung hăng bấm mặt trên ngón trỏ, ---- đây là trong lòng ông đang lo lắng suy xét đại sự, không cho phép bất luận kẻ nào quấy rầy! Hơn nữa chiếu theo thời gian và lực bấm mà ông dùng, chuyện phiên toái này không nhỏ.

Cho nên bà ngậm miệng, lặng lẽ ngồi ở một bên chờ trượng phu cân nhắc.

"Thôi." Thật lâu sau, ngón trỏ tay phải của Phụng Uyển rất nhanh đã bị bấm đến đỏ, mới ngẩng đầu, nói với thê tử: "Túc Vương là thân huynh đệ với Thái Tử Điện hạ, không đắc tội được. Hôn sự của Trinh Nương trước tiên ngừng bàn lại, nếu chính là Túc vương phi tùy tiện nói ra, qua đi quên rồi thì thôi, giả sử Túc Vương phi phái người đến cầu thân, vậy thì phải chấp nhận thôi."

Đại phu nhân gật đầu thuận theo, lo lắng hỏi: "Không có trở ngại gì chứ?"

"Chuyện này chúng ta đừng quá chủ động, nhớ lấy, nhớ kỹ." Phụng Uyển giơ tay, một chút xác định, "Tốt nhất chờ một thời cơ thích hợp, thuận theo tự nhiên thì tốt hơn."

Dựa theo giấc mộng dự báo của Tiểu Loan, Túc Vương còn nhiều năm mới roi dài, như vậy trước lúc này, hẳn vẫn có một ít tác dụng. Chờ hẳn thật sự gặp chuyện không may, Trinh Nương bắt quá chỉ là một thứ nữ nhỏ nhỏ, Phụng gia bỏ quên thì bỏ quên, không có gì đáng giá đáng tiếc. Thậm chí vì rửa sạch quan hệ, bản thân mình còn có thể nhắc lại kế hoạch trước kia.

Đầu tiên phải đem nguy cơ trước mắt ứng phó, lo lắng việc khác nữa cũng không muộn.

Đại phu nhân lại hỏi: "Còn Tiểu Loan? Nàng là tỷ tỷ của Trinh Nương, trước tiên cần phải lấy chồng." Nói xong, bữu môi, "Mẫu thân của nàng ta luôn là cái kiểu không được, chỉ biết trang điểm, không thấy nàng nhắc tới việc hôn sự của nữ nhi, ai biết sắp xếp xong xuôi hay chưa? Rốt cuộc cũng là cô nương Phụng gia chúng ta, dù sao cũng phải chọn thật tốt, không thể để Phụng gia mất thể diện mới được."

Nói tới điều này, Phụng Uyển chính là thấy tâm phiền ý loạn.

Vốn mình đã an bài không sai biệt lắm, kẻ mẩu đột nhiên nhúng một tay, làm rối loạn an bài, muốn bố trí lại một lần nữa vẫn chỉ là việc nhỏ, nhưng lãng phí quân cờ Trinh Nương này, muốn thay đổi..., thật sự khiến mình nhức đầu.

Phụng Uyển cũng không có rối rắm lâu lắm.

Có lẽ, như vậy cũng tốt.

Con mồi càng lớn, con cá mới có thể mắc câu càng nhanh, cắn càng chặt! Tuy nói muốn ra tay hạ xuống một quân cờ tốt, nhưng cũng phải gánh vác nguy hiểm tương đối, nhưng..., cuối cùng có thể hạn chế chuẩn bị của đối thủ.

Bất luận như thế nào, hết thảy cũng là vì Phụng gia!

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Hoàng Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Diệt chiêu

Ngày mùng 1 tháng 6, Hoàng Đế làm lễ bái thiên địa, sau đó vái lạy chư thần, hạ chỉ cho Anh Thân Vương dẫn tam quân tướng sĩ xuất chinh. Cờ mao* tung bay, trong tiếng chiêng trống náo nhiệt, Anh Thân Vương giục ngựa lãnh binh dẫn đầu, đi theo phía sau là cả đoàn quân lính đen kịt, từng hàng người dài, từ trong lớp bụi bay cuốn cuộn đi xa.

*Cờ mao là cờ có cắm lông đuôi con bò tót vào cán

Dân chúng ở kinh thành đối với lần này triều đình xuất chinh chiến đánh Tây Lương, đều thấy rất thoải mái, cho rằng triều đình nhất định đại thắng.

Còn Phụng Loan là lo âu và bất an.

Xác thực Tây Lương chính là một loại bệnh ghê, không đáng để lo, nhưng đối với Hoàng Đế mà nói, Anh Thân Vương là loại thần tử xương cốt cứng

rắn, cũng là tâm phúc đại họa! Ở kinh thành Anh Thân Vương quyền thế ngất trời, lại có mấy gia tộc lớn giúp đỡ, Hoàng Đế không tiện động vào, cho nên mới cho hắn tìm một cơ hội, cơ hội "Thông địch bán nước"!

Cho dù kiếp này Anh Thân Vương có phòng bị trước, nhưng Hoàng Đế ra một chiêu không thành, chẳng lẽ là sẽ không nghĩ đến chiêu khác? Đứng ở góc độ của Hoàng Đế mà nói, là tuyệt đối sẽ không để Anh Thân Vương lại lập chiến công hiển hách, sau đó hồi kinh để ông ngọt ngát, phải thừa dịp thần tử ở bên ngoài, tìm một cơ hội đập chết mới yên tâm.

Việc phiền toái này tạm thời nguy hiểm.

Mà trước mắt, Anh Thân Vương đã lãnh binh ra khỏi thành, Đại Bá Phụ bên kia, vẫn chưa thấy có an bài gì đặc biệt, Phụng gia vẫn như cũ, ---- nếu đại bá đã nói không để Phụng gia theo chịu chết, rốt cuộc là sắp xếp như thế nào? Không hỏi rõ ràng, bản thân mình thật sự ngủ không yên ổn.

Phụng Loan quyết định lại đi tìm Đại Bá Phụ, để hỏi rõ ràng.

"Tiểu thư, tiểu thư! Không tốt rồi." Thiên Hương hoảng mang hoảng loạn từ bên ngoài chạy vào, sắc mặt nàng trắng bệch, như bị dọa mất hồn, lắp bắp nói: "Thái Phu nhân..., Thái Phu nhân ăn đồ, bị mắc nghẹn, hiện tại ngất xỉu rồi, nghe nói không tốt lắm..."

Sao lại thế này? Phụng Loan lắp bắp kinh hãi, kiếp trước cũng không có việc này xảy ra.

Vội vàng đuổi tới phòng chính, mới biết được là vì Phụng Thái Phu nhân nhất thời thèm ăn, sau giữa trưa muốn một chén bánh trôi hạt mè nhân táo, vừa ngọt vừa dính dính mềm mềm, kết quả nhất thời không cẩn thận kẹt ở cuống họng. Thái Phu nhân bị nghẹn, cả mặt biến thành tím tái, ném bỏ chén chè, liều mạng đứng lên ho dữ dội.

Bọn nha hoàn sợ tới mức cuống quýt chạy lại đấm lưng, xoa ngực, bưng trà đưa nước.

Nhưng vẫn không ho ra được.

Cuối cùng vẫn là một đại nha hoàn lớn gan, đưa tay ra, móc vào trong cổ họng Thái Phu nhân, cuối cùng lấy ra được viên bánh trôi chết tiệt. Nhưng bởi vì nghẹn thời gian quá lâu, nhẹn gần chết, hơn nữa Thái Phu nhân là người đã có tuổi, bị giày vò như vậy, liền nằm ở trên giường hôn mê bất tỉnh.

Giờ khắc này, trong phòng người đứng vây thành một vòng.

Trừ bỏ Phụng Uyên và Phụng Thế Triều còn ở Lại bộ, chưa kịp trở về, tất cả người còn lại của Phụng gia đều đến đông đủ. Phụng Thái Phu nhân nằm mê man ở trên giường, Nhị Lão Gia Phụng Trạch bi thương ngồi bên giường, Đại phu nhân, Phụng đại nãi nãi vội vàng phân phó bọn nha hoàn, Chân thị ngồi bên cạnh uống trà, Cung di nương và Phụng Trinh Nương, Phụng Thế Kiệt quy củ đứng ở một bên.

Vài người con khác của Phụng gia đứng ở bình phong, lúi cúi đại phu hỏi.

Tĩnh Bảo Nguyệt các của Phụng Loan nằm xa nhất, nên nàng là người đến cuối cùng. Phụng Loan tiến lên chào hỏi, sau đó đến bên cạnh mẫu thân yên lặng ngồi xuống, trong lòng vẫn suy nghĩ, thật sự kỳ quái, kiếp trước tổ mẫu không có trải qua hôn mê bất tỉnh. Chẳng lẽ bởi vì mình trọng sinh, thay đổi nhiều chuyện, cho nên liên lụy ảnh hưởng tới tổ mẫu?

Đang lúc nghĩ mãi mà không ra, chợt nghe bên ngoài có người hô: "Mẫu thân, mẫu thân..." Đại lão gia Phụng Uyên nghiêng ngả lão đảo bước nhanh vào, nhất thời không để phòng, bị bậc cửa làm vấp té xuống!

"Lão gia!" Đại phu nhân thấy thế kinh hô, vội vàng tiến lên.

Phụng Uyên ngã đập hẳn mặt xuống đất, khi được người nâng dậy, trên trán bị trầy xước lớp da mỏng, ông khoát tay nói: "Không sao, không sao." Ngoài miệng vừa nói như vậy, dưới chân vừa động, lại "U!" một tiếng, "Không được, hình như trật chân rồi."

Mấy người con đỡ phụ thân ngồi xuống ghế, vừa vận đại phu vẫn ở đây nên tới khám, kết quả thật đúng là chân bị trật rồi. Đại phu lắc lắc đầu, thở dài: "Lão gia bị trật gân chân, chân sẽ bị sưng lên, không đến mười ngày nửa tháng, thì khó mà khỏi hẳn."

Phụng Uyên nhú mày, "Người viết ra toa thuốc đi."

Về mặt Đại phu nhân giống như cảm thấy xui xẻo, oán giận nói: "Sao chuyện lại như vậy? Chân lão gia cũng bị trật."

Cái gọi là chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu truyền ngàn dặm.

Không đến nửa ngày thời gian, khắp kinh thành đều nghe nói chuyện xui xẻo của Phụng gia. Đầu tiên là Thái Phu nhân ăn bánh trôi bị nghẹn đến hôn mê bất tỉnh, tiếp theo là Phụng Đại lão gia vội vã thăm hỏi bệnh tình của mẫu thân, thế nhưng ở nhà bị té trật chân.

Ngày hôm sau, ma ma ở Phụng gia phân công lĩnh mệnh đi tới Mục gia và Vương gia, nhất trí mở miệng nói: "Tình hình Thái Phu nhân nhà chúng ta có chút không được, không biết sẽ kéo dài tới bao lâu, vạn nhất xảy ra tang sự, tuổi thanh xuân của tiểu thư sợ là bị trị hoãn. Cho nên lão gia và phu nhân chúng ta đã thương nghị qua, không bằng định ra hôn kỳ sớm một chút, kết hợp hai việc vui lại làm một cái xung hỉ, không chừng bệnh của Thái Phu nhân cũng nhờ vậy mà tốt hơn."

Vương gia còn nói được, hôn sự này vốn là nhà họ trèo cao Phụng gia, thật vất vả mới cùng Phụng gia kết thân, nghe nói vì Thái Phu nhân sẽ định hôn kỳ sớm hơn, không nói hai lời liền đáp ứng.

Nhưng bên Mộc gia có vẻ khó chơi.

Mộc phu nhân tức giận đến không xong, sau khi đuổi ma ma Phụng gia trở về, ở trong phòng phát cáu, "Chẳng lẽ Nhu Gia của ta để cho bọn họ dùng làm xung hỉ? Vốn gã Nhu Gia qua đó, ta đã không bằng lòng, hiện tại lại còn muốn định hôn kỳ sớm! Rồi còn muốn cùng cái Vương gia sa cơ thất thế kia lần lượt trước sau làm, ta..., ta không thể nuốt trôi con giận này!"

Mộc phu nhân vẫn im lặng không đáp ứng, cách hai ba ngày ma ma Phụng gia lại tới cửa để van cầu.

Tuy rằng tính tình Mộc phu nhân cao ngạo, nhưng không thể đem người của Phụng gia đuổi ra ngoài, dù sao làm mất mặt người nhà mẹ đẻ, cũng là làm mất mặt mũi của chính mình. Cho nên cô nhìn xuống sự bức bối, tức giận đến đau ngực, qua vài ngày, ngay cả bên Đoan Vương phi cũng nghe nói.

Bởi vì Đoan Vương phi đang có thai, không tiện đi ra ngoài, nên đặc biệt sai người mời mẫu thân đi qua nói chuyện.

Mộc phu nhân vừa vào cửa, liền nói ngay: "Là ai không hiểu chuyện như vậy? Nương nương đang mang thai, lại còn để người biết cho phiền lòng? Thật sự không có quy củ mà."

"Trước mắt khắp kinh thành đều nghe nói, sao con không biết được?" Đoan Vương phi mỉm cười nói.

Hôm qua đi dạo hoa viên, rốt cuộc là tiểu nha hoàn vô tâm nói huyền thuyên, hay bị người xúi giục, cô ý muốn bản thân mình phiền lòng, thật đúng là khó mà nói. Còn người sau lưng là ai... Lý thị? Hay Lục thị? Thôi, về sau từ từ tra ra cũng được.

Mình không đáng vì các nàng mà tức giận, miễn cho người ở giữa đạt được quỷ kế, thương tổn đến thai khí sẽ không tốt.

Mộc phu nhân đang tức giận, không có nghĩ nhiều, chỉ mắng vài câu, "Nô tài bên dưới quá lắm mồm rồi." Lại khuyên đại nữ nhi, "Nương nương, người phải dưỡng thai, tuyệt đối đừng cùng với các nàng chấp nhặt để bị động thai khí."

"Con biết." Đoan Vương phi cười gật đầu, không muốn nói nhiều về vấn đề này, ngược lại nói: "Việc hôn sự với Phụng gia, mẫu thân vẫn là đừng quá cố chấp."

Nói đến đây, trong lòng Mộc phu nhân nhất thời cảm thấy khó chịu, "Là bọn họ khinh người quá đáng! Vốn Nhu Gia gả đi, là bọn họ chiếm được tiện nghi, thế nhưng..., còn muốn Nhu Gia đi xung hỉ? Quá khi dễ người ta rồi."

Đoan Vương phi lại thần nhiên nói: "Dù sao Phụng gia Thái Phu nhân tình hình không được, vội vã muốn thấy cháu dâu, cũng là nhân chi thường tình." Nàng khuyên nhủ: "Nhu Gia muốn gả đi Phụng gia làm thê tử, hiếu thuận tổ mẫu, vốn là cháu dâu ứng thuận tận tâm, tội gì mẫu thân làm nàng khó xử? Còn nữa, dù sao Thái Phu nhân là một kẻ mồm, mẫu thân lại gay gắt như vậy, chỉ sợ mang tiếng 'bất hiếu', nghe không hay đâu."

"Chẳng lẽ muốn ta nín thở rồi ngậm luôn miệng?" Mộc phu nhân trầm mặt.

Mặc dù Đoan Vương phi là con gái của bà, nhưng làm con dâu Hoàng thất, khắp nơi đều là địa phương gai góc, tính tình không kiêu ngạo như vậy giống mẫu thân, ôn nhu khuyên nhủ: "Mẫu thân cần gì phải giận dữ? Nếu hôn sự đã định tới đây rồi, Nhu Gia sớm một chút gả đi, và gả trẻ có khác nhau lớn bao nhiêu? Không bằng theo ý tứ của nhà chồng, vui vui về về gả đi, ít nhất được cái tiếng hiếu kính tổ mẫu, tóm lại là chuyện tốt nha."

Mộc phu nhân tìm không ra lý do để phản bác, nhưng chính là uất ức, lại oán hận, "Không biết Phụng gia nhệ cho Nhu Gia uống thứ gì? Làm Nhu Gia khóc hô không phải hẳn không lấy chồng!" Không khỏi thấy thương tâm, "Ta đem nàng nâng niu trong lòng bàn tay mười mấy năm nuôi lớn, giống như bảo bối, nàng cứ nhiên đem bản thân mình cho dư luận xôn xao, không thể không gả tới Phụng gia..."

"Mẫu thân." Đoan Vương phi đưa khăn tay tới, khẽ thở dài: "Nhu Gia gả đi Phụng gia kỳ thật không sai." Ánh mắt nàng lóe lên sự âm thầm mờ nhạt, "Vương Phi nương nương rất dễ nghe, làm Vương Phi...cũng đẹp như thế."

Ánh mắt của nàng, lẳng lặng dừng ở chiếc bình mỹ nhân trên bệ cửa sổ.

Có một chút ưu sầu và oán giận.

Mộc phu nhân trước còn cảm giận không thôi, giờ nghe nữ nhi nói có vẻ không đúng lắm, ngừng đầu hỏi: "Làm sao... Có phải Đoan Vương Điện hạ đối đãi với người không tốt hay không?" Chợt nhận ra bản thân mình nói lỡ, vội vàng sửa miệng, "Là trong phủ thị thiếp nào khiến người khó chịu? Người nói đi, nương nghĩ biện pháp cho người."

"Không có, Điện hạ đối đãi với con tốt vô cùng." Đoan Vương phi rất nhanh giấu đi cảm xúc, mỉm cười nói: "Chính là hoàng thượng nhiều con, Vương Phi cũng nhiều, có thể làm Vương Phi, ai mà không đem cô nương xuất chúng trong nhà ra? Nhóm tỷ muội bạn dâu của con không ai là nhân vật đơn giản." Nàng không dấu vết chuyển đề tài, "Tính tình Nhu Gia đơn giản, cũng không thích hợp đi con đường vất vả như vậy, nàng gả tới Phụng gia, gả cho biểu ca của mình, trải qua cuộc sống đơn giản là điều tốt vô cùng."

Mộc phu nhân bị nữ nhi khuyên không còn tức giận, bất đắc dĩ nói: "Lời Nương nương nói cũng không phải là không có đạo lý."

Đoan Vương phi uống một ngụm nước mặt ong để thấm giọng. "Cho nên, mẩu thân trở về rồi đáp lại đi." Nàng đưa tay đặt lên bụng, nhẹ nhàng vuốt ve, "Về phần con bên này, rất tốt..., nếu thai này là con trai thì càng tốt hơn."

---- trong vương phủ còn không có con trai.

Lực chú ý của Mục phu nhân bị dời đi, nhìn về phía bụng của nữ nhi, nở nụ cười, "Thai này bụng người nhon, nhất định là con trai!" Càng nói càng là vui mừng, "Sinh ra sẽ là trưởng tử trong Vương phủ rồi."

Đoan Vương phi mỉm cười, "Vậy thì mượn lời chúc lành của mẩu thân."

Đến buổi chiều, Tiêu Đặc từ bên ngoài trở về.

Biết được nhạc mẫu đã tới, buột miệng hỏi một câu, "Việc hôn sự của Phượng gia và Mục gia?"

"Dạ." Đoan Vương phi then đỏ mặt, thay mẩu thân che lấp nói: "Ở nhà Nhu Gia là tiểu nữ nhi được nuông chiều từ bé, mẩu thân thương yêu nhất, nên luyện tiếc cho muội muội gả sớm, có chút không nỡ." Vừa cười cười, "Bất quá ta và mẩu thân nói rồi, Phượng gia không thể so với nhà khác, vốn là thân thích, Nhu Gia sớm gả đi cũng không vấn đề, dù sao về sau vẫn thường có thể gặp mặt. Mặc dù mẩu thân không nỡ, nhưng thân mình Thái Phu nhân không khỏe, nên đồng tình gặt đầu."

Tiêu Đặc đối với nhạc mẫu của mình, vẫn có thể hiểu rõ, biết tính tình bà kiêu ngạo. Phần lớn là Mục phu nhân cảm thấy Phượng gia định hôn kỳ trước thời hạn, lại là vợ vàng xung hi, tiếp đón nữ nhi mình không được chu đáo. Cảm thấy không khỏi lắc đầu, nữ nhân nhà, chính là thích so đo mấy chuyện vụn vặt, thật là không thú vị chút nào.

Giương mắt nhìn Vương Phi của mình.

Cũng may tính tình nàng dịu dàng rộng lượng, không giống với tính tình tính toán chi li của nhạc mẫu.

"Bên ngoài thế nào rồi?" Đoan Vương phi mỉm cười hỏi.

"Hoàn hảo." Tiêu Đặc nghĩ đến đại sự phát sinh gần đây, Anh Thân Vương xuất chinh, nên tránh đem vinh quang trở về, chẳng qua ông ta đã là dưới một người trên vạn người, phụ hoàng nên phong thưởng như thế nào đây? Lại nói tiếp, phụ hoàng không nên để Anh Thân Vương xuất chinh, phương diện này..., luôn cảm thấy rõ ràng có hơi quái dị.

Chính là lòng vua khó dò, các thần tử, các con cũng không phỏng đoán bừa bãi được.

Đoan Vương phi thấy trượng phu trầm mặc không nói, thì muốn tìm đề tài đánh vỡ sự yên lặng giữa phu thê, "Kỳ thật thì, Nhu Gia sớm đã muốn gả tới Phượng gia." Nàng hé miệng cười, "Thuở nhỏ Nhu Gia và Phượng gia Nhị biểu muội quen biết, hai người hận không thể ăn chung chén cơm, ngủ chung một giường, bây giờ thành cô tẩu (gọi chung con gái và con dâu) là có thể gặp nhau mỗi ngày."

Tiêu Đặc hoàn hồn ngẩn ra, gật gật đầu, "Ừ."

Bị Vương Phi nhắc tới, không khỏi lại nghĩ tới ý niệm không được kia, làm cho trong lòng mình tiếc hận Phượng nhị tiểu thư, nếu ngày đó ở Phượng gia không gặp qua nàng thì tốt rồi. Thấy được, kinh diễm, liền như có cái lông chim trong lòng, thỉnh thoảng lướt nhẹ qua, ngựa ngựa, cố tình với không tới gái không đến.

"Vương Gia." Đoan Vương phi ho khan một cái, "Ta nói chuyện nữ nhi thật nhàm chán, nếu người không thích nghe thì thôi."

Tiêu Đặc ngược mắt, "Không có, tốt vô cùng." Hắn không có nói tiếp đề tài của thê tử, chỉ ngồi thêm chốc lát, nhân tiện nói: "Người là phụ nữ có mang, sớm đi nghỉ đi, sáng mai ta trở lại thăm người."

Đoan Vương phi chậm rãi đứng dậy, đưa tiễn nói: "Vương Gia đi thông thả."

Nàng nhìn theo bóng dáng cao lớn, có một chút mù mịt, giống như..., hai lần mình nhắc tới Phượng gia biểu muội, Vương Gia đều có vẻ hoảng hốt xuất thần. Nhưng Vương Gia cũng chưa từng gặp nàng ta, thì nhớ mong gì chứ?"

Ôi... là bản thân mình đa tâm đi.

"Vương Phi." Không lâu sau, đại nha hoàn bên ngoài bước nhanh vào, thấp giọng cười nói: "Vương Gia đi ra liền rẽ phải, qua khỏi núi già, dẫn người hướng tới Ngõ Trúc U Cư bên kia."

Ngõ Trúc U Cư là thư phòng của Tiêu Đặc.

"Ừ." Khi sắc Đoan Vương phi lập tức hồng hào, sáng bóng hơn, nàng tựa đầu nhỏ xuống trầm phượng nặng trĩu, kêu nha hoàn lại hầu hạ, "Ta muốn đi ngủ sớm một chút." tay vuốt ve bụng, khẽ than, sinh dưỡng một đứa bé thật sự rất tốn thời gian.

Sớm một chút sanh xong đứa nhỏ, mới có thể một lần nữa đem trượng phu giữ bên cạnh mình.

Bởi vì rớt cuộc Mục phu nhân cũng đồng ý, ngày tốt của Mục gia và Vương gia được quyết định rất nhanh.

Ngày hoàng đạo của Nhị gia Phụng Thế Ngọc và Nhu Gia là ngày mùng 8 tháng 6. Tam gia Phụng Thế Đạt và Vương gia tiểu thư theo quy cũ sẽ tránh ca ca và tẩu tẩu (chị dâu) vài ngày, chọn ngày 16 giữa tháng sáu.

Cái gọi là song hỉ lâm môn, cũng không thể thật sự thành thân cùng một ngày.

Nếu vậy, khách khứa thân thích hai bên sẽ không ngồi được, còn chồng chéo lộn xộn lẫn nhau, đến lúc đó kêu người ta phải ngồi bên nào? Nói sao cũng quá loạn, không thể làm như vậy, miễn cho khiến hai vị tân nương từ bị úy khuất.

Ngày mùng 8 tháng 6, Phụng gia và Mục gia đều trở nên tung bừng náo nhiệt.

Vốn Mục phu nhân muốn đem nữ nhi gả đi phủ Tương Thân Vương, đồ cưới là không cần phải nói, từ lúc Mục Nhu Gia còn nhỏ đã bắt đầu mua sắm. Chỉ so với năm đó gả Đoan Vương phi ít một chút thôi, tò về Mục Nhu Gia kính trọng Vương Phi nương nương, ý là không dám vượt trên tỷ tỷ.

Một trăm lễ tám thùng đồ cưới, mỗi một người khiêng đều có điệu bộ như nặng trình trịch, chặt cứng.

Nghi Tân Nương nương trong cung ban cho một đôi Ngọc Như Ý, hai vị tỷ tỷ của Mục Nhu Gia, Đoan Vương phi và Nghiễm Xương Hầu phu nhân lại hào phóng, một người tặng muối muối đồ cưới, gom lại thành một trăm mười thùng. Ngày Mục Nhu Gia xuất giá, phía trước đồ cưới đều vào Phụng gia phủ Phụng Quốc Công, mặt sau... còn tại Mục gia phủ Lí Quốc Công cũng chưa có đi ra hết.

Thời điểm đón dâu, Phụng Thế Ngọc cưới con ngựa cao to tới đón tân nương từ, Mục gia càn phi thường náo nhiệt.

Hai vị tẩu tẩu, bốn vị đường tẩu của Mục Nhu Gia, mỗi người dẫn theo một cái rương hồng bao (giống bao lì xì) chờ ở cửa nội sảnh, chỉ cần là người thân Phụng gia báo danh tới đón, tới một người, cho nha hoàn khen thưởng một đại hồng bao.

Một bao mười lạng ngân phiếu, sáu cái chính là 60 lượng bạc, nhưng làm người đón dâu vui mừng như điên.

Mai sau có người lên tính toán một chút, không nói những cái khác, chỉ là hôm đó vài vị mợ chủ của Mục gia phải hồng bao, cộng lại phải ngàn lượng bạc đây! Ai ya, đủ cho nhà nghèo người ta gả hai khuê nữ rồi.

Tin tức rơi vào trong tai người Vương gia, Vương phu nhân chạy nhanh tới gặp con gái, "Tuy rằng tổ tiên nhà chúng ta trải qua vinh quang, hiện nay cũng là không đáng chú ý rồi. Nhị tẩu con xuất thân từ Mục gia phủ Lí Quốc Công, con so ra kém hơn. Về sau gả đi, tuyệt đối không cần cùng nàng tranh chấp, lo hiếu kính cha mẹ chồng cho tốt, kính trọng nhóm tẩu tẩu, trải qua cuộc sống tốt đẹp là được rồi."

Vương gia tiểu thư mềm mại nhu thuận đáp: "Nương, nữ nhi nhớ rõ."

Vương phu nhân thờ dài nói: "Ta vốn không coi trọng hôn sự này, tề đại phi ngẫu*, còn nghe nói Phụng tam gia có chút nóng tính, sợ con gả đi chịu khổ." Sờ sờ đầu nữ nhi, "Thiên ca ca người ý đồ sự nghiệp quá lớn, một lòng muốn gây dựng lại vinh quang cho Vương gia, cố ý muốn kết hôn sự này, ôi..., nhưng khiến con vất vả rồi."

*ý nói không phù hợp gả cho gia đình cao quý.

Lời nói này, đã nói đúng tới sự buồn phiền lo lắng của Vương gia tiểu thư.

Nào có biết gả đi lại là tình trạng khác biệt.

Tân hôn đêm đó, trượng phu Phụng Thế Đạt có hơi thô lỗ, khiến bản thân nàng chịu khổ sở, nhưng trừ bỏ điểm ấy, tạm thời không nhìn ra tật xấu khác. Ngày kế gặp qua cha mẹ chồng, đều có vẻ mặt ôn hòa đối với mình, hai vị chị dâu, một đoan trang, một hoạt bát thú vị, nhìn cũng là người dễ chung đụng.

Tiểu thúc từ (em trai của chồng) tuổi còn nhỏ, chỉ là một đứa bé, lấy bạc hoặc kẹo dụ dỗ là được rồi.

Đến buổi chiều, lúc Phụng Tam Nãi nãi đi nhận thân, trước đập đầu với tổ mẫu, sau đó nhìn thấy người của Nhị phòng Phụng gia.

Phụng Nhị Lão Gia bệnh tật, nói mấy câu, rồi kêu người ta nâng trở về.

Phụng Nhị phu nhân khiến người ta không dời nổi mắt, ---- áo gấm cẩm tú thêu hoa văn vải hồng, phối với váy dài mẫu đơn yên vân uốn lượn, trên đầu châu ngọc vòn quanh, trên người ngọc bội leng keng. Trang điểm xa hoa phức tạp, nếu là người bình thường mặc nhất định không thích hợp, nhưng nàng tướng mạo xinh đẹp tuyệt sắc, khiến nàng nổi bật, ánh sáng rực rỡ lưu chuyển không chừng.

Giống như Phi Tiên từ trong lời kịch đi ra, không một chỗ nào không đẹp.

Liền ngay cả Phụng Nhị tiểu thư bên cạnh nắm ngọc mảy ngài, mi mục như họa, đứng bên cạnh mẫu thân nàng, có vẻ nhẹ nhàng thanh lịch hơn, ngược lại làm nền cho Phụng Nhị phu nhân.

Về phần Cung di nương bên cạnh và đám người Phụng Tam tiểu thư, thì lại càng không đáng giá nhắc tới.

"Hôm nay ta ước chừng là làm thím rồi." Chân thị sai nha hoàn cầm lễ gặp mặt đi ra, dịu dàng cười nói: "Mỗi lần có thêm văn bối, khiến cho ta cảm giác mình già đi vài phần, không thể sánh bằng các người thanh niên rồi."

Phụng Tam Nãi nãi kinh sợ nhận này nọ, vội nói: "Nhị thẩm sáng chói, người bên ngoài..., người bên ngoài làm sao so sánh được?" Nàng là con dâu mới, nói nhiều vài câu thì bắt đầu đỏ mặt, "Ta, ta..."

Phụng Loan nghĩ vị này chính là tẩu tẩu kiếp trước chết oan uổng, không khỏi thương tiếc nhiều hơn, thấy nàng giờ phút này vô cùng, quần bách, liền đáp lời giải vây nói: "Tam tẩu, trên đầu tẩu cái trâm dài chỉ bích tỷ thạch rất đẹp, không biết là từ cửa hàng nào vậy?" Từ từ trò chuyện, nói trang sức đến nói sang chuyện khác, "Lần khác ta cũng đi xem thử..."

"Ta cũng phải đi!" Mục Nhu Gia đã vào cửa nhiều ngày, hơn nửa từ nhỏ hay tới Phụng gia, rất là quen thuộc, cười khanh khách hứng thú hợp lại nói: "Thứ tốt đương nhiên ta phải trộm xem một chút, không thể chỉ tiện nghi cho người."

Phụng Tam Nãi nãi tuy rằng ngượng ngùng khấn trương, nhưng trong lòng vẫn là hiểu, Tiểu Cô Từ và chị dâu đều là tiểu thư nhà quan lớn, làm sao để ý cây trâm của mình? Bất quá giúp giải vây thôi.

Mang theo ba phần cảm kích, và không khí bạn cùng lứa tuổi hợp ý, rất nhanh đã cùng nhau tán gẫu.

Phụng Đại nãi nãi ở bên cạnh cười nói: "Hay, hay, mấy người các người hợp lại nói với nhau được rồi." Kéo Phụng Trinh Nương, "Đáng thương cho hai chúng ta ngây ngốc, lại thành thật, chúng ta tìm một chỗ nói chuyện thôi."

Phụng Trinh Nương mỉm cười, không nói.

Mục Nhu Gia quay đầu chạy nhanh tới, đi lên kéo các nàng, "Đến đây, các người lại đây." Từ nhỏ nàng đã ở Phụng gia thân quen, cũng không mới lạ, dĩ nhiên đứng lên an bài, "Chờ qua thêm vài ngày, chúng ta cùng ra ngoài dạo chơi cho vui."

Chân thị chen miệng nói: "Các người đi chơi, ta cũng đi."

Trong lòng nàng luôn thích đi chơi đây đó, cũng không kiêng kị trường bối văn bối, chỉ muốn tìm việc vui.

Dù sao trượng phu đã như vậy, như thế nào vui cười, không phải vui cười đây? Giống oán phụ lấy nước mắt rửa mặt, sống uổng năm tháng hao phí thời gian, bản thân mình nhưng là học không đến, càng sẽ không ngốc đến thành cái loại tình trạng này.

"Tốt tốt, Nhị thẩm cũng đi." Mục Nhu Gia xưa nay thích Chân thị biết trang điểm, cao hứng nói: "Chúng ta năm cô tẩu và Nhị thẩm, chỉ là chủ tử có sáu chiếc xe ngựa, còn bọn nha hoàn..." Nàng xòe tay tính, "Không đúng, không đúng, ta muốn cùng Tiểu Loan ngồi một chiếc, ừ..., dù sao cũng phải chừng mười chiếc xe ngựa đi."

Người Vương gia rất thừa thớt, còn đang sa sút, lúc Phụng Tam Nãi nãi là tiểu thư ở trong nhà, nào có gặp qua loại ra cửa náo nhiệt phô trương như vậy? Lúc này vui vẻ nói: "Thật có ý tứ, vừa nghe đã rất là uy phong rồi."

Phụng Loan cười nói: "Nghe ý các người, chúng ta đúng là ý vào người đông thể mạnh, cùng ra ngoài đánh nhau đây."

Chọc cho mọi người cười.

Phụng đại nãi nãi cũng bật cười theo, cảm thấy có một loại suy nghĩ.

Vốn mẹ chồng đã nói với mình tốt lắm, muốn cưới đường muội vào đây, làm Nhị đệ tức (con dâu), không nghĩ tới đột nhiên thay đổi chủ ý cưới Mục thị, ---- ngẫm lại nàng ta thành thân gây tiếng động lớn ngất trời còn phô trương, đoán rằng mẹ chồng là không bỏ xuống được số đỏ cưới phong phú, bản thân mình là Đại tẩu, làm sao so sánh được? Sau này nếu như bị người khác đem ra so, không biết phải để mặt mũi ở đâu, mắc cỡ chết người.

Trước mắt nhìn thê tử của lão Tam là ngây thơ, tạm thời xuất thân không hiển hách, như vậy có thể mượn sức một chút.

Bản thân mình chỉ có cùng thê tử lão Tam liên hợp lại, mới có thể ép được Mục thị. Nếu không Mục thị đem thê tử lão Tam kéo tới, còn có Tiểu Cô Từ (cô em chồng) trợ giúp, mình làm sao còn có thể đi lại từ trên xuống dưới trong nhà họ Phụng? Nhịn không được trong lòng cảm khái, bản thân mình là con dâu trưởng đại phòng Phụng gia. Là Đại tẩu, bây giờ bắt tay vào làm cũng thật khó nha.

Phụng Loan trở về Tỉnh Bảo Nguyệt các, tâm sự nặng nề.

Không phải nàng để ý đến tính toán nhỏ nhặt của Đại đường tẩu, mà là trong lòng cảm thấy quý dị không nói lên lời, ---- thời gian tổ mẫu bị bánh trôi làm mắc nghẹn, thật sự là quá trùng hợp.

Người khác không biết nội tình, thoát nhìn tất nhiên giống như sự việc đơn giản ngoài ý muốn.

Nhưng mình lại cảm thấy càng giống như là có người cố ý gây ra.

Chẳng lẽ đây là..., một bước trong sự 'an bài' của Đại Bá Phụ?

Vốn trước đó còn đang suy nghĩ, cho dù Đại Bá Phụ cùng Mục gia và Vương gia kết thành thân thích, đợi lúc đón dâu, nhanh nhất cũng là hơn một năm sau. Mà lúc ấy, Phụng gia sống hay chết cũng sớm đã kết thúc, Mục Nhu Gia và Vương Thị còn chưa gả vào, mặc dù Phụng gia gặp chuyện không may, nhà các nàng cũng chưa chắc đồng ý vơ tay ra giúp đỡ, thậm chí còn có khả năng hời hợt!

Nhưng bây giờ không giống với lúc trước.

Đột nhiên Tổ mẫu xui xẻo bị nấc nghẹn, hôn mê bất tỉnh, cái gọi là 'vội vã muốn nhìn cháu dâu vào cửa, hôn hờ vui mừng', thế nhưng chỉ trong thời gian nửa tháng, đã đem Mục Nhu Gia và Vương Thị cưới vào cửa.

Trong kiếp trước, Mục phu nhân căn bản không quản nữ quyến Phụng gia chết sống.

Nay Mục Nhu Gia làm con dâu Phụng gia, Mục phu nhân nàng..., cũng không thể không quan tâm nữ nhi của mình chứ?

Hiện tại tốt lắm, Mục gia Vương gia đều bị cột vào trên một chiếc thuyền! Tuy nói không thể cam đoan lúc Phụng gia gặp phiền toái, Mục gia và Vương gia sẽ dốc hết sức gia tộc cứu giúp, nhưng bọn họ có hai nữ nhi ở Phụng gia, có lẽ chỉ cần không phải tội diệt môn 'thông đồng với địch phản quốc', họ sẽ luôn ra tay giúp đỡ.

Chiếu theo lòng dạ thâm sâu của Đại Bá Phụ, hẳn là sẽ không làm cho Phụng gia bị liên lụy 'thông đồng với địch phản quốc' chứ?

Như vậy tất cả những thứ này đều là ý trời, hay bởi vì sao?

Phụng Loan không có cách nào khác đi chứng thật suy đoán trong lòng, mơ hồ, cũng không muốn đi chứng thật suy đoán kinh hãi như vậy, chỉ phải tạm thời đặt ở một bên, coi như tổ mẫu trùng hợp không may bị bệnh.

Tiền đà lại nghĩ đến, nếu cùng Mục gia, Vương gia đàm hỏi, hình như còn chưa đủ.

Phụng gia cần bứt ra hoàn toàn, tạm thời rời khỏi quan trường, mới có thể tránh né trận mưa rền gió dữ này, như vậy bước tiếp theo, Đại Bá Phụ sẽ làm như thế nào? 'Ý trời' sẽ như thế nào?

Vấn đề này, cả ngày lẫn đêm quán quýt lấy Phụng Loan làm nàng không thể sống yên ổn.

"Tiểu Loan." Từ ngày Mục Nhu Gia gả vào Phụng gia, liền trở thành khách quen của Tỉnh Bảo Nguyệt các, một ngày ít nhất cũng phải lại đây một lần, nhiều thì hai, ba lần. Bản thân nàng nằm lên giường mỹ nhân, nghiêng ngả nói: "Chán quá! Gần đây Nhị biểu ca luôn làm việc, việc việc, cả ngày không thấy bóng người cho đến tối muộn."

Nàng gả cho người, miệng xưng hô vẫn còn chưa có sửa đổi.

Tạm thời Phụng Loan ngừng suy nghĩ phức tạp, trêu ghẹo nàng nói: "Các người mỗi buổi tối ở cùng một chỗ, còn chưa đủ? Ban ngày cũng muốn tụ lại với nhau cả ngày không chán sao? Nhị ca tốt xấu gì cũng có nhiệm vụ, tuy nói Hồng Lư Tự xem như địa phương thanh nhàn, nhưng đều sẽ có việc, bận bịu này nọ là lẽ thường thôi."

Mục Nhu Gia thầm nói: "Nhưng cũng không có đạo lý cả ngày làm việc? Hơn nữa, Nhị biểu ca ở Hồng Lư Tự làm việc thì thôi, sau khi trở về, hẳn còn đi thư phòng của cậu nói chuyện, vừa nói liên nói không hết, nhiều lần hẳn trở về ta đều đang ngủ."

Phụng Loan buồn cười nói: "Vậy sao người không chờ thêm một chút?"

Cảm thấy cũng là hiểu được, nhị ca đi tìm Đại Bá Phụ về việc gì đó.

"Ta là muốn chờ hẳn nha." Về mặt Mục Nhu Gia buồn bực, "Có lẽ ta lo lắng đến mệt rồi, khi trời tối đã nghĩ muốn ngủ. Mỗi lần ta chờ chờ, cũng tự nói với bản thân, kiên trì, kiên trì một lát nữa thì tốt rồi." Dùng sức xoa lông mày của mình, "Mí mắt cố tình đánh nhau đến chết, sau đó thì ngủ rồi."

Chết?! Trong đầu Phụng Loan đột nhiên xẹt qua một tia sáng, cảm thấy bắt đầu kinh hãi.

"Nhị biểu ca là liều chết làm việc, còn ta là bị vây chết." Mục Nhu Gia còn nói thêm, hừ hừ nói: "Ban ngày không có thời gian gặp mặt, hai người luôn không đúng dịp, một ngày đều nói không hơn mấy câu..."

Chết! Chết..., mình tựa hồ hiểu được rồi.

Hồ hấp Phụng Loan cứng lại, hoàn toàn không hề nghe rõ câu sau nàng ta nói cái gì.

"Này này!" Mục Nhu Gia đập tay lên bàn, nói nửa ngày, cũng không thấy nàng có phản ứng, không vui bảo: "Người rốt cuộc có đang nghe hay không? Tiểu bại hoại, gần đây sao cứ thích thất thần vậy chứ."

Phụng Loan không yên lòng đáp: "Đang nghe, đang nghe."

"Người đang ở đây nói dối..." Mục Nhu Gia bất mãn oán giận, hù dọa nói: "Nếu về sau người gả đi, cô gia nói chuyện mà người không để trong lòng, xem có chê người hay không nha."

Nổi lòng Phụng Loan lo lắng, cười theo, "Chớ nói nhảm."

"Đáng tiếc." Mục Nhu Gia tỏ ra đáng vẻ thèm nhỏ dãi, tay nhéo nhéo gò má của nàng, "Đáng tiếc ta đã gả cho Nhị ca người, bằng không..., chờ kiếp sau ta đầu thai thành nam nhân sẽ cưới người." Nàng cười hi hi nói: "Chắc chắn, tiểu nương tử như hoa như ngọc được lắm."

Đang nói giỡn, đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

"Nhị tiểu thư, nhị nãi nãi." Chỉ nghe bức rèm che 'Rầm' vừa vang, bên ngoài một nha hoàn của phòng chính tiến vào, sắc mặt nàng trắng bệch, "Thái, Thái Phu nhân..., không thờ được, vừa mới qua đời rồi."

Tổ mẫu đã chết?! Đầu óc Phụng Loan 'ong' một tiếng nổ tung!

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Hoàng Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Rơi vào nhà nào

Bởi vì Phụng Thái Phu nhân vô ý ăn nhầm một viên bánh trôi, hôn mê hơn nửa tháng, cuối cùng cũng qua đời.

Nhị Lão Gia Phụng Trạch giữ trước linh đường mẹ đẻ khóc đến đứt từng khúc ruột gan, bản thân ông ta cơ thể yếu ớt nhiều bệnh, khóc vài lần, thì té xỉu tại linh đường, bọn hạ nhân lật đật chạy nhanh tới đỡ dậy, mời đại phu bắt mạch, tạo thành một mớ hỗn độn.

Đại lão gia Phụng Uyên xin phép nghỉ, mặc đồ tang, ngày đêm canh giữ trước linh đường của kẻ mẫu, vẻ mặt buồn bã bi thương gần chết.

Mỗi khách nhân đến tế bái Thái Phu nhân, ông đều tiến lên kéo người khóc lóc kẻ lẻ, "Thân thể gia mẫu luôn vô cùng khỏe mạnh, thật giận bọn hạ nhân đã không hầu hạ tốt, khiến gia mẫu ăn bậy bạ này nọ, hại bà..." Nước mắt chảy ròng ròng nghẹn ngào, "Vốn là vợ vàng làm hai việc vui xung hí, ai ngờ..., ai ngờ trời không thương xót, khiến gia mẫu buông tay ra đi."

Ông khóc đến không thành tiếng.

Những khách nhân nghĩ chức vị của ông ta làm rất tốt, kẻ mẫu đột nhiên chết đi, nếu dâng lên tấu chương xin cần giữ đại tang ba năm, Hoàng Đế không phê "Đoạt tình"*, sẽ phải đối mặt với phiền toái đại tang ba năm. Tất cả đều tự giác sáng tỏ, cùng khuyên nhủ: "Quốc Công gia nén bi thương, nén bi thương."

*Tục lệ Trung Quốc cổ đại, quan viên có tang cha mẹ cần phải bỏ chức quan về nhà chịu tang, gọi là 'Đại tang'. Mãn tang sẽ đi bổ sung lại chức quan. Triều đình cho đại thần phần lương theo tang chế, gọi ra nhậm chức, đã từng hoặc được mệnh lệnh này không cần thôi chức, không được mặc công phục nghị luận, chỉ mặc quần áo trắng làm việc, không dự tiệc tùng, yến hội thì phải có lý do, để phó quan Tế Tự đại diện.

Ngay hôm Phụng Thái Phu nhân qua đời, đầu bếp nữ làm món điểm tâm ngọt của nhà bếp nhỏ trong phòng chính liền thất cổ tự tử. Nha hoàn bên người Thái Phu nhân khóc than bản thân mình sợ sót, muốn đền mạng cho Thái Phu nhân, nên đem đầu đập vào trước quan tài Thái Phu nhân! Về phần bọn nha hoàn chăm sóc việc ăn uống sinh hoạt của Thái Phu nhân, bởi vì không chăm sóc tốt cho chủ nhân, cũng bị đưa đi tới thôn trang Phụng gia.

Cả phòng trở nên tiêu điều, trống không.

Phụng Loan làm cháu gái, mặc một thân đồ tang tuyết trắng quỳ gối tẩn hieu trước linh đường, trong lòng hỗn loạn chập choạng. Sự tình..., giống như vượt qua dự tính của mình, trở nên, trở nên..., không không chế được.

Suy đoán lúc trước lại hiện lên trong lòng nàng!

Vốn tổ mẫu đột nhiên ăn bánh trôi bị nghẹn, đã rất kỳ quái, cô tình hai chị dâu vừa cưới vào cửa, thời gian tổ mẫu qua đời lại vợ vàng vừa đúng lúc.

Tất cả những việc này rốt cuộc là ngoài ý muốn, hay do người làm?

Nếu như là người làm..., Phụng Loan nhìn không được cảm thấy lạnh run.

Lúc trước mình đoán có thể là Đại Bá Phụ xuống tay, khiến tổ mẫu 'hôn mê', còn miễn cưỡng chấp nhận sự việc, chỉ cần chờ nhóm chị dâu cưới vào cửa, tổ mẫu sẽ chậm rãi dưỡng lại cho tốt là được.

Tuy rằng hơi quá mức, nhưng..., vẫn có thể xem là một loại thủ đoạn hữu hiệu.

---- hiện tại tổ mẫu đã chết!

Nếu nói đây cũng do người làm, vậy cũng, vậy..., quá kinh khủng rồi!

Không phải là mình không tin Đại Bá Phụ, càng không phải là mình đa tâm, nhưng thời gian tổ mẫu hôn mê và chết đi thật trùng hợp.

Phải biết rằng, tổ mẫu qua đời, Đại Bá Phụ có thể quang minh chính đại có đại tang ba năm! Hơn nữa bất kể là nhóm triều thần, hay Hoàng Đế, cũng sẽ không có lòng nghi ngờ Đại Bá Phụ động tay động chân, toàn bộ thuận lợi thành chương.

Dù sao hiện tại người ngoài nhìn thấy, Phụng gia đúng là hoa tươi rộ, thời điểm nấu dầu lửa cháy bùng bùng, Anh Thân Vương lại lập tức phải 'khải hoàn trở về', ai sẽ nghĩ bản thân muốn mình có đại tang? Nhóm đối thủ của Phụng gia khẳng định vụng trộm cười nhạo Đại Bá Phụ 'xui xẻo', cho là vận khí ông không tốt.

Phụng Loan cầm khăn thấm lau hai mắt, không ngừng rơi nước mắt, làm con hiền cháu ngoan, không dám ngẩng đầu nhìn linh cữu màu đen của tổ mẫu, sợ nhìn nhiều, bản thân liền không nhịn được rùng mình liên tục!

Bảo Châu quỳ gối bên cạnh nàng hầu hạ, nhỏ giọng hỏi: "Tiểu thư, người không thoải mái sao?"

"Không có việc gì." Phụng Loan cắn răng, tốt xấu gì cũng phải chống đỡ đến buổi tối khách khứa bái tế rồi đi, sau đó dựa vào bọn nha hoàn nâng đỡ, mềm nhũn trở về Tĩnh Bảo Nguyệt các, cả người lập tức tan rã. Làn da của nàng vốn trắng nõn như ngọc, lúc này lại trở nên trắng như sứ trắng, trên mặt gần như không hề có một chút huyết sắc.

Khương ma ma nghĩ là nàng mệt nhọc, phân phó nha hoàn đi lấy nước ấm, để chủ tử ngâm chân. Đến lúc xắn ống quần lên thì thấy được, chỗ đầu gối có hơi đỏ, không khỏi đau lòng nói: "Xem ra buộc một lớp đệm không đủ, có lẽ để thêm một lớp nữa, chỉ là hiện giờ trời nóng nực, quá dày lại sợ hâm..."

"Ta mệt rồi." Phụng Loan bảo người lau khô chân, tháo giày, cũng chưa thay quần áo ra liền nằm lên giường.

Bảo Châu nhẹ giọng hô: "Tiểu thư, người còn chưa rửa mặt."

Phụng Loan đưa tay ném cái gối đầu tới, ngay cả một chữ "Cút" cũng không có khí lực nói.

Nàng nằm mà đầu óc không tỉnh táo, suy nghĩ rất nhiều..., nghĩ đến tổ mẫu hôn mê ngoài ý muốn, nghĩ đến cái chết của tổ mẫu, thậm chí nghĩ tới hôn sự của Trinh Nương, bỗng nhiên trong lòng thấy kinh hãi! Chẳng lẽ Trinh Nương gả đi phủ Túc Vương làm thiếp, cũng là do Đại Bá Phụ an bài? Không đúng không đúng! Nếu Đại Bá Phụ tin tưởng giấc mộng của mình, vậy thì tạm thời ông phải kiêng kỵ cùng Hoàng thất kết thân, miễn cho chọc Hoàng Đế không vui, ông ta sẽ không an bài như vậy.

Nhưng..., Túc Vương rơi đài còn nhiều năm nữa, trước dùng Trinh Nương kéo quan hệ, tựa hồ cũng có thể làm.

Trong đầu Phụng Loan rối loạn lung tung, không thể xác định.

Trong mơ mơ màng màng, thấy Túc Vương mặc một thân hỉ phục đỏ thắm của tân lang (chú rể), mỉm cười đi tới bên giường, "Xem ra người cũng có mấy phần sắc đẹp, không sai, không sai. Bỏn vương chịu lỗi cho Phụng gia năm ngàn lượng bạc, đổi lấy người, không tính bị thua thiệt."

Phụng Loan đang kinh hãi không thôi, bóng dáng cao lớn nhoáng lên một cái, lại thành Tiêu Đặc.

Hắn lập tức ngồi xuống mép giường, đưa tay nói: "Lại đây." Khóe miệng hơi vênh lên, bộ dáng tự tin nhất định muốn lấy được, "Trinh Nương làm thiếp cho hoàng huynh ta, người thì làm thiếp cho ta."

"Người tránh ra!" Phụng Loan liều mạng lắc đầu, cảnh vật trong giấc mộng trở nên xoay tròn, rất nhanh hoàn toàn sụp đổ! Nàng từ trong hỗn loạn nửa mê nửa tỉnh thức dậy, cả người đều là mồ hôi lạnh, vuốt tay lần mò, ngực vẫn còn đập 'bùm bùm' kinh hoàng không thôi.

Hoàn hảo, hoàn hảo, chỉ là một giấc mộng.

Nàng tự an ủi mình, tiếp theo một cái chớp mắt..., lại giật mình.

Thông gia, Nhị ca cưới Mục Nhu Gia, Tam ca cưới Vương Thị, Trinh Nương cũng bị đưa đi làm thiếp Túc Vương, như vậy bản thân mình có thể hay không..., giống như trong mộng, bị Đại Bá Phụ đưa cho người kế nghiệp đời sau của Hoàng Đế?

Dù sao muốn cho Phụng gia thuận lợi rời khỏi quan trường, còn muốn bảo trì địa vị Phụng gia trong tương lai không bị dao động, chỉ dựa vào thông gia với Mục gia và Vương gia còn chưa đủ? Túc Vương là đi không đến nơi đến chốn, mà Tiêu Đặc..., hắn mới là át chủ bài che giấu sâu nhất, có thể bảo đảm tương lai phú quý cho Phụng gia vài thập niên!

Đại Bá Phụ ông ta, sẽ không tin tưởng giấc mộng của mình mà đi đánh cược một lần chứ?

Trong lòng Phụng Loan bỗng nhiên căng thẳng, như bị người dùng sợi tơ thít chặt trái tim, treo ở giữa không trung! Nàng chậm rãi ngồi dậy, mười ngón tay đưa sâu vào trong tóc, bóp da đầu, phân tích này suy ra có vài phần khả năng.

----hình như có điểm mâu thuẫn.

Phượng gia và Mục gia, Vương gia kết thân, nói còn nghe được, Hoàng Đế không tiện ra mặt ngăn trở, nhưng nếu là mình và Trinh Nương đều gả cho hoàng tử, chỉ sợ Hoàng Đế sẽ không được vui lắm? Ít nhất trước lúc xử trí Anh Thân Vương, Hoàng Đế sẽ không thích Phượng gia lại tăng thêm thế lực, miễn cho Anh Thân Vương xuống ngựa, Phượng gia sẽ nhảy ra giúp đỡ hần cầu xin giải vây.

Đại Bá Phụ là người thông minh, ông ta sẽ không đối nghịch cùng Hoàng Đế chứ?

Nhưng..., ở chỗ sâu trong đáy lòng mình, luôn có một loại lo lắng và bất an khó tả.

Phượng Loan lần qua lộn lại nhiều lần, thật sự không ngủ được, dứt khoát xuống giường, kiên trì kêu bọn nha hoàn đốt đèn đi ra ngoài, đi Hải Đường Xuân viện, chỉ nói mình có chuyện cấp bách.

Chân thị đã chuẩn bị nằm xuống giường, thấy nữ nhi tiến vào, không vui hỏi: "Ngươi quý một ngày vẫn không một sao? Lúc này còn tới đây làm cái gì?" Nàng kêu nha hoàn lót vài cái gối đầu, lười biếng hỏi, "Chuyện cấp bách gì? Nói đi."

Phượng Loan đuổi tất cả bọn hạ nhân ra, trầm giọng nói: "Mẫu thân, con từng có một giấc mơ kỳ quái..." Nàng tận lực ổn định cảm xúc, đem toàn bộ nguyên nhân sự việc trải qua nói một lần, sợ sót chi tiết gì, lại miêu tả bù đắp vài lần, sau đó hỏi: "Mẫu thân, người nghe rõ chưa?"

"Chuyện này." Cảm xúc Chân thị không dao động quá lớn, xê dịch thân mình, giơ tay vuốt sợi tóc bên tai, "Kỳ thật ngày đó ở mặt thất dưới đất, đại bá của ngươi đã nói rồi." Cũng không nói lúc ấy còn có người khác tham gia, chỉ nói: "Cho nên ta đã sớm biết."

Phượng Loan giật mình, "Đại Bá Phụ đã nói với người?"

Thật sự là kỳ quái, đại sự có liên quan đến vận mệnh và tương lai Phượng gia, cơ bản phụ nhân bên trong không có sức lực gì, nên mình mới đi tìm Đại Bá Phụ xin giúp đỡ vạch kế hoạch, ---- ông ta nói với mẫu thân có ích lợi gì? Chẳng lẽ lúc hai người 'hẹn hò', không có chuyện gì nói, cho nên lấy việc này ra nói chuyện phiếm?

Nhưng không có rãnh rỗi tí mĩ cân nhắc, chỉ có thể bỏ lại mặc kệ, ngược lại chần chờ nói: "Mẫu thân, ta cuối cùng vẫn lo lắng..., thời gian tổ mẫu qua đời thật trùng hợp."

Chân thị không chút để ý nghe xong, thân nhiên nói: "Ngươi lo việc này làm cái gì?"

Phượng Loan cảm thấy nóng nảy.

Nhưng trong lòng hiểu rõ, mẫu thân không để ý tới sống chết của tổ mẫu, tổ mẫu chết bình thường cũng tốt, chết oan chết uổng cũng thế, mẫu thân căn bản sẽ không để ở trong lòng Mặc dù mình đối với tổ mẫu không có cảm tình cũng không có nhiều khổ sở, càng nhiều là..., lo lắng cho bản thân mình thôi.

"Mẫu thân..." Trong bụng Phượng Loan đắn đo nói, tận lực uyển chuyển một ít, "Con lo lắng, nếu tổ mẫu qua đời có thể làm cho Đại Bá Phụ rời khỏi quan trường, cùng Mục gia, Vương gia kết thân có thể bảo đảm củng cố địa vị Phượng gia, như vậy..., con thì sao? Con và Trinh Nương có thể hay không cũng dùng cho việc kết thân? Mẫu thân người cũng biết, giống Phượng gia loại gia đình như vậy, đem nữ nhi kết thông gia cho tới bây giờ đều là chuyện bình thường."

Ánh mắt Chân thị đột nhiên sáng ngời, "Ngươi nói là..." Nàng là một người thông minh, rất nhanh đã hiểu rõ ý tứ trong lời nói của con gái, nhưng chợt lắc đầu, "Không, sẽ không." Nàng nhủ mi nói: "Ngươi không giống, sao có thể so sánh với Trinh Nương cái loại do thiếp thất nuôi dưỡng này? Chớ suy nghĩ lung tung."

"Lỡ như thì sao?" Phượng Loan lo lắng hỏi.

"Lỡ như cái gì? Lỡ này lỡ nợ ta đều sẽ không đáp ứng!" Chân thị tức giận, cười lạnh nói: "Ta mới là mẫu thân ruột thịt của ngươi! Hôn sự của ngươi, tự nhiên do ta quyết định, người vợ vẫn khác dính líu vào làm gì? Ta điên rồi mới đem nữ nhi thành hàng hóa bán đi nhà khác."

Lời của mẫu thân, khiến cho Phượng Loan thoáng yên tâm.

Chân thị thấy sắc mặt con gái hơi trắng bệch, sợ là không biết có bao nhiêu suy nghĩ lung tung, lo nàng tự mình dọa mình đến phát bệnh, lại nói: "Hiện tại tổ mẫu ngươi vừa mới mất, ngươi là cháu gái, vì tổ mẫu thủ một năm hiếu kỳ, không có chuyện tổ mẫu vừa mới chết liền lập gia đình."

Phượng Loan gật đầu, "Cũng đúng."

Xem ra là bản thân mình gần đây căng thẳng quá mức, nghi thần nghi quỷ, thần hồn nát thần tính rồi. Đúng vậy nha, đầu tiên là mẫu thân vẫn khoẻ mạnh, hôn sự đương nhiên là do nàng định đoạt, chỉ cần mẫu thân không hé miệng, người khác..., Đại Bá Phụ cũng không có đạo lý vượt trên mẫu thân, nhưng tay vào hôn sự của cháu gái. Tiếp theo, đang trong thời kỳ giữ hiếu cho tổ mẫu, thì sẽ không có người tới cửa cầu thân.

Chân thị lại nói: "Ồi..., kỳ thật ta đã muốn chọn ra vài nhà, nhưng tạm thời sẽ không định xuống, trong một năm trở lại cho ngươi định ra là được."

"Vậy thì tốt rồi, vậy thì tốt rồi." Phượng Loan vuốt cằm, lau một đầu mồ hôi vì lo sợ mà toát ra.

Chân thị buồn cười nói: "Người xem người, thật sự là tự mình dọa mình."

Phượng Loan then thùng cười, "Con... lo lắng thôi."

"Được rồi, người đừng nghĩ đông nghĩ tây nữa." Chân thị ngáp một cái, tay xoa xoa trán, hướng nữ nhi nói: "Về sớm nghỉ ngơi một chút, sáng mai sớm còn ra ngoài quỹ đây."

Ngày mùa hè nắng chói chang, ve sầu trên cây không ngừng kêu to.

Đoan Vương phi nhẹ phát quạt lụa tròn trong tay, lắc đầu thờ dài, "Ai, Thái Phu nhân vẫn không thể nào chịu đựng được."

Theo vai về bên trên, Phượng Thái Phu nhân xem như bà ngoại của nàng. Ước chừng hiện nay nàng làm Vương Phi nương nương, thân phận tôn quý, hơn nữa lại mang thai, cho nên cũng chưa qua Phượng gia làm lễ tế, nên phái người tặng này nọ.

Nhưng thật ra Tiêu Đạc lại qua đó một lần.

Cho dù Phượng Thái Phu nhân không phải bà ngoại của thế tử, không còn là Phụng Quốc Công phu nhân cũng không quan trọng, quan trọng chính là quan hệ mọn súc của Phượng gia. Trong số các hoàng tử, mặc dù Thái Tử Điện hạ không có tự thân tới, nhưng để Túc Vương đại biểu hẳn bày tỏ chia buồn, bản thân mình đương nhiên muốn đích thân đi một chuyến.

Thời điểm đi tới còn đựng phải Tiêu Trạm một thân trường bào giang thủy bạch.

Sau khi vị tiểu đệ đệ này thành thân, có vẻ trầm ổn rất nhiều, tinh thần phấn chấn, phong thần tuấn kiệt, chỗ hẳn vừa đứng thật ra được không ít người chú ý. Ha ha..., đáng tiếc Phượng gia Nhị tiểu thư không nhìn thấy, bằng không nói không chừng, tâm hồn thiếu nữ cũng bị dao động mấy lần.

Trong lòng Tiêu Đạc cười lạnh, Tiêu Trạm cũng đã cưới Tần thị, còn chưa biết thế nào là đủ sao? Trong lúc ở Phượng gia tế bái, làm cái gì mà thỉnh thoảng lại nhìn về phía sân sau? Thật sự là được voi đòi tiên, chẳng lẽ Phượng Nhị tiểu thư còn có thể làm thiếp cho hắn? Ý đồ cũng quá lớn rồi. [skinny cat: Ôi, anh nghĩ mà không thấy xấu hổ sao...haizz]

"Vương Gia?" Đoan Vương phi đợi sau một lúc lâu, không thấy trượng phu trả lời, chỉ thấy sắc mặt hắn biến đổi không chừng, nghi ngờ hỏi: "Hôm nay tới Phượng gia có xảy ra chuyện gì à? Hay...trên triều có việc?"

"Không có việc gì." Tiêu Đạc gạt ly trà trong tay, uống một hớp.

Trong mắt Đoan Vương phi hào quang lóe ra, ngờ vực vô căn cứ lúc trước lại hiện lên trong lòng. Vương Gia hẳn... thái độ đối với Phượng gia có hơi cổ quái. Mỗi lần đi qua Phượng gia trở về, vẻ mặt đều trở nên âm tình bất định, nhưng không giống như là tức giận, mỗi lần còn hết sức vui vẻ tới đó.

Cái này thật sự rất kỳ lạ.

Tay Tiêu Đạc tiếp tục gạt ly trà, ánh mắt chuyển động bỗng bồng bềnh, hiển nhiên có tâm sự.

Đoan Vương phi vừa nghĩ đến hỏi: "Hôm nay Vương Gia tới Phượng gia, có thấy Phượng gia Nhị biểu đệ không?" Nàng rất tự nhiên tỏ ra quan tâm, "Cũng không biết hắn đối đãi với Nhu Gia được không?"

Tiêu Đạc ngược mắt, "Có gặp mặt nói vài câu." Lại nói: "Tinh thần Phượng gia lão Nhị nhìn hoàn hảo, còn...hắn đối với tiểu di (em vợ) được không thì ta không thể nào biết."

"Xem ta này, nghĩ thật ngốc." Đoan Vương phi hé miệng cười, "Vương Gia ở bên phòng ngoài, mặc dù gặp Phượng gia Nhị biểu đệ cũng là nói chính sự, làm sao nói đến chuyện nhà sau?" Thờ dài, "Chẳng qua là ta lo lắng, Nhu Gia gả tới nhà cậu, gả cho biểu ca của mình, tự nhiên là vô vàn tốt đẹp. Hơn nữa, Nhu Gia và Phượng gia nhị biểu muội thân thiết, có Tiểu Cô Từ làm chỗ dựa, ở Phượng gia không biết trải qua sung sướng bao nhiêu."

Tiêu Đạc nghe xong, đột nhiên hỏi: "Nói như vậy, Phượng gia Nhị tiểu thư tính tình hoàn toàn ương ngạnh?"

Đoan Vương phi cảm thấy lòng trầm xuống mãnh liệt, ---- cho tới bây giờ trượng phu cũng không quan tâm chuyện của sân sau, lại bởi vì mình thuận miệng nói, liền hỏi tới Phượng gia biểu muội! Nàng hơi hơi mỉm cười, "Cũng không hẳn vậy." Bất luận xuất phát từ lo lắng gì, cũng không có đạo lý nói bày biểu muội nhà mình, "Biểu muội này của ta vốn so với người khác sống tốt hơn, lại là cốt nhục duy nhất của Nhị cửu mẫu (mợ hai), tự nhiên là chiều chuộng hơn so với người khác, trưởng bối trong nhà cậu đều yêu thương nàng nhiều hơn vài phần."

Tiêu Đạc cười cười, "Thì ra là thế." Cũng không bình luận về Phượng Loan nhiều hơn.

Đoan Vương phi không tiện tiếp tục gọi chuyện, miễn cho nói quá nhiều, khiến trượng phu nghi ngờ, cho nên sờ sờ bụng, "Mấy ngày nay đứa nhỏ thành thật rất nhiều, không có đập phá giống như trước."

"Vậy sao?" Tiêu Đạc vuốt cằm, "Vậy là tốt rồi, người cũng ít bị chịu tội."

Đoan Vương phi thấy ánh mắt hắn vẫn hơi hột như cũ, cũng không giống như bình thường, đối với nói tới trưởng tử tương lai, cảm thấy không khỏi căng

trầm thấp. Nói cách khác..., Phụng gia biểu muội thực sự là nhân tố có thể khuấy nhiễu suy nghĩ của trượng phu, thế cho nên khiến hấn phân tâm, ở trước mặt mình lộ ra vẻ thất thần.

Ngoài cửa một nha hoàn đi đến, "Khởi bẩm Vương Gia, bên ngoài có gã sai vặt lại đây báo cáo."

Đoan Vương phi thu hồi cảm xúc lung tung, vẻ mặt dịu dàng, mỉm cười nói: "Vương Gia đi thông thả, công việc bề bộn."

"Người nghi ngại đi." Tiêu Đặc gật đầu đi ra ngoài, thấy gã sai vặt, biết là tâm phúc Thạch Ứng Sùng có chuyện quan trọng tìm mình, lúc này liền đi đến thư phòng ở Ngõ Trúc U Cư.

Tên như ý nghĩa, Ngõ Trúc U Cư trồng một mảnh Bích Trúc xanh um tươi tốt. Bình thường ít có người lui tới, bọn nha hoàn cũng đứng ở rất xa bên ngoài, không được chủ tử phân phó, tuyệt đối không dám tới gần thư phòng trọng địa, cho nên hoàn toàn vắng vẻ.

"Vương Gia." Thạch Ứng Sùng đứng ở cửa đợi đã lâu, đi theo chủ tử vào trong, sau đó đóng cửa, đi thẳng đến nội thất rồi mới nói: "Ngũ Thành sở binh mã bên kia đưa tới tin tức, nói là bên ngoài đồn đãi, trong quan tài Phụng Thái Phu nhân có vô số trân bảo, cái gì mà Tị Thủy Châu, ngọc Cửu Trọng Linh Lung, thứ nào cũng vô giá." Hấn dừng một chút, "Nói là theo tin tức báo, có người động tâm tư, chuẩn bị thừa dịp tại thời điểm người nhà họ Phụng đưa linh cữu ra khỏi thành..."

Lời còn chưa nói hết, ý tứ cũng không cần nói đã biết.

Tiêu Đặc nhướng mày, "Còn có người bí ối như thế?"

"Dạ." Thạch Ứng Sùng cũng cười, lại nói: "Xem như Triệu Chấn Bình tính mất, không uổng công chúng ta dứt bọn họ nhiều năm như vậy, vội vàng tặng tin tức này lại đây. Chốc nữa Vương Gia có thể đi Phụng gia chào hỏi, miễn cho quan tài của Phụng Thái Phu nhân bị tiểu mao tặc gây tai họa."

Có người muốn ăn cắp linh cữu của Phụng Thái Phu nhân, tự mình Đoan Vương đi qua đưa tin tức, tránh khỏi tai họa bất ngờ, người của Phụng gia tự nhiên sẽ vô cùng cảm kích, phần nhân tình này tất nhiên không nhỏ.

Nhưng Tiêu Đặc không có lập tức đồng ý, mà là một hồi trầm tư.

Thạch Ứng Sùng không hiểu, "Như thế nào..., Vương Gia cảm thấy không ổn?" Hấn nghĩ, không thấy có gì không ổn, dù sao nhân tình không làm rõ ngay, quá thời hạn sẽ trở thành phế thải.

Một lát sau, trong con ngươi đen sẫm của Tiêu Đặc lóe ra hào quang, "Đền đáp, chỉ là nói mấy câu thì quá nhẹ rồi."

"Chuyện này..." Bề ngoài Thạch Ứng Sùng là nam nhân cao lớn thô kệch, nhưng nội tâm cũng rất tỉ mỉ, thoáng nghĩ lại, thì rất nhanh đã hiểu được, thấp giọng cười nói: "Thuộc hạ đã hiểu." Hấn nhếch miệng cười, "Nếu cần đền đáp sẽ thành kiêu ngạo, chỉ là sao có thể nói vài câu nhắc nhở không thôi được? Không bằng..., chúng ta đem đám mao tặc gây chuyện bắt lại, bảo vệ linh cữu của Phụng Thái Phu nhân, phần nhân tình này mới xem như là làm đủ."

Tiêu Đặc hài lòng cười cười, phát tay nói: "Đi chuẩn bị đi."

Ba ngày nghỉ thức lễ tế xuống dưới, người của Phụng gia đều tiêu tụy hấn.

Nhưng vẫn chưa hết, qua khỏi đầu thất, linh cữu Thái Phu nhân sẽ xuất thành đi an táng, may mà ngày tốt để hạ táng tương đối gần, bằng không giữa mùa hè mà phải giữ lâu thì đúng là phiền toái. Phụng gia chẳng sợ thiếu khối băng này nọ, rốt cuộc vẫn là cả một cơ thể con người, để lâu, mùi khăng định không dễ ngửi.

Bởi vậy ngày tốt để hạ táng chọn sớm, từ trên xuống dưới Phụng gia đều thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Phụng Loan thì càng lo lắng đề phòng.

Chuyện tình xảy ra liên tiếp thực quý dị, Anh Thân Vương vừa xuất chinh, tổ mẫu ăn bánh trôi ngọt thờ, sau đó vừa cưới hai vị chị dâu vào cửa, tổ mẫu liền qua đời.

Hiện tại ngay cả ngày hoàng đạo cũng chọn nhanh như vậy, khiến cho bản thân mình kinh sợ!

Phụng Loan mặc đồ tang tuyết trắng ngồi trong xe ngựa, tinh thần khẩn trương, không ngừng an ủi mình, hết thấy đều là ngoài ý muốn, chuyện tổ mẫu chỉ là thời gian vừa vắn.

Và lại mặc dù có kỳ quái, cũng chưa chắc sẽ lan đến gần mình.

Đầu tiên tổ mẫu qua đời, mình làm cháu gái phải giữ đạo hiếu một năm, trong thời gian này sẽ không có người cầu hôn, tiếp theo mẫu thân đáp ứng mình rồi, nằng đứng về phía mình, người khác không thể đối với hôn sự của mình khoa tay múa chân, ... Không thể!

Ước chừng như là một loại dự cảm xấu nào đó, sáng sớm hôm nay rời giường, mí mắt phải không ngừng nháy, nằng nhẩn nửa ngày đều vô dụng, mơ

hồ..., luôn cảm thấy giống như sắp phát sinh chuyện không tốt ngoài ý muốn.

Phi phi phi! Phụng Loan phi nhỏ mấy cái, đại cát đại lợi, đại cát đại lợi!

Mục Nhu Gia ở bên ngoài xe ngựa hô: "Tiểu Loan." Tay nàng xốc rèm lên, một mặt đánh giá, một mặt nói thầm, "Lập tức liền ra khỏi cửa rồi, sao người còn ở đây ngủ? Có phải hay không gần đây ngủ không được ngon giấc?" Biểu tình như trong lòng có sự cảm thông, nói nhỏ: "Kỳ thật..., ta cũng ngủ không ngon."

Phụng Loan nỗ lực ứng phó nàng, "Ừ, người cũng trở về trong xe ngựa nghỉ một chút đi."

"Người không cho ta ngồi cùng?" Mục Nhu Gia bị kích động chạy tới muốn cùng nàng ngồi chung, không nghĩ tới thân nhiên bị cự tuyệt, nàng ghen đến mặt đỏ tai hồng, "Người, người..., người thực đáng giận."

Đại phu nhân mặc đồ tang đi tới, ngoắc nói: "Nhu Gia, mau trở lại xe ngựa của mình."

Mục Nhu Gia cắn môi, ở nhà nàng luôn tùy hứng, về sau xuất giá đã bói đi nhiều, trước mặt mẹ chồng chỉ có thể rất ảm ức đáp: "Vâng." Sau đó hung hăng trừng mắt nhìn Phụng Loan liếc một cái, quay người bỏ đi.

Đại phu nhân cũng xoay người rời đi.

Phụng Loan thấy hơi kỳ quái, Đại phu nhân là mẹ chồng tự mình lại đây kêu Nhu Gia, có phải hay không quá mức trịnh trọng? Sai nha hoàn lại đây không được sao? Chẳng lẽ sợ nha hoàn lại kêu, Nhu Gia không chịu đi? Cho dù Nhu Gia cùng mình ngồi chung một chiếc xe ngựa, cũng không có gì ghê gớm.

Sau đó lác lác đầu, thôi, thôi, gần đây mình thật sự là quá nghi thần nghi quỷ rồi.

"Đến giờ!"

Theo một tiếng kêu to, nhạc tang vang lên, đội ngũ đưa tang của Phụng gia bắt đầu chậm rãi đi trước, toàn bộ đội ngũ như một hàng dài màu trắng chậm rãi di chuyển. Tiếng vó ngựa, tiếng nhạc tang, pha thêm tiếng khóc âm ỷ, tràn ngập trong không khí, chung quanh bỗng tuyệt bay là tà, không khí bi thương trầm trọng.

Cơ hồ nàng đối với tổ mẫu gần như là không có cảm tình, chưa nói tới thương tâm, nhưng tâm tình cũng nặng nề.

Tổ mẫu chết oan uổng! Suy đoán này luôn luôn tồn tại quanh quẩn không ngớt trong đầu, khiến cho gần đây nàng chưa hề được ngủ ngon, ban ngày cũng không có tinh thần gì, như người mất hồn. Hơn nữa xe ngựa còn hơi xóc nảy, lắc lư, liên bất tri bất giác dựa vào gối mềm mại, bị vây trong loại trạng thái giống như nửa tỉnh nửa mê.

Không biết xe ngựa đi bao lâu, trong mơ mơ màng màng, đột nhiên vang lên tiếng hét chói tai!

"Người nào làm càn?"

"Cũng dám tới tìm phiền toái với phủ Phụng Quốc Công, không muốn sống nữa..." Có tiếng người nói bị cắt đứt, bên ngoài vang lên âm thanh 'lách cách leng keng', dĩ nhiên là tiếng động binh khí giao tiếp! Tiếp theo một cái chớp mắt, lại có tiếng kêu sợ hãi vang lên, tiếng ngựa hí, giống như toàn bộ đội ngũ trở nên lộn xộn.

Phụng Loan tỉnh lại từ giữa tiếng hỗn độn, còn chưa hoàn hồn, chợt nghe bà tử ngoài xe kinh hoảng nói: "Tiểu thư, tiểu thư, tuyệt đối đừng đi ra! Bên ngoài rồi loạn, giống như..." Bà lắp bắp, tựa như đã đến phía trước tìm hiểu vài lần, "Hình như có kẻ xấu muốn cướp này nọ, hay cướp người..., ôi, nhưng sao lại như thế được!"

Cái gì kẻ xấu?! Phụng Loan vội vã vén màn tiêu sa mỏng trên nón lên, xốc rèm cửa sổ, nhìn ra bên ngoài.

Chỉ thấy đội ngũ đưa tang vốn chỉnh tề có thứ tự, đã sắp rối loạn.

Bởi vì thân người chung quanh lay động không ngớt, nhìn không rõ lắm, chỉ biết phía trước có người đánh nhau, còn giống như rất hung hăng, là loại người nào cuồng cuồng như thế? Dám nào loạn đội ngũ phủ Phụng Quốc Công đưa tang, chán sống sao? Mơ hồ, phía trước có tiếng nói đứt quãng truyền đến, "Chạy nhanh..., linh cữu Thái Phu nhân quan trọng hơn..."

Có người muốn động tới linh cữu của tổ mẫu? Phụng Loan cảm thấy kỳ quái.

Là ai có thù lớn với Phụng gia như vậy? Hay có cừu oán cùng tổ mẫu? Thật sự không nghĩ ra được, không biết sao, ngực bỗng nhiên 'bình bịch' nhảy loạn, luôn cảm thấy việc nhiều loạn này kỳ lạ cổ quái.

Bà tử trên xe ngựa thăm dò tiến vào, vẻ mặt lo lắng, thế nhưng không đợi chủ tử phân phó, tay liền kéo rèm xuống, "Tiểu thư! Bên ngoài loạn cực kỳ, tiểu thư tuyệt đối đừng ló đầu ra ngoài, vạn nhất bị người nhìn thấy, tai họa bị ngộ thương, sao có thể sống tốt được?! Tạm thời khỏe mạnh tránh ở bên trong thôi."

Phụng Loan có chút không vui, nhưng không có cố ý vén rèm lên nhìn nữa, chỉ lo lắng hỏi: "Hộ viện đâu? Chung quanh xe ngựa chúng ta có người che

chờ hay không? Nếu không có, chạy nhanh gọi người lại đây..."

Lời còn chưa dứt, liền nghe phía ngoài người đánh xe kêu lên sợ hãi, "Cứu mạng!"

Bà từ vội vàng đi ra ngoài xem xét, tiếp theo không biết xảy ra chuyện gì, con ngựa đột nhiên hí lên chói tai, ngay lập tức, không hề có điềm báo trước xe ngựa liền vọt xông lên trước! Giữa tiếng vó ngựa, mơ hồ nghe được người đánh xe và bà từ phía sau xe kêu, "Người tới, người tới đây mau! Ngựa ở xe của Nhị tiểu thư bị giật mình..."

Phượng Loan ở trong xe ngựa bị lắc lư đến hoa mắt choáng đầu, trong hỗn loạn thật vất vả mới bắt lấy được thành cửa sổ, miễn cưỡng ổn định thân hình, mở một vội vàng xóc rèm nhìn ra phía ngoài, không khỏi kinh ngạc đến ngây người!

Quả nhiên người đánh xe và bà từ đã không thấy đâu nữa.

Mà phía sau móng ngựa lại bị ghim một thanh cương đao, con ngựa chấn kinh liều mạng chạy loạn về phía trước, đội ngũ đưa tang kinh sợ đến mức phân tán mọi nơi! Chạy về phía trước một đoạn, cuối cùng thấy rõ sự hỗn loạn phía trước linh cữu, người của hai bên đang rối loạn lung tung, liều mạng đánh nhau, linh cữu Thái Phu nhân cũng bị ném hỏng.

Trời ơi! Đây rốt cuộc là tình trạng gì?

Cảnh vật bốn phía nhanh chóng xẹt qua, hỗn loạn không chịu nổi.

Trong lúc gấp gáp, hình như Phượng Loan nhìn thấy một bóng người quen thuộc, người họ..., tựa hồ cũng gia nhập vào giữa tình hình đánh nhau rối loạn của hai bên, người họ là..., là Tiêu Đặc!

Tại sao hắn lại ở đây?!

Phượng Loan cảm thấy vô cùng kinh hãi, cảm thấy nhất định bản thân nhìn lầm rồi. Bất chấp xe ngựa xóc nảy, lập tức xóc rèm xe nhìn ra ngoài, ---- trong đám bụi vàng đầy đất một nam nhân thân người cao lớn, đang giục ngựa chạy như bay tới, đúng vậy..., đúng là Tiêu Đặc! Hắn mặc trang phục thống lĩnh quân doanh, tay cầm lợi kiếm, chạy như bay giống như mũi tên nhanh chóng đột kích lại!

Mình..., mình không phải là đang nằm mơ chứ? Phượng Loan hoảng hốt.

Nhưng mà hoảng hốt chỉ trong chớp mắt, xuất phát từ bản năng, rất nhanh hiểu được mình không thể bị Tiêu Đặc đuổi theo! Tuy rằng không rõ ràng lắm vì sao hắn xuất hiện tại đây, nhưng hắn đang hướng bên này chạy tới, bản thân mình không thể cùng hắn có liên quan!

Phượng Loan hoang mang hoảng loạn leo ra xe ngựa, run rẩy, bắt lấy dây cương, ý đồ muốn không chế con ngựa bị thương đang chạy như điên, nhanh chạy tránh đi người kia, nhưng nàng là một thiên kim tiểu thư yếu đuối, làm sao không chế được? Xe ngựa run lên, cộng thêm vì khí lực dây cương, nhất thời mất đi thăng bằng!

"Á!" Nàng nghẹn ngào gào lên, thân thể không điều khiển được tự động hướng bên khác lăn đi.

Đòi mình xong rồi!

Mấy chữ này mới vừa hiện lên trong đầu của nàng, trong nháy mắt, cảm giác thắt lưng mình bị người vững vàng bắt lấy, tiếp theo là đột nhiên thân mình nhẹ đi, giống như chim nhỏ, từ trên xe ngựa bay lên không trung!

Phượng Loan kinh hoàng quay đầu, chiếc nón rơi xuống, phát hiện mình rơi vào trong lòng một nam nhân.

Một tay Tiêu Đặc nắm dây cương, một tay vững vàng ôm nàng, ánh mắt hắn thâm thúy tối tăm lóe ra chấm sáng nhỏ, bên tai nàng nhẹ nhàng nói: "Đừng sợ, không sao rồi."

Hơi thở ấm áp của hắn phun ở cổ Phượng Loan, ngửi một chút, tê tê, làm cho nàng vừa tức vừa vội, sắc mặt đỏ như ánh bình minh vừa ló rạng, tức giận nói: "Người mau thả ta trở về!"

Cái gì không có việc gì? Mình ở trước mặt mọi người ôm chầm một người nam nhân, còn có thể không có chuyện gì sao?!

Phượng Loan liều mạng giãy dụa trong lòng hắn, chẳng sợ đã không kịp, trong lòng vẫn ôm một phần vạn hi vọng, trước mắt loạn như vậy, mau chóng rời đi sẽ không có người nhìn thấy.

Tiêu Đặc không để ý tới chút xiêu sức lực này của nàng, nhếch miệng, "Chớ lộn xộn, ngã xuống nhưng là sẽ bị thương."

Bị thương cũng không cần ngại lo! Ở trong lòng Phượng Loan phần họ.

Dù sao nàng từng là thị thiếp của Tiêu Đặc, hiểu biết tính tình của hắn. Người này không đạt được mục đích không bỏ qua, hắn có lòng cố ý muốn bắt lấy mình, thì tuyệt đối sẽ không bởi vì mình nói mấy câu, mà dễ dàng thả người. Nhiều lời cũng vô ích, vậy hay là bớt đi những lời lẽ vô nghĩa.

Chính là nghĩ giãy giụa muốn nhảy xuống, cổ tay cánh tay trầm ổn hữu lực vòng rất chặt, căn bản là không động đậy được!

Tiêu Đạc mang theo nàng chậm rãi giục ngựa đi trước, nhẹ nhàng cười.

Phượng Loan nóng nảy, chỉ có thể sử dụng biện pháp thô lỗ, nguyên thủy nhất, nàng mở to cái miệng nhỏ nhắn, hướng tới cánh tay đang ngăn cản mình hung hăng cắn! Nàng là hạ quyết tâm, ngay cả khí lực ăn sạch cũng xuất ra, thậm chí có thể cảm nhận được xúc giác răng nanh cắm vào trong thịt, cùng vị máu tươi tanh tanh mặn mặn.

Chân mày Tiêu Đạc đột nhiên nhíu chặt, ánh mắt bất ngờ, "Ui..."

Bản thân mình muốn bán Phượng gia một cái nhân tình, không nghĩ tới xe ngựa Phượng Loan bị kinh sợ, đuổi kịp một lòng muốn làm 'anh hùng cứu mỹ nhân', đây là một sự việc ngoài ý muốn. Mà mỹ nhân yêu điệu trước mắt này há mồm liền muốn cắn mình, ngoài ý muốn chỉ là bên ngoài, không khỏi nhin đau nhếch miệng nở nụ cười.

Tay hắn dùng sức ghim lại dây cương, con ngựa hí lên, nghe lời dừng lại.

Phượng Loan nói lòng miệng, từng hơi từng hơi thở dốc nhìn hắn.

Trong con người trong suốt đen nhánh ngập nước, tràn ngập phần nộ và mê hoặc, giống như đang nói, chẳng lẽ người không có cảm thấy đau chút nào? Vì sao còn không buông tay?!

Khỏe môi Tiêu Đạc tươi cười sâu hơn, ánh mắt nặng nề, "Bổn vương lúc mười bốn tuổi, đi săn trong khu vực săn bắn, bởi vì giữa nhóm huynh đệ ta rút được thăm thứ nhất, phải đi đánh một mãnh hổ đầu trắng, kết quả bị mãnh hổ cắn bị thương." Giơ cổ tay lên nhìn, thấy một vòng dấu răng nhỏ nhỏ thật đáng yêu, hắn nở nụ cười, "Một phát cắn này của người, còn kém xe với phát cắn của mãnh hổ."

"Người..." Phượng Loan tức ngực nghẹn khí, cảm giác mình sắp không thở nổi.

Tiêu Đạc ngắm nhìn nàng thật sâu.

Nữ nhân này để cho mình vương bận thật lâu, cư nhiên dễ dàng ôm vào trong lòng thế này? Giờ khắc này đây, trên gương mặt xinh đẹp trong suốt của nàng tràn ngập kinh ngạc, phần nộ, bất ngờ, đáng yêu lại thú vị, đặc biệt cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch, giữa răng môi còn có dính máu tươi đỏ sẫm, xinh đẹp mà mê người, giống như không một tiếng động mà muốn mê hoặc bản thân mình.

Không có dấu hiệu nào, đột nhiên hắn cúi đầu hôn xuống.

Phượng Loan còn chưa kịp phản ứng, thì cảm giác môi mình bị người mạnh mẽ chiếm cứ, có ẩm ướt, cái lưỡi gian xảo nhẹ nhàng lướt qua, liếm đi mùi máu tươi, lưu lại xúc giác ẩm áp uồn ướt không tan.

Tiêu Đạc giống như là thu hoạch được con mồi tốt nhất, trong mắt mang theo tia sáng cảm thấy mỹ mãn, ánh sáng ngọc sáng ngời, nhếch miệng nhẹ nhàng cười, "Úm... Mùi vị cũng thực không tồi."

Nhưng lại không biết là vừa lòng mùi vị máu tươi của hắn, hay Phượng Loan, hoặc là cả hai đều có.

Phượng Loan vô cùng phần nộ nhìn hắn, cả người đều cứng lại.

"Ngồi vững vàng." Áo choàng hoa văn hình rồng trên người Tiêu Đạc giống như màu đen chi vũ, theo gió tung bay mở ra, đem giai nhân trong lòng quần chặt chẽ, giọng nói trầm thấp như đêm tối, "Nghe lời..., chúng ta trở về."

Nói trước nha nam 9 rất vô sỉ...hahahaha

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Hoàng Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Yêu và hận (thượng)

Đê tiện! Hạ lưu! Đồ vô sỉ!

Phượng Loan ở trong lòng tức giận mắng, tên nam nhân này, tại sao có thể chẳng biết xấu hổ như thế?! Kiếp trước còn có thể nói là do uống rượu, kiếp này đầu óc hắn thanh tỉnh, thế nhưng, thế nhưng giữa ban ngày ban mặt lại hôn mình!

Ở trong mắt hắn, mình đã là con mồi tới tay rồi sao? Cái tên khốn kiếp này, khốn...

Ngay lập tức, nước mắt Phượng Loan chảy xuống.

Chính mình sống cả hai đời, mặc kệ làm đi làm lại mấy lần, kết quả vẫn là phải cùng Tiêu Đạc dây dưa không rõ, khác biệt duy nhất, kiếp trước là bị

người ngoài tính kế, kiếp này..., là bị người thân của mình tính kế!

Lúc trước Nhu Gia đến tìm mình, Đại bá mẫu khẩn trương gọi nàng đi, sợ nàng vô tình làm hỏng việc? Sau này người đánh xe và bà tử cũng kỳ quái, hai người cũng không thấy, con ngựa bị người đâm một kiếm cang quý đi, hết thấy mọi thứ, tất cả đều chứng minh tai nạn hôm nay không phải ngoài ý muốn, mà là do người!

Lo lắng lúc trước của mình đã được xác nhận.

Đại bá phụ trước tiên ông tính kế tổ mẫu, tính kế Vương gia và Mục gia, tính kế Trinh nương, hiện tại cũng đã tính mình xong rồi! Vì những năm sau này Phụng gia được vinh quang phú quý, ông ta không tiếc bất cứ giá nào và thủ đoạn, cứ như vậy..., tự tay đem mình đưa cho Tiêu Đạc, đưa cho Hoàng Đế đòi tiếp theo.

Không cần suy nghĩ nhiều, nhất định là Đại bá phụ dùng thủ đoạn, khiến Tiêu Đạc vừa vận chạy tới.

Chỉ sợ bản thân Tiêu Đạc, cũng không biết bị người khác thiết kế gài bẫy, hấn khẳng định vẫn còn đặc chí, cho rằng có được thiên kim tiểu thư phủ Phụng Quốc Công. Nhưng chờ đợi hấn, rất nhanh lại là chỉ có một tước vị, một Phụng gia không có chức quan, bởi lần này Đại Bá Phụ có tấu chương đại tang, chắc chắn Hoàng Đế sẽ không đoạt tình, mà là chuẩn tấu.

Hết thấy đều theo đúng như bố cục của Đại bá phụ, tiến hành ngay ngắn có thứ tự.

Đầu tiên là tổ mẫu ngã bệnh, hai vị thiếu gia của Phụng gia cùng Mục gia, Vương gia kết thân, sau đó tổ mẫu mất, lại thiết kế khiến Đoan Vương Tiêu Đạc rơi vào bẫy, chỉ sợ Túc vương cũng trốn không thoát, làm cho bọn họ cưới hai vị tiểu thư Phụng gia. Đợi chờ sau đó Hoàng Đế phê duyệt tấu chương Đại Bá Phụ có đại tang ba năm, Phụng gia liền có thể thành công tạm lui quan trường, hơn nữa còn kết thông gia với bốn thế lực hùng hậu, tất cả đều hoàn mỹ vô khuyết.

Đáng cười bản thân mình còn đang bận lo lắng vì vận mệnh Phụng gia, lại không biết, bản thân đã trở thành một quân cờ từ sớm.

Phụng Loan cả người không nhịn được run rẩy.

Tiêu Đạc siết chặt dây cương ngựa, xốc lên áo choàng đánh giá nàng, vật nhỏ co rúc ở trong lòng hấn, lạnh run, gương mặt trắng nõn đều là nước mắt, giống như hoa lê ẩm mưa*, vô cùng đầm đậm đáng yêu. Cũng đúng, lúc trước nàng còn chường mắt cả vị trí Thành Vương phi, nếu theo mình, nhiều nhất chỉ có thể là một Trắc phi, cho nên trong lòng thấy ủy khuất.

* Câu thơ miêu tả vẻ đẹp khi khóc của Dương quý phi trong bài “Trường hận ca” của Bạch Cư Dị

“Lê hoa nhất chi xuân đới vũ”

(Cành hoa lê lấm tấm hạt mưa xuân)

Hấn nói một câu mà chính hấn cũng không ngờ, "Đừng ủy khuất, bốn vương sẽ không bạc đãi ngươi."

A, sẽ không bạc đãi?

Phụng Loan trong lòng nhẹ giọng châm biếm, kiếp trước thời điểm hai người vui vẻ, hấn cũng đã nói lời tương tự, lời nam nhân nói luôn là gạt người! Huống chi mình có hiềm lạ gì làm thiệp cho hấn? Khẩu vị thật sự thất bại mà.

Tiêu Đạc nhìn thấy vẻ trào phúng trong mắt nàng, nhú nhú mày, "Vậy ngươi còn muốn như thế nào nữa?"

Phụng Loan lạnh giọng hỏi lại, "Ta có thể làm gì?" Phẫn nộ lúc đầu, khiếp sợ cùng ủy khuất qua đi, nàng chậm rãi tỉnh táo lại. Lúc này nhục mạ Tiêu Đạc cái loại người tâm ngoan thủ lạt này, chiếm không được tiện nghi, còn có thể khiến trong lòng hấn âm thầm ghi hận, hiển nhiên không phải hành động sáng suốt.

Nàng gắt gao cắn môi, miễn cho nói ra lời khó nghe gì nữa.

Tiêu Đạc thấy nàng liềm miệng cắn chặt môi, đỏ tươi ướt át, cơ hồ sắp cắn nát, không khỏi cười lạnh, "Ngươi ngốc sao?" Tay dùng lực bóp cằm của nàng, khiến cho nàng mở miệng, ý vị sâu xa khiêu khích, "Ngươi muốn cắn nát môi mình, đợi đến khi người khác nhìn thấy, sẽ chỉ tưởng do bốn vương cắn thôi."

Phụng Loan liếc mắt nhìn cũng không nghĩ muốn nhìn thấy hấn, thả lỏng người, nhắm mắt lại.

Tiêu Đạc cười nói: "Vậy thì đúng rồi."

Phụng Loan không có hưng trí trêu đùa cùng hấn, lạnh lùng nói: "Đưa ta trở về."

"Ồ?" Tiêu Đạc cảm giác rất thú vị, ngược lại không vội trở về, ý tứ hàm xúc dạt dào đánh giá nàng nói: "Lá gan của ngươi cũng không nhỏ, dám sai bảo cả bốn vương."

Giọng nói Phụng Loan căm hận: "Nếu không thì để ta xuống."

"Ngươi cứ như vậy ghét bỏ bốn vương?" Tiêu Đạc nhếch miệng cười, như có ý định trêu tức nàng, nói: "Lúc này là bởi vì trên môi ngươi dính máu, để vậy thì bất nhã, nên ta đã giúp ngươi lau thôi."

Đúng là đạo lý cường đạo! Phụng Loan chỉ cảm thấy ghê tởm, vừa hận vừa giận.

Tiêu Đạc tự nhận mình rất hiểu tâm tình hiện nay của nàng, dù sao theo mình, nhiều nhất chỉ có thể làm Trắc phi, lấy thân phận tiểu thư Phụng gia phủ Phụng Quốc Công mà nói, là bị hạ thấp, khiến cho sinh ra kích động cũng có thể lý giải, kiên cường dù sao cũng hơn phụ nhân mặt khóc sụt sùi.

Nàng này có dung mạo, có đầu óc, còn có thể xem xét thời thế, lại thêm dung nhan thanh lệ, chuyến đi này của mình hôm nay thật sự là không uổng công.

Thậm chí nghĩ đến về sau, tương lai cuộc sống cũng sẽ nhiều thêm vài phần lạc thú nho nhỏ đi?

Dưới cái nhìn của hắn, Phụng Loan đã là vật trong túi.

Bởi vì thoáng thương tiếc nàng bị ủy khuất, vì thế hạ mình buông dáng người, dỗ dành, "Được rồi, bốn vương bởi tội thất lễ với ngươi, chuyện đó là do bốn vương đường đột." Hắn tự nhận mình rất rộng lượng, "Nếu không, ngươi mang vài câu cho xả giận đi?"

Cùng hắn liếc mắt đưa tình? Phụng Loan từ từ nhắm hai mắt, chỉ làm như không nghe thấy gì, xem tồn tại của hắn giống như không khí.

Tiêu Đạc cười khề, "Ngươi nhắm mắt lại, bộ dáng rất dễ nhìn."

Phụng Loan tức giận mở to mắt, ánh mắt gần muốn phun lửa, "Ngươi rốt cuộc xong chưa?!"

"Mở càng đẹp mắt." Hắn tiếp tục cười.

Phụng Loan quả thực không thể nhịn được nữa, nâng tay hung hăng đánh tới, nàng không cho rằng có thể tát được vào mặt hắn, ---- Đao vương điện hạ thân thủ nhanh nhẹn, nổi danh trong số các hoàng tử.

Quả nhiên, Tiêu Đạc lập tức bắt được cổ tay nàng.

Phụng Loan thừa dịp một tay hắn kéo dây cương, một tay bắt lấy cổ tay mình, vừa lúc hướng bên cạnh trượt qua muốn nhảy xuống ngựa, ý tưởng kỳ thật tốt vô cùng. Nhưng nàng muốn rơi xuống đất bỏ chạy, làm sao Tiêu Đạc có thể để nàng được như ý nguyện? Bởi vì mất đi trọng tâm, thế nhưng hắn không tiếc theo nàng cùng nhau rơi xuống, Đao vương điện hạ thiếu chút nữa té ngã đập mặt, cứ thế nhưng không có buông tay ra!

Vẫn nắm thật chặt nàng.

"Á!" Phụng Loan hét thảm một tiếng, cảm giác tay mình sắp đứt ra.

Tiêu Đạc lặn một vòng trên mặt đất, đứng dậy, phui một cái, vẫn là điệu bộ phong lưu tiêu sái nhất. Khóe môi của hắn phác thảo ra một độ cong tuyệt đẹp, âm thanh lạnh lùng nói: "Tự làm bậy, không thể sống."

"Cái rắm!" Phụng Loan sắp tức điên rồi.

"Ha ha ha..." Tiêu Đạc nghe vậy cười to, bộ dáng vui vẻ, cùng ngày thường thâm trầm nội liễm cách biệt một trời, hắn cười vui nói: "Ngươi là một tiểu thư nhà quan, tại sao có thể mở miệng nói lời thô tục như vậy? Thú vị, thú vị, bốn vương hôm nay thật đúng là mở mang kiến thức."

Phụng Loan tức giận đến cả người phát run.

Chính mình trốn lại chạy không thoát, bỏ cũng không xong, mà đánh cũng đánh không lại.

"Ngươi như vậy, bốn vương thấy quá đau lòng." Tiêu Đạc thân nhiên "Mặc kệ ngươi có bộ dáng gì ta cũng đều thích" giọng điệu vô lại, tiến lên nhìn cổ tay nàng, nắm lấy, "Hoàn hảo, không có trật khớp." Sau đó lại trầm giọng cảnh cáo nàng, "Đừng lại làm chuyện điên rồ gì nữa." Hắn đem giai nhân đang không ngừng run rẩy ôm lên ngựa, chính mình cũng xoay người nhảy lên.

Phụng Loan hận bản thân giờ phút này không thể hóa thành đất cát, sau đó một luồng gió nhanh tới thổi một cái liền biến thành tro bụi.

Tiêu Đạc lại rất hưởng thụ, ôm nàng, sợ đám người nơi xa nhìn không thấy, không nhanh không chậm từ từ đi tới, quả thực chỉ thiếu chút nữa đeo một khối bài, mặt trên viết 'Đao Vương Điện hạ cứu Phụng Nhị tiểu thư'.

Xa xa, vài người rất nhanh giục ngựa chạy đến.

"Tiểu Loan!" Phụng Thế Đạt là người đầu tiên giục ngựa lại đây, theo sát phía sau, là Phụng Thế Triều và Phụng Thế Ngọc, ba huynh đệ, ba sắc mặt khác nhau, nhưng trong mắt đều tỏ vẻ kinh ngạc.

Tiêu Đạc hào phóng tự nhiên ôm Phụng Loan, cười nói: "Mới vừa rồi xe ngựa Nhị tiểu thư bị kẻ xấu đâm trúng, khiến con ngựa hoảng sợ, may mà bốn vương đúng lúc đuổi tới, dù sao cũng không để cho nàng bị thương."

Ba huynh đệ Phurong gia đều là kinh ngạc nhìn hần, sau đó càng kinh ngạc nhìn về phía đường muội.

Đường muội cả người lạnh run, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, bị Tiêu Đạc gắt gao ôm vào trong ngực, không biết là bị sợ, hay tức giận, mím môi không nói một tiếng. Lại nhất là, trên áo choàng của Tiêu Đạc còn dính một ít bụi, chẳng lẽ vừa rồi xuất hiện hiểm cảnh gì sao? Thật khiến người ta nghi ngờ khó hiểu.

Một lát sau, Phurong Thế Triều kịp phản ứng trước tiên, "Đa tạ Đao Vương Điện hạ cứu mạng xá muội." Hần nhảy xuống ngựa, tiếp theo kêu hai vị huynh đệ cùng nhau hành lễ.

Phurong Thế Ngọc cùng Phurong Thế Đạt theo xuống ngựa, nói tạ ơn.

"Đâu có, đâu có." Khóe miệng Tiêu Đạc nhếch lên, không đợi hết lễ, thế nhưng mang theo Phurong Loan giờ roi giục ngựa bỏ đi.

Phurong Thế Đạt ở phía sau tròn tròn cặp mắt, khó thở nói: "Hần, hần đây là ý gì? Tiểu Loan trở thành của hần? Huynh đệ chúng ta đều đã chạy tới, sao còn không chịu giao người?" Hần xoay người lên ngựa, mắng: "Thật sự là khổn khiếp!"

Phurong Thế Ngọc đuổi theo sát phía sau.

Lão đại Phurong Thế Triều là người cuối cùng lên ngựa, thu hồi sắc mặt, không giống kinh ngạc như ban nãy nữa, mà là nhìn bóng dáng Đao Vương ôm đường muội, nhẹ nhàng thở dài.

---- thật sự là tiện nghi cho Tiêu Đạc.

Mộng của Tiểu Loan đến cùng có vài phần đúng không? Tiêu Đạc thật sự có thể trở thành Hoàng Đế đời tiếp theo sao? Chỉ mong là vậy, bằng không Tiểu Loan đưa vào tay hần là thành uổng phí rồi, vậy thì rất đáng tiếc.

Không đến nửa ngày thời gian, tin tức linh cữu Phurong Thái Phu nhân bị người cướp lấy được truyền ra. Cùng nhau so sánh, tiết mục ướm át Đao Vương Tiêu Đạc là 'anh hùng cứu mỹ nhân' của Phurong Nhị tiểu thư, càng muốn hấp dẫn người ta hơn nhiều! Có cực kỳ hâm mộ, có ghen tị, có hận không thể tự mình chạy đi cứu mỹ nhân, những người này đều là nam nhân.

Mà các phu nhân nói đến việc này, đầu tiên là khiếp sợ, sau đó nhất trí cho rằng Phurong Nhị tiểu thư xem như sa chân rồi.

Nói như vậy đương nhiên vì Đao vương Tiêu Đạc không thích hợp, thế nhưng đường đường là thiên kim tiểu thư phủ Quốc Công, bị nam nhân đã có thể từ ôm, không phải chỉ còn cách làm thiếp sao? Cho dù là thị thiếp của hoàng tử, thậm chí Trắc phi, đối với tiểu thư Phurong gia phủ Quốc Công mà nói, cũng hoàn toàn là bị hạ thấp.

Người bên ngoài nghị luận âm ỉ, bên trong phủ Đao Vương, lại bị vây trong bầu không khí kỳ dị.

Tạm thời không nói tới đám cơ thiếp của Tiêu Đạc, trước nói Đao vương phi, sau khi nghe được tin tức hoang đường giống như thoại bản*, chấn kinh đến tột đỉnh, đã không nói gì trong thời gian nửa nén hương.

* một hình thức tiểu thuyết Bạch thoại phát triển từ thời Tống, chủ yếu kể chuyện lịch sử và đời sống xã hội đương thời, thường dùng làm cốt truyện cho các nghệ nhân sau này.

Mục ma ma sợ nàng bị chọc tức, nếu động đến thai khí, chẳng phải không xong? Chờ giấy lát, rốt cuộc nhin không được mở miệng khuyên nhủ: "Nương nương, người trăm ngàn lần đừng tức giận." Có ý nói thoải mái, "Đu Phurong Nhị tiểu thư vào phủ, bất quá cũng chỉ là một thiếp thất mà thôi."

Lời này bà nói còn cảm giác không có sức thuyết phục.

Phurong nhị tiểu thư có thể so sánh với thị thiếp bình thường sao? Xuất thân của nàng, dung mạo, gia thế, mặc kệ làm Vương Phi hay Hoàng Phi đều là dư sức, huống chi tuổi còn rất trẻ, so với Vương Phi nương nương phải nhỏ hơn một vòng tuổi (giống như nhỏ hơn một con giáp).

Vương Phi nương nương vốn là lớn hơn Vương Gia hai tuổi, nữ nhân dễ dàng già nua, nếu Phurong Nhị tiểu thư vào phủ, phong làm Trắc phi, quả thực thỏa đáng chính là Vương Phủ Nhị phòng. Năm nay nàng mới được mười bốn tuổi, lại xinh đẹp, ít nhất còn có mười năm, thậm chí hai mươi năm cuộc sống phong cảnh thịnh sùng, sau này có thể nhường cho Vương Phi nương nương chỗ đứng nào?

Nhưng lời nói này, không dám nói với Vương Phi nương nương.

Mục ma ma ngẩng đầu nhìn cái bụng nhô ra của chủ mẫu, thoáng yên tâm một chút.

Bất luận như thế nào, chỉ cần Vương Phi nương nương sinh hạ trưởng tử trước, thì vị trí ngồi sẽ vững vàng.

"Ma ma." Đao Vương phi sau một lúc lâu mới bình tĩnh, nàng sâu kín thở dài: "Người nói đây coi là cái gì?" Bởi trong phòng không có người ngoài, cũng không kiêng dè, "Nếu ta ngồi ở vị trí Thái Tử Phi kia, tương lai còn có thể tiến thêm một bước, cũng thôi đi. Nhưng ta chỉ là một Vương Phi, vì sao còn muốn một nữ nhi thế gia làm Trắc phi? Ngay cả hậu viện nhỏ nhỏ của Vương Phủ, cũng phải cùng người ta phân chia."

Trong lòng nàng vô cùng chua xót khó tả.

Trừ biểu muội bên ngoài xinh đẹp gia thế tốt, còn có nghi vấn lúc trước, rất có khả năng trượng phu đã sớm coi trọng biểu muội. Nếu không mỗi lần mình nhắc tới biểu muội, vì sao hắn luôn là tâm tư hoảng hốt? Vì sao lần này trùng hợp như thế, Phụng gia gặp chuyện không may, hắn liền vừa vịn đuôi tới? Vì sao hỗn loạn như vậy, hắn cố tình đối với biểu muội là "Anh hùng cứu mỹ nhân"?

Vốn Vương phủ thêm một thị thiếp, đối với Đoan Vương phi mà nói, vẫn chỉ là ba phần ngọt ngạt; Phụng Loan xinh đẹp cùng gia thế, lại cho thêm ba phần uất ức; trượng phu sớm có ý với biểu muội, kia càng là thêm buồn phiền, khí càng thêm khó, khiến trong lòng nàng quả thực vô cùng khó chịu, ngay cả hít thở cũng khó khăn.

"Thật sự khó chịu." Nàng nhẹ nhàng xoa ngực, "Mở cửa sổ ra, cho thông khí."

Mục ma ma nhanh chóng đi làm.

Trở về đứng, nhìn không được lại nhỏ giọng khuyên nhủ: "Vương Phi nương nương, người nhất định phải bảo trọng thân mình." Chỉ chỉ bụng của nàng, "Dù không vì mình suy nghĩ, cũng phải vì hài tử trong bụng suy nghĩ, nếu thai này là con trai, sau này còn có gì đáng lo lắng đâu."

Đoan Vương phi đương nhiên hiểu rõ đạo lý này, vuốt cằm nói: "Ta hiểu rồi, thai này rất quan trọng."

Phải sinh hạ nhi tử trước biểu muội Phụng gia, bằng không khi nàng tiến phủ, lấy dung mạo của nàng, và gia thế, cùng trượng phu đối với nàng sớm đã sinh tình ý, khẳng định được sủng ái nhất Vương phủ. Nếu nàng so với mình còn sinh hạ nhi tử trước, cũng không phải là thị thiếp bình thường sinh con thứ có thể so sánh, có Phụng gia ủng hộ, địa vị Vương Phi của mình sẽ là tràn ngập nguy cơ!

"Tiểu Loan." Đoan vương phi ở trong lòng hô một tiếng, tự hỏi nói: "Người muốn tới sao?"

Người muốn đến tranh trượng phu và địa vị của ta sao? Ta chờ người.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Hoàng Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Yêu và hận (Hạ)

Trong vương phủ, Đoan Vương phi âm thầm đau lòng, trái tim chảy máu, mà bên trong Hải Đường Xuân viện của Phụng gia, Chân thị tức giận đến học máu! Phụng Loan và bọn nha hoàn hoảng sợ tiến lên đỡ nàng, bụng nước, lấy ống nhỏ, đâm lưng xoa ngực, toàn bộ người trong phòng đều rối loạn.

"Mẫu thân." Phụng Loan lo lắng cho nàng, đưa khăn, khuyên nhủ: "Trước tiên xin người hãy bớt giận."

Đối với mẫu thân cả đời cao ngạo mà nói, thanh danh của mình bị Tiêu Đặc hủy hoại, có khả năng phải đi làm thiếp, quả thực chính là không tiếng động đem một đao đâm thẳng vào tim mẫu thân! Ngẫm lại xem, lúc trước bà còn cười nhạo Trình Nương đi làm thiếp, lúc này liền đến phiên bản thân mình, làm sao có thể chịu được?

Chân thị tức giận đến cả người run rẩy, giọng nói bén nhọn: "Cút! Đều cút ra ngoài cho ta!"

Chân ma ma không chịu đi, "Phụ nhân vừa rồi nôn máu..."

"Ta còn chưa chết!" Chân thị đem chén đập xuống đất, ho khan một cái, tiện đà cười lạnh, "Chết rồi rất tốt, chết rồi trước mắt ta mới được thanh tịnh." Đuổi Chân ma ma ra ngoài, sau đó ngẩng mặt hướng lên trời nhắm mắt lại, giọng căm hận nói: "Sớm biết hôm nay, lúc trước ta sẽ không sinh người ra! Còn không bằng bóp chết người, không..., trước bóp chết phụ thân người, sau tìm sợi dây thừng treo cổ mình."

Bà nhìn không được lệ tràn ướt mi, giọng nói nghẹn ngào, "Nhất định là ta tạo nghiệt, mới có thể báo ứng ở trên thân người."

Phụng Loan vội vàng khuyên nhủ: "Mẫu thân, chuyện này làm sao có thể oán người được chứ?" Trong lòng vô cùng khổ sở, "Kỳ thật, cũng không có như bên ngoài nói, tệ như vậy. Tuy rằng mỗi người đều biết Tiêu Đặc đã cứu con, nhưng Hoàng Thượng sẽ không tán thành vụ hôn sự này, chỉ sợ chưa hẳn thành được. Không ai thêm lấy con, có thể làm cô nương ở nhà cả đời."

"Cái rắm!" Đột nhiên Chân thị mở mắt ra, "Ta có thể để người cả đời làm gái lơ thì?"

Phụng Loan im lặng.

Tự mình nghĩ làm gái lơ thì, chỉ sợ cũng chưa chắc có thể được.

Lời này bắt quá là an ủi mẫu thân thôi.

Bởi vì bất luận là Đại Bá Phụ, hay Tiêu Đạc, hai người này nếu không đạt được mục đích sẽ không bỏ qua cho người ta, bản thân mình khả năng không lấy chồng kỳ thật rất nhỏ. Đặc biệt là Đại Bá Phụ, nếu thiết kế tí mĩ một cái bẫy, hơn phân nửa đã sớm chuẩn bị bước tiếp theo rất tốt, ứng đối các loại khả năng.

Chỉ sợ cuối cùng, mình sẽ không thể không trở thành thị thiếp của Tiêu Đạc, vẫn là Trắc phi.

Thế này mới phù hợp với tính toán không lộ chút sơ hở của Đại Bá Phụ và Tiêu Đạc.

Chân thị trầm giọng hỏi: "Người nói rõ ràng, rốt cuộc hôm nay là chuyện gì xảy ra? Xe ngựa của người, đang yên đang lành con ngựa làm sao có thể bị thương, Tiêu Đạc lại là từ đâu chui ra?"

Phượng Loan chậm rãi ngược mắt, nhìn mẫu thân, "Còn nhớ rõ hoài nghi lúc trước của con không?" Tức giận lúc trước sớm đã qua đi, ngược lại là bởi vì ngã một cái đau như vậy, cả trái tim đều nguội lạnh, người cũng tỉnh táo lại.

Bản thân mình sai là sai ở chỗ không nên hoàn toàn tin tưởng người khác, quản chi..., người nọ là người thân.

---- cũng sẽ đâm một dao sau lưng mình.

Vốn Chân thị luôn thấu hiểu lòng người, nữ nhi vừa nhắc tới, thoáng suy nghĩ, liền giận tím mặt nói: "Có người cố ý thiết kế người? Trước hết để cho con ngựa của người bị thương, sau cấu kết với Tiêu Đạc, cố ý trình diễn một màn anh hùng cứu mỹ nhân như vậy?!" Rất nhanh bà đã nghĩ thấu quan hệ máu chót trong đó, tức giận đứng dậy, "Ta muốn đi đến đại phòng để hỏi rõ ràng!"

Phượng Loan nắm chặt bà, vội la lên: "Mẫu thân, đừng đi..."

"Người buông ra!" Chân thị bỏ nữ nhi ra, không quan tâm, nổi giận đùng đùng đi Tùng Phong Thủy các, ---- bà lấy thân phận em dâu đi gặp đại bá, cũng không thích hợp, nhưng lúc này làm sao còn nhớ được? Bọn hạ nhân thấy bà tìm Đại lão gia, nghĩ cách nhờ Nhị tiểu thư cứu viện, lại thấy bà đang nổi con thịnh nộ, không dám ngăn trở, đều nhượng bộ lui binh trốn xa ra.

Phượng Uyên bưng ly trà xanh gầy, ngẩng đầu nhú mày, "Người có việc gì, như thế nào không để nha hoàn lại đây truyền lời?"

Chân thị tiến lên đập một phát, 'ầm!', đem ly trà trong tay ông hất đổ xuống đất, mắt đẹp ngưng trọng sắc bén giống như hai tia sáng nhọn, "Người lại dám tính kế Tiểu Loan của ta?"

"Niệm Khanh." Phượng Uyên tỉ mỉ khuyên giải, "Tiêu Đạc có chỗ nào không tốt? Hắn là hoàng tử, tuổi trẻ, lại có năng lực, hơn nữa dựa theo hướng đi trong mộng của Tiểu Loan, hắn sẽ là tiềm long đời tiếp theo. Tiểu Loan theo hắn, cũng không phải cả đời làm Trắc phi trong Vương phủ, luôn luôn có một ngày vinh quang..."

"Người nói vẫn là tiếng người sao?" Chân thị từng chữ từng chữ, ánh mắt phun lửa, như là hận không thể xé xác đối phương, bà nghiêng răng nghiêng lợi phần nộ hỏi: "Ai cho người là gan đó?!"

Phượng Uyên phui nước trà dính trên áo ngoài, tư thái thong dong, "Niệm Khanh, người cho là chuyện lớn như vậy, người kia sẽ không biết sao?" Ánh mắt mang theo một chút thương tiếc, "Lời nói thật nói với người thôi, chuyện này người nọ cũng đồng ý."

"Người nói cái gì?!" Ánh mắt Chân thị khiếp sợ vô cùng.

"Người không tin?" Phượng Uyên thở dài: "Ta nói đều là sự thật."

Chân thị lùi từng bước từng bước một, lẩm bẩm nói: "Không thể nào..." Bà nghiêng ngả lão đảo đi ra ngoài, chạy nhanh về Hải Đường Xuân viện, bà không tin, không tin người kia sẽ bỏ mình, sẽ cùng nhau chôn vùi nữ nhi! Bà muốn chính miệng hỏi một câu, dùng tốc độ nhanh nhất cả cuộc đời chạy vào địa đạo, gặp được người kia, cuối cùng cũng là không có được đáp án mình muốn.

Cõi lòng tràn đầy kỳ vọng mà đi, thất vọng mà quay về, sắc mặt thâm lương bại, nhẹ giọng thì thào, "Đây coi là cái gì mẫu thân, tính là gì mẫu thân..."

"Mẫu thân, người đừng như vậy." Phượng Loan vốn không đồng ý bà đi tới địa đạo bên kia, hơn nữa sớm đã chuẩn bị tâm lý, cũng không cảm thấy trời đất sụp đổ, tiến lên an ủi: "Sự tình bất thành thì bất thành, không có quan hệ, không oán người."

Chân thị chán nản nghiêm mặt, không nói.

Phượng Loan nhìn không được hỏi: "Mẫu thân. Người nọ rốt cuộc là ai?" Chiếu theo tình huống trước mắt, mẫu thân và Đại Bá Phụ nhất định là trong sạch, địa đạo bên kia..., có một người khác. Nhưng người này rốt cuộc là người nào, lại có năng lực uy hiếp với mẫu thân, có thể thay đổi chủ ý của bá phụ? Còn có vì sao người nọ không ra tay giúp mẫu thân?

Một vòng sương mù quanh quẩn không ngớt.

Bỗng nhiên Chân thị đứng dậy, bà đi tìm cây đốt lửa, thấp ngọn nến, dùng sáp nến đổ vào lỗ ổ khóa tủ quần áo, sau đó một cước đá chiếc chìa khóa vào bên trong thông qua khe cửa.

Phượng Loan nhìn mẫu thân, đây là muốn đoạn tuyệt lui tới với 'Người kia'? Cũng tốt, ngược lại đây lòng thờ dài một hơi nhẹ nhõm.

Sợ mẫu thân chọc tức thân mình, lại khuyên nhủ: "Con nói hôn sự này Hoàng Đế bên kia khẳng định không vui, chưa hẳn Tiêu Đặc có thể thỉnh được tấu chương, có lẽ con cả đời sẽ không lập gia đình, nếu không nữa thì xuất gia..."

"Người câm miệng!" Chân thị giận tím mặt, "Đó là cuộc sống nữ nhân nên trôi qua sao? Người mới bấy lớn, ta có thể trở mắt nhìn cả đời người trải qua những tháng ngày đó?!"

"Thật có thể cả đời không lập gia đình, cũng tốt vô cùng." Phượng Loan cười khò, lại nói: "Không phải mẫu thân cả đời chán ghét phụ thân sao? Tội gì thế nào cũng phải làm cho con lập gia đình."

"Việc này..., đó là ta gặp người không tốt." Sắc mặt Chân thị cứng đờ, tiếp theo tỏ ra một chút vẻ u oán, "Cái gọi là bản thân nữ nhân trải qua tiêu dao khoái hoạt, bất quá chỉ là lừa mình dối người thôi."

Đêm dài đằng đẵng, hiu quạnh giống như sâu đang gặm nuốt trái tim của mình.

Chính là lời này không tốt nói ra với nữ nhi.

"Người đừng sợ." Chân thị chùi nước mắt trên mặt, mới vừa rồi bà cực kỳ tức giận, cực hận, cực kỳ khó chịu, nhưng bà rất không thích phát giận, "Hôn sự môn đăng hộ đối sợ là không được, thấp một chút, mẫu thân vẫn có thể thay người tìm cách." Bà nhú mi, "Nếu thật không có biện pháp, người liền gả cho biểu ca ở Chân gia đi."

Nhưng Phượng Loan không thể đồng ý như thế, "Không được."

"Như thế nào không được?" Chân thị nổi giận, "Trừ bỏ dòng dõi hơi thấp, biểu ca người và con một sách của Mục gia cũng xấp xỉ, cho dù thành thật đàn độn, cũng còn tốt hơn Tiêu Đặc!"

"Không phải." Lần này Phượng Loan bị đã kích đã hoàn toàn tỉnh táo lại, lắc đầu giải thích, "Không phải con không muốn, mà là không muốn để cho Chân gia khó xử. Đầu tiên, thanh danh của con đã bị Tiêu Đặc phá hủy, cho dù Chân gia miễn cưỡng cưới con, trong lòng cũng mủn mủn khẳng định không được dễ chịu, lại càng không cần biểu ca nghĩ như thế nào. Tiếp theo, Tiêu Đặc làm người hoàn toàn cố chấp điên cuồng, biểu ca nếu là dám cưới con, y theo tính tình của hắn, chỉ sợ vài năm sau sẽ khiến con làm tiểu quả phụ."

Nàng cười chua xót, "Con cũng không ngại làm quả phụ, chính là tội gì phải hại biểu ca?"

Chân thị cả giận nói: "Hắn điên rồi phải không! Tiêu Đặc bất quá là một hoàng tử nhỏ, phong Vương thì lại làm sao? Chẳng lẽ còn cùng đối nghịch với Phượng gia?" Khinh thường cười nhạt, "Hắn dám?!"

"Mẫu thân." Phượng Loan chắc chắn nói: "Hắn dám."

"Người sao lại cố chấp như vậy?"

"Bởi vì Đại Bá Phụ lập tức muốn rời khỏi quan trường, bởi vì Phượng gia sẽ không cùng hắn đối nghịch, cũng bởi vì..." Phượng Loan nhếch miệng cười, oán hận nói: "Cũng bởi vì con từng làm thị thiếp của hắn, hiểu biết tính tình của hắn, lại biết năng lực và thủ đoạn của hắn." Ngữ khí của nàng không phải không có châm chọc, "Điều này, ngay cả Đại Bá Phụ cũng không biết."

"Người đã làm thị thiếp của Tiêu Đặc?" Chân thị chấn kinh, "Cũng là ở trong mộng của người?"

"Đúng vậy." Tâm tình Phượng Loan phức tạp cười cười, "Đúng, mộng của con."

---- ác mộng yêu hận khúc mắc ở kiếp trước.

Hiện tại không phải mình muốn may mắn, lúc trước bởi vì xấu hổ, không mặt mũi nói việc này với Đại Bá Phụ. Ông chỉ biết là ở trong 'Mộng' Phượng gia sẽ bị diệt, biết mười năm sau Thái tử sẽ bị xử tử, Túc Vương bị phế, Thành vương rơi đài, nhưng lại không biết sự việc trải qua trong mười năm, càng không biết liên quan của mình và Tiêu Đặc.

Cùng Đại Bá Phụ cái người loại máu lạnh vô tình này giao tiếp, trong tay phải có một con bài chưa lật, đúng vậy.

Tuy rằng ông đâm một dao vào mình, nhưng ông ta căn bản không sai, thủ đoạn lợi hại, ông ta muốn mười năm sau Phượng gia vùng dậy, thời điểm đó sẽ phải cần đến mình, bản thân mình cũng không ngại sai khiến một chút.

Chân thị vừa tức vừa hận, "Chẳng lẽ không có biện pháp nào? Thật sự cho cả đời người không lập gia đình?!"

"Chi sợ ngay cả nguyện vọng này cũng là xa xỉ." Cuối cùng Phượng Loan vẫn nói ra lời thật, sau đó lại nói: "Mẫu thân không tin thì thử một chút xem, con nghĩ..., Đại Bá Phụ sẽ không để con cả đời không lấy chồng đâu."

Con mắt Chân thị sáng lấp lánh không yên, "... Thử?"

Nhị tiểu thư nghĩ không thoảng đã treo cổ tự tử rồi!

Tin tức này kinh động đến mỗi người cao thấp trong Phụng phủ biến sắc.

Trước không nói đến suy nghĩ của những người khác ra sao, chỉ nói Phụng Uyên biết được tin tức, lúc này tự mình chạy tới Vọng Tinh Bảo Nguyệt các*, vào cửa thì thấy, cháu gái tư thái nhàn nhã ngồi ở trước cửa sổ, mặt ngăm chứa vẻ cười lạnh.

*chỗ ở của Phụng Loan tên đầy đủ là Vọng Tinh Bảo Nguyệt các, sau này mình sẽ từ từ sửa lại mấy chương trước.

Trên cổ nàng sạch sẽ, trắng trẻo, căn bản không có vết dây màu đỏ nào.

Phụng Uyên chợt hiểu ra, chậm rãi ngồi xuống.

Phụng Loan quay đầu nhìn về phía ông, "Cháu nghĩ cả đời không lập gia đình, ở lại Phụng gia."

"Không có khả năng!" Phụng Uyên quả quyết nói.

"Vậy sao?" Phụng Loan nhếch miệng, giấu cợt nói: "Đại Bá Phụ, giờ cháu đây đã có thể yên tâm gọi người rồi."

"Ý gì?" Phụng Uyên khó hiểu.

Phụng Loan cười nói: "Lúc trước cháu luôn hoài nghi người là cha đẻ của ta, không quá tin tưởng lời của mẫu thân, hiện tại tin rồi." Nàng nhẹ nhàng gảy đóa hoa trên bàn, "Thật sự là thủ đoạn lợi hại nha."

Sắc mặt Phụng Uyên không thay đổi, thân nhiên nói: "Nếu Tiêu Đặc là tiềm long đời tiếp theo, ta không thể không vì Phụng gia tính toán. Đừng nói cái gì không phải nữ nhi của ta, chỉ là cháu gái, cho nên mới phải làm như thế." Giọng nói của ông chắc chắn, "Cho dù người là cốt nhục ruột thịt, ta cũng sẽ lựa chọn giống như vậy!"

"Chắc chắn, nói năng thật có khí phách." Phụng Loan nhẹ nhàng vỗ tay, tươi cười khắc sâu, "Cháu cũng không hoài nghi lời của người, tin tưởng mặc dù là đại đường tỷ Vinh Nương chưa gả, đến khi cần thiết, người cũng có thể làm ra lựa chọn giống như vậy. Nhưng mà, không có gì đáng để phải kiêu ngạo, càng chưa nói tới đáng để khoe khoang."

Ánh mắt nàng sáng quắc, nhìn Đại Bá Phụ đã đâm sau lưng mình một đao, "Nói đến nói đi, còn không phải là bởi vì nữ nhi ở trong mắt người đều không đáng giá, không bằng nhi tử, à không..., nhi tử cũng có thể hy sinh, thậm chí kể mẫu!" Một châm nhảm thẳng chỗ yếu, "Bởi vì hy sinh đều là người khác, không phải ông."

Đột nhiên Phụng Uyên giương mắt, thể nhưng lần đầu tiên trong đời bị nghẹn lời.

"Thôi, cháu cũng không muốn nhiều lời với người." Phụng Loan ném đóa hoa Cẩm Quý đỏ sẫm như máu đi, ngân nga nói: "Nếu chúng ta không nói được cảm tình, vậy thì nói điều kiện thôi."

Nếu mình muốn đánh một trận đấu ác liệt, nói điều kiện, dù sao cũng tốt hơn tay không tác sát.

"Điều kiện?" Đòi lại về mặt Phụng Uyên ngưng trọng, ánh mắt chậm rãi chuyển động, đánh giá cháu gái không hề tầm thường này, giống như đột nhiên trưởng thành, để cho mình không thể không nghiêm túc đối phó, "Người nói đi."

Cảm thấy có loại dự cảm, điều kiện cháu gái nói tới sẽ rất khó giải quyết.

Trăng sáng yên tĩnh, gió mát thổi nhẹ như làn mây đen mù mịt lướt qua.

Bất luận ban ngày đã xảy ra bao nhiêu việc kinh người, ---- linh cữu Phụng Thái Phu nhân bị cướp, Nhị tiểu thư Phụng gia bị Đoan Vương Tiêu Đặc anh hùng cứu mỹ nhân, hạ nhân Phụng gia chết không ít, quan phủ đang nghiêm lực tra xét việc này. Bất luận sóng lớn mãnh liệt như thế nào, màn đêm vẫn duy trì từ từ buông xuống, khiến mọi người bắt đầu tiến vào giấc ngủ.

Phụng Loan nằm ở trên giường, nhìn ánh trăng như nước yên tĩnh ngoài cửa sổ, không cảm thấy buồn ngủ.

Bản thân tỉ mỉ nghĩ qua, nếu bọn họ nhất định đem mình đi dụ dỗ, tránh không khỏi, trốn không xong, vậy thì cần phải lên tinh thần, ghi bọn họ vào sổ nợ tính toán cho thật tốt! Lại nói tiếp, không riêng gì Đại Bá Phụ, phủ Đoan Vương còn thiếu mình một món nợ lớn đây.

Bọn họ không để cho mình trải qua cuộc sống yên ổn thanh tịnh, vậy thì đành phải đem mình mài thành một thanh kiếm lợi hại, hơn nữa còn đang không ngừng mở đường đi tới, ai bị đâm, ai bị thương, cũng đừng trách mình.

Chết? Mình mới sẽ không đi chết.

Nàng chậm rãi nhắm mắt lại, tính toán khiến cho cảm xúc mãnh liệt huyền ảo trong lòng chậm rãi bình phục.

Đột nhiên, cảm thấy không khí xung quanh có hơi kỳ lạ.

Phượng Loan mở choàng mắt, giống như gặp quỷ, trừng mắt về phía nam nhân ngồi ở bên giường, "Người..." Tiếng nói của nàng còn chưa có truyền ra, liền bị đối phương che miệng lại. Một lát sau, nàng thấy rõ cặp con ngươi đen nhánh thâm thúy lạnh lẽo kia, lập tức nhận ra người trước mặt, Đoan Vương Tiêu Đặc!

"Nghe lời, đừng ồn ào." Hắn thấp giọng cười nói: "Là ta."

Tiêu Đặc khi nào trà trộn vào đây? Hắn lại có thể dễ dàng vào phủ Phụng Quốc Công, vô thanh vô tức, thậm chí ngay cả bọn nha hoàn ngoài cửa cũng không biết? Phượng Loan vô cùng kinh hãi.

Còn có hắn làm cái gì vậy? Một thân y phục đen dạ hành, còn che mặt, là muốn làm hái hoa đại đạo (dâm tặc) sao? [hahaha...anh đúng là dâm tặc...sau này chị sẽ biết]

Tiêu Đặc sinh ra đã có thể nhìn thấu tâm tư ánh mắt của người khác, cặp mắt sáng chói hiểu rõ, ý cười bên môi thật sâu, "Bổn vương cũng không phải là kẻ ăn chơi háo sắc." Hắn nói như vậy, tay lại đưa tới sờ soạng cần cổ trắng nõn mịn màng, xác nhận nàng không có thất cổ, khóe miệng hơi vênh lên, "Thì ra là phô trương thanh thế hù dọa người ta."

"Người nghĩ như thế nào?!" Phượng Loan thấp giọng cả giận nói.

"Chỉ là tới thăm người một chút, không có vấn đề gì." Ánh mắt Tiêu Đặc sâu xa, con ngươi đen như mực ngọc, lập loè trong trẻo nhưng sắc nhọn lạnh lùng lạnh thấu xương, chiếu vào trong mắt nàng. "Bổn vương nghĩ đã nói cho người biết, ngoan ngoãn chờ, nhất định sẽ thỉnh tấu chương phong người làm Trắc phi."

Phượng Loan chỉ cười lạnh một tiếng.

"Bổn vương nói, người nhớ cho kĩ." Giọng điệu Tiêu Đặc còn thật sự xác thực, nói: "Người nghe lời, sống cho tốt, ở nhà chờ, ta sẽ đem mọi chuyện hết thảy đều an bài xong." Âm điệu của hắn giống như mang theo độc Mạn Đà La, từ từ cười nói: "Nếu người chết, bổn vương liền đem bài vị của người mang về Vương Phủ."

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Hoàng Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

"Nhớ kỹ chưa?" Tiêu Đặc mỉm cười hỏi.

Ánh mắt Phượng Loan lạnh lẽo, ngưỡng mặt lên nhìn, kiếp này nàng còn nhỏ tuổi, nên dung mạo vẫn có vài nét trẻ con, giờ phút này bởi vì ánh mắt rét lạnh như sương, ngược lại khiến cho nét mặt lộ ra vài phần khiếp người.

Đôi mắt nàng chiếu ra ánh sáng ngọc rực rỡ như sao, đúng là một báu vật xinh đẹp, nhưng hào quang lại lạnh đến mức giống như hàn băng ngàn năm.

Từng chữ từng chữ oán hận nói: "Không nhớ kỹ! Người muốn làm gì?"

Tiêu Đặc cười cười, không có chút nào tức giận.

Chỉ là vững vàng nắm lấy cổ tay nàng, đối lập với những đốt ngón tay thon dài của hắn, khớp xương mang theo dấu vết quanh năm tập võ rõ ràng, đột nhiên..., không hề có dấu hiệu báo trước hắn hung hăng cắn xuống!

"Á..." Phượng Loan đột nhiên bị đau, lại không dám to tiếng, tức giận mắng hắn: "Người điên rồi sao?" Vô cùng đau đớn làm cho nàng nửa ngày cũng không ngẩng đầu lên được, liên tục hít hà.

Tiêu Đặc vẫn tươi cười đầy mặt, đang thưởng thức kiệt tác của mình, nhìn dấu răng trên cổ tay trắng nõn, đại biểu cho ký hiệu của bản thân mình, hài lòng nói: "Rất đều đặn." nói xong, lại đưa ra cổ tay mình bị cắn, đặt cùng một chỗ song song đối lập với tay nàng, "Không sai, thật sự rất xứng đôi."

Dưới ánh trăng, khóe môi hắn dính máu giống như ác quỷ Tu La.

Phượng Loan vừa tức vừa đau vừa giận, oán hận cắn răng, giờ tay rất muốn tát vào mặt hắn.

Tiêu Đặc lại nhẹ nhàng bắt được tay nàng, giễu cợt cười, "Con tức lớn như vậy, đến bây giờ cũng còn chưa tiêu tan? Vẫn là lúc trước bổn vương nhìn lầm người rồi, trời sinh là đã có tính tình hung bạo như này."

"Người cút, người cút ngay!" Phụng Loan run giọng, đã không thể nói thêm lời nào nữa rồi.

Tiêu Đạc nở nụ cười nhẹ giọng, "Vì bốn vương muốn chính mắt xác nhận người có sao không, ban đêm đột nhập phủ Phụng Quốc Công, thực sự là hao phí không ít công phu và mạo hiểm, người không muốn nói một tiếng cảm tạ sao?"

Phụng Loan phát run nói: "Làm ta tức chết thì người có thể lấy được một khối bài vị trở về đó."

"Ồ, vậy sao." Tiêu Đạc lắc lắc đầu, "Không có lời chút nào."

Giờ phút này hai người ngồi đối diện bên giường, bất kể là khoảng cách, vị trí, ngay cả hơi thở đang lưu động trong không khí, đều có chút cảm giác ám muội khác thường. Đặc biệt lúc này nàng còn tức giận đến mặt đỏ tai hồng, giống như hoa đào hồng nhạt trong tháng ba, phảng phất một trận gió thổi qua, sẽ thổi cho hoa rụng lá tã, hoa rơi như mưa, thật sự là đẹp không sao tả xiết.

"Ài." Hắn than nhẹ, làm như oán giận nói, "Người thật đúng là khiến lòng người rối loạn."

Phụng Loan nhắm mắt lại không phát ra tiếng.

Mình còn có thể thế nào đây? Giảng đạo lý với hắn vô dụng, cứng rắn cũng vô dụng, ồn ào để toàn bộ người Phụng gia biết càng không được, chỉ mong mình không nói lời nào làm cho hắn cảm thấy không hứng thú mà mau rời đi thôi.

Trong chớp mắt, chợt cảm giác cổ tay lại bị nắm lấy.

Có cái gì đó mát mát được bôi lên trên tay.

Vốn đang đau đớn như thiêu đốt, nhất thời cảm thấy bớt đau không ít.

Phụng Loan mở to mắt nhìn thấy, Tiêu Đạc lại còn mang theo đến một hộp thuốc mỡ, đang dùng tay lấy ra một ít, bôi loạn lên miệng vết thương trên cổ tay của mình. Chân tay hắn vung về, hiển nhiên bình thường chưa bao giờ làm loại chuyện như vậy, đối lập với sự trầm ổn tự tin trước sau như một của hắn, nhìn có vẻ buồn cười một chút.

Đánh một cái tát lại cho trái táo ngọt.

A, chẳng lẽ mình còn có thể cảm động hay sao? Hết sức nhàm chán.

Nhưng nàng cũng không có gãy dựa và tránh né, bởi vì thật sự rất hiểu rõ tính tình của hắn, chuyện hắn muốn làm, cho tới bây giờ đều là không đạt được mục đích sẽ không bỏ qua. Cùng hắn lôi kéo, cũng giống nhau liếc mắt đưa tình, nếu như để cho hắn làm xong việc nhanh một chút, bản thân lại không để ý tới, hắn sẽ thấy mất mặt, biết đâu bỏ đi thì sao.

Sau một lúc lâu bận rộn, Tiêu Đạc buồn cười nói: "Không sai biệt lắm."

Từ đầu tới cuối Phụng Loan không hề lên tiếng.

"Thực kỳ lạ." Ánh mắt Tiêu Đạc thâm thúy tới tận, như là bầu trời về đêm, chấm sáng nhỏ rực rỡ nhất đang không ngừng phát ra hào quang mê hoặc, "Bốn vương luôn cảm thấy, giống như người đã biết ta lâu lắm rồi. Bằng không, sao hiểu rõ ta như vậy? Biết khi nào thì nên nói, khi nào thì không nên nói."

Thật sự rất hợp khẩu vị của mình.

Phụng Loan thân nhiên nói: "Đêm đã khuya, mời Đoàn Vương Điện hạ đi cho."

Tiêu Đạc nghe vậy cười cười, "Người đây là qua sông liền muốn rút cầu." Nhưng vui đùa thì vui đùa, rốt cuộc lúc này không dám thật sự lưu lại lâu hơn. Dù sao thân là hoàng tử, dạ hành lên vào phủ Phụng Quốc Công cũng không phải là chuyện giỡn! Vặn nhất roi vào tai huynh đệ của mình và phụ hoàng, còn không biết gặp phải nhiều loạn gì.

Đều do nữ nhân trước mắt này, giống như một chiếc lông chim, luôn không nhẹ không nặng ở trong lòng mình trêu chọc.

Vào đêm nghe được tin nàng treo cổ tự tử ở nhà, mặc dù biết người không chết, rốt cuộc vẫn không yên lòng, cuối cùng tự mình đến đây liếc mắt một cái mới cam tâm. Bằng không mỹ nhân yêu điệu như vậy chết đi, sự kết thân giữa mình và Phụng gia sẽ bị chặt đứt, kế hoạch lúc trước chẳng phải đều là uống phí? Hoàn hảo, nàng chỉ là giả trò đùa giống tiểu tính tình mà thôi.

Tiêu Đạc từng bước đi đến gần, giờ tay lên.

Phụng Loan căng thẳng hỏi: "Người muốn làm gì?"

Khóe miệng Tiêu Đạc hơi vênh lên, căn bản không cho phép nàng tránh né liền đuổi tay tới, nhấn một cái vào huyệt vị dưới gáy nàng, nhìn giai nhân như cảnh hoa hồng có gai mềm mại ngã xuống, ý cười trong mắt càng sâu.

"Không như vậy, đêm nay người nhất định ngủ không ngon." Hắn lẩm bẩm.

Phượng Loan điềm tĩnh ngủ say, nét mặt xưa nay vô cùng trong suốt, giống như sứ trắng, mái tóc đen nhánh tựa như dòng nước chảy xuôi trải lan ra, có một loại đen trắng rõ ràng tuyệt đẹp. Hai má hồng nhạt, màu mặt ong trên môi, vừa đúng tô điểm thêm sáng rực, làm nổi bật vẻ long lanh thanh lệ của nàng phảng phất như một tiên nữ, khiến người luyến tiếc không muốn dời mắt.

"Ngủ cho thật tốt." Tiêu Đặc kéo tấm chăn mỏng đắp lên người nàng, lại nhìn thoáng qua, sau đó giống như mị ảnh trong bóng đêm lui ra phía sau vài bước, rồi biến mất sau tấm bình phong.

Ngày hôm sau thời tiết sáng sủa, là một ngày trời trong xanh, không mây, phong cảnh tốt lành.

Trong hoàng cung, tâm tình Tần Thái hậu vô cùng tốt.

Hôm qua nghe xong tiết mục ngắn 'Anh hùng cứu mỹ nhân' thú vị, cả buổi trưa đều vui vẻ, thậm chí buổi tối nằm mơ, còn mộng thấy Phượng Thục phi của Thái Tổ, đánh vào mặt bà ta, "Tôn diệt nữ (cháu cố) của người bị lão Lục nhà chúng ta cứu, vận khí thật tốt, tốt xấu gì cũng xem như mò về một cái mạng, chắc chắn, đúng là hèn hạ đáng thương."

"Người nói vậy!" Trong ngày thường sắc mặt đặc biệt sáng chói, Phượng Thục phi xinh đẹp đoan trang cao quý, tức giận đến mặt đỏ, tay phát run nói không được một câu hoàn chỉnh, "Ờ..., nói vậy."

Tần Thái hậu thấy bà ta bối rối xấu hổ, thì rất vui mừng.

Ở trong mơ, triều phục Cửu Phượng màu vàng phớt đỏ trên người run run, kinh miệt nhìn Phượng Thục phi nói: "Thục phi nương nương, không phải luôn khinh thường người Tần gia sao? Không phải nói cái gì dòng dõi Tần gia nghèo hèn, nhà nhỏ keo kiệt, theo xách giày cho thế gia các người cũng không xứng sao?" Bà không khỏi đắc ý vụn vặt, "Nhưng hiện nay như thế nào? Ai gia nấu chết người, nấu chết Phạm Thái hậu, Ai gia mới là người cười cuối cùng."

Phượng Thục phi tức giận đến cả người run rẩy, hô: "Người tới! Tát miệng ả ta thật mạnh cho ta!"

Một đám cung nhân vọt lên, cũng không bắt lấy Tần Thái hậu, mà đem Phượng Thục phi đè xuống đất, "Bốp bốp!", đem khuôn mặt tuyệt sắc của bà tát đến đỏ bầm, tát cho nát bét!

Tần Thái hậu nhìn thấy, không biết trong lòng thoải mái đến mức nào.

Kết quả đồng hồ treo tường phía ngoài vang lên 'Keng', làm cho bà tỉnh lại từ trong mộng.

Mộng đẹp quan trọng chính là khiến người sáng khoái, bị cắt đứt, làm cho Tần Thái hậu rất mất hứng, vì việc này, sáng sớm còn vô cớ phát tác với một cung nữ, phạt cung nữ đó hai mươi cái tát miệng.

Về sau hết giận, tâm tình Tần Thái hậu rực rỡ như trước.

Lần này Phượng gia bị vứt hết mặt mũi rồi.

Tiểu thư con vợ cả tốt đẹp, cái gọi là thiên kim tiểu thư của phủ đệ trăm năm đại tộc nhà quan, kết quả bị người làm anh hùng cứu mỹ nhân, ban ngày ban mặt để nam nhân ôm ấp bông bẽ, chuyện hài này cũng đủ làm cho người ta cười một trận. Phượng Nhị tiểu thư này trừ bỏ chết, hay cùng làm bạn nơi Thanh Đăng Cổ Phật, thì chỉ còn cách làm thiếp thất thôi! Thật đúng là thú vị.

Tần Thái hậu quyết định vui mừng trong chốc lát, cái chuyện cười này, không thể nghe phán quyết coi như xong, thì để cho mình vui cười thêm mười mấy năm nữa đi, nửa đời sau đều có thể lấy ra chế thuốc, vì thế phán phó nói: "Đi gọi Nghi Tần tới đây."

Không bao lâu Phượng Nghi tần đến.

Nàng xuất thân từ Phượng gia phủ Phụng Quốc Công, bản thân tài mạo song toàn, thông tuệ minh mẫn, sinh được một nam một nữ, đúng là thời điểm phong cảnh tuổi trẻ đắc ý. Hôm nay về mặt lại tiêu tụy không thôi, giữa hai hàng lông mày bao phủ một làn sóng ưu sầu mờ mịt nhợt nhạt, tiến lên hành lễ, "Thỉnh an Thái hậu nương nương."

Tần Thái hậu có ý muốn vạch áo cho người xem lưng nên nói: "Nghe nói cháu gái của người hôm qua xảy ra chuyện, đang yên lành, đi đưa linh cửu tổ mẫu hạ táng thôi lại có thể gặp được kẻ xấu." Ra về đồng tình thở dài, "Đáng thương, nếu không phải lão Lục chúng ta tiện đường cứu giúp, chỉ sợ ngay cả mạng sống cũng không còn."

Phượng Nghi tần như là xấu hổ vô cùng, cúi đầu nói: "Chỉ tại mệnh cháu gái tần thiếp không tốt, lại có kiếp nạn này, là vận khí nàng xui xẻo."

"Ờ?" Tần Thái hậu hỏi: "Vậy Phượng gia các người định làm như thế nào?"

Phượng Nghi tần trả lời: "Tất nhiên là cho nàng ở lại trong miếu, tụng kinh, chấm dứt những năm cuối đời."

Tần Thái hậu chắc chắn thở dài, "Đáng tiếc, đáng tiếc, cả đời Thanh Đăng Cổ Phật, rất đáng thương." Bà nói: "Theo ý Ai gia, cháu gái của người và lão

Lục có duyên phận gặp gỡ, không bằng để nàng tới phủ Đoan Vương, coi như thành toàn một đoạn nhân duyên tốt đẹp."

Phượng Nghi tần biến sắc, "Như vậy sao được?! Đoan Vương đã có Vương Phi rồi."

Tần Thái hậu nói: "Có thể làm Trắc phi."

"Đây chẳng phải là làm thiếp?" Sắc mặt Phượng Nghi tần đỏ lên, có chút luống cuống, cất cao âm điệu nói: "Tiểu thư con vợ cả Phượng gia chúng ta có nguyên tắc nhất định không làm thiếp cho người ta!"

Tần Thái hậu ghét nhất giọng điệu của cái gọi là thế gia này, coi như bọn họ tài trí hơn người, Nghi Tần càng không muốn, bà cảm thấy càng muốn thúc đẩy đoạn nhân duyên này, "Lời này nói như thế nào?" Cố ý giận tái mặt, "Lão Lục của chúng ta đáng về đường đường, nhân vật xuất chúng, lại là huyết mạch Hoàng thất, chẳng lẽ còn không thể nạp cháu gái của người? Người quý giá bao nhiêu chứ."

Phượng Nghi tần trong lòng cười lạnh, Tần gia thật sự là loại sai vật ngu xuẩn! Mới nói vài lời thì cắn câu rồi.

Dựa theo ý tứ của huynh trưởng, Hoàng Thượng bên kia sẽ không đồng ý việc hôn sự này, không thể đi thỉnh thánh chỉ, nếu muốn tìm cách cho cháu gái danh phận Trắc phi phủ Đoan Vương, phải xuống tay từ Thái hậu bên này.

Không có thánh chỉ, thì nếu xin được ý chỉ của Thái hậu cũng sẽ giống như nhau.

Tần Thái hậu là mẹ đẻ của Hoàng Thượng, một cái ý chỉ, Hoàng Thượng không thể nào bác bỏ.

"Tại sao không nói chuyện?" Tần Thái hậu lại nói: "Dựa vào dòng dõi Phượng gia của các người là cái gì, lão Lục chính là hoàng tử, tiểu thư trên đời này vào được Vương Phủ, đều xem như trời cao rồi." Bà lại thở dài, "Thôi, đáng thương, không bằng Ai gia tử hôn cho Phượng gia các người, tốt xấu gì cũng coi như thêm vài phần thể diện quang huy."

"Thái hậu nương nương, việc này thật sự không thể." Phượng Nghi tần trên tay một trận phát run, "Không, hôn sự này không thích hợp, cháu gái Tần thiếp, thật sự là..., thật sự không treo cao đến Đoan Vương được." Nàng quỳ xuống, giống như cầu xin, một lần nữa nức nở nghẹn ngào nói: "Chỉ cần đưa đi trong miếu tu hành là tốt nhất."

Tần Thái hậu căn bản không để ý tới nàng, kêu người vào nói: "Đến, truyền ý chỉ của Ai gia."

"Không!" Phượng Nghi tần nhắm mắt lại, như là cực kỳ tức giận, thật sự bị chọc tức, thẳng người sau lại té xui! Cung nữ bên cạnh sợ hãi cuống quýt tới đỡ, hô to: "Nghi Tần Nương nương, Nghi Tần Nương nương..."

Ý chỉ của Tần Thái hậu rất nhanh đã truyền ra ngoài cung, đưa đến Phượng gia.

Phượng Loan nghe xong, hy vọng vẫn luôn mang theo trong lòng như bị rơi xuống, hung hăng rơi xuống đất! Quả nhiên, giống như mình suy đoán, Đại Bá Phụ và Tiêu Đặc đều đang vì việc này bôn ba, bọn họ đã lợi dụng chuyện Thái hậu luôn xem Phượng gia là kẻ thù, cuối cùng cũng thắng rồi.

Thỉnh không được thánh chỉ, thì thỉnh ý chỉ, cứ thế đem hôn sự này quyết định.

Về sau Chân thị biết được tin tức, vội vàng chạy tới.

"Mẫu thân." Phượng Loan bất đắc dĩ nói: "Sự tình đã thành định cục."

"Ta biết." Chân thị cũng bình tĩnh trở lại, mình không thể chống lại Thái hậu nương nương, huống chi người kia đã bỏ quên bản thân mình, chỉ có thể oán hận chấp nhận sự thật. "Tiểu Loan, người đừng sợ." Bà có một cặp mắt quyền rũ như nước, lúc này bên trong lóe ra hào quang quyết tuyệt, "Bất luận lên trời xuống đất, bất luận cần phải trải qua bao nhiêu hiểm nguy cực khổ, cho dù là chết..., mẫu thân cũng sẽ cùng người ở chung một chỗ!"

"Mẫu thân...?!" Phượng Loan chấn kinh.

Bị người thân có lòng đâm bị thương, giờ lại cảm thấy ấm áp, nàng kim lòng không đâu muốn cầm tay của mẫu thân.

Chân thị vẫn có thói quen lùi lại phía sau.

"Mẫu thân!" Phượng Loan tiến lên từng bước, không quan tâm, bắt được tay bà, làm người hai đời, lần đầu tiên..., thật sự cảm nhận được độ ấm của mẫu thân! Một hồi hoảng hốt, mới nói: "Trước kia là con cố chấp không hiểu chuyện, kỳ thật nghĩ lại, cái gì là sạch sẽ, cái gì là bẩn chứ? Muốn nói bẩn, có so với vị ở đại phòng kia bẩn hơn không? Còn có Tiêu Đặc càng bẩn hơn không phải sao?"

Trên thế giới này bẩn nhất, có lẽ chính là loại người si mê chính trị và quyền lực.

Nàng châm chọc cười, "Bọn họ đều sống thật tốt, vì sao chúng ta phải ghét bỏ bản thân mình?"

Huống chi, kiếp trước mình còn bị Tiêu Đặc vũ nhục trở thành thị thiếp của hắn, có thể so với mẫu thân tốt hơn chỗ nào? Không muốn nói ra điều này, là không muốn dă kích mẫu thân, nhưng là mình, sẽ không giống như trước đây, bởi vì mẫu thân từng sai mà ghét bỏ bà, nàng lại càng không muốn bà ghét

bỏ mình.

Mẫu thân là ám áp cuối cùng của mình trên đời này.

Ánh mắt Phụng Loan trong sạch như nước, nhẹ giọng nói: "Mẫu thân, con chỉ còn có người."

"Ai..." Chân thị sâu kín thở dài.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Hoàng Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Mấy ngày nay, quán trà từ lâu trong kinh thành náo nhiệt cực kỳ.

Tất cả mọi người đang bàn luận đại sự gần đây của Phụng gia, không phải Phụng Thái Phu nhân xui xẻo, mà là Phụng Nhị tiểu thư bị Tần Thái hậu ra ý chỉ tử hôn, đúng là tin tức sốt dẻo.

"Biết không?" Có người nói: "Chuyện này vốn là Phụng Nhị tiểu thư treo cổ một lần, sau đó ý chỉ của Thái hậu đưa tới, nghe nói lại bị bệnh một trận, không thể xuống giường, chỉ sợ treo cổ lần nữa nhưng không dám nói ra thôi."

"Chắc chắn, đáng tiếc quá."

"Ôi, đây chính là đại mỹ nhân số một số hai trong Kinh Thành của chúng ta."

Có người còn cười mờ ám nói: "Sao không nói Đoan Vương Điện hạ có phúc khí? Trước kia cưới được tiểu thư Lí Quốc Công gia làm hiền thê, giờ lại nạp thêm một tiểu thư Phụng gia làm mỹ thiếp, trái ôm phải ấp, đời người không phải càng vui vẻ sao."

"Ha ha, Đúng vậy, Đúng vậy." Tất cả mọi người cười theo phụ họa.

Trên lầu bên trong phòng riêng, một nam tử trẻ tuổi mặc trường bào cẩm tú màu tím đang ngồi, mặt trắng như ngọc, mắt đen như sơn, sáng chói rực rỡ như dạ minh châu, lấp lánh nhấp nháy. Mà giờ khắc này, sắc mặt hắn xanh mét, một quyền nện trên bàn, mùi vị trong lòng phức tạp khó tả.

Lục ca, Lục ca, người thật sự là quá hèn hạ!

Tiêu Trạch oán hận không thôi, bản thân mình trăm phương nghìn kế theo đuổi muốn cưới nàng làm chính thê nhưng không tới tay, hắn lại có thể..., không biết xấu hổ diễn một màn 'anh hùng cứu mỹ nhân'! Khiến cho nàng sống không được chết không xong, hại cả đời của nàng!

Sớm biết như thế, mình cũng nên vô liêm sỉ một chút rồi.

Cưới nàng làm Thành Vương Phi, chẳng lẽ không mạnh hơn so với làm Trắc phi ở phủ Đoan Vương gấp trăm lần sao? Nhớ tới nữ tử giống như mình châu mỹ ngọc kia, ánh mắt nàng trong suốt, dung nhan tươi đẹp, cứ như vậy bị người giam lên thật sự quá thương tiếc.

Đôi mắt Tiêu Trạch lạnh lẽo giống như hàn băng, lóe ra ánh sáng lạnh lẽo.

Tiểu Loan, nếu người sớm biết có ngày hôm nay, liệu có hối hận lúc trước đã không gả cho ta hay không? Trong lòng hắn rối rắm phức tạp, lúc thì hi vọng nàng không cam lòng chịu nhục bất chấp chết đi, miễn cho ca ca được tiện nghi! Lúc thì hy vọng nàng chết vĩnh viễn không bằng sống nhục, đừng công đi tìm cái chết, từ nay về sau hương tiêu ngọc vẫn không bao giờ gặp lại nữa.

Gặp lại? Lần sau gặp mặt đã trở thành tiểu tẩu tử (chị dâu nhỏ) của mình rồi.

Trong lòng Tiêu Trạch cảm thấy xoắn chặt hoảng hốt.

Nhưng ý chỉ của Thái hậu đã hạ xuống, đừng nói bản thân mình, cho dù là phụ hoàng cũng không thể cãi lời Thái hậu, còn có thể như thế nào đây? Chỉ có thể bùng rộ lên uống hết ly này lại đến ly khác, một mình uống rượu, cố tình muốn mượn rượu giải sầu thôi.

Mà ở Phụng gia, bên trong Vọng Tinh Bào Nguyệt các lại là một bầu không khí khác.

Phụng Loan cũng không giống như lời đồn đại ở bên ngoài, tức giận đến muốn chết, bệnh nằm trên giường không dậy nổi, mà đang ngồi bên cửa sổ nhẹ nhàng vuốt ve một cái hộp đen dài. Cái hộp sơn đen mộc mạc, chỉ có mấy đường sọc đơn giản, phối với ổ khóa phong cách cổ xưa, thoạt nhìn có một loại âm điệu trang trọng. [không biết đang ghi cái gì nữa >.

"Tiểu Loan." Chân thị nhận được tin tức chạy tới, hỏi liên tiếp: "Tới tay rồi? Ông ta chịu đưa sao? Rốt cuộc người muốn cái gì mà khiến vị ở Đại phòng

rối rắm lâu thế?"

Phượng Loan đẩy cái hộp tới, cười yếu ớt nói: "Cho mẫu thân." Nàng lấy ra một chùm năm chiếc chìa khóa nhỏ, nhẹ nhàng lay động trong tay, "Mẫu thân tự mở ra xem đi."

Chân thị cũng không khách khí, ngồi đầu bên kia giường mỹ nhân.

'Lách cách', mở khóa, sau đó nhẹ nhàng mở chiếc hộp màu đen ra, ---- cho dù là bà, cũng không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc. Bên trong tất cả đều là giấy, đương nhiên không phải giấy bình thường, mà là khế đất, khế ước mua bán nhà, ngân phiếu, một xấp dày cộp, giá trị lại cao khiến người ta trở mắt nhìn trần trối!

"Chuyện này..." Chân thị hít sâu một hơi, thở dài: "Cho dù trong tương lai có ra ở riêng, toàn bộ Nhị phòng cũng không được chia nhiều giống như vậy! Có bao nhiêu ngân phiếu, ta tính xem, năm, mười, hai mươi..." Bà đếm được, một xấp một trăm tám, một tám là một ngàn lượng, vậy thì một xấp chính là mười vạn lượng.

Lấy ra có tổng cộng ba xấp ngân phiếu, một xấp mười vạn lượng, ba xấp hợp lại cùng nhau chính là ba mươi vạn lượng!

Trong lòng Chân thị hiểu rõ, giống như loại thế tộc nhà quan như phủ Phụng Quốc Công, trân quý nhất là dòng dõi và quyền thế, cùng với người của đại gia tộc. Chỉ riêng tài phú mà nói, cũng không phải là Thạch Sùng, tranh cùng Vương Khải*, thậm chí có khả năng còn kém hơn một số thương gia phú hộ. Cho dù đáng giá, bình thường cũng là bất động sản, điền sản, những vật cồng kềnh hiếm quý này ọ, còn nói đến hiện ngân, có thể lập tức lấy ra ba mươi vạn lượng tuyệt đối đã là rất hào phóng rồi!

*Ai đọc sự tích Thạch Sùng là biết ngay nhé ^^

"Sẽ không có vết sạch hết Phượng gia chứ?" Bà cười nói.

Phượng Loan cũng cười, "Mặc dù không đến mức vết sạch, nhưng hiện ngân còn dư lại cũng sẽ không nhiều lắm."

Dù sao thế tộc còn phải giữ gìn thanh danh, mặc dù có tiền, bình thường mua bán thỏa đáng xong đều là bất động sản, mà không phải động một tí trư cá núi vàng, núi bạc trong nhà, không nói nhìn giống như nhà giàu mới nổi, càng sẽ chọc cho Hoàng Đế bất mãn nghi ngờ.

Chân thị buồn cười nói: "Năm đó Doan Vương phi gả đi rất náo nhiệt, đến cùng bất quá chỉ khoảng hai, ba vạn lượng bạc thôi." Lại cầm lấy vài tờ khế ước mua bán nhà và cửa hàng để xem kỹ, "Đều là các cửa hàng có thu nhập đứng đầu, chính là tiền sinh tiền này ọ, sau vài chục năm nữa, chỉ cần ngồi chờ thu bạc là được."

Bà có chút phát sầu, "Nhiều như vậy, mấy trăm ngàn lượng ngân phiếu, còn một đồng bất động sản, cửa hàng, điền sản, nếu toàn bộ đều viết vào đồ cưới của người, người khác thấy chẳng phải đồ mất sao? Ngoài ra, ta còn chuẩn bị cho người một đồng đây."

Phượng Loan nở nụ cười, "Mẫu thân nói ngược rồi." Nàng nói tiếp: "Người bên ngoài biết đến, bất quá là của hồi môn của tiểu thư nào đó có năm, sáu chỗ bất động sản, hai ba tên cửa hàng, một số bạc, chẳng lẽ còn muốn con đem đồ cưới ra để họ nhìn kỹ? Cho dù là Doan Vương, cũng không có đạo lý đi xem xét đồ cưới của Trắc phi."

Chân thị vuốt cằm nói: "Đúng vậy."

"Đương nhiên, trừ bỏ ba mươi vạn lượng ngân phiếu, những đồ cưới khác của con phải chuyển đi rõ ràng trước mặt Tiêu Đạc." Phượng Loan nhàn nhã gẩy ly trà, cười nhạt nói: "Con đường kia của hân ít nhất phải đi đến mười năm, đa số thời điểm đều là thiếu bạc, nếu biết con là một tòa núi vàng, núi bạc, không thiếu được nhiều hơn vài phần ôn nhu chăm sóc."

Muốn dùng đồ cưới của thị thiếp, khẳng định Tiêu Đạc không ném nổi mặt mũi này, nhưng nếu là thị thiếp bị hân dễ cho cao hứng, 'chủ động' vì phu quân giải nạn, nói vậy hân sẽ 'có mặt' tiếp nhận.

Vì để vị, bất kể bộ dáng gì Tiêu Đạc đều có thể làm được.

Đôi khi nghĩ lại, Thái Tử, Túc Vương, Thành vương, cuối cùng bọn họ bị thất bại, nói cho chính xác, bại ở chỗ da mặt dày không bằng Tiêu Đạc, cái gì mà hạ mình, lấy lễ xuống kết giao, chiêu hiền đãi sĩ, thậm chí còn lung lạc cơ thiếp Vương Phủ, hân đã bắt tay vào làm thì đều thuận buồm xuôi gió.

Trong lòng Phượng Loan châm biếm.

Sau đó thu hồi tâm tư, chọn ra vài tờ khế ước mua bán nhà, "Mẫu thân người xem." Chỉ nói: "Đây là phường Quế Hương, đây là giao lộ dãy phố hưng thịnh, còn có ngõ nhỏ Miêu nhi, đều là bất động sản thượng đẳng có phong cảnh thanh tịnh và đẹp đẽ, mấy chỗ này là con cố ý lấy cho người."

"Cho ta?" Chân thị kinh ngạc hỏi.

"Mẫu thân quên sao?" Phượng Loan chậm chậm nói: "Tổ mẫu mất rồi, chẳng mấy chốc phủ Phụng Quốc Công sẽ phân gia, về sau Nhị phòng sẽ dời ra ngoài ở riêng. Con nghĩ người không muốn nhìn thấy phụ thân và Cung di nương, thì cứ để họ sống ở nhà được phân đến, còn người hãy chọn một chỗ ở trong số những nơi này, cái khác thì làm thành biệt viện tốt lắm."

Tươi cười bên môi Chân thị dần dần tràn ra, gật gật đầu, "Ý này không tệ."

---- nữ nhi lớn rồi, còn biết săn sóc mình.

Phượng Loan lại nói: "Con đã cùng Đại Bá Phụ quyết định, mấy chỗ bất động sản này, sau này phân gia, đều lên ghi vào trong của hồi môn của mẫu thân." Đối với phụ thân cũng không tin tưởng, "Như vậy người bên ngoài sẽ không động vào được nữa."

Chân thị không tìm ra chỗ nào không ổn, khen ngợi nói: "Người nghĩ thực chu toàn."

Phượng Loan cười nói: "Lúc này đây, vị kia ở Đại phòng ước chừng phải đau lòng lâu lắm."

"Ừ, đau như cắt thịt." Chân thị cũng thấy buồn cười, lại nói: "Ông ta lại có thể đồng ý, cam lòng cho người."

Trong con người Phượng Loan hiện lên ánh sáng sắc bén, giọng nói lạnh lùng: "Ông ta muốn con đi lung lạc Tiêu Đặc, bảo đảm sự vinh hoa phú quý của Phượng gia vài chục năm về sau, dù sao cũng phải khiến con đi ra được vui vẻ chứ? Bằng không con qua đó giận đối cãi nhau, vài ngày liền trên đến Tiêu Đặc phiền chán, không phải đã uống phí gả con đi sao."

Lúc này không để Đại Bá Phụ xuất ra một chén máu to thì còn đợi khi nào?

Tiêu Đặc có thể thu nạp từ sĩ, bồi dưỡng người và thế lực, thu mua tin tức, mình cũng có thể! Chính là tất cả những thứ này đều không thể không chuẩn bị, ba mươi vạn lượng, còn có thu nhập từ cửa hàng, cũng đủ cho mình chi tiêu rồi.

"Về phần của hồi môn của con." Phượng Loan đã lập kế hoạch, nói: "Phân lệ nhất định không thể vượt qua Đoan Vương phi, nhưng không cần che giấu, bằng như lúc Nhu Gia lấy chồng đi, một trăm lạng tám thùng là được."

Chân thị vỗ tay cười, "Đúng." Bà nói: "Cả đời phải cẩn thận lo sợ bị uất ức, nếu có thể vì sao không mặc sức kêu ngoạ? Chỉ cần để ý bản thân mình trải qua thoải mái, mặc kệ người khác tức giận, đó mới là thú vị."

Phượng Loan cười cười, không nói.

Mình rất hiểu tính tình Đoan Vương phi, dịu dàng, hào phóng, giữ được bình tĩnh, tuyệt đối là người đàn bà thông minh nhất, mà hậu viện phủ Đoan Vương lại quá nhỏ, không đủ chứa hai nữ nhân thông minh cùng một chỗ.

Như vậy, bản thân mình sẽ sắm vai ngây thơ nhõng nhẽo, không hiểu chuyện là tốt nhất.

Phượng gia xem như tạm thời bình tĩnh trở lại.

Nhưng một phủ đệ quan lại khác trong Kinh Thành, trước cửa treo hai cái đèn lồng, viết chữ 'Tương' thật to, nơi này chính là nhà mẹ đẻ của Tương Cung tần, giờ phút này không khí trong phủ vô cùng khẩn trương.

"Làm sao bây giờ?" Tương phu nhân nóng nảy, "Nhu nhi của chúng ta mới mười ba tuổi, vốn tính hai năm nữa đưa vào phủ Đoan Vương thỉnh phong Trắc phi, hiện tại lại bị nữ nhi Phượng gia giành trước rồi." Liên tục dậm chân, "Tiểu thư này của Phượng gia tuổi còn trẻ, tướng mạo xinh đẹp, gia thế tốt, nếu nàng còn sinh được nhi tử (con trai), nhất định là quang cảnh thịnh sùng có một không hai. Tương lai Nhu nhi vào cửa, chẳng phải trước phải xem sắc mặt Đoan Vương phi, sau còn xem sắc mặt Phượng Trắc phi? Làm sao còn có thể sống yên ổn được!"

"Vậy người nói làm sao bây giờ?" Tương lão gia cũng rất lo lắng, đột nhiên trong đầu chợt lóe, "Không bằng..., chúng ta cũng mau chóng đem Nhu nhi đưa vào phủ Đoan Vương, giành trước là không thể, nhưng có thể song hỉ lâm môn nha."

"Chuyện này..." Tương phu nhân chần chờ.

Nhưng bà cũng không do dự lâu lắm, rất nhanh, đã trở về nhà thay đổi phục sức Cáo Mệnh, tiến cung cầu kiến Cung Tần nương nương. Sau đó hai người cô tâu đi tìm Thái hậu, nói lời khẩn thiết, cái gì mà 'Song hỉ lâm môn', 'cô nương trẻ tuổi cùng làm bạn', thậm chí còn khoa trương đến nỗi, "Nhu nhi nhà chúng ta đã sớm nghe nói tới danh của Nhị cô nương, luôn luôn mong ngóng, bây giờ nếu hai người cùng nhau vào phủ, về sau ở chung nhất định càng thêm hòa thuận rồi."

Tần Thái hậu rất vui khi xem Phượng gia và Tương gia tranh đấu, càng mừng rỡ muốn xem chuyện cười lớn của Phượng gia, ---- nữ nhi làm Trắc phi, Tương gia còn muốn phá hoại, tính đưa nữ nhi và nàng tiến nhập phủ Đoan Vương làm thiếp, ngầm lại thật sự là mắc cười chết đi được.

Bởi vậy không nói hai lời, lại ban thưởng ý chỉ tứ hôn cho tiểu thư Tương gia.

Về sau tin tức rơi vào tay Phượng gia, Chân thị không khỏi giận dữ, "Thái hậu già quá lắm cảm rồi sao? nữ nhi Tương gia vội vã gả không được sao? Không ngờ lại vội tới liên hợp cho chúng ta ngọt ngào!"

Nhưng thật ra Phượng Loan không có tức giận như mẫu thân vậy.

Kiếp trước bên trong phủ Đoan Vương, chính là có một Tương Trắc phi, hiện nay, bất quá thời gian vào phủ của Tương thị sớm hơn thôi. Không có gì ghê gớm, vừa vận bản thân mình đối với việc kiếp trước khó sinh luôn có rất nhiều nghi hoặc, cảm thấy có liên quan đến nàng ta, ha ha..., còn muốn tìm

nàng tháo gỡ giải thích mỗi nghi hoặc đây.

Nhìn thấy sớm một chút, vậy thì chạm mặt sớm hơn, giao thủ qua lại càng tốt.

Kiếp này tuy rằng bị Đại Bá Phụ tính kế, nhưng theo tình huống thực tế mà nói, so với kiếp trước vẫn là tốt, trước khi xuất giá Phụng gia không chỉ không có rơi đài, còn có được danh phận Trắc phi. Mà Đại Bá Phụ đã sớm chuẩn bị, rất nhanh Phụng gia sẽ rời khỏi quan trường, đương nhiên là không bị liên lụy giống như kiếp trước rồi.

Bài ra chiêu thức này trước mặt mình, không tính quá kém.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Hoàng Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Tuy nói Tần Thái hậu đã hạ ý chỉ, nhưng Phụng Loan vẫn muốn làm một chút công phu mặt ngoài. Vốn đi làm thị thiếp cho Tiêu Đặc đã khiến người ta cười đến rụng răng, nói không ít lời khó nghe, nếu bản thân mình còn vội vàng gả vào phủ Doan Vương, khẳng định càng thêm bị chứng tai, ngay cả toàn bộ Phụng gia đều sẽ bị mất hết mặt mũi.

Bên ngoài có đủ loại ngờ vực vô căn cứ, nói Nhị tiểu thư Phụng gia đã nguyện ý làm thiếp, nhưng giờ vì Tương Gia còn gây ngột ngạt, lại không muốn đi phủ Doan Vương nữa. Nghe nói đã thất cổ lần thứ ba, còn đập đầu vào tường, ở nhà kêu trời trách đất, mạng nhỏ nhanh chóng bị giày vò đến sắp chết rồi.

Vì việc này, Phụng Quốc Công Phụng Uyên tức giận đến phát bệnh.

Mỗi người đều cảm thán, lần này Phụng gia thật sự là gặp xui xẻo, mặc dù không cam lòng, nhưng bị vương bởi ý chỉ của Thái hậu, sợ là chỉ có thể ngâm bó hồn nhận lấy thời, đánh rớt răng nanh còn phải nuốt luôn máu.

Phụng Loan chỉ tránh bên trong Vọng Tinh Bảo Nguyệt các, bên ngoài thì mượn cơ bệnh, mỗi ngày vui vẻ ung dung tự tại.

----- mới không cần vội vàng nhìn thấy Tiêu Đặc đâu.

Mấy ngày nay, Phụng Loan bận bịu kiểm kê nha hoàn Vương phủ đi theo của hồi môn, Bảo Châu, Đại Mạo là không cần phải nói, trong đám tiểu nha đầu cũng chọn vài người hữu dụng. Nhưng còn Bích Lạc, nhớ lại sau khi Phụng gia gặp chuyện không may, các nữ quyến đều thất cổ tự tử bỏ mình, cuối cùng chính là Bích Lạc, người sắp sửa xuất giá, đã lặng lẽ kiểm bạc an tang các nàng.

Cho nên, cho dù Bích Lạc lười biếng, chỉ mong chờ được thả ra ngoài, nhưng cho tới bây giờ mình đều không có trách nhiệm. Tính người luôn phứa tạp, ở trước mặt thấy không rõ, nhất thời cũng là nhìn không thấu, ngược lại đến thời khắc mấu chốt mới có thể đem bản tính của con người lộ ra.

Bích Lạc là một nha hoàn có tình có nghĩa.

Phụng Loan tìm nàng nói riêng, "Ta biết, trong nhà của ngươi đã định ra việc hôn sự trước cho ngươi, chỉ chờ Phụng gia đưa lại khế ước bán thân, là có thể đi ra ngoài trải qua cuộc sống gia đình rồi."

Bích Lạc đỏ mặt, "Dạ."

Phụng Loan cười nói: "Hiện nay ta phải đi làm Trắc phi ở phủ Doan Vương, tuy rằng người bên ngoài chê cười, nhưng các ngươi theo ta làm của hồi môn qua đó sẽ không chịu khổ. Ta nghe nói, trong nhà của ngươi đính ước một người mặc dù không tệ, nhưng điều kiện cũng không tốt lắm. Nếu ngươi nguyện ý, ta lập tức sẽ trả lại cho ngươi khế ước bán thân, để ngươi thành thân, sau đó cả nhà các ngươi làm thị tì ngoại viện cho ta."

Cuộc sống của nữ nhân đứng là ở bên trong, nhưng bên ngoài cũng phải có người, bằng không đối với sự việc xảy ra bên ngoài coi như là đuôi mù.

Bích Lạc nghe vậy ngẩn ra, "Chuyện này..." Nàng có chút ngoài ý muốn, càng thêm cảm kích và áy náy, "Tiểu thư ưu ái, nô tỳ luôn có ý nghĩ muốn đi ra ngoài, vẫn là, vẫn là, đều không thể nào tận tâm."

"Chuyện thường tình của con người mà thôi." Phụng Loan nhẹ nhàng bỏ qua điều này, nói: Mặc kệ ngươi có đáp ứng hay không, ta vẫn đưa lại khế ước bán thân cho ngươi. Ngươi không theo ta, thì ta cho ngươi mấy chục lượng bạc để lập gia đình, nhưng nếu đi theo, trên tay ta nắm nhiều cửa hàng có tiền lời cao, sẽ tùy tiện giao cho các ngươi một cái mà kinh doanh, hàng năm chia huê hồng, tuyệt đối sẽ không thiếu cả nhà các ngươi."

Bích Lạc không thể tưởng được còn có chuyện tốt như vậy!

Đại Chương Quỹ của một cửa hàng nha, bao nhiêu quán sữ ngoại viện chen lấn cũng đều không giành được, một nhà của mình lại có thể đơn giản dễ dàng có được? Nghĩ tới mình và vị hôn phu đều là con cả, phía sau còn một đám đệ đệ muội muội, việc ăn mặc, cưới xin, cái nào mà không xài đến bạc? Nếu như có thể có một cửa hàng tiền lời kinh doanh tốt, chờ nhận huê hồng, cuộc sống đã có thể thoải mái hơn rồi.

Bích Lạc động lòng, lại cảm thấy nhận lấy thì ngại, "Nô tỳ..."

Còn chưa nói hết, Đại Mạo từ bên ngoài cầm một phong thư tiến vào, "Tiểu thư có thư." Đến gần tai nàng nói nhỏ một câu, "Thành vương Điện hạ đưa tới."

Ánh mắt Phụng Loan vô cùng kinh ngạc, nhận thư, "Các người đều đi xuống trước đi."

Bản thân vừa mở thư ra thì thấy, trên tờ giấy tuyết trắng hai chữ 'Bằng hữu' như mây bay nước chảy lưu loát sinh động hành văn liền mạch lưu loát, trang giấy và nét mực, giống như thấy được gương mặt của Tiêu Trạc, tuấn mỹ, kiều ngạo, còn có một chút buồn bực, ---- lúc trước mình cự tuyệt hẳn, kết quả lại làm thị thiếp cho Tiêu Đạc, chắc chắn Tiêu Trạc sẽ không thoải mái.

Phụng Loan mỉm cười.

Ý tứ của hắn, chính là nói mình không nên nản chí, không nên nghĩ không thông, hắn còn muốn người bạn này sao? Nhưng bản thân mình sắp trở thành tiểu tâu tử của hắn, đã không còn thích hợp làm bằng hữu nữa rồi. Lúc trước mình nói những lời kia, bất quá là vì trấn an hắn thôi, không thể tưởng được hắn vẫn còn nhớ.

Phụng Loan thấp giọng nhen, đem phong thư thiêu hủy.

Nhưng đáy lòng có một chút thần nhiên buồn bã.

Không phải là mình thích hắn, mà là giờ phút này Thành vương Tiêu Trạc còn trẻ, mang theo sự chất phác sạch sẽ của một nam tử, giống như một loại thạch anh trân quý. Nhưng sự chất phác sẽ không kéo dài lâu lắm, một khi cuộc tranh giành ngôi vị bắt đầu, loại thạch anh Tiêu Trạc sẽ chậm rãi thay đổi, mất đi vẻ chất phác, rồi cũng trở nên giống với những hoàng tử khác.

Ngày hôm sau, Đoan Vương phi phái người lại đây thương lượng ngày vào phủ.

Người tới nói: "Chúng ta theo ý của Vương Phi nương nương, tất nhiên tiểu thư Phụng gia muốn có chút kiều ngạo, hưởng hồ Phụng Nhị tiểu thư còn là biểu muội, ngày gả đi sẽ dễ dàng chọn trước. Sau khi chờ Phụng Nhị tiểu thư sắp xếp việc vào phủ tốt rồi, mới cho Tương thị vào cửa, ý tứ của người là lớn nhỏ trước sau phải có thứ tự."

Chân thị nghe xong cười lạnh, "Phù Đoan Vương các người thật sự phúc hậu, có được Tiểu Loan của chúng ta làm Trắc phi còn không biết đủ, lại muốn thêm một Trắc phi khác, rõ ràng khiến người ta ngột ngạt!"

"Phu nhân bớt giận." Người tới đã sớm chuẩn bị thật tốt việc bị mắng mướn chó đầy đầu, trung lên khuôn mặt tươi cười, "Chuyện này thật không thể trách Vương Gia và Vương Phi nương nương, bọn họ đều không biết chuyện. Chẳng ai nghĩ tới Thái hậu nương nương sẽ lại hạ thêm một ý chỉ tứ hôn, Vương Phi nương nương cũng nói, thật sự là khiến Phụng Nhị tiểu thư chịu ủy khuất rồi."

Chân thị lạnh lùng nói: "Tiểu Loan của chúng ta bị bệnh."

"Phu nhân yên tâm, sau khi Phụng Nhị tiểu thư vào Vương Phủ, sẽ có người tỉ mỉ chiếu cố." Trong lòng người tới thầm mắng, Tương Gia thật sự không nhìn được mà, chỉ làm cho người ta thêm phiền toái, trên mặt còn phải luôn trung ra tươi cười, không ngừng thuyết phục.

Khuyên can mãi, nhưng Chân thị không thềm hé miệng, chỉ nói nữ nhi bệnh không nhẹ, không thể động dục.

Người Phủ Đoan Vương đã hao hết miệng lưỡi, vẫn không thể khuyên nổi, chỉ đành thất vọng ra về.

Đến buổi chiều, tự mình Tiêu Đạc tới một chuyến.

Bởi vì ý chỉ của Thái hậu đã hạ xuống, chuyện Phụng Loan làm Trắc phi của hắn đã không thể thay đổi được nữa, nên không cần kiêng dè, lần này tất nhiên chẳng cần đêm khuya trèo tường lên vào, mà là quang minh chính đại từ cửa lớn tiến vào thăm bệnh.

Đương nhiên, trước phải đi thăm hỏi Phụng Uyên, dù sao ông ta cũng tức giận đến độ 'bệnh'.

Chân thị nghe được tin tức, đi trước tới Vọng Tinh Bão Nguyệt các, dặn dò nữ nhi, "Lát nữa Tiêu Đạc lại đây, để cho ta ứng phó, dù sao cũng không thể dễ dàng đáp ứng hắn! Người là cô nương da mặt mỏng, chỉ cần tránh ở bên trong là tốt rồi."

Phụng Loan cười nhẹ, "Mẫu thân yên tâm, con biết phải đối phó với hắn thế nào." Minh hiểu khó dây dưa với Tiêu Đạc, tính tình mẫu thân nóng nảy, sẽ bị hắn làm cho tức giận thôi, khổ như thế làm gì chứ? Còn không bằng để bản thân mình đuổi hắn đi.

Không lâu sau, Tiêu Đạc tự mình lại đây.

Cách bình phong bằng lụa mỏng, nhóm nha hoàn ma ma đứng đầy phòng, hần ở đối diện hỏi: "Bệnh của người có nặng không? Ta cho người đem theo một ít dược liệu lại đây, đều là bổ huyết ích khí."

Phượng Loan nhẹ giọng nói từng chữ, "Đa tạ Đoan Vương Điện hạ quan tâm."

Tiêu Đặc lại hỏi: "Đã chọn ngày xong chưa?"

Giọng điệu Phượng Loan mang theo ba phần giận dữ, bảy phần thâm oán, "Đoan Vương Điện hạ còn quan tâm chuyện này? Tương Gia biểu muội còn chưa đủ việc sao? Ta không vội đâu, về sau hãy từ từ nói thôi."

Tiêu Đặc nghe xong thấy buồn cười, đây là đang ghen tuông hả? Hần ngẩng đầu nhìn ra phía sau bức bình phong, mơ mơ hồ hồ, nàng nằm nghiêng mặt trên giường mỹ nhân, nói vậy giờ phút này khuôn mặt nhỏ nhắn đang xị ra đây.

"Đừng rồi." Tiêu Đặc ngoác tay, cho người ôm một cái lồng sắt tiến vào, "Ta mang cho người một con mèo con, đã được người đặc biệt dạy dỗ tốt lắm, nhu thuận nghe lời, người nuôi làm trò tiêu khiển đi. Đừng có cả ngày buồn bực, tìm ít việc vui giải sầu, bệnh sẽ mau khỏi."

Phượng Loan hỏi: "Ta và Tương Trắc Phi mỗi người có một con sao?"

Tiêu Đặc nghe giọng nàng chua chát, thật sự không thể ngưng cười, "Người như thế nào chỉ toàn nói nghiêng lệch vậy? Được rồi, ta biết chuyện Tương Trắc Phi khiến cho người mất hứng, đừng dỗi nữa, đây là đặc biệt mua cho người thôi."

Phía sau bức bình phong hoàn toàn im lặng.

Tiêu Đặc lấy ra một tờ giấy từ trong lòng, đưa cho nha hoàn, chỉ vào bên trong nói: "Phía trên này ta đã chọn vài ngày tốt, người chọn một đi, trở về ta sẽ cho người đi an bài."

Sau bình phong, Phượng Loan nhìn tờ giấy kia cười lạnh, cố ngăn sự xúc động muốn xé nát nó, tiếp tục dùng giọng điệu chua chát hỏi: "Vậy sao, không phải ta chọn một ngày, còn dư lại chính là ngày Tương Trắc Phi vào cửa?"

"Nếu người không thích." Tiêu Đặc nói: "Để nàng ta đổi ngày khác cũng được."

Khỏe miệng Phượng Loan châm biếm càng sâu, hần nghĩ tự mình đến một chuyến, tự mình để mình chọn ngày, chính là cho mình thể diện rồi hả? Chẳng lẽ mình còn hiếm lạ cùng Tương Trắc Phi tranh đoạt, vội vàng đi hầu hạ hần sao? Thật sự là chuyện khôi hài!

Kỳ thật mình sớm đã có chủ ý.

"Chọn mừng sáu đầu tháng đi." Phượng Loan quyết định ngày, thần nhiên nói.

Nếu sớm muộn gì cũng phải vào phủ Đoan Vương, vậy thì không thể kéo dài hơn nữa, Anh Thân Vương bên kia không biết sẽ có biến hóa gì. Bản thân mình sớm thoát ly Phượng gia, Phượng gia sớm rời khỏi quan trường mới là bảo đảm nhất. Cho dù Đại Bá Phụ không phải người tốt, nhưng mình muốn trải qua ngày lành còn phải dựa vào hần và phủ Phụng Quốc Công chống đỡ, đương nhiên trước tiên phải bảo toàn bọn họ.

"Mùng sáu?" Tiêu Đặc hỏi tới: "Người xác định rồi?"

"Xác định."

Tiêu Đặc không nghĩ tới nàng dễ nói chuyện như vậy, xem ra..., vẫn không tính là khó dỗ, nữ nhân thông minh biết có chừng có mực, không khỏi cảm thấy thêm vài phần vừa lòng.

Phượng Loan lại nói: "Ta muốn cùng Tương Trắc Phi vào cửa chung một ngày."

Tiêu Đặc đầu tiên là ngẩn ra, sau suy nghĩ rất nhanh đã hiểu được.

---- đây là nàng muốn đánh vào mặt người nhà họ Tương!

Cùng nhau vào cửa, thoát nhìn giống như Tương thị được chiếm tiện nghi, kỳ thật không phải.

Thứ nhất, đồ cưới của Tương thị khẳng định kém hơn Phượng Loan, phô trương càng không bằng, đến lúc đó hai bên đối lập, cũng đủ làm cho Tương thị trở thành chuyện cười lớn. Thứ hai, thái độ Phượng Loan khó chịu như vậy, nhất định là đến lúc đó muốn mình phối hợp với nàng, cùng nàng viên phòng trước, hạ thấp mặt mũi của Tương thị mới chịu hết giận, xem như một vãn hòa nhau.

Tiêu Đặc tự nhận hiểu rõ 'thâm ý' của nàng, cười nói: "Được, đều tùy người."

"Tiên Đoan Vương Điện hạ ra ngoài đi." Phượng Loan nghe tiếng bước chân đi xa, hé đẩy cửa sổ ra một chút, nhìn bóng dáng cao lớn kia, thấy hần hăng hái phấn chấn và tự tin, cảm thấy vô cùng trào phúng.

Hần cho hần là ai? Nói vài lời hay, xuống nước một chút liền khiến mình mềm lòng? Cho là tương lai hần sẽ sủng ái mình thêm vài phần, vắng vẻ Tương thị vài ngày, bản thân mình sẽ bằng lòng đối với hần ái mộ không thôi? Không chừng hôn sự của Tương thị, là hần cố ý khiến Tương Cung tần tạo ra, đặc

biệt để cho mình trút giận.

Theo như tâm kế thâm trầm trước sau như một của Tiêu Đặc, không phải là không thể.

Dù sao ở bề ngoài, chuyện Tương Trắc Phi không phải lỗi của hắn, mà là Thái hậu, sau đó hắn ôn nhu săn sóc đối với mình, khinh bạc Tương thị, không phải càng thể hiện ra hắn rất coi trọng tiểu thư Phụng gia sao? Không phải càng có thể lộ ra bản thân được sủng ái hay sao? Hắn muốn lấy lòng Phụng gia và mình, cũng không thể đi đánh vào mặt Đoan Vương phi? Đó là chính thể cưới hỏi đẳng hoàng, còn có Mục gia làm chỗ dựa, chỉ có thể khiến Tương thị bị xui xẻo thôi.

Đương nhiên, Tương thị là biểu muội bên nhà mẹ của hắn.

Chắc là Tương Cung tần không biết Tương thị bị chịu khổ, đến lúc đó, Tiêu Đặc bị kẹp ở giữa mẫu thân và mình, nhất định là 'chịu rất nhiều rất nhiều bức bối', hơn nữa còn là vì mình.

Chắc chắn, nếu là một cô nương trẻ tuổi khác còn không bị cảm động đến chết a.

Kiếp trước, chính là như vậy mình mới rơi vào sự 'sủng ái' của hắn, căn bản nhận không ra, sau lưng sự sủng ái ngọt ngào, rốt cuộc ẩn dấu bao nhiêu điều xấu xa.

---- kiếp này mình sẽ không bị mê hoặc nữa.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Hoàng Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Lại vào Đoan vương phủ

Ngày mùng sáu tháng bảy, bầu trời xanh thẳm trong suốt, giống như một con sông được tẩy rửa thành màu lam sáng chói như ngọc.

Hôm nay chính là ngày vui của Đoan Vương, trong một lúc nạp hai vị Trắc phi vào cửa, Tương thị thì không cần nói đến, nhưng Phụng thị là thiên kim tiểu thư phủ Phụng Quốc Công. Chắc chắn, nam nhân khắp Kinh Thành ai không than đáng tiếc.

Nhưng thờ dài xong thì đều cực kỳ hâm mộ và ghen tị không thôi.

Đoan Vương Tiêu Đặc rất có điểm phúc.

Trắc phi Vương Phủ là được ghi trong ngọc điệp (gia phả) của Hoàng thất, không giống với thị thiếp, mặc dù không có quá trình đón dâu, nhưng tiệc rượu vẫn tổ chức vô cùng náo nhiệt. Đặc biệt hai vị Trắc phi Phụng gia và Tương Gia cùng nhập phủ, đây là song hỉ lâm môn, trường hợp này lại càng náo nhiệt, chiêng trống vang trời, đàn sáo diệc cả tai, cảnh tượng hết sức vui mừng.

Tạm thời không nói đến bên ngoài tân khách đông như thế nào.

Trước tiên nói về nội viện, hai vị Trắc phi một trước một sau được nâng vào từ cửa lớn, tiếng chiêng trống vang trời, được hạ nhân vây quanh, đưa đến trước mặt Đoan Vương phi kính trà, ---- nạp Trắc phi, tuy long trọng nhưng cũng chỉ là nạp, chứ không phải cưới.

Không có bái đường, nghi thức tiến hành đầu tiên là kính trà cho chủ mẫu Vương Phủ.

Chỉ có Đoan Vương phi uống trà, sau đó thưởng này nọ, coi như chấp nhận thân phận của hai vị Trắc phi, như vậy các nàng mới có tư cách hầu hạ Đoan Vương Tiêu Đặc, đây chính là giai đoạn quan trọng nhất trong hôm nay.

Ở đại sảnh bên trong phòng chính của hậu viện Vương phủ, Đoan Vương phi mặc một thân trang phục Vương Phi long trọng đẹp để quý phái, thẳng bụng, ngồi trên ghế ở giữa, khuôn mặt điềm tĩnh, ánh mắt thản nhiên không lay động. Thậm chí khóe miệng nàng còn lộ ra nụ cười nhàn nhạt, giống như trong lòng thật sự vui mừng vì trượng phu nạp Trắc phi, cùng nhau cao hứng.

Phụng Loan được bọn nha hoàn nâng vào cửa, phía sau đi theo là Tương Trắc Phi.

Đoan Vương phi nhìn hai vị tân Trắc phi trẻ tuổi, một người xinh tươi sáng chói, một người thanh lệ tú nhả, cả hai đều mặc sắc hồng so với màu đỏ thì kém hơn một bậc. Màu thiên hồng của biểu muội tựa như một đóa thược được nở rộ, còn màu hoa hồng của Tương Trắc Phi như một nhánh ngọc lan mềm mại, đúng là mỗi người một vẻ.

Nhất thời trong lòng nàng trào dâng một ngum khí bản.

Nhưng lại chỉ có thể hòa hoãn hơi thở, hít vào, để nỗi lòng của bản thân mình bình tĩnh lại, không nói động đến thai khí chẳng có lợi, hôm nay còn là ngày đại hỉ, bản thân bị bệnh liên không thể nào nói nổi. Nếu Vương Gia biết được, sẽ cảm thấy lòng dạ mình hẹp hòi, tình tình không đủ hiền lương, không

chấp nhận được hai vị Trắc phi.

Đoan Vương phi nở nụ cười, phân phó nói: "Dâng trà."

Như lúc này, vẫn là Phụng Loan tiến lên trước, nhận trà, tỏ ra bộ dáng có một chút không tình nguyện, quỳ xuống, "Thỉnh Vương Phi nương nương uống trà." Khóe miệng nàng chìm xuống, dáng vẻ ủy khuất.

Đoan Vương phi nhìn thấy nhưng chỉ làm như không phát hiện, kêu Mục ma ma bưng cái khay lại đây, lấy ra một đôi vòng tay phi thủy, tự mình đeo vào tay cho nàng, "Làn da biểu muội trắng sáng, màu sắc này sẽ càng tôn lên đẹp hơn."

Phụng Loan ủy ủy khuất khuất nói: "Đa tạ đại biểu tỷ."

Mục ma ma cười nói: "Phụng Trắc phi hẳn là nên kêu Vương Phi nương nương."

"Không sao." Đoan Vương phi khoát tay áo rộng lượng, thanh âm dịu dàng nói: "Tính tình Tiểu Loan đáng yêu, thuở nhỏ đều đã quen gọi ta là biểu tỷ, trong Vương phủ cũng tùy vào thói quen của nàng thôi."

Phụng Loan thầm cười lạnh. Đúng vậy nha, tùy vào tính tình của mình đi.

Không quá ba ngày, mỗi người đều sẽ biết Phụng Trắc phi không tuân thủ quy củ Vương phủ rồi.

Bất quá cũng chẳng sao, mình chính là muốn hiệu quả như thế này. Nếu theo như tính tình cẩn thận tỉ mỉ của Đoan Vương phi, một chút tật xấu hoặc một chút sai phạm mà mình cũng không có, nàng sao có thể yên tâm? Một thiếp thất dung mạo xinh đẹp, nhưng không hiểu chuyện, chủ mẫu nói hai ba câu là có thể đổ dành, mới sử dụng thuận tay nhất.

Vậy thì cái chỗ trống thiếp thất 'tốt' đến thế ở hậu viện, mình nhận thôi.

Bất quá lại nói tiếp, vị biểu tỷ này của mình cũng sống không dễ dàng, một lần nạp hai Trắc phi cho trượng phu, hơn nữa lúc này nàng còn đang mang thai, nếu có lòng tiểu nhân, chắc đã tức giận đến hộc máu rồi.

Tự hỏi thử một chút nếu mình là nàng, chỉ sợ chưa hẳn có thể giả bộ tươi cười vui vẻ được.

Ở kiếp trước, chắc nàng cũng đã nhịn thật lâu? Cho nên vào thời khắc mình một xác hai mạng đó, rốt cục nàng cũng lộ ra thần sắc nhẹ nhõm, không sai, sâu trong đáy mắt còn là hào quang sáng ngời không thể xem nhẹ.

Mà giờ phút này, Đoan Vương phi đang mỉm cười nhìn Trương thị, chờ nàng ta đi lên kính trà, ánh mắt ôn nhu như nước, bộ dáng rất là hài lòng. Trừ bỏ chuyện bên ngoài, dù sao Trương thị vẫn xuất thân từ nhà mẹ đẻ của mẹ chồng Trương Cung tần, không thể không cho thêm vài phần mặt mũi, miễn cho tương lai Trương Trắc Phi nào loạn lên trên.

Mục ma ma đưa tới ly trà, hô: "Trương Trắc Phi, dâng trà."

Tuổi Trương Trắc Phi xác thực khá nhỏ, mới chỉ có mười ba, lại không giống Phụng Loan trùng sinh hai kiếp, khuôn mặt thanh lệ tràn ngập nét trẻ con. Ở nhà mẫu thân đã dạy dỗ nàng, nhường nhịn một chút, sớm sinh hạ nhi tử mới là quan trọng nhất. Đương nhiên, cũng không cần nén giận, dù sao còn có Trương Cung tần trong hoàng cung làm chỗ dựa mà.

Cho nên nàng tự giác tư thái thoải mái, bưng trà, tiến lên vài bước kính trà cho Vương Phi.

Đột nhiên cảm giác có ánh mắt không tốt.

Trương Trắc Phi nghiêng đầu nhìn qua bên cạnh, thấy chính là cặp mắt sáng trong như nước của Phụng Loan đang chăm chú nhìn mình, mang theo một chút ánh sáng lạnh, giống nhau hận không thể đi lên đánh mình hai bạt tay. Không thể không để ý, nàng ta có ý gì? Đều là Trắc phi, bản thân mình đã để nàng vào cửa trước, cho nàng kính trà trước, trình tự lớn nhỏ cũng nhường nàng, còn có cái gì không hài lòng?

Phụ Phụng Quốc Công tụy là dòng dõi cao quý, nhưng Trương Gia..., Trương Gia có Cung Tần nương nương đó.

Mẹ chồng còn là cô cô ruột thịt của mình!

Trong lúc Trương Trắc Phi đang căm giận, chỉ thấy Phụng Loan tỏ vẻ kinh ngạc chỉ về phía nàng, nhẹ nhàng kêu lên: "Ai nha! Coi chừng trà của người!", nàng cuống quýt quay đầu nhìn lại, nhất thời hấp tấp, đã làm nghiêng ly trà.

Nước trà mới pha, vô cùng nóng bỏng, hắt vào tay và váy của nàng.

"Ồi!" Mục ma ma vội vàng tiến lên, thay nàng nhận ly trà, "Sao lại thế này? Có bị phỏng không?" Nha hoàn phía sau cũng hoảng sợ, cuống quýt đi lên thu dọn.

Đoan Vương phi nhìn một màn trước mắt, trong lòng vốn đang thất chặt, ngược lại được thả lỏng đôi chút.

Nàng dịu dàng gọi nha hoàn, phân phó nói: "Đỡ Trương Trắc Phi đi thay y phục, sau đó hãy quay lại. Nhớ rõ nhìn xem trên tay có bị nặng lắm không,

dùng nước lạnh rửa qua một chút, lấy thêm thuốc mỡ bôi lên nữa, đừng để bị phỏng."

Trên mu bàn tay của Trương Trắc Phi nóng đến đỏ ửng một mảng to, đau rát, cảm thấy vô cùng tức giận.

Ở nhà nàng là tiểu nữ nhi được nuông chiều, tuổi lại còn nhỏ, chưa nói tới lòng dạ có bao nhiêu tâm cơ, lúc này chỉ thẳng vào Phụng Loan chất vấn: "Đang tốt lành, ngươi kêu vớ vẩn cái gì? Đều tại ngươi, hại ta làm đỏ nước trà."

Làm hại nàng? Cái đó tính là gì.

Phụng Loan thâm cười lạnh, kiếp trước bản thân mình lấy thân phận cung nữ chịu nhục vào Vương phủ. Lúc ấy Trương Trắc Phi vừa tròn đôi mươi, sinh được một nhi tử, còn có Trương Cung tần làm chỗ dựa, ngay cả Đoan Vương phi không có con cũng không thêm nhìn vào mắt, càng miễn tới bản bản thân mình.

Còn nhớ rõ mình đi làm lễ chào cho nàng, nàng ta hết sức khinh cuồng (khinh thường và ngông cuồng) lại ngạo mạn, không kiêng dè châm chọc mình, "Bộ dạng có vài phần sắc đẹp thì lại làm sao? Không nói tuổi đã cao, còn là con gái tội thân, hơn nữa, dùng thủ đoạn dơ bẩn để tiến vào Vương phủ, ta nuôi mèo con, chó con, còn sạch sẽ hơn."

Không bao lâu, mình được khám ra là có hi mạch

Trương Trắc Phi lại khiến người ta truyền lời ra, nói là, "Sinh con? Sợ người khác đã quên nàng vào Vương phủ bằng cách nào sao? Nếu sinh ra nhi tử rồi tuyên dương ra ngoài, cũng khiến cả Kinh Thành chê cười phủ Đoan Vương vài chục năm rồi."

Năm đó trong lúc mình mang thai, không ít sự việc kỳ quái xảy ra, ai biết chuyện trong đó có bàn tay của nàng hay không? Nhưng khi đó mình chỉ cầu có thể tự bảo vệ, nào dám đi thăm dò chứng cứ? Làm sao mà đi đối chất? Chỉ có thể nén giận.

Nhưng tránh được mừng một, lại tránh không khỏi mười lăm.

Cuối cùng bản thân mình vẫn ngoài ý muốn khó sinh mà chết.

Tám tháng, ngay cả đứa nhỏ là nam hay nữ mình cũng không biết, đứ nhỏ trong bụng mình cũng không có cơ hội sinh ra, đến cuối cùng mình hồn bay phách tán! Mấy ngày đó đủ loại chuyện kỳ quái, chứa nhiều điềm đáng ngờ, bất quá trước mắt không phải thời điểm để tỉ mỉ phân tích, sau này sẽ chậm rãi thanh toán.

Phụng Loan thu lại nỗi lòng, chỉ làm ra bộ dáng tùy hứng bá đạo nói: "Ta thấy ngươi sắp làm đỏ trà, có ý tốt nhắc nhở ngươi, như thế nào lại thành hại ngươi rồi hả?" Phụng Loan đi tới nắm lấy ống tay áo của Đoan Vương phi, "Đại biểu tỳ, người hãy phân xử thử xem."

Trương Trắc Phi cau giận nói: "Ngươi mà có ý tốt?"

"Thôi, được rồi." Đoan Vương phi bắt đầu hoà giải, vỗ nhẹ tay nàng, "Các ngươi hãy bớt tranh cãi." Quay sang liếc mắt với Mục ma ma, "Nhanh đưa Trương Trắc Phi đi thay y phục."

Trương Trắc Phi cắn môi, oán hận không thôi.

Rõ ràng Đoan Vương phi chính là thiên vị biểu muội nhà mình! Phụng thị kia cố ý làm hại mình xấu mặt không nói, còn làm tay mình bị phỏng, nhưng xem chừng bộ dáng Đoan Vương phi là chắc chắn sẽ không làm chủ cho mình!

Nàng thấy vô cùng ủy khuất, nếu có thể sớm nhìn thấy Vương Gia thì tốt rồi.

Trương Trắc Phi chỉnh đốn xong.

Nàng thay bộ y phục tỳ bà khâu áo màu hồng thạch lựu, tương đối vừa người, phác hoạ dáng người mảnh khảnh linh lung, phối hợp với váy dài thêu hoa bằng lụa tơ vàng tuyệt đẹp. Về mặt ủy khuất, một lần nữa kính trà cho Đoan Vương phi, "Thỉnh Vương Phi nương nương uống trà."

Đoan Vương phi mỉm cười như trước, "Tốt." Cũng thưởng một đôi vòng tay Phi Thúy.

Trương Trắc Phi đeo trên tay, lướt nhanh nhìn ngắm vài lần. Không biết có phải do ảnh hưởng của tâm lý hay không, hình như phẩm chất không bằng của Phụng thị, luôn cảm thấy của nàng ta xanh hơn, càng trong suốt, tốt hơn so với của mình.

Đến tận đây, xem như hai vị Trắc phi kết thúc buổi lễ.

Đoan Vương phi hỏi nàng, "Trên tay có phải bị phỏng rồi không?"

"Khá tốt, chỉ có chút đau rát thôi." Trương Trắc Phi giơ tay lên, trên đó vẫn còn vết hồng chưa tan, lệ tràn ướt mi, đúng là đáng vẻ hoa lệ đầm mưa rất đáng thương.

Phụng Loan hé miệng nhỏ cười, "Vương Gia không có ở đây, ngươi khóc cũng không có người xem nha."

Lần này chắc là đã chọc vào tổ ong vò vẽ.

"Ngươi, ngươi ngươi..." Trương Trắc Phi tức đến mặt trắng bệch, chia về phía nàng, khóc to, "Vương Phi nương nương, hôm nay người nhất định phải làm chủ cho thiếp thân!" Trong giọng nói còn có một chút ý tứ ý vào bản thân mình họ Trương, "Vừa vào cửa, chỗ nào thiếp thân cũng nhường nhịn Phụng Trắc phi, nhưng nàng ta luôn khi dễ ta."

Phụng Loan cười nói: "Ta không có đánh ngươi, lại không nể chửi, rốt cuộc là làm sao mà khi dễ ngươi đây hả?"

Trương Trắc Phi nhất thời nóng nảy, biện bạch nói: "Ngươi hô to gọi nhỏ làm hại ta làm đồ trà, phỏng tay, ngươi còn âm dương quái khí châm chọc ta, chẳng lẽ đồ không phải là khi dễ?"

Đoan Vương phi háng giọng một cái, "Các ngươi đều hãy nói ít vài câu đi." Nàng nói xong nhưng cũng không gọi người ngăn trở.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Hoàng Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Giúp đỡ

Phụng Loan hoàn toàn không nghe khuyên bảo, tiếp tục cãi nhau với Trương Trắc Phi, "Ồ, thì ra bộ dáng như vậy đã kêu là khi dễ." Ngữ điệu của nàng khinh mạn, "Quên đi, được rồi! Hôm nay là ngày đại hi, ồn ào chỉ thêm không thoải mái cũng không có ý nghĩa. Ta đại nhân không chấp tiểu nhân, bồi tội với ngươi chỗ không đúng, được chưa?"

Trương Trắc Phi mờ to hai mắt nhìn, lệ tràn hoen mi, "Ngươi..."

Phụng Loan trừng mắt nhìn lại, "Như thế nào, ngươi còn muốn cùng ta đánh nhau mới hết giận sao?"

Trương Trắc Phi bị nghẹn kinh khủng, đương nhiên không thể đánh, cũng không thể mắng, đối phương cũng đã 'bồi tội', bản thân mình còn có thể thế nào đây? Tiếp tục nào loạn, ngược lại ra về mình không nói đạo lý rồi.

Ở trong lòng yên lặng nuốt một ngụm máu, cắn răng nói: "Quên đi, ta cũng không tính toán."

"Tốt lắm, vậy liền coi là hòa hảo rồi." Lần thứ hai Đoan Vương phi lên vũ đài ba phải, cười cười, "Nhìn hai người các ngươi, giống như tiểu nha đầu ưa thích giận dỗi, nhưng sau này đừng như vậy nữa."

Phụng Loan cười nói: "Ta mới không giận dỗi."

Đoan Vương phi cười cười, không đưa ra bình luận nào. Nàng vốn là đang mang thai, không nên quá mức vất vả, hơn nữa mới vừa rồi được xem một màn vui vẻ cũng đã đủ, cho nên nói: "Các ngươi đều đi về trước, Vương Gia còn cùng khách nhân uống rượu ở đằng trước, tối nay mới quay lại."

Phụng Loan và Trương Trắc Phi nhẹ nhàng cúi đầu, từ biệt chủ mẫu.

Nha hoàn Vương phủ dẫn đường, đều tự đưa các nàng tới chỗ ở mới trong phủ Đoan Vương.

Phụng Loan được an bài ở Noãn Hương Ổ, Trương Trắc Phi thì ở Bích Tĩnh Hàm Yên Quán, không nói là xa hơn, vừa vặn còn phải đi ngang qua Noãn Hương Ổ. Chờ Phụng Loan vào sân, bên ngoài Trương Trắc Phi dừng lại nghỉ, dặm chân nói: "Đắc ý cái gì? Chúng ta cứ từ từ mà chờ xem!"

Nha hoàn sợ nàng gây chuyện, khuyên nhủ: "Trắc phi, chúng ta cũng đi về trước thôi."

Trương Trắc Phi oán hận không thôi xoay người rồi đi.

Bên trong Noãn Hương Ổ, Phụng Loan canh thời gian nghỉ ngơi trong chốc lát, đứng lên nói: "Đi Uy Nhụy Đường."

Ánh mắt Bảo Châu khó hiểu, "Tiểu thư..." Dừng một chút, ý thức được xưng hô sai lầm, vội vàng sửa lời nói: "Tại sao Trắc phi lại muốn ra ngoài? Vương Gia còn chưa trở lại, hay tạm thời đừng rời đi."

Chờ Tiêu Đặc đến? Khóe miệng Phụng Loan hơi vênh lên, chờ hấn trở về vậy coi như trễ rồi.

"Dù sao đang nhàn rỗi, đi qua tìm Vương Phi nương nương nói chuyện một chút."

Về mặt Bảo Châu có chút lo lắng, lắp bắp nói: "Như vậy không được đâu? Chúng ta không ở Noãn Hương Ổ chờ Vương Gia trở về sao?"

"Cách trời tối còn sớm lắm." Phụng Loan ý tứ sâu sắc nhìn nàng, cười nói: "Hơn nữa, ta còn không vội, người nóng nảy cái gì?" Nói đến Bảo Châu mặt đỏ tai hồng, không thêm đề ý đến nàng nữa, "Đi thôi."

Dù sao đã nhắc nhở qua, không nghe lời, cũng đừng oán lòng dạ mình ác độc.

Ra cửa, có nha hoàn Ngô Đồng ở phía trước dẫn đường, "Trắc phi, mời đi hướng bên này." Nàng là nha hoàn phủ Doan Vương, và một người nữa tên Thu Vũ, cùng nhau được phân đến Noãn Hương Ổ, xem như có nhiệm vụ giúp tân Trắc phi quen thuộc với Vương phủ.

Theo khía cạnh khác mà nói, đồng thời coi như là Doan Vương phi mai phục cơ sở ngầm.

Phụng Loan ở phía sau lặng lẽ đánh giá nàng.

Thật sự là khéo nha! Kiếp trước thời điểm mình tiến vào Vương phủ, Ngô Đồng đã là nhất đẳng nha hoàn bên cạnh Doan Vương phi. Bởi vì mình xuất thân là cung nữ, cũng không có người hầu hạ, Doan Vương phi liền đem Ngô Đồng 'yêu thích' đưa đến bên người mình làm nha hoàn, chăm sóc việc ăn uống sinh hoạt thường ngày của mình.

Ha ha..., nha hoàn tốt, năm đó đến tốt cùng người đã cho ta ăn cái gì?

"Trắc phi?" Ngô Đồng một mặt đi đường, một mặt quay đầu chỉ dẫn, nhìn thấy ánh mắt chủ tử có chút sáng ngời quá mức, không khỏi nghi ngờ nói: "Như thế nào rồi? Nô tỳ không có đi sai đường đâu."

Phụng Loan cực kì quen thuộc phủ Doan Vương, đương nhiên biết nàng không đi sai đường, thu lại ánh mắt, cười cười, "Hình như ta nhìn thấy mặt sau lỗ tai người, có một nốt ruồi nhỏ nhỏ."

Là vì cái này? Ngô Đồng nhẹ nhàng thở ra, sờ lỗ tai của mình, "Đúng vậy, từ nhỏ nô tỳ đã có một nốt ruồi như vậy." Nàng mỉm cười, "Mặc dù không đẹp, nhưng đại sư coi bói nói, đây là nốt ruồi phúc khí, dạn dò tuyệt đối đừng phá đi."

Nàng còn tuổi nhỏ, dù biểu hiện không sốt sắng, nhưng không ngượng ngùng, rất là thông dong hào phóng.

Phụng Loan cười tán thưởng trong lòng, không sai, không sai, thật là hạt giống tốt có thể bồi dưỡng thành một gốc cây.

Đoàn người đi đến Uy Nhụy Đường của Doan Vương phi.

Lúc này mặt trời chiều hạ xuống phía tây, ánh chiều tà sáng rực giống như bụi phấn ngũ sắc, lan ra khắp bầu trời, bao phủ toàn bộ phủ Doan Vương trong đó, bất luận là mái cong uốn vênh, hay ngói xanh tường trắng, đều bị một tầng hào quang vàng nhạt mờ ảo phủ xuống.

Phụng Loan thân mặc y phục lụa mỏng màu hồng đỏ có tay áo rộng*, ánh hào quang chiếu xuống, khiến cho toàn thân của nàng sáng rực lấp lánh.

Bọn nha hoàn vây quanh nàng như chúng tinh cùng nguyệt, đi vào trong sân Uy Nhụy Đường.

Về mặt người trong Uy Nhụy Đường lắp bắp kinh hãi, chẳng rõ sao Trắc phi không ở trong phòng chờ Vương Gia, lại chạy đến chỗ của Vương Phi làm gì? Phải biết rằng, tất cả mọi người đều lên cá cược, xem đêm nay Vương Gia đến phòng vị Trắc phi nào trước? Trừ bỏ vài lão ngoan cố, chủ yếu đều cho rằng Vương Gia sẽ đi chỗ của Phụng Trắc phi trước.

Không nghĩ tới, lúc này nàng lại có thể chạy tới Uy Nhụy Đường!

Nhưng nghi ngờ thì nghi ngờ, kinh ngạc thì kinh ngạc, không ai dám thất lễ vị Phụng Trắc phi có xuất thân thế gia này, sớm đã có hạ nhân đi vào thông báo. Mục ma ma nhận được tin, tự mình đi ra nghênh đón, "Trắc phi, tại sao không ở trong phòng chờ Vương Gia? Bên ngoài gió nổi lên rồi, Vương Phi nương nương thỉnh Trắc phi đi vào nói chuyện."

"Ừ." Bộ dáng Phụng Loan kiêu ngạo khinh cuồng, tự mình đi vào.

Mục ma ma bữu môi đi theo sau nàng.

Bên trong, bởi vì Doan Vương phi mang thai, nên đã sớm thay ra y phục thường ngày, những con chim nhận được thù tãi mi trên làn gấm vân nam màu hồng cánh sen, bên dưới phối với váy dài thêu bách điệp được đặc chế rộng rãi. Tóc cũng được chải đơn giản, chỉ cắm hai cây trâm ngọc sáng bóng, mấy đóa hoa châu, đề tránh quá đơn thuần, nhìn không may mắn.

Bởi vì biết đêm nay thượng phu sẽ không tới phòng mình, nên cũng đã rửa bớt trang điểm.

"Tiểu Loan." Doan Vương phi có chút không ngờ, "Sao muội không ở lại trong phòng? Lúc này đến đây, bộ dáng bây giờ của ta đang tóc tai bù xù, thực sự đón tiếp muội không được chu đáo rồi."

Phụng Loan cúi chào cho có lệ, không chút khách khí tiến tới ngồi xuống ghế.

Mục ma ma chen miệng nói: "Vì là Phượng Trắc phi, đổi lại là người khác, nhất định Vương Phi nương nương sẽ không gặp."

Về mặt Phượng Loan không cho là đúng, "Ta cũng không phải người ngoài." Lại nói: "Hơn nữa, ngũ quan của đại biểu tỷ vốn sạch sẽ, không cần nổi bật, nhàn nhạt trong suốt cũng rất đẹp."

Giọng điệu nàng tự nhiên mà còn chân thật, Đoan Vương phi nghe xong, không khỏi có nhiều thêm vài phần ý cười.

Mục ma ma kêu nha hoàn dâng trà cho Phượng Loan, hoàn toàn thức thời, "Nô tỳ đi xuống trước."

Người trong phòng lui xuống hết.

Đoan Vương phi dựa lên gối mềm, nhẹ nhàng nói: "Xem ra muội mới tới Vương phủ nên cảm thấy không quen, sợ người lạ, nên muốn tìm ta trò chuyện." Nàng nở nụ cười, "Nhưng hôm nay là ngày tốt của muội và Tương Trắc Phi, hơn nữa tối hôm nay, Vương Gia chắc chắn sẽ đi qua bên muội, nên muội ngồi một lát thôi rồi quay về sớm chút đi."

"Muội không quay về." Về mặt Phượng Loan giận dỗi và ủy khuất.

Đoan Vương phi hỏi: "Làm sao vậy?"

Phượng Loan chống má, thầm nói: "Vốn ta không nghĩ sẽ..." Như ý thức được mình nói sai, nàng nhấp môi, đột nhiên phiên chán nói: "Vì việc muội gả vào Vương phủ, khẳng định Nhu Gia tức giận lắm, vẫn không chịu nói chuyện với muội."

Chuyện này thực sự là thật.

Không biết Mục Nhu Gia là tức giận, hay xấu hổ, tóm lại từ lúc sự việc xảy ra đã không thấy nàng ta tới tìm mình nữa.

Đoan Vương phi thấy bộ dáng trẻ con của nàng, không khỏi buồn cười.

Xem ra là bản thân mình quá khắt trương rồi, tuy rằng bộ dạng biểu muội rất đẹp, xuất thân tốt, đến cùng thì tuổi vẫn còn nhỏ, chỉ là một tiểu cô nương chưa trưởng thành mà thôi. Vào Vương phủ, không nói lo lắng Vương Gia đối với nàng thế nào, cũng không lo đến các cơ thiếp khác, chỉ nghĩ đến việc Nhu Gia tức giận? Thật sự là khiến người ta không biết nên khóc hay cười.

"Đại biểu tỷ." Phượng Loan mở to đôi mắt sáng, hỏi: "Người nói xem, có phải Nhu Gia không bao giờ để ý tới muội nữa hay không?"

"Ta không biết, chắc sẽ không đâu." Tâm tình Đoan Vương phi thay đổi, hoàn toàn kiên nhẫn giống như đang dỗ dành tiểu hài tử, "Nhu Gia chỉ là chưa nghĩ thông suốt thôi, khi nào nghĩ xong sẽ tốt rồi."

"Nhưng, nhưng muội..." Phượng Loan cuối đầu, không được tự nhiên nói: "Muội vào Vương phủ làm Trắc phi." Nàng nắm lấy tay áo của Đoan Vương phi, vui đùa vào cạnh nàng vừa khóc vừa nói: "Cũng không phải muội nguyện ý, muội..., muội không giống như Tương Trắc Phi, gấp gáp muốn tới Vương phủ."

Nàng càng khóc càng thương tâm, nghẹn ngào nói: "Đại biểu tỷ, muội không hề có ý, không hề nghĩ tới sẽ cùng người tranh..."

Đoan Vương phi thầm thở dài.

Cũng không hoài nghi Phượng Loan, giống như Phượng gia, Mục gia, Phạm gia, thậm chí Tần gia, tiểu thư con vợ cả của mấy nhà này chưa bao giờ lo lắng việc xuất giá, chính là một nhà có nữ nhi muốn nhà giàu. Lúc trước thời điểm tuyển chọn Vương phi cho Thành vương Tiều Trầm, Phượng gia cũng không có hứng thú gì, chớ nói chi là làm Trắc phi của phủ Đoan Vương.

Nhưng việc đã thành sự thật không thể thay đổi nữa rồi.

Đoan Vương phi rũ mắt xuống, nhìn biểu muội khóc đến thương tâm, đánh giá về đẹp của nàng, gia thế, và tính tình hồn nhiên rực rỡ không hiểu chuyện, cùng với việc không tình nguyện làm Trắc phi. Có lẽ, chỉ cần mình nắm chặt cho tốt, nàng sẽ là sự giúp đỡ có lợi nhất cho mình trong vương phủ.

Ít nhất..., trước khi mình sinh hạ nhi tử là được.

Dù sao hậu viện nhỏ của Vương Phủ, ngoài mình ở trong này, còn có năm nữ nhân, à không..., nếu như tính luôn vị này, vậy là sáu nữ nhân.

Mình có thể có nhiều sự giúp đỡ thì sẽ tốt hơn.

"Được rồi, đừng khóc nữa." Đoan Vương phi vỗ nhẹ bả vai của biểu muội, đưa khăn tới, "Mau lau đi, sau đó rửa mặt để khỏi bị sưng, bằng không khi Vương Gia trở lại, nhìn thấy muội khóc hai mắt sưng như hạt đào, thì làm sao coi được? Ta sẽ khuyên như Nhu Gia, muội đừng nghĩ nhiều nữa, an tâm ở trong vương phủ sống cho tốt là được."

Nhưng Phượng Loan vẫn cứ khóc, không nghe khuyên bảo.

Đến khi ở bên ngoài Tiều Đặc cùng tân khách uống rượu xong, trở lại hậu viện, nghe người nói Phượng Trắc phi đã đến Uy Nhụy Đường, cũng đi đến đây. Vừa vào cửa, chỉ thấy Phượng Loan đang vui đùa vào người Vương Phi, bả vai còn run run, cũng chẳng thêm ngừng đầu, ngay cả Vương Phi gọi

nàng đứng lên chào hỏi, cũng vẫn nằm bất động.

Về mặt Đoan Vương phi khó xử, cười giải thích, "Tình tình Tiểu Loan còn trẻ con. Nói nàng đến Vương phủ, có lẽ Nhu Gia giận nàng, đã ở chỗ ta thương tâm cả buổi, khuyên mãi cũng không tốt."

Tiêu Đạc tiến lên kéo nàng, khuyên nhủ: "Đừng khóc nữa."

Phượng Loan không thèm để ý tới hắn.

"Hôm nay là ngày đại hi của ngươi, khóc cái gì?" Tiêu Đạc hơi trầm mặt, nhưng nghĩ vốn nàng luôn yếu ớt, lại nghĩ tới dáng vẻ xinh đẹp động lòng người kia, nên càng thêm kiên nhẫn, "Đừng giờ tính trẻ con nữa, mau đứng lên."

Phượng Loan thút tha thút thít đáp: "Không cần, ta..., mất ta sung hết rồi." giữ chặt Đoan Vương phi không buông tay, "Ta thành dạng này, không thể nào gặp người khác nữa, các người đừng ép ta."

Tiêu Đạc và Đoan Vương phi nhìn nhau, đều dờ khóc dờ cười.

Mà Phượng Loan vẫn nắm thật chặt Đoan Vương phi, Tiêu Đạc không dám dùng sức, vạn nhất va đụng Vương Phi đang mang thai, đây không phải là kiếm thêm chuyện sao? Chỉ đành phải buông lỏng tay, ôn nhu nói: "Ta ra ngoài trước, ngươi đi rửa mặt, lấy đá lạnh đắp lên mắt, ta chờ một lúc rồi tiến vào nói chuyện."

Đoan Vương phi nghe giọng điệu hắn ôn nhu, trong lòng cảm thấy hơi khó chịu.

Nhưng trên mặt không biểu hiện gì, vẫn cười khuyên, "Tiểu Loan, muội đứng lên đi?" dỗ dành nàng nói: "Vương Gia sắp ra ngoài rồi kia, còn không nhanh lên đi rửa mặt, rồi ra ngoài bồi tội với Vương Gia nữa."

Phượng Loan lại cự tuyệt không chịu, bất luận Đoan Vương phi khuyên như thế nào, cũng không đồng ý, cứ nằm im bất động trên giường mỹ nhân.

Tiêu Đạc đợi một lúc lâu, tiến vào liếc nhìn, nhíu mày nói với Đoan Vương phi: "Thời gian không còn sớm, ngươi đang mang thai cũng nên nghỉ sớm một chút." Quét mắt nhìn qua Phượng Loan, "Bên ngoài đêm khuya nhiều sương, cứ để nàng ngủ lại Uy Nhụy Đường, các ngươi hãy ngủ sớm đi, ta đi trước đây."

Đoan Vương phi nghe ý hắn như vậy, đêm nay tự nhiên là muốn qua đêm bên Trương Trắc Phi.

Trong lòng nói không nên lời là thờ dài nhẹ nhõm hay nổi khí, nhưng bất luận như thế nào, trên mặt luôn mỉm cười, ủng hộ quyết định của trượng phu vô điều kiện, "Được, Vương Gia đi thông thả." Nàng khó xử chỉ Phượng Loan, mấy cái móng vuốt nhỏ còn nắm thật chặt không buông tay, "Chuyện này ta..."

Tiêu Đạc lắc đầu, khoát tay nói: "Được rồi, ngươi không cần đưa."

Dưới cái nhìn của hắn, trong nhà Phượng Loan được nuôi quá mức yếu ớt. Tính tuổi thì nàng mới mười bốn, rốt cuộc vẫn còn hơi nhỏ. Mà nàng đang ở chỗ của Vương Phi, bản thân mình không tiện nhỏ giọng khuyên bảo, cũng không thể cứng rắn lôi kéo, dù sao cũng phải cho Vương Phi vài phần thể diện.

Cũng cùng thời điểm lúc trước Vương Phi gả cho mình, lớn tuổi rồi, bản thân tính tình cũng càng trầm ổn chu đáo.

Thôi, về sau sẽ chậm rãi dạy nàng.

Mà trong phòng, Phượng Loan thấy Tiêu Đạc đi rồi cũng từ từ không khóc nữa. Sau đó lại được Đoan Vương phi dỗ dành, cuối cùng ngoan ngoãn đi rửa mặt, đem cặp mắt sưng to trở lại, nhưng về mặt vẫn bức bối không lên tiếng.

Đoan Vương phi buồn cười nói: "Ngươi thật đúng là lộn xộn, giống y như tính bướng bỉnh của Nhu Gia."

Phượng Loan trầm nghĩ, nếu mình không như vậy, đêm đầu tiên Tiêu Đạc không phải đến tìm mình sao? Tội gì làm cho Vương Phi nương nương nhớ kỹ chứ? Cơ hội thật tốt này, vẫn để cho biểu muội Trương Trắc Phi thân ái thôi.

Tốt nhất Trương Trắc Phi sớm mang thai, bị mọi người chú ý, sẽ không có người cả ngày nhìn mình chăm chăm rồi.

Đương nhiên, muốn chuyện này thành công không phải một ngày là xong.

Cho dù hôm nay Tiêu Đạc đi nơi đó của Trương Trắc Phi, nhưng chưa hẳn có thể làm cho nàng thụ thai, bất quá không sao, mình còn có thể tìm cơ hội tác thành cho bọn hắn. Lui một bước mà nói, cho dù tạm thời Trương Trắc Phi không mang thai, mình cũng sẽ đem sự nổi bật cho nàng, làm cho nàng đắc ý, làm cho nàng liêu lĩnh, làm cho nàng trở thành một cây gai trong lòng Đoan Vương phi!

Mà bản thân mình, đương nhiên phải làm người hầu nhỏ nhỏ bên cạnh biểu tỷ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Hoàng Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Dây dưa

Màn đêm nặng nề, bầu trời tối đen như mực.

Dưới ánh trăng chiếu rọi sáng rực, Tiêu Đặc mang theo vài phần không vui, đi tới chỗ Trương Trắc Phi.

Bọn nha hoàn của Bích Tĩnh Hàm Yên Quán nhìn thấy hắn ta, đầu tiên là lấp bắp kinh hãi, sau đó là vui mừng vô hạn, bay nhanh vào bên trong bẩm báo với Trương Trắc Phi, "Trắc phi, Trắc phi! Vương Gia lại đây."

"Vương Gia đến rồi?" Trương Trắc Phi cũng giật mình, không xác thực tin này nên hỏi một lần nữa, thấy nha hoàn gật đầu, lúc này mới phản ứng được, cảm thấy vừa mừng vừa sợ. Vốn cho là biểu ca sẽ đi qua chỗ Phụng thị bên kia trước, không nghĩ tới..., đêm đầu tiên lại có thể tìm đến mình, nhắc vấy chạy nhanh ra ngoài đón.

Nàng nhẹ nhàng cúi chào, "Thiếp thân gặp qua Vương Gia."

"Đi vào rồi nói." Tiêu Đặc phát tay, bước vào cửa không có dừng lại chút nào.

Với hắn mà nói, Trương Gia ở trong quan trường làm người thâm thúy sơ sài, chẳng những không giúp được cho mình bao nhiêu, ngược lại quán quít lấy mình nghĩ muốn được thơm lây, ---- nạp nữ nhân Trương Gia làm Trắc phi, bất quá là do tình nghĩa bên trong của nhà mẹ đẻ thôi.

Cho nên đối với Trương Trắc Phi, không có nhiều kiên nhẫn như đối với Phụng Loan, hơn nữa vừa rồi còn bị Phụng Loan tạt nước lạnh, mất hết mặt mũi, trong lòng lúc này chính là đang không thoải mái.

Ban đầu vốn Trương Trắc Phi còn đang vui mừng, đột nhiên bị tạt một chậu nước lạnh, tươi cười không khỏi cứng đờ, nhưng lại không biết làm sai ở đâu rồi? Muốn nói Vương Gia không thích mình, vậy thì không nên tới Bích Tĩnh Hàm Yên Quán. Hay là..., ở chỗ Phụng thị bị tức giận, cho nên hắn mới tới đây?

Rất nhanh nàng đã đoán được vài phần.

Đầu tiên Trương Trắc Phi cảm thấy tâm như tro bụi, sau đó lại tiếp tục trở nên sáng ngời.

Nếu Vương Gia ở chỗ Phụng thị bị làm tức giận, mình càng nên lên tinh thần, hầu hạ người thật tốt, dùng ôn nhu săn sóc tăng thêm sự đáng ghét của Phụng thị, để Vương Gia biết mình dịu dàng ưu việt.

Nghĩ đến điểm này, Trương Trắc Phi vội vàng cười, nhẹ nhàng đi vào theo.

Tiêu Đặc đã đi tắm rửa.

Nhìn căn phòng trống rỗng, Trương Trắc Phi không biết phải làm sao.

Nhũ mẫu Trương ma ma kéo nàng, nói nhỏ: "Trắc phi, đừng quá lo lắng," đưa nàng ra ngồi xuống trước bàn trang điểm, kêu bọn nha hoàn đến, "Mau nhanh tháo tóc cho Trắc phi, rồi bưng canh hương liệu lên cho người uống một chén." Đề được vui vẻ, đương nhiên hơi thở phải thơm như lan mới khiến nam nhân yêu thích.

Rốt cuộc tuổi Trương Trắc Phi vẫn còn nhỏ, đã chuẩn bị rất nhiều lời nói nhưng không có chỗ nói, lại còn trực tiếp tiến hành bước kia, trong ngực không khỏi đập loạn 'bùm bùm', cả người trở nên cứng ngắc.

Nàng bắt lấy tay nhũ mẫu, nói nhỏ: "Ma ma, ta, ta sợ."

Trương ma ma khuyên nhủ: "Đừng sợ, đừng sợ, trước khi xuất giá không phải đều đã dặn dò rồi sao? Trắc phi chỉ cần nằm thôi, chuyện khác đã có Vương Gia lo rồi, nếu hắn kêu người làm cái gì, người cứ làm cái đó, sẽ không sai đâu." Lại thấp giọng nói vào tai nàng, "Lần đầu là có chút đau, nhưng không thể khóc, miễn khiến cho Vương Gia mất hứng, nhìn một chút thì tốt rồi."

Càng nghe bà nói như vậy, Trương Trắc Phi càng khăn trương.

Nhưng Trương ma ma không dám làm phiền lâu, lo Tiêu Đặc tắm rửa trở lại, thấy một phòng toàn người sẽ tức giận. Vội vàng đem trang sức trâm cài, khuyên tai, của Trương Trắc Phi toàn bộ tháo xuống, chỉ chừa lại lớp áo tơ hồng nhạt, tóc được xõa ra, đưa người lên trên giường, để nàng ngoan ngoan nằm ở trên giường chờ.

Trước khi đi, còn dặn dò một câu, "Trăm ngàn lần không được khóc, người hãy nhớ kỹ, nhất định phải làm ra bộ dáng vui mừng."

Tiêu Đặc tắm rửa xong trở ra, thay một thân áo dài gấm vóc màu tím nhạt rộng rãi.

Tương Trắc Phi như một con dê con màu hồng nhạt đợi làm thịt, ngồi hờ ở trên giường, trong ánh mắt rõ ràng tràn ngập khổ đau và sợ hãi, nhưng vẫn nỗ lực cố gắng tươi cười, không nói ra được không được tự nhiên.

Nhất thời Tiêu Đặc cảm thấy có chút nhàm chán không thú vị.

Hắn trực tiếp từ bước cuối cùng bắt đầu...

Buổi sáng ngày hôm sau, Tương Trắc Phi cảm thấy cả người đau nhức, nàng hơi sợ rồi.

Vốn làm loại chuyện đó thật sự rất đau, hơn nữa..., luôn cảm thấy không cần phải dùng sức như vậy, nhưng biểu ca giống như đang tức giận, muốn đem mình tháo rời luôn vậy.

Tương ma ma tiến vào chủ yếu thu dọn khăn trải, cười nói: "Chúc mừng Trắc phi."

"Ừ." Tương Trắc Phi cố mỉm cười so với khóc càng khó coi hơn.

"Như thế nào rồi?" Tương ma ma lo lắng hỏi.

Bộ dáng Tương Trắc Phi đáng thương, ủy ủy khuất khuất, nói nhỏ: "... Đau." Nàng nắm lấy nhũ mẫu, tối hôm qua cả đêm nín đến khô sở, cuối cùng tìm được người có thể nói hết, "Ma ma, thật sự đau quá."

"Ôi." Tương ma ma không xem lời này là chuyện đáng kể, ngược lại cười nói: "Lần đầu của nữ nhân, đều đau, càng đau mới chứng minh Vương gia càng coi trọng người nhà."

"Là vậy sao?" Trong lòng Tương Trắc Phi dễ chịu một chút.

"Đương nhiên rồi." Tương ma ma một mặt dỗ dành nàng, một mặt thúc giục nha hoàn lại hầu hạ nàng mặc quần áo, chỉ ra bên ngoài, "Đừng quên đi thỉnh an Vương Phi nương nương." Nàng hạ thấp giọng nói: "Khó có được Vương Gia ở nhà ba ngày nay, tranh thủ thời gian cùng Vương Gia đi Uy Nhụy Đường, mới có về Trắc phi được sủng ái chứ."

Tương Trắc Phi nghe vậy liền lên tinh thần, vội vàng rửa mặt chải đầu.

Tiêu Đặc là một đại nam nhân không cần trang điểm gì cả, cũng đã sớm sửa soạn xong. Ở bên ngoài uống hai ly trà, mới thấy Tương Trắc Phi từ bên trong đi ra, đêm qua không nhìn kỹ nàng, không khỏi ngẩn đầu đánh giá nàng vài lần.

Ồ..., bộ dạng cũng có thể nói là mi thanh mục tú, thanh nhã đáng yêu, chỉ hơi gầy yếu một chút.

Không phải diện mạo có phúc khí.

Hắn nghĩ tới Phụng Loan, đúng là một đóa thực dược mới vừa nở rộ, chiếu sáng rực rỡ động lòng người, tươi mới no đủ, có đường cong ngây ngô phập phồng, còn vòng eo tinh tế, giống như không chịu nổi dù chỉ một cái nắm chặt nhẹ nhàng. Ngày ấy ở trên lưng ngựa, bản thân mình ôm nàng, chỉ cảm thấy ôn hương nhuyễn ngọc mê hoặc vô cùng, đặc biệt khuôn mặt tươi tắn lộ ra vẻ vừa giận vừa vui, trên choker lòng người.

"Vương Gia." Tương Trắc Phi bị hắn nhìn đến đỏ mặt, nhẹ giọng kêu: "Chúng ta đi chứ?"

Tiêu Đặc thu hồi tâm tư gạt đầu, đứng dậy bước ra cửa.

Tương Trắc Phi tựa như con chim nhỏ hoạt bát, rụt nhanh đuôi kịp, thừa dịp bọn nha hoàn không ở gần, đỏ mặt cúi đầu nhẹ nhàng hỏi một câu, "Không bằng, lúc không có người, thiếp thân có thể gọi một tiếng biểu ca không?"

Tình cảm thân thích như vậy, những cơ thiếp khác trong Vương phủ không có.

Tiêu Đặc quay lại nhìn nàng một cái, "Ở nhà mẫu thân ngươi không có dạy ngươi quy củ sao? Vào Vương phủ, phải dựa theo quy củ của Vương phủ mà làm, đừng để không ra thể thống gì." Hắn thấy hơi phiền, mẫu thân cứ ép mình nạp biểu muội Tương Gia, bắt đắc dĩ lúc này mới vội vàng nạp vào.

Nếu như vậy, tất cả đều là do Thái hậu không phải.

Phía sau hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tương Trắc Phi đỏ lên, cắn môi nói: "Dạ, Vương Gia."

Đoàn người không nhanh không chậm đi đến Uy Nhụy Đường.

Ngày hôm qua Phụng Loan ngủ lại Uy Nhụy Đường, từ sớm đã trang điểm rất tốt. Bởi vì cố ý tỏ ra tính trẻ con trước mặt Vương Phi, nên cố ý chải búi tóc hai bên rũ xuống, chính là đem phần sau búi lên, phía trước chia làm hai buồng rũ xuống giống như thiếu nữ. Ngay cả trang sức cũng cố ý mang thành đôi cho xứng với bộ dáng, một phải một trái, cái hai chiếc trâm châu gắn hoa, bên dưới là những sợi bạc tinh tế treo đồng châu.

Nàng vừa ngẩng đầu, hai viên đồng châu vừa tròn vừa trắng lúc ẩn lúc hiện, vô cùng đáng yêu.

Ánh mắt Tiêu Đặc lóe lên, như thể nào mới qua một đêm mà nhìn nàng có vẻ nhỏ hơn rồi? Sau đó cảm thấy nghi ngờ, không lẽ Vương Phi có ý trang điểm cho nàng thành như vậy? Tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện, nam nhân sẽ không thích.

Hay..., chính nàng có ý trang điểm thành như vậy?

"Vương Gia đến rồi." Đoan Vương phi như trước mỉm cười dịu dàng, nói: "Sáng sớm Tiểu Loan đã thức dậy, đang thương lượng với ta buổi sáng ăn cái gì đây." Chỉ vào tờ giấy trên bàn, "Xem nàng kia, đã viết đầy thực đơn rồi."

Kỳ thật các bữa cơm trong Vương phủ đều có quy định khẩu phần riêng, cơ thiếp Vương phủ cũng không ăn cùng một chỗ. Đương nhiên, nếu Tiêu Đặc hoặc là Đoan Vương phi cao hứng, cho phép cơ thiếp lưu lại cùng ăn chung, thì là có thể.

Tiêu Đặc ngồi xuống ghế, đưa tay về phía Phụng Loan, "Cho ta xem."

"Chờ đã." Phụng Loan lật tới lật lui, hé ra từ bên dưới, "Đây là đại biểu tỷ nói, mặt trên đều là món ăn sáng, điểm tâm nhỏ mà Vương Gia thích, Vương Gia nhìn xem có vừa ý không."

Một câu đã nói ra tâm ý của Vương Phi.

Đoan Vương phi mỉm cười hài lòng, khiêm tốn nói: "Đều nên như vậy."

Tiêu Đặc nói một câu, "Vương Phi có lòng rồi."

Trên mặt giấy là mấy hàng chữ nhỏ như trăm hoa xinh đẹp, có thể thấy được trải qua luyện tập khắc khổ, đây là điểm ưu việt của nữ nhi thế gia. Bất luận tính tình có được bao nhiêu sự nuông chiều, nhưng việc dạy dỗ từ nhỏ không hề có chút lơ là, thêu thùa cảm kỳ thư họa, mọi thứ đều là đem ra được, nhìn vui tai vui mắt.

Tương Trắc Phi sau khi hành lễ, vẫn đứng bên cạnh bị vắng vẻ hồi lâu, sắc mặt không khỏi ủy khuất.

Tuy rằng Đoan Vương phi bận tâm mẹ chồng Tương Cung tần bên kia, nhưng cũng không thể bỏ lại trượng phu, dĩ nhiên Tương Trắc Phi, lúc này mới rảnh nói chuyện với nàng, mỉm cười nói: "Người không cần đa lễ, ngồi đi."

Sắc mặt Tương Trắc Phi ủy khuất ngồi xuống.

Bên này Tiêu Đặc đã xem xong thực đơn, ba ngày nay hẳn vì nạp Trắc phi nên được nghỉ ngơi ở nhà, sáng sớm lại đây, là cho Đoan Vương phi thể diện, thể diện đã cho xong thì cũng nên đi thôi.

Hắn nói: "Ta sẽ đi thư phòng ăn, chính các người ăn đi."

Tiêu Đặc rất không thích ăn cơm mà bị một đám nữ nhân vây quanh, người này gấp rau, người kia khuyên mình nên uống nhiều canh, sau đó mắt như dao găm bay loạn trên bàn, một bữa cơm ăn cũng không thanh tịnh.

Đoan Vương phi cũng không giữ trượng phu lại, đứng dậy cười nói: "Được rồi, chờ một lát ta sai người đem đồ ăn đưa tới cho Vương Gia."

Phụng Loan và Tương Trắc Phi đứng lên theo, cúi chào.

Tiêu Đặc liếc mắt nhìn qua Phụng Loan một cái, có không ít lời muốn nói với nàng, hiện tại lại không phải lúc, thu lại cảm xúc, sải bước khoanh tay đi ra cửa.

Trong đại sảnh, còn lại một phòng nữ nhân.

Tương Trắc Phi vừa thấy Vương Gia rời đi, cũng không còn tỏ ra hưng trí cho có lệ, chỉ miễn cưỡng hàn huyên vài câu thì cáo từ luôn.

Phụng Loan chẳng có gì mất hứng, ngược lại bởi vì Tiêu Đặc không ở đây, tâm tình khoái trá cùng ăn điểm tâm với Đoan Vương phi, sau đó lẩn lộn cho đến trưa, ngay cả cơm trưa cũng ăn ở đây.

Đoan Vương phi thấy bộ dáng nàng thật sự không được, lo nàng sẽ chọc giận trượng phu, đến lúc đó không riêng gì nàng mà mình cũng gánh một phần tội danh không quản giáo tốt thiếp thất. Cho nên khuyên nhủ: "Tiểu Loan, muội trở về đi thôi. Nhất định Vương Gia có lời muốn nói cùng muội, cho dù đó ra tính tình cũng đừng nên làm quá."

Phụng Loan cảm thấy sức nóng không sai biệt lắm.

Tiêu Đặc là người chuyên quyền độc đoán quen rồi, khiêm tốn của hắn, ôn hòa của hắn, đều là trong lúc đó dùng để chu toàn các huynh đệ và Hoàng Đế, nếu không thì chính là dùng chiêu hiền đãi sĩ, trước mắt mình đã thành thị thiếp của hắn, trải qua mâu thuẫn ban đầu, đến lúc thua thiệt vẫn là mình.

Huống hồ ban ngày không gặp hắn, chẳng lẽ chờ buổi tối gặp sao?

"Muội trở về nghĩ trưa đây." Phụng Loan đứng dậy, bộ dáng không được tự nhiên không tình nguyện.

Nàng ra cửa, còn chưa trở lại>Noãn Hương Ổ, giữa đường nhìn thấy Tiêu Đặc đang ngồi trong Đình Đậu Phong, có vẻ chờ đã lâu, đang nghiêng ngả tươi cười.

"Người chịu đi ra rồi sao?" Hắn vẫy tay, giọng điệu sắt đá chuyên quyền không cho phép cự tuyệt, "Lại đây."

Lúc này Phụng Loan là người núp dưới mái hiên, không thể không cúi đầu.

Nàng bước vào Đình Đậu Phong, "Gặp qua Vương Gia."

Tiêu Đặc hướng bọn hạ nhân quát một tiếng, "Đều đi xuống." Sau đó đóng cửa lại, một phen bắt được nàng, dùng sức kéo vào trong lồng ngực của mình, trầm giọng nói: "Chẳng lẽ cả đời người có thể tránh trong Uy Nhụy Đường? Không thể được đâu."

"Người đừng làm ầu nha." Phụng Loan bắt lấy tay hắn, về mặt khăn trương.

Tiêu Đặc cũng không buông nàng ra, ngược lại cười hỏi: "Người nghĩ như thế nào? Lại cần ta sao?" Đem tay áo của nàng kéo lên, nhìn dấu răng mình đã lưu lại, "Còn chưa tan mất."

Phụng Loan không lên tiếng.

Tiêu Đặc lại kéo tay áo của mình lên, chỉ cho nàng xem, "Vết cắn của người, cũng chưa tan." Không biết tại sao, cứ muốn trên chộc nàng, muốn xem nàng ngượng ngùng, "Người xem, chúng ta rất xứng."

Hắn đem cổ tay của hai người để chung một chỗ, một lớn một nhỏ, hai dấu răng cũng thành một vòng tròn.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Hoàng Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Thận trọng

Ánh mắt Phụng Loan ngẩn ra.

Kỳ thật nếu bản thân mình không có kinh nghiệm kiếp trước, tỷ như mình là Trương Trắc Phi, hiện tại bị Tiêu Đặc ôm vào trong ngực như vậy, nói những lời tình cảm ngon ngọt, làm loại chuyện buồn nôn, khẳng định trong lòng có lẽ tràn đầy ngọt ngào đi? Nhưng trong lòng mình cũng chỉ có nỗi đau bị thương nói không hết.

Ở kiếp trước, là bản thân mình đã tự chui đầu vào.

---- cô nương ngốc.

"Sao lại ngờ ngạc rồi?" Tiêu Đặc cảm thấy không khí bất đồng, ngẩng đầu nhìn nàng.

Nữ nhân thanh lệ trước mắt có màu tóc xanh đen, đôi môi đỏ tươi, làm nổi bật lên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyết trắng của nàng, một cặp mắt sáng giống như hắc bảo thạch đã được tẩy rửa vô cùng trong suốt. Mỹ nhân quả nhiên là mỹ nhân, cho dù lúc này đang ngẩn người, cũng đẹp vô cùng, khiến mình nhìn không được muốn xoa bóp mặt nàng, trêu chọc cho nàng cười.

Cái gọi là nụ cười khuyên thành, chờ nàng lớn thêm vài năm khẳng định không phụ nổi danh.

"Ta nghĩ muốn đi chèo thuyền." Phụng Loan ngược mắt nói.

Tiêu Đặc nhíu mày: "Hay đề lần khác thôi, hôm nay không có cho người chuẩn bị thả thuyền."

Lấy tính tình chuyên quyền độc đoán của hắn mà nói, đồng ý thương lượng cũng xem như rất hiếm có rồi.

Nhưng Phụng Loan vẫn kiên trì, lâu bầu nói: "Chính là lúc này ta đặc biệt tưởng nhớ chèo thuyền." Con mắt sáng chớp chớp, giống như chấm nhỏ vệt sáng nhấp nháy liên không ngừng, có một loại ánh sáng lung linh bất định xinh đẹp.

Tiêu Đặc nhìn thấy rồi nở nụ cười, "Người thật đúng là biết làm nũng."

Rốt cuộc vẫn theo ý nàng, sai nha hoàn đi phân phó cho quân sự viện dò thuyền bên kia, đẩy một chiếc thuyền ra.

Phụng Loan thăm thò phào nhẹ nhõm.

Không chèo thuyền, chẳng lẽ tiếp tục ở trong đây lờ mờ ý thiếp? Nam nhân nổi lên cái loại thích thú này, đều sẽ không có lý trí, nếu hẳn thật sự kiên quyết muốn cùng mình, ---- hiện tại mình đã là Trắc phi của hắn, còn có thể la to hay sao? Không nói sẽ thành trò cười, chủ yếu nhất là, căn bản mình cũng không có hứng thú cùng hắn hoan hảo.

Trước mắt vừa mới tiến vào tháng bảy, đứng trên thuyền có thể cảm thấy được mặt hồ có những làn gió mát thổi nhẹ, hương sen nhàn nhạt tỏa ra tứ phía, "Tiếp thiên liên điệp vô cùng bích, ánh nhật hà hoa biệt dạng hồng", cảnh đẹp nhân gian mơ mơ màng màng.

Phượng Loan hưng trí đứng lên, tay hái một nhánh lá sen đội lên trên đầu.

Vốn là Tiêu Đặc không quá nguyên ý đi thuyền, nhưng thấy nàng vui vẻ, cũng sinh ra vài phần hứng thú thưởng thức cảnh đẹp và mỹ nhân, nằm nghiêng trong khoang thuyền, cười nói: "Chưa từng thấy ai so với người bưng bình như vậy."

Phượng Loan trầm nghĩ, điều này không phải vô nghĩa sao? Đoan Vương phi phải làm một Vương Phi nương nương ung dung hào phóng, còn các cơ thiếp khác, cũng tuân thủ quy củ nghiêm ngặt kính cẩn hiền thực, ai dám không để ý đến hình tượng như vậy? Mình là không thèm để ý, chỉ mưu cầu việc vui thôi.

Hơn nữa, khẳng định hôm nay có hạ nhân nhìn ở trong mắt.

Trở về báo lại với Đoan Vương phi rằng "Phượng Trắc phi bưng bình, cùng Vương Gia đi chơi trên hồ hái hoa sen.", dù sao cũng hơn mình và Tiêu Đặc trên đũa ám muội, tạo thành chuyện ái ân tốt lắm.

Bản thân chơi, còn bé mấy cuống sen kéo tơ để đùa nghịch.

Tiêu Đặc nhìn một lúc lâu, vui cười nói: "Chờ người lớn lên thêm vài năm, tự mình nghĩ lại, chỉ sợ sẽ cảm thấy mất mặt." Hướng nàng vẫy tay, "Được rồi, xem người làm ướt váy rồi kia, mau tới đây."

Phượng Loan đỡ khoang thuyền đứng lên, giống như đột nhiên đứng dậy, "Ồi..., ta thấy đầu rất choáng váng." Thuyền bỗng lắc lư, lá sen trên đầu cũng rớt xuống, nàng vội lấy tay áo che ánh mặt trời, "Chối mắt quá."

Đột nhiên Tiêu Đặc phát hiện vị trí của nàng có điểm nguy hiểm, khiển trách: "Chớ lộn xộn."

Hắn vội vàng đứng dậy đưa tay ra, đáng tiếc quá trễ.

Phượng Loan bị hắn làm giật mình, chóng mặt hướng bên cạnh lui hai bước, chỉ là nửa bước rơi vào trống không, tiếp theo một tiếng 'bùm', cả người té vào trong hồ!

Người chèo thuyền hoảng sợ, quay đầu cả kinh hỏi: "Cái gì rơi xuống vậy?!"

Tiêu Đặc vội ra giống như tên rời cung.

Hắn đoạt lấy sào trúc, đưa tới trong tay Phượng Loan khiển trách: "Chớ lộn xộn, bắt lấy sào trúc!"

"Cứu, cứu mạng...!" Phượng Loan vùng vẫy lung tung ở trong nước, uống mấy ngụm nước, "Cứu..." Trong hỗn loạn, thật vất vả mới bắt được sào trúc, Tiêu Đặc dùng sức kéo một cái, lại tuột đi.

"Ngốc!" Cũng may tay Tiêu Đặc đủ dài, một phát bắt được cổ tay nàng, kéo tới mạn thuyền, trách mắng: "Đã nói người đừng bưng bình, lại không nghe..." Đột nhiên hắn ngừng lại, ngẫm nghĩ, sắc mặt trở nên u ám, giống như trời muốn nổi mưa vậy, đen đến mức đáng sợ.

Phượng Loan còn đang ho vì sặc nước, nhẹ giọng oán giận, "Khụ khụ, ta..., đều tại người làm ta sợ."

"Phượng Trắc phi, người không có việc gì chứ?" thuyền nương ở bên cạnh lo lắng không thôi, chạy nhanh đến hỗ trợ, không có nhìn đến sắc mặt của Tiêu Đặc, hoảng mang hoảng loạn đem người kéo lên.

Khắp toàn thân từ trên xuống dưới của Phượng Loan đều ướt đẫm, ghé vào đầu thuyền vừa thở vừa ho, nước trên người rơi tí tách, khoang thuyền biến thành một hồ nước ẩm ướt. Đầu nàng ướt nhẹp, tóc dán vào gương mặt trắng nõn và trên cổ, thậm chí còn dính một ít sợi râu, một giai nhân xinh đẹp khỏe mạnh, cả người đã biến thành ướt sũng vô cùng chật vật.

Giọng nói Tiêu Đặc trầm thấp: "Đem thuyền đưa vào bờ."

Thuyền nương cho là hắn muốn nhanh trở về, liên tục gặt đầu, cuống quýt dùng sức chèo tới bên bờ.

Nào có biết, đến gần bờ, Tiêu Đặc lại nói: "Người lên bờ đi!"

Thuyền nương ngăn người, chẳng lẽ còn không nhanh chóng đem Trắc phi bị rơi xuống nước đưa về sao? Bảo mình đi là có ý gì? Nhưng ngẩng đầu liếc mắt nhìn chủ tử, thấy sắc mặt hắn nặng nề như sắp nổi trận lôi đình, làm sao còn dám hỏi nhiều? Trước tiên phải lo cái mạng nhỏ của mình, không cần suy nghĩ nữa mà cuống cuống rời đi rồi.

Tiêu Đặc cầm lấy sào trúc dùng sức đẩy một cái, bên trong thuyền rung lên vài cái thì đã quay lại giữa hồ.

Phượng Loan một mặt ra sức ho, một mặt ngẩng đầu không hiểu nhìn hấn.

Tiêu Đặc đã đi tới, ngồi xuống, ngón tay cuốn lấy tóc nàng, chạm rãi quần quanh, "Vừa rồi là người cố ý." Giọng điệu của hấn chắc chắn, "Buổi tối hôm qua, người nói cái gì mà sợ tiểu thư Mộc gia tức giận, nhưng thật ra là không muốn hầu hạ bốn vương đúng không? Hôm nay không phải muốn đi chèo thuyền, chỉ là mượn cơ hội rơi xuống nước sinh bệnh, sau đó liền có thể trốn tránh bốn vương rồi."

Cặp mắt của hấn tối tăm thâm thúy, bên trong lóe ra hào quang, giống như ánh chớp màu xanh trước cơn mưa, chợt lóe chợt lóe, lộ ra hơi thở như giông bão đang tiến đến, khiến cho toàn thân người ta phát lạnh.

Phượng Loan hiểu rõ tính nóng giận của hấn, lúc xưng "ta" là mang theo vài phần thân cận tự nhiên, còn xưng "Bốn vương", chính là đại biểu hấn nổi giận rồi.

Đích thực Tiêu Đặc rất tức giận.

Phượng Loan biến đổi đa dạng để trốn tránh hấn chỉ là thứ yếu, tức giận nhất là, vừa rồi bản thân mình lại có thể không phát giác ra bị lừa! Lại có thể tin tưởng nàng thật không cẩn thận mà rơi xuống nước! Trong lòng còn vô cùng lo lắng đi cứu nàng! Bị một tiểu nha đầu chưa trưởng thành lừa, bị nàng xoay vòng đùa giỡn, bản thân mình quả thực chính là một tên ngu xuẩn!

Hấn không chỉ tức giận, mà còn không phải một loại tức giận.

Phượng Loan thức thời nhấp miệng.

"Không còn lời nào để nói rồi hả?" Tiêu Đặc nâng cầm nàng lên, nhìn chăm chăm vào đôi mắt sáng ngập nước kia, giọng nói lạnh lẽo: "Bằng không người nhìn vào mắt bốn vương mà nói một câu, rằng bản thân không có nghĩ như vậy."

Ánh mắt hấn âm u tĩnh mịch, giống như lợi kiếm cắt qua da thịt khiến người ta không thoải mái.

Phượng Loan 'Oa' một tiếng khóc lên.

Nàng nức nở đáp, "Ta chính là tức giận, chính là tức giận..." Không phủ nhận, ngược lại là thừa nhận, "Rốt cuộc ta có điểm nào không tốt? Người còn chưa thỏa mãn, còn muốn, còn muốn nạp thêm một Tương thị đến đâm vào lòng ta? Người có nàng rồi, còn quản ta làm cái gì? Đi tìm biểu muội tốt của người đi..."

Tiêu Đặc chăm chú nhìn nàng, cau mày nói: "Người đang nói bậy bạ gì ở đây đó."

"Chẳng lẽ không đúng sao?" Phượng Loan tiếp tục khóc, thút thít nói: "Người..., người không phải có biểu muội tốt sao? Vậy cũng đừng tìm ta, ô ô ô..., đừng tới tìm ta."

Cảm thấy đã hiểu được, bản thân bởi vì Tương Trắc Phi mà ghen, cũng có thể là buồn bực, nghĩa là để ý đến hấn, còn nếu bởi vì làm Trắc phi trong Vương phủ, cả ngày đều tâm không cam, tình không nguyện, chẳng phải là thành chứng mất hấn? Cho nên lý do xem như là thích hợp.

Quả nhiên, mây đen trên mặt Tiêu Đặc tan đi không ít.

"Sao người cứ thích giận dữ như vậy?" Hấn thờ dãi, bắt đầu dỗ nàng, "Đã nói rồi, tất cả là do mẫu phi đi câu ý chỉ Thái hậu, không thể không nạp nàng ta vào cửa, cũng không phải ta muốn."

"Người nói dối!" Phượng Loan khóc nói: "Người..., ngoài miệng nói không muốn." Nàng rầm rì, trách móc: "Kết quả thì sao? Còn không phải ngủ được vui sướng lắm à."

"Ngủ vui sướng?" Tiêu Đặc 'xuy' cười, vốn một bụng đầy tức giận, lại bị nàng chọc cười, "Một tiểu thư khuê các như người, sao miệng mồm luôn nói ra loại lời thô tục này vậy chứ?" Hai tay nheo nheo khuôn mặt nhỏ nhắn phần nộn mềm mại của nàng, ra vẻ nhìn kỹ, "Chắc chắn, có phải trước kia bị người què bắt cóc, được nuôi lớn ở bên ngoài thành nha đầu ngang tàng hay không? Nên miệng mồm mới giống một con ngựa hoang bất kham như vậy."

Phượng Loan giận dữ, đánh vào tay hấn, "Người mới là nha đầu ngang tàng đó!"

Tiêu Đặc 'ha ha' cười to, tiêu tan hết nghi ngờ, tâm tình chuyển tốt hơn, "Bốn vương làm sao có thể là nha đầu ngang tàng?" Không để ý đến việc cả người nàng ướt nhẹp, ôm vào trong lòng, nhẹ nhàng cắn vào vành tai đáng yêu của nàng, "Nếu bốn vương ngang tàng, thì cũng chỉ có thể là hấn từ ngang tàng thôi."

Hấn đứng dậy, bắt đầu tháo đai lưng ngọc của mình ra.

Phượng Loan thấy thế không khỏi nóng nảy.

Dù sao nơi này là phủ Đoan Vương, hấn muốn làm cái gì có ai dám quản? Nếu gây ra 'Phượng Trắc phi ở trên thuyền hầu hạ' chuyện ân ái, mình làm gì còn mặt mũi nào? Tương lai ở trong vương phủ, cả đời đều sẽ không nhắc đầu lên nổi.

Thiên tính vạn tính, cũng đã tính sót bước này.

"Không thể..." Phụng Loan mặt đỏ lên, một tay ngăn hân, một tay bảo vệ ngực mình, "Người đừng xằng bậy!" Nước mắt nóng hổi cũng chảy ra, "Nếu..., để người ta nhìn thấy, ta làm sao còn có thể sống."

"Đồ ngốc." Tiêu Đặc cười ngoại bào ra, khoác lên người nàng, giọng nói ám muội, "Người cho là bốn vương muốn làm cái gì ở trên thuyền? Lo người cảm lạnh mà thôi."

Phụng Loan tức giận, sắc mặt lại đỏ đến mức giống như tôm hấp chín vậy.

Tiêu Đặc thấy gò má nàng đều hồng, còn có nước mắt, không khác gì một đóa hoa đào hồng nhạt dính sương sớm, khiến lòng hân không khỏi cảm thấy ngứa ngáy, pháp phòng bất định. Hân cúi người xuống, kéo nàng vào trong ngực mình, cười xấu xa nói: "Nếu Trắc phi có suy nghĩ này, bốn vương cũng có thể có mà làm..."

Phụng Loan hoảng hốt vội nói: "Không có, ta không có!"

"Hiện tại bốn vương có rồi." Tiêu Đặc bị phản ngực no đủ dán vào, ôm trong tay là noãn ngọc ôn hương, còn có không khí ẩm ướt tí tách ám muội không rõ, nhìn không được mạch đập tăng nhanh, "Đừng sợ, hôn một chút." Hân nói xong, cúi xuống áp lên đôi môi mọng đỏ tươi, trong lúc môi răng khắng khít mà tìm kiếm hương thơm.

Cả người Phụng Loan giống như bị điện giật trúng!

Lần trước ở trên lưng ngựa cũng còn được, Tiêu Đặc chỉ liếm đi máu dính trên môi nàng, vẫn chưa tiếp tục 'xâm nhập', lúc này nhưng là đến thật rồi. Dù sao mới trọng sinh ba, bốn tháng, khoảng cách vẫn chưa lâu, sau khi cảm thấy tê tê dại dại, đoạn ký ức hoan hảo ở kiếp trước nhanh chóng hiện lên!

Đủ loại kiều diễm, cơ thể tràn đầy sức sống triền miên lưu luyến chặt chẽ nói không hết.

Phụng Loan sốt ruột đến gần như bật khóc.

Trong lòng không ngừng lắc đầu, dừng lại, dừng lại, không cần nhớ tới.

Tiêu Đặc còn đang tham luyện hương vị ngọt ngào của nàng, đột nhiên cảm giác được thân thể nàng thay đổi, mềm nhũn, thật giống như xương cốt bị rút đi, vừa nhẹ vừa thơm lại vừa mềm mại, tựa như quả đào mật khiến người ta hận không thể một ngụm nuốt vào.

Hân cúi đầu cười, "Nàng thật đúng là một đại bảo bối."

"Vương Gia! Phụng Trắc phi!" Đám người Bảo Châu nghe được tin tức, từ bờ đằng xa vòng lại đây, đứng trên bờ lo lắng kêu to: "Vương Gia, Vương Gia..., có sao không? Có muốn cho người chèo thuyền qua đó không?"

"Thật mất hứng." Tiêu Đặc quay đầu hướng bờ bên kia quát: "Đừng kêu nữa!"

Nhưng bên bờ đã có một đám người vây quanh thành vòng, nếu tiếp tục dây dưa, đương nhiên không thích hợp, nói không chừng còn có thể làm cho Vương Phi lại đây. đành phải buông Phụng Loan ra trước, để nàng yên ổn lại, sau đó chống sào hai ba lần đã đến tới bên bờ, rồi ôm nàng vất ngang lên vai bước lên bờ, trực tiếp đưa nàng trở về Noãn Hương Ổ.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Hoàng Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Tin tức

Phụng Loan bị rơi xuống nước khiến toàn thân ẩm ướt, Tiêu Đặc cười ngoại bào ôm nàng, cũng trở nên nhếch nhác, hai người quay về Noãn Hương Ổ, chuyện thứ nhất cần phải làm chính là đi tắm rửa.

Không nói đến Tiêu Đặc bên kia, Phụng Loan tự mình cần phải tắm qua nước lạnh trước.

---- cuối cùng cũng chặt đứt được những đoạn ký ức kiều diễm này.

Nhưng cho dù là mình không có hứng thú, nhìn bộ dáng tràn đầy phấn khởi của Tiêu Đặc lúc này, không chừng hân rất là hứng thú đây? Phụng Loan cảm thấy đau đầu, thật sự không nghĩ tới sự kiện kia, hận không thể cứ như vậy ngồi mãi trong thùng nước tắm khỏi cần phải đi ra.

Bên ngoài truyền đến một loạt tiếng động ồn ào.

Vì Phụng Loan tưởng Tiêu Đặc muốn đi vào, đang làm việc chuẩn bị tâm lý, kết quả lại là Khương ma ma vội vã tiến đến, trên mặt lộ vẻ thất vọng, "Trắc phi, trong cung có việc gấp, nên Vương Gia vội vàng tiến cung rồi."

"Ồ?" Phụng Loan ngăn ra, sau đó khoan khoái đứng lên, "Tốt, đi tốt lắm."

Về mặt Khương ma ma oán trách, "Sao Trắc phi lại nói như vậy? Vốn là Trắc phi ở trên thuyền chơi đùa, làm cả người ướt nhẹp, Vương Gia vất vả ôm người trở về, nhưng một câu cảm tạ cũng đều không có." Bước đến gần, thấp giọng nói: "Đừng giận dỗi nữa, tuy nói bất đắc dĩ phải làm Trắc phi, nhưng ván đã đóng thuyền, dù sao vẫn phải lung lạc lấy được lòng Vương Gia mới tốt nhất."

Bà nhỏ giọng, nói một loạt các loại đạo lý nữ nhân lấy lòng nam nhân.

Phụng Loan lơ đãng lắng nghe, gật đầu, "Được, hay lắm."

Trong lòng thì đang suy nghĩ, có thể có chuyện gì khẩn yếu, mà khiến Tiêu Đặc bỏ lại Trắc phi vừa mới vào cửa tiến cung? Rất quan trọng sao? Bởi vì vẫn lo lắng đến chuyện Anh Thân Vương, nàng không khỏi có chút lo sợ.

Không lâu sau, còn có tin tức tốt truyền ra ngoài cung.

---- Anh Thân Vương đại thắng trận đầu!

Từ trên xuống dưới Vương phủ cũng theo vui mừng vô cùng, Phụng Loan thì giật mình không thôi, còn là buồn phiền lo lắng. Xem ra Anh Thân Vương vẫn chịu nghe lời khuyên, hết sức phòng bị Hoàng Đế, thế cho nên chuyện muốn hãm hại ông ta không thể thành công, ngược lại lấy đại thắng trận đầu hung hăng đánh vào mặt Hoàng Đế!

Có lẽ lúc này, Hoàng Đế nhất định là vừa 'kinh' vừa 'hĩ' đây.

Bên trong Kim Loan Điện, tâm tình của Hoàng Đế và suy đoán của Phụng Loan không sai biệt lắm.

Lần này triều đình đánh thắng Tây Lương, đương nhiên là 'hĩ' (vui). Nhưng Anh Thân Vương chẳng những không có gặp chuyện không may, còn lập công, như vậy người mình an bài khẳng định toàn quân bị diệt, đây cũng là 'kinh' rồi.

Tâm sự Hoàng Đế nặng nề, các thần tử trước mặt còn làm ra bộ dáng vui mừng.

Xưa nay tâm tư Tiêu Đặc cẩn thận, mơ hồ cảm thấy giọng điệu của phụ hoàng cùng với bình thường có vẻ có ý hơn một chút, tươi cười cũng khoáng trá hơn. Hẳn hiểu được, vào lúc người đang cố gắng duy trì biểu hiện giả dối, thì sẽ không được tự nhiên, giống như bản thân mình, lúc tức giận sẽ cười rộ lên, luôn nhìn càng cao hứng.

Vậy thì, lúc này phụ hoàng đang cố ý biểu hiện vì cái gì?

"Cừ thật." Lão Tam An Vương luôn luôn là cái mồm rộng, mặt mày hớn hờ nói: "Nghe nói Anh Thân Vương mặc giáp trụ tự mình ra trận, trong tay cầm thương hồng anh, cưỡi ngựa ô nguyệt ngân điện (một loại ngựa chiến), trong miệng hét lớn một tiếng liền xông ra ngoài! Vẫn chưa ra tay, đã hù chết một đám Tây Lương nhát gan..."

Tức Vương ho khan một cái, "Được rồi, lão Tam nguoi đang thuyết thư* đây à."

*biểu diễn các loại kĩ khúc như bình thư, bình thoại, đàn tử.

Thái Tử Tiêu Anh mặc một thân triều phục màu vàng phớt đỏ, hấn và Tức Vương là thân huynh đệ cùng một mẹ, chính là Phạm Hoàng Hậu, bất quá bộ dạng của hấn so với đệ đệ càng thêm tuấn mỹ anh khí, có thể nói như ánh sáng chói chang rực rỡ. Trong số các vị hoàng tử trưởng thành, hấn là lớn tuổi nhất, địa vị lại càng vượt xa, nên có vài phần khí phách ung dung hơn.

Nghe xong đệ đệ nói chuyện, cười nói: "Từ nhỏ Lão Tam đã rất khéo mồm khéo miệng, thật vất vả mới có một cơ hội, nguoi không cho hấn nói cho đã nghiệm, trong lòng chẳng phải sẽ ngứa ngáy lắm sao?"

An Vương vui tươi hớn hờ nói: "Vẫn là Đại Hoàng Huynh hiểu rõ ta nhất."

Trước mắt những hoàng tử trẻ tuổi chưa đạt được danh hiệu, không tới châu triều, còn sót lại là Tiêu Đặc và Tiêu Trạ, Tiêu Đặc luôn luôn duy trì đạo lý trung lập, không thích nổi bật. Tiêu Trạ là trẻ tuổi nhất trong nhóm hoàng tử, bình thường cũng có vài phần tính tình thiếu niên hơn, tiến lên kéo An Vương hỏi: "Tam hoàng huynh nghe ai nói mà biết rõ ràng vậy..."

Vừa rồi An Vương còn chưa phát huy đủ hưng trí, trong lòng thấy ngứa ngáy, nay thấy có người hỏi liền liên tục nói tiếp.

Hai huynh đệ nói chuyện thật náo nhiệt.

Tiêu Trạ một mặt nghe, một mặt mỉm cười gật đầu, kỳ thật trong đầu đã không tập trung từ sớm rồi.

Trong lòng hần cảm thấy ê ẩm khó chịu.

Bản thân mình tâm tâm niệm niệm muốn tìm cách cưới nàng tiểu thư con vợ cả, giờ thành Trắc phi của Lục hoàng huynh, hôm nay lúc nhìn hần, đáng về đắc ý mặt mày phơi phới đã muốn nổi giận! Bình thường già bộ ra vẻ đạo mạo, kì thực là một cảm thú, cái gì mà tiết mục 'anh hùng cứu mỹ nhân' cũng nghĩ ra được, quả thực khiến các hoàng tử mắt mặt!

Hần ngẫm oán thầm, Tiêu Đặc thì tự tại cùng đám người Thái Tử nói chuyện, thỉnh thoảng hỏi Hoàng Đế tình hình chiến đấu, càng không ngừng đánh giá về mặt của phụ hoàng, cố ý xem có ra được điều gì không.

Nhóm triều thần bên cạnh cũng là dương dương tự đắc vô cùng vui mừng, nghị luận sôi nổi, trên triều đình náo nhiệt thật lâu.

"Anh Thân Vương đại thắng là việc vui." Cuối cùng Hoàng Đế cũng mở miệng nói lời kết thúc, cười nói: "Mấy ngày nay, trong và ngoài triều hãy cùng ăn mừng cho tốt, triều đình thăng Tây Lương, hần là làm cho ai ai cũng đều cao hứng." Sau đó phát tay, "Sắc trời không còn sớm, buổi chiều triều sáng mai tiến cung lại bàn tiếp."

Chờ canh giờ vừa đến, cửa hoàng cung cũng sẽ khóa lại.

Thái Tử Tiêu Anh cùng các huynh đệ và nhóm triều thần, hướng Hoàng Đế chúc mừng, sau đó cáo lui.

Tiêu Đặc đi theo nhóm hoàng huynh phía sau, ra khỏi Kim Loan Điện, đang muốn về lại phủ Doan Vương, đột nhiên một tiểu thái giám từ phía sau đi lên, cười nói: "Doan Vương Điện hạ, Hoàng Thượng cho truyền người đi qua nói mấy câu."

Bởi vì các hoàng tử đứng cách không xa, nên đều nghe thấy.

An Vương gào to nói: "Nói cái gì? Nói cái gì? Vì sao Phụ hoàng chỉ nói với một mình lão Lục?"

Túc Vương cũng nghi hoặc nhìn về phía huynh đệ.

Nhưng thật ra Thái Tử Tiêu Anh phản ứng lại trước tiên, cười nói: "Phòng chừng phụ hoàng không phải chuyện gì khác, chính là vừa vặn lão Lục tiến cung trong lúc đang nghỉ ngơi, nên muốn hỏi chuyện song hỉ lâm môn trong phủ của hần một chút."

Nói đến đề tài này, An Vương lập tức thích thú, kéo huynh đệ hỏi: "Nghe nói Nhị tiểu thư Phượng gia là mỹ nhân đệ nhất kinh thành, hiện giờ là Trắc phi của ngươi, người nhìn cho kỹ, có thật sự đẹp như vậy không?" Nháy mắt vỗ vỗ vai hần, "Huynh đệ tốt, người quả là có diễm phúc nha."

Tiêu Đặc khiêm tốn cười nói: "Cũng được, cũng được."

An Vương không thích nghe người khác nói cho có lệ, không vui, "Cái gì gọi là cũng được? Rốt cuộc nhìn có đẹp hay không?"

Túc Vương luôn là người ngay ngắn trang nghiêm, ho khan một cái, "Đủ rồi! Có ai lại đi hỏi diện mạo tiểu lão bà của huynh đệ mình? Nói ra sẽ khiến người chê cười, người hãy thôi đi."

"Nói đi, nói đi a!" An Vương vẫn cứ kêu gào, kéo Tiêu Đặc, "Lão Lục, sao người keo kiệt như vậy? Chúng ta cũng sẽ không thật sự đi nhìn xem, bắt quá là nghe xong, hâm mộ một chút mà thôi."

Tiêu Trạ không tiếp tục nghe được nữa, nhấc chân bước đi.

Thái Tử cũng hiểu được thất lễ, nói với Túc Vương, "Chúng ta đi trước thôi."

Trong nhóm huynh đệ, An Vương là người không quy củ nhất, hần có tật ở mắt, nên Hoàng Đế thương tiếc nhừ từ ốm yếu, xưa nay luôn tỏ ra rộng lượng đối với hần, ít ràng buộc hơn. Lúc này các huynh đệ đều đã đi hết sạch, hần vẫn còn lồi kéo Tiêu Đặc, nhỏ giọng nói: "Bọn họ đi hết rồi, người hãy nói cho một mình Tam hoàng huynh nghe đi."

Tiêu Đặc không thích vô cớ gây rối với ca ca luôn nhiều loạn này, suy nghĩ rồi ứng phó nói: "Nghe nói Thái Tử Phượng Thục phi năm đó khuynh quốc khuynh thành, Trắc phi này của ta tuy nhỏ tuổi, nhưng cũng là xuất thân từ Phượng gia, gương mặt có lẽ cũng được sáu, bảy phần đi."

An Vương kinh ngạc nói: "Nói như vậy, thì là một người tuyệt sắc rồi!"

Tiêu Đặc nhún nhún mày, chấp tay cáo từ, "Phụ hoàng vẫn đang chờ, ta phải đi trước đây."

"Đúng vậy, đúng vậy, người là người có diễm phúc." An Vương vỗ lưng hần, đột nhiên ý thức được huynh đệ có vẻ mặt hứng, lại giương giọng kêu, "Lão Lục, người đừng đa nghi! Người biết ca ca là nửa người mù, người đẹp hay xấu ta cũng không thể nhận rõ, chỉ là nghe người ta nói, coi như bản thân nghe xong kịch nam* vui vẻ vui cười a..."

* loại hình nghệ thuật sân khấu miền nam, thời xưa

Tiêu Đặc tăng nhanh tốc độ, dưới chân như thêm sức lực bước càng nhanh.

"Đến rồi." Về mặt Hoàng Đế hoàn toàn ôn hòa và bình tĩnh, chỉ xuống ghế dựa, "Ngồi đi."

Tiêu Đạc cung kính hành lễ, hỏi: "Phụ hoàng có việc dặn dò?"

"Không có gì." Khóe môi Hoàng Đế nhếch lên mỉm cười nói: "Anh Thân Vương đại thắng trận đầu, hôm nay mọi người đều vui vẻ ăn mừng." Quan sát vẻ mặt phấn khởi của nhi tử, "Mấy ngày nay là ngày lành của ngươi, nếu không phải vì tin vui của Anh Thân Vương, hôm nay còn không được thấy ngươi đó."

Ông ta cười cười, giống như tùy ý hỏi: "Như thế nào? Được đến hai mỹ thiếp?"

Tiêu Đạc không dám tùy tiện trả lời.

Bản thân mình nạp Trắc phi, cũng không phải cưới chính thất Vương Phi, sao phụ hoàng lại có hứng thú hỏi đến việc này? Bắt đầu từ lúc cưới Mục thị, hình như phụ hoàng cũng không có hỏi đến, chỉ nói một câu sống thật tốt thôi.

Cho nên bình thường trả lời: "Cũng được, tính tình coi như hiền dịu nghe lời."

Hoàng Đế nói: "Nếu là thiếp, cho dù có đẹp cũng vẫn là thiếp." Nhìn về phía nhi tử, "Không thể bởi vì sắc đẹp mà làm hỏng việc, nghe vài câu gió thổi bên gối, liền rối loạn nổi lòng."

Tiêu Đạc vội vàng đứng lên, trả lời: "Nhi thần không dám."

"Tốt lắm, ngươi đừng khấn trương." Hoàng Đế khoát tay, "Trẫm muốn nói, nữ nhi Phụng gia vốn xuất thân không giống bình thường, nghe nói bộ dạng rất được, lo ngươi đối với nàng quá tốt giống như bình thê*, khiến Vương phủ rối loạn." Chuyển đề tài, "Đương nhiên, cũng không phải bảo ngươi cố ý chà đạp, ngươi ta là tiểu thư tốt đẹp bị đi làm thiếp, cảm thấy ủy khuất, thường ngày bồi thường một chút cũng nên, chỉ là đừng làm rối loạn cấp bậc lễ nghĩa là được."

*bình thê được coi như ngang cấp bậc với chính thê (vợ cả)

Nói mấy câu thao thao bất tuyệt, rốt cuộc có bao nhiêu thâm ý bên trong, dù là Tiêu Đạc phản ứng rất nhanh, trong một lúc cũng không thể suy nghĩ rõ ràng. Chỉ có thể nghe theo Hoàng Đế, gật đầu đồng ý, "Dạ, nhi thần nhớ kỹ lời dặn của phụ hoàng. Thê thiếp đích thứ ở hậu viện đều tuân theo quy củ quản lý, không dám đảo loạn, nhi thần cũng không dám bị sắc đẹp khiến cho lỡ việc, tóm lại sẽ an trí Phụng thị thật tốt, để nàng làm một Trắc phi biết quy củ."

Hoàng Đế đối với lời của nhi tử coi như vừa lòng, vuốt cằm nói: "Ừ, trong lòng ngươi đều hiểu là tốt rồi."

"Dạ." Bộ dáng Tiêu Đạc lĩnh mệnh thụ huấn.

"Ngươi trở về đi." Giọng điệu của Hoàng Đế lộ vẻ uể oải, phát phát tay, nhìn bóng dáng cao lớn của nhi tử đi ra cửa điện, xoa nhẹ lông mày của mình.

Phụng gia, phủ Phụng Quốc Công, cần phải an trí thích đáng mới được.

Hoàng Đế giơ tay lên lấy tấu chương, mở ra, là tấu chương của Phụng Uyên Phụng Quốc Công vì có đại tang mẫu thân nên muốn từ quan, theo lý thuyết hẳn là nên đoạt tình, nhưng lúc này đây cũng không cần rồi.

"Mãi mực."

Chưong quản thái giám đi nhanh tới mãi mực chu sa (mực màu đỏ), bày xong bút.

Hoàng Đế lưu loát đề bút, ở trên tấu chương hạ xuống một chữ 'Chuẩn' đỏ tươi loá mắt!

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Hoàng Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Nhóm nữ nhân Vương phủ (Một)

Bên kia, Tiêu Đạc nhanh xuất cung trở về Vương phủ.

Cảm thấy cần phải tỉ mỉ suy xét lời nói của Hoàng Đế, nói đến nói đi, đại ý là muốn mình đừng quá cứng chiu Phụng thị, tốt thì cũng chỉ có thể tốt như

một Trắc phi thôi, không thể vượt quá. Đặc biệt câu nói kia, "Không thể bởi vì sắc đẹp mà làm hỏng việc, nghe vài câu gió thổi bên gối liền rối loạn nổi lòng", thật là khiến người ta phải suy nghĩ sâu xa.

Đây là phụ hoàng đang lo lắng điều gì? Lo lắng Phụng thị sẽ nói gì bên gối?

Trong khoảng thời gian ngắn suy nghĩ vẫn không thể hiểu rõ.

Tiêu Đạc tính buổi tối ngủ một đêm cho thật tốt, sáng sớm mai gọi Mạc Liêu Môn đến tỉ mỉ phân tích, trước mắt sắc trời đã tối, có vội vàng hấp tấp cũng không thể được việc, đương nhiên vẫn nên nghỉ ngơi trước.

Bồi dưỡng đầy đủ tinh thần, mới có sức mạnh đánh từng trận đấu ác liệt thật tốt.

Dù sao trước mắt mấy ngày nay là thời gian nghỉ, vẫn nên buông lỏng một chút. Huống chi, còn có một tiểu bướng bỉnh rơi xuống nước ở Noãn Hương Ổ, lúc này không biết thế nào rồi.

Tiêu Đạc không nghĩ đến chuyện trên triều nữa, nhớ lại chuyện buổi chiều vẫn còn chưa giải quyết xong.

Hắn nhắc chân bước vào Noãn Hương Ổ.

Bên trong yên lặng, vẻ mặt bọn nha hoàn có chút khấn trương, vừa thấy là biết có vấn đề. Không hỏi nhiều, xuyên qua bức rèm che bằng hạt thạch anh liền đi thẳng vào trong. Một nha hoàn mất hạnh mã đào tiến lên đón, hành lễ chào, "Vương Gia, thời điểm trời tối, đột nhiên Trắc phi bị lên cơn sốt."

"Cái gì?" Tiêu Đạc nhíu mày, không để ý tới nha hoàn kia lập tức đi vào trong.

Phụng Loan mặc một thân y phục màu hoa quế, trang sức đều đã được tháo xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn xưa nay luôn trắng mịn trong suốt xinh đẹp, đang nằm nghiêng trên giường nệm nhàn, cả người mềm mại. Thấy hắn tiến vào, cố chống người dậy muốn hành lễ, "Vương Gia."

"Được rồi, ngoan ngoãn nằm xuống đi." Tiêu Đạc thật sự không vui, tiến lên sờ vào trán của nàng, quả nhiên rất nóng, không khỏi giận dữ trách mắng: "Bướng bỉnh mà! Bệnh rồi thấy vừa lòng chưa?"

Phụng Loan cúi thấp đầu, bộ dạng thành thật nhận lỗi.

Sắc mặt Tiêu Đạc nặng nề, "Không biết nghe lời."

"Ta biết sai rồi." Mục đích của Phụng Loan đã đạt được, chỉ làm ra vẻ tội nghiệp, đưa tay kéo kéo ống tay áo của hắn, "Ngươi đừng tức giận, lần sau ta cũng không dám nữa đâu."

"Còn có lần sau?"

"Không có, không có."

"Thật sự không thể bớt lo." Tiêu Đạc lại sờ trán của nàng, cổ, thấy cả người nàng đều nóng, nên quay đầu nhìn Khương ma ma hỏi: "Đại phu đã tới bắt mạch, nói như thế nào?"

Khương ma ma trả lời: "Nói là bị nhiễm khí lạnh, uống thuốc vài ngày, đổ mồ hôi là sẽ khỏe lại."

Tiêu Đạc phát tay, cho toàn bộ nhóm nha hoàn và ma ma lui ra.

Phụng Loan thấy một mình hắn lưu lại, trong lòng không khỏi có chút bồn chồn, chính mình cũng đã 'bệnh', hắn sẽ không muốn chuyện đó chứ? Đáng tiếc xưa nay hắn là người sạch sẽ, nếu không mình khóc nước mắt nước mũi một phen là có thể trốn rồi.

Tiêu Đạc thấy ánh mắt nàng vụt sáng, cau mày nói: "Lại đang nghĩ gì đó?"

"Ngươi đói không?" Phụng Loan cố gắng tươi cười, "Ngươi tiến cung lâu như vậy, vừa hỏi phủ đã đến xem ta, khẳng định còn chưa có ăn cái gì đâu hả? Ta đã kêu người chuẩn bị bữa khuya, ngươi nếm thử xem."

Tiêu Đạc thấy bộ dáng nàng nịnh nọt, không khỏi cười nhạo, "Đừng tưởng rằng ra sức lấy lòng là được." Nhưng hắn là một đại nam nhân, không có khả năng thật sự lén nhá léo nhéo tức giận cùng nữ nhân, dạy dỗ hai câu, liền quay ra ngoài nói: "Dọn cơm."

Hắn chỉ là cho Phụng Loan mặt mũi, chứ không nghĩ gì nhiều.

Nhưng Phụng Loan hoàn toàn hiểu rõ khẩu vị của hắn, khá lắm, món nguội, món nóng lần lượt được mang đến, không có món nào mà Tiêu Đạc không thích ăn, hắn nhìn thấy cũng giật mình, "Ngươi còn rất có tâm."

Phụng Loan cười híp mắt nói: "Đều là lần trước ta nghe đại biểu ty nói, trí nhớ ta tốt, nên đã nhớ kỹ rồi." nhỏ giọng nói một câu, "Ta chính là học lén, ngươi đừng nói với đại biểu ty."

Con mắt sáng của nàng liếc nhìn, càng nhìn càng đẹp, mang theo vài phần ngây thơ hoạt bát của thiếu nữ.

Trong mắt Tiêu Đặc hiện ra vẻ vô cùng vui sướng, "Được, ta sẽ giữ bí mật."

Ngắm lại xem, được một Trắc phi xinh đẹp động lòng người nhớ nhung, người ta còn có ý chơi đùa lòng dạ hẹp hòi, tới chỗ Vương Phi thăm dò khẩu vị ưa thích của mình, là nam nhân ai cũng sẽ thấy hài lòng.

Phượng Loan nghiêng người ở mép giường mỹ nhân, chỉ một món ăn nguội, "Củ cải ướp giòn ăn ngon, chua chua ngọt ngọt, ta còn kêu người bỏ thêm ít ớt." Nàng chớp mắt hỏi: "Đại biểu tỷ nói người thích ăn món này, người nếm thử xem, nếu thích ăn, lần sau ta kêu người làm thêm cho người."

Tiêu Đặc ở Vương phủ muốn ăn cái gì, cần gì tự nàng đến phân phó? Nhưng lời này, nghe qua trong lòng cảm thấy rất hương thụ.

Gắp một đĩa củ cải ướp xanh tươi trong vắt, cắn xuống, chua ngọt còn có chút cay cay, mùi vị đậm đà, bất luận hương vị hay màu sắc đều thỏa đáng, hoàn toàn ngon miệng.

Hắn gật gật đầu, "Cũng không tệ lắm."

Phượng Loan lại dặn dò: "Còn có cháo loãng nữa, bằng không ăn nhiều sẽ khát nước." Lại chỉ cuốn lá sen nhỏ bên cạnh, "Cuốn lá sen ăn cũng ngon lắm, thịt được hầm nhừ, mỡ trong thịt cũng tan chảy ra."

Tiêu Đặc ngẩng đầu nhìn nàng, ánh mắt sáng quắc, "Người còn không thấy xấu hổ mà nhắc tới lá sen?"

"Ai nha, lại thấy nóng hơn rồi." Phượng Loan đỡ trán, nhẹ xoa ngực, kêu: "Người tới, mau đem nước ô mai lại đây cho ta, ngực khó chịu quá."

Tiêu Đặc biết rõ nàng chỉ lấy cớ trốn tránh, lắc lắc đầu, cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Có điều chỉ trong một lát, hắn đã mạnh mẽ vang dội giải quyết xong.

Bọn nha hoàn hầu hạ Tiêu Đặc súc miệng, uống trà, sau đó rửa mặt, xem ra tối nay Vương Gia là muốn ngủ lại, ---- tuy nói trước mắt Trắc phi đang bị bệnh, nhưng ai dám khuyên nhiều? Tất cả lặng yên không tiếng động lui xuống.

Phượng Loan cảm thấy sốt ruột, nằm trên giường mỹ nhân lăm bằm, "A, đau đầu, ngực cũng khó chịu."

"Vậy thì ngủ sớm một chút đi!" Tiêu Đặc không thêm hỏi ý kiến của nàng, đến gần bế người lên, cả người vật nhỏ nóng hổi, đem nàng đặt lên giường, "Đừng lăm bằm nữa, bốn vương cũng không có hứng thú lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn đâu."

Phượng Loan nhanh chóng ngậm miệng.

Sau một lúc lâu, nàng nhỏ giọng hỏi: "Ta đang bệnh, có thể lấy bệnh cho người hay không?"

"Sao mà nhiều lời như vậy?" Tiêu Đặc ngồi bên giường, giận tái mặt nói: "Nhanh ngủ đi." Tay hắn xoa nhẹ huyệt vị trên người nàng, chỉ chốc lát sau, vị kia liền từ từ ngủ thiếp đi.

Ngày kế tiếp lại, Phượng Loan đầu tiên mở to mắt nhìn quanh khắp nơi.

Ủa? Tiêu Đặc không có ở trên giường? Là dậy sớm hay hôm qua đã đi tới chỗ Tương Trắc Phi? Đang suy nghĩ thì thấy Khương ma ma từ bên ngoài tiến vào, "Trắc phi." Bà thấp giọng nói: "Đêm qua Vương Gia không có rời đi, mà ngủ ở bên trong phòng ngăn phía sau."

Phượng Loan nghe được liền giật mình.

"Ồi, muốn hay không cũng phải nói Vương Gia thật tốt." Khương ma ma sợ nàng vẫn không vui, tỉ mỉ khuyên nhủ: "Vương Gia tình nguyện ủy khuất bản thân ngủ ở phòng ngăn, cũng ở lại>Noãn Hương Ổ, đây chính là muốn cho Trắc phi mặt mũi. Bằng không Trắc phi bị bệnh, Vương Gia hoàn toàn có thể đi qua bên Tương Trắc Phi, người chó phụ tấm lòng của Vương Gia."

Tấm lòng của hắn? Ai biết có vài phần ý nghĩ sâu xa hay không? Phượng Loan chỉ cười khẽ, lúc này hắn đang muốn lung lạc mình, đơn giản bởi vì mình là nữ nhi Phượng gia, hơn nữa còn có vài phần nhan sắc thôi.

Chờ xem đi, chỉ cần Đại Bá Phụ có tấu chương đại tang được chuẩn.

Còn không biết hắn sẽ có phản ứng gì đây.

Nhưng trước mắt, Phượng Loan vẫn làm ra bộ dáng vui mừng đứng lên trang điểm.

Kỳ thật hôm qua không tính sinh bệnh, từ nhỏ nàng đã có một kiềng kị, không thể ăn chung thịt dê và quả quất, nếu ăn, hơn nữa còn chịu lạnh, cổ họng sẽ dễ dàng bị nhiễm trùng lên cơn sốt. Thật ra cũng không tính là tật xấu, vài ngày sau này ăn uống thanh đạm là có thể dưỡng tốt rồi.

Bởi vì giả bộ bệnh, nên chỉ cố ý dùng phấn son làm cho mặt trắng cũng vô dụng.

Sau đó chọn áo trong có màu trắng xanh nhạt, nửa tay áo thêu lá trúc màu xanh ngọc pha vàng thẫm, càng ra về trắng trong thuần khiết nhạt nhẽo, phía dưới cổ tinh mặc váy gấm hoa vân thêu bách điệp màu vàng phớt đỏ. Phía trên thanh nhũ, phía dưới điểm lệ, trang điểm còn tương đối nhạt, liền có một loại cảm giác ốm yếu đầu nặng chân nhẹ.

Ra đến cửa, hành lễ với Tiêu Đặc, "Vương Gia, chúng ta đi thôi."

Tiêu Đặc đánh giá nàng, "Dáng vẻ này của ngươi cũng không cần đi qua đâu."

"Không sao." Phụng Loan lắc đầu, bộ dáng ra vẻ, "Ta vừa mới vào cửa, sao có thể không theo quy củ? Về sau sẽ khiến người khác chê giễu." Ý là, không muốn để cho Tương Trắc Phi chê cười mình.

Tiêu Đặc cau mày nói: "Được rồi, thành thật ở lại đi!"

Hắn đứng dậy, bản thân đi qua Uy Nhụy Đường.

Phụng Loan cầm lông gà làm lệnh tiễn, để Khương ma ma đi qua xin tội với Đoan Vương phi, sau đó thành thật ở Noãn Hương Ổ nghỉ ngơi, lại khiến người ta hạ lệnh đuổi khách, nói là: "Trắc phi bị bệnh, đầu choáng váng, đang nghỉ ngơi."

Đem cơ thiếp của Tiêu Đặc ngăn hết ngoài cửa.

Đến buổi tối, Tiêu Đặc như trước lại đây cùng nhau dùng cơm tối, sau đó vẫn nghỉ lại ở phòng ngăn. Trời sáng rồi giường, ngày nghỉ của Tiêu Đặc đã dùng hết, sáng sớm trời còn mờ tối ở Noãn Hương Ổ thức dậy, không muốn thời điểm đang vào triều lại cần đi ngoài là thất lễ, nên chỉ ăn một chút điểm tâm hoa quả khô, rồi vội vàng lên triều.

Trước khi đi dặn dò: "Ồ Noãn Hương Ổ ngoan ngoãn điều dưỡng cho tốt, không được đi lung tung."

Chờ hắn đi rồi, Khương ma ma lại tới khuyên răn, "Vương Gia đối với Trắc phi thật không thể chê, suốt cả hai đêm, bản thân ngủ ở phòng ngăn, thật sự rất đáng thương nha. Trong vương phủ có nhiều cơ thiếp như vậy, bao nhiêu người ngóng trông Vương gia đến, nhưng ngài vẫn cứ cung chiều Trắc phi, kiên trì muốn ở trong Noãn Hương Ổ chịu ủy khuất, thực sự là..."

"Được rồi, ma ma." Phụng Loan nghe đến đâu đâu, trong lòng lại thấy kinh ngạc, muốn nói Tiêu Đặc cho mình mặt mũi, ngủ lại một ngày cũng đủ rồi. Không biết bị điên gì, lại ngủ ở phòng ngăn hai đêm, xem ra phủ Phụng Quốc Công còn chưa ngã, hắn càng đối đãi mình trân trọng hơn thôi.

Tùy hắn vậy, dù sao kiếp này mình sẽ không dễ dàng để bị hắn lừa nữa đâu.

Khương ma ma thấy không khuyên nổi nàng, chỉ có thể tạm thời quên đi, ngược lại nói: "Ba ngày vui đã qua, tính tính ngày, bắt đầu từ hôm nay, nên đi qua bên Vương Phi nương nương lập quy củ rồi."

Kỳ thật Phụng Loan đã không còn sốt, chỉ là giả bộ bệnh, cảm thấy cũng ổn, đã biết bệnh gần như khỏi hẳn.

Dù sao hiện tại ban ngày Tiêu Đặc phải ở trong cung, không ở Vương phủ, không cần thiết lấy cớ ở mãi trong Noãn Hương Ổ, mình mới vừa vào cửa mà lười nhác cũng không tốt lắm, hay là đi qua bên Vương Phi nói chuyện phiếm vậy. [tự chặt chém]

Hơn nữa, còn phải gặp gỡ các cơ thiếp khác trong Vương phủ một lần chứ.

Bên trong Uy Nhụy Đường, nữ nhân đứng đầy hết nửa phòng đang trò chuyện rộn ràng.

Phụng Loan vừa vào cửa đã thấy, cười nói: "Ta đến trễ rồi."

"Không có việc gì, không tính là trễ." Đoan Vương phi tỏ vẻ dịu dàng không thêm đề ý, hỏi nàng, "Đã khỏe rồi sao? Hôm nay ngươi có thể lại đây nói chuyện, có lẽ đã hết sốt rồi." Bảo nàng, "Không cần đa lễ, mau ngồi xuống đi."

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Hoàng Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Nhóm nữ nhân Vương phủ (Hai)

"Hết sốt rồi." Phụng Loan cúi người chào, tỏ ra bộ dáng suy yếu vô lực, ngồi xuống bên cạnh, cười ngọt ngào nói: "Muội ở Noãn Hương Ổ buồn quá đi, liền muốn đến tìm đại biểu tỷ trò chuyện." Nhìn xuống bụng của nàng ta, "Mới hai ngày không thấy, hình như lại lớn hơn một chút."

Lời này Đoan Vương phi rất thích nghe, nên cười nói: "Có lẽ là lớn nhanh thôi."

Tương Trắc Phi thì bủn rủn trong lòng.

"Ồi chào. "Phượng Loan quay đầu nhìn nàng, cố ý khen ngợi nói: "Hai ngày không thấy, Tương Trắc Phi trở nên rạng rỡ hơn nhiều."

Tương Trắc Phi lập tức thấy buồn bực.

Lời này là ý gì? Vương Gia mới nghĩ ở chỗ nàng ta hai đêm, đã diệu võ dương oai với mình rồi hả? Hừ, bị bệnh rồi còn cứ đeo bám Vương Gia, đúng là đồ hồ ly tinh, cũng không sợ thân thể mình chịu không nổi!

"Muội muội tốt, tại sao không nói gì?" Phượng Loan nhẹ nhàng cười hỏi.

Tuy rằng Đoan Vương phi rất thích xem đám cơ thiếp tranh chấp, nhưng không muốn lúc nào cũng âm ỉ, sẽ khiến mình giống như không quản lý được hậu viện, cho nên ngắt lời nói: "Các người vừa mới vào Vương phủ, ta sẽ cho gọi Miêu phu nhân và Ngụy thị lại đây tiếp kiến."

Kỳ thật hai vị thị thiếp đã sớm đợi ở phòng bên, nên rất nhanh đã tiến vào.

Mấy ngày hôm trước Phượng Loan và Tương Trắc Phi cãi nhau, và lúc này cũng thăm tranh đấu, Miêu phu nhân và Ngụy thị hiểu rất rõ, nhưng trên mặt tỏ ra như không biết gì, đều quy củ đứng ở một bên, chờ hành lễ.

Đoan Vương chỉ một người trong đó, "Đây là Miêu phu nhân."

Miêu phu nhân cười hành lễ, "Gặp qua Phượng Trắc phi, gặp qua Tương Trắc Phi."

Phượng Loan thân nhiên liếc mắt nhìn nàng.

Phụ thân Miêu phu nhân là cấp dưới của Tiêu Đặc, vì muốn lấy lòng chủ tử, cố ý dâng lên nữ nhi của mình để làm thiếp. Nàng ta có vóc người nhỏ nhắn xinh xắn, mặt mũi tinh xảo thanh tú, thoát nhìn bộ dáng giống như con cưng trong nhà. Trên thực tế, có miệng mồm lạnh lợi, lời lẽ nhạy bén, là một người rất giỏi làm cho không khí sinh động.

Phượng Loan thưởng cho nàng một cây trâm cài vàng túc kim.

Tương Trắc Phi thưởng một cây ngọc trâm.

Miêu phu nhân quả nhiên là người vui vẻ nói lời sáng khoái, cười khen: "Phượng Trắc phi thật là hào phóng, cây trâm này mới nhìn qua thôi ít nhất cũng phải năm mươi hai lượng chứ? Nếu búi tóc không chải cho chặt, nhất định là không mang nặng như vậy được." Trên trâm cài quần một vòng hoa mai, quả thật có đủ trọng lượng, nàng lại khen tiếp, "Kỹ thuật làm ra cũng tinh xảo hiếm thấy, hoa mai bên trên thật sự quá giống, ngay cả nhụy hoa cũng y như thật vậy."

Nếu so sánh thì ngọc trâm của Tương Trắc Phi thưởng có hơi đơn bạc rồi.

Tương Trắc Phi cảm thấy hối hận, mình đã chọn không sai. Đều do Phượng thị, lấy trâm cài vừa dài vừa nặng như vậy làm lễ gặp mặt, khiến cho bản thân mình trở nên giống như keo kiệt. Thật là, chẳng qua nàng chỉ là một Trắc phi, cũng không phải Vương Phi nương nương khen thưởng thị thiếp, còn khoa trương như vậy, không phải là hơi quá rồi sao!

Phượng Loan cố ý kiêu ngạo nhìn nàng.

Làm Tương Trắc Phi ghen gần chết, tức giận đến cắn môi.

Miêu phu nhân còn cố tình tán thưởng cây trâm, khuếch đại nói: "Ồi trời, thể nước của cây ngọc trâm này thật sự tốt nha, còn rất trong suốt, vừa thấy thì biết là hàng thượng đẳng rồi." Nàng nhẹ nhàng cười nói, "Hôm nay thiếp thân được thứ tốt rồi."

Trên mặt Tương Trắc Phi lúc trắng, lúc đỏ, mặc dù đối phương nói lời hay, nhưng sao như có cảm giác giống mình bị cười nhạo vậy.

Đoan Vương phi thấy sắc mặt nàng khó coi, ngắt lời chỉ người còn lại, "Đây là Ngụy thị."

"Gặp qua Phượng Trắc phi, gặp qua Tương Trắc Phi." Khuôn mặt Ngụy thị tròn trịa, tướng mạo ôn nhu đôn hậu, bước lên thành thật hành lễ, sau đó chỉ lẳng lặng đứng ở một bên.

Phượng Loan hơi nhíu mày, bản thân mình luôn không thích Ngụy thị này.

Bởi vì Đoan Vương phi còn chưa sinh nhi tử, Tương Cung tần có chút bất mãn, liền đem cung nữ được dạy dỗ rất tốt của bà, Ngụy thị, ban cho Vương phủ, Ngụy thị cũng không chịu thua kém, đúng là không bao lâu sau đã mang thai. Nhưng không biết tại sao, không giữ được, năm đó mình ở trong cung nghe được tin tức, nói là Ngụy thị bị sinh non rớt ra một nam thai đã thành hình.

Khi đó mọi người đều lên lúc bàn tán, hoài nghi do Đoan Vương phi động tay động chân.

Đến tốt cùng tình hình thực tế là như thế nào, mình cũng không rõ ràng. Nhưng kiếp trước mình tới phủ Đoan Vương về sau, mỗi lần tiếp xúc với Ngụy thị đều cảm thấy không thoải mái, mà nói không được vì sao, gương mặt nàng ta nhìn thì ôn nhu đôn hậu, nhưng làm cho người ta có cảm giác là lạ, giống như một con mèo đen ngủ gật trong bóng tối, một lúc nào đó, sẽ đột nhiên giơ ra móng vuốt bén nhọn.

Nhưng ngoài cảm giác này, Ngụy thị cũng không có nhược điểm gì để người ta bắt lấy.

Kiếp trước mình vào phủ Đoan Vương, đã là chuyện gần mười năm sau, sau lần đầu tiên bị sinh non, Ngụy thị sinh hạ thứ trưởng tử cho Vương phủ, được phong Liễu phu nhân. Hiện nay là còn chưa có danh phận, chỉ giống một di nương, một mình ở trong phòng của nha hoàn.

Theo thường lệ Ngụy thị cũng phải chào hỏi hành lễ với hai vị Trắc phi, nói tạ ơn, vẫn không có nhiều lời như cũ.

"Tốt lắm, tất cả mọi người đều gặp nhau rồi." Đoan Vương phi mỉm cười nói: "Hôm nay giữa mùa hè nóng bức khó chịu, đúng lúc hai vị Trắc phi vừa vào Vương phủ, là đại hi sự, mùa hè năm nay mọi người sẽ được may thêm hai bộ y phục."

Miêu phu nhân nghe xong, cười nói: "Thật tốt quá, nhóm thiếp thân được hưởng ơn đức của Vương Phi nương nương, hưởng phúc khí của hai vị Trắc phi, mới có được thêm hai bộ y phục mới."

Ngụy thị phụ họa theo, "Đúng vậy."

Phượng Loan ngồi bên cạnh Đoan Vương phi, kéo tay áo của mình ra cho nàng xem, "Đại biểu tỳ, cho ta may hai bộ tiến tỳ* có được không? Ta thích gọn gàng sạch sẽ, mùa hè mặc rất mát mẻ."

Đoan Vương phi cười nói: "Được, trở về nơi nói rõ với thợ may đi."

Phượng Loan đếm đầu ngón tay, liệt kê ra: "Ta muốn một cái áo nhũ kim, một cái áo màu hồng tím cánh sen, còn váy thì màu hồng son đỏ và hồng bảo thạch." Bộ dáng tùy hứng bá đạo, nhìn sang phía các cơ thiếp khác, "Các người đừng có chọn trùng màu với ta đó."

Ngụy thị hoàn toàn không có ý kiến, chỉ mỉm cười.

Miêu phu nhân cười nói: "Làn da của ta không được trắng lắm, nếu mặc màu hồng sắc tím hay son hồng cũng sẽ khó coi, vậy thì không trùng với Phượng Trắc phi rồi."

Đoan Vương phi cười nhạt, "Tiểu Loan thật giống như Nhu Gia, cả hai đều thích màu sắc tươi sáng."

Tương Trắc Phi ngồi trên ghế tử thượng*, âm thầm giầy vò khăn thêu hoa trong tay.

Phượng thị quá kiêu ngạo rồi! Son hồng và hồng bảo thạch đều gần giống màu đỏ nhất, nàng chọn xong rồi, còn không cho người khác giống với nàng, vậy không phải mình chỉ có thể chọn mấy màu đào hồng, mận hồng linh tinh gì đó sao? Thật sự đáng giận, cái gì nàng cũng chiếm trước, mà Vương Phi còn thiên vị nàng, càng nghĩ càng tức giận.

Tương Trắc Phi có vẻ không được tự nhiên, Đoan Vương phi nhìn thấy hết, nhưng không lên tiếng.

Trước mắt Tiêu Đặc không ở đây, nàng cũng lười diễn cảnh thê thiếp hòa thuận, hơn nữa mình còn đang mang thai, cần phải tĩnh dưỡng, lười biếng làm những việc khác lắm. Sau đó, nói vài câu chuyện phiếm rồi lấy cớ đuổi người, "Trời nóng, không giữ các người lại lâu."

Miêu phu nhân và Ngụy thị xin phép được cáo lui trước.

Tương Trắc Phi đang tức giận, tất nhiên cũng không nguyện ý ngồi lâu, cúi chào rồi cũng rời đi.

Phượng Loan thì lại ngồi thêm thời gian một ly trà, nhìn sắc mặt Đoan Vương phi, có vẻ uể oải, mới lấy cớ xin phép trở về chọn loại vải, cười híp mắt nói: "Đại biểu tỳ hãy nghỉ ngơi, lúc nào nhàn rồi ta lại tới trò chuyện."

Nàng đi rồi, Mục ma ma liền giúp đỡ Đoan Vương phi vào phòng nghỉ, cho lui hết nha hoàn, thấp giọng cười nói: "Phượng Trắc phi rốt cuộc vẫn là tuổi còn nhỏ, trước đó Vương Phi nương nương lo nghĩ nhiều rồi."

Đoan Vương phi gật gật đầu, "Ừ, giống với tính tình búng bình của Nhu Gia." Nghĩ nghĩ lại không nhịn được thấy buồn cười, "Người nói xem, nếu là người khác đi du hồ cùng Vương Gia, không nói tới đánh đàn ngâm thơ, hai người cứ như vậy ở cùng một chỗ cũng nói đến chuyện thân mật, nhưng Tiểu Loan lại có thể khiến bản thân té vào trong hồ."

Mục ma ma nghe xong cũng cười, "Đúng vậy, quá nghịch ngợm đi." Tiếp đó có chút lo lắng, "Nhưng Phượng Trắc phi bị bệnh, Vương Gia còn nghỉ ở>Noãn Hương Ổ liên tục hai đêm, nghe nói..., vẫn còn chưa viên phòng."

Tươi cười của Đoan Vương phi hơi phai nhạt, "Không còn cách nào khác, Tiểu Loan thật sự khiến người ta yêu thích."

Trượng phu tình nguyện ở>Noãn Hương Ổ tùy tiện ngủ hai đêm, cũng không đi tìm cơ thiếp khác. Cùng lúc mà nói, dĩ nhiên là cho Phượng Loan và Phượng gia mặt mũi, thậm chí còn xem như giữ mặt mũi của bản thân. Nhưng theo một mặt khác, nhớ tới trước đây trượng phu hay ngăn người, không khỏi có chút bận tâm, hẳn đối với Tiểu Loan vẫn thực đề tâm.

Vài năm này, tuổi Tiểu Loan còn nhỏ chưa phát triển, nhưng hai, ba năm nữa sẽ trưởng thành.

---- chỉ sợ là được sủng nhất Vương phủ.

Đoan Vương phi sâu kín thở dài, "Thôi, mấy năm gần đây hẳn sẽ không có việc trở ngại gì." Nàng sờ vào bụng mình, "Và lại chỉ cần thai này của ta khỏe mạnh, thuận lợi sinh hạ nhi tử, việc khác hãy tạm thời để yên đó."

Mục ma ma vuốt cằm nói: "Không sai, chính là phải như vậy."

Bên trong Phủ Thúy các, Miêu phu nhân sai nha hoàn đóng cửa nói chuyện.

"Phu nhân." Nha hoàn Thúy Tụ lo lắng nói: "Nô tỳ thấy Tương Trắc Phi hình như có lòng dạ hẹp hòi, hôm nay phu nhân khen trâm cài của Phượng Trắc phi tốt, trên mặt nàng ta tràn đầy vẻ khó chịu."

Miêu phu nhân cười ra tiếng, "Ta cũng chưa có nói xấu nàng ta đâu."

Thúy Tụ bĩu môi, "Nhưng nếu so sánh trâm cài và ngọc trâm, của ai tốt của ai kém, vừa xem đã hiểu ngay, cho dù phu nhân có khen cây trâm của Tương Trắc Phi, chỉ sợ nàng ta cũng không cảm kích, không chừng còn tưởng rằng phu nhân hạ thấp mặt mũi của nàng ta, trong lòng lại âm thầm ghi hận."

"Nha đầu ngốc." Miêu phu nhân chỉ vào trán Thúy Tụ, "Phu nhân người có ngốc như vậy không? Ngay cả một ánh mắt cũng không nhìn? Nhưng đúng vậy nha..." Giọng điệu từ từ thay đổi, "Hai vị Trắc phi này, chúng ta không có khả năng lấy lòng cả hai, nhất định đành phải đắc tội một người."

"Cho nên, phu nhân liền chọn theo Phượng Trắc phi?"

"Đúng vậy." Miêu phu nhân xoay trâm cài trong tay, "Ai bảo đáng về Phượng Trắc phi đẹp, gia thế lại tốt, còn là biểu muội của Vương Phi nương nương?" Nàng lạnh giọng cười, "Người còn không nhìn ra được sao? Hôm nay lúc thỉnh an, Phượng Trắc phi bá đạo chiếm màu y phục trước như vậy, Vương Phi nương nương cũng chưa hề nói gì, rõ ràng là thiên vị cho biểu muội nhà mình."

Thúy Tụ nói: "Vương Phi nương nương không lo lắng, Phượng Trắc phi quá đẹp, tương lai được sủng ái sẽ lung lay địa vị của nàng sao?"

"Còn quá sớm." Miêu phu nhân không để tâm cười nói: "Phượng Trắc phi chỉ là một đứa nhỏ, hiểu được cái gì? Chỉ biết tùy hứng làm càn, Vương Phi khẳng định có thủ đoạn dụ dỗ nàng ta, nếu mai tốt, sẽ là một con dao bén đó." Xoa nhẹ trán mình, "Vương Phi nương nương và Phượng Trắc phi, biểu tỷ muội hai người, một là hiền thê, một là mỹ thiếp, kêu những người như chúng ta làm sao còn chỗ đứng? Sau này chắc chắn sẽ phải đau đầu hơn rồi."

Thúy Tụ không cam lòng phân bua: "Vậy nếu Phượng Trắc phi sinh nhi tử? Các nàng còn có thể tiếp tục làm tỷ muội tốt sao? Sẽ không suy nghĩ cho chính mình à? Sợ là không được đâu."

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Hoàng Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Nhóm nữ nhân Vương phủ (Ba)

"Chờ Phượng Trắc phi sinh nhi tử?" Miêu phu nhân 'xoạt' cười, "Có nhanh cũng phải một năm nữa. Và lại hiện nay Vương Phi đang mang thai, không chắc sẽ là nhi tử." Chợt vào nha hoàn bên người, "Người yên tâm, chỉ cần không phải Phượng Trắc phi có nhi tử, Vương Phi không có nhi tử, hai người bọn họ cũng sẽ là tỷ muội tốt."

Thúy Tụ gật gật đầu, "Cũng đúng."

"Về phần Tương Trắc Phi." Miêu phu nhân bĩu môi khinh thường, "Tính tình không ra gì, tuổi còn nhỏ, của cải lại ít, còn không biết sử dụng đầu óc, có thể làm ra được gì? Đừng nhìn trong cung có Cung Tần nương nương, nhưng rốt cuộc vẫn là đang sống cùng chúng ta ở phủ Đoan Vương."

Ngụ ý, Tay Tương Cung tần không dài đến như thế.

"Đúng vậy." Thúy Tụ đồng ý với phân tích của chủ tử, lại nói: "Hơn nữa, có được hay không còn phải xem ý tứ của Vương Gia." Rồi cảm thấy chua xót thay chủ tử, "Nam nhân ai không thích trẻ tuổi xinh đẹp? Phượng Trắc phi rất đẹp, còn là do Vương Gia tự mình cứu trở về, tất nhiên không giống với người khác." Càng nói càng thấy nản lòng, "Ngẫm lại xem, nếu Vương Gia không thích nàng ta, lúc trước khẳng định sẽ không cứu người rồi. Mà hai ngày trước Phượng Trắc phi bị bệnh, Vương Gia còn trông chừng cho nàng ta, cũng không đi nghỉ ngơi ở chỗ cơ thiếp khác, thực sự là..."

"Thôi!" Miêu phu nhân gật một cái, "Được rồi, nhìn người giống như trời sập vậy đó."

Thúy Tụ thầm nói: "Nô tỳ cũng là lo lắng cho phu nhân mà."

Khỏe miệng Miêu phu nhân cong lên, "Người đã đến rồi, lo lắng có ích sao? Chúng ta phải lên tinh thần, tìm cách ứng phó, nên cân nhắc suy nghĩ, trừ bỏ như vậy cũng không thể làm gì khác." Có chút buồn bực sờ bụng mình, "Số lần Vương Gia tới chỗ của ta mặc dù không nhiều lắm, nhưng..., sao một lần vẫn không mang thai được chứ."

Nếu có đứa bé thì tốt rồi, bất luận nam hay nữ, tóm lại nửa đời sau còn có chỗ dựa vào.

Đến buổi chiều, có quân sự ma ma lại đây xin chỉ thị, nói: "Nhóm nô tỳ theo lệnh Vương Phi nương nương, đến kiểm kê hồi môn của hai vị Trắc phi, từng món ghi vào danh mục, mới có thể nhập vào kho."

Trắc phi không phải thị thiếp bình thường, không chỉ riêng có tên trên Hoàng thất Ngọc Diệp, còn có cả đồ cưới.

Như vậy mang bao nhiêu đồ cưới vào Vương phủ, phải khai ra để đối chứng, bằng không về sau bị thiếu, bị mất, kiểm ai ra tính? Nếu truyền ra Vương Phi âm thầm lấy đồ cưới của Trắc phi, thì khó nghe vô cùng.

Phượng Loan ở trong sân nhân nhả uống trà, cười nói: "Kiểm đi, vất vả cho các ma ma rồi."

Nhóm đầu tiên kiểm kê, có hộp đựng ba mươi vạn lượng ngân phiếu, Khương ma ma nói là hộp không, vì thế được ghi thành 'Một hộp gỗ đàn hương sơn đen', sau liền bỏ qua.

Khiến cho Phượng Loan trong lòng cười đến không ngừng được.

Nhưng các món đồ cưới khác, vật trang trí, bình phong, lư hương mạ vàng linh tinh, tơ lụa, vàng ngọc châu báu, những thứ này đều là thật, mỗi một thứ đều phải tỉ mỉ miêu tả, miễn cho nhập sai kho.

Từng cái từng cái được nêu ra, sắc mặt quân sự ma ma dần dần thay đổi.

Cừ thật, đây là của hồi môn của Trắc phi sao? Cho dù muốn gả làm Vương Phi nương nương cũng còn dư sức!

Tuy nói đồ cưới chỉ có một trăm lẻ tám rương, không nhiều bằng Vương Phi nương nương một trăm hai mươi tám rương, nhưng trên thực tế là không ít, mà thứ nào cũng quý giá vô cùng. Chỉ nói một rương bức họa cuộn tròn trước mắt, nhìn thì tầm thường, nhưng mở ra mới thấy, không phải cô họa của người nào đó, mà chính là bút tích của các bậc thầy đương triều, một quyền mỏng manh liền có thể hơn một ngàn lượng bạc!

Nhóm quân sự ma ma trao đổi ánh mắt với nhau, trong lòng đều hiểu rõ.

Phượng gia là dựa theo tiêu chuẩn hồi môn của trưởng nữ cho vị Nhị tiểu thư này, không không..., thậm chí còn thương tiếc nàng bị ủy khuất, nên bù vào rất nhiều thứ tốt. Sau này không có việc gì thì hương Noãn Hương Ổ đưa vài tin tức, truyền vài lời nói, chỉ cần không đắc tội Vương Phi nương nương, không nọ ân huệ thì không có bất mãn, tốt xấu gì cũng vớt được chút bọt nước.

Phượng Loan hết sức phối hợp với các bà, trước khi đi, mỗi người còn được thưởng hồng bao mười lạng bạc.

Đến khi nhóm quân sự đi qua bên Trương Trắc Phi, chỉ cầm hai lượng bạc khen thưởng, nhất thời cảm thấy thiếu nhiều quá. Mà người ở bên cạnh Trương Trắc Phi lại không hay biết gì, còn tỏ ra điệu bộ rất rộng rãi, thật sự khiến người ta cười chết rồi.

Kỳ thật, nhóm ma ma nội viện khiếp sợ coi như còn ít.

Phòng thu chi ngoại viện phụ trách ghi vào sổ sách đồ hồi môn của Phượng Loan, mới là rất sợ hãi, càng ghi càng chùng tay, quả thực cứ nghĩ bản thân đang nằm mơ! Điện sản, bất động sản, cửa hàng, trong số đồ hồi môn của Phượng Trắc phi, tùy tiện lấy ra một chỗ, không những đáng giá, mà có tiền cũng không mua được khu vực tốt như vậy đâu.

Tiểu thư quan lại bình thường xuất giá, một hoặc hai nơi để khoe khoang cho nhóm tỷ muội là đã khó có được rồi, thế nhưng mỗi một chỗ của Phượng Trắc phi, làm cho người ta hoa cả mắt.

Sổ sách ghi chép hoàn tất, Bích Lạc cho một hồng bao mỏng manh, "Cực khổ rồi, trở về mua chút nước trà uống nha."

Quân sự phòng thu chi không có nghĩ nhiều, cười tiếp nhận.

Ra cửa, lặng lẽ mở xem, là ngân phiếu ba trăm lượng bạc! Đây là bao nhiêu tiền, chỉ tính riêng tiền lương hàng tháng làm ở phòng thu chi, thì đã là tiền công năm năm của mình!

---- đây là phí bịt miệng nha.

Quân sự phòng thu chi chạy ngược về, hướng tới Bích Lạc cười bời, "Kính xin cô nương chuyển cáo cho Phượng Trắc phi, yên tâm, con người của ta luôn luôn vô cùng kín miệng, trí nhớ lại không tốt, vừa rồi viết gì đều đã quên hết." Ông ta lau mồ hôi, "Về sau muốn kiểm tra, sổ sách đã được viết rất rõ

ràng."

Bích Lạc trở về truyền lại lời cho Phụng Loan, nói một lần từ đầu tới đuôi, buồn cười nói: "Nô tỳ thấy quân sự thu chi vừa ra cửa, chỉ trong chớp mắt lại chạy trở về, ngay cả thờ cũng thờ không nổi."

Phụng Loan cười theo, khoát tay nói: "Được rồi, các ngươi khiêm tốn một chút,"

"Vương Gia đến." Ở bên ngoài Bảo Châu kêu lên.

Bức rèm che lác lác, bóng dáng nam nhân cao lớn tiến vào.

Tiêu Đặc mặc triều phục bên trên đen dưới màu đỏ, dựa theo thân phận hoàng tử, phối với đai lưng bạch ngọc khắc hình rồng chín móng, cả người thoát nhìn ung dung hoa lệ. Chỉ là ánh mắt hắn dài nhỏ, môi hơi mỏng, liền có vài phần khí chất âm trầm, cho dù là cười cũng làm cho người ta không dám tùy ý thân cận.

Hắn vừa tiến vào, bọn nha hoàn đều trở nên khản trương cuống cuống.

"Ta không ở đây, các ngươi cũng rất vui vẻ." Tiêu Đặc cười hỏi: "Việc gì cao hứng vậy? Nói nghe một chút." Hắn ngồi xuống đầu bên kia giường mỹ nhân, nhận ly trà Bảo Châu bưng lên, tinh tế uống hai ngụm.

Đương nhiên Phụng Loan không thể khoe ra đồ cưới của mình, lại biết rõ tính hắn đa nghi, che che giấu giấu, có khi khiến hắn nghi ngờ nhiều hơn, liền thích thú chỉ con chó nhỏ cười nói: "Vừa mới đặt tên cho nó, gọi là Đa Đa."

Tiêu Đặc nhú mày, "Như vậy cũng cười được?"

"Không hẳn vậy." Phụng Loan cười dịu dàng nói: "Đa Đa rất ngoan, vừa rồi gọi nó một tiếng, nó liền chạy lại đây, giống như nghe hiểu được tiếng người vậy, đúng..., đúng rồi, còn có thể chấp tay thi lễ nữa."

Đúng lúc cái con vừa được gọi là 'Đa Đa', vội vàng đứng đưa cái đuôi chạy lại.

Đây vốn là Tiêu Đặc có lòng kêu người đem đến, trong số mấy con chó, con này ngoan nhất, hắn vừa nghe Phụng Loan nói thế, mặc dù không thấy buồn cười, nhưng vẫn gật gật đầu, "Đúng là một con chó tốt." Lại cảm thấy không được tự nhiên, "Tên này đặt quá tùy ý rồi."

Phụng Loan ôm lấy Đa Đa, vuốt ve bộ lông của nó, coi như khích lệ vừa rồi nó đã phối hợp rất tốt, đưa cho nó một khối nhỏ thịt khô.

Đa Đa đứng lên 'bep bep' người được hương vị thơm ngon.

"Được rồi, về sau ta không ở đây, ngươi hãy pha trà." Tiêu Đặc vỗ tay, không riêng Đa Đa, ngay cả bọn nha hoàn đều bị đuổi đi ra ngoài, sau đó lấy ra một hộp thuốc, "Lúc trở lại, ta đã đến Thái Y Viện, kêu người phối cho ngươi thuốc dán thanh nhiệt tiêu viêm"

Sấn sóc vậy sao? Phụng Loan cảm thấy nghi ngờ, xem ra danh nghĩa thiên kim phủ Phụng Quốc Công thật sự là dễ sử dụng nha.

Nhưng bất kể như thế nào, ngoài miệng vẫn phải nói lời cảm tạ, "Vương Gia nhọc lòng rồi."

Tiêu Đặc xắn tay áo, "Ta dán cho ngươi." Hắn mở hộp, lấy miếng thuốc dán to bằng lòng bàn tay ra, mặt trên thuốc dán đen thui, còn mang theo mùi vị thuốc nồng đậm.

Phụng Loan nhìn nhú chặt mày, "Mùi gì mà hăng quá đi."

"Mùi thuốc!" Tiêu Đặc chỉ chỉ nàng, "Nằm xuống."

Phụng Loan khó hiểu, "Nằm xuống?" Vẫn còn lo lắng miếng dán hơi to, "Cả một miếng to, để ta kêu người lấy kéo lại đây, cái này cần cắt nhỏ mới có thể dán lên huyệt Thái Dương."

Giọng điệu Tiêu Đặc nhẹ như mây gió, "Dán vào cái rốn nhỏ, không nằm xuống, dán như thế nào?"

Một đôi mắt sáng to tròn của Phụng Loan trừng lớn, nhìn hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn đồng thời đỏ lên, "Cái này..." Âm thầm cắn răng, biết rằng người này không tốt bụng như vậy, vô cùng khó khăn nói: "Sao có thể làm phiền Vương Gia tự mình động tay được? Tạm thời để đây đi, một lát ta kêu Bảo Châu đến dán."

"Nằm xuống." Tiêu Đặc trầm mặt, trong tay còn cầm miếng thuốc dán.

Phụng Loan không được tự nhiên nằm xuống.

Tiêu Đặc lại nói: "Cởi bỏ quần áo."

Phụng Loan không khỏi xấu hổ, oán hận, bức bối, nóng nảy, uốn éo thân mình, liền xuống giường, "Ta không dán."

"Chạy đi đâu?" Tiêu Đặc lập tức tóm lấy nàng, xoay người đè lên, ở bên tai uy hiếp nói: "Tốt nhất ngươi nên thành thành thật thật nằm im, dán thuốc, bằng không..." Hắn cười, "Dù sao sắc trời cũng tối, chúng ta vừa vận làm ít chuyện, lần trước ở trên thuyền còn không có làm xong, không phải sao?"

Cả người Phụng Loan lại bắt đầu mềm nhũn.

Vốn Tiêu Đặc đang pha trò đùa giỡn nàng, chỉ là muốn dán thuốc thôi, nhưng giai nhân cũng đã mềm như một khối bông, nếu không làm chút gì, vậy thì thật có lỗi với tình cảm dịu dàng của người ta, không khỏi có hơi động tình. Ném thuốc dán qua một bên, nâng khuôn mặt nhỏ của nàng lên khẽ hôn xuống, ngâm thùy tai của nàng vào miệng, tinh tế mút vào.

Muốn chết sao! Ở trong lòng Phụng Loan oán hận chữ mình, còn không có tiền đồ, xương cốt đều đi chỗ nào rồi hả? Nàng dựa vào chút sức lực cuối cùng cố gắng giãy dụa, vừa vận Tiêu Đặc đang đắm chìm trong tình ái, ngược lại làm cho nàng vừa rồi còn cầu nhau, kết quả thảm rồi!

Giờng nỡ nhân vốn là không rộng lớn, tư thế của nàng không đúng, cả người 'bộp' té xuống.

---- ngã đập mặt xuống đất.

"Đáng!" Tiêu Đặc vừa tức giận, vừa đau lòng, vội vàng đỡ nàng đứng lên.

Được rồi, không biết trên trán bị đập vào bàn chân hay cái gì, xước cả lớp da, đỏ ửng, không lâu sau còn hơi sưng lên. Khóe miệng bị răng nanh cào rách, chảy máu, trâm vàng trên đầu cũng lệch đi, cổ tay tuyết trắng còn có một vết thương, ---- tóm lại thương vong thảm trọng.

Phụng Loan đau đến nhếch miệng, hít hà, "Đau, đau quá, mặt bị đụng hư rồi."

Tiêu Đặc trầm mặt gọi người vào, sửa sang lại cho nàng, chờ đến khi kết thúc, thuốc mỡ cũng không cần dán. Ngược lại không phải vì giận dữ cùng nàng, mà là ba ngày đầu nạp Trắc phi đã qua, hôm nay là buổi tối ngày thứ tư, phải đi qua bên Vương Phi, có ý tứ tỏ vẻ tôn trọng chính thể.

"Sáng mai sẽ từ từ trừng trị ngươi." Hắn vút lại lời hung ác, sau mang theo ba phần câu giận bỏ đi.

Phụng Loan cầm gương soi, cảm thấy oán giận, mệt mỏi, thật sự là mệt quá đi. Dù sao sự kiện kia cũng trốn không xong, lần sau khỏi phải né nữa, thế nào thì chỉ là như vậy rồi qua thôi, tội gì phải ép buộc? Biến thành mặt mũi bầm dập, sáng mai mình cũng không thể cứ để vậy mà đi ra ngoài.

Bên kia, tâm tình Tiêu Đặc không được tốt đến Uy Nhụy Đường.

Đoan Vương phi sớm biết hắn sẽ tới, không riêng gì trang điểm cho đẹp, nước trà điểm tâm cũng đều đầy đủ, tất cả là món bình thường trượng phu thích ăn. Thân mình nàng từ từ công kênh mập mạp, chậm rãi đứng dậy, "Vương Gia đến rồi."

Tiêu Đặc cùng nàng đã là vợ chồng mười năm, rất quen thuộc.

Tự mình ngồi xuống ghế, "Ngươi cũng ngồi đi."

Đoan Vương phi nhìn thần sắc hắn không được tốt, nhớ tới là mới từ Noãn Hương Ở lại đây, không khỏi hỏi một câu, "Tiểu Loan lại phát sốt sao? Ban ngày lúc nàng tới đây, nhìn khỏe lắm mà."

Tiêu Đặc trầm giọng nói: "Không hiểu chuyện!"

Đoan Vương phi lấp bắp kinh hãi, không biết là nên cao hứng hay lo lắng, trên mặt vẫn phải tỏ vẻ, "Rốt cuộc Tiểu Loan tuổi còn nhỏ, nếu có chỗ nào khiến Vương Gia khó chịu thì xin hãy tha thứ, về sau ta sẽ nói nàng."

"Ừ." Tiêu Đặc không có thói quen ở trước mặt thê tử oán giận, huống chi, còn là oán giận Trắc phi của mình, như vậy không khỏi có vẻ quá mức đàn bà rồi. Hắn thu lại nổi lòng, hỏi: "Mấy ngày nay thai nhi có tốt không?"

"Tốt vô cùng." Đoan Vương phi cười nói.

Hỏi xong câu này, Tiêu Đặc lại yên lặng một hồi.

Tâm tư không tự kìm hãm được nghĩ tới chuyện lúc này, vốn đang tốt lành, vừa vào nhà, nàng còn chơi đùa cùng con chó nhỏ, không khí giữa mình và nàng rất tốt, vừa lúc đang thom hân bụng lòng một chút. Nàng lại cứ bướng bỉnh không được tự nhiên, xoay tới xoay lui, rồi thì..., trước đó nàng nói con chó nhỏ tên gì nhỉ?

Đa Đa? Đa..., đặc? Đặc đặc?

Khó trách lúc ấy mình nghe liền cảm thấy không thoải mái, thì ra tiểu nha đầu này lại đang giở trò, gan lớn thật, đều là do mấy ngày nay nuông chiều nàng! Sắc mặt Tiêu Đặc nặng nề, không được, sáng mai phải cùng nàng nói cho tốt.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Hoàng Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Vũ khí bí mật

Hôm sau trời vừa sáng, Tiêu Đặc đến Noãn Hương Ô với 'tâm tình sung sướng?' 'tinh thần thoải mái?'.

Trên mặt hắn thật sự hàm chứa ý cười, nhưng mặc cho ai nhìn thấy, đều cũng không cảm thấy dịu dàng thân thiết, ngược lại giống như ừ cả một đêm hòa khí, mang theo điểm kỳ quái như vậy, ngọn lửa tức giận khiến cho vẻ mặt cũng không thỏa đáng.

Phượng Loan đang nằm trên giường, chuẩn bị cho người tới xin phép với Đoan Vương phi.

Trên mặt vốn bị thương, làm sao còn muốn đi qua làm trò cười cho đám người Tương Trắc Phi chứ? Hơn nữa, cái gọi là kiêu ngạo ương ngạnh không hiểu chuyện, tất nhiên thỉnh thoảng cần phải nằm trên li trên giường, không đi thỉnh an Vương Phi.

Vì thế khi Tiêu Đặc tiến vào, chỉ thấy nàng vẫn còn uốn tới ẹo lui trên giường.

"Người đây là đang nhào mặt sao?" Hắn giật giật khóe miệng.

Phượng Loan chỉ đang lười biếng đuối thất lưng, không ngờ hắn đột nhiên đi vào, thân thể cứng đờ, vẫn duy trì bộ dáng cao gầy 'vĩ đại', tròn tròn cặp mắt, "Sớm vậy?" Sau đó nhớ tới tư thế của mình không ổn, xoay người đứng lên, "Vương Gia, ta, bộ dạng bây giờ rất bất nhã..."

"Tốt vô cùng." Tiêu Đặc nhìn nàng, mái tóc bung xõa, vẻ mặt trong suốt, khuôn mặt nhỏ nhắn còn mơ hồ nhuộm sắc hồng nhạt sau khi ngủ dậy, xứng với một thân y phục màu hồng, giống y như một nắm bột mềm mại.

Vốn là muốn đi qua trừng trị nàng, hiện tại lại muốn 'thu thập' nàng hơn.

Phượng Loan cũng nhìn hắn, cảm thấy ánh mắt không đúng, mơ hồ mang theo một loại ý tứ không đúng đắn. Kiếp trước nàng từng là thị thiếp của Tiêu Đặc, quá rõ ràng ánh mắt này của hắn, hàm ý bên trong chính là muốn làm chút gì rồi.

Nhưng nàng còn chưa kịp trốn, cũng không có chỗ trốn, Tiêu Đặc đã muốn trèo lên giường đến nơi.

"Người cứ nằm đó." Động tác của hắn quá nhanh, trên bàn lại còn hộp thuốc của ngày hôm qua, miệng cười nói: "Một cái giường lớn như vậy, không sợ người bị té nữa, hôm nay bốn vương thế nào cũng phải dán thuốc cho người." Đẩy ngã nàng ra giường, vừa vặn không cần cởi áo lót, nhẹ nhàng vén lên, liền lộ ra vòng eo thon trắng mịn.

Bộ dáng Phượng Loan lúng túng như bị tra tấn, cả người cứng ngắt.

Tiêu Đặc kéo quần của nàng xuống một chút, lộ ra cái rốn nhỏ như đầu ngón tay, một chỗ lõm nho nhỏ tròn vo đáng yêu. Có thật sự muốn dán thuốc hay không đây, hắn nhìn nhìn, sau đó nhắm ngay chỗ đó nhẹ nhàng dán lên, "Được rồi."

Phượng Loan thấy bên dưới đột nhiên bị lạnh run lên một hồi, cơ thể run rẩy.

Trong mắt Tiêu Đặc nhìn thấy, ngực nhỏ mềm mại run lên, thật sự vô cùng mê người.

"Người...?" Hắn nhìn chằm chằm thật kỹ vào ngực nàng, tựa hồ..., giống như..., có hơi chút khác thường, mặt trên lại có hai cái nho nhỏ nhô ra, ý cười không khỏi sâu thêm, "Người không có mặc áo yếm?"

Phượng Loan đúng là không có mặc áo yếm ngủ.

Áo yếm, áo yếm, còn có tên là áo ngực, kỳ thật chính là dùng để che chắn cảnh xuân lộ ra ngoài, bình thường đều có hai lớp vải dày, mặt trên thêu đầy hoa văn, mặc vào không thoải mái chút nào. Đặc biệt vào mùa hè, giữa ban ngày không có cách nào đành phải che đầy chặt chẽ, ban đêm lúc đi ngủ dĩ nhiên muốn dễ chịu một chút, cho nên xưa nay nàng ngủ đều không mặc.

"Người nha." Vốn là Tiêu Đặc bốc hỏa cả đêm, hừ hừ..., giờ hóa thành một loại 'bốc hỏa' kỳ lạ, hắn lấy tay gãi lên hạt đậu nhỏ nhô ra, vui vẻ. "A, người đúng thật là một đại bảo bối mà."

Tâm tình của Phượng Loan vào giờ khắc này, quả thực không phải bốn chữ 'lúng túng xấu hổ' là có thể hình dung! Muốn làm chuyện đó thì cứ làm đi, dù sao thò đầu một đao, khóa đầu cũng một đao, ai muốn trêu đùa cùng hắn như vậy. Tình ái sao? Trong kiếp trước, làm việc cũng chỉ là cởi quần áo, không có tình cảnh này, cảm giác thật sự rất rất..., không thể hình dung được.

Đang lúc trước ngực cảm thấy tê tê đại đại, đột nhiên có chút biến hóa, nóng nóng lại ẩm ướt!

Ôi..., nàng vừa ngước mắt lên thì nhìn thấy, lúc này lão đại đã chôn ở trước ngực mình, lại có thể cách lớp quần áo, cái kia, cái kia đứng lên! Hắn còn có thể nồng nhiệt như vậy?! Hắn còn phát ra tiếng nữa?!

Phượng Loan xấu hổ đến mức muốn tìm một cái khe nứt để chui vào!

Tiêu Đạc cách quần áo khiêu khích. Sau một lúc lâu dụ dỗ, ngẩng đầu lên, nhìn phía trước y phục hồng nhạt có một mảng ẩm ướt, bản thân cũng không nhận được muốn vỗ tay, trước kia tại sao không phát giác ra còn có thể làm như vậy đây? Bởi vì quần áo ướt đầm, khiến hạt đậu nhỏ nhỏ ra càng rõ ràng, ẩm ướt, gồ ghề, lúc này càng thêm mê hoặc.

Hắn cảm thấy huyết mạch toàn thân đều dồn về một chỗ.

"Tiểu thư? Vương Gia?" Bảo Châu ở bên ngoài nhỏ giọng hô: "Có cần chuẩn bị điểm tâm sáng không? Hay là đợi lát nữa..."

"Cút xa chút!" Tiêu Đạc gào to.

Bên ngoài lập tức im lặng.

Phượng Loan nằm ở trên giường, mặt đỏ tới mang tai nói không ra lời.

Tiêu Đạc nhẹ nhàng kéo nàng lên, ôm vào trong ngực, "Vừa mềm vừa thơm." Hắn cúi đầu cười, cúi người hôn từ mang tai đi lên, thùy tai, hai má, sau đó liền chơi trò truy đuổi. Vẫn hôn, vẫn hôn, không ngừng xâm nhập dây dưa, cho đến khi nàng sắp không thở nổi, mới thả nàng ra.

Trên tay còn không có ngừng, ở chỗ ẩm ướt chậm chậm nhẹ nhàng xoa nắn.

Phượng Loan không ngừng thò, "Đừng, đừng đừng..." Cảm thấy hồn sắp bị hắn hút đi mất rồi, nhưng tình huống bỗng có biến, tay ôm bụng, năn nỉ nói: "Vương Gia, ta, ta đau bụng."

Tiêu Đạc hoàn toàn không để ý tới nàng, tay đã đưa vào trong vạt áo, cách quần áo, rốt cuộc vẫn kém sức nóng một chút, đến lúc tiếp xúc trực tiếp, tự nhiên sẽ có cách khiến nàng ở trước mặt mình khóc lên. Khụ khụ..., Đoan Vương Điện hạ bằng vào bản thân mình có mười năm kinh nghiệm phong phú, và có lòng tự tin làm cho Phượng Loan cầu xin, tiếp tục giờ ra kỷ xảo thành thạo.

Phượng Loan cảm thấy trước ngực dồn nén khó chịu, cảm giác kỳ quái, ở trong thân thể còn có đóm lửa nhảy loạn lên, người này cứ xoa xoa, chỗ nào cũng xoa một chút, khiến nàng run rẩy không ngừng.

Trong đầu, lại hiện lên cảnh tượng kiều diễm kiếp trước.

Nhưng..., bụng đau quá.

Phượng Loan thở gấp gấp, giọng điệu nức nở, "Vương Gia, đau..., ta đau bụng..."

"Đau bụng?" Trong giọng nói của Tiêu Đạc có hơi khàn khàn, chỗ bên dưới thật sự trướng đến khó chịu, bản năng muốn tìm chỗ để phát tiết, liền cúi đầu nhìn nhìn, "Có lẽ là thuốc dán quá mạnh?" Cảm thấy nghi hoặc, nhìn xuống thì thấy dưới quần nàng đã ướt một mảnh.

Tươi cười của hắn trở nên rét lạnh.

Nếu khiến tiểu mỹ nhân ẩm ướt thì đúng là rất cao hứng, nhưng nàng đây chính là đến quý thủy, vậy là bị mất hứng rồi.

Giờ này khắc này, tâm tình Tiêu Đạc không thể diễn tả bằng ngôn từ nào được.

Hắn ta buông lỏng nàng ra, thả lại lên trên giường, bản thân mất hứng nhìn quanh khắp nơi một vòng. Sau đó bưng ly trà lạnh còn lại đêm qua, 'ừng ực', 'ừng ực', hai ba ngụm toàn bộ uống hết!

Phượng Loan phía sau hắn ghen ngào nói: "Ta không biết, lại khéo như vậy..."

"Người đừng lên tiếng!" Lúc này Tiêu Đạc thật sự không thể nghe âm thanh ngọt ngào mềm mại của nàng, ngọn lửa vừa được ngăn chặn, lại bị nàng làm nổi lên. Bất đắc dĩ, uống đến hai ly nước lạnh, rồi ngồi xuống đưa lưng về phía nàng, tâm tình phức tạp, sau đó không nói lời nào bỏ đi ra ngoài.

Phượng Loan nằm ở trên giường bật cười.

Ngay từ đầu tự mình chọn ngày tốt là mùng sáu, chỉ cần chống đỡ qua vài ngày thì sẽ gặp quý thủy, lại không nghĩ rằng, hôm nay không thể lại khéo như vậy, tuyệt vời quá là tuyệt vời. Bất quá cũng do hắn tự chuốc lấy, nếu không phải hắn khiêu khích thì sao lại như vậy. Dụ dỗ bản thân mình, nên mới dẫn tới thân thể xảy ra biến hóa, chứ không cũng đâu nhanh như vậy.

Bản thân mình nếu là Trắc phi của Tiêu Đạc, sự kiện kia nhất định là tránh không khỏi.

Nhưng cho tới bây giờ nam nhân đều thích không chiếm được.

Mình trừ cố ý tránh sự nổi bật, khiến Tương Trắc Phi hầu hạ trước, ngoài việc bị biểu tỵ ghi nhớ, cái này cũng là vì bản thân mình mà muốn trì hoãn. Chuyện gì cũng có nguyên nhân. Nói cách khác, nếu đêm đầu tiên liền để cho Tiêu Đạc chiếm được đến tay, hắn làm sao sẽ đem mình để trong lòng? Chỉ có trung ra, dụ dỗ, khiêu khích, mới có thể nhớ thương.

Bản thân mình tạm thời tránh sủng, cũng không phải là muốn vĩnh viễn thất sủng.

Chẳng sợ trong lòng chán ghét người nam nhân này, làm cơ thiếp của hắn, cũng là cần một phần sủng ái, mới có thể sống yên trong Vương phủ. Đúng là mình không muốn cùng hắn làm chuyện đó, nhưng không làm, thì sủng ái thế nào? Không có nam nhân sủng ái, nhất định mình sẽ bị rìa đến xương cốt cũng không còn!

Kiếp trước rốt cuộc là ai hại mình? Kiếp này, mình muốn những người đó phải trả lại tất cả.

Không lâu sau, bên Đoan Vương phi nhận được tin tức.

Mục ma ma nhỏ giọng nói: "Sáng sớm Vương Gia đi Noãn Hương Ổ, kết quả giận đùng đùng bỏ đi tới Ngô Trúc U Cư."

Đoan Vương phi nghe xong khẽ nhú mày, "Tiểu Loan cũng làm ầm ĩ quá mức rồi? Sao cứ hết lần này tới lần khác làm Vương Gia tức giận chứ?" Tuy rằng không thích biểu muội quá được sủng ái, nhưng đối nghịch với trượng phu cũng không thích hợp.

Nói cho cùng nàng vẫn là biểu muội của mình, nàng không tốt, trượng phu sẽ giận chó đánh mèo mình một, hai phần.

Thế này thì cũng thôi đi.

Huống chi, mình còn muốn sử dụng nàng cho tốt nữa.

Mục ma ma ở bên cạnh gật đầu, "Đúng vậy, tính tình Phụng Trắc phi quá mức kiêu căng, rảnh rồi Vương Phi hãy tỉ mỉ nói chút đạo lý với nàng, đừng có như lúc còn là cô nương tùy hứng giống như vậy."

Đoan Vương phi đều có chủ ý, vuốt cằm nói: "Ta sẽ nói với nàng ta."

Trước mắt bản thân mình mang thai không thể thị tẩm, khẳng định phải an bài người khác hầu hạ trượng phu, dù sao cũng phải kiếm người, như vậy còn không bằng là biểu muội. Tất nhiên nếu nàng mang thai sinh con sẽ là uy hiếp đối với mình, nhưng mặc dù thuận lợi, cũng là chuyện một năm sau này, cũng không thể để nàng trong khoảng thời gian này thất sủng, tiện nghi cho Trượng thị thôi.

Nếu Trượng thị có nhi tử, mẹ chồng không chừng còn muốn nâng đỡ nàng ta.

Biểu muội đối với mình uy hiếp, chủ yếu đến từ phủ Quốc Công, nhưng..., nàng có Phụng gia làm chỗ dựa, mình cũng có Mục gia làm chỗ dựa, không thua nàng cái gì. Dù sao cũng tốt hơn bị mẹ chồng đè ép, ở giữa còn có Trượng Trắc Phi hết sức lòng bông, rồi bị chuyện nàng ta sinh nhi tử đâm cho một phát, mũi vị đó mới khó chịu.

Đoan Vương phi bắt đầu trở nên trầm tư.

Mà một mặt khác, sắc mặt Tiêu Đặc không tốt đi đến Ngô Trúc U Cư.

Nơi này là thư phòng của hắn, kỳ thật so với hậu viện, phần lớn thời gian hắn thích trải qua ở đây hơn, thanh tịnh, tao nhã, bình thường tiện cho việc thương nghị cùng Mạc Liêu Môn. Đờ phải ở lại hậu viện, bị một đám nữ nhân bao vây, các loại ánh mắt chú ý quá lố, ánh mắt phân cao thấp, sớm đã nhìn chán.

Về phần phương diện nhu cầu, dù sao mỗi đêm mình đều trở về ngủ.

Hôm nay Tiêu Đặc hoàn toàn vô cùng 'dục cầu bất mãn'.

Hắn vốn bị mất hứng ở chỗ Phụng Loan, hoàn toàn có thể đi tìm cơ thiếp khác, dù sao một cái ấm trà phối với vài cái ly trà, cũng chỉ là để dễ chịu thôi. Nhưng nếu hắn thật sự đi tìm cơ thiếp khác, Phụng Loan sẽ không còn mặt mũi. Giả sử đổi lại là cơ thiếp khác chọc giận hắn, tất nhiên sẽ không cần so đo, về sau khiến cho người nọ một mình trông phòng hàng đêm đến buồn chán thì thôi.

Nhưng Phụng Loan, lúc này làm sao Tiêu Đặc có thể ra tay? Trong lòng giống như có bầy, tám con mèo cào ở, càng cào càng ngứa, hắn không ngừng nói với chính mình, nhịn một chút, nhịn một chút, chờ nàng qua mấy ngày này, đến lúc đó nhất định sẽ hung hăng xử lý nàng, muốn nàng dưới thân mình khóc đến thở không nổi!

Nhưng tức giận vẫn tức giận, hiện nay còn có một con đau tức chưa có chỗ để tiêu tán đây.

"Vương Gia." Một nha hoàn mi thanh mục tú tiến lên đón.

Nói là nha hoàn, kỳ thật có chút không quá thích hợp. Bởi vì nàng mặc phục sức của nha hoàn, nhưng tuổi tác có vẻ lớn, nhìn gần hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, theo lý thuyết nên sớm được thả ra ngoài rồi, hoặc chính là làm di nương.

Đương nhiên cũng có loại so ra còn thê thảm hơn, chính là cả đời làm nha hoàn thông phòng.

Nhưng thông phòng nha hoàn đều đồng bộ với thị thiếp và chủ mẫu, không hề đơn độc ở thư phòng, cho nên nữ tử trước mặt, tuổi và thân phận liền biết có chút đặc dị.

Tiêu Đạc ngẩng đầu nhìn nàng, "Lại đây."

Kiểm Gia khó hiểu, thế nhưng chưa bao giờ cãi lại ý tứ của hắn.

Nàng đi lên, Tiêu Đạc đưa tay kéo người vào lòng, sau đó muốn xé rách quần nàng... Nha đầu kia thật đáng giận, chuyên môn phá hoại sự hăng hái của mình, trước tiên phải tùy tiện tìm chỗ xuất ra một chút hỏa khí đã rồi nói sau.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Hoàng Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37

"Vương Gia!" Kiểm Gia hoảng sợ, nắm chặt bàn tay của hắn ngăn lại, "Không thể, nô tỳ đã phát lời thề trước mặt Vương Phi nương nương, cả đời không xuất giá, cả đời không làm phụ nhân (đàn bà)"

Tiêu Đạc nhướng mày, sắc mặt vốn đã u ám giờ lại như sét đánh.

Kiểm Gia thừa cơ trượt xuống dưới, đập đầu thùng thình, "Xin Vương Gia cho nô tỳ một con đường sống, nếu nô tỳ phản lại lời thề, khẳng định Vương Phi nương nương sẽ không tha cho nô tỳ đâu!"

Tiêu Đạc ngừng tay, cười nhạt nói: "Vương Phi không dễ giận như vậy." Hắn không có nhiều kiên nhẫn, làm gì có hứng thú cùng một nha hoàn đông dài? Sắc mặt âm trầm, "Cho tới bây giờ bản vương cũng không miễn cưỡng người khác, người đã muốn làm gái lơ thì, vậy thì không làm khó người."

Kiểm Gia không ngờ hôm nay hắn lại dễ nói chuyện như vậy, không khỏi ngẩn ra.

"Đến đây." Tiêu Đạc nắm đầu ả, làm ả ta quỳ gối giữa hai chân hắn, sau đó xốc lên áo choàng, tháo đai lưng, lạnh giọng nói: "Dùng miệng đi."

Kiểm Gia cứng người.

Trong lòng nhanh chóng cân nhắc, dùng lời thề cả đời không làm phụ nhân, đổi lại được sống hết đời ở Ngô Trúc U Cư, nhưng nếu làm trái ý Vương Gia, thì lời thề này đều sẽ vô dụng.

Thôi được, ngoài lời thề sống yên phận ra, vì Vương Gia, mình không có gì không thể làm!

Chỉ có mình làm mà nữ nhân khác cũng không làm, mới có chỗ khác nhau, mới có thể có được vị trí nhỏ nhoi trong lòng Vương Gia, mới có thể vĩnh viễn ở lại Ngô Trúc U Cư, hầu hạ Vương Gia cả đời.

Ả nuốt một ngụm nước bọt, tiếp theo chậm rãi vùi đầu đến.

Phượng Loan cậy vào 'thân thể không khỏe', vừa vờ vui vẻ xin nghỉ với bên Đao Vương phi.

Khương ma ma và bọn người Bảo Châu có chút nôn nóng, bởi vì nàng chọc giận Tiêu Đạc, đã mấy ngày hắn không đến rồi. Âm thầm khuyên nàng, "Dù sao Trắc phi cũng là người của Vương Gia, cứ kiên quyết mâu thuẫn, về sau thua thiệt vẫn là Trắc phi."

Phượng Loan cũng không gấp gáp.

Trước mắt bản thân mình như miếng thịt béo, Tiêu Đạc còn chưa có ăn được vào miệng, nhất định sẽ tìm đến mình, ---- chẳng lẽ mình còn có thể ngốc đến nỗi để hắn ăn không phải trả tiền, rồi tức giận chạy lấy người? Đến lúc đó lại đổ dành thôi.

Lo lắng nhưng thật ra là một chuyện khác.

Tổ mẫu đã qua đời nhiều ngày, tấu chương Đại Bá Phụ có đại tang khẳng định sớm đã đưa lên, tại sao vẫn lâu như vậy, hay Hoàng Đế muốn kéo dài chưa chịu trả lời? Chẳng lẽ không muốn Đại Bá Phụ từ quan? Nàng lắc đầu, không thể nào.

Nhiều hơn là sợ Hoàng Đế đang do dự.

Phượng Loan thật sự đoán đúng rồi.

Bên trong cung đình, xác thực Hoàng Đế vì tấu chương của Phượng Uyên mà do dự, chữ 'Chuẩn' gần như sắp được viết xuống, nhưng chậm chạp không có hạ bút. Hoàng Đế có cân nhắc của Hoàng Đế, đầu tiên là Anh Thân Vương vừa mới lập chiến công, bản thân mình liên vội vả cho Phượng

Uyên từ quan, không khỏi có vẻ quá mức rõ ràng, giống như mình không muốn thấy thần tử được tốt vậy. Tiếp theo, càng làm cho Hoàng Đế lo lắng là, nếu Anh Thân Vương khỏe mạnh không có việc gì, vậy thì mưu kế của mình thất bại rồi.

Nếu những người đó đã chết còn thôi, nếu không chết mà bị Anh Thân Vương bắt sống thì làm sao bây giờ? Mặc dù không đến mức sợ thần tử, nhưng trong lúc máu chốt, bất giác động rừng, bất kỳ quyết định gì đều phải tỉ mỉ cân nhắc mới được.

Tỷ như nếu mình cho Phượng Uyên từ quan, có thể hay không chọc cho Anh Thân Vương đột nhiên bắn ngược? Trước mắt hần là tướng ở bên ngoài, nếu thật sự ép hần, đến lúc đó không còn là 'Bán Nước Thông Dịch' nữa, mà là 'Thanh Quân Trắc, Tru Tiểu Nhân'* rồi.

*Thanh Quân Trắc, Tru Tiểu Nhân: ý nói vua đã bắt công thì phải bị trừng phạt

Gần đây Hoàng Đế vẫn không thể chợp mắt, có chút đau đầu.

"Khởi bẩm Hoàng Thượng." Có tiểu thái giám từ bên ngoài chạy nhanh vào, cầm theo tấu chương, "Tin chiến thắng khẩn cấp từ tám trăm dặm!"

Hoàng Đế neho mắt, lập tức cho người tới lấy tấu chương được dán kín, mở ra, tỉ mỉ đọc, mồ hôi trên trán lập tức toát ra, sự tỉnh hồng rồi.

Anh Thân Vương lại có thể bắt được Hữu Cốc Lão Vương của Tây Lưong! Mà người này, đúng là mình lên cho người đi liên lạc, an trí làm nhân chứng cho tội danh 'Phản nước thông địch' của Anh Thân Vương! Không được, không thể để xảy ra sai sót.

Trong lòng Hoàng Đế bắt đầu phát lạnh.

Nói đơn giản, Anh Thân Vương sẽ mượn cơ hội này, đem nước bắn hất lên trên người tâm phúc của mình, loại bỏ một số lớn những thần tử tận trung với mình, nói lớn chuyện, gây ra sự gièm pha Hoàng Đế cố ý hãm hại thần tử, mặt mũi của mình sẽ bị mất hết! Thậm chí cục diện trên triều đối mặt với nguy hiểm biến động.

Hoàng Đế bình tĩnh tâm trạng, vẫy tay, kêu Đại Thái Giám tâm phúc mình, trầm giọng nói: "Chấp hành kế hoạch thứ ba."

Sắc mặt Đại Thái Giám sợ hãi, chột cúi đầu, "Dạ."

Đối với triều chính như thủy triều ngầm chảy xiết, sóng to gió lớn, đại đa số triều thần đều không biết, Tiêu Đạc và các hoàng tử cũng không thể nào biết được tin tức, Hoàng Đế giữ kín như bưng, cho nên không khí trên triều đình vẫn ôn hòa tốt lành.

Tất cả mọi người đều đắm chìm bên trong sự vui sướng việc Anh Thân Vương lại lập công lớn, bắt lấy Hữu Cốc Lão Vương của Tây Lưong.

Tiêu Đạc cũng vui cười theo, nhưng lại cảm thấy, tươi cười của phụ hoàng không phải thật sự sáng lạn, mơ hồ giống như có tâm sự gì đó, có lẽ..., là lo lắng Anh Thân Vương công cao chấn chúa? Nhưng nếu như vậy, lúc trước sẽ không phái Anh Thân Vương xuất chinh mới đúng.

Hần có tâm sự, trở về Vương phủ sắc mặt cũng không tốt.

Từ lúc ở trên triều chỉ thấy phiền lòng và khó hiểu, trong phủ..., hừ, tiểu nha đầu xinh xắn kia lại khiến cho mình khó chịu, chỉ có thể nhìn mà không được ăn, ngược lại chọc cho bản thân càng thêm nóng giận.

Trong mấy ngày này Phượng Loan không có phương tiện, theo thường lệ ban ngày Tiêu Đạc đi thăm Vương Phi, sau đó buổi tối, đương nhiên không cần lại đi tìm Kiêm Gia dùng miệng, còn có ba người cơ thiếp có thể khiến hần dễ chịu.

Tương thị tuổi quá nhỏ, đáng người cũng chưa phát triển, không có mùi vị gì.

Miêu thị coi như cũng được, tuy rằng bộ dạng chỉ có nét thanh tú, nhưng đã hai mươi đúng là thời điểm nảy nở rất tốt, chỉ là có chút đơn điệu, tới tới lui lui, nàng đều chỉ biết nằm bất động ở dưới.

Còn lại thì chỉ có một mình Ngụy thị.

Ngụy thị này, trong số cơ thiếp ở Vương phủ, dung mạo của nàng ta là thua kém nhất, nhưng nàng xuất thân là cung nữ, lại được Tương Cung tần dạy dỗ. Được chi bảo, nên ôn nhu hơn và có nhiều toan tính nhỏ nhỏ. Cùng với..., nhìn xuống..., mình muốn kiêu trờ gì, chỉ cần dẫn dắt một chút, nàng liền im lặng không nói mà làm rồi.

Không giống Miêu thị không tự nhiên còn không tình nguyện, Tương thị thì đầu óc hoàn toàn chậm chạp!

Cho nên mấy ngày nay, tính ra, những ngày Tiêu Đạc qua đêm chỗ Ngụy thị là nhiều nhất, điều này làm cho mấy vị cơ thiếp khác có chút nghi ngại không ra. Tuổi trẻ mới mẻ không cần, chỉ thích lớn tuổi? Không khỏi âm thầm phỏng đoán, chẳng lẽ Vương Gia nhà mình thích già dặn có kinh nghiệm, dè dặt?

Tựa như Đaoan Vương phi là chính thống giáo dục ra thành Vương Phi, còn Tương Trắc Phi thì nhỏ quá, khẳng định đoán không ra, Ngụy thị là vì 'nét đẹp nội tâm' mới được sủng ái. Dù sao giáo huấn trong khuê phòng không có nội dung này, Tiêu Đạc cũng sẽ không lôi kéo Vương Phi làm ra chuyện hạ lưu, Tương Trắc Phi thì lười nói. Chỉ bảo, cho nên hai người đó đều chẳng hay biết gì.

Nhưng thật ra, Miêu phu nhân bị Tiêu Đạc dẫn dắt vài lần đã thoáng đoán ra được một ít.

Bởi vì thấy Ngụy thị hầu hạ liên tục mấy ngày, không khỏi hâm mộ ghen tị, cộng thêm thấy hơi hối hận, suy nghĩ lần sau mình cũng phải học cách cúi đầu. Hèn hạ một chút, dù sao đã ở trên giường rồi còn muốn thể diện gì nữa? Giữ được sủng ái mới là quan trọng nhất.

Tạm thời không nói đến tính toán âm thầm của Miêu phu nhân, chỉ nói Phụng Loan vừa trải qua cuộc sống vài ngày thời gian, thì đến vạn thọ tiết* của Hoàng Đế. Đây là ngày lễ lớn khắp chốn mừng vui, phủ Doan Vương đương nhiên cũng ăn mừng theo, sớm có nhóm quân sự ma ma dẫn theo nha hoàn, gã sai vặt bận việc, đem từ trên xuống dưới Vương phủ trang hoàng để cùng nhau ăn mừng.

*vạn thọ tiến là ngày mừng sinh nhật của Hoàng Đế

Kỳ thật mấy ngày hôm trước Doan Vương phi cho cơ thiếp mua thêm y phục mới, một phần cũng vì ngày lễ hôm nay, ý muốn để mọi người ăn mặc trang điểm cho xinh đẹp.

Lại nói tiếp, bất luận việc lớn nhỏ ở hậu viện, phương thức tìm thú vui của các nữ nhân cũng là mấy thứ này, đơn giản chỉ là may quần áo, uống trà hoa nói chuyện, ---- nhiều thời gian rảnh rỗi như vậy, dù sao cũng phải tìm một ít chuyện gì đó làm để cho qua ngày thôi.

Đối với Doan Vương phi muốn làm loại chủ mẫu có tiếng hiền lương, chính là tiêu pha một chút bạc, an trí cơ thiếp hậu viện thật tốt, khiến cho trưởng phu cảm thấy hài lòng với mình, có sao mà không làm? Đây có thể coi là một cuộc mua bán có lời, không làm vô ích.

Ở ban ngày, Tiêu Đạc và Doan Vương phi cùng đi vào cung mừng thọ.

Đừng nói hiện tại Doan Vương phi đang mang thai, cho dù hôm nay sắp sinh, chỉ cần còn chưa sinh ra, cũng không thể không tham gia lễ bái chúc mừng vạn thọ tiết. Trong số nữ nhân ở phủ Doan Vương năng là lão đại, nhưng trong hoàng cung, trên có các loại mẹ chồng lớn nhỏ, giữa có đủ thứ tỷ muội bạn dẫu, sắp xếp theo danh hào, còn phải dựa vào phía sau nữa.

Doan Vương phi mang thai cũng phải kiên trì bận rộn cả một ngày, chờ đến lúc hồi phủ, suýt chút thì đã chống đỡ không nổi.

Đến ban đêm, phủ Doan Vương còn phải theo ăn mừng một hồi.

Tiệc rượu được bày ở phòng khách trên lầu Âm Hương Sơn Ảnh phía trước, cây màu đỏ hoa hiếm lạ, màu kim ngân sáng rực, lăm ta lăm tã ở chung quanh, ngay cả bên trong Tiều Thủy Đường, cũng đặt hoa đăng để tô điểm thêm, ánh mắt nhìn thấy là cảnh tượng sáng tuyệt vời trải dài sáng rực.

Các nữ nhân hậu viện phủ Doan Vương đã đến đông đủ, đúng là muôn hồng nghìn tía.

Phụng Loan cố ý hóa trang thành hình tượng xinh đẹp khinh cuồng, búi tóc bàn ngọc vọng tiên, cài trâm xích kim phụng hoàng ba đuôi, bên trên điểm nhiều kim quang, trong miệng ngậm một viên ngọc hồng bảo thạch sáng ngời. Như thế vẫn chưa đủ, bên thái dương còn gắn một đóa thực được bằng lụa, cánh hoa có viền vàng, tầng tầng lớp lớp, khiến cho vẻ diễm lệ long lanh của nàng càng nổi bật phảng phất như một Thiên Tiên phi*.

*thiên tiên là chi tiên nữ trên trời, nhưng ở đây thêm một chữ 'phi' nên nó có nghĩa là phi tử của ngọc hoàng.

Doan Vương phi tinh tế liếc nhìn, cười nói: "Tiểu Loan, hôm nay muội thật đẹp."

"Ồi." Lời nói hành động của Miêu phu nhân luôn khoa trương, giơ tay ra vẻ che chắn, "Chắc chắc, ánh mắt thiếp thân đều bị chói hết rồi." Quay đầu lại nhìn hót chủ mẫu, "Trừ bỏ Vương Phi dùng trâm phụng sáu đuôi lớn hơn một chút, so với Phụng Trắc phi càng xinh đẹp hơn."

Án tượng của Phụng Loan đối với nàng khá tốt, cười nói: "Nếu người thích, ta cũng không hẹp hòi, trở về sẽ cho người."

Nếu Miêu phu nhân đã có ý cùng nàng qua lại thân thiết, tất nhiên cũng phải theo tới, "Thật tốt quá." Nàng tỏ ra bộ dáng cực kỳ vui mừng, cùng mọi người cười nói: "Nói một lời hay là có một trăm phụng, sau này Phụng Trắc phi rảnh rồi, hãy kêu thiếp thân qua trò chuyện, nói một ngày một đêm cũng được."

Ngụy thị chỉ ở bên cạnh đôn hậu mỉm cười.

Biểu tình Trương Trắc Phi có thể nói có chút phong phú, nàng muốn tức giận nhưng lại không dám, muốn cười thì hoàn toàn là miễn cưỡng, muốn tìm người đáp lời lại chướng mắt Ngụy thị, cho nên chỉ cúi đầu, bưng ly trà hoa từng ngụm từng ngụm uống không ngừng.

Phụng Loan cố ý không muốn tha cho nàng ta, cười hỏi: "Tuồng muội muội, người cảm thấy loại trà hoa này uống ngon chứ?"

Giọng nói Trương Trắc Phi không tốt: "Uống ngon."

Nhóm cơ thiếp đang lục đục với nhau, rất náo nhiệt, chợt nghe nha hoàn hô một tiếng, "Vương Gia đến."

Tiêu Đạc vừa vào cửa, liền bị trang điểm và trang phục của nhóm cơ thiếp làm cho hoa mắt.

Bất quá hắn vẫn liếc mắt nhìn người kia long lanh nhất, đúng là không có lương tâm, căn bản trên mặt không hề có chút ai oán vì bị vắng vẻ nào cả, còn vui tươi hơn hờ, cùng người bên ngoài nói giỡn vui vẻ như vậy nữa chứ.

Chương 38: Thận hư lần thứ ba

"Vương Gia đến rồi." Đoàn Vương phi dẫn đầu, chúng cơ thiếp đi theo cùng nhau đứng dậy hành lễ.

Tiêu Đạc vuốt cằm, cùng Đoàn Vương phi ngồi song song trên bàn tiệc.

Phượng Loan ngồi phía bên tay phải, lần lượt bên cạnh là Miêu phu nhân, đối diện là Trương Trắc Phi, Ngụy thị, sau đó phía bên kia bình phong, là hai Tiểu Quận Chúa của Đoàn Vương phi, Hiền nhi chín tuổi, Huệ nhi sáu tuổi.

Không biết lo lắng cái gì, Đoàn Vương phi rất không thích nữ nhi tiếp xúc với chúng cơ thiếp, cho nên trừ bỏ trường hợp những ngày lễ tết hay sinh thần, cơ bản không hề nhìn thấy hai vị Tiểu Quận Chúa. Giống như mới vừa rồi, hai vị quận chúa tới hành lễ với Tiêu Đạc, gật đầu chào các vị cơ thiếp, sau đó lập tức cùng nhau trở về.

Kiếp trước thời điểm Phượng Loan vào phủ Đoàn Vương, hai vị quận chúa cũng đã xuất giá, cho nên không hiểu biết nhiều.

Kiếp này ở trong mắt nàng, chẳng qua chỉ là hai tiểu cô nương thôi.

Huống hồ trước mắt, muốn ứng phó không phải là hai vị quận chúa, mà là phụ thân của quận chúa. Tiêu Đạc vừa ngồi vào bàn, ánh mắt thình thoảng nhanh chóng lướt qua, giống như đang nói, đợi lát nữa hết bận sẽ tính sổ với ngươi! Khụ khụ, lộ ra vài phần tà khí như vậy.

Đoàn Vương phi nói vài câu dạo đầu, sau đó xin ý kiến: "Vương Gia, khai tiệc chứ?"

Tiêu Đạc gật gù đầu, "Ừ."

Theo lễ thường thì ca múa âm nhạc trợ hứng lên trước, đều được luyện tập rất tốt, âm thanh đàn sáo lá lướt, phối hợp với ánh sáng lung linh, nhóm vũ cơ lúc ẩn lúc hiện sau làn lụa mỏng, hình ảnh kiều diễm rạng rỡ chuyển động biến hoá huyền ảo.

Trên bàn tiệc, các loại rượu và món ăn không ngừng được đưa lên.

Lúc Tiêu Đạc và Đoàn Vương phi vào trong cung chúc thọ, kỳ thật cũng chưa ăn được gì, dù sao cũng là trường hợp lớn, phải biểu hiện bận rộn trước mặt người khác, âm thầm phân cao thấp với nhóm huynh đệ và tỷ muội bạn dẫu. Huống hồ, đồ ăn trong hoàng cung đều được hầm từ sớm, đồ ăn được chế biến số lượng lớn, bởi vì lo bị ngộ độc lạnh nên luôn dùng nồi hầm liên tục, hoàn toàn nhìn tốt mà ăn thì không được.

Trở về phủ Đoàn Vương, đương nhiên là địa bàn do mình làm chủ rồi.

Đoàn Vương phi tình té uống đến hai chén canh, nàng đang mang thai, chủ yếu dùng đồ bổ dưỡng thích hợp dễ tiêu.

Tiêu Đạc chỉ ăn thịt, uống rượu, một mặt không yên lòng xem ca múa. Bởi vì trước mặt chúng cơ thiếp, không tiện quá chú ý đến Phượng Loan, nhưng khóe mắt thình thoảng vẫn đảo qua. Đúng là nha đầu không có lương tâm, từ đầu tới đuôi, đều vui tươi hơn hờ tán gẫu cùng Miêu thị, không chỉ có không xin lỗi, ngay cả rượu cũng không có kính mình một ly!

Kỳ thật Phượng Loan là thấy chột dạ, bản năng muốn tránh đi mũi nhọn sắc bén của hắn.

Nhưng nàng muốn tránh, có người lại không muốn.

Trương Trắc Phi thấy một lượt ca múa vừa kết thúc, giữa sân khấu đang thay trống, liền tự mình rót rượu, đứng lên, giọng nói nũng nịu: "Vương Gia và Vương Phi nương nương vào cung mừng thọ vất vả, cho phép thiếp thân kính một ly rượu."

Đoàn Vương phi cười nhạt, nhìn thấy đã hiểu, Trương Trắc Phi muốn cùng Vương Gia nói chuyện, bất quá tiện thể lấy mình ra thôi. Theo trượng phu cùng nhau nâng ly tỏ ý, cũng không uống. "Ta chỉ uống trà được rồi."

Tiêu Đạc cũng nói: "Tạm thời ngươi không cần uống rượu." Sau đó liếc mắt qua Phượng Loan, giống như đang nói, nhìn người ta xem, sao ngươi không biết học theo? Quá không ra gì rồi.

Đáng tiếc Phượng Loan chỉ lo cúi đầu nhìn ly rượu trong tay, không có tiếp thu được ánh mắt của hắn.

---- ánh mắt quuyền rũ xuống cho người mù xem.

Miêu phu nhân ho khan một cái, thầm đẩy nàng, má ơi, ánh mắt Vương Gia như dao găm đều phóng hết qua bên này khoét được cả một cái động rồi.

Phượng Loan ngẩng đầu, bộ dáng vẻ mặt mờ mịt.

Tương Trắc Phi ngồi đối diện lúm đồng tiền như hoa, đang tìm đề tài nói chuyện, điềm nhiên hỏi: "Tư lượng của Vương Gia thật tốt, không bằng Vương Gia thay Vương Phi nung nung uống thêm một ly đi." Nàng tự cho là góp thêm hứng thú, đồng thời muốn lấy lòng Đao Vương phi, nhưng không khí trên bàn tiệc đột nhiên cứng lại.

Phượng Loan âm thầm cảm thấy buồn cười.

Lần này Tương Trắc Phi gặp xui xẻo rồi.

Tính tình Tiêu Đạc khá gay gắt, lại chuyên quyền độc đoán, không thích người khác thay hắn làm chủ, có lẽ sẽ không thích Tương Trắc Phi muốn hắn uống thêm một ly rượu. Nhưng trước mặt nhiều người như vậy, đoán là Tiêu Đạc cũng sẽ chịu theo ý Tương Trắc Phi, miễn cưỡng uống thêm, đem sự bức bối giấu ở trong lòng rồi.

Chờ chút, vậy cơn tức giận của hắn không phải lớn hơn nữa sao? Có vẻ không ổn lắm đâu.

Quả nhiên, Tiêu Đạc cười nhạt hơn, nhưng vẫn vuốt cằm cười, "Được, tốt lắm." Hắn uống cạn ly rượu trên tay, rồi uống luôn ly rượu trước mặt Đao Vương phi.

Tương Trắc Phi không rõ vì sao, không biết mình làm sai điều gì? Trong lòng vội vã nghĩ muốn vặn hỏi, nhìn quanh mọi nơi, đột nhiên phát giác trên cổ tay của Vương Gia có một cái dấu nhỏ nhỏ.

"Vương Gia." Nàng vội hỏi: "Hình như cổ tay bị dơ rồi."

Tiêu Đạc ngẩn ra, cúi đầu thì thấy một ít dấu răng trên tay lộ ra. Đúng là Phượng Loan cắn cũng không nhẹ, tuy đã tróc vảy từ sớm, mày cũng rớt hết rồi, nhưng lớp da non vẫn còn màu hồng nhạt.

Tương Trắc Phi hô lên như vậy, ánh mắt của các vị cơ thiếp đồng loạt nhìn qua.

Đương nhiên, Phượng Loan cũng làm bộ như là bị kinh ngạc.

Lúc này Tiêu Đạc gạt tay áo, quả quyết nói: "Không có gì, người hoa mắt thôi."

Tương Trắc Phi vẫn cố nói nhỏ, "Rõ ràng có..."

"Ngồi xuống!" Tiêu Đạc giận tái mặt, trầm giọng nói: "Lo ăn đồ ăn ngon của người, uống rượu của người đi."

"Thiếp thân..." Khuôn mặt tươi cười hồng nhạt của Tương Trắc Phi sững sờ, xấu hổ khiến cho tím tái như gan heo, muốn nói vài câu, lại sợ bị chửi càng nặng hơn, sẽ càng mất mặt, chỉ đành cắn môi ngồi xuống.

Đao Vương phi vội vàng ngắt lời, mỉm cười nói: "Tranh thủ đồ ăn còn nóng mới bụng lên, trước tiên ăn no bụng đã."

Kỳ thật món ăn luôn được đưa lên, rượu trắng luôn được rót đầy, ca múa cũng không có ngừng nghỉ, nàng nói như vậy chỉ muốn làm dịu không khí thôi. Đám người Mục ma ma phối hợp, nói theo vài câu, "Mang đồ ăn lên, mang đồ ăn lên." Tốt xấu gì cũng miễn cưỡng đem sự xấu hổ trên bàn tiệc che giấu đi, lại tiếp tục vô cùng náo nhiệt.

Vốn là Tiêu Đạc cảm thấy không thoải mái, lại bị Tương Trắc Phi làm cho tức giận thêm, không khỏi liếc nhìn Phượng Loan như muốn hung hăng khoét một cái lỗ to, nhưng như vậy thì thật sự quá mức rõ ràng, sự việc sẽ nhắm thẳng vào mình và nàng. Đành phải nhìn xuống, nhưng càng cố nhẫn nhịn, càng cảm thấy hỏa khí tăng dần, lại thấy nàng má lúm đồng tiền tươi cười dịu dàng, không khỏi muốn bùng nổ.

Hắn vươn chân, vững vàng đạp lên trên giày thêu của nàng.

Phượng Loan đang uống một nửa ly rượu quế hoa, đột nhiên cảm thấy trên chân bị đè ép, sau đó liếc một cái qua, người nào đó đang làm ra bộ dáng nhẹ như mây gió, trên mặt thậm chí mang ý cười ngồi xem ca múa.

Thật sự là quá nhảm chán! Trong bụng nàng oán hận, nhưng không dám làm loạn khiến người ta biết.

Như vậy cũng thể thôi.

Nào có biết đầu tiên Tiêu Đạc là tức giận, sau không thấy nhảm chán mà còn chơi đến nghiện, không chỉ có đạp không, mà còn không ngừng nhẹ nhàng chà tới chà lui. Thịnh thoảng ngo qua Phượng Loan, thấy vẻ mặt của nàng không có biểu cảm gì, tâm tình nhất thời vui vẻ, càng chơi càng không ngừng lại được.

Sau còn cởi cả giày ra, đem chân thò vào váy, cuối cùng đề lên trên hai bàn chân của nàng.

Phượng Loan cảm giác giống như vừa bị sét đánh!

Tâm tình của Tiêu Đạc thì tốt lên, ăn xong một bữa cơm, toàn bộ quá trình đều duy trì nụ cười vui sướng.

Đoan Vương phi nhìn thấy khó hiểu, không rõ vừa rồi trượng phu rõ ràng còn tức giận, tại sao bỗng nhiên lại cao hứng rồi. Tương Trắc Phi thì khẽ thở ra một hơi, không tức giận là tốt rồi, Vương Gia không tức giận là tốt rồi.

Nhưng qua hơn nửa canh giờ, cơm đã ăn xong, ca múa cũng xem không sai biệt lắm.

Đoan Vương phi cười nói: "Không còn sớm, tất cả mọi người đều tự trở về nghỉ ngơi thôi." Nàng cũng không phải nói lời khách khí, hôm nay cả ngày mệt mỏi, trở về còn phải chống đỡ lâu như vậy, xương sống thắt lưng đau nhức hết rồi.

Trước mắt bất kể là già dạng kiểu gì, trước mặt trượng phu cái trang hiền lành, đều là thứ yếu, tất cả cũng không sánh bằng đứa nhỏ quan trọng hơn.

Tiêu Đặc cũng nói: "Ừ, người về trước nghỉ ngơi đi, ta ngồi thêm một lát nữa."

---- giây còn chưa mang vào đâu.

Đoan Vương phi kinh ngạc hỏi: "Vương Gia còn muốn ngồi thêm chốc lát sao?" Không cùng đi với mình à? Chần chừ một lúc, "Nếu không chúng ta cứ ngồi thêm một chút, dù sao cũng là ở trong phủ, tối nay cũng không cần phải ngủ sớm như vậy."

"Các người cứ đi trước." Tiêu Đặc ho khan một cái, phất tay với chúng cơ thiếp, "Ta muốn một mình ngồi uống rượu, nghỉ ngơi một chút."

Ngoại trừ Phụng Loan, các vị cơ thiếp khác đều thấy khó hiểu, nhưng hần đã kiên trì như vậy, hiểu rõ tính tình chuyên quyền độc đoán của hần, nên cũng không dám ở lâu. Thật ra Tương Trắc Phi rất muốn ở lại, nhưng mới vừa bị la, không dám tùy tiện lấy lòng, cho nên đành phải cùng đi theo.

Tiêu Đặc nhìn một đám oanh oanh yến yến đi xa.

Hần đuổi hết hạ nhân, sau đó tự mình cúi xuống kiểm giày mang vào.

---- sao lại không thấy đâu hết!

Phụng Loan vẫn cố nén cười, ra cửa, không kiểm được khoe miệng hơi nhếch lên.

Bị tên hỗn đản quấy rầy cả một buổi cơm, hiện tại khiến cho hần chơi trốn tìm, tìm giày cho thật tốt đi! Giày bị giấu ở sau chậu hoa bên cạnh, cũng không khó tìm, nhưng vừa nghĩ tới cảnh tượng Tiêu Đặc cúi đầu khom lưng, nhảy lò cò bốn phía tìm giày, liền không nhịn được buồn cười.

Ha ha, thật sự là quá tức cười rồi.

Đoan Vương phi quay đầu lại nhìn thoáng qua, "Tiểu Loan, người đang vui cười chuyện gì vậy?"

"Không có gì!" Phụng Loan lắc đầu, nhưng khoe miệng vẫn không nhịn được tiếp tục cười.

Cũng may tính tình Đoan Vương phi không phải thích đào bới tìm tòi, mỉm cười, liền tiếp tục quay đầu đi. Nàng có mang đã hơn năm tháng, bụng rất lớn, ban đêm đi đường không phải rất thuận lợi, có hơi chậm chạp. Một đám cơ thiếp theo sau, cũng chỉ có thể đi chậm theo.

Mỗi Phụng Loan là vụng trộm vui cười.

Đứng trước Đoan Vương phi đang bước xuống bậc thang, không biết tại sao lại trượt chân, cả người nghiêng đi, la to: "Ồi!" Tuy nói chỉ có ba bậc thang, không cao, nhưng nàng đang mang thai, nếu ngã xuống sẽ không dậy nổi!

Mục ma ma vội vàng tiến lên bắt người, "Vương Phi nương nương!"

Bởi vì Phụng Loan đứng gần nhất, theo bản năng chạy nhanh tới đưa tay chụp, "Đại biểu tỷ coi chừng!"

Kéo qua kéo lại, kết quả hai người đều đứng không vững.

Mất thấy Đoan Vương phi sắp té xuống, Phụng Loan thấy nàng mang thai, nhớ lại bản thân mình mang thai ở kiếp trước, lúc ấy cũng không biết tại sao đầu óc liền nóng lên, không nghĩ rõ ràng. Đã nhanh chóng đem nàng đỡ trở về, bản thân mình vội vàng nhảy xuống dùng sức chống bậc thang, kết quả bởi vì vóc người nhỏ nhắn yếu ớt, không chống đỡ nổi, hai người cùng nhau té xuống!

Phụng Loan trở thành đệm thịt, Đoan Vương phi mềm nhũn ngã ở trên người nàng.

Nói thì chậm, sự việc khi đó lại nhanh, chỉ xảy ra trong nháy mắt.

Đến khi đám cơ thiếp và nha hoàn phản ứng lại, Phụng Loan đã muốn đứng dậy kêu khóc thảm thiết rồi, "A a a! Eo của ta, eo của ta sắp gãy rồi." Sau lưng của nàng hình như có thứ gì đó cộm cộm đâm vào, giống như đầu nhọn của một khối đá cứng, quả thực đâm đau đến tê tâm nhả, "Đau..., đau chết ta rồi."

Còn vẻ mặt của Đoan Vương phi thì kinh hồn bạt vía, nhìn người ngồi đó, không dám nhúc nhích.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Hoàng Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Âm mưu ở khắp nơi (1)

Tiêu Đặc cũng không có giống như Phụng Loan nghĩ, vui vẻ tìm giày. Hắn là người lăn lộn trong quân doanh, tuy nói thích sạch sẽ, nhưng không đến mức sợ dơ tất, sẽ không đi đường với kiểu một chân như vậy. Người ta thoải mái đi khắp nơi, dơ tất thì dơ tất, chỉ đơn giản tìm hai vòng là đã tìm ra giày.

Người giỏi lắm! Tiểu nha đầu lợi hại, chờ đó cho ta!

Tiêu Đặc hận đến âm thầm mài bén răng.

Hắn mang giày vào rồi đi nhanh ra cửa như sao xẹt, theo hướng Noãn Hương Ổ đi tới, muốn tìm Phụng Loan triệt để tính sổ! Kết quả vừa đi ra ngoài không bao xa, thì thấy phía trước một đám người vây quanh hỗn loạn.

Đèn đuốc trong vương phủ chiếu sáng, từ xa nhìn lại, Vương Phi và đám cơ thiếp cũng ở đó, bọn nha hoàn chung quanh đang hoang mang hoảng sợ chạy loạn không ngừng, người người tới lui.

Tiêu Đặc cảm thấy bất an, thậm chí không tốt.

Hắn ba bước thành hai đi tới, quát to, "Tránh ra!" Trước tiên tìm Đoan Vương phi, sau đó xem bụng của nàng và váy, vẫn còn tốt..., không có máu. Một hơi thở dài nhẹ nhõm, lại khẩn trương hỏi: "Sao lại thế này? Đang yên lành tại sao bị té ngã rồi hả? Hải tử có sao không?"

Vấn đề liên tiếp gấp gấp thốt ra, vô cùng lo lắng.

Không thể trách hắn sốt ruột, trong lòng luôn hy vọng Vương Phi rất có thể là mang thai nhi tử, chính là trưởng tử. Trước mắt hắn đã hai mươi tư tuổi, mà vẫn chưa có nhi tử.

Đại phu rất nhanh đã chạy tới, chuẩn mạch, "Trước mắt xem ra thai nhi không có vấn đề, coi như vững chắc." Vẫn là không dám hoàn toàn bảo đảm, hỏi: "Vương Phi cảm thấy thế nào?"

Đoan Vương phi đã ngồi nửa khắc (hơn 5') trên mặt đất, ổn định cảm xúc, ngẩng đầu lên nói: "Ngoại trừ mắt cá chân hình như bị trật nên đau một chút, còn cái khác không có trở ngại, bụng cũng không đau." Nàng lắc đầu, "Cảm giác hắn là không có việc gì."

Sắc mặt Tiêu Đặc hoà hoãn lại, "Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi."

Nhưng sắc mặt của Đoan Vương phi không có chuyển biến tốt, chỉ vào bên cạnh, "Mau xem Phụng Trắc phi thế nào rồi."

Lúc này Tiêu Đặc mới phát hiện còn có một người nằm trên đất, hắn kinh ngạc, "Người như thế nào rồi hả?" Bước lên muốn nâng Phụng Loan lên, nàng lập tức gào to, "Đừng..., đừng động vào, sau lưng ta đau sắp chết rồi, không thể động dậy được!" [Ôi anh vô tình quá...một đồng năm đó mà ko thấy...đáng bị nhện chết đi]

"May mà có Tiểu Loan." Vẻ mặt của Đoan Vương phi phức tạp, cảm kích, may mắn, xúc động, cùng với hơi chút áy náy, "Nếu không phải nàng đỡ ta, thì cũng sẽ không bị té. Thân thể của ta vừa to vừa nặng, Tiểu Loan ở phía dưới khẳng định ngã rất thê thảm."

Nàng nói như vậy, ngoại trừ sự cảm kích, còn là muốn khuếch đại công lao của biểu muội.

Mặc kệ nói như thế nào, biểu muội cũng là vì mình mới bị thương.

Trước mặt trọng phu, thôi phồng thêm một chút, đem công lao bảo vệ mình và thai nhi của nàng nói cao hơn, coi như là đền đáp nàng, hồi báo ơn tình của nàng hôm nay đã cứu giúp.

Bên cạnh đã có người mang ghế tựa tới đây, đám người Mục mã mã bước lên, chậm rãi giúp đỡ Đoan Vương phi tới ngồi lên.

Tiêu Đặc tiến lên vài bước, đỡ Phụng Loan, "Được rồi, đau cũng phải đứng lên trước đã."

Phụng Loan nước mắt rung rung, "Ta thật sự không đứng lên nổi." Trong thanh âm của nàng mang theo tiếng nức nở, "Phía sau..., giống như có một khối đá nhện đâm vào."

Tiêu Đặc lấp bắp kinh hãi, vội vàng bước tới tỉ mỉ xem xét.

Hắn nhẹ nhàng nghiêng người nâng qua, được lắm, phía dưới có một khối đá nhọn to bằng đầu nắm tay, phân nửa khối đá đã nhuộm đầy màu đỏ, mà vòng eo nhỏ uyển chuyển được nắm chặt thì vẫn đang chảy máu.

"Trời ơi!" Trong đám người đột nhiên có người la lên.

Dù sao Tiêu Đặc cũng đã được rèn luyện nơi giáo trường và trải qua cuộc sống trong quân doanh, hơn nữa tính tình trầm ổn, giờ phút này không hề có chút bối rối, vội vàng cõn ra áo ngoài của mình, nhấn thật mạnh vào phía sau lưng nàng, xong xoay người sai bảo, "Nhanh chạy đi mời một đại phu chuyên ngoại thương lại đây!" Rồi dặn dò Phụng Loan, "Người đừng cử động, cứ nằm im như vậy."

Đoan Vương phi vốn đã ngồi yên ổn trên ghế, khi thấy thế liền bị dọa sợ hãi, "Sao lại..., bị thương nặng như vậy?"

Chung quanh nhất thời im lặng một cách kỳ dị.

Tương Trắc Phi, Miêu phu nhân, Ngụy thị và các nha hoàn cùng nhóm ma ma trong các viện, sắc mặt đều khác nhau, tất cả đều gắt gao ngậm kín miệng, ngay cả thờ mệnh cũng không dám.

Chẳng lẽ Phụng Trắc phi gặp nguy hiểm? Trong lòng mỗi người đều suy nghĩ, bốn phía yên tĩnh đến nỗi ngay cả một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy.

Lần này Phụng Loan là thật sự bị trọng thương.

Lần trước làm bộ rơi xuống nước cũng còn tốt, lỗi kéo cùng Tiêu Đặc bị té đập mặt cũng không sao, đều là chuyện nhỏ, tuổi còn trẻ đương vài ngày là khỏe lại rồi. Nhưng lần này..., đúng là rõ ràng chính xác bị thương vong thảm trọng! Còn cái khối đá nhọn này nằm ngay vị trí quá khéo, vừa vụn đâm vào xương sườn của nàng, làm gãy cả xương, nếu không thì cả cái thắt lưng bị đâm xuyên qua rồi.

Tiêu Đặc ngồi bên giường nhìn nàng, muốn nói lại thôi.

Không biết nên khen nàng đã dũng cảm cứu hộ Vương Phi, hay trách cứ nàng liều lĩnh ngu dốt, thật sự không biết phải nói cái gì cho đúng nữa.

Phụng Loan vừa mới được băng bó thật tốt, nằm úp sấp ở trên giường, quay đầu thấy ánh mắt hắc lấp loé không yên, nghĩ đến bản thân mình bị thảm, không khỏi cảm thấy ủy khuất, ghen ngào nói: "Ánh mắt đó của người là ý gì? Sẽ không phải..., còn tưởng rằng là ta cố ý ngã chứ? Ta làm sao mà ngu như vậy, không muốn sống nữa à." Càng nói càng thương tâm, "Đây cũng không phải là nước, còn có người đang ở trước mặt, vọt lên là hết chuyện, mạng nhỏ của ta cũng sẽ không sao."

"Người còn biết ta không ở bên cạnh đó." Tiêu Đặc nghe xong lời của nàng, vừa tức, vừa hận, tức nàng lần trước không có việc gì mà cố ý làm bậy, hận nàng không yêu thương mình, "Người nhìn xem đi, đem mình biến thành bộ dáng gì rồi? Nhưng mơ hồ, trong lòng lại có vài phần dễ chịu không nói ra được, tuy rằng nàng bướng bỉnh, rốt cuộc còn biết có mình ở bên cạnh sẽ tương đối an toàn.

Ôi, cũng không có quá ngốc nhưng là không có lương tâm.

"Cái gì mà ta làm?" Phụng Loan khóc thút thít nói: "Ta..., ta làm sao biết sẽ thế thảm như vậy đâu."

Nói thật, trong lòng nàng vô cùng hối hận đến ruột cũng xanh rồi.

Vốn kiếp trước mình đã chết rất kỳ lạ, Vương Phi cũng là một trong những kẻ tình nghi, tuy nói trước đó chưa điều tra rõ ràng, không thể đem nàng ta trở thành kẻ địch, nhưng thật sự không đáng vì cứu nàng ta và bào thai của nàng ta, mà liên lụy đến bản thân mình!"

Lúc đó đầu óc mình nhất định là quá nóng rồi.

Thấy bụng to mang thai, bản năng chính là nghĩ phụ nhân có thai không thể xảy ra chuyện gì, liền đã xông lên.

Huống chi mình không có ý định làm cái đệm thịt người, chỉ nghĩ đỡ ở bên dưới, để nàng đừng ngã xuống, ai biết nàng sẽ ngã xuống nặng như vậy? Hơn nữa thật là không khéo, tên khốn kiếp nào đặt khối đá ở đó vậy chứ? Đừng nói là nó vốn nằm đó nha, mỗi ngày trong Vương phủ đều có người quét tước, lá cây cũng phải quét, huống chi một khối đá lớn như vậy? Tuyệt đối không nên xuất hiện tại chỗ đó!

Chờ chút, đây là một âm mưu?

Phụng Loan hít sâu một hơi, xoay đầu lại, "Vương Gia, có người muốn hại đại biểu tỳ."

"Câm miệng!" Tiêu Đặc la to, "Được rồi, lo dưỡng thương cho tốt đi. Những chuyện khác đều không cho quan tâm tới, cũng không được nói lung tung." Đương nhiên hắn biết sự tình kỳ quái, nhưng làm ồn ào ra sẽ không tốt, hơn nữa như vậy sẽ khiến hậu viện Vương phủ đại loạn, nếu muốn tra cũng phải lặng lẽ âm thầm mà tra.

Phụng Loan không có chỗ để phát tiết, liền khóc to lên, "Hu hu, ta đã như vậy, hu hu..., người còn hung dữ với ta? Hu hu..., người thật là không có lương tâm." Trong lòng nàng vô cùng bức bối, "Hu hu, hu hu hu, ta đã cứu lão bà và nhi tử của người..."

Tiêu Đặc xì cười, bị nàng chọc cho cười, "Cái gì mà lão bà của ta? Quả thực chỉ biết nói hươu nói vượn."

Lúc đầu Phụng Loan còn muốn phát tiết oán khí, sau lại khóc lóc, nhớ tới kiếp trước mình chưa thể gặp mặt đứa nhỏ, ngược lại chỉ im lặng, nước mắt chảy xuống như suối, chỉ trong chốc lát đã khiến một mảng gối ướt đầm.

"Người như thế nào rồi hả? Tiêu Đặc phát giác nàng là lạ."

Phụng Loan yên lặng chảy nước mắt, đau lòng như cắt, so với nỗi đau gãy xương trên lưng còn khó chịu hơn.

"Tiêu Loan?" Lần đầu tiên Tiêu Đặc gọi khuê danh của nữ nhân, quá buồn nôn đi, thực là không phải thói quen của hắn, nhẹ nhàng cúi người xuống xem nàng, dự đoán nói: "Được rồi, đừng khóc nữa. Ta sẽ điều tra chuyện này rõ ràng, cho người một câu trả lời thỏa đáng, sẽ không để cho người bị thương vô ích, vô cớ bị ức khuất..."

Không để mình vô cớ chịu ức khuất? Vậy còn kiếp trước?

Phụng Loan tức giận quay đầu nhìn hắn, nắm lấy vạt áo trước ngực hắn, nước mắt lớn như hạt đậu, từng giọt từng giọt rơi xuống. Nàng muốn hỏi một câu, "Vì sao? Kiếp trước người có thể trở mặt nhìn ta chết? Hung thủ có thể nào không phải người khác, mà là người ghét bỏ ta... Là người sao? Tiêu Lục Lang."

Nhưng nàng, một chữ cũng không có hỏi.

"Được rồi." Nói thật, Tiêu Đặc không thực am hiểu đồ dành nữ nhân, bởi vì trước kia không có cơ hội rèn luyện, nữ nhân chưa kịp đồ dành, đã đồng loạt nhào lên rồi. Bởi vì thiếu kinh nghiệm, cho nên chỉ có vài câu mà nói tới nói lui, "Ta nói rồi, sẽ không để người chịu ức khuất, chuyện này nhất định ta sẽ làm chủ cho người."

Phụng Loan xoay mặt đi, ghé vào trên gối như trước yên lặng rơi lệ.

Vốn Tiêu Đặc muốn ở với nàng trong chốc lát, rồi qua đêm bên Đao Vương phi. Dù sao bên kia là chính thê, cũng bị tể, quan trọng nhất trong bụng còn có đứa nhỏ. Tuy đại phu đã nói không có chuyện gì, nhưng vẫn lo lắng, hướng hồ theo quy củ là phải đi qua đó.

Nhưng..., trước mắt Kiều Kiều khóc đến thương tâm như vậy.

Tiêu Đặc hơi do dự, phân phó nói: "Đi qua bên Vương Phi nói một tiếng, tình hình Phụng Trắc phi không tốt lắm, vết khâu ở xương nứt ra, ta ở bên này nhìn nàng trong chốc lát." Hắn trầm ngâm nói: "Nếu bên Vương Phi có chuyện gì, ta sẽ lập tức qua đó."

Ý trong lời nói kỳ thật chính là không đi qua.

Người trong>Noãn Hương Ổ đương nhiên cao hứng, nhưng nhà hoàn truyền lời là do Đao Vương phi phái lại đây canh chừng, nghe xem tình huống của Phụng Loan, vừa nghe lời này, cũng chỉ có thể kiên trì trở về truyền lời.

Đao Vương phi nhận được tin tức, yên lặng bình tĩnh nói: "Tiêu Loan bị thương nặng, Vương Gia cũng mệt mỏi." Nàng sờ bụng của mình, ngay cả có khả năng là Thế tử tương lai của phủ Đao Vương, cũng không tranh nổi với nàng.

Hm, biểu muội chỉ mới vào phủ mấy ngày mà thôi.

Mục ma ma sợ nàng nghi ngờ, khuyên nhủ: "Lần này Phụng Trắc phi bị thương nặng rồi, xương cốt đều bị gãy, tuổi nàng còn nhỏ, lại được nuông chiều quen rồi, tất nhiên phải sợ hãi, khó tránh quần quít lấy Vương Gia không cho đi." Giải thích như vậy, giống như đều do Phụng Loan làm nũng, mà không phải Vương Gia bất công.

Đao Vương phi cũng cảm thấy sáng tỏ.

Tình tình trạng phu lĩnh khóc quyết tuyệt cỡ nào, cho dù là biểu muội làm nũng, vậy cũng phải do trạng phu nguyện ý cho nàng làm nũng, bằng không cho dù ăn vạ đến sập trời, cũng đều vô dụng, thậm chí còn có khả năng khiến hắn thấy gai mắt.

Giả sử hôm nay người ngã gãy thất lưng là Trương Trắc Phi, chỉ sợ trạng phu đã tới đây rồi.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Hoàng Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Âm mưu ở khắp nơi (2)

Tâm tình Đao Vương phi phức tạp.

Tự nói bản thân mình không nên ăn phần dấm chua này, dù sao biếu muối là vì mình mới bị thương, huống hồ nếu không phải nàng đỡ cho, mình mà té xuống cũng sẽ không được tốt rồi, đáng nói hơn, nếu bụng bị khối đá nhọn đó đâm vào..., quả thực không dám tưởng tượng! Nghĩ đến đây, tạm thời đem tâm tư ghen tuông áp chế xuống.

Nàng ngẩng đầu hỏi: "Đã kiểm tra rõ ràng rồi? Phía trên bậc thang quả nhiên có vết dầu?"

Mục ma ma sầm mặt lại, "Dạ, đúng vậy."

Đoan Vương phi tựa vào gối mềm, nhẹ nhàng vuốt ve bụng, cười lạnh nói: "Biện pháp này mặc dù vụng về, nhưng một khi khiến ta trúng chiêu, hiệu quả đạt được rất lớn."

Giọng điệu của Mục ma ma oán hận: "Thật ác độc mà!"

Đoan Vương phi cũng không có sức tức giận, mà là ưu sầu, "Thời cơ hôm nay thật sự quá tốt. Ngươi ngấm lại xem, bởi vì hôm nay là ngày vạn thọ tiết náo nhiệt, ai cũng đều đã đi qua chỗ đó, ai cũng có thể bị hiềm nghi." Nàng lắc đầu, "Có muốn tra chi sợ là không dễ dàng đâu."

"Ngươi xem ngươi, khóc nửa ngày rồi." Bên trong Noãn Hương Ổ, Tiêu Đặc đau đầu tiếp tục dỗ người, "Đừng khóc nữa." Hắn đứng dậy bưng chén nước mật ong vẫn còn ấm lại, "Này, uống chút nước đi."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Phụng Loan vẫn giận dỗi.

Tiêu Đặc bị nàng giầy vò cũng không có nóng giận, chỉ cảm muốn, từng muốn từng muốn đút vào trong miệng nàng. Nhưng chân tay vụng về, đút nước đều bị chảy ra ngoài, làm gương mặt của Phụng Loan ướt hết, hắn nhủ mày bỏ chén xuống, tự mình đi lấy cái khăn lại đây, tỉ mỉ lau mặt cho nàng.

Ép buộc đến nửa đêm, khiến cho những chuyện hắn chưa từng làm cả nửa đời người nay đều làm hết rồi.

Thắt lưng của Phụng Loan vô cùng đau đớn, khóc đến mệt mỏi, không thèm để ý đến hắn, một câu cũng không nói thì đã ngủ.

Tiêu Đặc lắc lắc đầu, kêu người tiến vào canh chừng nàng. Bản thân mình rửa mặt qua loa xong, sau đó vẫn ở phòng ngăn cũ ngủ một đêm. Sáng sớm ngày hôm sau, thấy Phụng Loan vẫn rầu rĩ không nói lời nào, hắn ho khan một cái, "Con chó kia, cứ kêu là Đa Đa đi."

Phụng Loan cả nửa ngày mới hồi thần, lườm nhát mặt hỏi: "Đa Đa thì sao?"

Đa Đa thì sao? Ngươi không biết? Tiêu Đặc thấy vẻ mặt của nàng rõ ràng đang giả bộ hồ đồ, muốn nổi cáu, nhưng người cũng bị gãy thắt lưng rồi, còn có thể làm gì đây? Trừng phạt không được, chửi không được, lúc này mà bức bối với nàng, mình khác nào giống như một mục ma ma, miệng mồm ôn ào, còn đầu đáng vẻ của một đại nam nhân.

Tiêu Đặc im lặng, lần đầu tiên trong cuộc đời hắn phải ngậm bồ hòn.

Đáng tiếc, vị Kiều Kiều còn đang nằm úp sấp kia không có cảm kích, tâm tư không biết đã bay đến chỗ nào rồi.

"Gâu gâu, gâu..." Đa Đa mặc bộ áo màu vàng chạy tới, nó được trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, ở lại trong Noãn Hương Ổ mấy ngày, chỉ biết Phụng Loan là chủ nhân của mình. Lúc này không ngừng đưa cái đuôi, chạy vòng quanh, ra sức pha trò chọc chủ nhân vui vẻ, một đôi mắt to đen nhánh ngập nước mừng rỡ, bộ dáng khôi ngô là muốn trêu chọc người rồi.

Tâm tình Phụng Loan không tốt, nhưng nhìn Đa Đa mềm mại, sờ sờ nó, "Đa Đa ngoan, biết dỗ ta vui vẻ."

Đa Đa cao hứng, rầm rì dần tới nằm úp sấp bất động.

Phụng Loan liền yêu thương vuốt ve nó, từng chút từng chút một, tỉ mỉ vuốt lông của nó, thở dài: "Ngươi là tốt nhất, còn hiểu lòng người, lại nghe lời, thật là một con chó ngoan." Một người một chó mặt đối mặt, chủ nhân nói một câu, chó hừ hừ một tiếng, hai bên trao đổi hoàn toàn hòa hợp.

Tiêu Đặc ở bên cạnh đen mặt.

Ngày hôm qua mình hầu hạ nàng nửa ngày, lại chịu đựng ngủ một đêm ở phòng ngăn, còn bị nàng ngó lơ từ hôm qua đến bây giờ, mà chuyện này..., bản thân mình lại có thể lẫn lộn không bằng một con chó sao? Chẳng lẽ mình đối với nàng còn chưa tốt? Còn không bằng một con chó có tình có nghĩa? Thật sự là người không có lương tâm!

Bên kia Phụng Loan còn lăm bắm, Đa Đa còn hừ hừ, không biết nói nhỏ gì đó.

"Được rồi." Tiêu Đặc bị ghê lạnh rốt cục không thể nhịn được nữa, kêu người vào: "Tiêu Loan đang bị thương thắt lưng, mau đem con chó này ôm ra bên ngoài, còn nữa..., về sau không cho con chó này lên giường!"

Bảo Châu vội vàng lại đây, bế Đa Đa đi.

Đa Đa giẫy dụa, "Gâu gâu..."

Tiêu Đạc giận tái mặt, "Kêu la cái gì? Còn kêu, ta đem người làm lẩu thịt chó ăn!"

Tuy rằng Đa Đa nghe không hiểu tiếng người, nhưng có thể cảm giác được nam nhân cao lớn này không tốt, cổ họng "Gầm gừ", tội nghiệp nhìn Phụng Loan, giống như nói, "Chủ nhân cứu ta."

"Còn không đi?" Ánh mắt Tiêu Đạc như sắp giết người, à không..., sắp giết chó.

Bảo Châu sợ tới mức run rẩy, ôm Đa Đa chạy nhanh ra ngoài.

Phụng Loan oán trách nói: "Người làm cái gì vậy? Sáng sớm đã cùng một con chó tức giận."

"Không phải bởi vì người à!" Tiêu Đạc thốt ra, cuối cùng, lại cảm thấy lời nói này không đúng lắm, chẳng lẽ mình lại cùng một con chó tranh giành tình nhân? Mặt hắn đen như đáy nồi, trách mắng: "Sao mà hỏi nhiều như vậy chứ? Ngoan ngoan nằm im đi."

Lúc này cho dù là Phụng Loan không muốn nằm, cũng phải nằm a.

Tiêu Đạc ổn định lại nỗi lòng, "Ta đã cho người đi Binh Bộ xin phép, hôm nay có thể nghỉ ở nhà." Lại nói: "Hôm qua đại phu nói, người bị gãy xương, còn cái khác đều không có trở ngại. Người hãy ngoan ngoãn nằm im nghỉ ngơi, ta qua xem Vương Phi rồi quay lại xem người." Giọng điệu của hắn mang theo mệnh lệnh, "Nghe lời, thành thật một chút."

"Ồ." Phụng Loan yếu ớt đáp.

Bên trong Uy Nhụy Đường, sắc mặt Đoan Vương có hơi trắng bệch, "Thế nào rồi hả? Tiểu Loan không có sao chứ?" Nàng đánh giá sắc mặt trượng phu, không phải quá tốt, cảm thấy không khỏi có hơi lo sợ.

Biểu muội bởi vì mình mà gặp chuyện bất trắc, bên Phụng gia, đặc biệt là cửu mẫu Chân thị, khẳng định sẽ liều mạng với mình! Ở Phụng gia, Chân thị thực sự là một nhân vật đặc biệt, xuất thân của bà không rõ ràng, nhưng có thể nắm được trượng phu và mẹ chồng, ngay cả người của Đại phòng cũng phải nhường nhịn.

Liên quan đến việc đó, vẫn luôn giống như một câu đố mờ mịt vậy.

"Tốt lắm" Tiêu Đạc nói chắc chắn, sau đó nhủ mảy, "Bất quá bị thương động vào gân cốt một trăm ngày, cho dù tuổi nàng còn trẻ, bị gãy xương sườn như vậy, phải điều dưỡng thật tốt trong mấy tháng mới được."

Chuyện này là sao? Còn tưởng, trong lòng cố nén giận.

Có điều đến chỗ Đoan Vương phi, giọng điệu của Tiêu Đạc không giống như lúc ở Noãn Hương Ổ, hắn áp chế nỗi lòng, vẻ mặt trịnh trọng hỏi: "Hôm qua xảy ra chuyện gì? Đang đi đường tốt lành, như thế nào lại bị ngã?"

Đoan Vương phi nghe trong giọng nói của trượng phu có ý trách cứ, thoáng có điểm nghi ngờ.

Ngẫm lại bất quá cũng có thể lý giải, trong bụng mình phỏng chừng sẽ là Thế tử tương lai, trượng phu đang thầm trách mình không cẩn thận? Hôm qua còn liên lụy biểu muội té gãy xương, làm hại trượng phu không thể viên phòng, tiểu lão bà khuyên quốc khuyên thành cưới về chỉ có thể nhìn, không thể ngủ, đoán chừng đã khiến cho hắn mất hứng rồi.

Nhưng Đoan Vương phi là loại người nào chứ? Tính tình của nàng vốn trầm ổn nội liễm, lại cùng Tiêu Đạc làm vợ chồng mười năm, vô cùng hiểu rõ tính tình trượng phu, biết khi nào về mặt gì thì ứng phó ra sao.

Cho nên trong lòng tuy ghen tuông, nhưng vẫn làm ra thái độ bình tĩnh trả lời: "Vốn là đang rất tốt, Mực ma ma còn ở bên cạnh dìu ta, chỉ có ba bậc thang, đáng lẽ không nên có chuyện gì. Nhưng..." Nàng đắn đo, lấy một chiếc giấy thêu ra, "Không biết là ai bất cẩn, làm đổ một ít dầu trên bậc thang."

Lời này nói ra thập phần uyển chuyển.

Bất cẩn? Trùng hợp làm đổ ít dầu trên bậc thang? Có ai mà cầm một chén dầu đi trên đường, vừa khéo vừa đúng lúc, cố tình "bất cẩn" rơi vãi trên bậc thang? Trong lời nói che giấu ý tứ gì không cần nói cũng biết.

Mặt Tiêu Đạc đen như đáy nồi.

Đoan Vương phi lại nói: "Ta vẫn còn giữ khối đá nhon." Nàng làm người luôn luôn cẩn thận, những việc này, có vẻ tự nhiên mà tùy ý, cảm khối đá ra, "Vương Gia người xem, khối đá nhon thế này đây." Rốt cuộc nhin không được có vài phần oán khí và tức giận, "Ai mà độc ác như vậy chứ? Vãi dầu cũng vậy, còn vãi ngay trên mặt đất."

Tiêu Đạc nhìn khối đá, dầu nhon bên trên đã vỡ ra một chút, có thể thấy được hôm qua thời điểm đâm vào người Phụng Loan cường độ rất mạnh, nếu không phải bị xương của nàng cản lại, chỉ sợ..., "Rầm", hắn hung hăng vỗ lên bàn, làm rung động cả nắp ly trà "leng keng".

Đoan Vương phi lúc đó nói: "Vương Gia người suy nghĩ một chút, nếu không phải Tiểu Loan thay ta can thiệp, ta mà té xuống, vừa vặn sẽ bị đâm vào bụng..." Nàng hít một hơi thật sâu, chậm chậm, "Thật sự là bắt từ thủ đoạn."

Cuối cùng, nói một câu thay biểu muội tranh công, "May mà Tiểu Loan lương thiện, chỉ là lần này hại nàng chịu khổ rồi."

Nhưng có một câu cũng không chịu nói.

Hôm qua người hạ độc thủ rốt cuộc là ai? Bài trừ đầu tiên chính là Đoan Vương phi mình và Phụng Loan, người trước không có khả năng lấy bào thai ra giỡn, người sau không có khả năng không muốn sống, như vậy còn lại đó là Trương Trắc Phi, Miêu phu nhân và Ngụy thị rồi.

Rốt cuộc là ai cũng khó mà nói, cũng không có chứng cứ.

Tiêu Đặc âm thầm không nói gì.

Đoan Vương phi có thể nghĩ đến, hẳn cũng có thể nghĩ đến, hôm qua đông người phức tạp, hơn nữa bởi vì người đến người đi ăn mừng vạn thọ tiết, cơ thiếp Vương phủ và bọn nha hoàn bên người, cùng lúc đó đều tiến vào. Nếu muốn tra xác thực là không tốt, đối phương khẳng định đã đoán chắc điểm này, mới nhân màn đêm gây chuyện.

Nhưng cứ như vậy làm cho hiền thê mỹ thiếp bị thương, Tiêu Đặc không thể nuốt trôi cơn giận này!

Hơn nữa, trong Vương phủ có người sinh ra âm mưu đen tối, thực hiện được một lần, khó tránh khỏi còn có lần tiếp theo, không bắt ra thì làm sao an tâm? Người khác cũng thôi đi, nhưng bất luận là Đoan Vương phi hay Phụng Loan, đều là người mà Tiêu Đặc không bỏ xuống được. Người trước đoan trang hiền thực, người sau xinh đẹp động lòng người, và lại sau lưng còn có Mục gia và Phụng gia.

Tiêu Đặc trầm ngâm trong chốc lát, "Người đang mang thai, không thể chịu vất vả được, bằng không hôm qua đã không té, lao tâm lao lực sẽ làm động thai khí, vậy coi như không tốt." Hắn nói: "Chuyện này hãy để ta an bài điều tra kỹ càng, người không cần phải xen vào."

Đoan Vương phi âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Đầu tiên, nàng thực sự không muốn lao tâm lao lực động thai khí, tiếp theo, đối với tính tình của trượng phu nàng vẫn nắm rất chắc, chỉ cần tra ra người sau lưng là ai, bất luận là cơ thiếp nào, trượng phu đều sẽ không nương tay. À..., nếu là Trương Trắc Phi thì có hơi khó xử, có Trương Cung tần và Trương Gia, chỉ sợ sẽ không làm ồn ào ra, mà chỉ là cả đời bị lạnh nhạt thôi.

Tóm lại, rất tin tưởng vào lý trí và quyết đoán của trượng phu.

Tiếp theo một cái chớp mắt, Đoan Vương phi không khỏi suy nghĩ nhiều hơn.

Nếu hôm qua thay vào là người khác gặp chuyện, nói ví dụ, biểu muội ra tay, Trương Trắc Phi cứu mình? Trượng phu còn có thể mạnh mẽ xử trí sao? Hắn bỏ được biểu muội, bỏ được Phụng gia sao? Chỉ sợ khó mà nói được.

Đoan Vương phi ở trong lòng lắc đầu, mình sao lại thế này? Không được hao tổn tinh thần suy nghĩ miên man như vậy.

Bên trong Noãn Hương Ốc, Phụng Loan nằm úp sấp cả người đau mỏi khó chịu, đang kêu to, "Người đâu, đến xoa người cho ta." Nàng xoa nhẹ ngực, oán giận nói: "Cứ như vậy ngực sẽ bị đè phẳng mất thôi."

Khuông ma ma và đám người Bảo Châu thật cẩn thận, đỡ cho nàng nằm nghiêng.

Phụng Loan vẫn xoa ngực, bị đè ép một đêm thật sự rất không thoải mái, cảm giác dồn nén khó chịu, tạm thời cảm thấy hơi lo lắng, hỏi: "Ma ma nói xem, chuyện này..., luôn nằm úp sấp, sẽ không phải nằm úp sấp đến thành trứng chiên chứ?"

Khuông ma ma xi cười, sáng giọng: "Trắc phi nói mơ màng cái gì vậy? Nào có ai nói như vậy."

Bọn người Bảo Châu cảm thấy buồn cười, lại thẹn thùng, trên mặt cả đám lúng túng không thôi.

Ở ngoài cửa, vốn Tiêu Đặc đang mang tâm tình nặng nề đi tới, nghe được đối thoại trong phòng, không khỏi vừa bức mình vừa buồn cười, nha đầu kia nói chuyện như thế nào vậy? Toàn nói cái gì không, làm gì có chỗ nào giống bộ dáng của tiểu thư khuê các đâu?

Hắn không biết, đây là do kiếp trước Phụng Loan học được trong cuộc sống tám năm làm cung nữ.

"Vương Gia đến." Đại Mạo ở bên ngoài gần cổ họng lên kêu.

Bọn người Khuông ma ma thu lại tươi cười, cúi người chào, lần lượt từng người lùi ra ngoài.

Phụng Loan thấy hắn tiến vào, còn mang theo ý cười, liền biết hắn đã nghe thấy lời nói mới rồi của mình. Nghĩ không biết mình lại nói ra miệng như vậy, cảm thấy vô cùng mắc cỡ, liền làm bộ như đang chơi đùa mấy sợi tóc trước trán, "Người tới rồi."

Tiêu Đạc ngồi xuống bên giường, mỉm cười giờ tay, "Đề ta sờ trứng chicken của người xem."

Lúc này Phụng Loan bị đau thắt lưng không dám động đậy, tức giận đến trừng mắt, "Không thể yên tĩnh trong chốc lát sao?" Rốt cuộc vẫn để cho hắn sờ soạng, mà sờ thì sờ đi, còn có sức lực trêu chọc cái gì? Không khỏi giận dữ, "Người còn muốn để ta đường thương không?"

Rốt cuộc Tiêu Đạc vẫn bận tâm đến vết thương trên lưng của nàng, chỉ là muốn chọc cười nàng một chút thôi, không dám thực sự chơi đùa nên liền dừng lại.

Nhưng là không khỏi có chút buồn bực, "Người xem người, khỏe mạnh không phải tốt hơn à." Từ lúc vào cửa đến bây giờ, nha đầu này vẫn không chịu sống cho yên ổn, hiện tại tốt rồi, thương gân động cốt một trăm ngày. Bản thân mình còn phải trông chừng nàng, trở mặt nhìn một trăm ngày, tạm thời chờ một cái là ba, bốn tháng, thực sự..., giống như có trăm móng cào cào ở trong lòng vậy đó.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Hoàng Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Âm mưu ở khắp nơi (3)

Tiêu Đạc xoay người bưng trà uống hai ngụm, không nhìn tới khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp vừa giận vừa vui kia, miễn cho mình khó chịu, "Vương Phi bên kia không có chuyện gì, người cứ yên tâm."

Phụng Loan trả lời: "Ừ, vậy là tốt rồi."

---- đó cũng không tính là lời nói dối.

Tuy rằng cảm thấy hối hận đêm qua quá mức xúc động, làm hại bản thân mình bị thương, nhưng nói gì thì nói, vẫn hi vọng Đoàn Vương phi bình an sinh hạ đứa nhỏ, tốt nhất là nhi tử.

Không phải là mình mềm lòng không có chí hướng.

Mà chỉ khi nào Đoàn Vương phi có con trai trưởng, thì vị trí chủ mẫu của nàng ta mới ngồi vững vàng, nàng ta mới có thể càng chứa được chúng cơ thiếp trong Vương phủ. Nàng ta có con trai trưởng bên người, mới có thể buông tay để đám cơ thiếp sinh con thứ, mình mới có thể thuận lợi sinh hạ nhi tử, sau đó nghỉ ngơi dưỡng sức, đứng vững gót chân, chậm rãi điều tra rõ ràng chân tướng xác thực của việc khó sinh ở kiếp trước, báo thù cho mình và đứa nhỏ!

Giả sử kiếp trước Đoàn Vương phi là hung thủ, mình cũng phải có năng lực, mới có thể đẩy đổ nàng ta.

Bằng không dựa vào bản thân vừa mới gả vào Vương phủ, chỉ có chút sắc đẹp, đã nghĩ làm cho Tiêu Đạc phế bỏ Vương Phi căn bản không có khả năng! Mình cũng sẽ không si tâm vọng tưởng, Đoàn Vương phi không có nhi tử, sau đó mình mà nhanh chóng sinh ra nhi tử, có thể sẽ bị nàng cướp mất. Tuy nói là vậy, nhưng chuyện đầu tiên Đoàn Vương phi làm là bóp chết mình.

Dù sao cả đời còn dài lắm.

Chuyện tương lai, thật đúng là không ai nói được.

Cục diện trên triều bây giờ, không riêng việc Thái Tử Tiêu Anh chiếm đích trưởng, còn có vấn đề lẫn lộn, sau lưng có Phạm gia phủ Phụ Quốc Công và Phạm Hoàng Hậu làm chỗ dựa, ở trong mắt mọi người là người kế vị vững vàng. Nhưng ai có thể dự đoán được, không đến mười năm, Thái Tử và đám người Túc Vương, từng người sẽ thua trong cuộc đấu tranh trong cung đình này đây.

Sự tranh đấu giữa mình và Đoàn Vương phi chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi.

Về phần Tiêu Đạc, giả sử người không muốn mình sống ở kiếp trước là hắn? Nếu như là sự thật...

"Đang suy nghĩ gì đây?" Tiêu Đạc hỏi.

Phụng Loan im lặng không lên tiếng.

"Vương Gia, Trắc phi..." Bên ngoài vang lên tiếng của Bảo Châu.

"Cút ra ngoài!" Tiêu Đạc nghe là thấy phiền, cảm thấy nha hoàn thường xuyên lắc lư trước mặt này vô cùng chán ghét, "Chủ tử không cho gọi mà cứ luôn ồn ào, ai cho người là gan đó? Cút ra."

"Không phải." Bảo Châu cắn răng, ủy khuất nói: "Phượng Nhị phụ nhân đến rồi."

"Mẫu thân đến hả?" Phượng Loan kích động muốn đứng dậy, uốn éo, liền là hét thảm một tiếng. "Á! Eo của ta!" Bị Tiêu Đặc đỡ nằm xuống lại, thấy hân tưng nức, nhỏ giọng giải thích, "Ta quên mất, không phải cổ ý mà."

Tiêu Đặc trừng nòng, "Nằm cho tốt vào."

Chân thị kéo cao búi tóc bước vào cửa, ước chừng là vì cố ý biểu hiện thân phận nhạc mẫu, nên mặc áo màu tím sẫm, kết hợp với váy nâu thêu hoa đào. Tuy nói có vẻ thành thực hơn mấy tuổi, nhưng vẫn không che giấu nổi sự sáng chói của bà, đây là một vẻ đẹp có cảm giác tràn đầy giống như sóng nước dao động, thật sự là bảo quang lưu chuyển, hoạt sắc sinh hương.

Đây là lần đầu tiên Tiêu Đặc nhìn thấy nhạc mẫu của mình.

Suy nghĩ đầu tiên đó là, nhạc mẫu thực sự là..., nữ nhân trong nữ nhân.

Không khỏi giương mắt nhìn Phượng Loan, Tiểu Kiều Kiều của mình chỉ cần điều dưỡng thêm vài năm, thân hình, gương mặt nảy nở, còn có tuổi trẻ đáng yêu xinh đẹp, vậy thật sự là kinh thành đệ nhất mỹ nhân rồi. [anh háo sắc]

"Xin chào Vương Gia." Chân thị cúi người, không nói nhiều, liền tới trước vấn an nữ nhi bảo bối của mình.

Tiêu Đặc lại bị lạnh nhạt lần nữa, sờ sờ mũi, "Các người trò chuyện với nhau đi." Thừa cơ đi ra ngoài lảng tránh, tự an ủi mình, nhạc mẫu là trưởng bối nên làm vậy thì cũng đúng.

Chân thị mới không thèm để ý đến con rể Vương Gia, nếu không phải lo nữ nhi bị người làm khó, ngay cả chào hỏi cũng lười đó. Lúc này, trong mắt trong lòng đều chỉ có nữ nhi, "Nghe nói con bị ngã trúng thất lưng, rốt cuộc chuyện là sao?"

Khương ma ma ở phía sau cố gắng nhảy mắt liên tục, ý bảo bớt phô trương một chút.

Phượng Loan hiểu rõ tính tình của mẫu thân, nào dám nói mình bị gãy xương? Chỉ ừ ừ nói: "Từ trên bậc thang té xuống, bị khối đá làm trầy da, bây giờ vẫn còn rất đau."

Chân thị vén áo trong của nàng lên xem, thấy có dán thuốc ở trên lưng, nhưng thật ra nhìn không biết là gãy xương, cho nên chỉ nghĩ nữ nhi nói lời thoái thác. Mặc dù như vậy, cũng oán trách, "Ta nghe nói, con vì cứu Vương Phi mới bị ngã." Chỉ vào trán nữ nhi, "Lần sau đừng có làm như thế nghe chưa? Có việc gì thì nhớ trốn xa chút."

Đoan Vương phi cái gì, mằm mọng trong bụng bộ quý giá lắm sao? Làm hại nữ nhi bảo bối của mình bị thương!

Phượng Loan ngượng ngừng cười, "Sao có thể còn có lần sau?"

Mình cũng không phải người ngu, về sau thấy phụ nữ có thai phải đi đường vòng thôi, đầu óc không bao giờ phát sốt cứu người nữa, giờ phải tỉnh dưỡng ba, bốn tháng, chờ tỉnh dưỡng xong, chắc Đoan Vương phi hẳn là sinh rồi.

Là nam hay là nữ, là trứng vàng hay trứng bạc, cũng không liên quan tới mình.

Chân thị nhỏ giọng hỏi: "Vương Gia đối đãi với con có được không?"

"Tốt vô cùng." Trước mặt mẫu thân, Phượng Loan chỉ có thể nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu, hơn nữa kiếp này Tiêu Đặc xác thực đối với mình cũng không tệ lắm, tạm thời không có nhiều tật xấu.

Chân thị lại dặn dò nữ nhi, "Với nữa, con còn nhỏ tuổi, đừng chiều theo tính của nam nhân. Bọn họ đều là chỉ lo sung sướng của bản thân, đem người ta ép buộc cho hồng, tương lai chịu thiệt cũng không có chỗ để than."

"Này..." Phượng Loan thấy hơi xấu hổ, "Chúng con còn chưa có viên phòng đó."

"Còn chưa viên phòng?!"

"Mẫu thân người đừng la to thế." Phượng Loan đại khái đem sự việc 'ngoài ý muốn' khi vào phủ kể ra, "Đều là vừa vận không khéo, mọi chuyện cứ như vậy xảy ra." Lại chỉ hông của mình, "Trước mắt, tạm thời là phải mất mấy tháng nữa đây."

Chân thị nhìn nữ nhi, vẻ mặt cổ quái, "Con không muốn cùng hán viên phòng?" Tuy nói để nữ nhi đi làm Trắc phi, đối với Tiêu Đặc thật là có hơi bất nể, nhưng vẫn nhìn không được khuyên nhủ, "Con có muốn gây chuyện, cũng không thể quá mức. Dù sao con đã là Trắc phi của hán, trốn được nhất thời, làm sao trốn được cả đời? Hơn nữa, cái gọi là đầu giường cãi nhau cuối giường làm hòa, cuối giường làm hòa thế nào? Không phải là nam nữ cùng nhau hoan ái hay sao? Chuyện này con đừng tùy hứng"

Phượng Loan bị bà nói đến không biết nên khóc hay cười, giải thích: "Cũng không phải, chỉ là không muốn hán lấy được quá dễ dàng thôi."

Đổi lại là mẫu thân khác, nhất định sẽ răn dạy nữ nhi ngôn ngữ phải đàng hoàng, nhưng Chân thị cùng mẫu thân của người khác không giống nhau, nghe xong lời này ngược lại hoàn toàn đồng ý, "Đúng vậy, nam nhân chính là ăn trong nồi nhìn trong bát, càng ăn không được thịt, mới càng nhớ thương, càng

cảm thấy thơm ngon." Nên chỉ cười dạn dỏ vài câu, "Nhưng con làm vừa thôi, nếu quá sẽ đem dây thừng kéo căng."

Phượng Loan cười hi hi nói: "Được, con nghe mẫu thân."

Chân thị lại nói: "Con còn phải mất thêm vài tháng để hấn không cho vào thân được, chỉ được nhìn, chẳng phải hấn sẽ sốt ruột? Sau đó bốc hỏa phải đi tìm nữ nhân khác rồi." Hừ một tiếng, "Cho nên nha, khoảng hai ba ngày hãy cho hấn nếm thử chút ngon ngọt, làm cho hấn nhớ thương, mới có thể bỏ vào trong lòng cả ngày lẫn đêm."

Phượng Loan nghe được cười đến rung đau cả thất lưng, "Ồ..." Không dám cười to nữa.

"Con hãy chú tâm nghe ta nói." Về mặt Chân thị như người từng trải, nghiêm túc dạn dỏ, "Nữ nhân nha, bộ dạng tốt đó là một tiện nghi lớn nhất, bất quá chỉ như vậy còn chưa đủ, còn phải nhớ kỹ ba điều." Bà giơ ra ba ngón tay tính tể, "Chính là yêu không nhẽo, yêu cười, yêu xinh đẹp."

"Yêu không nhẽo, nữ nhân mà không làm nũng, vậy không thể coi là nữ nhân."

"Yêu cười còn quan trọng hơn. Con nghĩ lại xem, nam nhân ở bên ngoài làm lưng vất vả cả ngày..." Bà gắt một cái "Phi! Không tính cái loại như phụ thân của con." Sau đó tiếp tục nói: "Ai về nhà mà không thích nhìn khuôn mặt tươi cười? Ai mà muốn nhìn về mặt khóc tang? Cho nên trăm ngàn lần không thể luôn ủ rũ, nhớ phải cười, chỉ có dụ dỗ cho nam nhân vui vẻ, mới có thể thành chính sự."

Phượng Loan một mặt cười, một mặt gặt đầu, chờ mẫu thân tường tận nói ra.

"Cuối cùng là nói yêu xinh đẹp." Chân thị sửa sang lại y phục, động tác tao nhã, "Một nữ nhân, không phải nói dung mạo con đẹp là xong, chính là trang điểm, cũng chính là muốn nhan sắc thường xuyên đổi mới. Nam nhân nha, mặc cho con là tiên trên trời, cả ngày đặt ở trong nhà nhìn suốt ngày lẫn đêm, lâu cũng thấy ngán, cứ hai ba ngày con phải thay đổi mới mẻ đa dạng. Làm cho hấn cưới một lão bà, cảm giác giống như cưới được một trăm người, mặc cho bên ngoài bao nhiêu oanh oanh yến yến, cũng không bằng vợ đẹp trong nhà."

"Ha ha..." Phượng Loan nhin không được lại cười ha ha, đỡ thất lưng, "Vậy mẫu thân không phải có một trăm nữ nhi rồi."

"Phi!" Chân thị gắt một cái, "Đang nói nghiêm túc với con đó."

Phượng Loan vừa cười vừa nói: "Dạ, nữ nhi đều ghi tạc trong lòng."

Chân thị nói một đồng lời, khát nước, nâng ly trà lên uống hai ngụm, "Mùi vị quá kém, không bằng nhà chúng ta." Sau đó buông ly trà lại nói: "Bất quá trong lòng con cũng hiểu được, mặc kệ cố gắng thế nào, nam nhân đều ham ăn không biết no. Ngán vạn lần không cần bởi vì nam nhân mà thương tâm, nhớ rõ bản thân mình sống được vui vẻ, mới là quan trọng nhất."

Đạo lý này Phượng Loan cũng hiểu, cũng có thể lĩnh hội.

Nàng mỉm cười, "Được, con nhớ kỹ rồi."

"Còn có." Chân thị ho khan một cái, khó có lúc bà cũng ngưng ngưng, nhỏ giọng, "Còn có một chuyện quan trọng hơn." Tỉ mỉ nói thầm bên tai nữ nhi, lời nói nhỏ nhẹ, lại đơn giản, khoa tay múa chân, nói gần nửa canh giờ, còn chưa nói hết, "Con trước nhớ kỹ nhiều đó, về sau ta sẽ tìm cơ hội nói cái khác."

Phượng Loan nghe xong mặt đã đỏ lên hết, gần như nhò ra máu, tiếng nói nhỏ như muỗi, "Không cần, đủ, đủ rồi."

"Con đừng có mắc cỡ! Chỉ biết thẹn thùng, biết bao nhiêu chính thể hiền lành đã hồ đồ phải cam chịu chết thối đấy." Về mặt Chân thị chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, chỉ chỉ nữ nhi, "Ta nói này, về sau con nên tỉ mỉ lĩnh hội liền biết ngay." Bà hừ lạnh một tiếng, "Dựa vào cái gì? Làm cho bọn nam nhân sáng khoái xong rồi, chúng ta còn chưa được thoải mái? Không bằng thông minh học hỏi một chút, hấn vui sướng thì con cũng vui vẻ, khiến cho hấn về sau hưởng qua liền quên không được."

Phượng Loan quần bách nói: "Biết, biết rồi."

Chân thị tự có tính tình của bà, cười lạnh, "Nam nhân không xem nữ nhân chúng ta là người, sao chúng ta không đổi lại? Chỉ xem bọn họ là chó con, mèo con, cho hưởng ngon ngọt lại dễ dàng thật tốt, về sau muốn sai khiến làm sao thì sai khiến như vậy! Thế này mới không uổng công làm nữ nhân, không uổng công sống cả đời trong nhân thế này."

Bà vốn có dung mạo cực đẹp, tính tình còn kiêu ngạo, lại quyến rũ, trong mắt còn mang vài phần xem thường thế tục bừa bãi.

---- có một loại ánh sáng tuyệt đẹp gần như làm cho người ta chấn động cả hồn phách.

Phượng Loan nhìn mẫu thân, lại nghĩ tới người phụ thân bệnh tật không hề có trách nhiệm, nghĩ tới Cung di nương, còn có Phượng Trinh Nương và Phượng Thế Kiệt, chỉ cảm thấy cả đời này của mẫu thân thật sự bị phụ bạc rồi.

Thậm chí trong nháy mắt, đã không còn oán hận mẫu thân và 'người kia' qua lại với nhau.

Cũng không thể để mẫu thân chịu uất ức cả đời đúng không? Giống như mẫu thân như vậy, đó là sai, đó là có tội, cũng có thể cả đời oanh oanh liệt liệt, mà không phải trải qua cuộc đời đầy nước mắt và ai oán.

Còn mình thì sao? Cũng giống như mẫu thân nói, sống thật tốt, cả đời mưu cầu mặc sức vui sướng thôi.

Những ngày kế tiếp, Phụng Loan trải qua an tĩnh và yên bình.

Bởi vì cần dưỡng thương, mỗi ngày đều ở trong>Noãn Hương Ổ. Đoàn Vương phi, Miêu phu nhân và Ngụy thị đều đến thăm hỏi qua, nhưng Phụng Loan chỉ gặp Đoàn Vương phi, người khác thì kêu Khương ma ma lấy lý do "Bị thương nặng, ngày nào cũng mệt rã rời" để đuổi khách. Tương Trắc Phi đến sau mọi người, chẳng phải tình cảm gì, chỉ làm bộ đến thăm dò một chút, bất quá cũng không có gặp mặt.

Mỗi ngày Phụng Loan chỉ có nằm, nằm thẳng, nằm nghiêng, ăn uống tung bưng, một ngày uống năm, sáu bữa canh đại bổ, sau đó gặp Tiêu Đặc, phần lớn thời gian đều trải qua với Đa Đa. Cứ như thế qua một tháng, cả người đều tròn thêm một vòng, đôi ngực nhỏ cũng đặc biệt to hơn, giống như bột nở phát động vậy.

Khiến cho Tiêu Đặc lần nào cũng không nhìn được phải nhìn thêm vài lần, mắt nhìn thèm đến muốn ăn, "Ừm, rất tốt." Về mặt của hắn thành thật, "Trước kia người rất gầy, nữ nhân phải châu tròn ngọc sáng mới tốt, chúng tò có phúc khí."

Phụng Loan âm thầm xi vả, đừng tưởng rằng ta không biết Đoàn Vương Điện hạ người nghĩ gì.

Những ngày gần đây, Tiêu Đặc luôn nhìn không được nói dông dài, "Eo của người chắc cũng đỡ nhiều rồi? Ừm..., hay cứ nuôi thêm hai tháng nữa để bảo đảm, đừng có lần qua lần lại, nếu bị gì nữa thì chỉ có mất nhiều hơn được."

Phụng Loan vừa nghe hắn nói chẳng ra đâu với đâu, nhìn không được liếc nhìn khinh thường, cái gì gọi là đừng có lần qua lần lại rồi nếu bị gì chứ hả? Đứng là đồ hạ lưu! Đầu óc của tên nam nhân này, chẳng lẽ cùng món đồ phía dưới kia giống nhau? Làm ra từ một loại chất liệu? Sao mà cả ngày chỉ biết cân nhắc chuyện đó thôi vậy.

"Vương Gia!" Tiếng của nha hoàn ngoài cửa có vẻ nôn nóng, chạy nhanh vào báo: "Kiềm Gia tỷ tỷ cho người tới nói, có tin tức quan trọng gửi đến thư phòng, mời Vương Gia qua đó ngay."

Tiêu Đặc rút tay đang để trên khối bông tròn mềm mại về, đứng lên nói: "Chắc là có chuyện, tối nay ta sẽ quay lại xem người."

Đến Ngô Trúc U Cư, đã thấy tâm phúc phụ tá chờ ở thư phòng.

"Chuyện gì?" Tiêu Đặc hỏi.

Sắc mặt Thạch Ứng Sùng vô cùng nghiêm túc và nặng nề, giống như mưa gió bão táp, sấm đánh rầm rầm, hạ thấp giọng nói: "Anh Thân Vương ở trên chiến trường trúng tên, chết ngay tại chỗ!"

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Hoàng Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Năm nay có nhiều việc lạ (1)

Anh Thân Vương chết trong mưa tên.

Cùng chết với ông, trừ bỏ những tướng sĩ hy sinh trên chiến trường, còn có con trai trưởng duy nhất của ông. Ông có nhiều con, nhưng con trai trưởng cũng chỉ có một, bốn người còn lại đều là thứ xuất. Tin tức này về sau truyền tới Kinh Thành, Anh Thân Vương phi hét thảm một tiếng, "Không!", sau đó phun ra một ngụm máu lớn, hôn mê bất tỉnh.

Lần này phủ Anh Thân Vương cực kỳ rối loạn.

Anh Thân Vương và Thế tử đều chết hết, còn lại bốn người con vợ kế lâm vào đại chiến đoạt vị, bởi vì tuổi không kém nhau nhiều lắm, tất cả đã trưởng thành cưới vợ sinh con, ai cũng không chịu nhường ai. Căn bản không có người nào lo đến việc phụ thân và đích trưởng huynh đã chết, chỉ lo vội vàng đi lôi kéo thế lực chung quanh, muốn giành cho được tước vị Thân Vương vào tay!

Thời gian không đến vài ngày, trước sau phủ Anh Thân Vương đã gây ra một số lời gièm pha, cái gì mà lão Nhị chiếm đoạt dân nữ, cái gì mà lão Tam hành hung nô tài, lão Tứ và lão Ngũ thì ở nhà đánh nhau.

Được rồi, chuyện xưa mới mẻ hiếm có được các tiểu nhị kể không hết.

Hai tỷ đệ Tương Thân Vương và Ly Áp Trưởng Công Chúa, cùng tới phủ Anh Thân Vương khuyên giải, kết quả chẳng những không khuyên giải thành công, ngược lại còn bị bọn cháu trai náo loạn đến về mặt đều thất vọng. Anh Thân Vương phi bệnh không thể rời giường, không có người xử lý công

việc, đặc tội thân thích cũng không cần biết, toàn bộ phủ Thân vương náo loạn rồi ren lung tung.

Đằng sau, có vài người tố cáo phủ Anh Thân Vương, tội danh không ngừng được nêu ra.

Hoàng Đế nhìn tấu chương chồng chất như núi, tội danh tầng tầng lớp lớp, không khỏi tức giận lôi đình trách mắng: "Không đề ý đến phụ thân đã chết và mẹ cả mang bệnh, đám con của phủ Anh Thân Vương đều bất hiếu, không đề ý huynh trưởng, bất kính với phép tắc. Một đám bất hiếu vô liêm sỉ, trong mắt chỉ có tước vị, không hề có phụ mẫu huynh trưởng trong mắt, làm sao thừa kế tước vị được?"

---- thế là hạ chi, tước đoạt tước vị phủ Anh Thân Vương.

Lần này đám con cái của Vương phủ đều tròn tròn mắt.

Ly Áp Trường Công Chúa tức không nhịn nổi, muốn tiến cung tìm Hoàng Đế lý luận, lại bị Tương Thân Vương đúng lúc đuổi tới khuyên can, "Đại tỷ, chẳng lẽ ngươi còn không rõ? Mong của Tiểu Loan, ứng nghiệm rồi."

"Nhưng Đại đệ cũng đã chết!" Ly Áp Trường Công Chúa trong mắt đầy bi phẫn, nước mắt chảy ra, "Đừng cho là ta ngốc, đoán không ra Đại đệ chết như thế nào?!"

"Đại tỷ!" Tương Thân Vương sợ tới mức liên tục xua tay, "Lời này nói một lần trước mặt đệ thôi, sau này bất luận ở nơi nào cũng không thể nói ra." Hắn cũng đã hơn năm mươi tuổi, lại không giống ca ca năng chinh thiện chiến, hướng hồ chết ở chiến trường, sớm đã nản lòng, "Lúc trước Phụng gia biểu đệ khuyên nhủ chúng ta là đúng. Chúng ta lại không thể thật sự căng cò đi mưu phản, trừ phải cúi đầu với Hoàng Thượng, còn có thể thế nào đây? Đều do đại ca cố chấp, không nên thế hiện..."

"Rốt cuộc ngươi còn có lương tâm hay không?" Ly Áp Trường Công Chúa lớn tuổi nhất, được bảo dượng tốt, thoát nhìn không giống như tỷ tỷ mà là muội muội hơn, bà nhũn nhặn, lạnh lùng nói: "Cái gọi là công cao chấn chủ, Hoàng Thượng lại có thể dùng thủ đoạn thấp hèn bức hèn bức này để đối phó với thân tử, hần còn có lý lẽ sao? Hướng hồ Đại đệ đều đã chết, hần còn không buông tha, còn muốn lấy đi tước vị phủ Anh Thân Vương, đây là muốn chém tận giết tuyệt!"

Tương Thân Vương khóc lóc nước mắt nói: "Chúng ta còn có biện pháp nào đây."

Ly Áp Trường Công Chúa oán hận cười lạnh, "Tước vị của hai người các ngươi, là năm đó tự mình Phụ hoàng phong cho, Hoàng thượng có tư cách gì đoạt tước? Hừ, hần không sợ Phụ hoàng bỏ ra từ trong lăng mộ, nửa đêm tìm hần thanh toán à!" Hung hăng gắt một cái, "Bỉ ôi! Chẳng qua nhận Phạm thị làm mẹ, ý vào có Phạm gia là chỗ dựa, mới đoạt đi giang sơn của Đại đệ, bây giờ còn không tha cho mọi người."

"Đại tỷ, xem như đệ xin người." Tương Thân Vương khóc một hồi, khuyên nhủ: "Ta đã già rồi, không muốn náo loạn nữa đâu." Ôn ào thế nào? Mưu phản cũng cần có tiền vốn, "Đại ca và cháu trai đã chết, còn lại chỉ có vài đứa con thứ, có thừa kế tước vị hay không, cũng không liên quan đến chúng ta."

Ông liên tục xua tay, "Sau này khép nép sống cho thật tốt thôi."

"Vậy cứ để Đại đệ chết vô ích sao?" Ly Áp Trường Công Chúa tức giận nói.

"Đại tỷ." Tương Thân Vương tận tình khuyên bảo bà, "Ngươi không vì cái gì khác, không vì hai lão già chúng ta suy nghĩ, cũng phải vì bọn con cháu mà suy nghĩ một chút. Chẳng lẽ muốn mọi người cùng nhau chôn chung, cùng đi xuống dưới đó đoàn tụ? Ông thờ dài thườn thượt, sâu kín nói, "Ta chỉ muốn sống cho qua ngày đến cuối đời..."

Ngày hôm sau, Tương Thân Vương dâng lên tấu chương, nói là bản thân mình lớn tuổi sức yếu, những năm gần đây nhiều bệnh, không thể đảm đương nổi chức quan, cầu xin Hoàng Đế chấp thuận cho cáo lão, sau này có thể ở nhà dưỡng già là tốt rồi.

Hoàng Đế không nói hai lời liền đồng ý.

Hai người Anh Thân Vương và Tương Thân Vương như đại họa trong đầu, giống một hòn đá lớn đè ép hần cả nửa đời người.

Chỉ là tấu chương của Phụng Uyên, vẫn còn do dự.

Hiện nay, Anh Thân Vương kiêu ngạo đã chết, nhưng không có tội danh gì, hiển nhiên không thích hợp để truy cứu tiếp nữa, mà Tương Thân Vương vừa mới cáo lão từ quan, ---- nếu mình lại gây khó dễ cho Phụng gia, ngược lại có hơi quá đáng.

Huống chi Phụng gia đối với hoàng quyền cũng không có uy hiếp gì, có vinh quang thì cũng chỉ là thân tử thôi.

Dù sao Anh Thân Vương và Tương Thân Vương một chết một bỏ đi, Phụng gia cũng không thể cứu vãn, như vậy Phụng Uyên có làm quan hay không, cũng không ảnh hưởng đến đại kế của mình. Và lại, năng lực làm việc của Phụng Uyên vẫn rất tốt. Thân tử như vậy, trừ bỏ vạn bất đắc dĩ, thật sự không cần thiết bỏ đi.

Còn có một chút chính là, nếu Phụng gia ngã xuống, sẽ đánh vỡ cân bằng giữa Phụng, Phạm, Mục, Tàn, tứ đại gia tộc.

Chuyện này đối với việc củng cố hoàng quyền ngược lại là bất lợi.

Trước mắt Hoàng Đế vô cùng đặc ý, tâm tình khoan khoái, cuối cùng quyết định tình không nên động, để chuyện Anh Thân Vương và Tương Thân Vương qua đi, mới là quyết sách sáng suốt nhất.

Cho nên tấu chương của Phụng Uyên bị đổi thành "Đoạt tình", không chỉ có như thế, còn vì Anh Thân Vương và Thế tử làm đại tang sự, dù sao mọi người đã chết, nếu nói ân huệ vinh hiển bất quá là một hồi náo nhiệt thôi.

---- sự tình xảy ra quá bất ngờ.

Phụng Loan tuyệt đối không ngờ rằng, kiếp này hướng đi lệch lạc lớn như thế! Anh Thân Vương đã chết, Tương Thân Vương từ quan, Đại Bá Phụ lại có thể bị đoạt tình, vẫn giữ chức quan ban đầu! Phụng gia trừ bỏ hy sinh một Thái Phu nhân, thế nhưng lông tóc không tổn hao gì, từ trong cơn gió lốc chính trị thoát ra!

A, mình cũng xem như là một nửa hy sinh.

Hoặc xem như là đầu tư? Ha ha, trong lòng Phụng Loan cười lạnh, chỉ sợ hiện tại Đại Bá Phụ rất muốn ăn mừng, Phụng gia một thiệt hại đều không có, nếu biết đã đầu tư đúng chỗ, phỏng chừng nằm mơ ông ta cũng có thể cười đến tỉnh!

Bất quá nghĩ lại, tình huống dưới mắt đối với mình cũng có chỗ tốt.

Vốn đang tự cân nhắc, Anh Thân Vương khó tránh khỏi nguy hiểm, cho dù không có chuyện, chức quan của Đại Bá Phụ không còn, như vậy Phụng gia rõ ràng là ở thế bại. Đến lúc đó, Tiêu Đặc không chắc sẽ vắng vẻ mình, hoặc chỉ xem như một thứ đồ chơi, các cơ thiếp khác, đặc biệt Đoàn Vương phi và Tương Trắc Phi, chắc chắn sẽ không để mình vào mắt, sau này là rất khó sống.

Không nghĩ tới, hiện tại mình vẫn còn là tiểu thư phủ Phụng Quốc Công.

Khương ma ma ở bên cạnh thở dài, oán giận nói: "Trắc phi nói xem, tại sao xui xẻo như vậy? Đang tốt lành, Anh Thân Vương phải khai hoàn trở về mới đúng, tại sao bị trúng tên? Trong phủ còn đi tranh giành, khiến cho bị đoạt mất tước vị, Tương Thân Vương bên kia còn từ quan, chắc chắn..., thật sự là họa đến dồn dập."

Phụng Loan nhẹ nhàng lắc đầu, kiếp trước Phụng gia mới là họa đến dồn dập.

Khương ma ma thấy nàng lắc đầu, còn tưởng rằng nàng đang vì Anh Thân Vương và Tương Thân Vương thở dài, không khỏi nói: "Nếu nói đến tình cảm thân thích, Trắc phi còn phải gọi hai người bọn họ là biểu thúc đây." Còn nói đến Ly Áp Trường Công Chúa, "Tình tình Trường Công Chúa nổi danh cương trực, lần này sợ là bị chọc tức nhưng sao động tĩnh gì đều không có thấy."

"Được rồi." Phụng Loan khoát tay áo, "Sau này ma ma đừng lại nhai những thứ này nữa."

Ba huynh muội Anh Thân Vương đúng là thân thích của Phụng gia, nhưng nói thật, Phụng gia cũng không có chiếm tiện nghi của bọn họ, kiếp trước ngược lại bởi vì bọn họ mà bị liên lụy, khiến cho cả nhà mang tội tịch biên chết thảm trọng! Bản thân mình đối với bọn họ cũng không có hảo cảm gì, chết rất tốt, đỡ phải nhảy nhót tung bưng, làm mình phải lo lắng đề phòng, sống không yên ổn.

Đến buổi chiều, Tiêu Đặc còn lại đây an ủi hai câu, "Bên ngoài đang loạn, ngươi đừng nghe theo rồi nổi giận."

Đôi mắt sáng ngập nước của Phụng Loan nhìn hấn.

Phụng gia phủ Phụng Quốc Công không có ngã, cho nên hấn mới đối đãi với mình như lúc trước, thậm chí đến an ủi mình, sợ mình bởi vì chuyện tình của Anh Thân Vương mà hao tổn tinh thần. Nếu lần này Đại Bá Phụ thành công từ quan, chỉ sợ..., hấn lại có sắc mặt khác đi? Nhớ tới kiếp trước hấn quyết tuyệt thế nào, thì hơn phân nửa là vậy rồi.

Tiêu Đặc nhìn nàng, "Choáng váng sao? Ngơ ngác nhìn bồn vương vậy."

Phụng Loan cười ra tiếng, "Bởi vì bộ dạng của ngươi đẹp mặt chứ sao." Dù sao lời hay không cần tiền mua, dễ dàng hấn vui lên, tựa như lời mầu thân nói vậy, xem như chó con, mèo con mà chơi là được.

Quả nhiên, trong mắt Tiêu Đặc hiện ra chút ý cười sáng ngời, "Hôm nay cái miệng nhỏ của ngươi thực ngọt, ăn mật rồi hả?"

Hấn nói xong, trong lòng không khỏi xúc động.

"Để ta nếm thử xem."

Phụng Loan giờ tay ngăn lại miệng của hấn, nhưng làm sao có thể thật sự chống đỡ được? Đoàn Vương Điện hạ ăn không được thịt, nếu một chút đường cũng không thể thì làm sao được! Nàng càng chần, ngược lại càng kích thích người nào đó hưng trí, người ta không nếm cái miệng nhỏ, lạt bất lầy ngón tay mảnh khảnh trắng nõn của nàng, sau đó..., bỏ vào miệng mình.

"A, người như thế nào..."

Ánh mắt của hắn nóng rực, phảng phất có một đám lửa cháy hừng hực như đang nhảy múa.

Đoan Vương Điện hạ bắt đầu mút lấy từ ngón tay út, trước tiên chỉ mút phần nửa, sau bỏ hết vào miệng, giống như bên trên thật sự có đường vậy, mút vào ngon ngọt. Sau đó lại cho thêm một ngón vào, ừm..., cứ như vậy, nhấp nháp từng chút một mới tuyệt diệu làm sao, sau đó, hắn bắt đầu liếm láp lòng bàn tay.

Phượng Loan bị hắn làm cho cả người tê tê dại dại, còn có chút ngứa, lập tức nhanh miệng hừ hừ nói: "Đừng quấy nữa, a..., sao ngươi lại giống Đa Đa vậy chứ?"

Lần này đúng là chọc vào phiền toái lớn rồi!

Sắc mặt của Tiêu Đặc so với hiện tại càng đen, khụ khụ..., dùng đũa nôi để hình dung cũng không đủ, ít nhất phải là mực đậm đen mới được. Hắn thật sự tức giận, "Ngươi đem bốn vương so sánh với chó?! Ngươi dám lặp lại lần nữa coi!"

Biến thành người khác, đã bị uất ức từ sớm rồi.

Phượng Loan nói xong cũng hối hận vô cùng, nhìn lại vẻ mặt của hắn, kiếp trước đối với tính tình của hắn rất hiểu rõ làm sao không biết hắn thật sự tức giận? Làm sao bây giờ, lúc này giải thích thế nào cũng không được, càng tỏ càng đen!"

Nàng quýnh lên, chỉ có thể xuất ra một chiêu mà mẫu thân truyền thụ trong bí kíp, ---- ngẫu nhiên chủ động!

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Hoàng Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Năm nay có nhiều việc lạ (2)

Phượng Loan vươn tay ra, kéo Tiêu Đặc đến trước mặt mình, nhắm mắt lại chủ động hôn lên. Bằng vào trí nhớ của kiếp trước và kinh nghiệm, sờ soạng tìm kiếm một chút, cái lưỡi thơm tho mùi vị ngọt ngào mềm mại, trơn như con cá nhỏ, thỉnh thoảng chạm lên ngọn lửa sáng rực sâu trong thân thể Tiêu Đặc.

Hắn làm sao còn nhớ được tức giận? Gặp phải quyến rũ như thiêu đốt ngọn lửa dục vọng như vậy, chỉ hận không thể hút cả hồn nàng.

Chốc lát sau, Tiêu Đặc liền cúi đầu thờ dõc, "Đại Bảo Bối, Kiều Kiều ngoan..." Ánh mắt của hắn sáng quắc nhìn nàng, mang theo vài phần hi vọng, khăn khăn nói: "Nếu không..., ngươi nằm đừng nhúc nhích, chúng ta thử xem?"

Thế này Phượng Loan mới phát hiện đã chơi ra lửa rồi.

"Nhưng eo ta còn đau." Nàng nhỏ giọng thăm thi, thật sự không phải là vì muốn cự tuyệt dục vọng, mà là lo lắng cho vết thương trên lưng mình, bị gãy xương không phải là chuyện đùa, "Làm hông eo ta, thì thế nào?"

"Còn ta, còn ta làm sao bây giờ?" Tiêu Đặc oán giận hỏi.

Phượng Loan đỏ mặt cười, lấp bắp nói: "Không được, ngươi, ngươi, ngươi..., ngươi đi tới phòng người khác đi."

Tiêu Đặc đem trường bào 'phạch' vén lên, lộ ra phía dưới chống lên cái lều trại, đỏ hồng mắt hỏi nàng, "Ngươi cảm thấy ta như vậy có thể đi đến phòng người khác sao? Đồ không có lương tâm, đem người đốt ra lửa rồi lại mặc kệ." Hô hấp của hắn dồn dập, không thèm quan tâm còi đại lung ngọc ra, đập cửa, "Tất cả rút xa một chút!"

Về mặt Phượng Loan kinh hãi, "Ngươi muốn làm thật?!"

Tiêu Đặc nói lỏng quần dài tơ lụa màu tím, bắt lấy tay nàng, oán hận cắn răng, "Bốn vương cũng không phải là người không có lương tâm." Đem tay ngọc nhỏ dài đưa vào trong quần, thờ dõc nói: "Nghe lời, cho ta mượn tay dùng một chút."

Nếu đổi lại là Trương thị, Miêu thị, Ngụy thị, khẳng định đã sớm mặc kệ, trực tiếp dè ra rồi.

Nhưng với Kiều Kiều, vừa đáng yêu vừa mềm mại, giống như Đại Bảo Bối vậy, rốt cuộc vẫn là đau lòng và luyến tiếc.

Hắn kéo tay nàng tới cầm tiểu Đoan Vương Điện hạ. Không biết là duyên có gì, bị nàng đụng vào, huyết mạch lập tức càng tăng thêm sôi sục. "Kiều Kiều, ngươi thật đúng là khắc tinh trong số mệnh của ta mà..." Hắn ở trên giường trúc tĩnh ý miên mang. Lời nói, ám muội mà kiều diễm, nhưng không thấy được đáy mắt thương tâm chột lóc lên của nàng, ngọn lửa dục vọng đã che dấu hết thảy.

Tĩnh và dục, yêu và oán, hỗn loạn mê ly đan vào với nhau.

Từ ngày đó bị Phụng Loan so sánh với Đa Đa, về sau mỗi lần Tiêu Đặc thấy Đa Đa, ánh mắt đều không tốt, Đa Đa cũng sâu sắc cảm nhận được phản ác ý này. Thời gian lâu dài, Đa Đa hiểu được, nam nhân mặt lạnh ghen tị mình được sủng ái, không thích mình, cho nên hấn mà đến gần, thì phải bỏ chạy trốn đi thật xa.

Chờ Tiêu Đặc vừa đi, Đa Đa ở sau lưng sửa "Gâu, gâu", tỏ vẻ rất bất mãn.

Mỗi lần Phụng Loan đều bị chọc cười to không thôi.

Khương ma ma cũng buồn cười, trách mắng Đa Đa: "Người sửa bậy sau lưng Vương Gia, nếu bị nghe thấy, sẽ đem người làm món lẩu thịt chó đó."

Đa Đa liền úy khuất "Gào gừ", chạy đi tìm chủ nhân làm nũng.

Phụng Loan nằm hơn một tháng, hiện tại có thể ngồi không thành vấn đề, chỉ là không dám dùng sức, cũng không dám tùy tiện xoay người. Nhưng Đa Đa rất biết điều, đã sớm theo bậc thang nhỏ đặc chế nhảy lên giường, dù sao Tiêu Đặc đi rồi, ra sức nhảy cũng không có người quản.

Sau đó nó đứng ở trên giường mỹ nhân, "Gâu gâu" không ngừng sửa, muốn chủ nhân ôm.

Phụng Loan kéo nó tới, Đa Đa mới hơn một tuổi, vô cùng xinh xắn, cân nặng không cần nói đến. Tí mi vuốt ve bộ lông vàng của nó, tiểu tử kia hí mắt, râm rì, bộ dáng rất là hưởng thụ.

Nhỏ bé lại nhu thuận, làm cho người ta nhìn thấy đã mềm lòng.

Phụng Loan chơi đùa một lúc lâu, mới đem nó thả lại trên giường mỹ nhân, "Ngoan nha, tự người chơi đi."

Trước mắt đã đến tháng tám, thời tiết mùa thu mùi hoa kim quế tung bay theo gió thật dễ chịu.

Bảo Châu nói: "Cây hoa quế ở phí sau Noãn Hương Ổ của chúng ta nở rồi. Mặc dù nhỏ, nhưng tỏa hương rất thơm, Trắc phi có thể ngồi ở dưới tàng cây, uống chút trà, đọc sách, nếu không ngắm hoa quế rụng cũng được."

"Không đi." Phụng Loan lười nhúc nhích, tạm thời đang có tâm sự.

Chuyện ở ngày vạn thọ tiết còn chưa giải quyết, vẫn kéo dài đến bây giờ.

Không phải Tiêu Đặc đã quên, mà là không thể nào tra ra. Ngày đó người đến người đi, chủ tử đến nô tài trong Vương phủ, phòng chừng có hơn phân nửa người đều đi qua. Đêm hôm đó, chung quanh Âm Hương Sơn Ảnh lâu quả thực đông kín người, tra..., tra như thế nào? Từ trên xuống dưới Vương phủ, tổng cộng có đến mấy trăm người.

Trừ bỏ vết dầu trên bậc thang, và khối đá nhon, một chút manh mối khác đều không có.

Mà người sau lưng tựa hồ rất là cẩn thận, một kích không trúng, thì không còn có động tĩnh gì nữa. Thời gian lâu dài, trong Vương phủ vẫn yên lặng, thậm chí Phụng Loan nhìn không được nghĩ, sẽ không phải thật sự chỉ là một việc ngoài ý muốn chứ? Nhưng ý nghĩ thế này chỉ trong chớp mắt, sau đó lác đác.

Ngày đó làm sao là ngoài ý muốn, rõ ràng có người thiết kế nhằm vào bào thai của Đoan Vương phi.

Nhưng rốt cuộc là người nào?

Tương Trắc Phi? Nàng mới vừa vào Vương phủ, Tiêu Đặc cũng không phải rất sủng ái nàng, chân còn chưa đứng vững, sao có thể làm chuyện này? Chẳng phải là lớn mật còn ngu xuẩn? Cho dù Đoan Vương phi lưu sản, người mang thai kế tiếp cũng không nhất định là nàng, thậm chí là nàng, Tiêu Đặc cũng sẽ không phé đi Đoan Vương phi để bồi dưỡng Tương thị nha.

Miêu phu nhân? Kiếp trước lần kiếp này mình và nàng ta mặc dù qua lại không nhiều lắm, nhưng dù sao cũng phải nói, ấn tượng quả thật không tệ, trọng điểm là nàng không có bao nhiêu lý do. Không nói Đoan Vương phi dễ non, cho dù Đoan Vương phi một xác hai mạng, vị trí Vương Phi cũng không tới phiên nàng, còn phải giết chết mình và Tương Trắc Phi trước.

Như vậy là Ngụy thị? Tuy nói mình không thích Ngụy thị, nhưng nàng chỉ là một cung nữ, trăm phương ngàn kế muốn hại chết Vương Phi, rốt cuộc có ý đồ gì? Cho dù những nữ nhân khác của Vương phủ đều chết sạch, Tiêu Đặc cũng không thể lập một cung nữ làm Vương Phi, nhất định sẽ tái giá với một tiểu thư nhà quan khác.

Theo như mình phân tích, xem ra ở mặt ngoài mỗi người đều có động cơ gây án không lớn.

Hay là..., ai âm thầm có cừ oán với Vương Phi? Nhưng hai đời của mình gộp lại, thời gian ở phủ Đoan Vương ngay ngắn cũng không tính là dài, đối với tin tức nội tình cũng không hiểu rõ. Kiếp trước vào phủ không lâu đã mang thai, sau đó trừ bỏ ra ngoài thỉnh an Vương Phi, cơ bản đều đóng cửa ở trong phòng, rồi mắc phải xui xẻo.

Có lẽ, Đoan Vương phi có thể đoán ra ai là hung thủ.

Trong lòng Đoan Vương phi, xác thực đã có nhân tuyển đứng phía sau màn độc thủ. Nhưng nàng cũng không có chứng cứ, cũng không thể chỉ bằng vào suy đoán và hoài nghi, thì định tội được người ta chứ? Nếu tạm thời không tra được, vậy trước tiên hãy để sang một bên, không cần thiết cả ngày lẫn qua lộn lại ngủ không được, chỉ phân phó người của Uy Nhụy Đường lưu tâm hơn, bản thân mình tận lực cẩn thận làm việc.

Trước bình an sinh hạ đứa nhỏ, mới là quan trọng nhất.

Cũng không lâu lắm, đó là ngày hội Trung thu.

Lần này Đoan Vương phi đã học khôn, chỉ nói thân thể không khoẻ, để đám người Mục ma ma lo liệu yến hội của Vương phủ, bản thân mình cũng không tham dự. Tiêu Đặc lo lắng trước nhất vẫn là trường tử, đối với việc Vương Phi 'không khoẻ' cũng không có ý kiến, chỉ dặn dò hãy tỉnh dưỡng, việc khác không cần quan tâm.

Vào ban đêm, tất nhiên Tiêu Đặc qua ngủ lại ở Uy Nhụy Đường.

Đoan Vương phi cũng không phải không hiểu chuyện giống như Phụng Loan, bản thân ngủ giường lớn, ngược lại để cho Vương Gia ở phòng ngăn. Bởi vì biết trượng phu muốn tới, từ sớm đã kêu người bày sẵn giường lớn rồi.

Tiêu Đặc ở trong phòng âm nói chuyện cùng nàng, chốc lát nửa mới ngủ.

Bởi vì tháng sau là sinh thần của Phụng Nhị phu nhân, Đoan Vương phi cười nói: "Tính Nhị cữu mẫu (mợ hai) của ta hồn nhiên chân chất, tuy rằng hơi kiêu ngạo, nhưng cũng rất đơn giản thẳng thắn. Theo ý của ta, cũng không cần chuẩn bị thứ khác, chỉ tạo ra mấy bộ trang sức thượng đẳng nhất, chắc chắn sẽ làm cho Nhị cữu mẫu vui mừng."

Tiêu Đặc chỉ mới tiếp xúc với Chân thị không lâu, không hiểu nhiều, "Phụng Nhị phu nhân thích ăn diện?"

"Đúng vậy." Đoan Vương phi nhấp miệng nhỏ cười, "Những nhà quyền quý trong kinh thành, nữ quyền nào mà không biết Phụng Nhị phu nhân giỏi trang điểm? Từ lúc ta còn nhỏ cho tới bây giờ, phàm là có y phục gì mới mẻ, trang sức đặc biệt nào, hoặc là loại vải của Nga La Tư Quốc khác lạ, đều là từ trên người Nhị cữu mẫu mới trở nên được thịnh hành đó."

Tiêu Đặc cười nói: "Cũng có chút ý nghĩa." Lại tò mò, "Vậy sao không thấy Tiểu Loan trang điểm? Ta thấy nàng lười biếng cả ngày, luôn búi tóc vô cùng đơn giản, còn không đeo trang sức. Tuy nói thanh khiết đơn giản cũng tốt, nhưng nghe người nói, Phụng Nhị phu nhân như vậy tựa hồ cũng có ý tứ."

Không khỏi tưởng tượng lan man, sau này Tiểu Kiều Kiều mà trang điểm, điểm trang chắc chắn sẽ bắn ra bốn phía, khiến người hoa mắt.

Đoan Vương phi thấy trượng phu tràn đầy hứng thú hỏi đến việc vật khuê phòng, vậy quanh việc của biểu muội, trong lòng có chút ghen tuông, nhưng nhin xuống được, nhẹ giọng cười nói: "Tiểu Loan còn nhỏ, không trang điểm cũng vẫn tươi tắn xinh đẹp. Nếu Vương Gia thích nàng trang điểm, về sau để nàng học theo Nhị cữu mẫu nhiều hơn là được."

Tiêu Đặc nhớ tới nhạc mẫu như báu vật tỏa sáng kia, gật đầu, "Cũng đúng, ta sẽ nói với Tiểu Loan."

Nữ nhân vì mình trang điểm.

Bản thân mình ngưỡng mộ nàng, mỗi ngày nàng nên ở nhà trang điểm gọn gàng xinh đẹp, để cho mình thường thức, cái gọi sắc đẹp có thể thay cơm, vẫn có thể xem là một việc sung sướng.

Nhưng Tiêu Đặc bận nhiều việc, nghĩ thì nghĩ, sau rốt cuộc vẫn không nói với Phụng Loan.

Đến ngày mừng 6 tháng 9 hôm ấy, thời tiết sáng sủa, vạn dặm trời xanh sạch sẽ không có một áng mây màu, giống như một khối ngọc xanh thăm mênh mông, lộ ra không khí dễ chịu của cuối thu. Tiệc mừng sinh thần của Nhị phu nhân phủ Phụng Quốc Công, trong kinh thành không thiếu nữ quyền đều vội vàng lại đây chúc mừng, trừ bỏ tình cảm, cũng là muốn nhìn thấy trang điểm của Chân thị.

Ai bảo bà là hướng gió thịnh hành của phu nhân, tiểu thư trong Kinh Thành? Ai cũng không muốn bị lạc hậu nha.

Hôm đó Chân thị không phụ sự mong đợi của mọi người, trên người mặc áo khoác gấm vân nam tơ vàng màu đất đỏ, thêu kim ngân tuyến, hoa văn cảnh sen uốn lượn vòng quanh, lộ ra vài phần ung dung xa hoa. Tiếp đó phối với váy dài chấm đất gấm thủy yên mỏng thêu hoa mẫu đơn hồng nhạt, vốn hơi mềm mại, nhưng màu sắc mặt trên gấp lại, đúng là hoàn mỹ không tì vết.

Tướng mạo của bà xinh đẹp, vẻ mặt đoan chính, chải búi tóc triều dương ngũ phụng thật sự là đoan trang đại khí.

Nói cười dịu dàng, đúng là có thể nói sắc đẹp đặc biệt sáng chói.

Tất cả các nữ quyền đều lên nghị luận, "Chắc chắn, đây làm sao mà là phu nhân nhà hầu môn, không biết còn tưởng rằng công chúa nương nương đến đây đó."

Bất quá khi Phụng Loan đến, sự chú ý của mọi người liền nhanh chóng dời đi.

"Ồi, đáng tiếc quá." Có người nhỏ giọng nói.

"Ai nói không phải." Hôm nay trong số các phu nhân đến chúc thọ Chân thị, không ít người là đến chê cười, chê cười Chân thị xưa nay vô cùng kiêu ngạo, chỉ sinh một đứa con gái, kết quả là làm thiếp thất cho người ta.

Phượng Loan trang điểm xinh đẹp, mỉm cười hành lễ, "Mẫu thân."

"Tiểu Loan, con đã trở lại." Chân thị thoải mái, khiến người chờ chế giễu thất vọng rồi.

Chẳng qua còn có người chưa từ bỏ ý định, cảm thấy Phượng Loan và Chân thị chỉ là đang cố chống chọi, nên âm thầm bật cười, thiếp chính là thiếp, chẳng lẽ làm bộ cao quý là được? Không biết trong lòng có bao nhiêu khổ đây.

Đáng tiếc các nàng đã nghĩ lầm rồi.

Phượng Loan chỉ nghĩ rằng Phượng gia không có bị liên lụy phải mang tội, mẫu thân sống được tốt, trong lòng thấy may mắn vô cùng, mà Chân thị cũng không cần. Ngược lại người khác càng muốn chê cười bà, bà lại càng muốn tỏ ra vui vẻ hơn, trang điểm so với ai khác càng xinh đẹp, điệu bộ hành động so với ai khác cũng phải cường đại hơn, làm cho người ta hận đến ngứa răng mà không làm gì được.

Bên trong đang náo nhiệt, bỗng nhiên bên ngoài có một nữ tử trẻ tuổi, ước chừng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, tuy rằng trang điểm xinh đẹp, nhưng y phục là của nha hoàn. Nàng cúi người hành lễ, "Nhị phu nhân, Phượng Trắc phi, các vị phu nhân tiểu thư, nô tỳ là nha hoàn Kiềm Gia của phủ Đoan Vương, đặc biệt phụng lệnh của Đoan Vương Điện hạ, lại đây gửi lễ vật cho quý nhân."

Phượng Loan nghe vậy ngăn ra, lễ vật gì? Việc này mình chưa nghe nói qua.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Hoàng Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Năm nay nhiều việc lạ (3)

"Ồi, mỗi người đều có nha."

"Mau nhìn xem." Các nữ quyến đều là người thích mới mẻ náo nhiệt, nhất thời xôn xao nghị luận.

Kiềm Gia mặc y phục xanh nhạt, thanh nhã trong suốt, hướng tiểu nha hoàn phát tay nói: "Mở thùng ra, phân phát lễ vật cho các quý nhân, từ từ thôi, cẩn thận đừng để rớt."

Mở ra cái rương lớn, từng hộp nhỏ được mang ra.

Chân thị được một cái hộp lớn, khách nữ quyến đang ngồi trong tay mỗi người có một hộp nhỏ. Có người tò mò, đã mở ra xem ngay, kinh hô: "Ồi chao, là than kê mây hình xoắn ốc màu xanh này."

Than kê hình xoắn ốc còn gọi là ốc tử đại, xuất xứ từ vương quốc Ba Tư ở phương Tây, mỗi cái có giá mười kim.

Lấy thân phận những phu nhân đang ngồi đây mà nói, trừ bỏ mấy nhà công khanh quý tộc, người nhà quan lại bình thường đều không thể thường dùng, dù sao cũng có hơi xa xỉ. Theo tính toán thì, hôm nay Tiêu Đặc phát ra tổng cộng hơn ba mươi hộp than hình xoắn ốc, mà Chân thị còn có một hộp lớn, ít nhất cũng phải ba, bốn ngàn lượng bạc.

Tất cả nữ quyến đang ngồi không khỏi ghen ghét nhìn trần trời, với giá trị đó đã đủ gả một tiểu thư nhà quan rồi.

Giọng nói của Kiềm Gia rõ ràng, mỉm cười nói: "Vương Gia của chúng ta nói, Phượng Trắc phi là nữ nhi duy nhất của Phượng Nhị phu nhân, dường được thiên kiều vạn quý, gả vào phủ Đoan Vương đương nhiên phải đối đãi thật tốt. Phượng Nhị phu nhân một lòng vất vả dưỡng dục nữ nhi, hôm nay là ngày vui của phu nhân, ốc tử đại chỉ là cho mọi người thêm náo nhiệt hơn thôi."

Nàng cúi người hành lễ, "Thọ lễ khác đã chuẩn bị, chờ lát nữa sẽ đem cho Phượng Nhị phu nhân xem qua."

Ý tứ trong lời nói đó là, ốc tử đại hôm nay tuy rằng quý giá, nhưng bởi vì Đoan Vương cưới nữ nhi duy nhất của Phượng gia Nhị phòng, nên muốn tạo niềm vui cho nhạc mẫu, chứ không phải thọ lễ hàng năm cũng xa hoa phô trương như thế này.

Khóe miệng Phượng Loan hơi vênh lên.

Hành động này của Tiêu Đạc, không phải một năm hần không lấy ra nổi ba, bốn ngàn lượng bạc, mà là miễn cho các huynh đệ bên trên bị đau mắt.

Hôm nay vô cùng náo nhiệt là lấy thể diện thay cho mẫu thân, lẽ cũng tăng, lại không có sai lầm, đây mới là Đoàn Vương Điện hạ tâm tư cẩn mật, chưa bao giờ để lại nhược điểm cho người khác, gọn gàng nhanh chóng mà sạch sẽ!

Theo trước mắt, toàn bộ nội sảnh đã ồn ào náo nhiệt hẳn lên.

"Chắc chắn, Đoàn Vương Điện hạ thật là hào phóng."

"Ai bảo Phượng Trắc phi tuổi trẻ xinh đẹp, còn được sủng ái, đây thật là..." Có người vừa hâm mộ vừa ghen tị, tuy rằng có thể khinh bỉ thân phận của Phượng Loan, nhưng trong lòng vẫn chưa chất, dù sao nữ nhi Phượng gia phải ủy khuất đi làm Trắc phi Hoàng thất, nhưng cũng không phải ai cũng có thể làm Trắc phi nhà.

Chớ nói chi là, còn làm cho Vương Gia sủng ái như thế.

Chân thị ứng phó mỗi người vài câu, kéo nữ nhi, ở bên tai nàng nhẹ nhàng cười, "Đoàn Vương so với ta nghĩ dường như cũng có chút ý nghĩa." Tiễn đi lại lo lắng, "Con còn trẻ, chớ để cho hần đồ dành đến mê mẩn tâm hồn. Thôi, lúc này nhiều người dòm ngó khó mà nói, sau này sẽ nói chuyện kỹ càng hơn."

Theo lý thuyết, mẫu thân Trắc phi mừng thọ, Đoàn Vương Tiêu Đạc không cần tự mình tới.

Nhưng hôm nay hần không chỉ có tới, còn cho nhạc mẫu thể diện vô cùng náo nhiệt, đồng thời biểu lộ ra sự sủng ái với Phượng Loan, cũng tỏ vẻ bản thân mình đối xử trọng hậu với phủ Phụng Quốc Công.

Đáp lại cho phù hợp, người của Phượng gia cũng cung kính với Đoàn Vương Điện hạ.

Phượng Uyên tự mình nói chuyện cùng Tiêu Đạc, làm nhạc phụ như Phượng Trạch không có lời nói tốt gì, ngược lại trở thành làm nền, chỉ ở một bên rầu rĩ uống rượu, còn không dám uống nhiều nữa. Những người khác của Phượng gia đều ở đây, lão đại Phượng Thế Triều tâm tình phức tạp, nhìn Tiêu Đạc, liền nghĩ đến đường muối làm Đoàn Vương Trắc phi.

Vốn phụ thân ngầm tính kế với đường muối, mình còn thấy đáng thương cho nàng.

Ai biết đường muối cũng thật nhẫn tâm! Khá lắm, nàng dùng công phu sư tử ngoạm lấy đi ba mươi vạn lượng bạc, còn có nhiều bất động sản điền sản cửa hàng tốt nhất, toàn bộ Phượng gia đều bị nàng cắn mất một nửa! Ngẫm lại đúng là lấy máu mà, tất cả mấy thứ đó vốn sau này đều thuộc về mình!

Nếu tương lai Tiêu Đạc làm Hoàng Đế, tài sản và đường muối coi như vốn đầu tư còn thôi. Nếu không thì, chẳng phải mình bị thiệt thòi nặng rồi sao? Chờ tương lai mình kế thừa tước vị Phụng Quốc Công, tài sản đã bị người ta lấy mất một nửa.

Phượng Thế Triều đánh giá Tiêu Đạc, vị này..., thật có thể trở thành đế vương đời tiếp theo?

Hôm nay Tiêu Đạc mặc một thân trường bào gấm vóc tím sẫm, mi dài hơi nhú, khóe miệng mỉm cười, vóc người cao to tựa núi cao, ánh mắt sáng ngời giống như vàng trắng sáng mới lên. Khuôn mặt của hần lạnh lùng sắc bén, tâm cơ sâu sắc, hoa lệ, ung dung, quý khí, như là thần linh tôn quý long lẫy, tuần mỷ kinh diễm làm cho người ta kính sợ.

Mà giờ khắc này, hần thoải mái rộng rãi lại không mất tự phụ, mỉm cười trò chuyện, cử chỉ mây bay nước chảy lưu loát sinh động.

Phượng Thế Triều ở bên cạnh quan sát, đừng nói..., vị này thật là có vài phần đáng về đế vương.

"Đại thiếu gia." Một gã sai vặt vội vàng lại đây, thấp giọng nói: "Sân sau có chuyện."

Phượng Thế Triều nhướng mày, "Đi ra ngoài nói."

Ra đến bên ngoài, gã sai vặt vội vàng nói: "Vừa mới nãy, Túc vương phi tự mình lại đây chúc thọ cho Nhị phu nhân." Thấp đầu, rụt cổ, "Nói là ngày trước, Thái Phu nhân phủ chúng ta có ước hẹn với bà, muốn dâng Tam tiểu thư tiến phủ Túc Vương, hôm nay tới muốn hỏi ngày tốt."

"Túc vương phi đến đây?" Phượng Thế Triều quá sợ hãi.

Có liên quan đến chuyện tổ mẫu đem Trinh Nương đưa cho phủ Túc Vương, hần có nghe qua. Nhưng nghĩ tổ mẫu đã chết, không có chứng cứ, chỉ chờ qua những ngày căng thẳng, sẽ chọn một hôn sự hữu dụng cho đường muối. Không nghĩ tới, Túc vương phi lại có thể tự mình tới cửa.

Cũng đúng, trước đó là tang sự của tổ mẫu, Túc vương phi không tiện làm ồn, nên mới chờ đến đại hi hôm nay của Nhị thẩm.

Phượng Thế Triều dậm chân, "Thôi, ta đi tìm phụ thân."

Mà ở hậu viện, tiệc chiêu đãi nữ quyến đã trở nên náo nhiệt.

Thân thể Túc vương phi vẫn luôn không tốt lắm, cho dù đã thoa phấn, nhưng vẫn không che giấu được sắc tái nhợt trên mặt, bà yếu ớt ngồi ở ghế dựa, nói: "Chuyện hôn sự này, vốn là ta và Thái Phu nhân quý phủ đã nói rõ, mà Thái Phu nhân lại đi rồi, nghĩ rằng quý phủ lo lắng việc nhà sẽ không vội nhắc tới. Vừa vặn hôm nay là ngày đại lễ của Phụng Nhị phu nhân, ta qua đây chúc mừng, thuận tiện đem ngày Trinh Nương vào phủ định ra luôn."

Chân thị mỉm cười.

Đại phu nhân bên cạnh chỉ nhấp miệng, sắc mặt khó coi.

Hôm nay Túc vương phi làm ồn như vậy, nữ quyến khắp kinh thành đều biết, Trinh Nương làm sao còn dám lưu lại? Mà mình là bá mẫu, không tiện nhúng tay vào hôn sự của chất nữ, mà theo tính của Chân thị thì..., chỉ sợ là bất luận ra sao cũng vẫn vui vẻ.

"Như thế nào?" Túc vương phi ho khan, nhìn về phía Chân thị, "Nếu không, Phụng Nhị phu nhân định ra ngày đi vậy?"

Chân thị nở nụ cười, "Trước mặt mọi người, ta cần phải nói lời thật rồi." Nhìn sang gương mặt trắng bệch của Trinh Nương và Cung di nương đang cúi đầu ở bên cạnh, nói: "Mọi người đều biết, nửa đời ta chỉ có một đứa con gái là Tiểu Loan. Tuy rằng Trinh Nương trên danh phận là nữ nhi của ta, nhưng không phải do ta sinh, cũng không phải do ta nuôi, chuyện này ta thực sự không làm chủ được, phải hỏi lão gia và Cung di nương thôi."

Cung di nương nắm chặt vạt áo của mình, run giọng nói: "Phu nhân, Trinh Nương là nữ nhi của người mà."

Chân thị hừ lạnh, thực buồn cười, lúc này Trinh Nương lại thành con gái của mình rồi hả? Còn trông cậy vào mình che chở cho nàng ta? Mình có điên, choáng váng, mới có thể vì Trinh Nương đắc tội với Túc vương phi.

Nhưng trên mặt cũng chỉ mỉm cười, "Chỉ cần lão gia và người nguyện ý, ta sẽ cho Trinh Nương một phần đồ cưới thật nặng."

Sắc mặt Cung di nương trắng bệch, cắn chặt môi.

Phụng Trinh Nương ngồi một bên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đã không còn huyết sắc.

Túc vương phi nhìn tình hình trong phòng, biết Chân thị chính là buông tay mặc kệ, liền yên lòng, quay đầu nhìn về phía Cung di nương cười nói: "Di nương thật sự rất có thể diện, chủ mẫu khai ân, thế nhưng cho người làm chủ hôn sự của tiểu thư." Bà cũng không có nhiều kiên nhẫn với một di nương, ánh mắt sắc bén hỏi: "Cung di nương, người có nguyện ý hay không đây?"

Nhìn xem, một vương phi hỏi một di nương, chẳng lẽ còn lo có người dám phản đối? Cung di nương quỳ xuống, không ngừng dập đầu, run rẩy, một chữ cũng nói không nên lời.

Phụng Loan nhíu mày, rõ ràng Túc vương phi chính là đang bức hôn, à không..., là ép buộc Trinh Nương làm thiếp, không khỏi có chút tức giận. Nhưng vừa nghĩ tới phụ thân và Cung di nương, nghĩ đến mấy chuyện hư hỏng lúc trước ở Tĩnh Tuyết Đường, thì không muốn quan tâm nữa.

Huống hồ hiện nay bản thân mình có thân phận gì? Đoan Vương Trắc phi mà thôi, cũng là thiếp như nhau, làm sao có thể đối đầu với Túc vương phi? Nếu thật sự ra mặt, chỉ khiến mình xấu hổ vô ích, còn phải kiểm lễ mà úp mặt vào ấy chứ.

Phải biết rằng, Túc Vương chính là đệ đệ ruột cùng một mẹ với Thái tử đó.

"Chắc là người rất vui mừng, ngược ngùng." Túc vương phi đợi Cung di nương một lát, vỗ bàn, "Như vậy đi, ta xem hai mươi hai tháng này, chính là ngày tốt nhất." Chậm rãi đứng dậy, "Chúng ta quyết định vậy đi, hai mươi hai phủ Túc Vương sẽ phái người lại đây đón dâu."

Lời vừa nói ra, sắc mặt Phụng Trinh Nương hoàn toàn trắng bệch, Cung di nương thì co quắp trên mặt đất.

Tiệc mừng ngày sinh thần tốt lành lại gây ra loại sự tình này, Chân thị vẫn xem như không liên quan đến mình, chờ Túc vương phi vừa đi, liền vừa cười nói nhẹ nhàng chào hỏi khách khứa, "Đến đến đến, chúng ta cùng uống rượu nói chuyện, sau đó cùng xem cuộc vui."

Chư vị nữ quyến đều vô cùng xấu hổ, không lâu sau, lục đục kiếm cớ cáo từ.

Chờ Phụng Uyên và Phụng Trạch nghe tin đi tới, mọi chuyện đã trễ rồi.

Kỳ thật, cho dù bọn họ đến sớm thì vẫn giống nhau.

Túc Vương là đệ đệ ruột của Thái tử, Túc vương phi xuất thân từ Phạm gia Phụ Quốc Công, Phạm Hoàng Hậu là cô cô ruột của bà, làm sao dám đắc tội? Và lại theo như tính tình của Phụng Uyên, cũng không thể vì một chất nữ, mà đối đầu với Thái tử, Túc Vương và Phạm gia, khẳng định chỉ có thể bỏ mặc Trinh Nương thôi.

Ông chạy tới, bắt quả là thể hiện một chút tình cảm.

Nhưng thật ra Nhị Lão Gia Phụng Trạch dầm ngực dậm chân, tức giận đến không nói được, ho khan: "Đây là sao? đây là sao? Phủ Túc Vương thật sự

khi dễ người mà! Trinh Nương đang tốt lành, dựa vào cái gì đi làm thiếp cho người ta? Thật sự khi dễ người quá..."

"Phi! Ông khóc cái gì?" Chân thị phi nhỏ: "Chi là một đứa con thứ do di nương nuôi, ông liền thấy đau lòng? Nữ nhi ruột thịt của mình làm thiếp cho người ta kia, sao không thấy ông nổi nóng? Chẳng lẽ Trinh Nương so với Tiểu Loan còn quý giá hơn? Còn quan trọng hơn?"

Phượng Trinh Nương cúi đầu, yên lặng rơi lệ.

Phượng Trạch tức giận đến phát run, chỉ nói: "Ngươi, ngươi, ngươi, ngươi không cần quấy rối!"

Cung di nương nức nở khóc nói: "Lão gia, sự tình đã thành, kết cục đã định, cũng đừng nói nữa."

Mặt mũi Phượng Trạch xấu hổ vì bị vợ cả nghịch ý, nhìn Chân thị, lại nhìn Phượng Loan, cả đời ông sợ thê tử, ngược lại giận cá chém thớt với nữ nhi, "Đều là do ngươi, thân là tỷ tỷ mà không biết làm gương!"

Phượng Loan không ngờ phụ thân lấy mình ra trút giận, cười lạnh nói: "Cái gì gọi là con không làm gương?"

"Ngươi còn nói mà không thấy xấu hổ sao?" Phượng Trạch không mắng được thê tử, nhưng là làm trưởng bối kiêm phụ thân, vẫn có vài phần dừng khi mắng nữ nhi, chỉ lo cho hả giận, "Bản thân ngươi là tiểu thư khuê các, lại lạc đường lung tung, bị hủy danh tiết, nên khiến toàn bộ Phượng gia mất hết thanh danh." Ông hừ lạnh nói: "Nếu không phải ngươi phá hỏng tập tục của tiểu thư Phượng gia, người khác làm sao có thể coi thường Trinh Nương? Đều là do ngươi..."

'Loảng xoảng!' Chân thị hung hăng ném ly trà xuống đất, bắn tung tóe lên áo của trượng phu, âm thanh của bà lạnh lùng nói: "Ông thử nói xấu Tiểu Loan thêm một câu nữa xem! Đề cho ta nổi giận, ta liền xé rách mặt, khiến cho tất cả mọi người không dễ chịu đâu!"

Lúc này trong lòng Phượng Loan thật sự đã rét lạnh.

Tiến lên gần mẫu thân lại, nhìn vào mắt của phụ thân hỏi: "Ý của phụ thân là lúc trước ta nên cắn lưỡi tự sát? Nếu không thì quyết tâm treo cổ tự tử?" Cười ha ha, "Ta chết đi, Túc Vương phi liền cảm thấy cô nương Phượng gia cao thượng, cũng không dám tìm đến Trinh Nương, đúng không? Thì ra chính là ta nên đi tìm chết, làm đồ lót chuồng cho người khác!"

Nàng nghiêng răng nghiêng lợi, tức giận đến nước mắt đọng ở trên mi.

Phượng Trạch thật không có nghĩ tới muốn nữ nhi đi tìm chết, bất quá là cãi nhau cùng thê tử nên muốn tìm nữ nhi hả giận mà thôi, hiện nay bị nàng hỏi đến á khẩu không trả lời được, lẩm bẩm nói: "Ngươi có thể cả đời không lấy chồng..."

"Cả đời không lấy chồng?" Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên, tiếp theo một cái chớp mắt, bóng dáng cao lớn của Tiêu Đạc đi đến, ánh mắt sắc bén như kiếm, "Phượng Nhị Lão Gia, lời này của ông là có ý gì? Hãy nói rõ cho bốn vương nghe xem."

Vốn là hẳn biết Phượng gia có việc nhiều loạn, cũng có chút lo lắng. Bởi vì đội đã lâu, cũng không thấy chủ nhân Phượng Uyên trở về, biết chắc đã xảy ra chuyện lớn, nghĩ rằng có lẽ người nhà họ Phượng giải quyết không được.

Đã có lòng kết giao với Phượng gia, vừa vặn còn đang ở đây, nếu có thể bán một cái nhân tình, có sao mà không làm đây? Cho nên liền muốn tới xem một chút, thân phận của hắn tôn quý, dọc theo đường đi không có người nào dám cản trở.

Trăm triệu lần không nghĩ tới, vừa vào cửa, thì gặp phải một màn diễn náo nhiệt 'hay' như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Hoàng Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Quanh co (1)

Tiêu Đạc tiến lên không nói hai lời, liền ôm Phượng Loan đang nước mắt hoen mi vào trong lòng, thân hình hắn cao lớn vĩ đại, so sánh với Phượng Loan nhỏ nhắn xinh xắn, rõ ràng hoàn toàn đối lập. Mà bản thân của hắn, giờ phút này toàn thân tản ra sát khí sắc bén, ánh mắt lạnh lùng, điện quang phóng ra như dòng nước xiết mãnh liệt.

Nói đùa! Tiêu Đạc chân chính là chân long hoàng tử, khách khí đối với người của Phượng gia, đó là nể mặt phủ Phụng Quốc Công và Phượng Uyên quyền cao chức trọng, xem như Phượng Trạch là con cháu thì sao? Người ta khách khí, miễn cưỡng coi ngươi là nhạc phụ, chộc giận, thì cũng chẳng là cái thá gì!

Trước mắt quá rõ ràng, hai mẹ con Chân thị và Phượng Loan, cùng Phượng Trạch và mẹ con Cung di nương đứng ở hai phía đối lập, thì Đoan Vương

còn cần khách khí làm gì? Thấy Phụng Trạch cứng người không nói lời nào, cười lạnh nói: "Tuy nói Tiểu Loan là tiểu thư Phụng gia, nhưng bây giờ nàng đã xuất giá, là Trắc phi của bốn vương, vậy chính là người của Đoan Vương Tiêu Đặc ta."

Hắn lạnh lùng nói: "Phụng Nhị Lão Gia muốn Trắc phi của bốn vương làm trái ý chỉ, cả đời không lấy chồng, đây là đạo lý gì?"

Hung hăng chụp xuống đầu cái mũ làm trái ý chỉ!

Nguyên bản thân thể Phụng Trạch suy yếu, lại bị Đoan Vương Điện hạ dọa như vậy, ba hồn bảy phách nhất thời thiếu mất một nửa, đừng nói mở miệng trả lời, ngay cả miệng cũng không mở ra được. Cả người run lập cập, lạnh run, nhìn quanh một vòng, căn bản tìm không thấy người nào có thể giúp đỡ.

Một lát sau, mắt ông trợn ngược, thân mình run lên, hôn mê bất tỉnh không biết thực hư.

Chân thị hung hăng phì nhổ: "Đồ vô dụng! Lương tâm vứt cho chó ăn rồi!"

Phụng Loan nhìn cảnh hỗn loạn trước mắt, chỉ cảm thấy vô cùng ghê tởm, lôi kéo mẫu thân, "Mặc kệ bọn họ ầm ĩ, chúng ta đi thôi." Thật sự là một khắc cũng không muốn ở lại, mắt hết khẩu vị.

Về mặt Chân thị chán ghét, phát tay áo đi ra.

Tiêu Đặc cũng theo Phụng Loan bỏ đi, khi đi ngang qua Cung di nương và Phụng Trinh Nương, đột nhiên dừng chân lại, hắn từ trên cao nhìn xuống hai người, lạnh lùng nói: "Dám can đảm khi dễ nữ nhân của bốn vương, trước tiên cần phải sờ vào cổ của mình, xem thử cái đầu bên trên có chắc hay không đã!" Giống như nhìn mấy con trùng, khinh thường rồi đi.

Trở về Noãn Hương Ổ, trong lòng Phụng Loan vẫn nhen một bụng phiền muộn.

Chân thị đã trải qua thay đổi, khuyên nàng, "Đừng giận, vì loại người như vậy mà tức giận thật không đáng." Quay đầu nhìn về phía Tiêu Đặc, cười cười, "Phụng gia Nhị phòng chính là tranh chấp như vậy, đúng là làm trò cười, khiến Đoan Vương Điện hạ chê cười rồi."

Dáng vẻ Tiêu Đặc thong dong ngồi ở bên cạnh, cười nhạt nói: "Nhà ai cũng có chuyện phiền lòng, nhân chi thường tình thôi."

Vốn là Chân thị bởi vì nữ nhi làm Trắc phi, có vài phần bất mãn với Tiêu Đặc, nhưng hôm nay con rể thật sự rất nể mặt. Đầu tiên là tặng ốc đại tử cho một phòng nữ quyến, để mình được về vang, tiếp theo lại làm chỗ dựa cho nữ nhi, dọa bản thân trượng phu uất ức đến ngất đi, đám người Cung di nương sợ tới mức mặt chảy đầy đất.

Người sống trên đời, không phải là mặc sức thống khoái sao? Hôm nay thật sự là thống khoái!

Trong lòng Chân thị cao hứng thoải mái, bánh ít đi, bánh quy lại, đứng dậy cười nói: "Bọn người trẻ tuổi các người trò chuyện đi, ta đi ra ngoài chuẩn bị một chút đồ ăn, vừa rồi rồi ren, trở lại sẽ đem một bàn thức ăn ngon sạch sẽ lên." Bà nhanh nhẹn đi ra, không gian để lại cho nữ nhi và con rể, cho hai người săn sóc vuốt ve an ủi nhau.

"Vẫn còn bức bối?" Tiêu Đặc tiến lên, đem Đại Bảo Bối ôm vào trong lòng mình.

Phụng Loan mềm mại tựa sát vào hắn, "Không sao, dù gì phụ thân luôn đối đãi vô cùng lạnh nhạt."

"Người đã xuất giá, đừng để ý tới nữa." Tiêu Đặc ôm nàng thật chặt, dỗ dành nói: "Người là Đoan Vương Trắc phi, cả đời sau này đều sống ở phủ Đoan Vương, chỉ cần bốn vương đối tốt với người là được rồi."

"Ừ." Phụng Loan cúi đầu đáp.

Tiêu Đặc đánh giá nàng, nghĩ đến Phụng Trinh Nương làm thiếp cho phủ Túc Vương, nhìn lại Kiều Kiều trong lòng, Trắc phi..., mặc dù nghe tốt, nhưng thực ra cũng là thiếp. Không khỏi có chút nghi ngờ, khóe miệng hơi vênh lên, "Kỳ thật lại nói tiếp, làm Trắc phi cho bốn vương cũng ủy khuất người rồi."

Phụng Loan rung mình, biết người này lại có tật xấu là mang lòng nghi ngờ.

Lúc này lắc đầu, "Không có."

"Thật không có?" Tiêu Đặc nhếch miệng cười hỏi, ánh mắt lấp lánh không yên.

"Lúc đầu có một chút." Phụng Loan rũ mi mắt, tỉnh tã nói: "Nhưng sau khi vào Vương phủ, Vương Gia đối đãi có tình có nghĩa, ôn nhu săn sóc, hôm nay lại cố ý ra mặt làm chỗ dựa cho ta, làm sao ta còn không hiểu chuyện, người khác đối với mình thế nào vẫn còn phân rõ được." Trong miệng nàng toàn là lời giả dối, giống như thật sự bình thường, "Mẫu thân đã nói với ta, lập gia đình là gả cho trượng phu, chứ không phải là danh phận hư không."

Tiêu Đặc nghe xong lời này rất vừa lòng, "Mẫu thân người là người rõ ràng."

Giọng nói Phụng Loan mềm mại, "Cho nên, chỉ cần Vương Gia đối đãi tốt, cái khác..., ta đều không tính đến."

Tiêu Đặc nhất thời càng thêm hài lòng, tâm tình thoải mái hơn, cười nói: "Coi như ngươi còn có chút lương tâm, không uống công bôn vương tìm đồng ốc đại từ tốt nhất đó." Nhéo nhéo hai má phẩn nộn, "Yên tâm, bôn vương sẽ đối tốt với ngươi."

Phượng Loan diễn trò tất nhiên phải làm cho đầy đủ, nằng ngẳng đầu, con mắt sáng trong giống như sao trên trời, si ngốc nhìn hấn hỏi: "Vây..., thật sẽ tốt với ta cả đời sao?"

Tuổi nàng còn nhỏ, giống như hạt đậu khấu trên ngọn đầu tháng hai, hơn nữa dung nhan xinh đẹp đặc biệt, hồn nhiên ngây thơ, dùng giọng điệu trong vắt ngọt ngào ngốc nghếch như vậy hỏi ra, chỉ làm cho người ta cảm thấy đáng yêu và thương xót.

Tiêu Đặc cúi đầu, hôn lên trán nàng, "Ừ, cả đời."

Phượng Loan cười khê, a..., kiếp trước kiếp này, Đoan Vương Điện hạ cũng không keo kiệt lời ngon tiếng ngọt nha.

Chẳng qua kiếp trước bản thân mình ngu ngốc đi tin tưởng.

Kiếp này sao, tuyệt đối không tin.

Tiêu Đặc lại khuyên nhủ, "Được rồi, đừng giận nữa." Trong lòng hấn xúc động, "Nhiều con cái, làm phụ mẫu khó tránh khỏi sẽ có chút bất công, không cần để ở trong lòng, bản thân mình sống tốt là được."

Long Sinh Cửu Từ*, Hoàng Đế đối với các con cũng có thân sơ xa gần.

*truyền thuyết thời xa xưa, một con rồng sinh được chín con, hình dạng và tính cách của chúng không giống nhau, ví với việc anh em cùng một mẹ sinh ra nhưng mỗi người mỗi tính

Phượng Loan rất rõ ràng hấn đang cảm khái cái gì, cũng không muốn tiếp tục đề tài này làm cho hấn không vui.

Tay vòng qua ôm cổ của hấn, nũng nịu nói: "Phụ thân đối đãi không tốt, khiến ta bị ủy khuất, Vương Gia cũng phải bồi thường cho ta một ít chứ?" Nhẹ nhàng kề sát tới, mang theo tùy húng và yếu ớt, "Ta muốn Vương Gia phải đối đãi thật tốt thật tốt, so với người khác còn tốt hơn, như vậy ta sẽ không cảm thấy ủy khuất nữa."

Tuy rằng Tiêu Đặc nghe lời nói của nàng thấy buồn cười, nhưng nói vài câu đường mật dễ dành cho giai nhân vui, cũng không phải khó khăn, "Được, không cho ngươi chịu ủy khuất." Sau đó giọng tay giống như vẽ một vòng tròn, "Bồi thường ngươi nhiều như vậy có đủ hay không?"

"Không đủ." Phượng Loan đẩy hai tay hấn ra ngoài, lại mở rộng hơn, "Muốn nhiều như vậy mới đủ."

"Ha ha..." Tiêu Đặc sung sướng cười to, "Thật sự là một tiểu quý tham lam." Trong lòng động tình, hấn cúi đầu nâng khuôn mặt nhỏ nhắn sắc hồng của nàng lên, tinh tế hôn xuống, tham luyến miệng lưỡi mềm mại, hương vị ngọt ngào.

Trong thân thể, thỉnh thoảng có dòng điện lửa xẹt qua.

Mười ngón tay quăn quýt, nùng tình mật ngọt, hấn không thể cứ như vậy liều chết triền miên.

Ngày hôm sau, chuyện tình của Phượng Trinh Nương được định xuống.

Túc vương phi trước mặt nữ quyến Kinh Thành làm ồn như vậy, người khắp kinh thành đều đã biết, không đi phủ Túc Vương, Phượng Trinh Nương còn có thể đi nơi nào? Còn dám đi nơi nào? Căn bản là không có nhà thứ hai dám thu nàng.

Chân thị bởi vì trên yến tiệc bị tức giận mấy ngày hôm trước, bây giờ càng tức giận hơn. Nguyên bản còn có thể cho thứ nữ một chút mặt mũi, lấy nhiều bạc làm của hồi môn hơn, giống như nuôi chó con mèo con thôi. Hiện tại thì sao..., bởi vì phủ Túc Vương bên kia còn chưa thỉnh cầu phong Trắc phi, vậy là ấn theo thị thiếp vào cửa, cũng chính là tiêu chuẩn của phu nhân vào cửa, cho nên đó là tiêu chuẩn hai ngàn lượng bạc của hồi môn.

Còn chưa bằng Tiêu Đặc mua ốc từ đại đến đây ngày hôm qua.

Phượng Trạch tức giận đến không thờ được, chê ít.

Chân thị không chút khách khí hỏi ông ta, "Thiếu?" Bà cười lạnh, "Lão gia đi ra ngoài hỏi thăm một chút, bên trong phủ Túc Vương, của hồi môn của vài vị phu nhân là bao nhiêu? Hai vị phu nhân một vị hai ngàn lượng, một vị một ngàn sáu, ta còn đặt mua nhiều thứ đồ đó."

Lời này của bà cũng không phải giả.

Đồ hồi môn của hai vị phu nhân trong phủ Túc Vương, xác thực không nhiều lắm, cũng không phải là không lấy nhiều hơn được, mà là tiêu chuẩn cấp bậc được đặt ra như vậy. Theo Vương Phi bình thường mà nói, đồ cưới xuất từ thế gia nặng hơn một chút, quan lại tầm thường ít một chút, đại khái tiêu chuẩn chính là hai mươi ngàn đến ba vạn. Trắc phi kém hơn một bậc, ba ngàn đến hơn một vạn đều có, tỷ như Trương Trắc Phi, đồ cưới gộp lại bất quá chỉ có năm ngàn lượng bạc.

Mà phu nhân nhất đẳng chỉ có thể hai ngàn lượng, đó được hiểu ngầm là tiêu chuẩn tối đa cho một phu nhân trong Vương phủ.

Đồ hồi môn của Phụng Loan từ bỏ ba mươi vạn lượng bạc, những cái khác như bát động sản, điền sản, cửa hàng và đồ cưới đều vượt mức, Chân thị là theo thứ bậc Vương Phi mà đặt mua.

Bởi vì đồ cưới của nữ nhi do mẫu thân lo, hơn nữa Phụng Trạch luôn yếu ớt nhiều bệnh, chuyện này sẽ không nói qua với ông, Đại phòng lên phân chia tài sản, cũng không thể để ông biết. Có điều thời điểm Phụng Loan xuất giá rất nóng, rương đồ cưới đặc biệt nhiều, ông mơ hồ nhớ rõ đồ cưới của nữ nhi rất nặng, nhưng rốt cuộc là nhiều cỡ nào, cũng không rõ ràng lắm.

Trước mắt Chân thị lấy tiêu chuẩn đồ cưới ra nói đến hợp lý, khiến ông mắc nghẹn nói không ra lời.

Chẳng qua Phụng Thái Phu nhân năm đó vợ vết không ít tiền, sau khi bà mất, đều được để lại cho Phụng Trạch. Bởi vì nghĩ Trình Nương luôn ngoan ngoãn hiếu thuận, còn bị ủy khuất, ông liền lấy ra ba ngàn lượng để bù vào.

Đương nhiên, Phụng Nhị Lão Gia cũng có tư lợi của bản thân mình.

Dưới cái nhìn của ông, đời này đều không cách nào cùng vợ cả và nữ nhi sống chung, không thể dựa vào. Nếu thứ nữ có tiền đồ hơn, đợi Túc vương phi chết đi, lên làm Vương Phi nương nương, không phải người của Tình Tuyệt Đường được thom lây sao? Tương lai tiền đồ của nữ tử cũng tốt hơn, phụng dưỡng mình càng có thể diện, thậm chí sau khi chết, lễ tang còn làm đến mặt mày rạng rỡ.

Cho nên tuy lúc ban đầu không nguyện ý, Phụng Nhị Lão Gia cũng ôm lấy kỳ vọng vào thứ nữ, ngóng trông thứ nữ làm Vương Phi, con vợ kế có tiền đồ, để nửa đời sau của mình trải qua như ý, nở mày nở mặt.

Cho nên tuy nói bù đắp cho thứ nữ, cũng là vì tính toán lâu dài cho tương lai của mình thôi.

Cung di nương có được ba ngàn lượng bạc này, sau khi thương lượng, không dám tính vào trong đồ cưới của Trình Nương, sợ người ta nói nữ nhi rêu rao không tuân quy củ, nên lấy làm tiền riêng cho nữ nhi.

Kỳ thật Phụng Trạch còn có thể lấy ra nhiều hơn, chẳng qua lời nói trước kia của Chân thị đã đập tan ý đồ của ông, "Lão gia mà chết, không phải tất cả gia sản của Nhị phòng đều thuộc về Thế Kiệt à.", vẫn là cái gai trong lòng ông. Cho nên một mặt tỏ vẻ bất công cho Cung di nương và thứ nữ, một mặt lại mơ hồ muốn cất giấu, vẫn cảm thấy chưa chút bạc bên người, mới có thể yên tâm.

Phụng Trình Nương qua đập đầu cho phụ thân, "Phụ thân quan tâm, nữ nhi đều ghi tạc trong lòng."

Cảm thấy tâm tình phức tạp, ba ngàn lượng này..., xem như tiền trợ cấp phụ thân bán mình đi.

Phụng Trạch ho khan một cái, nuốt cảm nói: "Người phải cố gắng không được chịu thua kém, vào phủ Túc Vương nhất định phải lấy lòng Túc Vương Điện hạ, còn có không cản trở mặt với Túc vương phi, và những cơ thiệp khác." Ông an ủi nữ nhi, "Đừng có gấp, chờ Túc Vương Điện hạ cho người dâng tấu chương thỉnh phong Trắc phi, hết thầy đều tốt rồi."

Nhưng sự tình cũng không thuận lợi như vậy.

Túc Vương đưa lên tấu chương thỉnh phong Trắc phi, lại bị bác bỏ.

Nguyên văn của Hoàng Đế là, "Một thứ nữ nhỏ, không con cái, không công lao, lấy cái gì thỉnh cầu phong Trắc phi?"

Không chỉ có bác bỏ tấu chương, còn ngụ ý, nếu Phụng Trình Nương không sinh được nhi tử, cả đời cũng đừng nghĩ làm Trắc phi. Thậm chí cho dù Phụng Trình Nương sinh ra nhi tử, lần sau thỉnh phong Trắc phi, còn phải xem tâm tình của Hoàng Đế tốt, mới có khả năng thuận lợi thông qua.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Hoàng Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Khúc cong ngoằn ngoèo

Lần trước vì Thái hậu có ý đồ muốn tự mình chế giễu, bất chấp tất cả, đã hạ xuống ý chí, khiến phủ Tông Nhân cho Đoan Vương phong hai Trắc phi! Tương thị còn thôi, Phụng thị thiếu chút nữa làm xáo trộn kế hoạch của Hoàng đế! Nếu Anh Thân Vương không chết, mà là bị tội bắt về xử trí, nhất định Phụng gia sẽ cầu xin cho hắn, đến lúc đó còn lời một hoàng tử vào chuyện này, chẳng phải đáng ghét sao? May mắn cuối cùng Anh Thân Vương cũng chết trong "mưa tên".

Hiện tại lại muốn một thứ nữ Phụng gia làm Trắc phi? Thật sự là chán đến phát ốm.

Nữ nhi thế gia, nữ nhi thế gia! Hoàng đế nhìn thấy các con liều mạng xin cưới nữ nhi thế gia, trong lòng liền cảm thấy ngọt ngat.

Ông không thể không nghĩ lại thời điểm bản thân mình vẫn là hoàng tử, bởi vì mẹ đẻ thấp kém, vì để ngồi lên vị trí kia, không thể không liều mạng lấy lòng mẹ cả Phạm Thái Hậu, nhận bà làm mẹ, sau đó cưới Phạm thị rồi cẩn thận lôi kéo sủng ái, ---- lúc trước làm bao nhiêu chuyện uất ức tích nhiều tức giận, hiện tại nghĩ lại vẫn còn rất chán nản và ghê tởm.

Cho nên, Hoàng đế đối với nữ nhi thế gia có một loại bản năng chán ghét.

Lúc trước Thái hậu hạ ý chỉ, không tiện phát tác, chỉ có thể mắng chửi quan viên phủ Tông Nhân. Hiện nay cố tình có một thứ nữ Phụng gia đâm đầu vào, coi như là chỗ trút giận.

Trắc phi? Chỉ cần mình còn sống một ngày, cả đời này thứ nữ Phụng gia cũng đừng nghĩ được làm Trắc phi!

Hoàng đế sẽ không nhảm chán đến nỗi đi khó xử Phụng Trình Nương, nhưng theo tính tình của ông, chỉ cần Phụng Trình Nương dâng lên tấu chương thỉnh phong, nhất định sẽ bác bỏ, đáng tiếc trong khúc cong ngoằn ngoèo này không có người nào biết được thôi.

Bên trong Noãn Hương Ổ, Phụng Loan đang nâng chén đối ẩm cùng Tiêu Đặc.

Bởi vì mấy ngày hôm trước ở Phụng gia cãi nhau không thoải mái, lúc ấy phiền lòng, buổi tối uống chút ít rượu, khiến nàng uống đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng. Tiêu Đặc nhìn thấy rất yêu thích, mấy ngày nay lúc ăn cơm, hẳn chủ yếu lấy rượu tới để hai người uống, nói là: "Dù sao người cũng không đi đâu, uống say, thì ngủ thôi."

Trong tay Phụng Loan cầm chiếc ly để cao phi thúy lưu ly, bên trong đựng ngọc quế xuân, là loại rượu hoa rất nhẹ, có vị ngọt và hương thơm, một chút mùi rượu nho nhỏ.

Tiêu Đặc uống là rượu lưu hà, tên nghe qua có vẻ tình thơ ý họa, nhưng là loại rượu để đậm đặc nồng độ không thấp.

Từ lượng Phụng Loan không cao, mới uống năm, sáu chén ngọc quế xuân, liền bắt đầu chóng mặt.

Tiêu Đặc thấy nàng lại uống đến mặt mày đỏ hồng, ánh mắt mê ly, càng xem càng đáng yêu, "Bộ dạng này của người là ưa nhìn nhất." Bởi vì mấy ngày hôm trước không dám phóng túng uống say, sáng mai là ngày nghỉ, không khỏi càng hưng trí hơn, "Hôm nay bốn vương cùng người uống cho say, dù sao ngày mai cũng không cần lên triều."

Phụng Loan lẩm bẩm nói: "Được."

Vì thế uống đến uống đi, hai người đều có vẻ uống say rồi.

Bất quá từ lượng của Tiêu Đặc xem như không tệ, mặc dù hơi say, bản thân còn có thể vững vàng bước chân đi rửa mặt, chờ hẳn thu thập xong quay lại, vị kia từ lượng không tốt đã nằm lên giường.

Mấy ngày hôm trước, ngày nào Tiêu Đặc cũng lâm triều, và lại không qua đêm ở chỗ của Phụng Loan, toàn ăn xong cơm tối rồi rời đi. Bận bịu công việc, phải đi thư phòng tìm Mạc Liêu Môn thương nghị sự tình, sau đó ngủ một đêm. Lúc thông thả, tất nhiên đi tìm chúng cơ thiếp cái kia gì gì gì, sau đó sẽ ngủ một đêm.

Hôm nay không vội, hẳn quay trở lại, muốn pha trò uống rượu chơi đùa cùng Phụng Loan.

Giờ là đầu tháng chín, thời tiết hơi hơi lạnh. Phụng Loan cởi ra chỉ còn mặc mỗi y phục lót bên trong màu mật ong, đắp chăn mỏng, lộ nửa vai, nhắm mắt lại mơ màng đi vào giấc ngủ. Bởi vì Chân thị coi trọng bảo dưỡng, từ nhỏ đã dưỡng mái tóc của nữ nhi vừa đen vừa mềm, màu đen như suối, bưng xõa uốn lượn thướt tha ở gối thêu hoa trên giường.

Suối tóc xanh đen, vẻ mặt như rạng mây hồng, tựa như trăm hoa đua nở sáng rực rỡ trong bóng đêm trầm lặng.

Nhất thời Tiêu Đặc thấy hối hận.

Mấy ngày hôm trước làm sao bản thân mình uống rượu xong rồi bỏ đi chứ? Sắc đẹp ngon lành như thế, thoát nhìn thật đúng là cảnh đẹp ý vui, trong lòng liền động, nhìn không được đưa tay sờ vào, trắng, mềm, non, trơn, không có chỗ nào là không hài lòng.

Vừa lòng xong, hẳn lại cúi người xuống hôn một cái, trong lòng nhất thời rung động.

Vốn là Đoan Vương Điện hạ đang ở độ tuổi tinh lực tràn đầy, vài lần một đêm gì đó mới thỏa mãn, hiện giờ còn uống rượu, khiến cho cơn sóng càng lên càng không dừng lại được. Nhìn một chút rồi sờ, vuốt rồi hôn, hôn xong còn chưa đủ, dứt khoát ra tay xóc chấn lên nhìn cho thỏa, ngực nhỏ nuối gần hai tháng, đã biến thành cở trụng rồi.

Đối với chuyện này có chú ý.

Nguyên là Phụng Loan uống canh bồ đề bổ thân thể, nhưng Chân thị lại không giống như những mẫu thân của người khác, còn đưa tới thuốc bổ bộ phận này nọ, giao cho Khương ma ma, không biết làm sao mà bỏ đến đường cong nữ nhi là lướt.

Hiệu quả có chút rõ ràng, lúc này không..., Đoan Vương Điện hạ nhìn không dời nổi mắt.

Sau đó, hần đưa tay ra, tháo thắt lưng, vén y phục.

Họ khan một cái 'khự', cô nương Phụng Loan không thích mặc yếm ngủ, nên bên trong, dây nịt ba đào nhìn một cái không sót gì, cảnh xuân đập vào mắt lần này!

Bang! Đoan Vương Điện hạ thiếu chút nữa đã xịt máu mũi, thật nóng, muốn đốt người a.

"Kiều Kiều, Đại Bảo Bối..." âm thanh của hần khàn khàn, cảm thấy rượu uống vào vừa rồi đang chảy loạn trong cơ thể, đưa tay lên trên khêu một cái, trắng như tuyết, căng đầy, run rẩy, như quả đào mật mê người. Nếu như vậy mà nam nhân đều không có phản ứng, vậy khẳng định không phải nam nhân, chỉ có thể cắt đi làm thái giám.

Ách... Thật là muốn chết!

Còn chờ cái gì mà chờ? Ba tháng? Thương gân động cốt một trăm ngày? Không không, này đó đã sớm ném đến Trảo Oa quốc đi.

"A?" Phụng Loan nhú mày, mơ mơ màng màng bị người làm tỉnh thật không thoải mái, hơn nữa trước ngực còn lạnh lạnh, bản năng đưa tay kéo chăn, kéo rồi kéo, cái chăn cổ tình vẫn phân cao thấp cùng mình. Không kéo được, lại buồn ngủ, liền trở mình nằm úp sấp để ngủ, sau đó hơi hơi cuộn mình.

Một khối mật ong, tựa như con mèo nhỏ lười biếng nằm phơi nắng dưới ánh mặt trời sau giữa trưa.

"Kiều Kiều, Kiều Kiều..." thế nhưng Tiêu Đặc bất chấp, ngoại bào cũng chưa cởi, mang giày trực tiếp leo lên, cánh tay thật dài với qua eo nàng, gát gao nắm chỗ mềm mại kia, "Thắt lưng không đau nữa chứ? Há?" Hần cảm thấy khát nước, thân thể càng khát đến điên, cắn lên trái đào mật đầy đặn, "Chúng ta thử xem được không? Ta sẽ nhẹ nhàng..."

Phụng Loan mơ màng ngủ, không đáp lại hần, cũng không có nhúc nhích.

Tiêu Đặc xoay nàng lại, rồi ngẩn ra.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn sắc hồng tươi đẹp như hoa đào tháng ba, có hai giọt lệ trong veo, nàng hơi nhíu mi, giống như trong mộng thấy chuyện thương tâm, nước mắt theo gương mặt chảy xuống.

"Làm sao vậy?" Tiêu Đặc sợ nàng gặp ác mộng vẫn chưa tỉnh lại, khe khẽ đẩy nàng, "Tiểu Loan, tỉnh lại đi, tỉnh lại đi."

Phụng Loan bị hần lắc lắc, cuối cùng cũng tỉnh.

"Mơ thấy gì vậy? Còn roi lệ."

Phụng Loan mở đôi mắt ướt át mộng lung ra, nhìn hần, cảnh tượng trong mộng chồng lên sự thật, nam nhân vô tình lãnh khốc trong mộng, và nam nhân ôn nhu đa tình trước mắt, gương mặt giống nhau như đúc.

"Đứa nhỏ..." Thanh âm lạnh lùng kia, vẫn còn quanh quẩn không ngừng trong đầu của nàng.

"Nói chuyện đi." Tiêu Đặc nhú mày, "Không phải ngươi bị yếm chú rồi đi."

"Không." Phụng Loan nhẹ giọng lắc đầu, "Không có việc gì." Nàng dời tầm mắt, không muốn thấy mặt hần, "Vừa rồi nằm thấy ác mộng, bị dọa sợ, hiện tại tỉnh lại thì tốt rồi."

"Mơ thấy gì?" Hần hỏi.

Mơ thấy ngươi, mơ thấy ngươi vô tình vô nghĩa ở kiếp trước.

Nhưng không thể nói ra lời này.

Phụng Loan lắc đầu, "Ác mộng lung tung, không nói được, đã quên thì tốt rồi."

"Không có việc gì thì tốt." dục vọng của Tiêu Đặc. Bị suy nghĩ của nàng chen vào, dập tắt đi không ít, nhưng vẫn còn lại hơn phân nửa, món đồ phía dưới vẫn kiên trì, "Ta..." Trước mắt không phải lúc tốt để mở miệng, bằng không có vẻ như quỷ đói háo sắc vậy, hần phải nhịn một chút, leo xuống rót một ly trà uống.

Phụng Loan ở trên giường. Ngồi một lát, thanh tỉnh rồi hỏi: "Sao Vương Gia vẫn chưa đi?"

"Ừm." Tiêu Đặc bệ vệ ngồi ở bên cạnh, đưa lưng về phía nàng, cảm thấy cổ quái, ---- hình như bản thân mình đã sùng nàng đến mức quá đáng. Trước kia, chỉ cần mình muốn làm chuyện đó, còn không phải tìm ai là ai, muốn làm sao thì làm vậy, có khi nào bận tâm cái này hay cổ kị cái kia? Nhưng xoay lại thấy nàng lệ động khóe mi, lại không ra tay được.

"Ngươi đi ngủ sớm một chút đi." Hần đứng dậy, kêu đám người Khương ma ma tiến vào, bản thân tiêu tan nhiệt khí rồi đi, đứng trên bậc thang của Noãn

Hương Ổ, nhìn bầu trời đầy sao, tìm kiếm chút tinh tảo.

Quả nhiên trên đầu chữ sắc là một cây đao, sắc đẹp làm hại người!

Tiêu Đạc quyết định không nên sủng ái Phụng Loan như vậy, đêm nay tùy tiện tìm một cơ thiếp, bản thân mình sẵn khoái trước nói sau, bằng không luôn kìm nén như vậy, kiềm chế thành tật cũng không tốt. Nhưng hắn không nghĩ lại cẩn thận, bản thân thương tiếc nàng không có ép buộc viên phòng, đó đã là một loại sủng ái khác đối với nàng.

Đi chỗ nào đây? Trương thị quá non, dáng người còn bằng phẳng như một quả đào xanh, dù gì hóa khí tối nay, chỉ sợ nàng không chịu nổi sự giãy vò của mình, đến lúc đó lại khóc sưng mắt, nhất định làm mất hứng thú của bản thân mình. Còn Miêu thị, dù sao tuổi tác cứ làm ra vẻ, coi như biết ôn nhu thuận theo nam nhân, chỉ là có chút kỳ quái.

Suy nghĩ một hồi, Tiêu Đạc vẫn là đi qua Âm Hương trai của Ngụy thị.

Ngày hôm sau, Phụng Loan rửa mặt chải đầu xong đi qua Uy Nhụy Đường thỉnh an, chỉ thấy Trương Trắc Phi và Miêu phu nhân, không thấy Ngụy thị luôn thành thật quy củ, không khỏi kinh ngạc, "Sao thiếu một người?"

Đoan Vương phi mỉm cười nói: "Sáng sớm Ngụy thị xuống giường không cẩn thận, bị trật chân, nói sáng mai mới tới thỉnh an."

Phụng Loan "Ồ", rồi không có đề ý.

Trương Trắc Phi cảm thấy chưa xót, không nghĩ tới Ngụy thị thành thật ngây ngốc, lại cũng sẽ làm bộ làm tịch! Không phải là hôm qua hầu hạ Vương Gia một đêm, thì dám lên mặt, sợ người khác không biết nàng bị đau thắt lưng ả, thật sự đáng ghét! Bất quá nghĩ lại thì, Vương Gia thật rất biết ép buộc người ta, mỗi lần hắn đến, ngày hôm sau mình cũng nhức eo đau lưng.

Cảm thụ trong lòng nàng càng phức tạp.

Không biết tối hôm qua Vương Gia ép buộc Ngụy thị như thế nào, ít nhất phải hai, ba lượt đi? Chỉ sợ đủ loại đa dạng đều có, nàng nhớ tới lần trước mình bị đè ở trên bàn, ngã chổng vó lên trời, cái bàn bị lay động 'kêu lẹt' loạn lên, không khỏi vừa nhục vừa thẹn, sợ bị người nhìn ra nên lập tức cúi thấp đầu.

"Mùa đông sắp đến rồi." Bụng của Đoan Vương phi càng lúc càng lớn, lùi ra sau ghế dựa, cười nói: "Để các người đều tự chọn loại vải, chuẩn bị may y phục mới cho mùa đông, mọi người cùng nhau giữ ấm qua mùa đông cho dễ chịu."

"Để ta xem." Phụng Loan đi qua bàn bên cạnh trước, không khách khí chỉ vào hai xấp vải thêu ả cảnh hoa hải đường và hoa hồng, "Ta muốn hai xấp này, làm váy rất đẹp, ừ..., may hai chiếc váy đuôi dài mười sáu khúc thêu bách điệp." Lại muốn một xấp nhũ kim, một xấp hoa hồng màu tím. "Hai xấp này có thể may xiêm y."

Trương Trắc Phi đến âm thầm cắn răng tức giận.

Thật là, Phụng Loan cũng không thêm khách khí chút nào! Mỗi lần nàng đều chọn cái tốt nhất! Coi như trong Vương phủ trừ bỏ Vương phi nương nương, nàng chính là người nổi trội nhất! Dựa vào cái gì? Không phải chỉ ý vào xuất thân tốt, có biểu tỳ làm chỗ dựa sao? Bản thân mình vẫn là biểu muội của Vương Gia đây.

Chờ tương lai mình sinh hạ nhi tử...

"Trương Trắc Phi." Đoan Vương phi cắt đứt mơ mộng của nàng, mỉm cười nói: "Người cũng chọn đi, còn dư lại thì để cho Miêu phu nhân và Ngụy thị chọn." Khách sáo với nàng, "Không sao đâu, người cứ chọn loại mình thích, của ta đã chọn trước rồi."

Cái mình thích đều bị người ta chọn hết rồi! Trong lòng Trương Trắc Phi bất mãn, nhưng trước mặt nàng vừa mới vào phủ Đoan Vương, chưa có nhi tử bên cạnh, thật không thể vùng lên, chỉ làm ra bộ đáng mềm mại, "Dạ." Đi tới chọn xấp vải đào hồng, hoa hồng, còn có xanh nhạt và hạnh hoàng (màu vàng hơi đỏ), đều là màu sắc tươi đẹp đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Hoàng Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Vương Phi muốn sinh

Còn dư lại vài xấp vải, toàn màu sắc đậm hoặc sắc trắng.

Miêu phu nhân lấy mấy xấp vải sắc trắng trong thuần khiết, cười mỉm nói: "Thiếp thân mặc màu trắng tốt hơn, Vương Gia chê ta không đủ trắng, luôn nói những sắc màu hoa, ta mặc lên người ngay cả dung mạo đều là hoa." Nàng tự giễu, "Thôi, vẫn là thành thật trang điểm sạch sẽ một chút."

Phượng Loan xem lại những xấp vải mình chọn, sờ lên xấp vải màu hoa hồng tím này rồi nhìn kỹ, sau nũng nịu oán giận, "Loại vải thu đông chính là điểm này không được, màu sắc khá đậm, làm cho người ta có vẻ già dặn."

"Ôi! Miêu phu nhân cười nói: "Lời này của Phượng Trắc phi là chọc cười mọi người rồi đấy."

Đoan Vương phi hé miệng cười cười, không nói gì.

Miêu phu nhân cũng là một người ba hoa, cười nói: "Phượng Trắc phi trẻ tuổi, xinh đẹp, đừng nói màu hoa hồng tím, cho dù màu đậm hơn, mặc lên người cũng không có vẻ người lớn." Đem mình ra ví dụ, "Không giống như ta, đã kém về ung dung lộng lẫy của Vương Phi nương nương, còn so với tuổi trẻ tướng mạo xinh đẹp thì kém hơn hai vị Trắc phi, khó trách Vương Gia không thường đi tới chỗ của ta."

Phượng Loan mỉm cười nhìn nàng, xác thực làn da không được xem rất trắng nõn, nhưng sạch sẽ, bộ dáng tiểu cô nương ôn hòa, tuyệt đối không tệ như nàng ta nói. Đặc biệt ăn mặc của nàng ta hoàn toàn thanh lịch, trang điểm lưu loát, trong số cơ thiếp trong Vương phủ, tựa như một cảnh liễu mềm mại giữa muôn hoa khoe màu đua sắc, có một phong vị đặc biệt tươi mát.

Lại có bản lĩnh tự châm chọc mình, cái gọi là yếu thế.

Miêu phu nhân chính là có năng lực này, gặp người luôn cười, gặp người liền khen, luôn nói bản thân mình không tốt, đưa người khác lên cao, cho dù không phải rất thích nàng, cũng không có cách nào chán ghét.

So sánh ra, Ngụy thị có vẻ thành thật ngây ngốc, không thích nói chuyện.

Tương thị sao? Hiện nay vẫn chỉ là tính trẻ con.

Vừa rồi chẳng qua bị mình đâm chọc vài câu, trên mặt nàng ta liền không nhịn được. Ở kiếp trước, dưới gối Đoan Vương phi không con, Ngụy thị có con nhưng xuất thân thấp hèn, Miêu phu nhân sinh được nữ nhi, bản thân mình mang thai còn chưa kịp sinh ra, tính tới tính lui, thì Tương Trắc Phi nở mày nở mặt nhất.

Khi đó, nàng ta thật sự rất đắc ý kiêu ngạo.

"Được rồi." Đoan Vương phi như thường lệ kết thúc, mỉm cười nói: "Buổi chiều sẽ có thợ thêu đến đo thước tấc." Nhìn Miêu phu nhân, "Sao người chẳng thay đổi gì, kỳ thật số đo của năm trước cũng không cần sửa." Lại nhìn một chút qua Phượng Loan và Tương Trắc Phi, "Hai người các người thì cao hơn, đo mùa đông phải sửa lại rồi."

Miêu phu nhân đứng bên người Phượng Loan, so đo, hứng thú cười nói: "Ôi, chờ qua năm nay, chỉ sợ Phượng Trắc phi sẽ cao hơn thiếp thân. Ai..." Nàng thờ dài, có da có thịt, "Bộ dạng của thiếp thân vốn không được thu hút, vóc dáng lại nhỏ, sau này thời điểm nào nhiệt sẽ bị lọt thỏm trong đám người, chỉ sợ Vương Gia nhìn không thích."

Phượng Loan 'xì' cười, "Sợ cái gì? Khéo léo mới tốt, làm túi thơm cho Vương Gia đeo bên người mỗi ngày."

Bộ dáng vẻ mặt Miêu phu nhân phát sầu, "Vây cũng không đủ." Bóp bóp hông của mình, lại xoa bóp cánh tay, vẻ mặt thành thật nói: "Sớm biết như thế, năm đó mẹ ta nên sinh ta trễ hơn một chút."

"Hai người các người nha." Đoan Vương phi trang trọng trầm ổn, cũng không nhịn được bị chọc cho bật cười, "Trước kia chỉ có mỗi Miêu phu nhân ba hoa, hiện tại lại thêm Tiểu Loan, hai người tụ lại một chỗ, cũng không cần đến người kể chuyện."

Phượng Loan đưa tay lên miệng, nói: "Biểu tỷ còn không mau khen thưởng một chút?"

Chọc cho một phòng người đều nở nụ cười.

Tương Trắc Phi bĩu môi, thực ghê tởm, hai con khi nhỏ diễn trò lấy lòng Vương Phi nương nương. Bởi vì không thấy hứng thú, không khỏi cảm thấy chán chết, nhả nài ngồi, cũng may không lâu sau Vương Phi cho lui xuống hết.

Trở lại Bích Tình Hàm Yên Quán, nàng dừng chân lại, nhìn không được nhìn thoáng qua hướng Âm Hương trai.

Phi! Ngụy thị cũng dám làm bộ làm tịch rồi.

Kỳ thật Tương Trắc Phi nghĩ oan cho Ngụy thị, người ta không phải làm bộ làm tịch, mà là thật sự thật sự không xuống giường được, nhẹn của nửa buổi sáng miễn cưỡng có thể bước xuống, nhưng trên cổ, trên cổ tay, vẫn còn loang lổ nhiều vết xanh tím ứ đọng. Cái dạng này, làm sao dám đi qua Uy Nhụy Đường thành an? Để người khác nhìn thấy, đây không phải là không có việc gì, mà đi tìm việc sao?

Vương Phi nương nương tự giữ thân phận, có thể sẽ không so đo, không chừng còn có thể thưởng một, hai miếng thuốc dán.

Nhưng Phượng Trắc phi tướng mạo xinh đẹp hết sức lòng bông, Tương Trắc Phi ý vào thân phận thân thích kiêu ngạo, Miêu phu nhân lại có cái miệng lợi hại, bị ba người đó liếc nhìn, bản thân mình làm sao có thể lấy một địch ba? Còn không phải tự bôi xấu sao.

Ngụy thị thật sự là không có cách nào, mới kiên trì, giả bộ cáo bệnh.

Hôm qua Vương Gia uống rượu, đặc biệt cao hứng, từ trên giường. Ép buộc đến trên bàn, lại tới sàn nhà, nghiêng ngả trái phải, hông của mình muốn gãy luôn, thế mà Vương Gia vẫn không chịu phóng ra.

Sau đó khó khăn lắm hấn mới xong, không biết làm sao mà nín nhịn đến kỳ quái thế!

Bản thân mình nhìn không được thấy hơi hoài nghi, chuyện này Vương Gia..., có phải uống thuốc hay không? Phía trước phía sau, nghỉ ngơi chỉ một chút, rồi gầy vò mình đến nửa đêm, nhưng lại nấn tâm, khiến trên người mình hết xanh, đến đỏ, vừa chua xót vừa đau, thời điểm sáng sớm căn bản không xuống giường được.

Nha hoàn Trầm Hương cầm thuốc mỡ tót, sắc mặt đỏ bừng, "Chủ tử, bôi một chút thuốc mỡ đi."

Ngụy thị thở dài, còi y phục, trên người lộ ra loang lổ một số vết ứ đọng gần như rất dữ tợn.

Trầm Hương nuốt một ngụm nước bọt, có chút sợ hãi, "Chuyện này..." Thật cẩn thận bôi thuốc mỡ, lại nhớ tới tiếng kêu thảm thiết ở nửa đêm hôm qua của Ngụy thị, không khỏi rung mình, "Vương Gia hấn, thật sự là quá nấn tâm."

"Nói bậy gì đó?" Ánh mắt Ngụy thị sắc bén mãnh liệt quay đầu, khiển trách: "Sau này ta còn nghe được những lời như vậy, chỉ cần là nửa chữ, cũng sẽ kêu người ném người vào bãi tha ma!"

Trầm Hương vội vàng quỳ xuống, gấp gáp nói: "Nô tỳ không dám, không dám."

Ngụy thị im lặng trong chớp mắt, chậm rãi thu hồi sắc bén trên mặt, lạnh lùng nói: "Đứng lên đi." sau đó tự giễu, "Bất quá ta chỉ là nửa chủ tử, nửa nô tỳ, không dám đương nổi cái quý của người." Phất tay áo, ý bảo Trầm Hương không cần phân biệt, còn thật sự nói: "Người nhớ kỹ cho ta."

Cả người Trầm Hương nằm sát xuống đất, liên tục gật đầu, "Nô tỳ hiểu rồi."

"Trong Vương phủ này." Ngụy thị chậm rãi nói: "Ta không có dung mạo, cũng không có gia thế kiêu ngạo, danh phận lại là thấp nhất, cho nên..." Nàng nhếch miệng cười cười, "Chỉ có thể làm những chuyện người khác không nguyện làm, cũng không chịu làm, tùy theo tính tình Vương Gia, ta mới có thể có một nơi sống yên ổn."

Vị kia chính là chỉ điểm cho mình như vậy, bản thân mình nghe xong, làm theo, hiệu quả thật không tệ.

"Vương Phi nương nương, chuyện hôm đó là như vậy, cũng không sai biệt lắm." Mục ma ma không dám giấu diếm, đem chuyện Vương Gia giành vinh quang mặt mũi cho Phụng Nhị phu nhân như thế nào, sau đó Túc vương phi làm sao ôn ào, Vương Gia làm chỗ dựa cho Phương Trắc phi ra sao, tất cả đều tỉ mỉ nói xong.

Đoan Vương phi mệt mỏi dựa vào gối đầu, yên lặng thật lâu.

Mục ma ma nói: "Túc vương phi thật đúng là hung hăng can quấy, không coi ai ra gì."

"Được rồi, người đừng nói sang chuyện khác." Khóe miệng Đoan Vương phi hơi vênh lên, không có hứng thú đến chuyện Túc vương phi và Trình Nương, chỉ chú ý đến trượng phu và biểu muội, nàng mỉm cười u oán, "Ta gả cho Vương Gia chừng mười năm, lại không biết, Vương Gia còn có nhiều trò hề làm người vui vẻ như vậy."

Cho Chân thị mấy ngàn lượng bạc vẫn không tính là đau lòng, nhưng trượng phu lại dùng óc từ đại, lấy lòng hơn một nửa nữ quyền công khanh quyền quý trong Kinh Thành, đem tới vinh quang mặt mũi cho Chân thị, thật sự là..., khiến trong lòng mình cảm thấy khó chịu.

Thời điểm sinh thần của mẫu thân mình, bất quá trượng phu chỉ nói một câu, "Nhớ chuẩn bị cho Mục phu nhân một phần hậu lễ."

---- đó mới là nhạc mẫu chính thức của hấn a!

Đoan Vương phi đã thành thân chừng mười năm, cơ thiếp trong vương phủ cũng không tính ít, nhưng trước mắt cũng là lần đầu, chân chính biết đến mùi vị ghen là cái gì, chua, chát, khổ, đọng ở trong lòng không tan.

Mục ma ma khuyên nhủ: "Vương Phi nương nương, Vương Gia cũng nói, chỉ là lần đầu nên tiêu pha một chút, sau này cứ theo lẽ thường chuẩn bị lễ thôi." Cảm thấy thờ dài, thật sự là càng giải thích càng là che giấu, chỉ có thể vô lực khuyên nhủ: "Vương Phi nương nương nghĩ thông một chút, hết thấy đều là vì đứa nhỏ trong bụng."

Đoan Vương phi thấp giọng thì thào, "Đúng, đứa nhỏ."

Đã biết thai này nhất định phải sinh con trai, sinh ra được, chính là trưởng tử phủ Đoan Vương! Tương lai, nếu trượng phu bị biểu muội đoạt đi, tốt xấu gì còn có nhi tử kế bên người.

Trong lòng nàng vừa chua vừa chát, khổ sở nói: "Tiểu Loan thật đúng là khiến người thích."

Mình có thể làm sao bây giờ đây? Biểu muội còn trẻ, tướng mạo xinh đẹp, gia thế tốt, tính tình ngây thơ động lòng người, lần trước còn vì cứu mình và

thai nhi mà bị thương, chỉ sợ trong mắt trượng phu, đã là nữ nhân tốt nhất trên đời này.

Mục ma ma thấy sắc mặt nàng biến ảo không chừng, sợ tâm tư nàng rối loạn, nhỏ giọng khuyên nhủ: "Vương Gia vẫn rất tốt với Vương Phi, mấy năm nay khách khí không nói đến, chỉ nói riêng việc mười năm Vương Phi đều không có sinh hạ nhi tử, Vương Gia vẫn chịu đựng, không để cho cơ thiếp Vương phủ ngừng uống canh tránh thai." Về mặt nghiêm túc nói: "Phần tâm ý này không nhẹ đâu."

"Ta biết." Đoan Vương phi nhẹ nhàng gật đầu, đối với điều này, trong lòng vẫn rất cảm kích trượng phu, cho dù biết hẳn là vì muốn sinh con trai trưởng trước mới làm như thế, cũng cảm kích hẳn tôn trọng mình như vậy. Bất quá phần tôn trọng này, chỉ sợ duy trì không được lâu lắm, thời gian mười năm, hẳn là chờ đợi cực hạn của trượng phu rồi.

Nếu thai này của mình vẫn là nữ nhi, phòng chừng nên để những người cơ thiếp khác mang thai đi.

Càng không cần phải nói, trước mắt còn có một biểu muội mỹ mạo như hổ rình mồi.

Đoan Vương phi lại sờ sờ bụng mình, sau đó chấp tay trước ngực, hướng lên trời cầu khẩn: "Thần linh Bồ Tát, phù hộ cho con có một đứa con trai thôi."

Sau đó cuộc sống trong phủ Đoan Vương, từ từ tĩnh lặng.

Thân mình Đoan Vương phi từng ngày từng ngày càng cồng kềnh, lấy có bắt đầu mùa đông trời lạnh, sáng sớm gió lạnh đường dài, kêu chúng cơ thiếp thỉnh an đôi thành ba ngày một lần. Mỗi lần nhìn thấy, cũng lắm nói vài câu chuyện phiếm, rồi cho người rời đi. Trong ngày thường, nàng cũng chỉ hoạt động trong viện Uy Nhụy Đường, cẩn thận lại cẩn thận, cẩn thận cẩn thận nữa, cuối cùng cũng bình an đến ngày gần sanh.

Mười tám tháng mười ban đêm, Đoan Vương phi bắt đầu muốn sinh.

Kỳ thật vài ngày trước đó, Phụng Loan bị 'thương gân động cốt một trăm ngày' cũng đã qua. Bất quá so với sắc đẹp mê hoặc mà nói, trưởng tử càng thêm khiến Tiêu Đặc chú ý hơn, cho nên nửa tháng này, đều ngủ lại ở Uy Nhụy Đường, chờ Vương Phi sinh con trai cho mình.

Đêm hôm ấy, toàn bộ đèn đuốc Uy Nhụy Đường sáng trưng giống như ban ngày.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Hoàng Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Sinh con

Phụng Loan vui ở bên trong Nỗn Hương Ổ, đóng cửa, đánh bài cùng Bảo Châu và Đại Mạo.

Vương Phi nương nương sinh con, chạy tới giúp vui khẳng định không đúng chỉ thêm phiền phức, nhưng ngủ sớm cũng không được, vậy có vẻ rất không quan tâm rồi. Cho nên chỉ có thể chịu đựng theo, nhìn đến lúc tin tức tốt của Vương Phi nương nương được đưa tới, lại đi chúc mừng, mới xem như quy củ cơ thiếp nên có, tạm thời chờ xem thôi.

"Ha ha, lại thắng." Phụng Loan là nhà cái, vận may tối hôm nay đặc biệt tốt, cả đêm, thắng ít, thắng lớn, đều thắng, thế nhưng không hề thua lần nào.

Đại Mạo ở bên cạnh cười nói: "Vận may của Trắc phi tốt thật."

Bảo Châu cũng cười, "Đúng vậy, thắng hết bạc của chúng ta rồi."

"Được rồi, không chơi nữa." Phụng Loan đẩy bài ra, lười biếng dựa vào trên gối mềm thêu hoa thủy cúc, buồn cười nói: "Các người xem ta là đứa ngốc sao? Không biết các người đang dỗ cho ta vui à?" Nhìn thoáng qua hướng Uy Nhụy Đường bên kia, "Vương Phi có thể sinh hạ trưởng tử là chuyện tốt, chúng ta phải thấy vui mừng theo, nhớ rõ chưa?"

Đám người Bảo Châu vội đáp: "Nhớ kỹ, nhớ kỹ."

Sinh đi, sinh đi.

Phụng Loan cười khê, chờ Vương Phi nương nương sinh đứa nhỏ, mặc kệ nam hay nữ, tâm tư đều sẽ đặt hết lên người đứa nhỏ, cũng có thể bớt nhòm ngó tới mình hơn. Nếu thai này thật là nhi tử, trưởng tử, vậy..., là mệnh nàng tốt, nếu là nữ nhi thì cũng là cái số của nàng, ---- không biết nhân quả kiếp trước bản thân mình khó sinh thế nào, còn phải từ từ điều tra mới được.

Thời gian trôi qua.

Theo lý thuyết, trước đó Đoan Vương phi đã sanh hai nữ nhi, có kinh nghiệm.

Thai thứ ba thì hẳn là quen việc dễ làm, rất nhanh sẽ sinh ra. Nào có biết vị thiếu gia hay tiểu thư trong bụng nàng ta, tính tình đặc biệt khó chịu, cứ

bướng binh ở trong bụng Vương Phi nương nương, nửa ngày cũng không chịu ra. Không nói người ở Uy Nhụy Đường lòng như lửa đốt thế nào, chỉ là bên trong Noãn Hương Ổ, Phụng Loan chờ đã bắt đầu ngủ gà ngủ gật.

"Giờ gì rồi?" Nàng hỏi.

Bảo Châu trả lời: "Giờ tý canh ba." (từ 11 giờ đêm đến 1 giờ sáng)

"Sao lâu vậy?" Kiếp trước Phụng Loan đã trải qua việc sinh con, từng có kinh nghiệm, cảm thấy rõ ràng, từ tối đến bây giờ mà còn chưa sinh ra, thời gian có vẻ hơi dài.

Chẳng lẽ, lần này Đao Vương phi sinh con gặp nguy hiểm? Không thể nào.

Kiếp trước nàng ta vẫn sống rất tốt, cho đến mười năm sau, mình vào phủ, cũng không thấy có bệnh tật gì. Bất quá sau khi mình trọng sinh, rất nhiều chuyện đã thay đổi. Tỷ như Đao Vương phi nên đẻ non, kiếp trước không có giữ được đứa bé, nhưng bởi vì bản thân mình thay nàng ta can thiệp, lại có thể vẫn bình an mang thai cho đến bây giờ.

Như vậy, tự bản thân Đao Vương phi cũng bị thay đổi?

Trong lòng Phụng Loan thấy hơi nóng nảy, tùy ý nhìn chung quanh, đột nhiên ánh mắt dừng lại trên mặt Bảo Châu, ánh mắt nha đầu chết tiệt kia lóe sáng, mang theo vài phần hào quang óng ánh kỳ dị.

Cảm thấy cần suy xét, nhất thời hiểu được nàng ta đang chờ đợi cái gì.

"Bảo Châu!" Phụng Loan kêu to, trách mắng: "Nhanh chóng thu hồi sắc mặt của ngươi!"

"A?" Lúc này Bảo Châu mới phát giác bản thân mình nhất thời sơ xuất, đem hi vọng để hết lên mặt, nàng lộ ra xấu hổ, "Trắc phi, nô tỳ..., nô tỳ có làm gì đâu a."

Phụng Loan giận đến tái mặt, "Đừng cho là ta không biết ngươi đang ở đây tưởng cái gì!"

Bảo Châu cúi thấp đầu, không dám hé răng.

"Ngu xuẩn!" Phụng Loan mắng, "Qua một bên quỳ cho ta, quỳ đến khi hiểu ra mới được đứng dậy."

Bảo Châu không dám cãi lại, cắn môi, cúi đầu quỳ gối nhận sai trong góc tường.

Phụng Loan trừng mắt liếc nhìn nàng, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Nghĩ lại, sau này nếu bị truyền ra, "Người ở Noãn Hương Ổ nghe nói Vương Phi sinh con gặp nguy hiểm, mặt mày lộ vẻ vui mừng", vậy còn gì nữa?! Đến lúc đó, cho dù mình có trong sạch, cũng bị người ta tô cho đen.

Hơn nữa, khó nói Đao Vương phi có thể sinh được hay không, nếu không được, sau này lời đồn đãi truyền ra, khẳng định Mục phu nhân sẽ liều mạng với mình! Mục gia cũng sẽ xem mình là cừ địch.

Mục gia và Phụng gia, khó mà nói ai so với ai lợi hại hơn.

Nhưng phụ thân của Đao Vương phi là Thế tử Lí Quốc Công, tương lai chắc chắn là Lí Quốc Công, phụ thân của mình là cái thứ gì? Mà bản thân mình và phụ thân còn có vấn đề? Nếu thật sự truyền ra mình hại Đao Vương phi, nghĩ lại, dựa vào tình cảnh trước mắt của mình, nhất định sẽ bị thiệt thòi.

Còn có nếu Đao Vương phi gặp chuyện không may, bên Tiêu Đặc, sẽ hoài nghi và kiêng dè mình.

Hắn vẫn tôn trọng Đao Vương phi nhiều năm? Vì sao sủng ái mình? Nói cho cùng, không phải là coi trọng thế gia sau lưng mình và biểu tỷ sao? Ở trong lòng hắn, tuyệt đối sẽ không hi vọng Đao Vương phi chết, sau đó nâng mình lên. Hắn hy vọng nhất là Đao Vương phi sống thật tốt, sinh con trai trưởng, bản thân mình thì nhu thuận nghe lời, cách vài năm lại sinh nhi tử hoặc nữ nhi, sau đó Đao Vương phi và mình ở chung hòa thuận, nhường nhịn nhau, tỷ muội một nhà thân thiết.

Nếu như vậy, Mục gia và Phụng gia đều sẽ là trợ lực lớn ủng hộ hắn.

Mình cũng sẽ không bị vài lời ngon tiếng ngọt dỗ dành, cho rằng dung mạo khuynh quốc khuynh thành, làm cho nam nhân động tâm, thậm chí ngay cả Đao Vương lạnh lùng cũng bị mình mê hoặc.

Chỉ có tên ngốc mới nghĩ như vậy.

Phụng Loan đang suy nghĩ miên man, thì bên ngoài có động tĩnh.

Một tiểu nha hoàn chạy nhanh vào: "Vương Phi nương nương bên kia không có chuyện gì, nghe nói đau một hồi, lúc này lại không đau nữa. Kêu bà đỡ xem, thì nói có lẽ chờ thêm một, hai canh giờ, thậm chí lâu hơn, trước mắt người ở Uy Nhụy Đường đều đang chờ đợi."

"Biết rồi." Phụng Loan kêu người thương cho tiểu nha hoàn hai thỏi bạc vụn, dù sao mình nhiều tiền, không có việc gì thì ban thưởng chút ít, đỡ bọn hạ nhân vui vẻ, khiến các nàng nhanh chóng báo tin tức của Noãn Hương Ổ.

Nếu không, tiểu nha hoàn hôm nay ở đâu mà chạy đến nhanh vậy?

"Đa tạ Phụng Trắc phi thương." Tiểu nha hoàn mừng rỡ nói: "Phụng Trắc phi hãy nghỉ ngơi, nô tỳ trở về, chỉ cần có tin tức liền chạy nhanh lại đây, sẽ không bỏ lỡ." Nàng ta cúi người hành lễ, nhẹ bước cáo lui đi ra ngoài.

Vậy là lại không có động tĩnh nữa? Phụng Loan nhíu mi, bất quá chuyện sinh con thật đúng là khó mà nói.

Mau thì một, hai canh giờ.

Chậm, nghe nói dày vò đến mấy ngày cũng có.

Khương ma ma đi tới xin chi thị: "Một khi đã như vậy, Trắc phi có muốn đi ngủ trước không? Chỉ cởi áo ngoài ra, chờ sau đó vạn nhất có tin tức tốt, rất nhanh lại ăn mặc tốt đẹp vào."

"Được." Phụng Loan chỉ kêu người tháo trang sức khuyên tai, vòng đeo và trâm cài xuống, không gỡ búi tóc, chờ sau đó đứng lên tùy tiện sửa sang, dù sao ban đêm không có người nhìn kỹ, ---- huống chi, đến lúc đó tất cả mọi người chỉ lo xem Tiểu Quận Vương hoặc là Tiểu Quận Chúa.

Nàng khép áo nằm xuống, lẩn qua lộn lại cũng ngủ không được.

Bên tai còn có thể nghe được giọt nước nhỏ xuống..

Bởi vì nổi lòng phiền chán, nhện không được mở mắt ra, ngồi suy nghĩ một lát, nàng dụi dụi con mắt, phát hiện ngoài việc mình đang nằm ở trên giường gỗ, rộng lớn, trống không, hoa văn ở trên là theo quy chế trong hoàng cung, hiểu được mình là đang nằm mơ, nhưng ngược mắt nhìn lại, hình ảnh trước mặt lại chân thật như vậy.

Bà đỡ dùng sức hô to, "Quý nhân, quý nhân! Người lại dùng sức, đầu đã lộ ra rồi!"

Phụng Loan theo bản năng cúi đầu nhìn, thấy bụng mình lớn, nhô cao, cảm thấy rất nóng nóng sốt ruột, muốn nhìn xem đứa nhỏ là nam hay nữ, rốt cuộc có bộ dáng thế nào? Nhưng cả người như bị giam cầm, bất kể gãy dựa như thế nào, cũng không thể động đẩy chút nào, người chung quanh đã loạn lên hết.

Đám cung nhân bận bịu ra vào, một chậu nước ấm được đem đến, một chậu máu loãng được mang đi.

Sau tắm bình phong, truyền đến giọng nói run rẩy của Thái y, lời nói này đã quanh quẩn trong đầu trăm lần, ngàn lần, "Hoàng Thượng, tình hình của quý nhân sợ là không tốt, giữ người lớn? Hay là thai nhi?"

Bên ngoài cửa, vẫn như trước vang lên giọng nam nhân tựa như chuông ngân ngọc hội, "Thai nhi..."

Sau đó âm thanh mơ hồ như nhỏ đi, nghe không chân thực.

Phụng Loan cảm thấy càng thêm sốt ruột, nàng hô to, "Tiêu Đạc! Người nói cái gì đó?" Đột nhiên, không biết sức lực từ đâu tới, thân mình đột nhiên nhẹ đi, từ trên giường gãy dựa leo xuống, "Tiêu Đạc người đừng đi..."

Vừa leo xuống, Mục Hoàng Hậu liền che ở phía trước, lạnh lùng nói: "Phụng quý nhân, chạy loạn đi đâu? Nhanh trở về nằm sinh con đi."

"Đứa nhỏ của ta đã sớm mất rồi!" Phụng Loan thê thảm kêu to, lấy trâm vàng xuống hung hăng đâm tới hướng nàng ta, mọi người mạnh mẽ đi tới ngăn trở bản thân mình đâm tới, "Các người đều tránh ra cho ta, tránh ra!" Nàng liều mạng chạy ra bên ngoài, hô to: "Tiêu Đạc, Tiêu Đạc! Người nhìn ta nói cho rõ ràng!"

Ngoài cửa, bóng dáng màu vàng óng của một người cao lớn đứng đó.

"Lục Lang." Phụng Loan xông lên giữ chặt hán, lệ rơi đầy mặt, "Lục Lang..., lúc trước người nói đều là giả sao? Đều là gạt ta sao? Người nói cho ta biết...? Nàng thất thanh khóc lớn, "Người không chỉ muốn giữ thai nhi, còn có ta, còn có ta..."

Tiêu Đạc lặng lẽ nhìn nàng, không lên tiếng.

Phụng Loan liều mạng kêu gào chất vấn hán, liều mạng lay động hán, bóng dáng màu vàng óng lúc ẩn lúc hiện, dần dần trở nên mơ hồ, từ từ tiêu tán, cảnh trong mơ va chạm kịch liệt rồi hoàn toàn sụp đổ xuống!

"Trắc phi! Trắc phi..." Khương ma ma kinh hoàng, lay nàng dậy, "Người làm sao vậy? Có phải thấy ác mộng nên bị dọa hay không? Nhanh tỉnh lại đi."

Phụng Loan mờ mịt mở hai mắt ra, hoảng hốt.

Nàng giờ tay, đụng đến một giọt nước mắt ẩm ướt bị thương nơi khóe mắt của mình.

"Trắc phi." Bên ngoài vang lên tiếng của tiểu nha hoàn trước đó, nhưng có vẻ không quá vui mừng, cách bức rèm che, giọng nói căng thẳng: "Vương Phi nương nương vừa mới bình an sinh ra tiểu Quận Vương."

Người của Noãn Hương Ô liếc mắt nhìn nhau, cũng chưa nói chuyện.

"Tiểu Quận Vương..." Phụng Loan nhẹ giọng thì thào, đôi mắt biểu thị thực có phúc, được con trai, được toại nguyện, đứa nhỏ kiếp trước của mình cũng sẽ không bao giờ trở lại.

Tiểu nha hoàn nghe giọng nói nàng không đứng, khăn trương hơn, cúi người, "Nô tỳ cáo lui trước."

Khương ma ma sai người lấy nước, rửa mặt cho Phụng Loan, phân phó thoa ít phấn son, miễn cho giống như nhìn thấy đã khóc qua, làm cho người khác nói bậy bạ. Sau đó cúi đầu nhỏ giọng khuyên nhủ: "Vương Phi nương nương bình an sinh ra tiểu Quận Vương, là phúc khí của cả toàn Vương phủ, Trắc phi nhớ rõ phải cao hứng chút."

"Đúng vậy, là chuyện vui lớn." Phụng Loan nhẹ nhàng gật đầu, "Ma ma yên tâm, ta biết nên làm sao." Nàng xuống giường, tự mình tỉ mỉ trang điểm, đáng yêu tươi đẹp. Nhìn vào gương nở nụ cười, cuối cùng đối với mình tươi cười hài lòng, mới đứng dậy, "Đi, đi chúc mừng Vương Gia và đại biểu tỳ."

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Cùng mọi người nói một chút, văn này là máu chó ngọt sùng, nữ chúa ngược ở kiếp trước, kiếp này chắc chắn sẽ không ngược ~

Vì muốn tình tiết phong phú, sẽ có một ít phiền toái nhỏ linh tinh, nhưng là sẽ không để cho người xem buồn bực, ý nghĩa chính vẫn là "Thích", cho nên xin yên tâm ~ thương các người ~

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Hoàng Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Vương Phi gặp nguy hiểm?

Phụng Loan ra khỏi Noãn Hương Ô, không nhanh không chậm đi đến Uy Nhụy Đường.

Lúc đi ngang qua lầu Âm Hương Sơ Ảnh, trước mặt có người đi tới, có người bùng nước canh, có người cầm này nọ, nếu không thì là người chạy nhanh đi truyền tin tức, nhóm nha hoàn và ma ma vội vàng qua lại không ngớt.

Phụng Loan đi về phía trước, nhìn thấy bậc thang mình và Đoan Vương phi bị ngã lúc trước, không khỏi nhìn thêm vài lần.

Nếu..., ngày đó mình không xúc động đi đỡ nàng ta? Khả năng tình huống sẽ không giống nhau.

Nhưng trên đời cho tới bây giờ đều không có 'nếu', sự tình đã qua đi, nên ngẩng đầu nhìn về phía trước, ứng phó với tương lai, mà không phải là cả ngày hối tiếc quá khứ, vậy thì uống phí hết thời gian và tâm tư rồi.

Khóe miệng Phụng Loan hơi vênh lên, cất bước thông dong đi về phía trước.

Cách đó không xa, một bà tử mặc y phục vải thô màu nâu từ bậc thang bên kia đi xuống. Hơi kỳ quái là, bà ta cố ý tránh đi bậc thang bên phải, tận lực dựa vào bên trái mà đi, sau đó từ hàng rào hoa bên kia đi tới.

Trong lòng Phụng Loan nhảy lên, ánh lửa nhoáng tới còn không rõ ràng.

Nàng giờ tay đụng Bảo Châu, thấp giọng nói: "Đi dò hỏi xem bà tử kia là người nào, làm cái gì."

Bảo Châu là người ham hư vinh còn lỗ mãng, nhưng năng lực làm việc cũng cao nhất, lúc này từ từ chậm bước lại phía sau, nói vài câu giao việc cho tiểu nha hoàn tâm phúc, sau đó tiếp tục thẳng lối đi theo chủ tử.

Vào Uy Nhụy Đường, bên trong không khí vui mừng.

Phụng Loan là người thức thời, trước mắt đứng là thời điểm Đoan Vương phi đặc ý nhất, bản thân mình phải tận lực lưu lại không gian cho nàng ta và tiểu Quận Vương. Tiểu Đạc mà không phải vọt nhanh vào cho chóng mặt. Nên chỉ đứng bên ngoài chờ, chờ bọn người Tương Trắc Phi đã tới, cùng nhau chào hỏi liên trở về.

Có nha hoàn tới tiếp đón, cười nói: "Phụng Trắc phi mời uống trà." Cũng không vội mời nàng đi vào trong.

Phụng Loan cười cười, lẳng lặng nhân nhả uống trà ở bên ngoài.

Giờ phút này bên trong Uy Nhụy Đường, Mục ma ma và nha hoàn cùng đám người vú nuôi không ngừng chúc mừng, không ngừng nói lời may mắn, "Chúc mừng Vương Gia, chúc mừng Vương Phi nương nương, tiếng khóc của tiểu Quận Vương vang dội có sức, trưởng thành nhất định là nhân trung long phượng."

Tiêu Đạc cười nói: "Lời này không sai."

Đoan Vương phi cười theo, nhưng sắc mặt lại tái nhợt và suy yếu.

Đứa bé này, là nhi tử trông mong từng ngày từng tháng, nhưng lại làm khổ mình thảm như vậy. Thậm chí có khoảnh khắc, chính mình cũng chịu không nổi. Hoàn hảo, tốt lắm, ông trời chiếu cố, Bồ Tát phù hộ, cuối cùng cũng bình an sinh ra, sau này mình đi tới chùa làm lễ tạ ơn!

Mục ma ma cười nói: "Nhìn tiểu Quận Vương xem, lớn lên giống Vương Gia cực kỳ, cũng giống Vương Phi nương nương nữa."

Đứa nhỏ vừa ra đời chỉ như một khối phấn hồng, làm sao nhìn ra được? Nhưng loại lời nói khách sáo vui mừng này, phụ mẫu nào cũng thích nghe, Đoan Vương phi mỉm cười, "Mọi người cực khổ rồi, thương."

"Ngươi đừng nói chuyện, thân mình còn rất suy yếu." Tiêu Đạc giơ tay về phía nàng, trong mắt tỏ vẻ vui sướng không che giấu được, đối với đích thê sinh hạ trưởng tử rất là vừa lòng, "Nghe lời, nằm nghỉ cho tốt."

"Vâng." Đoan Vương phi vui mừng thỏa mãn nở nụ cười.

Tiêu Đạc cúi đầu nhìn trong tã lót của nhi tử, yêu thích không buông tay, vui vẻ nói: "Tiểu tử kia, tiểu bại hoại, ngươi lại làm khổ mẫu phi quá mức, thật sự là một đứa nhỏ bướng bỉnh."

Đoan Vương phi đau lòng con trai bảo bối, oán trách nói: "Nào có phụ thân như Vương Gia vậy? Nhi tử vừa sinh ra, chưa nói phải yêu thương thật nhiều, làm gì có thể nói xấu chứ." Nàng nói mấy câu, liền không nhịn được có vẻ thờ không nổi, không còn hơi sức, "Ai, đúng là mệt nha."

"Được rồi, đã bảo ngươi đừng nói chuyện mà." Tiêu Đạc gọi vú nuôi lại đây ôm đứa nhỏ, bản thân mình đứng dậy, "Các ngươi, người nào cho bú sữa thì bú sữa, nên thay tã thì thay tã, để cho Vương Phi nghỉ ngơi, đừng để đứa nhỏ âm ỹ tới nàng."

Đoan Vương phi thấy trượng phu sẵn sóc chu đáo, hơn nữa nhi tử vừa sinh ra, tảng đá lớn luôn lơ lửng trong lòng rơi xuống, không khỏi yên tâm cười nói, "Được, ta ngủ một lát." Nàng nhắm mắt lại, bởi vì thật sự là quá mệt mỏi.

Chờ Tiêu Đạc đi ra ngoài, chúng cơ thiếp cũng đã đến đông đủ.

"Vương Phi vì bốn vương sinh hạ trưởng tử, hôm nay tất cả mọi người đều có thưởng." Tâm tình của Tiêu Đạc tốt, nhìn từng người cơ thiếp như hoa như ngọc, đặc biệt cái kia còn chưa có viên phòng, lại đẹp như thiên tiên.

Hiện tại tốt lắm, có trưởng tử rồi, đích thứ đã được rõ ràng.

Chúng cơ thiếp khác có thể bắt đầu sinh con nối dòng, vì chính mình khai chi tán diệp, sau này một đám đứa nhỏ vây quanh mình, đứa lớn dẫn đứa nhỏ lại đây kêu "Phụ vương", trường hợp này hẳn là náo nhiệt.

Tiêu Đạc quan trọng nhìn Phượng Loan, ừ..., sau này cùng với Đại Bảo Bối sinh nhiều đứa chút. Tốt nhất là sinh nữ nhi trước, chờ trưởng tử của Vương Phi lớn lên vài tuổi, rồi lại sinh nhi tử, như vậy vợ cả tốt thì tự nhiên thiếp sẽ được sống yên ổn với nhau, miễn cho xảy ra mâu thuẫn xung đột, cả nhà hòa thuận tốt đẹp.

Nam nhân sao, luôn ảo tưởng tề nhân chi phúc* ôm ấp đề huề.

*ý nói một nhà có thể và thiếp là tổ hợp mỹ mãn gọi là tề nhân chi phúc

Phượng Loan thấy bộ dáng và vẻ mặt của hắn vô cùng đắc ý, cảm thấy rất rõ ràng, chỉ là không nói ra.

Tiêu Đạc lại nói vài câu khách sáo, sau đó nói: "Không còn sớm nữa, các ngươi đều tự trở về nghỉ ngơi trước đi. Mấy ngày nay Vương Phi cần nghỉ ngơi, không cần thỉnh an, chờ đến lúc lễ tắm ba ngày thì mọi người cùng nhau lại đây nữa." Ánh mắt quét về phía Phượng Loan, ý là, ngươi đừng vội đi ta còn có lời muốn nói.

Phượng Loan không thể làm bộ như không thấy, chỉ phải lưu lại.

Tương Trắc Phi nhìn vào mặt, nhìn không được nổi lên ghen tuông, nhưng vẫn cắn răng bước đi.

Còn Miêu phu nhân chỉ nở nụ cười từ đầu tới cuối, giống như Đoan Vương phi sinh tiểu Quận Vương, nàng cũng được dính thêm không khí vui mừng, từ đầu đến chân, nơi nào cũng tỏ ra thật tình vui mừng. Nàng vừa cười vừa cúi người hành lễ, nhìn lướt qua Tiêu Đạc và Phượng Loan, sau đó không nói tiếng nào đi ra cửa.

Ngụy thị vẫn là trước sau như một, luôn mỉm cười, bộ dáng đôn hậu thành thật cáo lui.

"Ngươi tới đây." Tiêu Đạc ngoắc tay, ở trong Vương Phi không tiện thân thiết cùng Phượng Loan, nên gọi nàng đi qua phòng bên cạnh, "Những ngày qua

vẫn bận chuyện Vương Phi đứa nhỏ, đã không quan tâm tới người, ừ..., đón chừng còn phải bận rộn vài ngày nữa."

Ý là, chớ đa nghi, trong lòng bốn vương vẫn sùng ái người.

Phượng Loan cười lạnh, nhưng biểu tình trên mặt không dám tỏ ra khác thường, chỉ cúi thấp đầu, cái miệng nhỏ nhắn vênh lên, "Biết gần đây Vương Gia rất bận, ta cũng không phải là loại người không hiểu chuyện." Vươn tay, vẽ vòng vòng trên đai lưng của hắn, "Khi lễ tắm ba ngày qua đi, trì hoãn vài ngày, dù sao Vương Gia cũng nên rảnh rồi đi."

Dù sao chuyện đó nhất định là tránh không khỏi, chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Nếu như thế, sao không cho hắn niềm vui? Đương nhiên phải là bộ dáng chua chát mới thích hợp.

"Người cũng có lúc hiểu chuyện đó." Tâm tình của Tiêu Đặc vốn tốt, thấy thế lại mừng vui gấp bội, còn bị bàn tay nhỏ bé treu chọc, thần hồn không khỏi có vài phần nhộn nhạo, nhưng còn nhớ rõ đây là Uy Nhụy Đường không phải Noãn Hương Ổ, vẻ mặt nghiêm chỉnh, "Yên tâm, xong chuyện ta sẽ đi xem người."

Phượng Loan cúi đầu nhỏ tiếng, "Ta phải đi rồi."

"Ừm." Tiêu Đặc cười gật đầu, "Người hãy yên tâm trở về, đi thôi."

Phượng Loan ngược mắt, mang theo ba phần u oán, ba phần chờ mong, lưu luyến không rời.

Tiêu Đặc nhìn bóng dáng thướt tha nhanh nhẹn rời đi, chờ đến khi nàng ra khỏi cửa, chỉ còn lại bức rèm che thủy tinh nhẹ lay động, giờ tay sờ sờ hông của mình, sự đụng chạm êm dịu, dư vị còn ở trên người nhẹ nhàng đọng lại. Xao động. Sâu trong cơ thể toát ra một cỗ tà hỏa, không thể không hít sâu một hơi, mới có thể mạnh mẽ đè xuống.

Cảm thấy Tiêu Kiều Kiều chính là yêu tinh biến thành? Sao chỗ nào cũng đều quyến rũ người ta.

Giờ thì chờ đi, tương lai sẽ để người khóc cầu xin tha thứ mỗi ngày.

Hắn cũng không biết, tiểu yêu tinh không có nửa phần tâm tư giống hắn, chỉ có ngập tràn u oán và sự thù hận.

Đêm đó, Phượng Loan cũng không ngủ được yên.

Cũng không phải bởi vì Đoan Vương phi sinh nhi tử, mà lo lắng điều gì. Nàng sinh con thì sinh, trưởng tử thì lại làm sao, chẳng lẽ còn có thể bởi vì nàng có nhi tử, có thể kêu Tiêu Đặc giết mình. Về sau Đoan Vương phi khẳng định một lòng đặt trên người con trai, nghĩ đến nhi tử nuôi lớn như thế nào, giáo dục nhi tử thành tài, chuyện nàng ta muốn quan tâm còn nhiều hơn nữa.

Theo tính tình của nàng ta, chỉ cần cơ thiếp không gây phiền toái, không uy hiếp được nàng ta, chỉ sợ ngay cả nhìn nhiều cũng lười.

Phượng Loan nằm ở trên giường nhẹ giọng thở dài.

Giấc mộng mới vừa rồi, lại khiến bản thân mình có đủ loại suy nghĩ với chuyện kiếp trước.

Đứa nhỏ chưa kịp sinh ra kia, rốt cuộc là con trai? con gái? Nếu sinh ra được, có phải hay không sẽ có mái tóc đen nhánh, khuôn mặt nhỏ nhắn mập mạp trắng trẻo? Tay chân đáng yêu giống như ngó sen?

Đáng tiếc, mãi mãi cũng không có cơ hội để biết.

Nàng lần qua lộn lại, ép buộc hồi lâu mới mơ màng ngủ thiếp đi.

Bởi vì đêm qua thời gian Vương Phi sinh con hơi trễ, kỳ thật sau khi các vị cơ thiếp trở về phòng, rửa mặt sửa soạn, cũng đã khuya khoắt rồi. Mọi người chỉ ngủ nửa buổi tối, thậm chí là ít hơn. Mà còn ngủ không được yên, cũng không chỉ có mỗi mình Phượng Loan, mọi người đều có tâm sự.

Buổi sáng ngày kế, dường như đã cách qua một trăm năm.

Hôm qua Tiêu Đặc đã nói, hai ngày nay không cần thỉnh an. Phượng Loan liền lười biếng dựa vào trên giường, mê mang, dù sao trời lạnh mình cũng không muốn ra khỏi chăn, đang nằm trong ổ chăn, Khương ma ma đi vào.

"Trắc phi, bên Uy Nhụy Đường có chút không ổn."

Phượng Loan dụi dụi mắt, "Chuyện không ổn gì?"

"Nghe nói..." Khương ma ma cúi sát xuống, thấp giọng nói: "Thời điểm canh tư, đột nhiên Uy Nhụy Đường náo động cả lên, không lâu sau, Vương Gia sai người cầm lệnh bài ra cửa, đem Lưu thái y từ trong nhà mời lại đây. Lưu thái y là loại người nào? Đây chính là người chuyên về phụ khoa."

*canh tư: 1-3 giờ sáng

Phượng Loan giật mình, chần chờ nói: "Người nói là Vương Phi có vấn đề về hậu sản?"

"Có lẽ là vậy." Khương m ma ngồi xuống mép giường, quần chần lại cho nàng, miễn cho cảm lạnh, "Nghe nói lúc này Lưu thái y còn chưa có đi ra." Thở dài, "Nữ nhân sinh con giống như trải qua quỷ môn quan, có đôi khi, cho dù là qua được, phía sau còn nhiều thứ không nghĩ tới."

Hậu sản rong huyết? Trong đầu Phượng Loan xuất hiện bốn chữ đó.

Mà giờ khắc này, không khí bên trong Uy Nhụy Đường vô cùng khẩn trương.

"Rong huyết?" Sắc mặt Tiêu Đặc nặng nề, "Người chắc chắn chứ?"

Loại sự tình này, Lưu thái y làm sao dám nói chắc chắn? Lúng túng ho khan một cái, "Hạ quan nghe nhóm bà đỡ nói tình hình cụ thể, rằng lỗ hồng phía dưới của Vương Phi có vẻ lớn, bị rách, xuất huyết rất nhiều, nghe nói đã đổi vài cái đệm giường, cũng đổi chừng mười xấp giấy xúc. Hơn nữa vừa rồi hạ quan bắt mạch, mạch tượng của Vương Phi nương nương giống hạt châu quá mức lưu loét, cho nên..., hẳn là có bảy, tám phần là hậu sản rong huyết."

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Hoàng Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Phù chính? (từ thiếp lên làm vợ cả)

Hắn không hề hi vọng, trưởng tử vừa mới sinh ra sẽ không có mẫu thân.

Lưu thái y sợ gánh trách nhiệm, đề nghị: "Một mình hạ quan bắt mạch không đủ chu toàn, không bằng kêu thêm hai người, nhiều đại phu cùng nhau hội chẩn, thương nghị dùng thuốc, đối với chứng bệnh của Vương Phi nương nương cũng có ích."

Làm sao Tiêu Đặc không hiểu được tiểu tâm tư của hắn? Nhưng lúc này không phải lúc tức giận, còn nữa nghĩ nhiều người, luôn nhiều chủ ý, lúc này phân phó hạ nhân, "Chạy nhanh tới Thái Y Viện, mời Chương thái y và Ôn thái y lại đây."

Kỳ thật với tư lịch và y thuật của Lưu thái y, loại sự tình rong huyết này, căn bản chính là không có khả năng chẩn đoán sai.

Chương thái y và Ôn thái y lại đây, chia ra bắt mạch, rồi tìm bà đỡ hỏi chuyện, thu được kết luận giống nhau, "Vương Phi nương nương hậu sản rong huyết, cần cầm máu, sau đó chậm rãi điều dưỡng thân thể."

Tiêu Đặc nổi nóng, "Vậy còn không nhanh kê đơn thuốc?!"

Đoan Vương Điện hạ vốn là không thường nổi giận, đã giận lên, thì vô cùng dọa người. Ba người Thái y sợ tới mức run rẩy, lui đến cách vách kê đơn thuốc, đều là một ít phương thuốc ôn hòa điều trị. Trước mắt Đoan Vương phi vốn là hậu sản thể hư, hơn nữa rong huyết, không thích hợp dùng thuốc đại bổ quá mạnh, chỉ có thể chậm rãi, từ từ điều dưỡng.

Điều dưỡng từ từ này, sắc mặt Tiêu Đặc bắt đầu mây đen dày đặc.

Đến buổi chiều, Mục phu nhân nghe tin vội vàng chạy tới.

"Sao lại thế này?" Bà nóng nảy, Đoan Vương phi là nữ nhi xuất sắc nhất trong số ba người nữ nhi của bà, gả đi lại tốt nhất, chính là một trong những chuyện đặc ý nhất của cuộc đời bà, giống như tâm can bảo bối vậy. Nghe nói hậu sản rong huyết, có thể mất đi đại nữ nhi, tiểu ngoại tôn có thể không có mẹ ruột, làm sao mà không vội? Lôi kéo nhóm Thái y hỏi han một hồi.

Hỏi, hỏi tới hỏi lui, nhưng rong huyết vẫn là rong huyết.

Nhóm Thái y cũng chưa nói lời chắc chắn, đều chỉ nói: "Thân mình Vương Phi nương nương khỏe mạnh, máu cũng đã ngừng chảy, chỉ cần dùng thuốc cho tốt rồi thì mới điều trị, trải qua một khoảng thời gian, hẳn sẽ chậm rãi phục hồi như cũ."

Dùng thuốc cho tốt? Dùng không tốt thì tìm ai, trách ai? Trải qua một khoảng thời gian, vậy thời gian này là sao? Chậm rãi phục hồi như cũ, đó là bao lâu thì phục hồi như cũ? Tất cả đều là lời nói bề ngoài quanh co, không có một câu chính xác.

Mục phu nhân vừa tức vừa vội, mắng nhóm Thái y một trận. Sau đó trở về, không biết từ nơi nào tìm được vài người đại phu, phần nhiều là các gia đình thân thích đề cử người chuyên về phụ khoa, lần lượt từng người tới chuẩn mạch cho Vương Phi, kết luận và biện pháp vẫn không sai biệt lắm với nhóm Thái y, đều là "Tĩnh tâm, từ từ điều dưỡng."

Nói đùa! Bệnh phụ khoa vốn đã khó mà nói được, ai có thể dám nói lời chắc chắn? Hơn nữa, ai muốn tranh cãi cùng người ở Thái Y Viện? A, nhóm Thái y không được, người tài giỏi ư? Vậy được rồi, sau này Đoan Vương phi có chuyện bất trắc, đều là do người xem! Cho nên các đại phu đều rút rề,

thái độ của ai cũng dè dặt.

Àm ĩ như vậy, lễ tắm ba ngày của tiểu Quận Vương cũng không có làm.

Nghĩ lại xem, làm sao bây giờ? Lễ tắm ba ngày, Đoan Vương phi không thể không đi ra chào hỏi chứ? Mọi người xem thấy, ôi, Vương Phi nương nương còn không bỏ dậy nổi, vậy còn không phải tạo ra lời đồn đãi sao? Hơn nữa yến hội có nhiều người mới náo nhiệt, thân thể Đoan Vương phi rất suy yếu, còn muốn dậy vò, vốn đang có thể sống, giờ đem mạng ra ép buộc đến mất đi thì tìm ai? Cho nên, phủ Đoan Vương truyền ra lời nói, để mọi người chờ tiểu Quận Vương đầy tháng rồi lại đến.

Như vậy nhất định sẽ có một vài lời đồn đãi, nhưng cũng đành phải vậy thôi.

Thời gian gần đây, cứ hai ba ngày Mục phu nhân lại đây thăm nữ nhi, nhị muội của Đoan Vương phi, Nghiễm Xương Hầu phu nhân cũng tới một lần, nhưng Mục Nhu Gia lại không đến. Không biết có phải giận Phụng Loan hay không, nhưng..., người ta đang mang thai, đã được ba tháng, không có cách nào để ra cửa.

Phụng Loan nghe được, nói không nên lời là thờ phào nhẹ nhõm, hay tức giận.

Không còn cách nào khác, vết rách cùng Nhu Gia đại khái rất khó chữa trị.

"Trắc phi." Bảo Châu nhẹ nhàng đi đến, đuổi tiểu nha hoàn ra ngoài, thấp giọng nói: "Bà từ trước đó đã tra ra được rồi. Làm việc trong phòng bếp nhỏ của Uy Nhụy Đường, là thô sử bà tử, bình thường thay nhóm đại nha hoàn bưng bê nước canh linh tinh, nếu không chính là cái chân chạy việc."

"Như vậy à." Phụng Loan xoa nhẹ cái trán, suy nghĩ, tạm thời chưa cần nhận xét.

Bảo Châu là một nha hoàn thông minh lanh lợi, sớm có nghi ngờ, "Trắc phi, không phải người đang hoài nghi bà tử kia chứ?" Nàng ta dựa theo ý nghĩ của mình phân tích, "Đêm đó Vương Phi nương nương và Trắc phi bị ngã, người đến người đi, không chừng chính là người nào đó bưng thức ăn bưng canh, lặng lẽ động tay động chân. Nếu thật là bà tử kia đã ra tay, trong lòng sẽ chột dạ, cho nên đi đường cũng không dám bước đến bên kia, cố ý tránh ra."

Nàng ta mang theo vài phần hi vọng, hỏi: "Trắc phi, nô tỳ đoán đúng không?"

"Biết người thông minh." Phụng Loan khen nàng ta một câu, sau đó nói: "Đoán thì đoán được đó, nhưng chúng ta đều không có chứng cứ." Lắc đầu, "Cho dù có bắt bà ta đến thẩm vấn, người ta cũng có thể nói, bởi vì lúc trước Vương Phi nương nương bị ngã, nên quá sợ hãi, vì vậy mới không dám đi bên này."

Bảo Châu buồn bực, "Vậy chúng ta phải làm sao mới tìm được chứng cứ?"

"Chúng ta không tìm."

"Không tìm?"

"Đúng." Phụng Loan mỉm cười, "Đầu tiên, chúng ta chỉ là nghi ngờ, lỡ như đoán sai thì sao? Tiếp theo, cho dù thật là bà tử kia ra tay, ha ha..., ai cho bà ấy lá gan? Sau lưng nhất định là người khác, một khi bị liên lụy, có thể kéo ra đến linh tinh lang tang."

Bảo Châu bĩu môi, "Dù sao Vương Phi nương nương không thể nào tự hại bản thân mình, cũng không thể là Vương Gia, nếu là người khác, chẳng lẽ Trắc phi còn sợ bọn họ?" Nhịn không được trở nên hưng phấn, "Bất kể là Trương Trắc Phi, Miêu phu nhân, hay Ngụy thị, nếu thiếu đi một người, sau này Trắc phi cũng ít đi một kẻ chướng mắt."

"Nha đầu ngốc." Phụng Loan đuổi tay ra, chỉ vào cái trán của nàng ta, "Cần gì đem mình biến thành một cây đao, khắp nơi xông lên phía trước, lại khiến bản thân mình vậy tung tóe máu đen? Chuyện này nha, chúng ta không thể ra mặt, điều tra ra để tay mình vậy bầm, nhưng 'Tin tức tốt' cũng không thể lãng phí."

Bảo Châu suy nghĩ, "Ý của Trắc phi, đem tin tức này nói cho Vương Phi nương nương?"

Phụng Loan cười nhẹ, "Vương Phi nương nương còn không khỏe, không rảnh." Minh mà nói cho nàng ta biết, chẳng phải chứng minh mắt mình quá kém sao? Phí sức, còn không được gì, tội gì phải vậy? Nhếch miệng cười cười, "Người chó xía vào, chỉ kêu người tí mi nhìn chăm chăm bà tử này, có phải hay không mỗi lần đi ngang qua bậc thang, đều tránh đi chỗ trước kia. Chờ chúng ta nắm chắc tin tức, rồi nói với Vương Gia."

Bản thân mình vội vã chạy đi nói với Tiêu Đặc, thứ nhất không nắm chắc, thứ hai có vẻ không được thận trọng.

Không bằng quan sát thêm, nắm chính xác rồi nói cho hắn biết, như vậy không chỉ có bảo đảm hơn, còn ra vẻ mình có đầy đủ bản lĩnh, chứ không phải tùy tiện nghe gió xem là mưa.

Đoan Vương Điện hạ cũng không thích người liều lĩnh lỗ mãng.

"Trắc phi, nên đi thỉnh an Vương Phi nương nương rồi." Khương ma ma lại nhắc nhở, trời giá rét, trong tay cầm theo áo choàng da chồn trắng phủ màu hoa hồng đỏ, để nàng mặc thêm vào, "Canh giờ không sai biệt lắm."

Phượng Loan gật gật đầu, sau đó cầm lấy ấm lò nhỏ mạ vàng điểm thụy.

Bên trong Uy Nhụy Đường, Tương Trắc Phi, Miêu phu nhân, Ngụy thị đều đã đến.

Kỳ thật Phượng Loan ở Noãn Hương Ổ là nơi có cảnh trí hoàn cảnh tốt nhất, đồng thời cũng gần với chính viện nhất, nhưng nàng có lòng sấm vai gây thơ hồn nhiên không hiểu chuyện, mỗi lần đều không vội, thường xuyên có thể tới trễ hơn so với cơ thiếp khác.

Đoan Vương phi cũng vui vẻ biểu hiện ưu đãi với biểu muội, mỗi lần đều nói, "Tiểu Loan đang tuổi lớn, ngủ thêm một lát mới tốt." Sau đó cũng nói với Tương Trắc Phi, "Người cũng không phải vội đến sớm đâu."

Vì điều này, trong lòng Tương Trắc Phi luôn mang một bụng dấm chua với Phượng Loan.

Bất quá trong khoảng thời gian gần nhất này, tâm tình của nàng bắt đầu chuyển biến tốt.

Ngẫm lại xem, lúc trước Phượng thị vẫn luôn đen đui, không phải rơi xuống nước, thì ngã gãy lưng, hiện tại vào phủ đã non nửa năm, còn chưa viên phòng cùng Vương Gia đây. Điều này còn không phải khiến người ta khoáy ý, càng thoải mái hơn là, Vương Gia tựa hồ đối với vẻ làm bộ làm tịch của nàng cũng thấy chán ngấy, gần đây căn bản cũng không đi tìm nàng.

Tuy nói gần đây, Tiêu Đặc đều ở bên Vương Phi, nhưng Tương Trắc Phi cảm thấy, chờ Vương Gia hết bệnh, khẳng định cũng sẽ ôn nhu săn sóc mình, mà không phải vắng vẻ như Phượng thị.

Nam nhân sao, khẳng định đều thích dụ dỗ lấy lòng, ai muốn nhìn mặt thối? Những ngày tốt lành của Phượng thị sẽ mau chóng sụp đổ.

Trước mắt Vương Phi nương nương đã sinh hạ con trai trưởng, có lẽ không lâu sau, Vương Gia sẽ mở miệng cho cơ thiếp sinh con, nếu mình có thể giành trước sinh ra thứ Trường Tử còn lại, đây còn không phải là người quan trọng nhất sau Vương Phi sao? Lại nghĩ tới Vương Phi hậu sản nên thân thể không khỏe, nếu nàng ta gặp chuyện bất trắc, muốn phủ chính, khẳng định sẽ nâng người có thân phận có nhi tử. [Skinny Cat: bà này điên, mơ bàn ngày]

Trong mắt Tương Trắc Phi, Miêu phu nhân, Ngụy thị căn bản không đáng nhắc tới.

Trước mắt lại thấy Phượng Loan "Thất sủng", tự nhiên là nàng đắc ý nhất, sẽ nhanh sinh thứ Trường Tử cho Tiêu Đặc, tốt nhất là thân thể của Vương Phi không dưỡng tốt trở lại được, kéo dài đến vài năm, cuối cùng thì mất luôn mạng.

Đến lúc đó, bản thân mình phủ chính, cả cuộc đời được hoàn mỹ viên mãn rồi.

Mộng đẹp của Tương Trắc Phi tan biến.

Đầu tiên, tuy rằng Đoan Vương hậu sản rong huyết, vẫn bị bệnh, nhưng trước mắt nhìn không ra có khả năng mất mạng, tạm thời Vương Phi nương nương vẫn ổn thỏa. Tiếp theo, Tương Trắc Phi muốn mang thai sinh nhi tử, ho khan một cái, trước mắt chỉ là một mộng đẹp, còn chưa mang thai đây. Đối với nàng mà nói, không tốt nhất là, Đoan Vương Điện hạ lại có thể đi tìm Phượng thị!

Hiện nay tình hình Đoan Vương phi hậu sản vẫn còn rất tệ, chỉ nằm dưỡng bệnh, nhất định là không thị tẩm được.

Từ lúc tiền sản Tiêu Đặc đã ở cùng Đoan Vương phi, cho đến lúc hậu sản, đại khái có một tháng, thẳng đến khi thấy Đoan Vương phi không còn nguy hiểm đến tính mạng, tạm thời không có trở ngại, thế này mới nhớ tới chúng cơ thiếp ở hậu viện.

Mà lúc này, cách thời gian ước định giữa hần và Phượng Loan, đã qua hơn nửa tháng.

Không cần phải nói tới Tiêu Đặc chính là quý đôi sắc, nhưng tạm thời chính thể không có việc gì, tất nhiên người nào đó muốn đi giải quyết vấn đề về phương diện này, sẽ không cả ngày giống như đối với phụ mẫu bị bệnh nặng, mỗi ngày canh giữ ở trước giường không động đây.

Người đầu tiên nhớ tới, tất nhiên là Phượng Loan đã cưới vào Vương Phủ non nửa năm.

"Vương Gia đến!" Người ở Noãn Hương Ổ, mang theo vài phần chờ đợi và vui sướng, ---- nghĩ xem, Vương Gia vẫn chưa viên phòng cùng Trắc phi, mà cả một tháng lại không có tới, có thể không nóng nảy sao? Bất quá là sợ Phượng Loan thương tâm, mọi người mới làm bộ như không có chuyện gì.

Bây giờ Tiêu Đặc đến đây, Noãn Hương Ổ liền vui mừng giống như qua năm mới vậy.

Phượng Loan thì không vui mừng lắm.

Tự mình biết Tiêu Đặc sớm muộn gì cũng đến, sự kiện kia cũng tránh không khỏi, nhưng vắng vẻ cơ thiếp hậu viện hơn một tháng, trong lúc Đoan Vương phi lại đang dưỡng bệnh, hần liền tìm đến mình đầu tiên. Muốn nói Đoan Vương phi sẽ không nghĩ gì, tuyệt đối không thể! Nhưng cái gọi là được cái này mất cái kia, muốn được sung ái, thì không có cách nào né tránh những nữ nhân khác ghen tị.

Hết cách rồi, chỉ có thể đi ra ngoài, ngàn lần vạn lần làm ra bộ dáng ngênh đón.

"Thế nào rồi?" Tiêu Đạc một thân trường bào thêu hoa văn bàn long màu tím sẫm, trong ánh mắt tỏ vẻ thâm thúy tối tăm, mang theo ý cười, đánh giá Tiểu Kiều Kiều, "Bộ dáng này, là giận dữ bốn vương sao?"

"Nào có?" Phượng Loan tỏ ra bộ dáng ghen tuông khẩu thị tâm phi, cố tình nói: "Ta chỉ lo lắng cho biểu tỷ thôi." Bưng trà tới cho hắn, ngồi xuống bên đối diện, "Mấy ngày nay biểu tỷ đã đỡ nhiều rồi sao?"

Tiêu Đạc cảm thấy không khỏi buồn cười.

Vương Phi có khỏe không, mỗi ngày nàng đều tới thỉnh an sao lại không biết? Rõ ràng là khẩu thị tâm phi, oán trách mình đã lâu cũng không đến nhìn nàng, cho nên cúi tay, "Lại đây." Ôm nhuyễn ngọc ôn hương vào lòng, "Ta đã đến rồi, không được tức giận nữa."

Phượng Loan "Ừ" một tiếng, miễn cưỡng tươi cười.

"Quãng thời gian trước Vương Phi nhìn có vẻ không tốt." Tiêu Đạc thờ dãi, chờ mãi đến mười năm mới có con trai trưởng, chính thế lại bị tổn hại thân mình, sự vui mừng liền giảm đi một nửa. Lại nói tiếp, bản thân mình đối xử không hề tệ với chính thế, cho nàng suốt thời gian mười năm để sinh con trai trưởng, không nghĩ tới..., lại biến thành tình hình trước mắt.

Mình cũng không muốn chặt đứt mối quan hệ thông gia cùng Mục gia.

Nếu Vương Phi thật sự dưỡng vài năm cũng không khỏe, đi đến một bước nào đó, nghĩ đến đây, hắn không khỏi cẩn thận quan sát Đại Bảo Bối trong lòng, cũng may là..., trên tay mình còn có bảo vật này. Có điều như vậy, kẻ thù chính và Trường Từ lại là thiên địch (kẻ thù trời định), ngược lại đem mười năm chờ đợi trước đó thành dư thừa!

Tiêu Đạc hơi hơi thấy phiền chán.

Phượng Loan thấy hắn hồi lâu cũng không lên tiếng, quay đầu nhìn hắn, thấy trong cặp mắt đen nhánh lóe ra hào quang, chân mày hơi nhíu lại, thì biết hắn đang có chuyện phiền lòng rồi.

Tay vòng qua ôm cổ hắn, dựa sát vào, một bộ dáng cừu nhỏ ôn nhu ngoan ngoãn.

Vốn là bản thân mình ghen tuông tức giận chỉ là giả vờ, khi thấy hắn không thoải mái, có gầy nữa cũng không được tự nhiên, vậy thì không phải biết điều. Chuyện, mà là đồ ngọc thiếu thông minh rồi.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Hoàng Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51

(Thịt chám mút thôi)

Tiêu Đạc cũng không có thất thần lâu lắm.

Tính tình của hắn, bất luận có gay go đến mức nào, cũng sẽ không buông tha đơn giản như vậy! Hiện tại nhất định là muốn cố gắng trị liệu cho Vương Phi, trị liệu thật tốt, đương nhiên cũng thật vui vẻ, nếu thật sự không thể giữ được mạng của Vương Phi, bệnh tật vài năm rồi mất đi, đó là ý trời sức người không thể văn hồi, không cần hối hận.

Để tay lên ngực tự hỏi, từ khi Mục thị gả vào Vương phủ, hắn không có chỗ nào có lỗi với nàng, cho dù tương lai muốn kẻ thù chính, Mục gia cũng không kiếm được sai lầm gì. Hơn nữa, Vương Phi còn lưu lại con trai trưởng, chẳng lẽ Mục gia sẽ không bận tâm? Dám cùng mình đối nghịch hay sao? Bọn họ phá bỏ bực đãi của mình lại có lợi ích gì? Bất quá là nhiều nhất cảm thấy oán giận thôi.

Mà trước mắt, mặc kệ Phượng Loan có trở thành kẻ phi hay không, nàng đều là thiên kim phủ Phụng Quốc Công, đại biểu cho Phượng gia, bản thân mình muốn lên tinh thần, sủng ái nàng thật tốt. Mặc kệ tương lai nàng là sủng phi, hay kẻ thù, đều giống nhau, cũng phải để Phượng gia cảm nhận được thành ý của mình.

Về phần tương lai nếu thật sự đi đến bước kia, mâu thuẫn giữa kẻ thù và Trường Từ, thì cho đến thôn trang, sống ở đấy, đến lúc đó là có biện pháp giải quyết rồi.

Tính tình Tiêu Đạc không phải cái loại đau thương bị quan, rất nhanh đã nghĩ rõ ràng.

Cúi đầu liền thấy, hoa hồng có gai giống như một con cừu nhỏ ngoan ngoãn, không khỏi nở nụ cười, "Tuy rằng người tùy hứng, cũng vẫn xem như có vài

phần tình mắt." Cái loại không nhìn sắc mặt nam nhân, ngu si ra sức làm nũng, khóc lóc sụt sùi, là làm cho người ta phiền chán nhất.

Kiều Kiều nhà mình rất tốt, cảm thấy lúc nào nên biết náo động thì ồn ào, biết nên ngoan thì ngoan.

"Kiều Kiều tốt." Trong lòng Tiêu Đặc động tình, bế giai nhân trong lòng lên, đi đến trên giường, đè lên không chút khách khí. Khụ khụ..... Đao Vương Điện hạ đã nhìn một tháng, hưng trí cao nhiều hơn bình thường, liền động tay động chân, sờ soạng từ trên xuống dưới.

Ôi? Phụng Loan bị hấn hôn đến thở không nổi, chuyện này..., nam nhân vui buồn thay đổi cũng quá nhanh đi? Mới một phút trước còn buồn phiền lo lắng, một giây sau, trở nên như thế này, hưng trí bùng bùng.

"A..." Nàng cố gắng xoay đầu, thừa dịp có khoảng cách, nhanh chóng hô hấp từng ngụm từng ngụm, "Vương Gia, người...ta không thở nổi." Lời còn chưa dứt, vạt áo trước ngực đã sắp bị kéo xuống, "Ôi? Đây..."

Nơi đó chợt lạnh, sau liền cảm thấy ẩm ướt bao quanh.

Tiêu Đặc vui đầu vào nút. Qua một lát, ngẩng đầu lên, trong ánh mắt mang theo ngọn lửa, thở dốc nói: "Từ lúc mới vào phủ người đã nhiều lần làm loạn, bạn rộn mắt nửa năm, hôm nay..., bốn vương sẽ không dễ tha cho người đâu!"

Phụng Loan một mặt thở dốc, một mặt cảm thấy âm thầm kêu khổ.

Vì sao phải ở ngay lúc hấn nhẹn cả thời gian một tháng, mà đến làm việc này? Sức lực của Đao Vương Điện hạ rất dai dẳng, đời trước đã nhận thức đầy đủ, giờ trước mắt..., bản thân mình tuổi còn nhỏ lại là đêm đầu tiên, không khỏi thấy thấp thòm.

"Vương Gia." Nàng khăn trương, cầu khẩn nói: "Ta, từ nhỏ ta đã sợ đau..."

"Hả?" Tiêu Đặc nhíu mày, thế này mới nhớ tới vấn đề lần đầu tiên của nữ nhân.

Không khỏi hơi trầm mặt, rầu rĩ nói: "Người nói mà không thấy ngại à? Nếu không phải trước kia người rơi xuống nước, làm sao kéo dài tới hôm nay?" Nhưng thiên kim Phụng gia không phải Miêu thị, Ngụy thị, có thể tùy tiện làm, gãi đập. Huống hồ Kiều Kiều vừa ngoan vừa ngọt, dù sao cũng có chút không đành lòng, cho nên dụ dỗ nói: "Đừng sợ, một lát ta sẽ nhẹ một chút."

Tin người mới là lạ?!

Phụng Loan muốn phi nhô, nhẹ chút? Nhẹ chút thì mình làm sao mà chảy máu? Hơn nữa, cũng không tin thời điểm Đao Vương Điện hạ làm chuyện đó, còn có thể nhẹ chút, cũng không phải đưa nhỏ ăn kẹo đường trong năm mới, đè lên miệng từ từ liếm, chậm rãi nút, đến lúc đó khẳng định không đơn giản rồi.

Ôi! Thôi, tối nay coi như bị tra tấn là được.

Phụng Loan khép mắt lại, bày ra bộ dáng hiên ngang lẫm liệt.

Tiêu Đặc liếc nhìn nhíu mày, "Bộ dáng của người đây là sao?" Giống như lập tức liền muốn lên đoạn đầu đài vậy, hưng trí nhất thời giảm xuống, hai phần, không vui nói: "Được rồi, bốn vương còn có thể chà đạp người sao?" Đè ép dục niệm trong thân thể. Suy nghĩ, nằm nghiêng xuống bên cạnh, "Đến đây, trước hết để cho người thích ứng một chút."

Hắn tìm xuống dưới, bắt đầu vận dụng kỹ thuật ngón tay không quá thành thạo.

Không trách hắn được, trước kia căn bản cũng không cần luyện cái này, dù sao ở chỗ Đao Vương phi là tôn trọng giải quyết việc chung, còn Miêu phu nhân và Ngụy thị, không phải tùy theo tính tình à, muốn làm sao thì làm vậy, chỉ để ý bản thân mình sáng khoái là được.

Bất quá, khụ khụ..., ở phương diện này Đao Vương Điện hạ vẫn rất có thiên phú.

"Như vậy? Nhẹ một chút hay mạnh một chút?"

"Người không cần nói chuyện, chờ sau đó nhiều nước hơn, ta đi vào, người sẽ không quá khó chịu."

Mặt của Phụng Loan đã đỏ như máu, xấu hổ đến không mở mắt nổi, nhưng mấy câu nói của mẫu thân, "Không bằng thông minh một chút, hấn vui sướng, người cũng vui vẻ..." Dù sao đưa đầu hay rút đầu đều là một đao, ăn khổ làm gì? Nếu hấn nhẹn được để sẵn sóc mình trước, vậy thì, vậy thì hưởng thụ cho tốt đi.

"Ừm." Giọng nói của nàng nhỏ như muỗi, "Nhẹ một chút, ừ, lại xuống phía dưới một chút, ôi..." Trong thân thể có một trận điện lưu xuất hiện, cả người nhất thời căng ra đến mức chặt chẽ, nói không ra lời.

Cái này không cần nàng nói chuyện, Tiêu Đặc cũng biết động tác tay của mình và khí lực dùng đúng rồi.

[Bắt đầu từ lúc này Skinny Cat đổi xưng hô cho 2 người này thành 'chàng' và 'nàng' nha, vì sau đây hai người cũng có 'nick name' cho riêng đôi phương, mở đầu cho mối quan hệ của hai nhân vật nam nữ 9 bước xa thêm một bước.]

"Kiều Kiều..." Hắn nhìn bộ dáng này của nàng bị bức đến thần hồn điên đảo, chuyện. Dục vọng càng tăng lên, lúc này cúi người cúi đầu, thăm dò cái miệng nhỏ nhắn hơi hơi mở ra, ở nơi trơn tru mềm mại không ngừng truy đuổi, "Kiều Kiều, Kiều Kiều..., đã tới chưa?"

Phượng Loan làm sao còn nói ra được?

Một lát sau, một chỗ trong thân thể liền bùng nổ rõ ràng rực.

Giương mặt nàng đỏ hồng nhẹ thờ dốc, sắc xuân nhú mảy, mắt như thu thủy, mơ màng mông lung, trên da thịt tuyết trắng hơi ửng hồng, cả người cong lên.

Tiêu Đặc mê đắm bộ dáng nở rộ thít chặt này của nàng, hôn lấy hôn để, "Ngoan, nhịn một chút."

Ngón tay của hắn đi vào trong chỗ sâu tìm kiếm, sau đó theo ám áp trơn trượt, trên tay hung hăng dùng sức phá đi tầng lá mỏng kia, ngay sau đó, liền nghe một tiếng kêu đau đớn mềm mại đáng yêu, "A! Đau..."

Nếu bản thân Tiêu Đặc vận động, ngay lúc này, khẳng định không dừng lại được.

Có điều là ngón tay, đương nhiên có thể tự nhiên ra vào.

"Không có việc gì, không có việc gì rồi." Hắn một mặt ôm chặt nàng, một mặt hôn môi nàng, dỗ dành nàng, "Nhịn một chút, lập tức sẽ không đau nữa." Sau đó nghĩ nghĩ, chín mươi chín bước mình cũng đợi được, huống chi lúc này, dùng chân quần lấy nàng ôm xuống giường, "Đi tắm nước nóng trước, chờ một chút, dù sao canh giờ vẫn còn sớm."

Nước ấm đã có sẵn, hai người từ giường. Chuyển dời đến phòng tắm bên cạnh.

Phượng Loan ngâm trong nước ấm, hơn nữa không có tiếp tục làm cá. Trong nước thoải mái, đau đớn nhất thời giảm đi không ít, qua hơi nước nhìn người kia, ---- cho dù trong lòng hận hắn, dù biết hắn vì thân phận của mình mới sẵn sàng như thế, cũng mặc kệ sẵn sàng vì nguyên nhân gì, tóm lại đều là sẵn sàng.

"Lục Lang..." Nàng mang theo ba phần mềm lòng, bảy phần diễn trò, kêu ra xưng hô thân mật mà kiếp trước dùng khi hoan hảo, tay bắt lấy cánh tay hắn, ngược lên một đôi mắt ngập nước sáng long lanh, "Chàng đối xử thật tốt." Giọng nói mềm mại đáng yêu giống như mật ngọt, "Ta..., ta cũng sẽ đối đãi thật tốt với chàng."

Tiêu Đặc nghe vậy ngăn ra.

Lục Lang? Trừ bỏ lúc còn nhỏ, mẫu phi kêu mình như vậy, ngoài ra không có người nào khác.

Nhớ rõ lúc sáu tuổi, ngày đầu tiên đi học, mẫu phi trình trọng nói: "Người đã đi học, sau này nghiên cứu học vấn, mở mang hiểu biết, không còn là tuổi tùy hứng hồ nháo." Bà thay đổi ôn nhu từ ái trước đó, trở nên nghiêm túc, "Mọi thời khắc người phải nhớ kỹ, người là Lục hoàng tử, tuyệt đối không thể để mất thể diện trước mặt các huynh đệ!"

Từ đó về sau, mẫu thân cũng chỉ gọi mình là "Lão Lục".

Giống như đối với bà mà nói, mình đã lớn, không còn là đứa nhỏ nữa, mà là trở thành Lục hoàng tử đem đến vẻ vang, mang tới vinh dự cho bà, là chỗ cho bà dựa vào ở trong hậu cung. Đã nhiều năm như vậy, mình sớm đã có thói quen tự chống chọi, gặp nạn thì tự mình ngăn chặn, thay mẫu phi và thê nhi không ngừng kiếm thể diện, kiếm quang vinh, làm một Đoan Vương không có nửa phần sai lầm!

Sớm đã quên, còn có người khác có thể thương yêu mình.

Ở chỗ mềm mại nhất, bị đụng vào..., mới khiến người ta có một loại cảm xúc không giống bình thường.

Tiêu Đặc tiến đến gần hơn, xuyên thấu qua hơi nước mông lung, xuyên thấu qua thân phận Phượng Loan và dung nhan tuyệt sắc, lần đầu tiên dịu dàng nhìn nàng. Hắn đưa tay ra, sờ vào gương mặt trơn bóng phấn nộn của nàng, muốn nói gì đó, lại không biết nên nói cái gì, hồi lâu mới nói: "Ừa, ta chờ nàng."

---- xem như chấp nhận xưng hô vừa rồi của nàng.

Mà giờ khắc này, trong lòng Phượng Loan cảm xúc, tuyệt đối nhiều hơn so với Đoan Vương Điện hạ.

Trong kiếp trước, lúc mình có thai, muốn được yêu thương nhiều hơn, sốt sắng hỏi hắn, "Trước đây Hoàng Thượng có nữ danh sao? Giống như ta vậy, từ nhỏ mẫu thân đều gọi ta là Tiểu Loan."

Hắn ngăn ra, sau đó cười nhạt, "Lục Lang."

"Vậy về sau Hoàng Thượng gọi ta là Tiểu Loan, ta cũng có thể..., gọi Lục Lang không?"

"Lục Lang?" Trong tròng mắt đen nhánh của hắn dày đặc sương mù, lúc đó đã là mười năm sau, Hoàng Đế Tiêu Đặc đã ba mươi bốn tuổi, so với hiện tại lạnh lùng hơn càng không dễ dàng hòa tan. Đối mặt với bản thân mình đưa ra vấn đề không biết sợ hãi, khóe miệng tươi cười lãnh lạnh, lười biếng nói:

"Tùy người..., cũng được."

Khi đó bản thân mình, nghe không ra sự trào phúng và chán ghét trong giọng nói của hắn, chỉ biết lòng tràn đầy vui mừng, cho là hắn đối với mình không giống người khác, nên mới đặc biệt cho phép xưng hô như vậy.

Chưa hề nghĩ tới, kỳ thật căn bản người ta chính là chẳng hề để ý, không sao cả.

Đến khi nằm thấy giấc mộng kia, trong mộng mình kim lòng không đầu gọi hắn "Lục Lang", lại thấy rõ sự lạnh lùng của hắn, mới hiểu được mình kiếp trước có bao nhiêu ngu ngốc. Bởi vì toàn bộ Phụng gia cũng đã bị giết, bởi vì thân nhân lưu đầy chết hết, cho nên dù mình chỉ có một chút âm áp, đều liều mạng bắt lấy không thôi!

Nhưng, đã bắt lộn người.

"Tắm xong chưa?" Tiêu Đặc ngồi phiên toái mùa đông cởi ra mặc vào quần áo, nên không có tắm, đợi trong chốc lát, cảm thấy Kiều Kiều hắn là ngấm đủ, "Phía dưới còn đau không?" Trong giọng nói của hắn, tình cảm dịu dàng thật lòng hơn so với trước đó, "Không đau thì chúng ta đi ngủ thôi."

"Ừm, ra ngoài." Phụng Loan chuẩn bị kêu người tiến vào hầu hạ mình.

Nào có biết nàng còn chưa kêu, giọng nói Khương ma ma ở ngoài cửa vang lên, mang theo lo lắng, "Vương Gia! Người bên Uy Nhụy Đường mới vừa tới, nói là..., nói là tiểu Quận Vương bị ói."

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Bề ngoài nóng nảy, nhịn ăn mặn mới ăn ngon, hôm nay khẳng định ăn xong ~ bằng không chẳng có chỗ mở rộng nội dung vô kịch, sẽ chứa quá nhiều mỡ ~

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Hoàng Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Tâm bệnh của Vương Phi

Tiểu Quận Vương ọc sữa đến nỗi cần Tiêu Đặc đi qua, vậy khẳng định không nhẹ.

"Lục Lang." Phụng Loan biến sắc, sốt ruột nói: "Chàng hãy đi trước, ta sửa soạn xong lập tức qua Uy Nhụy Đường ngay."

Tiêu Đặc trầm mặt, "Ừm." Thoáng thấy phiền chán, không phải vì chuyện tốt bị người ta cắt ngang, mà là khó chịu khi chính thể và trường tử đều không khỏe, làm như thế nào mới ngừng lại đây? Vương Phi còn chưa dưỡng tốt, nhi tử lại xảy ra vấn đề, thật sự không thể khiến người ta bớt lo!

Phụng Loan không suy nghĩ nữa, kêu người tiến vào, nhanh chóng lau khô người và mặc quần áo tử tế rồi đi ra ngoài.

Đến Uy Nhụy Đường, bên trong đã bận rộn không ngừng.

Phụng Loan ngay cả chỗ đứng cũng không có, nhìn bọn hạ nhân không ngừng đi tới đi lui. Tiến vào trong, Đoan Vương phi ngồi trên ghế với sắc mặt lo lắng, Tiêu Đặc ngồi bên cạnh, trong sảnh, bà vú ôm tiểu Quận Vương đảo đi đảo lại liên tục, chung quanh còn có vài nha hoàn, trên tay cầm khăn này nọ.

Ánh mắt Đoan Vương phi chăm chú nhìn nhi tử, ngay cả trượng phu cũng chưa nhìn, chứ nói chi đến nhóm người Phụng Loan, chi liên tiếp hỏi bà vú, "Khỏe chưa?" Nghe nhi tử rầm rì khóc, không khỏi đau lòng, "Hắn khóc vì khó chịu sao? Hay đói bụng? Sao vẫn chưa nín vậy chứ."

Lúc trước nuôi hai nữ nhi, tinh thần không cảm thấy buồn rầu lo lắng như vậy.

Sắc mặt bà vú khó xử, một mặt dỗ dành, một mặt nói: "Tiểu Quận Vương ọc sữa nhất định là khó chịu, huống chi, mới vừa rồi còn từ trong mũi chảy ra, bị nghẹt nên càng khó chịu. Lúc này chỉ sợ bụng có hơi đói, Vương Phi nương nương đừng nóng vội, nô tỳ dỗ trước, chờ tiểu Quận Vương thờ lại bình thường, chậm rãi, rồi cho ăn lại từ từ.

Tiêu Đặc thấy Phụng Loan đứng ở giữa cửa, căn bản Vương Phi không nhìn thấy nàng, nàng có vẻ do dự không dám nói chen vào, bộ dáng đáng thương. Vì thế đi tới, nói: "Bên này đang rối loạn, nàng về trước nghỉ ngơi cho sớm đi thôi."

Phụng Loan nhỏ giọng hỏi: "Không có chuyện gì chứ?"

Tiêu Đặc gật gù đầu, "Ừ không sao, đứa bé còn nhỏ tuổi khó tránh khỏi sẽ ọc sữa, trở lại bình thường là tốt rồi."

"Vậy là được." Phụng Loan nhẹ giọng nói: "Ta còn nhỏ tuổi, không biết cách nuôi đứa bé, đứng ở chỗ này chỉ thêm vướng bận, ta đi về trước thôi." Cúi chào, "Sáng mai lại đến."

Tiêu Đạc vỗ vai nàng, "Đi đi."

Vừa rời Đoan Vương phi nghiêng đầu nên không thấy trượng phu, giờ nhìn sang, mới phát hiện biểu muội đã đến. Cũng không biết hai người nói nhỏ cái gì, trong một lúc lâu, vẫn đang sốt ruột vì nhi tử ọc sữa, không khỏi càng thấy bức bối, ---- trong lời nói có bao nhiêu ngọt ngào mà nói không hết? Hai người nói ở Noãn Hương Ổ còn không đủ sao, giờ đến Uy Nhụy Đường nói tiếp?

Lại nghĩ tới bản thân mình vẫn mang bệnh, trượng phu vừa rời Uy Nhụy Đường, đã đến tìm biểu muội đầu tiên, lại càng không thoải mái.

Nàng cố nén bất mãn, gọi: "Tiểu Loan đến rồi à."

Phượng Loan tiến lên cúi chào, "Vừa mới tới được một lúc, thấy mọi người đều đang bận rộn nên ta tính đi đây." Tiến tới nhìn tiểu Quận Vương, "Không sao là tốt rồi, ta không giúp được gì, đứng đây chỉ thêm phiền, nên trở về thôi."

Đoan Vương phi mỉm cười nói: "Vất vả người đi một chuyến."

Phượng Loan không phải thật sự ngây thơ, có thể phát hiện ý cười của nàng ta là hoàn toàn miễn cưỡng.

Hiểu được, lúc này mình tới đã gây ra hiềm nghi. Nhưng vừa rời Tiêu Đạc ở Noãn Hương Ổ, tin tức tiểu Quận Vương gặp chuyện cũng đưa đến Noãn Hương Ổ, sao mình có thể giả vờ như không biết chứ? Chuyện này..., tới hay không đều không phải.

Thôi, thôi, rời đi nhanh thôi.

Bởi vì tiểu Quận Vương ọc sữa, ngày hôm sau, Mục phu nhân lại đến.

Tiến tới nhìn cháu ngoại trước, lúc này rất nhu thuận. Sau đó nhìn về phía Đoan Vương phi, đến gần nhìn kỹ hai mắt, đau lòng nói: "Ôi, con bị sao vậy? Vẫn đang còn trong tháng, đây là lúc cần tịnh dưỡng, đáng lý phải mập hơn chứ sao gầy đi như vậy? Nhất định là hạ nhân không hầu hạ tốt rồi!"

"Vậy sao?" Đoan Vương phi lấy tay sờ mặt mình, mỉm cười nói: "Vẫn tốt mà."

Có chỗ nào tốt? Mục phu nhân thấy nóng ruột, nữ nhi giống như đóa hoa trên cành bị ngắt xuống, mất đi chất dinh dưỡng, mới có nửa tháng, nhưng lại gầy đi rất nhiều! Cho dù không nên nói cũng phải nói, chỉ sợ bà quá đa nghi, buộc lòng hỏi vòng vo: "Nghe nói hôm qua tiểu Quận Vương ọc sữa nhiều lắm?"

"Ừm, đến nỗi bị sặc." Đoan Vương phi gật đầu, lúc này nhớ lại, vẫn cảm thấy hết hồn, "Lúc trước nuôi Hiền nhi và Huệ nhi, các nàng cũng có ọc sữa, chẳng qua không khiến người ta lo lắng như vậy, trong miệng, trong mũi đâu đâu cũng có sữa, bị nghẹt đến thở không nổi."

Nàng vuốt ngực, nghĩ lại mà sợ hãi, "Con bị hấn dọa mất cả hồn."

Mục phu nhân nghe xong, mặt nhăn mi cau lại: "Sau này tiểu Quận Vương bú sữa xong, kêu bà vú bế hấn đứng thẳng một lúc đã, dù sao nhiều bà vú như vậy, thay phiên ôm cả đêm cũng được mà." Đứa bé ọc sữa không thể uống thuốc, ngoại trừ tỉ mỉ chăm sóc, thì không còn cách nào, lại hỏi nữ nhi, "Hôm qua Vương Gia có ở đây không?"

Đoan Vương phi nhún mày, khựng lại, "Có."

"Làm sao? Mục phu nhân nhìn nữ nhi muốn nói lại thôi, hình như có ẩn tình, "Vương Phi nương nương của ta, trước mặt mẹ ruột còn không thể nói ra sao? Cứ nói đi."

Rất nhiều năm sau, Đoan Vương phi vẫn hối hận về miệng mồm nhanh nhẩu của mình hôm nay.

Nhưng giờ phút này, nàng đang mang bệnh nên tâm tình cũng rất buồn rầu, hơn nữa cảm xúc sau hậu sản không ổn định, áp lực lớn, rất cần có một người thân để nói ra phiền não. Hơi chút do dự, nhưng rốt cục vẫn nói: "Hôm qua Vương Gia đến đây, là từ Noãn Hương Ổ của Tiểu Loan đi tới."

Mục phu nhân nghe vậy về mặt biến đổi, trở nên tức giận.

Bản thân mình cho tới bây giờ vẫn không thích cháu gái kia ở Phượng gia, đầu tiên là nàng cự tuyệt làm con dâu mình, sau đó chạy tới tranh giành trượng phu với nữ nhi của mình, thật sự nghĩ tới đã muốn nôn! Không khỏi mắng chửi, "Đúng là đề tiện! Lúc trước làm mợ cả đứng đắn không chịu, lại cứ phải làm thiếp, còn không biết xấu hổ tới tranh giành nam nhân với biểu tỷ của mình!"

"Bỏ đi mẫu thân." Đoan Vương phi chỉ là phiền lòng, chứ chưa có bộ dáng căm phẫn, ngược lại khuyên giải, "Biểu muội cũng là tình thế bất đắc dĩ, có ý chi tử phong, chuyện này đừng nên nhắc lại nữa." Sau đó thở dài, "Không biết tại sao, gần đây con nhìn cái gì cũng thấy phiền lòng, hôm qua thấy nàng và Vương Gia nói thêm vài câu, liền không thoải mái."

"Vì nó là đồ đề tiện!" Mục phu nhân càng giận dữ, "Vương Phi nương nương và Vương Gia cùng một chỗ, còn là vì lo lắng cho tiểu Quận Vương, liên quan gì tới nàng ta? Đồ hồ ly tinh, ở trong phòng mình dụ dỗ Vương Gia không nói, còn không thấy ngại chạy đến khoe khoang trước mặt chủ mẫu, phi! Chân thị lại nuôi dạy ra cái thứ này!"

"Thôi, không nói nữa." Đoan Vương phi biết xưa nay mẫu thân và mợ bất hòa, oán khí tích trữ đã mấy chục năm nay, nên muốn tiếp tục mắng chửi không dứt, liền nói tránh đi: "Bệnh dưới thân của con vài ngày nay đã bớt rồi, khẩu vị so với trước cũng tốt hơn, có lẽ sẽ từ từ khỏe lên thôi."

"Người nha, tính tình quá mức độ lượng." Mục phu nhân luôn chuyên quyền quen rồi, nóng giận, con gái ruột cũng không ngất lời được, hừ lạnh nói: "Vương Phi nương nương, người nên để ý cái con hồ ly tinh Phụng gia kia một tí đi! Nàng cũng không giống như Trương thị và Miêu thị, nếu người..."

"Như thế nào?" Đoan Vương phi thấy mẫu thân hoàn toàn biến sắc, kinh ngạc hỏi.

Ánh mắt Mục phu nhân lóe sáng, sau một lúc lâu do dự, vẫn sợ nữ nhi không đủ cẩn thận sẽ bị thiệt thòi. Bà ghé sát tới, vẻ mặt nghiêm khắc nói: "Vương Phi nương nương, trăm ngàn lần người cần nhớ kỹ, thân phận Phụng gia đặc biệt, không phải ta muốn rủa Vương Phi nương nương, chỉ lo vạn nhất..."

"Vạn nhất cái gì?"

"Sao người còn không rõ à?" Mục phu nhân nóng nảy, không kiêng dè nữa, "Nếu vạn nhất người có chuyện bất trắc, giữa hai Trắc phi Vương Gia nhất định sẽ đưa một người lên phù chính, người suy nghĩ xem, đến lúc đó sẽ là ai? Đến lúc ấy, cái đứa Phụng gia kia sẽ là kẻ mấu của bọn nhỏ rồi!"

"Boong ----!" Giống tiếng chuông chùa mảnh liệt vang tới, khiến Đoan Vương phi chấn động, sau một lúc lâu vẫn không nói ra lời.

Mẫu thân nói không phải là không có đạo lý.

Vạn nhất, bản thân mình bị bệnh kéo dài đến vài năm cũng không khỏe lại, rồi ngoài ý muốn..., tình huống trở nên giống như mẫu thân nói, quả thực rất đáng sợ! Bản thân mình vất vả quản lý phủ Đoan Vương mười năm, vì trọng phụ sinh con đường cái, thay hẳn trông nom cơ thiếp, kết quả để lại vinh hiệu Vương Phi cho biểu muội, trọng phụ cho biểu muội, đứa nhỏ của mình cũng cho biểu muội, cuối cùng tất cả đều là may đồ cưới cho người khác rồi.

Nghĩ đến đây, Đoan Vương phi chỉ cảm thấy ở ngực nghẹn khí đến đau buốt.

Không, tuyệt đối không thể!

Bởi vì tiểu Quận Vương ọc sữa dữ dội, Đoan Vương phi cũng bị bệnh, Tiêu Đặc vô cùng phiền não nên lại xin nghỉ một ngày.

Sáng sớm chúng cơ thiếp tới đây thỉnh an, Phụng Loan trang điểm đơn giản, màu sắc y phục trên người cũng có vẻ thanh lịch, ---- nàng vốn có ý nhượng bộ, miễn cho Vương Phi chương mắt.

Nhưng Đoan Vương phi đang bệnh, hôm qua còn bị mẫu thân gieo một tâm bệnh lớn, nhìn cái gì cũng nghi thần nghi quỷ, thấy nàng trang điểm như vậy, ngược lại cho rằng là nàng cố ý giả bộ ra vẻ ủy khuất. Liền không vui, vẻ mặt chào hỏi cũng lạnh nhạt hơn, "Ừm, đứng lên đi."

Nguyên bản vậy thì cũng thôi, Phụng Loan sẽ không vội vàng đến gần đối với một sản phụ, càng sẽ không biết rõ Vương phi khó chịu, còn ở trước mặt Vương Gia tới vui, như vậy cũng quá ngu xuẩn rồi.

Hơn nữa, không phải mình muốn sắm vai nghe lời biết sợ sao.

Phụng Loan là giả vờ ngây thơ, nhưng Trương Trắc Phi là thật sự ngây thơ, vất vả lắm mới bắt lấy cơ hội, phát giác Vương Phi và Phụng Loan có hiềm khích, làm gì có chuyện sẽ không bối móc? Vô khăn, hé miệng cười, "Mấy ngày hôm trước Phụng Trắc phi không phải mới may y phục mới sao, màu hồng thạch lựu, nghe nói tốn rất nhiều công phu may vá đấy." Nàng ta hỏi: "Tại sao lại không mặc?"

Phụng Loan nhún mày, phiền chán nói: "Quá nhiều y phục, mặc không hết."

Trương Trắc Phi cắn không tha, cố ý hỏi: "Làm sao? Ta thấy Phụng Trắc phi sầu não uất ức, có tâm sự gì à? Ồ..." Về mặt nàng ta giống như bỗng nhiên tỉnh ngộ, "Có lẽ vì tiểu Quận Vương ọc sữa, thân mình Vương Phi nương nương không khỏe, cho nên trong lòng Phụng Trắc phi lo lắng đi."

Tiêu Đặc khiển trách: "Mới sáng sớm, sao người đã nói nhiều vậy rồi?!"

Trên mặt Trương Trắc Phi hơi không nén được giận, cắn môi, "Thiếp thân, thiếp thân cũng là lo lắng thay Vương Phi nương nương và tiểu Quận Vương."

Đoan Vương phi với chỉ có ba phần khó chịu, bị Trương Trắc Phi nói một hồi, lại nhìn trọng phụ che chở biểu muội, không khỏi thiếu kiên nhẫn mà càng thêm nghi ngờ. Hơn nữa tính thân không tốt, nhân tiện nói: "Được rồi, tiểu Quận Vương nên bú sữa, ta cũng mệt rồi, các người đi về trước đi."

Phụng Loan vội nói: "Vâng, đại biểu tỷ hãy nghỉ ngơi."

Các vị cơ thiếp đều cúi chào, đi ra.

Tiêu Đặc không phải người ngu, nhìn ở trong mắt, tự nhiên biết được chính thể và cơ thiếp mơ hồ có ẩn tình.

Vương Phi thoát nhìn tính tình dịu dàng ôn hòa, kì thực rất hiểu thẳng. Đại khái lúc trước đối với nàng ta, cơ thiếp cũng không tạo thành sự uy hiếp, cho nên còn có thể chứa được, mà nay xuất thân của Kiều Kiều không thua nàng, tuổi lại trẻ, tướng mạo xinh đẹp, còn mang bệnh ngờ vực vô căn cứ, cho

nên liền có hơi thiếu kiên nhẫn.

Khăng định Kiều Kiều chủ động lui một bước, đương nhiên được.

Ngược lại, xem ra với sự độ lượng của chủ mẫu thì Vương Phi có vẻ hơi kém, bất quá nghĩ đến nàng ta đang bị bệnh nên trong lòng không ổn định, còn lo lắng cho đứa nhỏ, nên không tiện nhiều lời.

Hắn dần lòng, ban ngày trôi qua cùng chính thê và nhi tử.

Đến tối, tất nhiên phải đi tìm Phụng Loan rồi.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Hoàng Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53

"Kiều Kiều, có phải còn bức bối hay không?" Bên trong Noãn Hương Ổ, Tiêu Đặc nằm ở trên giường pha trò cười hỏi nàng.

"Không có."

"Còn nói không có." Tiêu Đặc kéo nàng vào lòng, "Không có mà trốn ta xa như vậy?"

Phụng Loan uốn éo người, "Người ta đang nghĩ chuyện đứng đắn mà."

Ánh nến chiếu rọi lay động, bên trong hai lớp màn gấm màu tím cánh sen, hai người bọc trong ổ chăn đối mặt nói chuyện tình nữ nhi nho nhỏ. Nói, lời kéo đến, lời kéo đi, chưa nói được mấy câu, thì toàn bộ y phục đã "nổi" đến còi sạch ra.

"Được rồi, đừng giận nữa." Tiêu Đặc một mặt xoa nhẹ ngực nàng, một mặt trấn an nàng, "Vương phi sinh con bị thương nguyên khí, tâm tư nặng nề, tính tình không khá, và lại còn đang lo lắng cho đứa nhỏ, chờ nàng ta dưỡng khỏe lại là tốt rồi."

"Ôi, ta biết." Phụng Loan có lòng đùa giỡn với hắn, thừa dịp hắn không chú ý, quẩn lấy y phục ngồi dậy, sau đó nghiêm mặt nói: "Thực sự có chuyện nghiêm túc muốn nói với chàng mà."

Tiêu Đặc thấy vẻ mặt nàng trịnh trọng, ngừng tay, "Chuyện gì?"

"Còn nhớ rõ buổi tối vào ngày lễ tiết vạn thọ trước đó chứ?"

Tiêu Đặc nghe nàng nói chuyện này, không khỏi nở nụ cười, "Nhớ rõ, nhớ rõ." Lấy tay捏捏 mũi của nàng, "Tiểu Kiều Kiều của ta vì Vương Phi, vì đứa bé, dừng cảm quên mình, đứng ra tương trợ, khiến lưng của mình bị thương nặng." Nghĩ rằng nàng muốn tranh công muốn được sủng, "Yên tâm, suốt đời bốn vương đều sẽ nhớ kỹ việc này của nàng."

"Ai nha, không phải cái này." Phụng Loan gất lên, vỗ bỏ bàn tay của hắn, sau đó nói: "Mấy ngày hôm trước, lúc ta đi ngang qua lầu Âm Hương Sơ Ảnh, thấy một bà tử kỳ quái." Nàng tường tận, đem điều mình hoài nghi, và sự quan sát của đám tiểu nha đầu mấy ngày qua, tất cả đều nói ra.

"Bà tử này chắc chắn có vấn đề." Nàng cuốn thân mình, ôm tấm lưng tinh trắng rắn chắc của hắn, "Lục Lang, chuyện này nên tra cho cẩn thận. Nếu có người cố ý hại đại biểu tỷ, hại tiểu Quận Vương, vậy tâm tư cũng rất ác độc."

Sắc mặt Tiêu Đặc âm trầm giống như mây đen, nghiêm nghị nói: "Tra! Nhất định phải dốc sức tra!"

Phụng Loan nhỏ giọng thăm thì, "Chàng làm cái gì? Ở trước mặt ta, dử dử như vậy..., thật là dọa người."

Con tức trong lòng Tiêu Đặc tiêu tán, tạm thời dề xuống, "Không sợ, không sợ, bốn vương cũng không phải hung hăng với nàng." Càng cảm thấy Kiều Kiều nhà mình thật biết săn sóc còn động lòng người, vừa động, nhin không được cười hỏi nàng, "Vương phi tỏ sắc mặt với nàng, mà nàng không tức giận sao?"

Đổi lại là cơ thiếp khác bị Vương Phi dội nước lạnh, hẳn nhất định sẽ mặc kệ.

Nhưng Đaoan Vương phi và Phụng Loan, Mục gia và Phụng gia, hai bên hẳn đều muốn ổn định, đều muốn có, tất nhiên Vương Phi hay Trắc phi đều phải cùng nhau lôi kéo thật tốt.

Cho nên mới thuận miệng hỏi, nếu Kiều Kiều tức giận, thì cần khuyên nhủ.

Phụng Loan hiểu hắn rất rõ, đáp án cũng đã sớm chuẩn bị tốt rồi.

Chỉ làm ra bộ dáng ngây thơ hồn nhiên, tức giận nói: "Đương nhiên giận." Chu mô, "Nhưng đại biểu tỷ luôn đối xử rất tốt, chỉ vì bị bệnh, mới bức bối hơn thôi. Hừ, ta mới sẽ không bị người khác xử giục, tức giận đại biểu tỷ, trúng gian kế của người khác!"

Trong lời nói, "người khác" rõ ràng chính là chỉ Trương Trắc Phi, mạnh mẽ cho nàng ta một liều thuốc đau mắt.

Tiêu Đặc nhủ mầy, "Trương thị còn trẻ không hiểu chuyện, đừng để ý đến nàng ta, sau này ta sẽ thay nàng giáo huấn Trương thị thật tốt." Sau đó lại hôn lên môi nàng, cười nói: "Kiều Kiều hiểu chuyện nhất, biết không nên tức giận sẽ không tức giận." Nghĩ nghĩ, "Khi trở về ta kêu người làm bộ trang sức bảo thạch cho nàng, thế nào?"

Có thứ tốt không cần thi phí! Tuy rằng Phụng Loan nhiều tiền hơn, tuyệt đối sẽ không chê bạc đưa tới tận tay nhà.

Hơn nữa, lúc tâm tình nam nhân đang tốt muốn tặng đồ, nếu ra sức khước từ, phá đi hưng trí, lần tới người ta khẳng định sẽ không tự nguyện tặng cho. Quan trọng là, vì sao không cần? Thừa lúc này liền nũng nịu nói: "Nói rồi đó nha, là một bộ, cũng không phải chỉ một cây trâm cài là có thể xong đâu."

Tiêu Đặc còn không keo kiệt với cơ thiếp đến mức này, nam nhân sao, đừng nói cho đồ phải tốt, cho dù là đang túng quẫn, cũng không có sau khi đã đáp ứng rồi còn tiếp tục trả giá, nên sáng khoái nói: "Được, chúng ta quyết như vậy."

Hai người tán gẫu đến lúc này, chàng chàng nàng nàng, nếu không tiến thêm một bước đến chuyện ân ái, thì không thể nào nói nổi.

---- đem hôm qua đang làm việc thì bị cắt ngang.

Khoan hãy nói, đêm qua giai đoạn trước Đoan Vương Điện hạ chuẩn bị rất thành công. Lúc này không..., Kiều Kiều không kêu đau đớn, chính hấn ra ra vào vào cũng thuận lợi hơn, và lại Phụng Loan hiểu rõ hấn khi ở trên giường. Trên phương diện hoan hảo, có mẫu thân chỉ điểm, cả nước gặp nhau miễn bàn đến có bao nhiêu hài hòa.

"Kiều Kiều." Đoan Vương Điện hạ khàn giọng thở gấp, "Thả lỏng, thả lỏng, đừng kẹp chặt quá..."

"... .."

Hắn ôn nhu dỗ dành nàng, nhẹ nhàng xoa nắn nàng, "Đừng nóng vội..., chờ nhiều nước hơn, chúng ta có thời gian cả đêm từ từ làm."

"A..."

"Bây giờ được rồi." Hai tay hắn ôn định thân thể nàng, bắt đầu dùng sức tiến công.

Một lát sau, lại qua một hồi lâu, nàng nằm dưới thân thể cường tráng nở nộn ngào, "Ồ ô, đủ rồi." Giọng nói mảnh mai vừa như chim hoàng oanh, vừa như tiếng con mèo cái nhỏ động tình dưới ánh mặt trời, "Ồ ô..., Lục Lang, chàng nhẹ chút, chàng, chàng sắp đụng hư ta rồi."

Hai người điên loạn đảo phượng, hô mưa gọi gió, khiến giường "cót két" rung động, trên chăn gấm nhũ đỏ, trên khăn trải giường, không chỉ nhiều nếp nhăn, còn đâu đâu cũng có từng mảng lấm tấm dấu vết.

Bên trong màn, thì đậm đặc hương vị hoa hạt dẻ.

"Bùm", hai người quay cuồng kịch liệt, bọc chăn từ trên giường rơi xuống đất.

Phụng Loan "gào khóc" kêu đau, lấy tay đấm hấn, "Đau quá đi! Dưới đất lại cứng cứng, ta không cần..., nhanh ôm ta lên đi, chàng thật là..." Nàng lăn tới lăn lui, không muốn, "Ôm ta lên đi."

"Ha ha, nàng thật yếu ớt." Đoan Vương Điện hạ không ngần ngại chút nào, rất là hưng trí, tùy tay kéo kéo chăn, sau đó ôm nàng lên người mình, "Nàng ở bên trên sẽ không bị cộm nữa." Hai cánh tay hắn trầm ôn hữu lực, nắm eo nhỏ của nàng, làm cho nàng dựa theo tiết tấu bản thân mình chuyển động, "Kiều Kiều, cứ như vậy đừng có ngừng..."

Hình ảnh trước mắt, chính là núi non ba đào, cảnh xuân tươi đẹp, tất cả đều nhìn không sót.

Một lát sau, Đoan Vương Điện hạ còn cảm thấy không đủ lực.

Nghiêng người, đem Tiểu Kiều Kiều mềm mại đặt dưới thân, hung hăng khi dễ nàng.

Sáng ngày kế, Phụng Loan chỉ cảm thấy xương cốt cả người đau mỏi tan vỡ, đầu ngón tay đều không muốn nhúc nhích.

Đám người Bảo Châu tiến vào thu dọn chăn giường, nhìn một phòng hỗn độn, cả giường vô cùng thê thảm, gương mặt đỏ lên, chạy nhanh tới thay đổi chăn và đệm giường xong, một đám đi ra ngoài giống như chạy trốn.

Khương ma ma bưng canh tiến vào, hầu hạ nàng súc miệng trước, sau đó đưa canh tới, tỉnh tã nói: "Không vội, Vương Gia tự đi Uy Nhụy Đường trước rồi. Căn dặn để Trắc phi nghỉ ngơi, hấn và Vương Phi thương nghị chính sự, hôm nay Trắc phi không cần đi, chỉ cần ở trong phòng nghỉ ngơi là được."

Phượng Loan cầm lấy bát sứ trắng đựng canh ngọt, uống hai ngụm, trong dạ dày liền thấy ấm áp thoải mái hơn nhiều.

Suy nghĩ tới, Tiêu Đặc là muốn thương nghị cùng Đoan Vương phi đi kiểm chứng chuyện bà tử, nhân tiện xin cho mình một cái ân huệ, được nghỉ hôm nay, khỏe miệng hơi vênh lên, thật đúng là phù hợp với tính tình cẩn thận của hân.

Thôi, bản thân mình cũng không muốn lẫn lộn vào chuyện này.

Chuyện làm bản tay, có Tiêu Đặc đi làm, bản thân mình vui vẻ ở một bên làm người yên lặng tự tại là được.

"Ma ma, ta còn muốn uống thêm một chén." Cả người Phượng Loan ê ẩm, nằm trên gối mềm giống như không có xương cốt, không muốn động đậy, nhớ lại hôm qua điên cuồng đến nửa đêm, không khỏi cười nhạo, người nam nhân này thật đúng là có đủ tinh thần! Sáng sớm, hân cũng không ngại đau thắt lưng, vô cùng khẩn cấp điều tra chính sự rồi.

Uống xong hai chén canh bổ. Sau khi uống canh bổ, Khương ma ma lại đây kiểm tra, khụ khụ..., vén y phục kiểm tra thân thể, cẩn thận liếc nhìn, mỉm cười nói: "Hoàn hảo, không coi là nhiều." Chỉ là ở cổ, trước ngực có vài vết đỏ, cái này tránh không khỏi, nhưng ở chỗ khác thì trắng như tuyết, đáng thương đêm qua Đoan Vương Điện hạ là có thương tiếc.

Phượng Loan mắc cỡ gật chặn lại, gắt giọng: "Ai nha, ma ma đừng nhìn nữa."

Khương ma ma cười nói: "Từ nhỏ lão nô đã chăm sóc cho người, mới trước đây còn giúp người tắm rửa, có cái gì mà mắc cỡ? Ma ma cũng là lo lắng tuổi người còn nhỏ, sợ Vương Gia không biết nặng nhẹ, lại làm người bị thương." Hải lòng gật đầu, "Tốt lắm, Vương Gia là người thương hương tiếc ngọc."

Hân mà thương hương tiếc ngọc? Hôm qua hân đến nửa đêm cũng chưa chịu yên tĩnh.

Phượng Loan hơi đỏ mặt, nhỏ giọng nói: "Phía dưới có hơi không thoải mái, mầu thân cho ta thuốc mỡ đâu? Đem ra đây đi." Thoa vào cho dịu lại tốt hơn, chứ không nóng rất khó chịu lắm.

Khương ma ma ngần ra, sau đó nói: "Đúng vậy, hôm qua thời gian hơi dài."

"Ma ma!" Phượng Loan la lên oán trách.

"Được rồi, được rồi, Tiêu Loan thẹn thùng rồi." Khương ma ma cười tủm tỉm, trêu mến nhìn tim gan của mình, yêu thương nâng vô cùng, còn nhiều hơn so với con gái ruột, "Phải đi lấy thuốc mỡ cho người đây."

Đương nhiên Phượng Loan biết nữ mẫu yêu thương mình, chỉ tỏ ra bộ dáng cô gái ngoan ngoãn, nằm chờ.

Chỗ kia tự mình không thoa thuốc mỡ cho tốt được, hơn nữa Khương ma ma cứ kiên trì muốn xem, chờ thuốc mỡ được đem tới, chỉ phải cho xem, cũng dọa bà nhảy dựng, "Ôi, lão nô đã nói đêm qua thời gian quá dài, nhìn xem, sưng đỏ lên hết rồi."

"Đề ta tự mình thoa!" Phượng Loan một tay cướp lấy thuốc mỡ, một tay quăn lấy chân.

Khương ma ma suy nghĩ, nghiêm mặt nói: "Không được, tuổi người còn nhỏ, không chịu nổi hành hạ như thế mỗi ngày. Lần sau Vương Gia lại đây, thời gian quá dài, lão nô ở ngay bên ngoài kêu lên để cắt đứt mới được."

Phượng Loan "xuy" cười, "Ma ma cứ nói ngốc, Vương Gia cũng không phải chỉ có một mình ta, sao hân có thể mỗi ngày đều đến chỗ ta? Coi như chia đều, trong một tháng cùng lắm có thể tới đây sáu, bảy lần thôi."

"Cũng đúng." Về mặt Khương ma ma âm thầm đi, bất quá lại nói thầm, "Dù sao tiểu thư so với người khác cũng nhiều hơn vài lần."

Phượng Loan nhếch khóe miệng, "Ai biết được."

Bên trong Uy Nhụy Đường, không khí vô cùng nghiêm túc ngưng trọng.

Tiêu Đặc đem sự tình tỉ mỉ nói ra, dựa theo yêu cầu của Phượng Loan, không đề cập tới nàng, sau đó nói: "Ta lại đây nói cho người, chính là muốn trong lòng người hiểu được, về sau đề phòng một chút." Không khỏi có vài phần trách cứ, nhưng không tiện nói Vương Phi, quay đầu răn dạy Mục ma ma, "Nhà bếp nhỏ trong Uy Nhụy Đường, ngay dưới mí mắt của người, không chịu cho người chăm chú trông coi cẩn thận, để kẻ xấu lẫn vào mà không biết!"

Mục ma ma vội vàng quỳ xuống, "Nô tỳ biết sai, nô tỳ nhất định tra cho rõ."

Trong lòng kêu khổ, tâm người cách cái bụng, bản thân mình chỉ có thể lo đồ ăn trong Uy Nhụy Đường không có vấn đề, sao có thể quản được có một bà tử sinh ra ác ý, sẽ đi hắt dầu hại Vương Phi? Làm sao mình có thể quản chứ? Nhưng ngoài miệng không dám nói gì.

Nội tâm Đoan Vương phi cuộn cuộn bất định, sau một lúc lâu mới nói: "Thật đúng là, ngăn phòng vạn phòng, không nghĩ tới cướp nhà khó phòng."

"Được rồi, người đang dưỡng bệnh cũng đừng lo lắng quá mức." Tiêu Đạc vẫn hi vọng chính thể dưỡng thân thể cho tốt, nàng bị bệnh, hậu viện sẽ loạn, nếu nàng thật sự mất đi, thì chờ đợi ở đó sẽ là một trận nhiễu loạn lớn hơn. Cầm tay nàng, "Hiện tại quan trọng nhất là người dưỡng cho tốt thân thể, cái khác, có bọn hạ nhân đi quản lý là được rồi."

Đoan Vương phi mỉm cười nói: "Dạ, đa tạ Vương Gia chăm sóc."

"Ta đi xem con." Tiêu Đạc đứng dậy.

Chờ hẳn đi rồi, ánh mắt Đoan Vương phi lạnh lùng nhìn về phía Mục ma ma, lạnh lạnh nói: "Tuy nói Vương Gia đến tra, nhưng nếu cái gì cũng chờ Vương Gia, chẳng lẽ chúng ta chỉ ngồi không hay sao? Huống hồ chuyện hậu viện, vốn là chỗ bên trong ta cần phải để ý, há có thể mọi chuyện đều phiền tới Vương Gia? Người mau chóng điều tra rõ ràng chuyện này đi!"

Mục ma ma cắn răng tức giận nói: "Vương Phi nương nương yên tâm, nô tỳ nhất định đem người sau lưng bắt tới, những kẻ xấu xa lòng dạ thâm độc này đó, nhất định sẽ khiến bọn họ sống không bằng chết, không dám tiếp tục phạm tội!"

Đáng tiếc sự tình cũng không thuận lợi.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Hoàng Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Thuộc độc (1)

Mục ma ma hùng hổ đi thăm dò chứng cứ, tìm lý do, chỉ nói bà tử kia làm hỏng chuyện ở Uy Nhụy Đường, đem người nhốt vào phòng cũi, muốn hung hăng thẩm vấn ra hai ba điều. Nào có biết bà tử này nhanh trí, điệu bộ vừa thấy, liền biết tình hình của mình không xong, ---- nên lấy ra độc dược trong hoa tai giấu ở ngực áo, uống thuốc độc tự sát!

Lần này, đám người Mục ma ma há hốc mồm.

Thật vất vả mới tìm được manh mối, người đã chết, còn chưa nói ra gì cả, không phải bị cắt đứt rồi sao? Mục ma ma tức giận đến nỗi 'nhất phát xuất khiếu, nhị phát thăng thiên', tiến lên hung hăng đá đá nói: "Đồ đáng chết! Rốt cuộc là ai đã sai sử người, rốt cuộc là ai!"

* nhất phát xuất khiếu, nhị phát thăng thiên: cổ nhân TQ nói con người có 3 hồn, câu này hình dung sự tức giận đến 3 hồn đều bay mất.

Bà tử đã chết làm sao còn mở miệng nói chuyện được nữa? Muốn nói chuyện, vậy không phải là xác chết vùng dậy sao.

Mục ma ma phát tiết trong phòng chứa cũi một hồi, vẫn không có cách nào khác, cuối cùng ừ rừ trở về quỳ xuống thỉnh tội, khóc kể lễ trước mặt Đoan Vương phi: "Nô tỳ nghĩ ở bên ngoài kêu đánh kêu giết, rất khó coi, mà người bên cạnh nhiều như vậy, mặc kệ muội ta gặp trở ngại, muốn cắn lưỡi, cũng gắt gao nhìn chăm chăm." Vừa khóc vừa nói: "Nào biết đâu rằng, trên người con muội đó mang theo độc dược..."

Đoan Vương phi nghe bà ta khóc đến bực bội, nghe lời giải thích cũng thấy phiền, manh mối đã bị chặt đứt càng chán nản, đặc biệt manh mối này là do Vương Gia cung cấp, làm sao để giao phó đây? Thật sự là, sao mọi việc gần đây đều không hài lòng như thế.

Mục ma ma dập đầu "thùng thùng", nức nở nói: "Vương Phi nương nương bị bệnh, nô tỳ không dám cãi nhai, chỉ cầu cho nô tỳ tiếp tục làm việc lập công chuộc tội, sau này xong việc, Vương Phi nương nương muốn xử trí như thế nào cũng đều được." Bà ta nói lời này, cố nhiên là thật tình có thành ý suy nghĩ vì Vương Phi, nhưng cùng lúc, coi như là một bước lui bảo toàn bản thân mình.

Mà Đoan Vương phi, tuy rằng trách cứ Mục ma ma làm việc bất lực, trước mắt cũng không tiện phạt bà ta.

Thứ nhất, Mục ma ma là nhũ mẫu của mình, là lão nhân bên người, đuổi bà ta đi chẳng khác nào chặt đứt một cánh tay, thứ hai, Mục ma ma làm việc nếu không thuận lợi thì cũng trung tâm, bà đi rồi, Uy Nhụy Đường sẽ thiếu một đôi mắt, thứ ba, nếu mình kiên quyết trách phạt người bên cạnh, chẳng phải đúng ý người khác, khiến người khác vui vẻ sao?

Cho nên nhịn xuống, gờ tay lên nói: "Thôi, chuyện này cũng là do không cẩn thận."

Mục ma ma rung rung dập đầu, "Lần sau nô tỳ nhất định càng thêm cẩn thận."

Lần sau? Đoan Vương phi cười khê, lần này còn không biết nói sao với Vương Gia đây.

Đến khi Tiêu Đạc biết bà tử ở Uy Nhụy Đường uống thuốc độc tự sát, mang theo tức giận rời đi Uy Nhụy Đường, sau đó lúc ở trong>Noãn Hương Ổ than phiền với Phụng Loan, đã là buổi chiều.

"Uống thuốc độc tự sát?" Phụng Loan nghe thấy tắc lưỡi, "Chuyện này cũng thật kỳ lạ."

Chẳng lẽ, hạ nhân trong Vương phủ nom nớp lo sợ cả ngày, không có chuyện gì cũng giấu độc được ở ngực áo, sau đó vừa thấy có người tới bắt mình, liền nhanh chóng lấy viên thuốc ra ăn.

Đây còn là Vương phủ à? Không phải đã thành bãi tu là sao.

Nhưng bên Uy Nhụy Đường làm hồng chuyện rồi, Mục ma ma là người của Đoan Vương phi, mình không tiện phê bình, chỉ có thể ôn nhu an ủi Tiêu Đặc nói: "Thôi, tóm lại xem như trừ một cái tai họa."

Sắc mặt Tiêu Đặc tái xanh, lạnh giọng nói: "Đúng là trừ một cái tai họa, nhưng đầu sỏ sau lưng làm sao tra ra được đây?!"

Vốn đã nói xong, để Vương Phi an tâm dưỡng bệnh, bản thân mình tự tra, nói với nàng ta một chút chuyện này, là cho nàng ta biết ở Uy Nhụy Đường có người ác tâm. Đúng ra nàng ta không nên tranh cường hão thắng với mình, làm thì làm đi, người có bản lĩnh thì điều tra rõ ràng cũng được.

Hiện tại hay rồi, người đã chết, manh mối cũng mất luôn.

Còn bút dây động rừng, đầu sỏ sau lưng chẳng phải là sẽ nhanh chóng chú ý cảnh giác? Muốn lúc nào mới có thể bắt được? Chẳng lẽ cứ để cái nhọt ác tính trong Vương phủ, thỉnh thoảng, không biết ngày nào đó chọc ra, vẩy nước mủ ra hại người, những ngày tháng này còn có thể sống yên ổn được à!

"Àm!", Tiêu Đặc đập bàn khiến ly trà cũng bật lên.

Phượng Loan ở bên cạnh trầm mặc, chờ hấn người giận.

Tiêu Đặc có một ưu việt, cho dù tức giận, cũng sẽ không lộ sắc mặt cả ngày cho người ta xem, qua đi rồi, bản thân hấn sẽ áp lửa giận xuống đáy lòng, trên mặt giống như không có chuyện gì.

Mình suy nghĩ, chuyện này..., luôn cảm thấy có chỗ nào đó hơi cổ quái.

Là cái gì đây? Trong đầu có một chuyện gì đó, nhưng nhất thời nghĩ không ra.

"Được rồi." Tiêu Đặc rất nhanh đã ổn định cảm xúc, sờ sờ tay Phượng Loan, "Nàng đừng phiền não, tuy rằng chuyện này cuối cùng vẫn không làm tốt, nhưng công lao của nàng, trong lòng ta vẫn nhớ rõ."

Phượng Loan oán trách nhìn hấn, "Ta nào chỉ có nhớ kỹ công lao của bản thân mình? Chẳng thực oan uổng người ta."

Mỹ nhân chính là mỹ nhân, mềm giọng hờn dỗi cũng làm cho người ta vui vẻ thoải mái.

Tiêu Đặc nhìn nàng vừa giận vừa vui, bộ dáng xinh đẹp linh động như ngọc, tâm tình tốt hơn, sau đó nghĩ cứ ngồi khó chịu cũng vô dụng, không bằng đi ra ngoài giải sầu. Cho nên cười nói: "Hôm qua không phải nói làm một bộ trang sức bảo thạch cho nàng à, vừa vặn hôm nay ta được nghỉ ở nhà, không bằng chúng ta đi ra ngoài dạo chơi. Nàng thích gì, tự mình chọn, làm ra mới yêu thích."

"Chuyện này..." Phượng Loan hơi chần chờ, liếc mắt nhìn qua hướng Uy Nhụy Đường, "Cái này có tốt hay không?"

Tiêu Đặc trầm mặt nói: "Không có gì không tốt."

Phượng Loan lại không được tự nhiên chỉ là không cảm thấy ổn.

So với đắc tội với Đoan Vương phi, đương nhiên càng không thể đắc tội Đoan Vương Điện hạ, hấn nhất định muốn đi dạo, bản thân mình đương nhiên phải vô cùng cao hứng đi dạo cùng hấn. Cho nên "hỗn hển" chống người, vẻ mặt hưng phấn, "Này..., nhưng Vương Gia đã nói, là muốn đi ra ngoài dạo, không phải ta xử lý gia nhạ."

Tiêu Đặc bị nàng chọc cười, "Tiểu yêu tinh." Nhéo nhéo gò má của nàng, "Được, được, về sau Vương Phi nếu có bất mãn, ta chống lưng cho nàng." Cười lạnh, nàng ta còn dám bất mãn? Bản thân mình thấy nàng ta mang bệnh yếu ớt, không tức giận phát hỏa với nàng ta là đã tốt lắm rồi.

Mà Chân thị đã nói, nữ nhân nhạ, phải nhớ thường xuyên tươi cười.

Phượng Loan liền cười đến ngọt ngào, giống như chim nhỏ xỏ lồng, bỏ nhào vào trong ngực hấn, "Lục Lang, ta thích đá quý màu đỏ, còn thích viên lớn, sau này không cho chàng đau lòng."

Đối với Tiêu Đặc mà nói, tự mình nghĩ đi ra ngoài giải sầu, có một tuyệt sắc giai nhân đi cùng mình thì rất là vui mừng, còn có cái gì tốt hơn đây? Hấn cười cười, hôn lên cái miệng nhỏ nhắn, "Không đau lòng." Cảm bàn tay mềm mại trước ngực, "Hôm nay bản vương ra bao nhiêu máu, buổi tối nàng ra bao nhiêu lực là được."

Phượng Loan cắn môi, sau một lúc lâu mới xấu hổ kìm nén một câu, "Phi! Hạ Lưu."

"Ha ha." Tiêu Đặc cười to, ôm sát nàng nói nhỏ bên tai, hơi thở ấm áp, "Nam nhân nhạ, tại giường. Lên vốn không có không được. Chuyển động. Thật không được. Loại nam nhân đó, nhất định trên người có tật xấu, được kêu là có lòng không đủ lực." Hấn đắc ý cười ha ha, "Bản vương có lòng hữu lực, nàng chỉ cần yên tâm chọn bảo thạch là được rồi."

"Phi phi!" Phụng Loan giầy dựa trong lồng ngực của hắn thoát ra, kêu nha hoàn hầu hạ, trang điểm thật xinh đẹp ra cửa.

Tuy rằng Tiêu Đặc không cần kiêng kị Đoan Vương phi, nhưng lo lắng nàng ta mới sinh nhi tử, bên ngoài ai cũng biết thân thể Vương Phi không khỏe, mang nễ thiếp đi dạo phố chọn trang sức thật sự là không thích hợp. Cho nên khiêm tốn, hắn thay đổi thường phục, xe ngựa xuất môn cũng dùng loại mộc mạc hơn.

Về phần Phụng Loan trang điểm xinh đẹp, không sao cả, dù sao từ đầu tới đuôi của nàng cũng sẽ không để người ta nhìn thấy.

Đến Trần Bảo Các, Đoan Vương Điện hạ mang theo ái thiếp lại đây chọn trang sức, chương quỳ nương tử (bà chủ) không dám không nhiệt tình chu đáo? Vội vàng đem vốn tích lũy mang ra, cười tươi giới thiệu, "Cáp tử huyết* này tốt nhất, là mấy ngày trước mới tới thôi, còn chưa lấy ra cho người khác xem, hôm nay Phụng Trắc phi thật có phúc khí."

*cáp tử huyết: là một loại bảo thạch màu đỏ còn gọi là 'máu bò câu' hay hồng bảo thạch.

Phụng Loan nhìn Hồng Bảo Thạch đặt trên miếng vải nhung tơ, dựa theo lớn nhỏ xếp thành hàng, từng viên đỏ tươi như máu, từng viên trong suốt sáng long lanh, quả nhiên là hàng thượng đẳng! Càng hiếm có là số lượng nhiều như vậy, tỉ lệ lại có thể bảo trì thượng đẳng, làm một bộ trang sức thì không thể thích hợp hơn.

Đương nhiên, giá tiền khẳng định cũng xa xỉ.

Phụng Loan sẽ không ngốc đi hỏi giá, dù sao Tiêu Đặc sẽ diện, có đảm hắn mấy đao cũng sẽ yên lặng chịu đựng, và lại hỏi giá tiền thì có vẻ keo kiệt a. Muốn hỏi cũng không hỏi, chỉ để ý chọn, mới có vẻ Đoan Vương Điện hạ vô cùng có tiền, không thiếu tiền, mua bảo thạch giống như mua rau cải trắng, tùy tiện mua.

Cho nên liếc nhìn xem, ít nhất lấy mấy viên ra.

---- miễn cho ra vẻ mình quá tham lam, thật không biết thương thức rồi.

Nào có biết, chương quỳ nương tử hiểu sai ý. Đầu tiên là ngần ra, như là có chút ngoài ý muốn, sau đó nói: "Mấy viên này tuy rằng nhỏ hơn một chút, nhưng làm thành hình giọt nước, chỉ cần phân lượng trăm cái làm đủ nặng, đa dạng, kiểu dáng làm ra sẽ rất đẹp."

Vị Phụng Trắc phi này thật đúng là khéo tính toán, nhưng..., cũng không thể ngay cả vàng cũng tiết kiệm đi.

Phụng Loan "xoạt" cười, "Ai muốn viên nhỏ?" Nàng dựa vào trên người Tiêu Đặc, tỏ ra bộ dáng sùng phi, "Ý của ta là, mấy viên nhỏ này không cần, còn dư lại thì làm tròn một bộ bảo thạch cho ta."

Chương quỳ nương tử cũng không phải là choáng váng, mà là kinh ngạc đến ngất người.

Tiêu Đặc thấy thế cười to, "Ha ha! Nói ra là, chúng ta muốn làm một bộ."

Đương nhiên hắn biết một đồng bảo thạch này, tốn không ít bạc, nhưng khó được Kiều Kiều nhà mình sáng khoái như vậy, đến cả chính hắn tiêu tiền như nước cũng cảm thấy vô cùng có thể diện. Rất khí phách, người của phủ Đoan Vương làm sao sẽ chọn loại nhỏ chứ? Ta không cần loại nhỏ, mấy thứ lớn, đều lấy hết!

Chương quỳ nương tử sau một lúc lâu mới phục hồi tinh thần lại, cố gắng tươi cười, vẫn luôn cảm thấy vui mừng chưa đủ, liên tục gật đầu cúi người cười nói: "Đúng, đúng, Đoan Vương Điện hạ và Phụng Trắc phi thật là có ánh mắt, bảo thạch sao, vừa lớn lại nhiều, phải làm cả bộ mới tốt." Giống như chân chó, "Phụng Trắc phi muốn loại hoa gì, ta đi lấy vải mẫu cho ngài chọn?"

"Không cần, mấy loại của người rất bình thường." Phụng Loan không chút khách khí chê bai, sau đó nói: "Người chỉ cần đem bảo thạch gói lại, đưa đến trước mặt Phụng Nhị phu nhân, mẹ ta là người tạo ra trang sức đa dạng giỏi nhất, bà chỉ cần liếc nhìn, tự nhiên sẽ vẽ mẫu ra, đến lúc đó các người làm theo là được."

Tiêu Đặc nghe có hơi thắc mắc, cười hỏi: "Mẫu thân nàng vẽ mẫu trang sức, so với cửa tiệm đẹp hơn sao?"

Phụng Loan kiêu ngạo nói: "Đó là đương nhiên, chàng tạm thời chờ coi đi."

"Được!" Tiêu Đặc cười khen một câu, sau đó nói với chương quỳ nương tử: "Cứ theo bản vẽ của Phụng Nhị phu nhân mà làm, dùng bao nhiêu vàng, tính bao nhiêu tiền công, về sau cứ đi tìm quản gia trong Vương phủ lấy bạc."

Phụng Loan mỉm cười, "A, chỉ sợ quản gia lén thảm mắng ta."

Tiêu Đặc cười nói: "Nàng được một bộ trang sức Hồng bảo thạch, bị mắng vài câu, cũng không mất mát gì nha."

Hai người cùng nhau cười nói, đi xuống lầu.

Mới vừa đi tới nửa thang lầu, chỉ thấy phía dưới có một đám người, là một công tử tuổi còn trẻ, mang theo hai nữ tử trang điểm xinh đẹp đang muốn đi lên. Chương quỳ dưới lầu vội vàng nói: "Ngũ Gia đừng bước, đừng bước, mời ngồi xuống trước trong chốc lát."

"Thúi lắm!" Công tử trẻ tuổi quát mắng, "Gia muốn đi đâu mà không thể đi? Còn phải chờ sao!"

Phượng Loan nhận ra người nọ.

Không phải ai khác, đúng là Phạm Ngũ Gia lòng dạ mục nát! Bởi vì quan hệ thông gia giữa mấy Đại Thế Gia, hắn không chỉ là biểu huynh của mình, còn là em chồng của đại đường tỷ Phượng Vinh Nương, ---- nhưng chính là thân càng thêm thân như vậy, hắn lại còn có ý ám toán Tam đường ca!

Vì vài câu tranh cãi mang lòng nghi ngờ, liền xúi giục Tam đường ca đi đánh người, kiếp trước còn âm thầm hủy đi danh dự của Vương Thị, khiến hai người này vốn thành thân làm phu thê, cuối cùng đều là uổng mạng!

Cho nên vừa nghiêng đầu, liền thấp giọng nói với Tiêu Đặc: "Phạm lão ngũ là một tên khốn khiếp, đừng để ý đến hắn."

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Hoàng Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Toan tính (2)

Phượng Loan không muốn để ý tới Phạm Ngũ Gia, nhưng Phạm Ngũ Gia là một kẻ xoi mói, đừng nói có người cản đường hắn, cho dù không, hắn nhìn người nào không vừa mắt còn sẽ đi tới đá cho vài cái. Hôm nay đang vui vẻ hứng chí dẫn theo hai người đẹp, nói sẽ mua vòng tay vàng cho các nàng, kiếm niềm vui, hiện tại bị người làm cho mất hứng sao có thể không nổi giận?

Lúc này liền tức giận.

Cũng không chờ chương quỳ giải thích rõ ràng, đã mắng to, "Ta xem chính là con chó mù mắt dám cản đường rồi!" Hắn cầm roi ngựa xông lên, "Vây đề ta dạy cho ngươi một bài học nhớ đời!" Bởi vì Tiêu Đặc mặc thường phục, Phượng Loan thì trang điểm xinh đẹp, hơn nữa ánh sáng trên thang lầu chiếu ngược lại, hắn vốn là không nhận ra ai.

Giơ tay hung hăng quát roi tới.

Với thân thủ của Tiêu Đặc, né tránh một phát này nhất định là không có vấn đề, nhưng..., bên cạnh còn có Kiều Kiều. Nếu hắn né, phát roi này sẽ mạnh mẽ đánh vào người Kiều Kiều, da mỏng thịt mềm, chẳng phải là trầy da tróc thịt sao? Hơn nữa, nào có đạo lý để nữ nhân ở phía trước, còn bản thân nam nhân làm rùa rụt đầu.

Tiêu Đặc vừa kéo Phượng Loan, sau đó tay mất lạnh lẽ bắt lấy đầu roi ngựa kia!

---- đây chính là hiểu rõ vị trí đánh người nhất.

Cho dù Tiêu Đặc đã vận nội lực, trên tay lại rắn chắc, nhưng lúc này cũng đau đến như thiêu đốt tựa như bị tạt dầu sôi, nhưng không có buông tay, đứng vững thân hình kéo mạnh, "Muốn chết!"

Phạm Ngũ Gia không ngờ đối phương là người có công phu, trong lúc kinh ngạc, đã bị lôi ngã đập mặt xuống đất! "Ôi!" Hắn đứng lên rồi kêu thảm thiết như heo bị làm thịt, bụm cái miệng thiếu chút nữa bị đụng rớt răng cửa, chửi ầm lên, "Tiểu tử, ngươi muốn chết hả? Dám đối đầu với Phạm Ngũ Gia ta, ngươi không muốn sống nữa chẳng!"

Chương quỳ gấp đến độ ở dưới hô to, "Ngũ Gia, Ngũ Gia, đó là Đoan Vương Điện hạ!"

Phạm Ngũ Gia lại mắng um xùm vài câu, bị chậm nửa nhịp, rồi mới kịp phản ứng, "Đoan Vương Điện hạ?" Ngẩng đầu để sát vào cẩn thận nhìn lên, a, không phải đúng rồi sao! Mặt Đoan Vương Điện hạ đen như đáy nồi, tựa như muốn giết người, thiếu nữ xinh đẹp vô song bên cạnh, không phải là biểu muội Phượng gia làm Trắc phi cho Đoan Vương à!

Chết rồi, tiêu đời! Hắn nhất thời âm thầm kêu khổ.

Đừng nói Đoan Vương Điện hạ có thân phận hoàng tử. Chỉ nói tới trong số các hoàng tử, Thái Tử Điện hạ có tiếng nhân hậu, Túc Vương bảo thủ cũng có tiếng tốt, Thành vương còn trẻ phe cánh chưa cứng, ---- mà người khó dây dưa nhất, khó nhằn nhất, không thể dễ dàng đắc tội, chính là vị Đoan Vương Điện hạ này!

Từ khi trưởng thành hắn đã sớm phân phủ, lại có năng lực, trên tay có Binh bộ thực quyền!

Thế này còn thôi, người này tính tình hung tàn độc ác, lòng dạ lại thâm sâu, hôm nay mình không chỉ có nắng hắc là chó, còn rút roi quát hắn, món nợ này nhất định phải thanh toán lên bản thân mình rồi! Nhưng hơn nữa là, có thể không lên tiếng âm thầm xử trí mình, không biết ngày nào đó, sẽ bị hung

hăng té ngã ở đâu cũng không biết!

Ôi a, sao xui xẻo như vậy lại gặp phải vị này chứ.

Thật sự là, thật sự là, đi ra ngoài đường hoàng thì sao không mặc y phục hoàng tử? Vậy thì mình đã sớm nhận ra, cũng sẽ không gặp phải tai họa này.

Trước mắt không phải lúc hối hận và oán giận, tâm tư Phạm Ngũ Gia xoay chuyển nhanh chóng, chạy nhanh đến, quỳ xuống ngay trên thang lầu "Thùng thùng" dập đầu, lại còn tự tát vào miệng mình, "Vương Gia thứ tội, tiểu nhân uống rượu say, bị va đập, trong đầu nhất thời không tỉnh táo, mới mạo phạm Vương Gia."

Rồi rất nhanh trí, nhìn về phía Phụng Loan cười nịnh nọt, "Biểu muội, người nói giúp ta hai câu đi."

Nói hai câu? Phụng Loan cười lạnh, được, nói hai câu, để cho trở về Tiêu Đặc giết chết người!

"Vương Gia." Ở bên ngoài, cũng không tiện xưng hô thân thiết, nàng lúi kéo tay áo Tiêu Đặc, "Đừng giận, Phạm gia biểu ca đã biết sai, hãy tha cho hắn một lần này đi." Sau đó thấp giọng nói vào tai hắn, "Bên ngoài âm thầm rất khó coi, chúng ta đi về trước, sau này lại từ từ tính sổ với hắn ta."

Vốn là Tiêu Đặc nghe nàng cầu tình còn đang nhú mảy, một là nổi giận với Lão Ngũ Phạm gia, hai là bản thân mình vì nàng bị thương, nếu nàng vẫn nói giúp cho người ngoài, vậy chẳng phải là việc mình làm đã vô ích? Kết quả trong tai vừa nghe, nàng nói trở về từ từ tính sổ, tâm tình thực vui vẻ.

Có thể thấy được trong lòng Kiều Kiều chỉ có mình, thân thích cũng không thêm lo.

Phụng Loan lại kéo tay hắn, tỉ mỉ xem xét, vẻ mặt và bộ dáng đau lòng, "Nhìn này, nhìn này, bị cắt vào thịt đến chảy máu rồi." Ngẩng đầu sưng mù mênh mông, "Vương Gia, hay là chúng ta trở về băng bó trước đi." rồi rồi, "Vương Gia cũng là vì bảo hộ ta, mới..., mới bị thương."

Người ta anh hùng cứu mỹ nhân, dù sao mình cũng phải cảm kích một chút mới được.

"Không có việc gì, không đau." Tiêu Đặc vỗ vỗ nàng, thuận theo nói, "Đi, chúng ta đi về trước." Ôm Phụng Loan, từ thang lầu lập tức đi xuống, sau đó đi ra hậu viện, ngồi lên xe ngựa về Vương phủ.

Lưu lại Phạm Ngũ Gia còn sững sờ ở trên thang lầu, gì..., bỏ qua dễ dàng như vậy đã đi rồi? Hôm nay tâm tình Tiêu Đặc rất tốt sao? Hay Phụng gia biểu muội được nhiều sủng ái, chỉ nói nhẹ nhàng một câu đã dễ được Đoàn Vương? Ô, có thể lắm chứ.

Phụng gia biểu muội lớn lên rất đẹp, lúc trước mình còn muốn cưới nàng làm vợ mà, đáng tiếc Phụng gia không đáp ứng.

Phi! Gã cho mình làm Ngũ nữ của Phạm gia, tốt xấu gì cũng là vợ cả, gã cho Tiêu Đặc nói thì dễ nghe, cái gì mà Đoàn Vương Trắc phi, nói trắng ra còn không phải là thiếp sao! Hơn nữa, bên trên còn có một Đoàn Vương phi đi ra từ Mục gia, Phụng gia biểu muội nhìn đến chết, cũng xem như thấp hơn người ta một cái đầu a.

Có điều nghe nói Đoàn Vương phi sau khi sinh con vẫn bị bệnh, chắc là sắp chết rồi?

Nàng ta mà chết, Phụng gia biểu muội có phải sẽ phù chính hay không? Nhìn bộ dáng Tiêu Đặc nghe lời vậy, có thể thấy được rất sủng ái Phụng gia biểu muội, chắc chắn..., chuyện này thật đúng là không biết chắc.

Trước không nói đến Phạm Ngũ Gia đang miên man suy nghĩ.

Chỉ nói tới Tiêu Đặc và Phụng Loan trở về Vương phủ, trở về Noãn Hương Ổ. Phụng Loan kêu bọn nha hoàn nhanh đi lấy thuốc dán, băng vải, rồi sai người đem nước tới, tự mình lau rửa băng bó vết thương cho hắn, "Thật là!" Nhìn vết máu đỏ tươi dử tợn, trong lòng khựng lại, tuy hắn không tốt, nhưng vẫn ra dáng nam nhân.

Mẫu thân thật đáng thương, cả đời gặp phải cái loại không phải nam nhân như phụ thân.

Cho dù hận, chỉ sợ cũng cảm thấy lãng phí khí lực.

Khó trách cho tới bây giờ mẫu thân cũng không quản Tĩnh Tuyệt Đường, chỉ cần không thấy mấy người kia, mỗi ngày tự mình vui vẻ ăn mừng, lười phí tâm tư vào bọn người ở Tĩnh Tuyệt Đường, cũng khinh thường không thêm nổi giận.

Tiêu Đặc thấy nàng ưu thương, vỗ về nói: "Không có chuyện gì, bình thường ở thao trường cũng hay bị thương ngoài da, dưỡng mấy ngày là hết ngay." Xoa bóp mũi của nàng, "Bốn vương cũng không phải như nàng, mềm mại yếu ớt như vậy."

Phụng Loan bùng tỉnh, thầm nói: "Nhìn là biết đau, làm sao có thể không đau? Ta có phải ngọc đầu mà dễ dành."

Tiêu Đặc nở nụ cười, "Tất nhiên là đau." Thấy nàng đáng yêu, nhìn không được nói một câu ngọt ngào, "Đây không phải sợ nàng lo lắng khổ sở sao? Hơn nữa, nam nhân da dày thịt béo, chút xúi xẩy vẫn nhịn được."

Phụng Loan tỉ mỉ lau vết máu cho hắn, sau đó thoa thuốc mỡ, quấn băng vải, ôn nhu lại cẩn thận, giống như trong tay đang cầm một món bảo bối vậy, cảm nhẹ để nhẹ, có thể thấy trên quý cốt nào.

"Có mệt hay không?" Tiêu Đạc để nàng chăm sóc, tâm tình tự nhiên là vô cùng sung sướng, trên đời này, ai không muốn người khác xem mình như bảo vật? Cho dù là nam nhân cũng không ngoại lệ.

Phượng Loan ôm bàn tay đã được băng bó cẩn thận vào trong ngực, nhõng nhẽo nói: "Không mệt."

Khiến cho Tiêu Đạc động tình, nhin không được ôm yêu thương vào lòng, "Kiều Kiều, nàng thật là biết chiều người ra lửa." Hai người nghiêng ngả một hồi, nhưng không có làm chuyện đó. Chỉ chốc lát, trong lòng Đoan Vương Điện hạ còn kìm nén một hơi, "Phạm lão ngũ thật sự đáng chết! Để đến lúc đó, xem hán sống thế nào."

Phạm Ngũ Gia bên kia còn tự cho là mình may mắn thoát được, không biết, đã bị Đoan Vương Điện hạ âm thầm nhớ kỹ rồi.

Phượng Loan vội nói: "Hôm nay cũng là vì ta, mới để Lục Lang bị ủy khuất." Ôm lấy hán, "Trước mắt thân mình đại biểu tỷ còn chưa dưỡng khỏe, nếu gây ra chuyện, để người ta biết Vương gia mang ta đi dạo phố, khó tránh khỏi nói Vương Gia ái thiếp diệt thê, đối với danh dự của Vương Gia không tốt."

Hán cho mình cái tình nghĩa, mình đương nhiên phải lớn tiếng tỏ vẻ cảm kích, bằng không người ta chẳng phải đã làm không công sao? Nếu để người ta làm không nhân tình còn chịu khổ, mà mình im lặng không biểu hiện chút gì, vậy cũng quá ngu rồi.

Quả nhiên, Tiêu Đạc nghe nàng nói chuyện thì biết rõ, cái gì nàng cũng lo nghĩ cho mình, không khỏi cảm thấy nóng lên, "Trong lòng nàng hiểu được là tốt rồi." Sau đó tàn khốc nói: "Ta sẽ không bỏ qua cho Phạm lão ngũ!"

Phượng Loan hận thấu Phạm Ngũ Gia, hận hán hai đời đều khổn khiếp, cũng không chịu yên tĩnh.

Nghĩ tới kiếp trước hán trước hại chết Tam đường tẩu, sau lại gián tiếp hại chết Tam đường ca, thậm chí còn làm cho Vương gia ghi hận bỏ đá xuống giếng với Phượng gia, không khỏi hận đến cắn răng, quả thực hận không thể tự tay xé xác hán.

Hơi suy nghĩ, ngả vào lòng Tiêu Đạc, "Vương Gia không cần cố kỵ tình cảm thân thích giữa Phạm gia và Phượng gia đâu, Phạm lão ngũ không phải thứ tốt gì." Nói ra chuyện hán xúi giục Tam đường ca, "Chàng nói hán ta có phải có lòng dạ hiểm độc, chỉ bằng vài câu nói ngợ vặc vô căn cứ, thiếu chút nữa hủy đi nhân duyên của đường ca và đường tẩu, quả thực vô cùng thối nát."

Tiêu Đạc lắng nghe, hiểu rõ ý của nàng, "Nàng cũng chán ghét Phạm lão ngũ?"

"Đúng vậy." Phượng Loan âm thầm đâm Phạm Ngũ Gia thêm một dao, vẻ mặt ghét bỏ nói: "Trước kia hán còn muốn cưới ta, với bộ dáng bần nhão của hán, làm sao mẫu thân ta để ý? Bên Phạm gia cứ nói, mẫu thân bảo tuổi ta còn nhỏ chưa vội lập gia đình, mới ngăn lại được."

"Còn có chuyện này?" Sắc mặt Tiêu Đạc quả nhiên càng thêm đen càng khó coi.

Vốn chỉ muốn ám toán Phạm lão, lúc này, tốt nhất tìm một cơ hội bóp chết mới được.

"Thôi, chuyện qua rồi không nói tới nữa." Phượng Loan nói đến đủ thôi, khoát tay áo, "Hôm nay thật đúng là xui, chúng ta vui vẻ ra ngoài đi dạo phố, lại gặp chuyện này, buổi tối ta kêu người lấy lá diệp bỏ vào nước để chúng ta tắm xả xui."

Chủ ý của nàng, là muốn đổi đi đề tài.

Tiêu Đạc lại nghe ra khác, cúi đầu nhìn, Kiều Kiều trong lòng giống như viên ngọc ấm áp thơm ngon, nhớ tới cơ thể tuyết trắng của nàng đêm qua, hai hạt kiêu hồng, ---- có hơi hối hận lần trước làm biếng không cùng nàng tắm rửa.

Hán thấp giọng, "Được, buổi tối chúng ta cùng nhau tắm."

Cùng nhau tắm? Ôi, mình không phải là ý đó.

Phượng Loan đúng là nâng đá đập chân mình, sắc mặt khê biến hồng, "Cái đó không được, hai người... Bồn tắm nhỏ như vậy, hai người ngồi sao được."

Cũng không phải trong hoàng cung, có cái gì mà hồ nước suối thiên chi thiên diệp.

Tiêu Đạc lại không thêm đề ý, càng tỏ ra vui vẻ, "Lo cái gì? Chen chúc mới gần gũi thích thú." Không đề ý trên tay đang bị thương, bé Kiều Kiều ngồi lên đùi mình, "Đến lúc đó nàng cứ ngồi trên đùi ta như vậy, không phải ngồi xuống rồi sao."

Cứ như vậy..., hai người trần truồng ngồi lên nhau? Phượng Loan mặt đỏ rực.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Hoàng Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Tính toán (3)

Ngày hôm sau, Phạm Ngũ Gia tự mình đến cửa chịu đòn nhận tội, rồi tặng một đồng thuốc bổ được liệu, còn có một ngọc Phật quý giá.

Đến lúc nước tới chân mới nhảy, dù sao cũng không có quan hệ thân thiết.

Tiêu Đạc mà đồng ý gấp hân? Cửa lớn cũng không cho tiến vào, sau đó là đồng lễ vật, hân không chỉ có ném cái ngọc Phật bẻ nát, còn phân phó hạ nhân, đem thuốc bổ được liệu chôn dưới đất bên cạnh nhà xí.

Người đi chôn được liệu run lên, cảm thấy hiểu được, vị Phạm Ngũ Gia này đã đắc tội Vương Gia nhà mình, hơn nữa còn là tội chết, sớm muộn gì cũng không có kết cục tốt.

Mấy ngày kế tiếp, bởi vì trên tay Tiêu Đạc bị thương, không muốn để Đao Vương phi và cơ thiếp thấy rồi hỏi, nên ngủ lại ở Noãn Hương Ổ. Như là bù lại một tháng trước, thêm Phụng Loan vào phủ cả nửa năm luôn rồi rảnh, ho khan, mỗi đêm đều tăng giờ làm việc, đem số lượng trước kia bù trở về.

Bù đắp vài ngày sau, Phụng Loan thật tình ăn không tiêu.

Nàng hờn dỗi, "Lục Lang, bây giờ đang là ban ngày hãy cho ta nghỉ một chút đi."

Nàng cự tuyệt, "Chỉ cho một lần nữa thôi nha."

Nàng phẫn nộ, "Chàng không đau thắt lưng à? Lại tiếp tục, ta tức giận đó."

Kỳ thật Tiêu Đạc cũng biết. Gần đây đã vận động quá mức, cũng muốn nghỉ một đêm, chẳng qua là nhịn không được nên dụ dỗ nàng. "Được rồi, ta đáp ứng nàng đêm nay nghỉ ngơi một chút, nàng lấy cái gì đền cảm tạ ta đây?"

Phụng Loan xoay người, một đôi mắt sáng trưng to như hạt nhãn, "Chàng muốn cái gì?"

"Ồ." Đao Vương Điện hạ suy nghĩ, "Không bằng như vậy đi." Hân xoay người đi xuống, mang tới một cái hộp dài mở ra, lấy ra một quyển sách lụa, lật vài tờ rồi tìm được, "Lần sau chúng ta thử xem kiểu này đi, nàng phải đáp ứng, đêm nay ta sẽ không nháo nàng."

Phụng Loan vừa thấy tư thế vận vẹo kỳ quái này, thì lắc đầu, "Không được, không được, sẽ gây thắt lưng mất."

"Nàng có đáp ứng hay không?!" Đao Vương Điện hạ vuron ma trào xuống, uy hiếp hỏi.

"..." Phụng Loan cắn răng vứt sách xuống đất, "Chàng thật đúng là." Nghĩ lại tính tình của hân, nếu gay gắt, chỉ sợ về sau mình càng chịu thiệt, chỉ phải cố nhịn, "Vậy được, nhưng ta phải nghỉ hai đêm."

Tiêu Đạc tính toán một lát, "Vậy lại thêm một kiểu"

"Ta muốn nghỉ ba đêm."

Tiêu Đạc cao giọng cười to, "Thành!" Cuối cùng lấy ba đêm nghỉ, đổi hai tư thế mới mẻ, hai người nhất trí thông qua quyết định này, sau đó..., ôm hôn nhau một hồi rồi mới nằm ngủ.

Ngày hôm sau, Phụng Loan phát giác bản thân mình bị thiệt thòi lớn.

Tiểu Quận Vương đầy tháng! Hôm nay Tiêu Đạc nhất định muốn ở cùng Đao Vương phi, hai ngày sau, hình như nói là cũng vẫn ở bên chính thê, căn bản mình vốn là chẳng chiếm được tiện nghi gì.

Tên kia, thật sự là gian tặc!

Không nói Phụng Loan thấy căm giận, đến trưa, họ hàng phủ Đao Vương đều lại đây chúc mừng.

Trương Cung tần trong cung thưởng cho tiểu Quận Vương một cái khóa vàng, một đôi vòng tay vàng, còn có một cây như ý Phi Thúy Bình An, ngụ ý chuyện tốt thành đôi, tứ giác đầy đủ, đây là một phần lễ vật chúc mừng. Sau đó Phụng Nghi tần cũng ban cho, ngoài ra còn có muối muối ruột cùng một mẹ với Tiêu Đạc là Thái Bình Công chúa, tự mình lại đây chúc mừng.

Trong ngày đó, tất nhiên Thái Tử Phi ngồi ghế cao nhất, Đao Vương phi ngồi ghế chủ trì, sau đó là Thái Bình Công chúa, Túc Vương phi, An Vương phi, Thành Vương phi, một vòng toàn là hoàng thân quốc thích.

Một bàn còn lại, là Phụng gia Phụng Quốc phu nhân, Phạm gia Phụng Quốc phu nhân, Mục gia Lý Quốc phu nhân. Cùng với mẹ đẻ của Đao Vương phi, Mục phu nhân, nhị muội Nghiễm Xương Hầu phu nhân vân...vân, một vòng này là Công khanh xuất thân Hào Môn.

Còn sót lại là các nữ quyến quan lại, phần nhiều đều khá là thân thiết với phủ Đao Vương, không thể nhớ được hết từng người.

Phụng Loan cùng chúng cơ thiếp ở trong một gian phòng, đây là quy củ, miễn cho cơ thiếp chiếm sự nổi bật của Vương Phi và tiểu Quận Vương, như

vậy có vẻ phù Đương không có quy củ. Cho nên ngược lại được thanh tịnh vui cười, một phòng tất cả đều là người quen, bốn người một bàn lớn, rượu và món ăn đều ăn không hết.

Miêu phu nhân đề cử món ăn cho Phượng Loan, "Phượng Trắc phi, cá bạc này ăn rất ngon." Lại vừa cười vừa nói: "Hôm nay chúng ta có thêm vài món, làm sao mà ăn hết được? Xem như ăn luôn cho bữa tối rồi."

Tương Trắc Phi bĩu môi, "Cũng có phải ngày thường không được ăn đâu." Thấy chướng mắt với nàng ta, nịnh bợ Vương Phi cũng thế, ngay cả Trắc phi cũng gấp gáp nịnh bợ, thật sự là khiến người ghê tởm! Đương nhiên, chủ yếu vẫn là bởi vì Miêu phu nhân không nịnh bợ Tương Trắc Phi nàng ta, nên trong lòng hết sức khó chịu.

Kiếp trước lần kiếp này Phượng Loan hoàn toàn chán ghét Tương Trắc Phi, thấy trong lòng nàng ta chỉ toàn ghen tuông ganh tị. Vốn là cơ thiệp kết bè kết đảng âm thầm tranh đấu, chẳng qua rất bình thường, nhưng tốt xấu gì trên mặt mọi người vẫn xem như không. Giống mình vậy, lại không thể cả ngày cứ dầy vò Miêu phu nhân hay Ngụy thị.

Nào có ai giống nàng ta, ý vào vị phân của bản thân cao hơn Miêu thị một chút, liền không cho người ta mặt mũi.

Kiều ngạo cái gì mà kiêu ngạo? Còn chưa có sinh con trai đâu.

Nhưng cũng không có ý cãi nhau với Tương Trắc Phi, chỉ lo ném thử món cá bạc, liên tục gắp đầu, "Quả nhiên ăn ngon." Chỉ chỉ cái đĩa, nói với Ngụy thị, "Người cũng ném thử đi."

Ngụy thị cũng không muốn gia nhập vào chiến đoàn này, chỉ là không thể đắc tội với Phượng Loan, cúi đầu ăn hai miếng cá bạc, lại ngẩng đầu mỉm cười gắp gắp đầu, xem như cảm ơn.

Kể từ đó, chỉ có một mình Tương Trắc Phi bị lạnh nhạt.

Đây cũng là đánh vào mặt nàng ta.

Tương Trắc Phi vô cùng tức giận, đang muốn phát tác, lại tìm không ra cơ phát tác.

Đang lúc này, nha hoàn bên ngoài hô lên, "Thái Bình Công chúa giá lâm."

Nhóm người Phượng Loan đồng loạt đứng lên, không rõ, công chúa đến tìm chúng cơ thiệp làm cái gì.

Thái Bình Công chúa so với Tiêu Đặc nhỏ tuổi hơn, vừa được hai mươi tuổi, bộ dạng có vài phần giống Tiêu Đặc, nhưng vóc người nhỏ gầy đáng yêu, nếu không phải trang sức và y phục công chúa đẹp để quý giá mặc trên người, dọa đám người bên trong, chỉ sợ còn tưởng rằng là tiểu thư nhà quan nào.

Phượng Loan thấy rõ ràng, trong số hoàng tử hiện nay Tiêu Đặc không coi là được sủng ái, Tương Cung tần xuất thân đơn bạc, Thái Bình Công chúa cũng không có thể lực gì trước mặt nhóm tỷ muội, cho nên có vẻ nội hàm. Ở kiếp trước, mình lấy thân phận nô tỳ tiến vào Vương phủ, không lên được mặt bàn, nên hoàn toàn không hề biết gì về vị công chúa này.

"Các người ngồi đi." Thái Bình Công chúa mỉm cười, tự mình ngồi vào bàn tiệc, "Bên ngoài nhiều người, nên ta vào đây gặp hai vị tiểu tẩu tử (chị dâu nhỏ), trò chuyện cùng các người." Nàng chào hỏi Phượng Loan và Tương Trắc Phi, mặc kệ Miêu phu nhân và Ngụy thị, tùy ý mấy nàng đó đứng ở vách ngăn, cũng không để ý tới.

"Mời Công chúa." Phượng Loan rất cung kính, thay nàng ta lấy ly rót rượu.

Người ta công chúa uống hay không uống là một chuyện, cấp bậc lễ nghĩa vẫn phải làm.

Thái Bình Công chúa nhìn có vẻ rất dễ nói chuyện, tươi cười đáng yêu, "Ngồi đi, ngồi đi." Thậm chí còn lôi kéo Phượng Loan, "Tiểu tẩu tử không cần khách sáo, ta tới tìm các người nói chuyện, các người như vậy, chẳng phải là lập quy củ sao?" Quay đầu nhìn nhìn Tương Trắc Phi, "Người cũng ngồi đi."

Phượng Loan và Tương Trắc Phi mới vừa ngồi xuống.

Thái Bình Công chúa cười nói: "Lại nói tiếp, sau khi hai vị tiểu tẩu tử vào cửa, ta nên đến chúc mừng. Nhưng khi đó thân mình hơi không khoẻ, bị bệnh, lại đây mắc công dụng phải không khí vui mừng."

Tương Trắc Phi vội nói: "Không dám, không dám." Mới vừa rồi Phượng Loan giành rót rượu trước, Tương Trắc Phi rất căm tức, nhưng lại không dám ở trước mặt công chúa nổi giận, lúc này cướp lời nói: "Công chúa điện hạ có thể hạ cố đến chơi, đây là phúc khí của chúng ta." Vì biểu hiện thân phận mình không giống nhau, còn thêm một câu, "Biểu tỳ muốn đến khi nào chẳng được."

Thái Bình Công chúa nhũ nhũ mồm, "Tuy rằng ta lớn hơn người, nhưng người đã gả cho ca ca ta, làm tiểu tẩu tử của ta, sau này cũng không cần gọi ta là biểu tỳ nữa."

Nụ cười của Tương Trắc Phi cứng đờ, ủy khuất nói: "Dạ, Công Chúa Điện Hạ."

Sau đó, tựa hồ Thái Bình Công chúa đối với Phượng Loan có hứng thú, luôn cùng nàng nói giỡn.

Dù sao xuất thân của Phụng Loan không như người khác, hơn nữa kiếp trước đã làm cung nữ tám năm, mặc kệ nói tới chuyện lý thú của nhà Công Khanh Hào Môn nào, hay lời đồn đại trong hoàng cung, đều có thể nói chuyện được, tầm mắt còn nhìn xa, hai người trò chuyện với nhau thật vui vẻ.

Đánh ngã Trương Trắc Phi vút ở một bên, lại không dám phát tác, bàn tay dưới bàn chỉ có thể âm thầm xoắn khăn.

Nói một hồi lâu, Thái Bình Công chúa mới đứng dậy cười nói: "Hôm nay là ngày mừng đầy tháng của tiểu Quận Vương, ta phải đi xem cháu trai trước, rồi lại tới tìm các người nói chuyện."

Tuy nói là 'các người', kỳ thật cũng không phải Trương Trắc Phi.

Phụng Loan cười nói: "Dạ, Công Chúa Điện Hạ có rảnh thì cứ lại đây."

"Ừm." Thái Bình Công chúa gật gật đầu, khoe mắt đảo qua khăn tay đầy nếp nhăn của Trương Trắc Phi, không thể không chau mày, thật sự là bụng dạ hẹp hòi không kiến thức! Cũng không nói nhiều, liền dẫn người đi ra ngoài.

Chờ đến khi yến hội tan, Trương Trắc Phi trở về viện, nhào lên giường ra sức khóc một hồi.

Mà Phụng Loan, mang theo tâm tình phức tạp trở về Noãn Hương Ổ.

Lúc đó Bảo Châu cũng ở bên cạnh, một mặt hầu hạ, một mặt khó hiểu hỏi: "Thái Bình Công chúa bị sao vậy? Sao lại không thích Trương Gia biểu muội, ngược lại càng yêu thích Trắc phi đây?"

"Đồ ngốc." Phụng Loan liếc nâng một cái, kêu đám người Khương ma ma lại đây, tỉ mỉ giải thích, "Các người nhớ kỹ, Thái Bình Công chúa không phải là thích ta, để ý ta. Đó là nàng ta cùng với Cung Tần nương nương diễn trò, một bên vai mặt đỏ, cung chiêu người Trương Gia, một bên vai mặt trắng, lung lạc người của Phụng gia phủ Phụng Quốc Công." Nhìn quanh một vòng, "Hiểu chưa?"

"Hiểu rồi." Tất cả mọi người im lặng kỳ dị.

Phụng Loan nhẹ cười lạnh.

Trương Cung tần và Thái Bình Công chúa không phải người ngu, biết Phụng gia là một trợ lực cho Tiêu Đặc, há có thể ngồi yên không để ý đến? Vẫn cho Trương Trắc Phi bò đến trên đầu mình, điều vô dương oai, đó là kẻ ngốc mới làm chuyện này.

Bởi vì chỉ có Tiêu Đặc tốt, Trương Cung tần và Thái Bình Công chúa mới có cuộc sống tốt.

Trương Cung tần tính toán rất khá, vừa muốn Mục gia và Phụng gia vì Tiêu Đặc xuất lực, lại muốn cho Trương Gia bọn họ thom lây, tiện thể nâng lên Trương Trắc Phi, chắc chắn, thật sự là chuyện gì cũng muốn hoàn mỹ.

Nhưng mình lại không thể xem thường.

Về sau Tiêu Đặc đăng cơ, Trương Cung tần có thể nắm vững vị trí Thái hậu rồi. Trương Gia cũng sẽ được thăng chức rất nhanh, Trương Trắc Phi nước lên thì thuyền lên, Thái Bình Công chúa lập tức trở thành trứng vàng, người quan trọng nhất trong sổ tỷ muội. Cho nên ba nữ nhân này, chính mình cần lên tinh thần để ứng phó, không thể qua loa.

Mà phía trước, tuy rằng đã tan khách, Tiêu Đặc còn cùng các huynh đệ uống rượu vòng hai.

Đây là con trai đầu tiên của hắn, còn là con trai trưởng, tất cả các hoàng tử đều tới chúc mừng, đề tồ lòng cao hứng, đương nhiên muốn uống đến "Không say không về", mới có vẻ huynh đệ tình thâm.

Hôm nay Tiêu Trạm cũng tới.

Hắn mang trên mặt nụ cười âm áp bình tĩnh, chỉ là không nói nhiều, bản thân lẳng lặng ngồi ở một bên uống rượu. Hôm nay hắn mặc trường bào cầm tú màu xanh, hơn nữa gương mặt như ngọc, phong thần tuyết lãng (xinh đẹp sáng sủa), yên tĩnh nhàn nhã, giống như một công tử phong lưu đi ra từ trong bức tranh cổ, tỏa ra một loại ánh sáng nhấp nháy của ngọc thô chưa mài dũa.

"Lão Thất." cái miệng của An Vương không bao giờ ngừng, uống nhiều rượu rồi, liếc mắt, "Hôm nay sao người cứ như cái hũ nút vậy? Cũng không chịu nói chuyện." Bản thân lại rót hai chung rượu vàng, gào to nói: "Nào, nào, có gì không hài lòng? Nói với Tam ca, Tam ca ta..., ta thay người giải quyết."

Tiêu Trạm có bệnh thích sạch sẽ, vừa thấy hắn ợ hơi ra toàn mùi rượu, liền cau mày, "Không có việc gì, người lo uống rượu đi thôi."

Tiêu Đặc là chủ nhân, hoà giải nói: "Đến đến đến, uống đi, uống đi."

"Ồ!" An Vương lại ợ no, xoa nhẹ bụng, "Ồ, ta nhớ lại rồi." Người này, cái mồm luôn rộng, còn uống say, nên miệng mồm chưa hề đóng, "Lão Thất vốn là..., hình như muốn cưới tiểu thư Phụng gia làm Thành Vương phi, kết quả..., hắc hắc, kết quả bị lão Lục cướp đi làm Trắc phi." Nháy mắt nhìn huynh đệ, "Tiêu từ người, đây là trong lòng đang ghen rồi."

"Loảng xoảng!"

"Loảng xoảng coong!"

Âm thanh hai ly rượu bể nát đồng thời vang lên, dọa An Vương giật mình.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Hoàng Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Phiền lòng và Chua xót

Ánh mắt Tiêu Trạh nhìn An Vương như điện bắn, cắn răng không nói.

Tiêu Đạc thì quát to một tiếng, "Tam hoàng huynh! Ngươi đây là uống quá nhiều rượu vàng hay sao?" Quay ra ngoài khiển trách, "Người tới, mau mang một chén canh giải rượu lại đây! Còn có cái gì đã giải rượu, men giải rượu, đều đem ra hết!"

Hạ nhân lĩnh mệnh cuống quýt chạy đi.

Thái Tử Tiêu Anh cũng trầm mặt, trách mắng An Vương: "Nói ngươi ngoài miệng không đem theo cừ, ngươi thật đúng là không sao? Lời vô vị như vậy ngươi cũng dám nói?" Uy hiếp hẳn, "Ta trở về nói với phụ hoàng, xem hung hăng xử phạt ngươi như thế nào!"

Đây là lời đe dọa, không đến mức thật sự nói với Hoàng Đế.

Dù sao An Vương là nửa người mù, nửa phế nhân, bị phạt, mình cũng không có chỗ gì tốt. Hơn nữa, hai vị tiểu huynh đệ cũng không phải kẻ vô dụng, tội gì đi kết thù? Nhưng hôm nay mình có ở đây, nếu tin tức truyền đi, chẳng phải thành mình bỏ đá xuống giếng? Rất là khó nghe.

Vốn An Vương vẫn chưa tỉnh, vừa nghe hai chữ "Phụ hoàng", nhìn lại Thái Tử mặc trường bào màu vàng phớt đỏ thêu rồng bốn móng, nhất thời tỉnh một nửa, "Ồi! Xem cái miệng xấu của ta." Hắn làm bộ tự tát mình, ở trên mặt khoa tay múa chân vài cái, "Miệng ta xấu, miệng xấu!" Bồi tội với hai vị tiểu huynh đệ, "Cả hai đừng giận, hôm nay là lỗi của ca ca."

Gương mặt đen thui của Tiêu Đạc bình tĩnh, hôm nay mình là chủ nhân, tốt xấu gì cũng phải nhịn xuống.

Tiêu Trạh cũng không muốn ở lại thêm khắc nào.

Vốn bất đắc dĩ đến uống rượu mừng đầy tháng, vô cùng phiền lòng, An Vương còn cố tình tự vạch áo cho người xem lưng, hiện tại bản thân quả thực không phải phiền lòng, mà là chán ghét.

Hắn chấp tay, "Đệ tuổi còn nhỏ từ lượng không thắng được, cáo từ trước thôi."

Tiêu Đạc vội vàng đi ra ngoài đưa tiễn.

Thái Tử trầm mặt không nói lời nào, Túc Vương lại nhin không được, tính tình của hắn vốn là bảo thủ, làm sao chịu được An Vương nói năng lung tung? Lúc này không khách khí giáo huấn: "Lão Tam ơi lão Tam, ngươi có tật ở mắt, bình thường các huynh đệ cũng đều nhường nhịn ngươi, nhưng ngươi cũng phải đứng mực chứ."

An Vương không ngóc đầu lên được, rất hối hận, "Là đệ sai, đệ biết sai rồi."

Túc Vương chỉ mặt hắn, mặt tối sầm lại hỏi: "Ngươi suy nghĩ xem, bản thân mình mới vừa nói cái gì? Vậy còn gọi là tiếng người sao? A..., đang yên lành, ngươi đây không phải ly gián tình cảm huynh đệ sao? Còn có, nếu lời này truyền ra ngoài, ngươi nghĩ Phụng thị còn có thể sống hay không? Nàng mà chết, lão Lục có thể tha cho ngươi à? Hay Phụng gia có thể tha cho ngươi?" Nước miếng đều bay nhanh lên mặt huynh đệ, "Ngươi nha, thật là không có việc mà đi tìm việc!"

Trong đời An Vương sợ nhất là Nhị ca nghiêm trang giáo huấn người, từng sọt từng sọt lớn đạo lý, hắn ta lại không biết mệt, cho dù nói ngươi ba ngày ba đêm, cũng không hề hấn gì.

Liên tục thờ dài xin khoan dung: "Nhị Hoàng huynh, Nhị ca, ca ca! Đệ biết sai rồi."

Túc Vương còn nói, bên ngoài Tiêu Đạc đã quay lại.

Hắn cắt đứt lời thao thao bất tuyệt của Túc Vương, sắc mặt khó coi, "Bằng không, các ca ca đều về phủ nghỉ ngơi trước đi? Uống như vậy cũng gần đủ rồi." Nói lời giải thích, "Từ khi sinh con thân mình Mục thị không khỏe, đứa bé cứ cách hai ba ngày lại ọc sữa, đệ đệ rất bận rộn và phiền lòng, rồi rảnh sẽ mời vài vị ca ca uống rượu."

Không khí xấu hổ, còn sức đâu mà uống?

Thái Tử Điện hạ dần dần đứng lên, "Được, chúng ta đều đi về trước vậy."

Túc Vương còn khuyên một câu, "Không có chuyện gì, lão Lục, nữ nhân sinh con là thời điểm quan trọng, dưỡng cho tốt là được." Nhớ tới tân phu nhân của mình trong phủ, "Đúng rồi, Phụng thị trong phủ ta có thêm vài thứ, làm lễ đầy tháng cho đứa nhỏ. Còn tiện thể nhắn một câu, gửi lời vãn an tới Phụng Trắc phi của ngươi."

Tiêu Đạc chấp tay nói cảm ơn, đương nhiên không phải cảm ơn Phụng Trinh Nương, mà là ca ca, "Làm phiền Nhị Hoàng huynh rồi."

Huynh đệ nói vài lời khách sáo, Thái Tử và Túc Vương đi trước, An Vương ảo não, liên tục thở dài, "Hôm nay là ca ca không phải, đã nói sai, lão Lục tuyệt đối đừng để bụng nha." Lại nghiêm mặt cười nịnh nọt, "Lần khác ta mời lão Lục uống rượu, lần khác." Chạy đi nhanh như chớp.

Sắc mặt Tiêu Đạc dần dần chìm xuống.

Mặc dù An Vương hay nói bậy bạ không biết chừng mực, nhưng..., Tiêu Trâm thật sự có ý muốn cưới nàng! Hừ, hiện tại Kiều Kiều là nữ nhân của mình, người bên ngoài sao, tưởng cũng dư thừa!

Trong lòng hấn khựng lại, lúc trước Kiều Kiều cũng đã gặp qua lão Thất.

Tuy rằng lão Thất làm người ta ghét, nhưng..., bộ dạng vẫn rất được! Tuổi Kiều Kiều còn nhỏ, không phải tiểu cô nương đều thích tuổi trẻ tuấn tú sao, sẽ không phải cũng động tâm chứ?

Hắn bị cái ý niệm này làm cho chán ghét.

Hạ nhân đem lễ vật của vài vị hoàng tử dâng tới, phần nhiều là một ít khóa vàng, Ngọc Như Ý linh tinh, vừa thấy là biết do Vương Phi mấy nhà chuẩn bị lễ vật theo phân lệ. Chỉ có bên Túc Vương là thêm một phần, trong bao vải tơ lụa, có một đôi giày và mũ hình đầu hổ, tất nhiên do Phụng Trinh Nương theo.

"Đem vứt!" Tiêu Đạc hất hết mấy cái đó, sắc mặt âm trầm.

Hạ nhân khó hiểu, nhưng không cần ngẩng đầu nhìn cũng có thể cảm nhận được con lạnh lẽo, không dám hỏi nhiều, chạy nhanh lấy bao buộc lại, sau đó đem ra hậu viện đốt sạch sành sanh, ---- miễn cho truyền ra Đoan Vương không thích hạ lễ của Túc Vương.

Tiêu Đạc cười lạnh, mấy thứ rách nát! Hôm nay tâm tình của hắn bị phá hư, Phụng Trinh Nương đụng phải, tất nhiên càng thêm đáng ghét. Chỉ cảm thấy ả ta cố ý khoe khoang, khoe ra ả ta chỉ là một thứ nữ nho nhỏ, vào phủ Túc Vương, cũng được sủng ái.

Phụng Trinh Nương là thứ đồ gì? Cũng dám điều võ dương oai?!

Tiêu Đạc rất là phiền lòng.

An Vương mồm rộng làm cho hắn khó chịu là một phần, tình ý của Tiêu Trâm đối với Phụng Loan lại là một phần. Lòng hắn nghi ngờ không thôi, không khỏi đoán rằng Phụng Loan cũng coi trọng Tiêu Trâm, khiến cho hắn chán ghét.

Sau đó Phụng Trinh Nương cũng đáng ghét, Kiều Kiều vốn không thích người của Tĩnh Tuyệt Đường, ả ta lại còn dám tặng đồ khoe khoang đáng bị tát một cái! Còn muốn đem đồ vật đưa đến trước mặt Kiều Kiều? Đó là nằm mơ!

Mà đáng ghét nhất là.

Bản thân mình nạp nữ nhi Phụng gia làm Trắc phi, Túc Vương liền nạp thứ nữ Phụng gia làm phu nhân, rõ ràng, chính là muốn cướp đoạt tài nguyên với mình! Túc Vương và Thái Tử có cùng ý tưởng đen tối, quyền thế ngập trời, so sách với một mình Lục hoàng tử là hắn, cân bằng của Phụng gia khẳng định nghiêng đi rồi.

Bản thân mình cưới đích nữ, còn không bằng Túc Vương cưới thứ nữ!

Kỳ thật điểm ấy Tiêu Đạc thật sự là đoán sai rồi.

Thứ nhất Phụng Uyên tin vào "mộng" của cháu gái, thứ hai rất quan trọng, tuyệt đối sẽ không dễ dàng đầu tư trên người Túc Vương, mà là trên người Tiêu Đạc, Phụng gia tính khuynh lực tài bồi ---- ai không nghĩ muốn ủng hộ để vương đời sau đây? Đáng tiếc Tiêu Đạc không biết điều này, trong lòng đương nhiên càng nghĩ càng phiền.

Tiêu Đạc ôm một bụng khí.

Mà ở phủ Thành Vương, Tiêu Trâm cũng tương tự như vậy không có chỗ nào đi.

"Vương Gia, người sao rồi hả?" Thành Vương phi xuất thân từ Tần gia, cùng tuổi với Phụng Loan, nhỏ hơn Phụng Loan mấy tháng, so sánh với nhau,

nàng có thể coi là một người may mắn. Giờ phút này thấy vẻ mặt tối tăm của trượng phu, dò hỏi: "Chẳng lẽ uống rượu trên yến tiệc, cãi nhau cùng người ta?"

"Người đi nghỉ ngơi đi." Tiêu Trạh không có tâm tình giải thích, hơn nữa sự phiền lòng này cũng không cách nào nói ra.

Thành Vương phi do dự, đây là phòng ngủ của mình, đi chỗ nào nghỉ ngơi đây? Dù sao mình ngủ trước cũng không tốt, sao có thể vứt Vương Gia ở chỗ này chứ? Bởi vì thời gian gả vào còn chưa lâu, có vẻ mới lạ, vì thế ngồi xuống ghế bên cạnh, mềm giọng nói: "Ta cũng không có việc gì, ngồi một chút với Vương Gia vậy."

Tiêu Trạh không nhịn được nói: "Không cần!"

Trên mặt Thành Vương phi có chút khó coi, lại nói tiếp, lúc còn ở nhà nàng cũng được nuông chiều chưa hề chịu thiệt thòi, bị người ta ngắt lời nhiều lần, cũng chưa từng xảy ra. Nhưng không thể gây gỗ cùng trượng phu, dù sao đối phương là hoàng tử, cho nên nhịn xuống, ngược lại hỏi: "Hôm nay Vương Gia muốn đi phòng nào? Ta kêu nha hoàn đi thông báo."

Bên người Tiêu Trạh có hai nha hoàn thông phòng, còn chưa có danh phận.

Thành Vương phi hỏi hẩn như vậy, một là an bài qua đêm, hai là ra vẻ mình hiền lành rộng lượng.

Nào có biết Tiêu Trạh đang nổi nóng, hơn nữa vốn là không thích người Vương Phi vốn bị ép cưới này, giờ nàng hỏi ra đến khiến hẩn phát hỏa, giờ tay hung hăng ném bễ ly trà! Chén trà vỡ vụn, "Loảng xoảng"! Việc này không khỏi làm cho hẩn nhớ tới chuyện hôm nay ở phủ Đoan Vương, vô cùng căm tức, lập tức đứng dậy, phát tay áo đi ra cửa.

Có một nha hoàn đưa nước không đề phòng, chắn ở cửa, bị hẩn đánh một bạt tai té xuống đất.

Nha hoàn cắn răng, không dám khóc, không dám hé răng.

Thành Vương phi đuổi tới, nhìn nha hoàn bị tát đỏ mặt, không khỏi kinh hãi, rốt cuộc là ai chọc Vương Gia nhà mình rồi hả? Nổi giận lớn như vậy? Ngày thường rõ ràng là một người ôn hòa lịch sự mà.

Tiêu Trạh thật có một luồng tà hỏa.

Người mà bản thân mình thật vất vả coi trọng vừa ý, bị cướp đoạt đi, còn là bị ca ca nửa đường tranh! Đoạt về còn không thể cho nàng danh phận, chỉ phải làm một cái Trắc phi! Gân giống như quần áo mới của mình, bị ca ca cướp đi, sau đó hẩn còn không mặc cho tốt, thì tùy tiện vứt ở xó xỉnh nào đó, thật sự là phung phí của trời!

Bất quá hẩn đã nghĩ sai rồi.

Tiêu Đạc chắc chắn sẽ không đem Phụng Loan ném tới xó xỉnh nào đó, càng sẽ không phung phí của trời.

Tiệc đầy tháng ngày đó là nghỉ trong phòng Vương Phi, hơn nữa đã ước định ba ngày cùng Phụng Loan, gần đây bản thân hay đi qua Noãn Hương Ổ, lo Vương Phi ngờ vực, nên thẳng ba ngày qua đêm ở Uy Nhụy Đường.

Đoan Vương phi không ngờ, trượng phu không phải là tức giận với Mục ma ma, giận bản thân mình hay sao? Như thế nào lại săn sóc mình đến vậy? Đêm tiệc đầy tháng lưu lại là cho mặt mũi, hai ngày sau là vì sao? Dù sao nơi này của mình không có phương tiện, căn bản không có biện pháp thị tẩm a.

Nàng ta vẫn không thể hiểu được.

Thậm chí nói vài câu hiền lành rộng lượng, mỉm cười nói: "Thân mình của ta không có phương tiện, không bởi Vương Gia được, không bằng Vương Gia đi tới phòng người khác nghỉ ngơi, để có người chăm sóc cho tốt."

"Không sao." Tiêu Đạc lại nói: "Liên ở đây thôi, nhìn xem người và con trai."

Đoan Vương phi nghe xong, nhất thời cảm thấy ảm áp vui vẻ.

Có điều tâm tình tốt của nàng ta không có lâu lắm.

Qua ba ngày, Tiêu Đạc liền đi đến Noãn Hương Ổ trước tiên.

Đoan Vương phi có thể coi là hiểu được rồi.

"Thì ra Vương Gia tình nguyện ở chỗ ta, bản thân mình ngủ, cũng không đi tìm người khác, đều là..." Đoan Vương phi vuốt ngực mình, nhẹ nhàng thuận khí, "Cũng là vì Tiểu Loan."

Sợ hẩn quá sủng ái nàng, bản thân mình ghen tị, cho nên mới cho mình mặt mũi.

Không có cái gì khiến cho lòng mình chưa xót hơn, so với trượng phu vì thiếp thất suy nghĩ, lại đến trấn an vợ cả.

Chương 58: Chu toàn cùng mưu tính

Phượng Loan đau xương sống thắt lưng không thôi.

Ai bảo Tiêu Đạc chọn hai tư thế kỳ quái có độ khó cao, quá vặn vẹo, lại giầy vò trong thời gian dài, eo không đau xót mới là lạ. Chuyện này. Về sau, nhịn không được nhờ giọng phàn nàn, "Chàng có uống thuốc không? Sao nhiều sức lực đến dùng không hết vậy chứ."

Tiêu Đạc mặc bộ trường bào màu tím nửa mở rộng, lộ ra lồng ngực rắn chắc, còn có thân eo thon dài hơi lồi xuống, quanh năm hẩn tập luyện võ, vóc người cao to, tướng mạo lãnh tuấn (lạnh lùng đẹp trai), nằm nghiêng ở đằng kia rất là mê người. Lúc này đang cuốn một lọn tóc đen nhánh thật dài, ngón ta xoay vòng, cười đắc ý, "Nếu bốn vương thật sự uống thuốc, cái mạng nhỏ của nàng còn sao?"

Phượng Loan chịu không được đáng về ấy của hẩn, liếc mắt phi nhò: "Năng lực quá tốt sao? Chàng không thể bình thường một chút à? Cần phải cố quái như vậy, làm người ta uốn éo cái hông đau quá trời."

Tiêu Đạc "Xùy~" cười, "Bốn vương sớm đã nhìn ra." Kéo nàng vào ngực, nhẹ nhàng vuốt ve, "Là Kiều Kiều lười thôi, chỉ nằm ở dưới không chịu nhúc nhích tí nào, cho nàng vất vả một chút, liền than đau xương sống thắt lưng, liền than mệt mỏi, một chút sức cũng không chịu ra."

"Phi!" Phượng Loan kéo chân, trừng hẩn, "Chàng thì chịu khó! Trên đời này chàng là người chịu khó nhất rồi đó."

Tiêu Đạc nghe vậy rất vui, lôi kéo nàng, "Nếu không phải ta nhanh chịu khó, ai tới cho nàng thoải mái?" Phía sau lưng tựa vào lồng ngực, tay sờ loạn xuống dưới, tiến vào dò xét ở trong chỗ sâu, "Nữ nhân giống như đoá hoa tươi vậy, nếu không được nam nhân làm cho thoải mái, sẽ khô cạn ngay."

Phượng Loan cản lại ma trảo của hẩn, khẽ nói: "Nói như vậy, không phải chàng trở thành phân người rồi hả?"

"Làm cản!" Tiêu Đạc dùng tay lại, trầm giọng trách mắng: "Thật sự là sùng nàng quá rồi, cái gì cũng dám nói lung tung?" Nhớ tới lần trước mình bị so sánh với con chó, lần này lại bị so sánh..., tại nàng xinh đẹp. Hung hăng vỗ một phát vào mông, "Lại nói bậy nữa, lần sau không tha cho nàng!"

"Ồi!" Phượng Loan kêu lên đau đớn, mình cũng biết đã nói hơi quá.

"Cũng không cần chờ lần sau." Tiêu Đạc dùng đầu gối tách hai chân của nàng ra, mở cửa thành, sau đó liền một mạch công thành chiếm đất, nổi nóng nói: "Sau này nàng nói sai một lần, liền phạt nàng một lần!" Đột nhiên nhớ tới suy đoán trước kia, sẽ không phải là nàng ưa thích Tiêu Trạ chứ? Nhưng này lời này không tiện hỏi, trong lòng đột nhiên nóng nảy buồn bực, phát tiết ra ngoài, đem nàng dưới thân mình bừa bãi loay hoay, mạnh mẽ đâm tới, thẳng đến khi nàng bị đâm cho quân lính tan rã.

Phượng Loan bị hẩn chơi đùa hung ác.

Sau đó, nàng đau nhức toàn thân nằm không dậy nổi, ghen khí nói: "Người đứng là có bệnh!"

Đoan vương điện hạ thật sự có bệnh, là tâm bệnh.

Nhưng kêu hẩn phải hỏi ra, "Có phải nàng vừa ý Tiêu Trạ không?" Loại lời này, càng không thể. Huống hồ là hỏi, nếu Phượng Loan phủ nhận, theo tính tình đa nghi của hẩn, cũng sẽ không tin tưởng.

Tiêu Đạc buồn bực không lên tiếng, suy nghĩ..., sau này phải cẩn thận quan sát nhiều hơn.

Phượng Loan thấy hẩn tra tấn mình nửa ngày, xong việc hỏi hẩn còn không nói lời nào, tức không nhịn nổi, "Người như vậy là sao?" Nàng thật sự hơi tức giận, "Người đây xem ta là cái gì? Tìm niềm vui hay sao? Tùy tiện chà đạp!"

Một đôi mắt nước mùa thu mê mẩn, hàm chứa sương mù.

---- thật là đẹp.

Khóe miệng Tiêu Đạc không khỏi vểnh lên, khó trách nam nhân trên đời đều yêu quyền lực và mỹ nhân, ---- tay cầm quyền lực nhìn bọn thuộc hạ thần phục, và xem mỹ nhân ở dưới người mình thờ gấp cầu xin tha thứ, đều là giống nhau, có một sự sung sướng và thoải mái ở trong nội tâm không thể nói ra được.

Sau đó khẽ nhủ mày, Tiêu Trạ? Phạm lỗi ngu? Hừ, trông mắt cũng không nên mọc ở trên người!

Sự tàn ác xẹt qua trong mắt, sau đó ánh mắt lại lấp loé không yên nhìn giai nhân.

Phượng Loan nào biết trong lòng hắn muốn điều gì? Chỉ cảm thấy tối nay hắn tựa như có bệnh, đem mình ra phát tiết, sau đó còn không nói gì nữa, một hồi thì sắc mặt âm trầm, một hồi thì cười tà, một hồi ánh mắt lại hỗn loạn, không giống người, cứ như là đã thủ dâm tận tận trong đêm tối!

Nàng đứng dậy, giặt lấy y phục muốn xuống giường.

"Nàng đi đâu vậy?" Tiêu Đạc lôi kéo nàng, không cho nàng bỏ đi, kéo trở về trong lòng ngực của mình, "Kiều Kiều, được rồi, không tức giận." Hắn cười, hôn nhẹ. Xoa dịu nàng, "Trong lòng ta đang phiền đấy."

Phượng Loan nhìn xuống, hỏi "Phiền cái gì?"

Khóe miệng Tiêu Đạc hơi vênh, "Mấy ngày hôm trước trong tiệc đầy tháng của con trai, lão Thất có đến."

Trong lòng Phượng Loan bỗng chốc "lộp bộp", đầu óc thậm chí không cần phân tích và suy nghĩ, dựa vào bản năng, đã biết rõ tâm bệnh của hắn là cái gì rồi. Không dám chân chờ chút nào, miễn cho trong nội tâm hắn gieo xuống hạt giống nghi hoặc, chỉ mê mang hỏi: "Thành vương đến? Thế nào? Hắn cãi nhau với Lục Lang sao?"

Tiêu Đạc cười nói: "Không phải, là lão Thất và lão Tam cãi nhau."

"Vậy chàng phiền cái gì?" Phượng Loan tỏ ra không hiểu, quay mặt đi nói: "Hơn nữa, chàng nổi giận, lại tìm ta xả tức à? Hừ, khàn hết giọng rồi."

"Đáng ghét, bữa tiệc đều bị bọn họ làm rối loạn." Tiêu Đạc nhếch khóe miệng, sau đó nâng khuôn mặt nhỏ nhắn trong sáng xinh đẹp lên, cúi xuống nhìn nàng, cười hỏi: "Kiều Kiều nói xem, ta và lão Thất ai đẹp mắt hơn?"

Phượng Loan kinh ngạc nói: "Làm sao ta biết?"

Tiêu Đạc hỏi: "Sao nàng không biết? Ngày đó tại vườn hoa Phượng gia, không phải nàng đã gặp mặt rồi mà."

"Vậy coi như là gặp mặt gì a." Phượng Loan nhếch miệng, "Vốn là ta mang nha hoàn đi hái hoa, không biết Nhị đường ca nổi điên cái gì, không nên kéo ta tới chào hỏi. Chàng nói xem, nào có đạo lý cô nương trong nhà tiếp xúc với ngoại nam? Có thể thấy được Nhị đường ca quá hồ đồ." Tò ra thần sắc tự nhiên, "Trong lòng ta rất bức bối, còn khàn trương, một mực cúi đầu không lên tiếng, chỉ muốn rời đi càng nhanh, làm gì thấy rõ bộ dạng của các người ra sao?"

Nàng ngẩng đầu cười nói: "Lục Lang, để ta đoán xem. Có phải An Vương nói Lục Lang đẹp mắt, Thành vương không phục, cho nên các người liền cãi nhau."

Vốn là Tiêu Đạc có bệnh đa nghi rất lớn, thế nhưng thấy nàng ngây thơ hồn nhiên, nói chuyện rất tự nhiên, lời nói cũng hợp tình hợp lý. Nghĩ tới nghĩ lui, ngược lại cảm thấy là mình đã quá đa nghi. Đúng vậy, lúc ấy nàng chỉ là một tiểu cô nương, tự nhiên phải khàn trương ngượng ngùng, không dám nhìn loạn.

Mình nhớ rõ, lúc ấy xác thực nàng chỉ cúi đầu, cũng không có lên tiếng.

Nhưng vẫn không thể hoàn toàn giải thích được sự khó hiểu.

Dù sao làm Thành Vương phi, thế nhưng có thể diện hơn nhiều so với Đoan Vương Trắc phi chứ.

"Lục Lang." Phượng Loan khe khẽ đẩy hắn, cười nói: "Không phải vậy sao? Ta đoán hay chưa?"

"Tiểu yêu tinh thông minh." Tiêu Đạc nheo nheo mắt nàng, không có dò xét thêm nữa, chỉ sợ Kiều Kiều sẽ hiểu lầm. Cho nên tùy theo nàng..., cười hỏi: "Vậy nàng cảm thấy bốn vương có đẹp hay không?"

Hừ! Phượng Loan cười lạnh, Đoan Vương Điện hạ sẽ không quan tâm tới vấn đề tướng mạo chứ? Không cần nghĩ, nhất định là trong tiệc đầy tháng đã xảy ra chuyện gì, Tiêu Trầm đã trêu vào lòng nghi ngờ kiêng kỵ của hắn rồi.

Bất quá vẻ mặt vẫn ngây thơ đáng yêu, cách ra mặt của hắn, hừ hừ nói: "Ừm, coi như cũng được."

Tiêu Đạc nở nụ cười, "Chỉ là coi như cũng được?"

Phượng Loan làm nũng ra vẻ si mê, "Lục Lang không được quá đẹp, bằng không, nếu trên đời này nữ nhân đều say mê Lục Lang..., ta phải làm sao? Chẳng phải rất bận rộn, rất mệt a, tranh giành cùng nhiều nữ nhân như vậy, ta mới không cần."

Nàng nói những lời này, không tính vô cùng tốt, nhưng cũng có bảy tám phần.

Sự nghi ngờ trong lòng Tiêu Đạc cuối cùng tiêu tán không ít, lại được nàng dỗ cho vui vẻ, cúi đầu hôn nàng, "Vậy được, bốn vương cũng chỉ đẹp vừa được như Kiều Kiều thích, không nhiều lắm, không để cho những nữ nhân khác đoạt đi." Không còn thô lỗ như ban nãy, mà là nhẹ nhàng triu mến bắt đầu..., "Mới vừa rồi là bốn vương làm Kiều Kiều khó chịu, lúc này, để bốn vương hầu hạ cho nàng."

Nền đỏ chiếu rọi, thời gian dần qua chần chờ màn lụa nhẹ nhàng lung lay. Xao động.

Ngày kế tinh lại, Phụng Loan lại đau lưng, toàn thân mềm nhũn.

Trong đầu mắng một ngàn lần "Khốn kiếp", sau đó uống chén canh bỏ Khương ma ma đã sắc, uống liền ba chén, trong bụng vừa ấm vừa no cả điễm tâm cũng không ăn nổi. Sau nửa ngày chỉ ăn mấy khối điễm tâm, đến buổi trưa, đang nghĩ xem giữa trưa ăn cái gì, thì có nha hoàn tới truyền lời, "Bên Uy Nhụy Đường, Mục phu nhân phủ Lí Quốc Công đã tới."

Phụng Loan nằm trên giường mỹ nhân, nghe xong thì nhú mày, "Lại tới nữa?"

Đúng vậy, sau khi Đoàn Vương phi sinh con có bị chút chứng bệnh phụ nhân, nhưng luôn lo điều dưỡng, chỉ là thân thể yếu đuối, cũng không có bất kỳ nguy hiểm đến tánh mạng. Còn tiểu Quận Vương ọc sữa, trẻ con ăn sữa, có mấy đứa không ọc sữa đâu? Thái y đã khám, không có vấn đề, chỉ cần bình thường tỉ mỉ chăm sóc hơn là được.

Mục phu nhân thường xuyên tới như vậy làm cái gì?

Khương ma ma cau mày nói: "Đúng vậy a, hai ba ngày cứ đến một lần."

Phụng Loan nhẹ nhàng nhếch miệng, "Gần đây đại cô mẫu không thích ta lắm, hiện tại khẳng định càng hận chết ta, mỗi lần bà ấy tới ta đều thấy nao nao, cảm giác không thoải mái."

Khương ma ma thở dài: "Mà thôi, dù sao Mục phu nhân cũng không đến Noãn Hương Ổ."

Không đến Noãn Hương Ổ, không có nghĩa là không âm thầm ghi hận Noãn Hương Ổ.

Trong lòng Phụng Loan cười khẽ, lại không nói nhiều.

Đột nhiên nhớ tới một chuyện quan trọng, dặn dò Khương ma ma, "Gọi Bích Lạc tới đây, ta có chuyện muốn nói."

Bích Lạc hiện tại đã lập gia đình, ăn mặc như một phu nhân, có thể làm thiếu phụ đi lại ở viện bên ngoài.

Phụng Loan chỉ ghé nhỏ cho nàng ta ngồi xuống, hỏi: "Lần trước giao chuyện cho cô gia nhà ngưởi, làm được như thế nào rồi?" Trưởng phu của Bích Lạc là người linh hoạt biết ứng biến, hiện nay ở bên ngoài, thay mình quản lý cửa hàng, xem như trong cửa hồi môn của mình, bên ngoài có một người quản sự.

Bích Lạc trả lời: "Mọi việc coi như thuận lợi, trong vòng nửa năm đã thu mua tiếp nhận được ba cửa hàng thư quán, một ở Sơn Tây, một ở Thiểm Tây, còn một ở Phúc Kiến. Vị kia trong nhà nô tỳ nói, chuyện cũng không tính quá khó làm, nhưng vụn vặt, đặc biệt muốn ở khắp nơi trong cả nước, chỉ là trên đường đi tốn không ít thời gian, cái khác thật không có vấn đề gì lớn lao."

"Ta biết, việc này cũng không phải là một sớm một chiều." Phụng Loan khẽ vuốt cằm, sau đó lại nói: "Nói cô gia nhà ngưởi phải luôn nhớ lo liệu ghi chép lại, rồi tiếp theo là xử lý, cần bao nhiêu bạc cứ đến ta lấy."

Khương ma ma không rõ hỏi: "Trắc phi đang tính làm gì vậy? Thu mua nhiều cửa hàng không kiếm ra tiền như vậy, còn ở các tỉnh các nơi đều phải mua, chẳng phải là lãng phí rất nhiều ngân lượng vô ích sao?" Không nhận được lắm bầm, "Cho dù Trắc phi có nhiều cửa hồi môn, cũng không có thể tùy tiện lãng phí a."

"Không lãng phí." Phụng Loan thông thả cười nói: "Ma ma yên tâm, ta đều có chỗ trọng dùng."

Sau khi thân thể Đoàn Vương phi bị rong huyết, Mục phu nhân cứ lên la lên lút, chỉ sợ chẳng mấy chốc sẽ dậy sóng, hơn nữa Tiểu Đạc có bệnh đa nghi, thời gian mình hồn nhiên ngây thơ không còn nhiều lắm. Cho nên sớm tính toán vạch ra kế hoạch, vì chính mình tìm một con đường lùi, đến lúc đó cho dù sóng gió có kéo tới, cũng sẽ không lo bị lật thuyền.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Hoàng Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Kiêu Kiêu đáng yêu nhất

Phụng Loan xuất thần một lúc.

Bích Lạc chỉ mỉm cười đứng ở bên cạnh đáp lời, cũng không hỏi nhiều.

Trong Vọng Tinh Bảo Nguyệt các tại Phụng gia, nàng vốn là đại nha hoàn trưởng thành duy nhất ở đó, bằng không đã không phù hợp với tiểu thư. Lúc trước bởi vì muốn được thả đi ra ngoài, nên luôn lười biếng, hiện nay làm thị tì cho Phụng Loan, phú quý tương lai của cả nhà đều cột vào trên người

Phượng Loan, nào dám không tận tâm? Nào dám không thông minh lanh lợi một chút? Nào dám lẩm miệng hỏi tùm lum?

Cho nên chỉ để ý chủ từ phân phó cái gì thì làm cái đó, dụng tâm đi làm, cái khác một chữ cũng không hỏi nhiều.

Phượng Loan hài lòng nhất về nàng chính là điểm này, có năng lực, có lòng dạ, so với cái loại khôn vặt như Bảo Châu càng thêm ổn thỏa. Đặt ly trà xuống, lại hỏi: “Mấy ngày hôm trước đồ ta kêu các người chuẩn bị, đã xong chưa?”

“Dạ rồi.” Bích Lạc trả lời: “Chỉ đợi Trắc phi mở miệng sẽ đưa tới ngay.”

Phượng Loan gật gù đầu, “Vậy thì buổi chiều đưa đến đi.”

Bên trong Uy Nhụy Đường, yên tĩnh, bọn nha hoàn đều bị đuổi lui ra ngoài hết.

Mục phu nhân đang cùng con gái nói chuyện riêng.

“Tiểu Quận Vương nhìn có vẻ khỏe hơn rồi.”

“Khỏe nhiều rồi.” Đoan Vương phi niệm một câu Phật, vui vẻ nói: “Chỉ cần đứa nhỏ tốt, con đã an tâm.” Ngắm nhìn con trai nằm trong nôi đang ngủ say, mập mạp trắng trẻo đáng yêu, “Chỉ là vô cùng cáu kỉnh, vừa khóc, âm thanh đã rất to, tương lai tính tình chắc chắn là không vừa đâu.”

Mục phu nhân vui vẻ nói: “Tiếng khóc to tốt, có sức.”

Thân thể Đoan Vương phi còn chưa phải khỏe hẳn, đứng bên cạnh chiếc nôi mới một lát liền cảm thấy quá sức rồi, ngồi xuống bên cạnh, “Đã có đứa nhỏ, tâm bệnh mười năm của con, xem như đã trị hết.” Tâm bệnh sinh con trai xem như trị hết, thế nhưng bên trượng phu, lại thêm một loại tâm bệnh lớn hơn, chỉ là không tiện nhiều lời.

Mục phu nhân nhìn thấy con gái muốn nói lại thôi, làm sao còn không biết? Hỏi: “Gần đây người không thể thị tẩm, có phải Vương Gia thường đi>Noãn Hương Ổ?” Thấy con gái không đáp, thì hừ lạnh, “Biết ngay mà! Đồ hồ ly tinh, giống y như mẫu thân của nó tới bây giờ cũng không an phận, có thể hiền lành được mấy ngày? Lúc trước nếu không phải ngã gãy lưng, chỉ sợ sớm đã quán lên rồi.”

Nói đến chuyện đó, tâm tình của Đoan Vương phi không khỏi thấy phức tạp, “Kỳ thật tâm địa Tiểu Loan rất lương thiện, lần đó nếu không phải nàng thoáng cái thay con ngăn lại, chỉ sợ...”

“Sợ cái gì?” Mục phu nhân lo con gái yếu lòng, vội vàng ngắt lời, “Vương Phi nương nương và tiểu Quận Vương không có việc gì, đó là trời sinh các người có nhiều phúc khí, chứ làm sao lại là do nó ngăn lại chứ? Đừng tưởng rằng nó tốt bụng, bất quá là thấy người mang thai, muốn mượn cơ hội lập công tranh sủng mà thôi.” Lời này tự mình nói cũng không có sức thuyết phục, không muốn nhiều lời, ngược lại hỏi: “Gần đây bệnh của người sao rồi? Đã hết sạch chưa?”

“Vẫn chưa.” Đoan Vương phi lắc đầu, “Còn chút ít thôi, cũng không phải nhiều, nhưng dù sao chưa hết hẳn được.”

Đây chính là cái bệnh mãn tính ngoan cố.

Trong lòng Mục phu nhân hiểu rõ, nữ nhân kêu gào, sợ nhất là có bệnh phụ khoa kéo dài lê thê, không nói đến kéo đến hư thân thể của mình, khí sắc cũng khó nhìn, dĩ nhiên trượng phu sẽ không thích. Vả lại chưa hết bệnh, cũng có nghĩa là không thể hầu hạ Vương Gia, ---- nếu phu thê không cùng phòng. Quan hệ đến việc bồi đắp tình cảm, cứ từ từ như vậy, liền sẽ phai nhạt.

Bao nhiêu cặp phu thê tương kính như băng, bằng mặt không bằng lòng, chính là bắt đầu từ đây.

Tuổi con gái không còn trẻ, nhưng cũng không lớn, còn kém nhiều năm mới đến ba mươi. Nghĩ lại mình ba mươi hai còn sinh ra Nhu Gia. Vài năm sau đó mặc dù trượng phu lạnh nhạt hơn, nhưng trong một năm, ngày lễ ngày tết vẫn đi đến chỗ mình, mình chỉ cần cúi đầu một chút, cũng có thể giữ trượng phu thật thà nể nễ một hồi.

Chỉ tiếc về sau trượng phu lớn tuổi hơn, bản thân mình cũng vậy, nên không thể mang thai nữa.

Bất quá dưới gối mình có ba nam ba nữ, vậy là đủ rồi.

Nghĩ đến điều này, Mục phu nhân tạm thời để xuống sự chán ghét với Phượng Loan, nhỏ giọng nói: “Nương nương của ta, bệnh này của người nên sớm chữa tốt mới được, bằng không, sao người cùng Vương Gia chu công chi lễ* được? Người còn trẻ, còn có thể sinh nữa, một con trai còn chưa thể yên tâm, phải thêm một hai đứa nữa mới ổn thỏa.”

*chu công chi lễ: nghĩa là 'quan hệ' vợ chồng

Đoan Vương phi bối rối cười khỏ, “Mẫu thân, ta cũng muốn nhanh tốt lên chứ.”

Mục phu nhân lại sinh ra một sự lo lắng khác, ---- không phải lo lắng con gái sẽ chết, làm mẫu thân, dù là con gái mắc phải tuyệt chứng cũng không nguyện ý suy nghĩ như vậy. Lúc trước nhắc nhở con gái, bất quá là muốn trong lòng nàng có sự chuẩn bị, miễn cho vạn nhất, đến lúc đó nước tới chân

mới nhảy rồi hỗn loạn mà thôi.

Còn trước mắt, Mục phu nhân lo lắng là Phụng Loan.

Phụng Loan còn trẻ, xinh đẹp, lại là một đứa quen làm nũng mê hoặc người ta. Không phải ư..., bên này con gái mình vừa mới nghỉ ngơi, nàng ta liền quần quít lấy Vương Gia cả ngày không tha, không biết rời giường. Bên trên có nhu cầu thì bên dưới có bấy nhiêu. Liên tục nỗ lực! Thế nhưng tức giận thì tức giận, không thể không tính toán cho sau này.

Hiện tại Phụng Loan được sủng vẫn là thứ yếu, vạn nhất..., trong thời gian này nó lại sinh con trai thì sao? Đến lúc đó, tuổi của trưởng tử và thứ trưởng tử không cách nhau mấy, cùng đọc sách lớn lên, cùng có thể gia làm chỗ dựa.

Chuyện tương lai, liền không nói được rồi.

Theo như ý của Mục phu nhân, tốt nhất là cả đời này Phụng Loan không sinh ra con trai, cả con gái cũng không sinh ra, đó mới tốt. Thế nhưng đây không phải bà hi vọng là được. Hiện tại để Vương Phi loại trừ con dao độc này, cũng không thích hợp, trước tiên chưa nói không qua được cửa của Vương Gia, mà khẳng định Phụng gia sẽ không tha thứ.

Đừng nhìn Phụng Loan chỉ là thiếp, nhưng nàng ta lại đại biểu cho toàn bộ lợi ích của Phụng gia, nếu gặp chuyện không may, đại phòng Phụng gia cùng Nghi Tàn Nương nương trong cung, cũng sẽ không chịu để yên! Đúng vậy, Phụng Quốc Công là ca ca ruột của mình, Nghi Tàn Nương nương là muội muội ruột của mình, nhưng mình đã xuất giá, đã là người của Mục gia.

Bọn hán khẳng định đều hướng về Phụng gia, mà không phải Mục gia.

Cho nên, Mục phu nhân nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy tốt nhất vẫn nghĩ một biện pháp, tạm thời không để cho Phụng Loan mang thai được, kéo thời gian càng ngày càng dài, nếu có thể kéo cả đời thì tốt hơn.

“Mẫu thân?” Đoàn Vương phi thấy bà này giờ không lên tiếng, liền đẩy bà, “Nghĩ gì thế?”

“Không có gì.” Mục phu nhân trở lại bình thường cười cười, hiện tại thân thể con gái không vững, không nên vất vả nghĩ đến những việc này, hãy để mình thay con mưu toan là được. Cho nên chỉ coi như không có việc gì, nắm chặt tay con gái, “Hôm nay ta tới cũng lâu rồi, còn ngồi nữa thì trời sẽ tối, người nghỉ ngơi trước đi, hôm nào ta lại tới thăm người nữa.”

Đoàn Vương phi mang bệnh, chứng khí hư tinh thần rất kém, mỉm cười gật đầu, “Được, con bảo Mục ma ma đưa mẫu thân ra ngoài.”

Tiêu Đặc không phải loại nam nhân bị sắc dụ cho mù mịt đầu óc, với hán mà nói, tuy Phụng Loan xinh đẹp, cũng không có ý định mỗi ngày đều đi qua. Thứ nhất là vì cân bằng cơ thiếp trong Vương phủ, thứ hai miễn cho đưa nàng đến nơi đầu sóng ngọn gió. Cho nên ngoại trừ vài ngày vừa bắt đầu liên tục nghỉ ở Noãn Hương Ổ, sau đó thì đến đồng đều.

Chỉ là tính đi tính lại, thời gian đến Noãn Hương Ổ nhiều hơn chút... mà thôi.

Trước mắt đã đến tháng chạp, thời tiết rét lạnh, mười hai canh giờ trong Noãn Hương Ổ không ngừng đốt chậu than, trở thành đúng như cái tên Noãn Hương Ổ. Tiêu Đặc vừa vào cửa, liền cảm thấy được toàn thân ấm áp, cởi áo choàng, nhận ly rượu nóng trong tay Phụng Loan uống, cười nói: “Ngược lại là nàng sống yên vui sung sướng, còn chưa dọn cơm, bản thân đã uống tí rượu trước rồi.”

Hắn uống mấy ly vào bụng, dạ dày lập tức ấm lên.

“Còn không phải đợi chàng sao?” Phụng Loan không tiếc lời ngon tiếng ngọt, nhưng cũng yếu ớt, không có cúi đầu hành lễ hay gì đó, mà chủ động đưa đôi đĩa cho hắn, “Ăn trước vì đây là món nhẹ để nhắm rượu, món ăn nóng chờ chàng đến mới đưa lên.”

Đương nhiên, yếu ớt phải có súng ái phía sau chống lưng.

Đổi lại là cơ thiếp khác có ai dám? Không nói Miêu phu nhân, Ngụy thị, chính là Trương Trắc Phi cũng không dám.

“Uống chút rượu nữa.” Phụng Loan cười nói.

Tiêu Đặc thấy hôm nay nàng cười đến bất thường, không khỏi hỏi: “Có việc gì? Nhìn con mắt của nàng cứ lóe lên liên tục.”

“Ta có lễ vật muốn tặng cho Vương Gia.” Giọng nói Phụng Loan trong vắt, tựa như chim hoàng anh mới sinh ra.

“Ồ? Còn có việc tốt thế này sao?” Với Tiêu Đặc, lễ vật của nữ nhân đơn giản là y phục, vớ giày, nếu không thì là túi tiền, cái đồ vật này có người lần đầu tiên đưa thì mới lạ, từng cơ thiếp thay nhau đưa một lần, à không, vẫn cứ đưa đều đều, đã sớm ngán.

Tuy nhiên hắn tâm ngoan thủ lạt, tính tình lạnh lùng, trước mặt cơ thiếp, vẫn nguyện ý vui vẻ hòa thuận.

Cho nên chỉ làm ra bộ dáng cảm thấy hứng thú, “Vật gì tốt? Lấy ra nhìn thử xem.”

Phượng Loan kêu nha hoàn nâng một hộp gỗ dài sơn đen ra, cái hộp vừa lớn lại dài, quá nặng. Bảo Châu cùng Đại Mạo cùng nhau ôm cũng tốn chút sức, sau đó cho tất cả lui ra.

“Đây là cái gì?” Tiêu Đặc hơi bất ngờ, hần cười, mở hộp ra thì càng thêm kinh ngạc.

Trong hộp, là một thanh trường kiếm khắc hoa văn phong cách cổ xưa quý giá.

Thuở nhỏ Tiêu Đặc có tập võ, quanh năm lại lăn lộn trong quân doanh, bảo kiếm tặng anh hùng, tuy hần không phải anh hùng nhưng cũng yêu thích bảo kiếm. Lúc này lấy ra, vừa dày vừa nặng, cầm ở trong tay rất có phân lượng, sau đó “xoạt”, lợi kiếm ra khỏi vỏ, hào quang bắn ra bốn phía!

Hần dùng ngón tay khê vuốt, sau đó mạnh mẽ chém xuống bên cạnh! Tay vịn của ghế lập tức rơi xuống.

“Kiếm tốt!” Tiêu Đặc khen: “Không tệ, không tệ.”

Phượng Loan oán trách nói: “Làm gì chém xấu ghế của ta? Thiệt là.”

“Ha ha.” Tiêu Đặc cao giọng cười to, “Một cái ghế có đáng bao nhiêu tiền? Lát kêu người tới đổi.” Hần cầm thanh lợi kiếm khoa tay múa chân vài cái, múa đến uy cũ cuộn cuộn, càng thấy cao hứng, “Coi như không tệ, tuy không dám so với Can Tương, Mạc Tà*, nhưng tuyệt đối xứng đáng hai chữ kiếm tốt.”

* Can Tương, Mạc Tà: xem ở đây https://vi.wikipedia.org/wiki/Can_T%C6%B0%C6%A1ng_M%E1%BA%A1c_T%C3%A0

Hần hỏi: “Nàng lấy được ở đâu vậy?”

Phượng Loan cười duyên, “Không nói cho chàng biết.”

“Kiều Kiều tốt.” Tâm tình Tiêu Đặc sung sướng, cái này so sánh với cái gì túi tiền, túi thơm thì vừa lòng hơn nhiều, đem lợi kiếm cho vào vỏ, tiến lên kéo nàng hỏi: “Thanh kiếm này bỏ ra bao nhiêu bạc, ta bù lại cho nàng.”

“Phi, nói bậy!” Phượng Loan gắt, nói: “Ta muốn bạc của chàng, vậy còn gọi là tặng quà cho chàng sao? Chàng cầm dùng cho tốt đi.”

Trong lòng Tiêu Đặc tính toán, thanh kiếm này ít nhất cũng phải gần một ngàn lượng bạc, thậm chí nhiều hơn, đối với một nữ quyền hậu viện mà nói cũng không phải con số nhỏ. Cho nên nghiêm mặt nói: “Cho dù nàng cho ta cái gì cũng là tâm ý, quý trọng như vậy không phải đã cắt xén tiền riêng của nàng sao? Thôi đi, trở về ta cho phòng thu chỉ đưa bạc cho nàng.”

“Chàng thực kỳ cục.” Phượng Loan gắt giọng: “Chàng có thể đưa ta đồ trang sức bảo thạch, vì ta bị thương, ta vì cái gì không thể đưa chàng một thanh kiếm tốt?”

Vì cái gì? Tiêu Đặc thật đúng là không có nghĩ qua vấn đề này.

Theo suy nghĩ của hần, nữ nhân là kẻ yếu, cần phải thần phục dưới cánh của mình, được mình che chở. Chỉ có mình xem cái gì tốt, cao hứng, cho các nàng xài bạc, trái lại thật đúng là chưa từng có nghĩ tới. Đại trưởng phu có cái nên làm, có việc không nên làm, sao có thể lấy và xài bạc của nữ nhân? Vậy cũng quá bi ôi rồi.

Phượng Loan hừ hừ nói: “Chẳng lẽ ta nói đối tốt với chàng, cũng chỉ là nói thôi? Cả bạc cũng không nở xài, được lắm, chi sợ cũng là có giới hạn đấy.”

“Ngụy biện gì đây?” Tiêu Đặc khê giạt mình, sau đó nghĩ lại, không khỏi bật cười, “Mặc dù là ngụy biện, nhưng hình như cũng có chút đạo lý.”

Đúng vậy, cả bạc cũng không nở, còn có thể cho cái gì? Tốt xấu gì, đó cũng không phải là chỉ nói ngoài miệng, đây là chân tâm thật ý. Thế nhưng cơ thiếp Vương phủ cũng tốt, Vương Phi cũng thế, nhưng bọn họ đều trông coi của hồi môn chặt chẽ, chỉ biết lấy đồ từ chỗ mình, có ai chịu vì mình tốn kém?

Các nàng chỉ lo tranh đoạt lợi ích, phân chia bản thân mình, chưa từng chân tâm thật ý suy nghĩ vì mình?

Chỉ có Kiều Kiều gốc nghiệt trước mắt, thật khờ khạo.

Khiến cho lòng người ta ê ẩm.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Hoàng Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Xem cuộc vui

Tiêu Đạc tiến lên ôm eo nhỏ của nàng, cảm khái nói: “Bé ngọc, như vậy rất tổn kém.”

“Lục Lang.” Phụng Loan nhìn hắn, trong đôi mắt sáng lấp lóe ánh sao sáng chói, “Ta đã là người của chàng rồi, chẳng lẽ còn muốn phân chia lẫn nhau? Chàng đối với ta có tình, ta đối với chàng cũng có ý, còn cái gì không đưa được? Còn cái gì không nở?”

Lời nói của nàng chân thành tha thiết, ánh mắt thanh tịnh như nước, khiến người xúc động.

Trên đời này, ai không hi vọng người khác móc tim móc phổi đối tốt với mình? Tuy trời sinh tính tình Tiêu Đạc lạnh lùng, nhưng giờ phút này vẫn còn trẻ, tình ý ôn nhu như vậy bày ở trước mắt, muốn nói không có chút động tâm nào, đó là không thể nào.

Phụng Loan dịu dàng nói: “Lục Lang, chàng chỉ cần nói có thích hay không thôi.”

Tiêu Đạc nở nụ cười thật sâu, “Đương nhiên rất thích.”

Sao có thể không thích chứ? Ngẫm lại xem, những cơ thiếp khác đều tính toán muốn kiếm chỗ tốt từ trên người hắn, Kiều Kiều ngược lại một lòng một dạ đối xử tốt với hắn, khiến cho lòng hắn mềm mại, “Kiều Kiều, lòng ta đều bị nàng dỗ rồi nha.”

Phụng Loan mỉm cười, xinh tươi như nước động lòng người, “Tốt lắm, mục đích của ta đã đạt được.”

Trong lòng khẽ cười, ý chí sắt đá của người, chỉ một thanh kiếm tốt có thể thu mua được hay sao? Đoan Vương Điện hạ thật đúng là nói chuyện không cần tiền, cứ tùy tiện nói a.

Dù như thế nào, cũng hiểu rõ, ít nhất lúc này hắn nhất định là cảm động.

Cho nên thừa cơ làm nũng nói: “Vây về sau không cho chàng khi dễ ta nha.”

Tiêu Đạc tiến lên ôm chặt nàng, trong lòng có một loại ấm áp không nói ra được, dịu dàng nói: “Không khi dễ nàng, sau này đều yêu thương nàng.”

“Không có lương tâm!” Phụng Loan hừ một tiếng, “Khi dễ ta và yêu thương ta, hai cái này trong mắt chàng có gì khác biệt?” Nắm cổ tay của hắn, lộ ra vết sẹo roi ngựa mấy ngày hôm trước lưu lại, vẫn còn màu đỏ tươi dữ tợn, “Đêm nay chàng mà dám khi dễ ta..., ta liền ra sức cắn xuống.”

“Thật sẽ không khi dễ nàng mà.” Trong mắt Tiêu Đạc lộ ra nhiều tình cảm ấm áp, cùng nàng ăn cơm, rửa mặt xong.

Hai người lên giường, thật không có trên hôn dưới sờ làm loại chuyện đó.

“Ngủ ngoan đi.” Thanh âm của hắn an bình.

Phụng Loan gối lên cánh tay rắn chắc hữu lực của hắn, bị gắt gao ôm vào lồng ngực, cứ như vậy hôn nhẹ ấm áp, nhưng an an ổn ổn nằm ngủ, cảm thấy một loại cảm giác không thật.

Mọi người đều có tình, coi như là lạnh lùng nghiêm nghị tuyệt tình giống như Đoan Vương Tiêu Đạc, cũng có sao?

Nàng nhắm mắt lại, không muốn nghĩ tiếp.

Bão táp đến nhanh hơn so với Phụng Loan nghĩ.

Tối gần cửa ải cuối năm, bên trong phủ Đoan Vương thỉnh thoảng có sự tình kỳ quặc phát sinh.

Đầu tiên là cây mai vàng trong Uy Nhụy Đường khô héo, sắp bước sang năm mới rồi, chuyện này mang nhiều điềm xấu. Mục ma ma sai người tranh thủ thời gian lấy xấp lụa đỏ may mấn, phủ lên, kết quả được vài ngày, một cây khác cũng chết héo.

Không đến vài ngày, bên trong giếng nước phía tây dùng để giặt quần áo, phát hiện có chuột chết.

Đoan Vương phi nghe xong rất tức tối, cảm thấy không cát tường, lại càng không sạch sẽ, thì sai người che lại miệng giếng, sau này đều không cho đến đó múc nước. Vốn là muốn yên tĩnh, nào biết được chuyện tác quái chưa ngừng, không đến vài ngày, trong giếng giặt quần áo khác lại phát hiện có chim sẻ chết, ---- hai cái giếng trong Vương phủ dùng để giặt quần áo, cũng không thể che lại hết rồi không giặt quần áo chứ? Không giặt quần áo là càng không được.

Mục ma ma xin chỉ thị: “Còn dư lại ba cái giếng đều là dùng uống nước, nếu xen lẫn với việc giặt quần áo thì không được, hơn nữa quá chật chội, có thể sẽ khiến người hai bên gặp khó khăn. Theo ý của lão nô, không bằng mời người tới xem phong thủy một chút, xin cái lá bùa, sau đó cho thuốc diệt đi mấy thứ bản thủ, sau này vẫn có thể giặt quần áo.”

Đúng là không thể đem giếng giặt quần áo đều lấp lại.

Tuy Đoan Vương phi không rất tán thành, nhưng không làm như vậy, trong lòng mọi người đều kiêng kỵ nước giếng, khiến cho trên dưới cả phủ không được bình an. Cho nên gặt đầu, chỉ nói: “Muốn làm lễ cúng bái thì sớm chút, sắp bước sang năm mới rồi, làm sớm còn phải lạng lẽ mới tốt, miễn cho

VươngGiảmắt húng.”

Buổi tối Tiêu Đạc trở về, biết được ngày mai muốn làm lễ cúng bái khai mở giếng nước, nhú nhú mày, “Đã biết.”

Hắn không thích loại chuyện này lắm.

Nhưng hậu viện do Vương Phi quản lý, không tiện nhúng tay. Hơn nữa công việc cuối năm đặc biệt nhiều, chuẩn bị hạ lễ choHoàngThượng là việc lớn, đi đi lại lại lễ nghĩa cho tất cả các phủ quan lại quyền quý, rồi một đồng chuyện vụn vặt, còn nghỉ ngơi từ đêm 30 đến 15 tháng chạp, có rất nhiều sôcon, sự vụ, đều cần được xử lý sớm.

Tóm lại các loại rối ren, ở đâu còn có thời gian lo chuyện ở hậu viện? Ngay cả cơ thiếp trong phòng, cũng rất ít đi.

Đương nhiên có ít hơn nữa, nơi của Phượng Loan vẫn đi đấy.

Phù Thúy các của Miêu phu nhân, cũng đã bị lạnh nhạt hơn nửa tháng. Cũng may gần đây nàng ta đã nghĩ thoáng, tính tình cởi mở, ngoại trừ mỗi ngày đi thỉnh an Vương Phi, rồi trở về phòng đóng kín cửa tự mình thoải mái vui vẻ. Dù sao VươngGiảkhông đến, cũng được ăn ngon mặc đẹp, Vương Phi lại không tìm việc gây khó dễ, cuộc sống không tính khổ sở.

Thúy Tự nhẹ nhàng bóp vai cho nàng, thăm nói: “Gần đây sao nhiều việc phiền lòng như vậy? Thật sự là xui xẻo!”

“Chuyện này sao.” Miêu phu nhân nhếch miệng cười cười, “Đừng hỏi, đừng lo, cứ để trong bụng là được.”

Mục phu nhân càng chịu khó, Vương Phi càng thiếu kiên nhẫn, chỉ biết chuyện cô quái ngày càng nhiều, ---- cũng không biết là ai ra tay, mẫu thân? Congái? Hay liên thú? Không chừng có người thừa cơ quấy đục nước.

Nhẹ nhàng thở dài, xem ra lần này Vương Phi sinhconkhông chỉ tổn thương thân thể, còn tổn thương khí lực, không thể không chịu.

Vốn là còn muốn tính toán, Vương Phi và Phượng Trắc phi có thời gian vài năm tỷ muội tốt, không nghĩ tới nhanh như vậy đã đi tới bước cuối cùng. Vương Phi bởi vì thân thể hư nhược, sợ là chịu không được, lo lắng Phượng Trắc phi sẽ phù chính? Hơn nữa cứ hai ba ngày Mục phu nhân đến thổi gió bên tai, Vương Phi mang bệnh, không khỏi phập phồng không yên, tay chân rối loạn.

Mà thôi, không liên quan đến mình.

Tóm lại, gần đây nhiều thứ tác quái, sóng lớn mạnh mẽ, bản thân mình trốn xa một chút thì tốt hơn.

Sau khi Tiêu Đạc ở thư phòng vài ngày, cuối cùng cũng đi đến Noãn Hương Ổ.

Trong phòng rất ấm áp, Phượng Loan mặc y phục gấm vân cầm màu hồng hải đường thêu tơ vàng, chải búi tóc liễu đoàn, bởi vì hơi ẩm, khuôn mặt bé nhỏ đỏ bừng, khiến cho gò má phấn hồng nổi bật rực rỡ như hoa. Trên ngón tay của nàng đeo chiếc nhẫn Hồng Bảo Thạch, trên lỗ tai là hoa tai Hồng Bảo Thạch, trước ngực còn có vòng cổ Hồng Bảo Thạch, vòng tay, trâm Đại Phượng Tam Vĩ bằng vàng ròng.

Tiêu Đạc nhìn xem, cười nói: “Ồ, là đồ trang sức Hồng Bảo Thạch.”

“Đúng vậy.” Phượng Loan cười dịu dàng nói: “Chàng nhìn xem, có đẹp hay không?” Lại giải thích, “Vừa mới đưa tới, ta còn chưa kịp phối hợp, trước đeo lên xem thử thôi.”

Tiêu Đạc cầm lấy cây trâm phượng lớn nhất nhìn nhìn, kiểu mẫu do Chân thị thiết kế, quả nhiên rất khác biệt, không giống trâm phượng tầm thường nặng trĩu hay nhìn thấy, tinh xảo nhưng không mất hoa lệ. Bất quá hắn đối với đồ trang sức không có hứng thú gì, đơn giản chỉ là muốn cơ thiếp nhìn đẹp mắt thôi, nhưng với Kiều Kiều, mang hay không mang trâm phượng đều rất đẹp.

“Đẹp lắm” Hắn cười khen một câu, nhìn nhìn, lại nói: “Nàng mặc màu đỏ nhìn rất đẹp.”

Nói xong thì thấy không ổn, Trắc phi vẫn là thiếp, mặc màu đỏ đều có hạn chế, không thể dùng màu thuần đỏ, chỉ có thể dùng màu hồng hải đường, hồng bảo thạch này nọ..., ---- không khỏi có chút hối hận vì đã nói lỡ.

Phượng Loan kéo kéo y phục, cười nói: “Thật sao? Ta còn làm mấy cái váy đỏ, sau này sẽ mặc cho chàng xem”

Mặc kệ nàng thật sự không nhận ra, hay giả bộ không nghe ra, mỉm cười vui vẻ dịu dàng như vậy, cũng không hề tỏ ra khó chịu, nói chung đã thành công hóa giải một hồi xấu hổ.

Cho nên nói, Chân thị yêu cái đẹp, yêu cười, yêu xinh tươi ổn thỏa có ích.

Tiêu Đạc đến Noãn Hương Ổ, thì nhìn thấy bảo bối Kiều Kiều xinh đẹp thanh tú yêu cười, còn có điểm tâm này nọ, một ngày mệt mỏi đều tiêu tán rất nhiều. Dù là chỉ nằm trên giường tùy tiện chơi đùa, trong lòng cũng thấy vui vẻ.

Phượng Loan đều đeo thử, sau đó cười nói: “Giữ lại đến tết sẽ mang.” Nghĩ nghĩ, “Ừm, không thể mang hết một lần, miễn cho người khác nhìn thấy, đều

đòi VươngGià là một bộ, vậy coi như thiết thòi rồi.”

Nàng không nói sợ nhóm cơ thiếp ghen tị, cũng không nói tự mình biết đứng mực nên mang bao nhiêu cái, chỉ là lại cười nói khác đi.

Tiêu Đạc bị nàng chọc cười, lắc đầu cười nói: “Người khác muốn ta cũng không cho.” Chỉ vào cây trâm cài tóc Đại Phụng Tam Vĩ, “Cái này vô cùng hoa lệ rất khác biệt, giữ lại đến đêm 30 hãy mang ra ngoài, nhìn hoan hỷ đẹp mắt.”

Hai người tán gẫu một ít việc vặt vãnh, trong phòng không khí vui vẻ hòa thuận.

Bảo Châu bức bối tiến vào, đứng ở cửa ra vào, sừng sờ nửa ngày cũng không dám mở miệng, nhưng cuối cùng không mở miệng không được, “Khởi bẩm VươngGià cùng Trắc phi, người bên Uy Nhụy Đường tới truyền lời.”

Tiêu Đạc đang nói cười vui vẻ, bị cắt đứt, có chút mất hứng.

Vương Phi lại xảy ra chuyện gì nữa? Mỗi lần đều vào lúc mình đến Noãn Hương Ổ, thì nàng ta có chuyện, tốt xấu gì cũng là chính thê cười hỏi dằnghoàng, mà ngay cả sự độ lượng cũng không có? Cứ cùng một cơ thiếp tranh giành tình cảm, giống kiểu gì chứ!

Hắn nhìn con giận, không kiên nhẫn nói: “Nói.”

Bảo Châu cúi đầu trả lời: “Nói là có một lồng đèn của Uy Nhụy Đường phát nổ, bốc hỏa, đốt cháy nửa bức màn cửa, bởi vì lúc ấy người đến người đi cứu hoá quá ồn ào, khiến cho...” Nàng ta ngừng lại một chút, “Khiến cho tiểu Quận Vương bị kinh sợ.”

Mặc kệ Đoan Vương phi có phải đem con trai ra làm bè hay không, cho dù là giả dối, Tiêu Đạc cũng phải đi qua nhìn con trai, mới yên tâm được, lúc này nhú mày đứng lên.

Phụng Loan nhớ tới lần trước không thoải mái, mỉm cười nói: “Lục Lang đi đi, nhiều người rất ồn ào, ta đi qua chỉ thêm loạn.” Vốn là Vương Phi không muốn gặp mình, sự tình hôm nay lại cổ quái, mình càng không muốn qua đó, miễn cho gây ra phiền toái gì, rồi hối hận cũng không kịp.

“Ừm, nàng không cần đi.” Tiêu Đạc gật gù đầu, bản thân bước nhanh ra cửa

Nụ cười trên mặt Phụng Loan nhạt đi.

Khương ma ma đuổi bọn nha hoàn xuống dưới, tiến đến thấp giọng, “Bên Uy Nhụy Đường lại làm sao?”

“Rất khó đoán à?” Phụng Loan cười lạnh, “Chờ xem thôi, những thứ tác quái gây vò này, mười thì có tám chín phần đều là hướng về phía ta mà đến!”

Khương ma ma giật mình hỏi: “Bọn họ làm gì? Chẳng lẽ ta cứ ngây ngốc ngồi chờ như vậy?”

“Không đợi, ta cũng không ngu như vậy.” Phụng Loan tháo xuống trâm phụng Hồng Bảo Thạch trên đầu, ném qua một bên, trong lòng đều có tính toán, nhếch miệng cười lạnh, “Sáng mai trong phủ muốn làm lễ cúng bái, bất kể là hòa thượng hay đạo sĩ, đều sẽ là từ ngoài thành đến, muốn vào thành cần mất nửa buổi sáng.”

Khương ma ma gật đầu, “Đúng thế.”

“Vậy là tốt rồi.” Khóe miệng Phụng Loan hơi vênh, “Không có việc gì, thời gian như thế là đủ rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Hoàng Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Một bước cò sai

Bên này Tiêu Đạc đến Uy Nhụy Đường, không đợi người hỏi, vọt thẳng vào bên trong xem nhitừ. Chỉ thấy vú nuôi đang ôm tiểu thiếu gia đang đưa vòng vòng, yên lặng, chuyện gì cũng không có.

Hắn không khỏi sầm mặt lại, “Không phải nói thiếu gia bị dọa sao?”

Nếu như Vương Phi uống dấm chua kêu mình đến còn thôi, nếu là dùng nhitừ bị người hù dọa, cái này cũng không phải thê thiếp tranh thủ tình cảm đơn giản như vậy, mà là suy nghĩ sai lệch! Nhitừ là người kế vị phủ Đoan Vương sau này, chứ không phải là công cụ tranh thủ tình cảm.

Đoan Vương phi thấy mặt hắn tối sầm, vội vàng giải thích nói: “Là bị dọa sợ, khóc lâu lắm mới ngủ được.”

Vú nuôi lập tức bế tiểu Quận Vương qua cho hắn nhìn, quả nhiên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn còn vương nước mắt, cái mũi nhỏ đỏ hồng, đích thật là bộ dạng mới khóc.

Con giận của Tiêu Đạc giảm xuống, sắc mặt vẫn còn thâm trầm, quay đầu hỏi: “Đèn lồng là chuyện gì xảy ra?”

Đoan Vương phi lắc đầu, “Không rõ ràng lắm, tự nó phát nổ.” Chỉ chỉ gian phòng bên cạnh, “Ngay tại bên kia, lúc ấy đèn lồng phát nổ, mảnh cửa lập tức bắt đầu bén lửa..., rất dọa người, còn tưởng rằng sẽ phát hỏa. Mọi người vội vã cứu lửa, ra ra vào vào bùng nước ồn ào, chắc là quá ồn, dọa nhi tử tới mức khóc lên.”

Tiêu Đạc không chú ý quá trình, chỉ hỏi kết quả, “Hiện tại không có sao chứ?”

“Lúc này đang ngủ, xem chừng khá tốt.” Đoan Vương phi trả lời: “Trời tối rồi, không muốn để đại phu tới đánh thức sự yên tĩnh của nhi tử, nếu đêm nay ngủ yên, định chờ sáng mai truyền đại phu tới.” Bởi vì thấy sắc mặt trượng phu vẫn âm trầm, nhớ lại mình đã hai lần đem hân tử Noãn Hương Ổ kêu tới, giống như là cố tình, chỉ sợ đã chọc hân không vui.

Cho nên lại nói: “Vừa rồi ánh lửa ngút trời, người đến người đi, nhi tử khóc không ngừng, ta rất lo sợ, bây giờ không sao rồi Vương Gia trở lại đi thôi.”

Tiêu Đạc thân nhiên nói: “Đã đến đây, chẳng muốn đi nữa.”

Vương phi kêu mình từ Noãn Hương Ổ đến, chính mình lại trở về, bất kể là ý của ai, xem ra người ngoài đều đã cho là mình thiên vị Kiều Kiều rồi. Thứ nhất đối với danh dự của Vương Phi chủ mẫu rất bất lợi, thứ hai đối với Kiều Kiều cũng không tốt, thứ ba có vẻ mình rất ngu xuẩn, tựa như các nàng ở trên võ đài, mình là kẻ dẫn đòn bị kẹp ở giữa cho thế thiếp đùa giỡn.

Thân thể Đoan Vương phi còn chưa khỏe hẳn, trải qua sự sợ hãi ban nãy, sắc mặt có hơi tái nhợt.

Lúc này thấy trượng phu cố ép xuống sự khó chịu, liền thở dài, phân phó: “Trời rất lạnh, Vương Gia từ bên ngoài qua đây khẳng định nhiễm khí lạnh, nhanh đi bùng chén canh gà nóng đến, để ngài uống cho ấm bụng.”

“Không cần, ta dùng trà là được.” Tới cùng Tiêu Đạc vẫn còn hơi tức giận, uống một ly trà nóng, nhìn thấy nhi tử ngủ ngon vô sự, tự mình đi vào buồng ngủ nghỉ ngơi.

Đoan Vương phi nhìn bóng lưng thon dài rời đi, khẽ thở dài: “Ai, làm sao lại khéo như vậy? Đều đúng lúc như thế.” Trong nháy mắt tâm trạng của nàng chợt trở nên mê man, gần đây..., có quá nhiều chuyện kỳ quái rồi.

Sáng ngày hôm sau, lão đạo sĩ ở ngoài thành còn chưa mời vào phủ Đoan Vương.

Chân thị bên nhị phòng Phụng gia phái người đến, nói là mình bị bệnh, muốn đón nữ nhi về phủ trò chuyện, ---- Phụng Loan nghĩ, miễn cho đến lúc đó mình muốn phái xe ngựa của Vương phủ, Uy Nhụy Đường lại không cho, như thế này thì không có người nào có thể ngăn chặn, thoải mái ra cửa.

Phụng Loan không chỉ có đi, còn cầm luôn hộp đựng ba mươi vạn lượng ngân phiếu đi.

Khương ma ma khó hiểu hỏi: “Trắc phi, không phải buổi chiều chúng ta liền trở về rồi sao?” Mặc y phục này, lại mang trang sức quý giá, cảm giác giống như là muốn ở mười ngày nửa tháng.

Phụng Loan bĩu môi, nhẹ cười, “Chỉ sợ người ta không muốn cho chúng ta trở về.”

“Trắc phi nói là...” Khương ma ma quýnh quýnh, chỉ chỉ bên Uy Nhụy Đường, thấp giọng nói: “Người ta làm vậy, chúng ta cũng không thể ngoan ngoãn bỏ đi chứ.” Bà lo lắng, “Đi dễ dàng như vậy, có thể sẽ không dễ trở về.”

Phụng Loan vỗ vỗ tay của bà, mỉm cười nói: “Ma ma cứ yên tâm, trong lòng ta tự có chừng mực.” Gọi Bích Lạc tới, tỉ mỉ dặn dò vài câu, “Nhớ kỹ, nhất định phải làm cho xong chuyện này, đừng để người chạy.”

Bích Lạc trầm mặt đáp: “Trắc phi yên tâm.”

Đoàn xe ngựa 'lộc cộc' theo hướng Phụng gia chạy tới.

Mà bên kia, Mục ma ma đón được đạo sĩ trừ yêu nổi danh ở ngoài thành về phủ. Vừa vào cửa, bà nghe tiểu nha hoàn nói Phụng Trắc phi trở về Phụng gia, không khỏi ngăn ra. Trong lòng kêu khổ, kịch còn chưa có bắt đầu hát, diễn viên đã chạy mất, vậy sau đó cần phải diễn như thế nào đây? Chẳng phải là sụp đổ rồi ư?

Nhưng mà cũng không thể không diễn.

Trước đó đều đã diễn hơn nửa tháng rồi, bày nhiều trò như vậy, chỉ vì Phụng Trắc phi không ở đây thì ngừng công kích, chắc chắn Mục phu nhân sẽ không đáp ứng! Thôi, thôi, dù sao kết quả đều giống nhau, bất kể nàng có ở đây hay không.

Lão đạo sĩ đã thu bạc, vào phủ, bắt đầu dựa theo kịch bản đã định diễn hí khúc.

Thiên linh linh, sau đó địa linh linh, lại đốt lá bùa, làm phép nước thánh, tóm lại vô cùng náo nhiệt, cuối cùng đem xui xẻo của hai miệng giếng trừ bỏ. Sau

đó có người của Vương phủ, đổ nước thuốc lọc sạch nước bên trong, khử đi độc chuột chết, dù sao chỉ là dùng giặt y phục, qua mấy ngày sạch sẽ là có thể tiếp tục dùng.

Lão đạo sĩ lại bắt đầu trừ yêu nghiệt trên cây mai vàng, huyền thuyên một hồi, lại lần qua lần lại một lúc, sau đó nghiêm túc tuyên bố, “Yêu tà đã trừ, đại công cáo thành.”

Mục ma ma cho người cầm đèn lồng bị cháy lại hỏi: “Cái này giải thích thế nào? Hôm qua còn tốt lành, đèn lồng này tự nhiên phát nổ, còn đốt cháy nửa mảnh cửa.” Bà thờ dài, “Quan trọng nhất là, đêm qua người đến người đi cứu hoả, dọa tiểu Quận Vương hoảng sợ.”

Lão đạo sĩ vuốt vuốt chòm râu, rất có dáng vẻ, thần sắc nghiêm túc bấm ngón tay tính toán, sau đó hỏi: “Xin hỏi tiểu Quận Vương sinh vào tháng nào?”

Mục ma ma trả lời: “Tháng mười.”

Ánh mắt lão đạo sĩ nheo lại, tiếp tục bấm ngón tay, “Đúng vào ban đêm?”

“Đúng, đúng là ban đêm.” Âm thanh của Mục ma ma khá lớn, tựa như sợ người chung quanh không nghe được vậy, “Đạo trưởng quả nhiên thần cơ diệu toán, thậm chí ngay cả cái này cũng có thể biết!”

“Chẳng qua là tính ra thôi.” Lão đạo sĩ lắc lắc đầu, nói: “Gần đây quý phủ có nhiều việc lạ, là vì có người bất tự tương khắc, xung đột với tiểu Quận Vương, cho nên dẫn đến nhân hòa mất cân đối.”

“Còn có loại sự tình này?!” Vẻ mặt Mục ma ma khiếp sợ.

Lão đạo sĩ tiếp tục nói lời kịch đã chuẩn bị tốt, “Tiểu Quận Vương tuổi còn nhỏ, số mệnh chưa vững, mệnh mạch còn chưa trưởng thành, thêm nữa sinh ra ở ban đêm, mang theo âm khí, kiêng kỵ nhất là bất tự nữ nhân tương khắc, cho nên mới có một kiếp này.”

“Vậy làm sao phá giải?”

“Ừm.” Lão đạo sĩ trầm ngâm trong chốc lát, “Biện pháp tốt nhất, là để cho người có bất tự tương khắc rời khỏi Vương phủ, nếu những người này không rời đi, tạm thời tránh đi ba, năm năm cũng được. Đến khi tiểu Quận Vương lớn lên, đủ khí lực, chỉ cần bình thường những người đó không đến gần, lại có bùa phù hộ của bản đạo bên người, hẳn là không có vấn đề.”

Mục ma ma nhanh chóng thay tiểu Quận Vương xin bùa đeo bên người, lại nói, “Kính xin đạo trưởng chỉ điểm sai lầm, tới cùng là loại người gì xung khắc với tiểu Quận Vương? Bất luận nha hoàn, bà tử, tạm thời đều sẽ đuổi đến thôn trang.”

Nhóm người nha hoàn ma ma trong Uy Nhụy Đường đều hồi hộp, sợ mình phạm phải xung khắc, bị đuổi ra ngoài.

Lão đạo sĩ ninh thần lắng lắng tính toán trong chốc lát, cuối cùng nói: “Nữ nhân, cảm tình con thỏ, trong khoảng hai mươi hai tuổi, người như thế có nặng huyết khí và dương khí mạnh, xung đột với tiểu Quận Vương nhất.”

Lúc này liền có một cái nha hoàn cảm tình con thỏ bật khóc.

“Khóc cái gì?” Mục ma ma khiển trách, cho người dẫn nha hoàn kia đi, lại nói: “Nhanh chóng điều tra thêm trong phủ xem còn có những ai cảm tình con thỏ, bất luận là người nào, tất cả đều báo danh sách lên cho ta.”

Người Uy Nhụy Đường làm việc rất có hiệu suất, không tới nửa ngày, liền tra ra tất cả nữ nhân cảm tình con thỏ.

“Tổng cộng có sáu người.” Quản sự ma ma trả lời: “Trừ bỏ nha hoàn vừa rời của Uy Nhụy Đường, còn có một ma ma ở phòng bếp chuyên làm điểm tâm, một bà tử ở phòng giặt quần áo, hai nha hoàn làm việc nặng.”

Mục ma ma cau mày nói: “Đây không phải mới có năm người sao?”

“Còn có một.” Quản sự ma ma cúi đầu, ấp a ấp úng nói: “... Là Phụng Trắc phi.”

“Tiểu Loan?” Đoan Vương phi ngồi bên cạnh nghe lời đáp thì thấy kinh hãi, trong lòng lại càng 'hồi hộp', nàng dùng ngón tay cào vào lòng bàn tay, quát to: “Ngoại trừ Mục ma ma, tất cả lui ra!”

Các quản sự và nha hoàn đều nhao nhao cáo lui ra ngoài.

Mục ma ma giữ vững tinh thần, tiến lên phía trước hỏi: “Vương phi có lời muốn hỏi?”

“Quý xuống cho ta!” Đoan Vương phi quát lớn.

Mục ma ma cắn chặt răng, quý xuống.

“Nói!” Đoan Vương phi lạnh giọng hỏi: “Có phải người đang giả trò hay không?” Chuyện kỳ quái trước đó cũng thế, cuối cùng quay tới quay lui lại rơi vào đầu biếu mui, chính mình cũng không tin, việc này thật sự vừa khéo như vậy! Nói cách khác, cho dù là thật đúng lúc, Vương Gia nhìn vào cũng sẽ đa nghi.

“Vương phi nương nương.” Mục ma ma biết không thể gạt được nàng, lại không dám một mình gánh chịu tội danh, thấp giọng nói: “Đây vốn là ý tứ của Mục phu nhân, nghĩ tới tiểu Quận Vương tuổi còn nhỏ, sợ tuổi tác của thứ trưởng tử cùng tiểu Quận Vương quá gần nhau, tương lai huynh đệ tranh chấp thắng bại khó lường, liền hy vọng, tốt xấu cũng phải khiến Phụng Trắc phi mang thai trẻ vài năm.”

“Choang!” Nắp ly trà trong tay Đoàn Vương phi lệch đi, rơi xuống tách trà, phát ra một tiếng vang giòn.

Mục ma ma cẩn thận nói: “Vương phi nương nương, tất cả việc này Mục phu nhân cũng là vì người.”

Đoàn Vương phi nhắm hai mắt lại, trầm mặc thật lâu, mới chậm rãi mở ra, “Ta sai lầm rồi.” Trong lòng nàng vô cùng hối hận, hối hận chính là không nên nhất thời phiền lòng tổ khổ với mẫu thân, đã quên mẫu thân có bao nhiêu kiêu ngạo, bao nhiêu độc đoán, bây giờ nhìn thấy mẫu thân quấy rối, bản thân mình rơi vào bùn lầy không thoát ra được.

Mẫu thân tính toán thật tốt, nhưng sao bà lại không suy nghĩ, với tính tình của Tiểu Đạc, hao tổn tâm sức mới chiếm được thiên kim của Phụng gia, chỉ đơn giản như vậy là đưa đi được sao? Huống chi, bên phủ Phụng quốc công sẽ đáp ứng sao? Đó là chưa nói đến nếu chuyện này truyền ra ngoài, trong kinh thành, người người đều biết mình là một đồ phụ.

Phá hủy thanh danh của mình, đồng thời đó là phá hủy thanh danh của đám con cái.

Hơn nữa cho dù toàn bộ sự việc tiến triển thuận lợi, Vương Gia thật sự vì nhi tử mà nhượng bộ, đem biểu muội đưa đi vài năm, chẳng lẽ có thể bảo đảm cả đời nàng ta không trở lại? Bảo đảm Vương Gia sẽ quên nàng ta? Bảo đảm người của Phụng gia sẽ nuốt con giận? Nếu nàng ta sớm muộn gì cũng trở về, như thế bản thân mình thuận lợi nuôi nhi tử đến ba, năm tuổi cũng không chiếm được bao nhiêu tiện nghi.

Trong mấy năm đó, chính mình đều tìm không ra một điểm sai lầm nào của nàng ta, ngược lại là có vẻ nàng ta nhận hết ủy khuất, sau khi Vương Gia đem nàng ta trở về, chỉ biết càng thêm sủng ái, thương tiếc nàng ta mà thôi!

Phải biết, năm nay biểu muội mới mười bốn tuổi, ba, năm năm sau sẽ là độ tuổi đẹp nhất của nữ nhân.

Sai lầm rồi, sai lầm rồi! Bước cờ này hoàn toàn đi sai rồi!

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Hoàng Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Ai thắng ai thua?

Phụng gia, bên trong Hải Đường Xuân Ổ.

Chân thị cũng trông mong nữ nhi trở về, nhưng nha hoàn bày một bàn gì đó, ---- không phải đồ ăn, mà là một bàn trang sức trâm cài, trên giường mỹ nhân bên cạnh còn có các loại xiêm y mới, chất vải đang được lưu hàng, bày ra la liệt, nhiều màu rực rỡ chất thành đống, khiến người hoa mắt.

Bà vui vẻ nói: “Con không ở nhà, ta nghĩ tự trang điểm cũng không có hứng.”

Vốn là Phụng Loan còn hơi buồn bực, nghe xong lời này, không khỏi “xì” cười, “Con là để cho mẫu thân lấy luyện tập hay sao? Kỳ thật không cần chờ con trở về, làm một hình nộm, tạm thời dùng để trang điểm cũng tốt.”

Chân thị hừ nói: “Nếu như hình nộm có thể tự đi được, ta còn chờ con?”

Phụng Loan càng thấy vui vẻ, hết sạch ưu phiền.

Đúng vậy, nàng thấy rõ, sau khi nghĩ thông suốt, tính tình mẫu thân càng đáng yêu và dễ hoà hợp, vô cùng ân cần khả ái. Đừng nhìn bộ dáng của bà không nói gì, nhưng trong lòng, coi mình là quan trọng nhất, bảo bối quý nhất.

Ở kiếp trước, là mình tuổi nhỏ không hiểu.

Vì thế vui vẻ ngồi xuống, hai mẹ con, tán gẫu về xiêm y trang sức cách ăn mặc cho tới trưa. Phụng Loan còn tự mình làm hình nộm di chuyển, tùy theo Chân thị thu xếp. Búi tóc bàn ngọc vọng tiên, trang điểm kiểu Phi Hà, năm nay đang lưu hành trâm cài chuỗi hạt thạch anh, khuyên tai dây bạc nhẹ nhàng, treo một viên trân châu tròn trịa.

Áo tím váy trắng, khoác áo gấm lưu tô, từng bước đi giống như sen nở.

“Bộ này con rất thích.” Phụng Loan làm nũng, “Mẫu thân kêu người làm một bộ giống vậy, áo màu thiên thủy bích, váy màu xanh nhạt kiểu dáng lưu

tiền, sau đó chúng ta cùng nhau mặc, tựa như tỷ muội vậy.”

“Ta có thể nhìn như tỷ tỷ của con sao?” Chân thị cười mỉm, “Con đã lập gia đình, nói bậy so với ta còn không chú ý hơn.”

Phượng Loan cười khanh khách nói: “Con thì thấy khá lắm.”

Đến buổi trưa, Chân thị xem trọng dưỡng sinh và bảo dưỡng, chỉ ăn một bữa tiệc tiếp đón rất thanh đạm. Đương nhiên không phải vài món ăn chay tùy tiện, mà là kỹ lưỡng chú trọng, đủ loại kén chọn, một nồi nước canh phải nấu cả một buổi sáng, đồ ăn không tốn nhiều tiền, người ta sẽ không lấy ra chiêu đãi nữ nhi.

Sau đó lại là trà tiêu com, còn phải theo lệ đi bộ trăm bước ở trong đình viện sau khi ăn xong.

Vứt lại nha hoàn phía sau, lúc này Chân thị mới nghiêm mặt hỏi: “Ta thấy con mang theo không ít rương hòm, đây là định ở vài ngày sao? Không cần vội trở về?”

Phượng Loan nhẹ cười, “Chỉ sợ có người ở Vương phủ không muốn con trở về.”

“Là ý gì?” Chân thị khó hiểu.

Phượng Loan kéo một cành hoa mai vàng, đoá hoa vàng nhạt, nhụy hoa mềm mại, đặt ở ngay mũi người, một mùi hương thơm lan tỏa khắp người. Nàng buông cành hoa nhỏ ra, quay lại nói: “Đừng nóng vội, từ từ mẫu thân sẽ biết.”

Buổi trưa, tin tức bên phủ Doan Vương truyền tới.

Tiểu nha hoàn nom nớp lo sợ, trả lời: “Nói là..., nói là bất tự của Phượng Trắc phi không hợp với tiểu Quận Vương, cần né tránh ba đến năm năm, Doan Vương phi đang do dự bất định.”

Đúng thật là Doan Vương phi đang do dự, làm sao bây giờ? Cứ theo vỡ diễn, đuổi Phượng Loan ra khỏi nhà thì cực kỳ phiền toái, nhưng cũng không thể tự mình phá vỡ bức đài của mình, nói rằng đạo sĩ hồ ngôn loạn ngữ.

---- thông đồng với đạo sĩ, chính thế vụ không cho cơ thiệp, cái tội danh này mà rơi xuống đúng là không nhỏ.

Cho nên, Doan Vương phi đau đầu cho tới trưa.

Mà bên trong Noãn Hương Ổ, Chân thị vừa nghe xong tiểu nha hoàn nói liền giận tím mặt, “Thúi lắm!” Bà ném trâm ngọc trên tay vỡ thành mấy khúc, “Đê tiện! Sao họ không tìm thầy tướng số, nói muốn Tiểu Loan trốn tránh cả đời luôn đi? Chẳng phải là bớt lo hơn không?! Ta nói hèn gì, lúc trước vị kia ở Mục gia sao cứ chạy tới phủ Doan Vương, thì ra là sắp xếp một trò diễn vụng về như thế!”

Chân má má vội vàng đuổi bọn nha hoàn đi xuống, còn dặn dò nếu ai nói lỡ miệng, đều đem lột da cả đám.

Chân thị tức giận xong, lại quay đầu mắng nữ nhi, “Con cứ hiền lành như vậy? Biết có người mưu hại mình, không cho bọn họ một cái tát, còn thành thành thật thật chạy trở về! Đây không phải là con làm tổ cho người khác sao? Lần này được rồi, cũng không cần tìm lý do để xua đuổi con rồi.”

“Mẫu thân đừng nóng vội.” Phượng Loan bước tới kéo bà, hai mẹ con đến bên trong phòng ngủ nói chuyện riêng.

Lông mày Chân thị dựng đứng, “Con mau trở về cho ta!”

“Con không quay về.”

“Sợ cái gì?” Đời này Chân thị là người không biết sợ ai, lập tức nổi giận, “Ta với con cùng trở về, muốn đánh muốn giết muốn mắng, con đứng bên cạnh, đừng lên tiếng, đều có mẫu thân ra mặt thay con.” Bà cười lạnh, “Không tiếc lãng phí cả người, dám kéo Hoàng đế xuống ngựa! Bọn họ đúng là không biết xấu hổ, ta đây cũng không cần cho bọn họ mặt mũi, trực tiếp xé rách, tát cả mọi người ầm ĩ một trận đừng nghĩ được tốt!”

Trong lòng Phượng Loan nóng lên, nhìn xem, mẫu thân chính là như vậy, thời điểm thay mình ra mặt chưa bao giờ lùi bước! Cho nên dù bà có vô lý đi nữa, nhìn thế tục bằng nửa con mắt, đều là mẫu thân thương yêu mình nhất.

Ở trên đời này, có cái gì thật sự thực lòng trân quý hơn nữa đâu? Không có.

Phượng Loan nắm tay của mẫu thân, đặt nhẹ nhàng ở trên bụng mình, “Mẫu thân, người đừng vội.” Con mắt của nàng sáng như nước, lúc lóe sáng tựa như hào quang óng ánh của thủy tinh, “Lần này là vừa lúc con muốn ở lại vài ngày, đến khi có tin tức.”

Chân thị ngẩn ra.

Sau đó cúi đầu nhìn vùng bụng bằng phẳng của nữ nhi, ánh mắt lấp lánh, “Con nói là...?”

“Ừm.” Phượng Loan gật gật đầu, “Đợi thử xem, đã trễ hai ngày rồi.” Khóe miệng hơi vênh, “Nếu như là thật, con rất nguyện ý ba, năm năm cũng không trở về.”

“Được đó!” Chân thị lập tức vui vẻ, vỗ tay cười nói: “Nguyệt sự của con nhất định chuẩn.” Hoi kiều ngạo, “Từ lần đầu có nguyệt sự tới giờ, ta đều cho con điều dưỡng tì mĩ, không thể chịu lạnh, không thể bị cảm, nên ăn cái gì, không nên ăn cái gì, chưa từng xảy ra chút sai lầm nào.”

Phượng Loan vừa cảm động lại chưa xót, mỉm cười nói: “Con biết, mẫu thân là người tốt nhất trên đời này.” Sau đó có chút ngượng ngùng, “Khi đó con còn nhỏ, không hiểu chuyện, trong lòng vẫn cho rằng mẫu thân thật là đáng ghét, ba ngày hai bữa cứ bắt con uống canh thuốc.”

“Ngược lại bây giờ con rất hiểu chuyện.” Chân thị cảm khái, kêu nàng nhanh ngồi xuống, “Đừng đứng, ngồi xuống, chúng ta từ từ nói chuyện.” Trong lòng tính toán, “Nếu như con thật sự có thai, ở nhà nuôi, đương nhiên so với nuôi ở Vương Phủ tốt gấp ngàn lần! Không phải ta khoe khoang, nhiều thái y còn không chu đáo bằng ta.”

Phượng Loan nhìn mẫu thân kiều ngạo có vẻ hơi trẻ con, nở nụ cười, “Dạ, bản lĩnh của Chân thái y rất cao minh.”

Chân thị càng không ngừng cười, “Con như vậy rất tốt, so với trước đây mặt mày suốt ngày cứ xị xuống khá hơn nhiều.” Lại cẩn thận dặn dò, “Lúc có thai, lại càng không thể tức giận, mọi việc nhớ phải thả lỏng hơn chút.”

“Vẫn còn chưa xác định mà.” Phượng Loan nói.

Chân thị sờ sờ bụng của nữ nhi, nói chắc chắn: “Nhất định là có.”

Đoan Vương phi do dự mãi, đắn đo mãi, cuối cùng vẫn chỉ có thể chiếu theo kịch bản diễn tiếp tới thôi.

Nếu không mình phải nói thế nào với trượng phu? Nói rằng kỳ thật mình không biết, đây hết thấy đều là mẫu thân âm thầm tính toán, trượng phu sẽ tin sao? Cho dù tin, về sau mẫu thân phải làm người thế nào? Và lại mẹ con một thể, cho dù là lỗi của mẫu thân, mình cũng thoát không khỏi liên quan tới.

Đến lúc đó danh dự và uy tín của mình đều bị hủy hết, trượng phu tức giận, nói không chừng nhi tử cũng không để cho mình nuôi.

Đó mới là trộm gà không được còn mất nắm gạo.

Hết cách rồi, chỉ có thể cắn răng kiên trì tiến lên, kiên trì nói đó là kết quả mà đạo sĩ tính ra! Biểu muội Phượng gia cũng như những bọn hạ nhân cảm tình con thỏ giống nhau, đều va chạm tiểu Quận Vương! Coi như mẫu thân có đầu óc, không chỉ nhắm vào một mình biểu muội, mà là gom chung một đám, đục nước béo cò, xem tướng bao giờ cũng tốt hơn một chút.

Đoan Vương phi đã hoàn toàn không có đường lui, chỉ có thể tự an ủi mình như vậy.

Chờ đến tối Tiêu Đặc vừa về đến, nghe được hai chuyện lớn.

Một là Phượng gia Nhị phu nhân không khỏe, cho đón nữ nhi trở về, hai là trong nhà làm pháp sự, thần thần thảo thảo trong đó không cần nói đến, làm đến cuối cùng, lại có thể tính ra nữ nhân cảm tình con thỏ va chạm nhi tử! Đuổi một đám hạ nhân không nói, ngay cả Kiều Kiều ở Noãn Hương Ổ, cũng bị sóng gió này đập trúng.

Tiêu Đặc lại không phải người ngu, trước đó trong phủ luôn âm ỉ hấn không hỏi nhiều, là không tiện nhúng tay vào việc hậu viện. Nhưng bây giờ sự tình từ đầu tới đuôi lại muốn trở nên như vậy, chỉ trong chớp mắt, hẳn đã hiểu rõ trong đó có ẩn giấu không ít nước đục.

Vương phi điên rồi sao? Gần sang năm mới, muốn cả Vương phủ náo nhiệt không yên tĩnh!

Để cho mình trở thành câu chuyện cười giữa đám huynh đệ!

Sắc mặt Tiêu Đặc âm trầm đi vào Uy Nhụy Đường, cũng không nói nhiều, chỉ hỏi: “Nghe nói Tiểu Loan va chạm nhi tử, Vương Phi có ý muốn xử trí nàng như thế nào?”

---- Vương Phi có ý muốn xử trí nàng như thế nào.

Đoan Vương phi nghe được trong lòng trầm xuống, câu này, đủ để chứng minh trượng phu hoàn toàn không tin lời nói của đạo sĩ..., mà là cho rằng mình đang hãm hại biểu muội. Trong lòng nặng nề vô cùng, không khỏi có vài phần chua xót, biểu muội vào phủ chưa tới nửa năm, đã nắm được lòng của trượng phu.

Nhưng bây giờ không phải lúc ghen tị ăn dấm chua.

Đoan Vương phi ho khan một cái, “Ta nghĩ rằng.” Trên mặt chỉ tỏ ra vẻ lo lắng, “Mấy chuyện thần phật, luôn là tà tin có còn hơn không, huống hồ hiện nay trên dưới Vương phủ cũng đã biết, trong lòng mọi người khẳng định cũng kiêng kị. Cho nên...” Nhìn mắt trượng phu như lưỡi dao, cắn chặt răng, mới có thể nói tiếp, “Cho nên, hãy để cho Tiểu Loan tránh đi một chút.”

“Ồ?” Trên mặt Tiêu Đặc tràn đầy khí lạnh hỏi: “Né tránh thế nào?”

Đoan Vương phi nói ra kế sách ứng đối của mình, “Theo ý của ta, tạm thời để biểu muội ở tại Hương Châu biệt viện, đó vốn là chỗ tránh nóng tốt, vẫn luôn có người trong phủ dọn dẹp, rất sạch sẽ. Tuy nhiên sẽ ủy khuất cho biểu muội, nhưng khi Vương Gia rảnh rỗi cũng có thể đi qua thăm nàng, vẫn có

thể xem là kẻ sách lương toàn.”

“Vương phi suy tính cực kỳ chu đáo.” Tiêu Đạc cười cười, nhìn chính thể của mình, “Cứ như vậy, tựa như bốn vương nuôi ngoại thất.” Tương lai sinh ra nhi tử, cũng sẽ bị người ta âm thầm chế giễu là con của ngoại thất, so với con vợ kế còn khó nghe hơn, như vậy thì không thể uy hiếp trường tử nữa rồi.

Đoan Vương phi nghe vậy ngẩn ra.

Nghe hai chữ “ngoại thất”, liền hiểu ra trong lòng trượng phu đang nghi ngờ cái gì. Nhưng bản thân mình thật không nghĩ tới điểm ấy, lúc ấy chỉ nghĩ, muốn đem vợ kịch diễn cho xong thôi, không bị vạch trần, tốt xấu gì cũng an trí cho biểu muội thích đáng. Dù sao nàng ta ở tại biệt viện, trượng phu cũng có thể đi qua, nhi tử cũng có thể sinh ra, không tính là bị thua thiệt.

Trái lại không nghĩ tới “ngoại thất”.

Xem sắc mặt của trượng phu, giống như mình một mực gây sức ép, muốn đem biểu muội từ Trắc phi biếm làm ngoại thất vậy, đúng là oan uổng mà không có cách giải thích, chỉ có thể nhịn xuống.

Tiêu Đạc phát tay áo đi ra ngoài, chưa nói đáp ứng, cũng không nói không đồng ý.

Hắn đi tới thư phòng Ngô Trúc U Cư.

Kiểm Gia vừa nghe Vương Gia đến, khoe miệng lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Gần đây trong phủ xảy ra nhiều việc cổ quái, Vương Gia phiền lòng, nhất định sẽ trốn tới thư phòng muốn tìm thanh tịnh. Trước mắt quả nhiên đã đến, không uổng công bản thân mình sớm chuẩn bị một bình trà ngon, còn có điểm tâm tinh xảo.

Nàng ta không dám lộ ra vẻ mặt vui mừng, mà thần sắc bình thường nghênh đón, ôn nhu nói: “Vương Gia đã đến.”

Cái gì Tiêu Đạc cũng không nói, lập tức đến trên ghế chuyên dùng của mình nằm xuống, nhắm hai mắt lại. Kiểm Gia đi tới xoa mảy cho hắn, thấy hắn không phản đối, mảy thì gặt gao nhú lại, trên tay liền tăng thêm vài phần sức. Vẫn yên lặng đứng ở bên cạnh xoa, không hỏi, không nói nhiều, coi như là một người già chỉ biết xoa mảy.

Hương Châu biệt viện? Ngoại thất?

Tiêu Đạc nhắm mắt lại suy nghĩ, rốt cuộc phải làm như thế nào, mới có thể đem trận sóng gió này hóa giải để thương tổn ít nhất? Chính thể và mỹ thiếp, Mục gia cùng Phượng gia, trong lúc này bản thân mình nhất định phải tìm được một điểm thăng bằng.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Hoàng Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Xoay chuyển Càn Khôn (thượng)

Tối hôm nay, Phượng Loan cho người về báo sẽ không trở lại.

Tiêu Đạc không thấy được nàng, trước mắt đang phiền lòng nên cũng không có hứng thú đi tới chỗ cơ thiếp khác, liền ngủ lại tại thư phòng.

Ở Ngô Trúc U Cư tất cả an trí đều có đầy đủ, giường, chăn, nước ấm, mọi thứ thoải mái. Trên danh nghĩa Kiểm Gia là đại nha hoàn trong thư phòng, nhưng trên thực tế, trừ bỏ không làm chuyện đó bên ngoài, cùng nha hoàn thông phòng không có bao nhiêu khác nhau. Cho dù thật nói ra, họ khan..., lần trước còn có một lần lấy miệng làm thay đây.

Tóm lại, Tiêu Đạc ngủ lại thư phòng và ngủ lại hậu viện đều gần giống nhau.

Nhưng tối nay hắn ngủ không được.

Chuyện ở hậu viện, mấy ngày hôm trước mình đã cảm thấy rất cổ quái, nhưng vì mình bận quá, và lại hậu viện vốn là không phải mình quản, không tiện hỏi nhiều. Dù sao thời gian mười năm qua đi, lần nào Vương Phi cũng đều xử lý ổn thỏa, cho dù bị bệnh có chút nhiễu loạn, sau đó khẳng định cũng sẽ áp chế xuống.

Tuyệt đối không ngờ! Vương phi tự mình diễn nhân vật chính như vậy!

Trong lòng Tiêu Đạc trách móc, Vương phi đây không phải bệnh, là điên rồi!

Cho dù nắng đi nắng lại, chuyện trước mắt rốt cuộc phải kết thúc như thế nào đây? Chính thế dù sao cũng là chính thế, huống chi dưới gối nàng ta còn có con trai trưởng duy nhất, và lại bên Mục gia, cùng với danh dự của mình cần suy nghĩ từ từ. Không có khả năng bỏ, phé đi nàng ta, ngược lại phải thay nàng ta chu toàn bảo toàn, giữ lại thể diện Đoan Vương phi.

“Bốp!” Tiêu Đạc hung hăng nện một quyền trên mép giường, chấn động làm giường lớn rung lên.

Mục thị chắc đã biết điểm ấy, cho nên mới không kiêng nể gì dám làm như vậy? Thế nhưng ý vào thân phận Vương phi, cầm con trai trưởng làm bước cò chưa xuất ra, khiến bản thân mình đuổi Kiêu Kiêu ra khỏi vương phủ!

Mười năm phu thê, nàng ta lại ngậm ténh kẻ mình như vậy.

Lòng Tiêu Đạc lạnh lẽo.

Hồi tưởng lại, suốt mười năm chính mình tôn trọng đối đãi với nàng ta cũng không cần nói. Đó là Kiêu Kiêu vào phủ, mình cũng không có làm qua loại chuyện sủng thiếp diệt thê, chưa từng có một lần vì Kiêu Kiêu mà không cho Vương phi mặt mũi! Hơn nữa, bản thân mình vẫn dè dặt ép cơ thiếp không cho sinh con vợ kế, thời gian mười năm đợi nàng sinh dục con trai trưởng, bản thân mình đã chịu không ít áp lực bên mẫu phi, chẳng lẽ nàng ta không biết? Lòng người sâu thẳm, tình ý của chính mình chẳng lẽ nàng không hề có chút cảm kích?

Vị trí Vương phi là của nàng, sự tôn trọng của chính thế là của nàng, trưởng tử cũng là của nàng, ---- chỉ cần nàng ta làm một Vương phi tốt, tương lai toàn bộ phủ Đoan Vương, không phải đều là của nàng sao? Còn có cái gì không biết đủ?!

Nói cách khác, coi như mình nạp Kiêu Kiêu, mượn quyền thế của Phụng gia, đó cũng là vì suy nghĩ cho phủ Đoan Vương, vương phủ phong quang, lợi ích không phải đều là của Đoan Vương kể nhiệm à? Làm Vương phi, làm thân mẫu của Đoan Vương tương lai, chẳng lẽ nàng ta không được thơm lây? Không về vang theo?

Chỉ cần nàng ta còn sống một ngày, đúng là cho tới bây giờ mình không nghĩ tới sẽ phé đi nàng ta, bồi dưỡng Kiêu Kiêu.

Tiêu Đạc cảm thấy trong lòng lạnh buốt, thật giống như dụng tâm gắng sức che chở cho một tảng đá, che mười năm khẳng định phải nóng lên, vững chắc rồi, bất luận thời điểm gì đều sẽ không xảy ra sóng gió. Kết quả chỉ chớp mắt, nàng ta lập tức biến thành tảng băng gồ ghề, hung hăng đập vào mình! Vừa lạnh vừa đau, máu tươi giàn giụa dưới đất.

Ngu xuẩn! Trong lòng Tiêu Đạc oán hận mắng bản thân mình một câu, người đã nhìn lầm rồi!

Kiểm Gia lặng yên không tiếng động bưng trà hoa cúc vào, cũng không nói lời nào, nhẹ chân nhẹ tay rót một ly, đặt trên ghế nhỏ ở đầu giường, để Vương Gia tiện tay lấy được.

Tiêu Đạc mở to mắt, bưng trà uống vài ngụm cho giảm nhiệt.

Kiểm Gia lại mang một chậu than đến, nhưng không dám để gần, sợ xông vào người.

Tiêu Đạc nhìn động tác của nàng ta, ôn nhu thỏa đáng, quy củ, ---- ngay cả một nha hoàn cũng biết vị trí của mình, Vương phi làm sao lại không rõ?? Có phải mười năm này, mình quá tốt với nàng ta, làm cho nàng ta ngậm sinh lòng kiêu ngạo, vừa có bất mãn liền bắt đầu làm xằng làm bậy, đem Vương phủ khuấy đến chường khí mù mịt!

Hừ, không phải thân phận Kiêu Kiêu cao một chút thôi sao? Trẻ tuổi, bộ dạng xinh xắn chút thôi sao?

Người ta vào cửa cũng không làm gì nàng ta, thành thành thật thật ở lại vị trí Trắc phi, đừng nói việc khác, tốt xấu gì cũng đã cứu nàng ta một mạng. Lần đó nếu không phải Kiêu Kiêu liều mình cứu giúp, bản thân Vương phi từ trên bậc thang ngã xuống, động thai là việc nhỏ, một thi hai mệnh cũng không phải là không có khả năng!

Lại sau đó, Vương phi mang bệnh nhìn người không vừa mắt, Kiêu Kiêu chủ động nhường nhịn, chẳng những không có cùng với nàng đọ khí, còn âm thầm bắt được bà từ ở phòng bếp nhỏ. Ngẫm lại xem, nếu vấn đề bà từ kia ở phòng bếp nhỏ, không chừng xảy ra chuyện quái quỷ gì, bị tổn hại không phải là mẹ con Vương phi các nàng sao?

Nghĩ tình Kiêu Kiêu nhiều lần cứu giúp nàng, ban ân cho nàng, rồi bị đuổi ra vương phủ ư?

Tiêu Đạc nhìn không được cười lạnh một tiếng, rét lạnh đau thương.

Kiểm Gia im lặng không nói lui ra ngoài.

“Chắc chắc.” Tiêu Đạc thấp giọng tự nói, “Theo tính tình của người như vậy, nếu là Tiểu Loan mang thai bị ngã, người chắc sẽ vui như mở cờ? Nếu phòng bếp nhỏ của Tiểu Loan có kẻ xấu, khẳng định người lại càng không kim được vui mừng rồi.” Giờ tay hất ngã ly trà hoa cúc, bên dưới sự tĩnh khết, không chừng là che dấu sự dơ bẩn nhất, “Bốn vương nhìn lầm người rồi.”

Người không chỉ có ý vào thân phận chính thế cùng con trai trưởng, muốn bức đi cơ thiếp, còn không để ý đến thể diện của trượng phu và Vương phủ, nếu như thế..., sau này liền không cần nói đến tình cảm phu thê nữa.

Trong mắt người chỉ có ích lợi, bốn vương cũng có thể!

Hôm sau trời vừa sáng, Tiêu Đặc cho người đi Binh bộ xin nghỉ, sau đó tới Phụng phủ.

Phụng Loan biết sáng sớm hôm nay hẳn khẳng định sẽ tới, cho nên đặc biệt trang điểm. Đương nhiên không phải ăn mặc trang điểm xinh đẹp, mà là tận lực thanh nhã, áo màu hồng cánh sen, váy xanh nhạt, bên ngoài khoát cẩm y màu lục thêu hoa văn không tước trên mây. Chải búi tóc phi vân tà, cắm cây trâm trăn châu vàng ròng và trang sức trâm hoa, cuối cùng, phối với khuyên tai đá tuyền thạch màu xanh xinh đẹp.

Cả người không chỉ có thanh nhã tự nhiên, còn có vài điểm sáng, như vậy mới phù hợp bộ dạng về nhà mẹ đẻ chứ.

Bằng không ăn mặc hoa lệ long trọng cho ai xem? Quá vui mừng, có vẻ như không muốn ở Vương phủ? Quá hao gầy cũng không thích hợp, làm sao..., người ở Vương phủ bị ủy khuất? Toàn bộ tự nhiên mới tốt.

Trong tự nhiên, lại muốn cho nam nhân nhìn đến điểm sáng xinh đẹp của mình.

Tiêu Đặc vừa vào Hải Đường Xuân Ô, thấy Kiều Kiều, đó là cảm giác hai mắt tỏa sáng.

Vốn đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, bản thân mình vừa vào cửa, Kiều Kiều sẽ bỏ nhào qua khóc lóc kể lể ủy khuất, cũng muốn dỗ dành trấn an nàng, lần này tựa hồ không cần.

“Lục Lang đến rồi.” Phụng Loan tận lực dùng xưng hô thế này, không phải làm nũng, mà là bày tỏ bản thân mình trước sau như một, không có bởi vì chuyện Vương phủ mà tức giận, cười mím nói: “Mau tới đây ngồi đi.”

Trong lòng Tiêu Đặc hơi khó chịu, cảm xúc có chút khản trương, lập tức thả lỏng xuống.

“Ta biết Lục Lang nhất định sẽ tới mà.” Một đôi mắt sáng của Phụng Loan giống như được rửa qua nước, con ngươi đen nhánh, tựa như đá quý màu đen lấp lánh tỏa sáng, giọng nói mềm mại, “Xem ta rót trà ngon cho chàng.”

Ngụ ý, chỉ cần ngươi đến, ta liền vui vẻ.

Tiêu Đặc dù có tức giận đến đâu, cũng phải bị phần tình cảm dịu dàng này xoa dịu, huống chi, hắn còn mang theo cảm xúc áy náy mà đến, vậy thì càng không cần phải nói.

Hắn nâng ly, uống một ngụm trà xanh nhạt, quả nhiên mùi vị thơm ngát xông vào mũi, dư vị vẫn tồn đọng.

“Trà ngon!” Nhị không được cười khen.

“Đương nhiên là trà ngon rồi.” Suy cho cùng Phụng Loan xuất thân là đại tiểu thư của phủ đệ công hầu, đun nước pha trà, loại chuyện phong nhã này, nàng tự tay làm càng tao nhã, mười ngón thon dài, động tác mây bay nước chảy, “Đây chính là trà tốt lúc trước mẫu thân mới có được, không dùng đãi khách, ta đã xin rất lâu mới cho đây, chẳng thế thì chàng cũng không có lộc hưởng đâu.”

Tiêu Đặc ngẩn ra, Chân thị đúng là có nhiều đồ tốt.

Bất quá trong lòng hắn có nhiều phiền muộn, ý nghĩ này trong chớp mắt liền biến mất.

Tiếp đó uống thêm mấy ngụm trà, rồi đề xuống hỏi: “Nghe nói mẫu thân nàng không khỏe? Ta có cho người mang theo được liệu.”

Phụng Loan hé miệng cười, “Đa tạ Vương Gia.” Không thừa nhận, cũng không phủ nhận, mà chỉ nói: “Hôm qua nghe nói trong phủ làm lễ cúng bái, ta nghĩ chắc sẽ loạn lăm, mà ta không thể giúp được gì, cho nên liền đi ra.”

Tiêu Đặc gật đầu, tuy Kiều Kiều khờ dại, cũng không ngốc, biết có nước đục liền lẫn ra xa.

Không thì nếu ngày hôm qua nàng ở trong phủ, đạo sĩ nói, người cảm tình con thỏ đều phải tránh khỏi tiểu Quận Vương, lúc đó đám ma ma chạy tới Noãn Hương Ô mời người, nàng có thể không đi sao? Trường hợp đó có bao nhiêu xấu hổ! Bất kể là nàng cùng Vương phi ồn ào lên, vẫn phải ảo não ủy khuất rồi đi, cũng không bằng sáng sớm đã đi ra khỏi phủ thì tốt hơn.

“Nàng đừng tức giận.” Hắn an ủi nàng, “Vương phi mang bệnh tinh thần không tốt, trong phủ hỗn loạn, khiến nàng chịu ủy khuất.”

“Được rồi.” Phụng Loan hẳn không giả dối đến nỗi nói ta không tức giận, mà chỉ nói: “Lục Lang, ta không muốn làm cho chàng phiền lòng.” Không phải không tức giận, mà là nể mặt ngươi, ta rộng lượng không so đo, lại cười duyên, “Lại nói vừa lúc ta nghĩ muốn gặp mẫu thân, mẫu thân nghĩ tới ta, về nhà ở cũng rất vui vẻ.”

Không có hỏi chuyện của Vương phủ, cúi đầu pha trà, chờ Tiêu Đặc nói ra quyết định của hắn.

Mặc dù bản thân mình có ý dưỡng vài ngày, thậm chí thật sự mang thai, liền lấy cớ ở tại Phụng gia dưỡng ba, năm năm, ---- Đại Bá Phụ cũng không dám đuổi mình đi, trong bụng đang mang thai đấy, không chừng hắn sẽ là hoàng tử kế nhiệm trong tương lai.

Nhưng thái độ của Tiêu Đạc rất trọng yếu, thứ nhất hi vọng hấn hướng về bản thân mình, thứ hai mình thấy rõ tình thế mới có thể mưu tính bước kế tiếp.

“Ta đã nghĩ qua.” Tiêu Đạc trầm ngâm nói: “Nếu đạo sĩ nói trong vương phủ có va chạm, lại làm ầm ĩ khiến hạ nhân từ trên xuống dưới đều biết, vẫn phải kiêng kị vài ngày.” Chẳng thế thì làm sao, không lẽ mình phải phá dỡ bệ đài của chính thể, làm cho tất cả người trong Kinh Thành chê cười sao? Cẩn chặt răng, trầm giọng nói: “Bất quá, nàng không cần kiêng kị đến ba, năm năm. Trước tiên đạo sĩ kia pháp lực không đủ, cho nên mới không thể phá được xung khắc, ta đã cho người đi mời người có pháp lực càng cao cường, sau đó sẽ phá được kiêng kị trong phủ, ta liền tự mình đến đón nàng trở về.”

Hắn ầm giọng vỗ về nói: “Nàng nghỉ ở nhà mẹ đẻ vài ngày, ngoan ngoãn hả!”

Phượng Loan nghe vậy trong lòng muốn cười, đây là Đao Vương Điện hạ bị kẹp ở giữa thế thiếp, bị bức đến không có biện pháp, đành đi mời đạo sĩ có pháp lực cao cường hơn đi ra. Nhưng không dám cười hân, mặc kệ như thế nào, hắn đều vì mình suy nghĩ, không phải vậy đối lại là cơ thiếp tâm thường khác, ---- đuổi, đây còn không phải là không đuổi.

Cho nên chỉ tỏ vẻ nhu thuận mềm mại, lại nghe lời, “Tốt, ta đều nghe Lục Lang.”

Tiêu Đạc nhẹ nhàng thở ra, vương vịu trong lòng đều bị nàng ủi thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Hoàng Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Xoay chuyển càn khôn (Trung)

Hai đóa hoa nở, mỗi đóa một cảnh.

Lại nói về Mục phu nhân phủ Lý Quốc Công, bà ta vốn là trưởng nữ dòng chính thất xuất thân từ phủ Phụng Quốc Công, được gả đi tốt, trượng phu là Lý Quốc Công. Dưới gối có ba nam ba nữ, các con trai đều tuân tú lịch sự, tướng mạo đường đường, ba người con gái theo thứ tự là Đao Vương phi, Quảng Xương Hầu phu nhân, và Nhị nãi nãi phủ Phụng Quốc Công.

Ngoài ra, còn có một muội muội ruột làm Nghi Tàn nương nương ở trong cung.

Cho nên đời này của Mục phu nhân, từ lúc ra đời, đến khi trưởng thành là một cô nương, sau đó thành thân làm vợ, cho tới bây giờ trong số những tỷ muội bằng tuổi chính là người đắc ý nhất. Nhà mẹ đẻ cường thế, nhà chồng lợi hại, huynh đệ tỷ muội tài giỏi, nhi tử xuất sắc, tất cả nữ nhi khôn khéo đều được gả đi thật tốt, ---- quả thực chính là điển hình của một toàn phúc phu nhân.

Cả đời bà đều trôi qua hết sức suông sẻ và đắc ý, người khác chỉ có thể theo ý bà, tuyệt đối không thể ngược lại.

Bởi vì cuộc sống từng quá hài lòng, cho nên tính tình có chút hơi quá.

Trước mắt không chỉ có không thấy thù đoạn của mình thâm độc, ngược lại cho rằng mình đã tính toán thật hay, như vậy..., đồ đi nhỏ Phượng gia kia, bản thân lại sợ tới mức tự chạy về nhà mẹ đẻ khóc lóc kể lể trước. Trong lòng đang đắc ý, thì có nha hoàn đến báo, “Đao Vương Điện hạ mời Thanh Hư thượng nhân ở Thanh Hư Quan, muốn đặc biệt vì Vương phủ làm bảy ngày pháp sự, phá giải xui xẻo gần đây ở trong phủ.”

“Bảy ngày pháp sự?” Mục phu nhân giật mình, chợt hiểu ra.

Đao Vương đây là nghĩ mọi cách, muốn đón đồ đi nhỏ Phượng gia về lại Vương phủ! Không ngờ mình gây sức ép hơn nửa tháng, làm ra nhiều việc như vậy, hao phí bao nhiêu là bạc, chỉ để cho đồ đi nhỏ về nhà mẹ đẻ ở vài ngày? Như vậy, điều này cũng..., cũng không có lợi chút nào!

Mục phu nhân đứng dậy muốn đi đến phủ Đao Vương.

Không đợi bà ta ra cửa, Đao Vương Tiêu Đạc cứ nhiên tự mình đến thăm phủ Lý Quốc Công.

Nhưng không có tìm Mục phu nhân, mà trực tiếp bái kiến lão Lý Quốc Công, theo lệ cũ, trước tiên khách sáo một hồi, sau đó đưa lên lễ vật mình mang đến. Ăn theo tước vị mà nói, Đao Vương đương nhiên cao hơn Lý Quốc Công, còn là hoàng tử, ---- nhưng đám lão già của những thế gia này, ngay cả tiên đế còn phải tôn trọng, cho nên cũng phải kính trọng theo.

Lão Lý Quốc Công đã gần bảy mươi, đầu đã bạc trắng, hoàng tử kính lão ta một thước, lão lập tức đáp lại hoàng tử một trượng, run rẩy quỳ xuống dập đầu, “Thỉnh an Đao Vương Điện hạ.”

“Quốc Công xin đứng lên.” Tiêu Đạc đỡ lão ta, bản thân cũng không thiếu mấy cái dập đầu này, miễn cho tốn thọ.

Lý Quốc Công nhiều lần tạ lỗi, vừa mới đứng dậy, “Mời Đao Vương Điện hạ lên ngôi.” Sau đó dâng trà ngon, chào hỏi khách sáo một lúc, rồi mới hỏi,

“Không biết hôm nay Đao Vương Điện hạ tự mình đến thăm, là có việc gì?”

Tiêu Đặc cười nói: “Khoảng thời gian trước nhà ta cho Vương phủ một đứa nhỏ, là trưởng tử của bốn vương. Đó vốn là một việc vô cùng vui mừng, đáng tiếc sau khi sinh nhà ta bị thương tổn thân thể, cho nên vẫn còn bị bệnh.” Trong lời nói của hắn chứa đựng thâm ý, “Trong khoảng thời gian này, Mục phu nhân ba ngày hai bữa tự mình đi qua chiếu cố, thật sự cực nhọc.”

Lý Quốc Công “Ồ” một tiếng, lão nheo mắt, “Nên như vậy, cần phải vậy.”

Tiêu Đặc lại nói: “Trước mất thân thể nhà ta đã chuyển biến tốt đẹp, đại phu nói rồi, chỉ cần sau này điều dưỡng kỹ lưỡng, qua một hai năm dĩ nhiên sẽ phục hồi như cũ.” Uyển chuyển nói ra lời ngầm, “Cho nên, có ý đến đây nói một tiếng, đỡ để Quốc Công phải lo lắng, cũng để Mục phu nhân đỡ phải lo lắng cho nữ nhi.”

“Đa tạ Đao Vương điện hạ.” Lý Quốc Công tỏ vẻ cảm kích.

Hai người lại nói vài câu khách sáo, Tiêu Đặc liền cáo từ.

Lý Quốc Công chờ người đi rồi, vẻ mặt lập tức trầm xuống, quát người nói: “Mau cho người ra ngoài hỏi thăm, rốt cuộc phủ Đao Vương đã xảy ra chuyện rối loạn gì!”

Đao Vương Tiêu Đặc tự mình đến đây, há có thể chỉ vì cho biết thân thể cháu gái không có việc gì? Huống hồ muốn nói, thì cũng nên nói với con trai con dâu, vì sao tìm đến mình? Như vậy còn không rõ bên trong có chuyện gì sao?! Chỉ sợ không phải việc nhỏ.

Không nhiều tin tức nên trong chốc lát đã hỏi thăm ra.

Lý Quốc Công nghe xong, trong lòng phỏng đoán, đại khái đã biết chân tướng bên trong.

Trước tiên tìm đến lão bà nhà mình mắng: “Bà làm Lý Quốc phu nhân như thế nào vậy? Cả đứa con dâu cũng không quản lý tốt được! Lại có thể cho phép con dâu của lão đại thổi gió bên tai cháu gái, khuấy đục ao nước phủ Đao Vương người ta!”

Trong lòng Lý Quốc phu nhân oán ức, nhà mẹ đẻ của mình không tốt, bình thường nào dám gây khó dễ kiêu ngạo với con dâu? Nhưng lại không dám tranh luận cùng trượng phu, đành phải chịu thiệt thòi, “Dạ, trở về ta sẽ dạy dỗ nàng ta.”

Trong lòng Lý Quốc Công biết tính tình lão bà nhu nhược, không quản được con dâu, ngay tức thì gọi phu phụ trưởng tử đến, trực tiếp áp đảo chửi mắng một trận, “Nữ nhi đã gả cho người ta, thì là người của người ta! Nào có đạo lý người nhà mẹ đẻ đi tham gia vào sự tranh đấu giữa thê thiếp của người ta?” Chỉ vào Mục phu nhân mắng: “Không sai! Người là nữ nhi phủ Phụng Quốc Công, nhưng người cũng là con dâu Mục gia, ta giáo huấn được người!”

Mục phu nhân có lễu lĩnh, cũng không dám lễu lĩnh cùng cha chồng nhà mình.

Không nói cái khác, cha chồng đúng thực là Lý Quốc Công, tước vị còn chưa rơi xuống đầu của trượng phu đâu.

“Đồ phụ nhân ngu xuẩn!” Lý Quốc Công vẫn chưa dạy bảo xong, tiếp tục giáo huấn: “Ta liền không nói người làm chuyện ngu xuẩn! Chỉ nói tiểu thư Phụng gia này xuất ra từ đâu hả? Đây chính là thiên kim dòng chính thê đẳng hoàng của phủ Phụng Quốc Công! Người nghĩ đuổi nàng ta ra Vương phủ, cho dù không để ý tới tình cảm thân thích, cũng phải nghĩ xem phủ Phụng Quốc Công có đáp ứng hay không chứ?”

Chửi đến nước bọt văng ra, “Đao Vương điên rồi mới có thể vì Mục gia đắc tội Phụng gia!”

Mục phu nhân cúi đầu không nói, móng tay bấm thật sâu vào lòng bàn tay, trong lòng ngực lại càng nghẹn khí, đến mức tự mình muốn nôn ra cũng không được, cũng không dám nôn, chỉ có thể yên lặng nuốt trở về.

“Ngu! Ngu! Ngu!” Đứng nhìn bình thường Lý Quốc Công tựa như một tô mì tương, kì thực là một khối than nổ, lão tức giận đến nỗi đi qua đi lại trong phòng, chỉ vào con dâu hung hăng mắng, “Người cho là có một mũi mũi làm nương nung, là có thể tùy tiện xằng bậy? Người tiến cung đi hỏi bà ta một chút, là giúp người, hay giúp Phụng gia? Còn có, còn có, người không nghĩ cho Nhu Gia sao?”

Trước đó Mục phu nhân còn chưa chịu phục, khi nghe đến đó, trong lòng không khỏi 'hồi hộp'.

Lý Quốc Công lại nói: “Người cho là Phụng Uyên ngu ngốc? Nếu không phải hắn ta nắm Nhu Gia trong tay, sao dám thoải mái đưa Phụng thị vào phủ Đao Vương? Người ta đã sớm bóp chặt bảy tác của người, người còn dám can rở!”

“Nhu Gia...” Lúc này Mục phu nhân mới nhớ tới, mình còn có một tiểu nữ nhi tại Phụng gia.

Người ca ca Phụng Uyên kia tính tình thế nào, trong lòng bà rõ ràng, trong mắt hắn, so với quyền lợi và lợi ích, tình thân căn bản cũng không đáng nhắc tới! Nghi Tàn nương nung trong cung cũng giống như vậy! Bản thân mình chính là không nghĩ rõ ràng, người thường ngày vốn đứng phía sau làm chỗ dựa cho mình, vì lợi ích của Phụng gia, sẽ quay đầu gây khó dễ mình.

Trong phòng lặng im một cách kỳ dị.

Thật lâu sau, Mục lão gia mới lấy lại dũng khí mở miệng, “Phụ thân, xin người hãy bớt giận trước.” Nhìn nhìn thê tử, “Trở về nhi tử sẽ dạy dỗ Phụng thị

thật tốt, sau này nàng ta cũng không dám nữa.”

Lý Quốc Công trầm mặt nói: “Quản tốt vợ của ngươi, về sau không có chuyện gì đừng để nàng ta chạy loạn khắp nơi!” Sợ nhi tử không để lời nói này trong lòng, quyết định phải cho một liều thuốc mạnh, “Ngươi xem bộ dạng này của ngươi, một phòng còn không quét xong, dựa vào cái gì quét thiên hạ? Ngươi còn mặt mũi nào kế thừa tước vị Lý Quốc Công?!” Phất phất tay, “Hừ, tất cả đều lui xuống cho ta.”

Sắc mặt Mục lão gia lúc trắng, lúc đỏ, sau một lúc lâu cũng chưa trở lại bình thường được.

Sau đó ánh mắt nhìn thê tử có vẻ không tốt.

Phải biết, dưới gối Lý Quốc Công có tông cộng bảy nhi tử.

Vì sao Tiêu Đạc phải tự mình đến phủ Lý Quốc Công? Nguyên nhân rất đơn giản, trước đó người của hắn đã bắt được lão đạo sĩ làm pháp sự.

Dù sao Mục phu nhân cũng là phụ nhân hậu viện, không phải là người lòng dạ độc ác, chỉ cho bạc, để đạo sĩ kia rời khỏi Kinh Thành, không có giết người diệt khẩu. Mà Phụng Loan cũng không phải ngồi không, phân phó Bích Lạc phái người đi theo lão đạo sĩ kia, ra ngoài thành sai người cướp bạc của hắn, lột đi đạo bào, khiến lão đạo sĩ không đi đâu được.

Lão đạo sĩ ảo não trở về đạo quan trước, chuẩn bị ngủ một đêm, lại tự nhận xui xẻo.

---- kết quả bị người phủ Doan Vương tóm gọn!

Phủ Doan Vương tự có thủ đoạn hay ho cho ngươi hưởng thụ, giã vò lão đạo sĩ gào khóc kêu to, hình cụ có đến hơn mấy dạng, vừa bị đau còn bị hù sợ, nên nói ra tất cả.

Tiêu Đạc nghe xong, trong lòng vừa tức vừa hận.

Quả thực rất muốn xé xác Mục phu nhân ra.

Tuy nhiên hiện tại không thể xé xác Mục phu nhân, nhưng hắn không ngại đến phủ Lý Quốc Công một chuyến, trét một lớp thuốc mắt thật dày lên Mục phu nhân. Sau đó phân phó người giữ cửa, về sau phạm là khách nào đến Vương phủ, có thể vào cửa hay không, cũng phải báo cho đại quân sự Cao Tiến Trung, hắn đồng ý, mới có thể tiến vào.

Còn Mục phu nhân, ngoại trừ ngày lễ ngày tết, cũng không có trong danh sách.

Phủ Doan Vương mời đến Thanh Hư thượng nhân có “pháp lực cao cường”, làm cúng bái hành lễ bảy ngày, nghe nói công đức viên mãn, trừ hết chướng khí, thậm chí ngay cả phong thủy của Vương phủ so với trước kia còn tốt hơn. Không khí tươi mới, trời xanh tươi đẹp, trên dưới thuận lợi, phủ hợp để đón Phụng Trắc phi trở về Vương phủ.

Sáng sớm Tiêu Đạc liền ra cửa.

Trong lòng Doan Vương phi thật sự chua xót vô cùng, trượng phu sủng ái biểu muội, coi trọng Phụng gia, mưu kế nhỏ nhỏ của mẫu thân, ở trước mặt hắn căn bản không là gì, chỉ giống như tấm cửa sổ, nhẹ nhàng đâm một cái là rách rồi. Bản thân mình vốn còn tính để biểu muội ở biệt viện, bất kể bị ép buộc thế nào, hay mất đi tín nhiệm của trượng phu, cuối cùng đòi lại bên tai được thanh tịnh chút chứ? Nhưng không nghĩ tới, Vương Gia chỉ để biểu muội ở nhà mẹ đẻ bảy ngày, mà như vậy..., lại vẫn còn chệch lâu.

Hắn vội vàng xuất môn, có thể thấy được nôn nóng cỡ nào.

Tính ra, mẫu thân và mình gây sức ép lớn như vậy, khiến cho Vương phủ náo loạn không yên, làm Vương Gia nghĩ rằng mình hãm hại cơ thiếp, khiến cho tình cảm giữa phu thê trở nên xa lạ, ---- tổn thất vô cùng nghiêm trọng, lại chỉ đòi lấy biểu muội rời khỏi Vương phủ có vài ngày! Mẫu thân đâu phải đang giúp mình, rõ ràng là hại mình mà!

Từ nay về sau, mình không bao giờ kể khổ với bà nữa, càng không thể để bà nhúng tay vào chuyện ở Vương phủ.

“Nàng không trở về?” Tiêu Đạc vốn vui vẻ đi tới Phụng phủ, mà giờ khắc này, đã không còn tươi cười.

“Lục Lang.” Phụng Loan ôn nhu nói: “Chàng đừng vội, hãy nghe ta nói hết.”

Trong lòng Tiêu Đạc an tâm một chút, nhớ tới nàng mới bị ủy khuất, trong lòng tức giận, làm mình làm mẩy một chút cũng có thể hiểu được, bắt quá thì đổ năng vài câu, nói nhiều lời hay.

Cho nên cười nói: “Được, nàng nói, ta nghe.”

“Là như vậy.” Phụng Loan nghiêng người dựa vào gối thun mềm găm sa tanh màu hoa quế, cầm một lò sưởi tay điểm thụy nho nhỏ, một mặt sưởi ấm

tay, một mặt nói cặn kẽ: “Nghĩ đến mấy ngày nay tin tức Vương phủ làm lễ cúng bái lớn, kinh thành sớm đã biết rõ.” Nàng cười cười, “Cho dù bây giờ ta đi về, người khác ngỡ vực thì vẫn ngỡ vực, nghị luận vẫn lại nghị luận, không thể quản được lời đồn đãi.”

Đạo lý này đương nhiên Tiêu Đạc hiểu rõ, những thủ đoạn kia, bắt quá chỉ là che dấu tai mắt người bên ngoài thôi.

Phượng Loan lại nói: “Nếu khắp kinh thành đều biết ta và biểu tỷ không hợp, che giấu cũng vô dụng.”

Tiêu Đạc nhủ nhủ mày, “Vậy nàng không quay về chẳng phải là càng bị người ta nói? Hơn nữa, nàng đã là Trắc phi của bản vương, nào có đạo lý vẫn ở tại nhà mẹ đẻ? Như thế nói làm sao?”

“Lục Lang.” Phượng Loan dùng tay ấm áp nắm chặt tay hắn, cho hắn ấm áp, ôn nhu nói: “Mấy ngày hôm trước, Đại Bá Phụ tìm ta thương nghị.” Ngừng lại một chút, “Cảm thấy Vương Gia đã cưới nữ nhi Mục gia, lại nạp nữ nhi Phượng gia, sớm khiến người khác âm thầm liếc mắt, không bằng lui một bước, cũng làm mọi người đều biết ta và biểu tỷ bất hòa, xem như lấy lui làm tiến.”

Dù sao hiện giờ vẫn còn quá sớm, phải đến vài năm nữa, hiện tại Tiêu Đạc không thích hợp làm người khác chú ý.

Mà trước đó mình đã đặc biệt tìm Đại Bá Phụ sang đây thương nghị kế hoạch, thứ nhất là muốn nhiều người nghĩ kế, thứ hai cũng là che giấu tài năng của mình, miễn cho bản thân mình tuổi còn nhỏ, làm cho người ta cảm thấy tâm cơ quá sâu.

Lời nói này, khiến Tiêu Đạc rơi vào trầm tư.

Trước mắt mặc dù hắn không nghĩ tới chuyện tranh ngôi thái tử, nhưng trong lòng rất rõ ràng, thế thế của mình đều xuất thân thế gia vọng tộc, khẳng định khiến nhóm hoàng tử bất mãn trong lòng. Lấy lui làm tiến..., tựa hồ, có phần đạo lý. Nhưng mà nghĩ nghĩ, vẫn cảm thấy không thích hợp, vô duyên vô cớ, thanh danh của phủ Doan Vương sẽ không dễ nghe.

Trong lòng Tiêu Đạc suy nghĩ một hồi, “Thôi, chuyện này đã khiến nàng bị ủy khuất. Nếu nàng muốn ở nhà, thì nói Vương phủ vẫn còn chưa thanh tịnh, chờ đâu ra đấy, hai ngày nữa ta trở lại đón nàng.” Nghiêm mặt, “Bất luận như thế nào, nàng cũng phải ăn lễ mừng năm mới tại Vương phủ.”

Dù sao cũng đã khiến dư luận xôn xao, thêm mấy ngày cũng không sao.

Nhưng Phượng Loan muốn không phải là vài ngày, mà là vài năm, nhẹ nhàng kéo tay hắn, đặt ở trên bụng mình, dùng giọng nói vân đạm phong khinh*, nói một câu long trời lở đất, “Lục Lang, ta có thai.”

*Vân đạm phong khinh - (Mây gió điềm nhiên),.....

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Hoàng Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Xoay chuyển càn khôn (hạ)

Ước chừng Tiêu Đạc sưng sốt khoảng bảy, tám phần thời gian, sau đó mới hiểu được.

Có thai? Kiều Kiều có thai rồi? Nghĩa là, bản thân mình rất có thể lại có thêm một nhi tử! Nếu là lúc trước, có lẽ hắn sẽ thấy thứ tử tới quá nhanh, bây giờ sinh ra phiền chán đối với Vương phi, làm sao còn khắp nơi nghĩ đến việc giữ thể diện cho chính thế? Dù sao sớm muộn gì Mục gia và Phượng gia đều sẽ tranh chấp, bản thân mình sớm có một nhi tử nữa cũng không tệ.

Ít nhất đều có thể trói chặt cả hai bên Mục gia và Phượng gia.

Còn nữa, ai sẽ ghét bỏ mình có nhiều con cái? Đương nhiên càng nhiều mới càng tốt.

Trước mắt con trai của Vương phi chiếm vị trí đích trưởng tử, thai này của Kiều Kiều, cho dù là nhi tử cũng là con thứ, trên danh phận là rõ ràng rành mạch, ---- mình đi ngay, đi thẳng, không làm nàng ta thất vọng. Mà nàng ta lại có lỗi với mình, như thế mình cũng không cần phải lúc nào cũng suy tính kỹ lưỡng khắp nơi vì nàng ta.

Hao phí mười năm tâm huyết, kết quả là..., mình chỉ nhận được một phát dao lạnh lẽo mà thôi.

“Ngốc rồi hả?” Phượng Loan hờn dỗi, “Lục Lang, chàng không vui sao?”

“Làm sao ta có thể không vui?” Tiêu Đạc từ từ lấy lại tinh thần, sâu dưới đáy mắt đều không che hết được sự vui mừng, tiến lên kéo nàng, lại lo lắng sẽ dè vào nàng, “Vui mừng, ta đương nhiên là vui mừng.” Đặt bàn tay to lên vùng bụng bằng phẳng, nhẹ nhàng vuốt ve, hỏi liên tục: “Khi nào thì biết ra? Đã mời đại phu khám chưa?”

Phượng Loan chọc chọc vào mặt hắn, ti mi nói: “Chính là hôm Vương phủ làm pháp sự, ta tính ngày, thấy quý thủy đã muộn hai ngày rồi, nhưng không dám lộ ra, còn lo lắng trong phủ lại xảy ra chuyện âm ỉ, nên trước hết nghĩ tới tránh ở chỗ mẫu thân.”

Tiêu Đạc vuốt cằm nói: “Ừm, nàng làm rất đúng.”

---- con nôi dòng quan trọng nhất, mấy cái thanh danh gì đó đều là trống rỗng!

Phượng Loan lại nói: “Từ nhỏ cơ thể của ta đã được mẫu thân điều dưỡng, thiên kiều vạn quý, thời kỳ nhất định rất chính xác. Sau đó lại đợi ba ngày, thì lấy có mẫu thân muốn bắt mạch bình an, tìm một đại phu quen thuộc thỏa đáng với Phượng gia tới bắt mạch.” Nói đến đây, liền dịu dàng mỉm cười, “Đại phu đã xác nhận, là hi mạch.”

Mấy ngày nay tâm tình của Tiêu Đạc rất xấu, nghe xong điều này, không những lập tức đều được quét hết sạch mà còn tươi sáng rực rỡ lên nữa.

Đối với bây giờ mà nói, Vương phi không chỉ một mà đến hai, ba lần cùng Mục phu nhân lập kế gây thêm phiền phức cho mình, vui vẻ làm vậy, mà Kiều Kiều, lúc nên nhường bộ thì nhường bộ, lúc nên tránh né thì tránh né, không chỉ có tận lực giảm bớt phiền toái cho hắn, lại còn không hề nói một lời oán than, rất biết thỏa mãn.

Quan trọng nhất là Kiều Kiều đã cho mình một kinh ngạc vui mừng thật lớn.

Thậm chí Tiêu Đạc cảm thấy, hiện nay mình bị gây sức ép như vậy, nhưng có thể đổi lấy một tin tức tốt này của Kiều Kiều, tính ra cũng đáng. Ông trời có mắt, sau khi phủ Doan Vương trải qua cửa ải khó khăn mười năm không con, liền tiếp nhận được hai tin vui, quả thực là song hỉ lâm môn!

“Kiều Kiều.” Tiêu Đạc hôn lên cái miệng nhỏ tròn bóng đỏ tươi, mang theo vài phần khoa trương, cười nói: “Nàng đúng là phúc tinh trong số mệnh của ta, ở bên nàng, luôn luôn phát sinh chuyện tốt.”

“Ồi chào.” Phượng Loan khe khẽ đẩy hắn, “Đừng dè nể ta.”

Tiêu Đạc có lợi hại hơn nữa, cũng không thể trâu vào Đại Bảo Bối và tiểu bảo bối trong bụng nàng, vội vàng chống người dậy, còn nói thêm một câu thú vị, “Không dám, không dám.” Hắn vui vẻ một hồi, đột nhiên nhớ tới, “Cho nên, nàng muốn tạm thời không trở về Vương phủ?”

“Đúng vậy.” Phượng Loan thu liễm tươi cười, uyển chuyển nói: “Sau khi biểu tỳ sinh xong thân thể vẫn không khỏe, tiểu thiếu gia lại thường xuyên ọc sữa, ta nghĩ...” Ho khan một cái, “Không bằng để biểu tỳ thanh tĩnh dưỡng bệnh, tiểu thiếu gia lớn lên khỏe mạnh, ta cũng ở tại nhà mẹ đẻ trải qua những ngày được nuông chiều.”

Tiêu Đạc chần chờ, do dự.

Trong lòng hắn, đích xác không hi vọng chính thể và con trai trưởng va chạm Kiều Kiều đang mang thai, cũng không muốn hai bên bị thương.

Phượng Loan ôn nhu nói: “Còn có chính là trước khi ta nói những cái này, ý của Đại Bá Phụ là, chàng đã liên hợp với Mục gia, quan hệ thông gia với Phượng gia, giờ trước sau được hai đứa nhỏ, người khác nhìn vào nào có thể không đồ mắt? Không bằng để cho người ngoài suy đoán, tưởng ta và biểu tỳ không hợp, Mục gia đã kết thù với Phượng gia, như vậy khiến lòng họ cân bằng hơn.”

Tiêu Đạc vẫn trầm mặc không nói.

Phượng Loan cũng không gấp, chỉ là ti mi phân tích cho hắn nghe, “Lục Lang, chàng nghĩ lại xem, thanh danh gì đó chỉ là hư không, không ăn được cũng không mặc được lên người đúng không? Có cái gì tốt hơn so với Lục Lang được thêm con nôi dòng đầu chứ?”

Tiêu Đạc bắt đầu động tâm.

Đúng vậy a, có cái gì quan trọng hơn so với con nôi dòng đầu? Cần gì hiền thể mỹ thiếp, con cái song toàn, khiến cho huynh đệ âm thầm ghen tị bất mãn? Hắn ngẩng đầu hỏi: “Vậy nàng tính ở nhà mẹ đẻ bao lâu?”

“Ít nhất phải để ta bình an sinh con ra.” Đối với việc đó, thái độ của Phượng Loan vô cùng kiên quyết, đã sống lại một đời, bản thân mình tuyệt không muốn lặp lại bi kịch của kiếp trước! Tuyệt đối không thể để đứa bé trong bụng mình, còn chưa kịp sinh ra, đã bị người ta tính kế, rồi khỏi thể gia này!

Tuy nói kiếp này cùng kiếp trước không giống nhau, bản thân mình hắn sẽ không tham như vậy, nhưng vẫn không muốn lấy đứa nhỏ ra mạo hiểm cá cược.

---- mình nhất định phải bình an thuận lợi sinh con!

Nhưng những suy nghĩ này, những phần nộ này, không cách nào nói rõ ràng với Tiêu Đạc, cho nên chỉ nói: “Hơn nữa, ta ở nhà mẹ đẻ một thời gian ngắn, đối với biểu tỳ và tiểu thiếu gia cũng có chỗ tốt.” Chưa sót cười, “Ít nhất bọn họ đều sẽ thấy được thanh tịnh.”

“Kiều Kiều.” Tiêu Đạc nhú mày, “Nàng không cần phải oan ức chính mình như vậy.”

“Lục Lang...” Phượng Loan nhẹ giọng từ từ nói, nhưng thái độ kiên định mà cố chấp, “Cứ cho là vì ta, vì đứa nhỏ trong bụng, để chàng bị người ta chỉ trích vài câu.” Nàng dịu dàng nói, “Trong lòng ta nhớ rõ ý tốt của chàng cũng thay đứa nhỏ nhớ rõ chàng bị ủy khuất, có được hay không?”

Nếu so sánh, đúng là Đoan Vương phi chưa hề để ý đến thanh danh của trượng phu.

Một bên là tính kế, một bên ôn nhu sẵn sàng, bất tri bất giác trong lòng Tiêu Đạc nghiêng đi, “Nói bậy bạ gì đó? Bỏn vương bị người ta chê cười vài câu thì tính là gì, làm sao quan trọng hơn so với Kiều Kiều cùng đứa nhỏ chứ? Chớ ngốc nữa, dưỡng thai thật tốt là được rồi.”

Thôi, tất cả là vì nhi tử.

Phượng Loan biết đây coi như hần đã đồng ý, ngọt ngào cười nói: “Ta biết ngay mà, Lục Lang rất thấu tình đạt lý.” Sau đó nói ra đề nghị của mình, “Dù sao gần đây tất cả mọi người đều nói Vương phủ rất xui xẻo, không cần tìm cớ khác, chỉ cần nói Vương Gia coi trọng sự trưởng thành của trưởng tử, lo lắng, cho nên để ta tạm thời né tránh đi.”

“Ta biết sắp xếp như thế nào.” Tiêu Đạc cũng không cần người khác trừ tính giúp, nêu ra một câu là đủ rồi, nhẹ nhàng vỗ vỗ vai nàng, “Yên tâm, chuyện bên ngoài ta sẽ xử lý tốt.”

Phượng Loan đối với năng lực xử lý công việc của hần không hoài nghi chút nào, cười gật đầu, “Vậy thì tốt, ta không cần lo nữa.”

Thời gian qua Tiêu Đạc đã quá do dự, hần hạ quyết tâm, sau đó sẽ nhanh chóng tỉ mỉ vạch ra kế hoạch tiếp theo, “Chuyện nàng mang thai tạm thời đừng lộ ra, cứ dưỡng thai ở trong phủ, có thể giấu diếm bao lâu thì giấu bấy lâu, đến lúc không giấu được nữa bỏn vương sẽ công khai. Sau này ta sẽ thường xuyên sang đây xem nàng, miễn cho người ta nói ta bỏ mặc nàng, nói xấu này nọ.”

---- miễn cho người của Phượng gia cho rằng Kiều Kiều bị vứt bỏ, không cho nàng sắc mặt tốt.

Kỳ thật hần đã suy nghĩ nhiều, có Phượng Uyên là Đại Gia Trưởng ở đây, còn có một mẫu thân là Chân thị luôn bao che cho con, từ trên xuống dưới Phượng gia ai dám để sắc mặt cho Phượng Loan xem? Nói đùa, ai dám thử cho sắc mặt xem? Nhất định khiến trên mặt người kia đầy đủ màu sắc!

Bất quá hần cẩn thận sẵn sàng, Phượng Loan vẫn muốn khen ngợi, “Lục Lang thật tốt với ta.” Bản thân mình ở nhà mẹ đẻ, đích xác cần hần thường xuyên qua đây thăm viếng, bởi vì không muốn gặp phải chuyện thị phi, đề nghị: “Không bằng định ra ngày nhất định đi, mỗi tháng cứ năm hoặc là mười ngày chàng tới đây, như vậy người ngoài sẽ nói là tâm ý của Vương gia, người trong phủ thường ngày cũng được an bài tốt.”

Như vậy miễn cho cơ thiệp trong Vương phủ cả ngày ăn dấm chua, thấy Tiêu Đạc đến Phượng gia quá nhiều rồi.

Tiêu Đạc vuốt cằm nói: “Chủ ý này không tệ.” Hần nghĩ nghĩ, cảm giác này có hơi thiếu thiếu, “Mười ngày sau là ngày nghỉ lễ, vừa lúc ta sẽ đến đây ở với nàng cả ngày, sau đó cứ năm, mười ngày ta lại đến, ngày thường rảnh rỗi cũng dành ra một ngày tới đây.” Trong lòng có hơi tiếc nuối, “Ba mươi tết năm nay, chúng ta không thể đón lễ đoàn viên cùng một chỗ rồi.”

Phượng Loan thấy hần không vui, sợ hần đổi ý, vội vàng cười nói: “Không sao, sang năm ta cùng đứa nhỏ sẽ ở một chỗ cùng chàng.”

Tất cả lỗ chân lông trên người Tiêu Đạc lập tức được vuốt ve, cả người trở nên thoải mái, ôm nàng hôn rồi lại hôn, khen ngợi nói: “Rất tốt! Ta sẽ chờ nàng sinh cho ta một đại nhi tử trắng trẻo mập mạp.”

Hai người nồng tình mật ý, trò chuyện, bất tri bất giác đã đến buổi trưa. Từ sớm Chân thị đã cho người chuẩn bị các món ăn rất đặc biệt, dùng để khoản đãi con gái và con rể, đương nhiên bà sẽ không đi làm vật chương mất, mà để cho người trẻ tuổi bọn họ đơn độc thân thiết với nhau.

Tiêu Đạc dùng cơm trưa, buổi chiều lại cẩn thận lập kế hoạch với Phượng Loan một lúc, dùng xong cơm chiều, mới đi trở về.

Người của phủ Đoan Vương đều vô cùng kinh ngạc.

Tất cả mọi người đã làm xong hết thảy để đón Phượng Trắc phi trở về, sau đó Vương phi bị mất hết mặt mũi, hai người thậm chí sẽ bắt đầu cãi nhau, không khí trên dưới cả phủ căng thẳng cả tháng nay để chuẩn bị.

Người, người đâu? Tại sao Phượng Trắc phi không trở về theo? Là giận đối? Hay là...?

Trên dưới Vương phủ đều ngờ vực bất định, lại không có ai dám hỏi.

Tạm thời không nói đến suy đoán của bọn hạ nhân trong Vương phủ, cũng không nói đến mấy tâm tư nhỏ nhỏ của nhóm cơ thiệp trong phủ, chỉ nói sau đó Tiêu Đạc đi đến Uy Nhụy Đường, nói với Đoan Vương phi: “Tiểu Loan không trở lại, tạm thời sẽ ở lại Phượng gia vài ngày.”

Không trở lại?! Đoan Vương phi kinh hãi.

Nàng lên nhìn, thấy sắc mặt trượng phu khá khó coi, bộ dáng giống như đi đón người mà không được nên tức giận vậy. Không khỏi nhanh chóng suy nghĩ, biểu muội đang giận đối với Vương Gia hay sao? Cho nên không chịu trở về? Suy nghĩ trong đầu xoay chuyển luôn hồi, rồi bật cười, rốt cuộc thì biểu muội vẫn còn trẻ có tính con nít.

Không khỏi thở dài, mẫu thân xem một đứa bé thành cường địch để đối phó, đúng là quá khản trương rồi.

---- ôi, thật không nên làm loạn đến như vậy.

“Vậy khi nào thì Tiểu Loan trở về?” Doan Vương phi thu hồi tâm tư, hỏi.

Tiêu Đạc nhú mày, “Không biết.”

Doan Vương phi liền không hỏi nữa.

Tiêu Đạc ngồi xuống uống một ly trà, sau đó chuẩn bị rời khỏi, trước khi đi còn nhắc nhở: “Người hãy dưỡng thân thể cho tốt, đừng suy nghĩ nhiều, ngoài ra còn phải chăm sóc cho con trai nữa, đừng có nghe gió thành mưa đấy!”

Răn dạy Vương phi như vậy, nếu là mười năm trước tuyệt đối là không thể nào.

Sắc mặt Doan Vương phi đỏ lên một cách khó coi, còn phải nhận lời giáo huấn: “Dạ, thiếp thân ghi nhớ lời của Vương Gia.”

Chuyện Tiêu Đạc đi phủ Lý Quốc Công, cũng không nói với nàng ta. Mục lão gia bị phụ thân mình hù dọa, lập tức siết chặt thẻ tử, không cho phép bà xuất môn, còn bắt buộc hạ nhân không được truyền lời lung tung. Cho nên bên Uy Nhụy Đường, chỉ nghe nói Vương Gia đi phủ Lý Quốc Công thôi, không biết rõ nội tình, càng không biết lão đạo sĩ trong chuyện này đã bị bắt.

Doan Vương phi cũng không biết, trong một khoảng thời gian bản thân sẽ không gặp được mẫu thân của nàng ta.

Đương nhiên, bây giờ nàng ta cũng không muốn gặp bà.

Tiêu Đạc kêu Mục ma ma tiến vào, cũng không nói là nguyên nhân gì, chỉ nói: “Tự mình đi phòng thu chỉ nhận hai trăm lượng bạc, thu thập xong bao hành trang, sáng mai trở về nhà dưỡng lão đi.”

Gương mặt già nua của Mục ma ma lập tức trắng bệch.

Khi tin tức Vương Gia đi phủ Lý Quốc Công truyền đến, không thể suy đoán sự tình ẩn giấu bên trong, cũng không dám nghĩ nhiều, vả lại Mục gia không hề truyền tới tin tức gì, trong lòng không khỏi ôm lấy một chút may mắn. Hiện nay kêu gặp Vương Gia cũng không hỏi, liền đuổi mình, khó tránh được khăn trương quỳ xuống, “Vương Gia...”

Tiêu Đạc lạnh lùng cắt ngang, “Nói thêm một câu nữa, hai trăm lượng bạc cáo lão cũng không có.”

Mục ma ma sợ tới mức không dám mở miệng, trong lòng lo lắng, quay đầu nhìn về phía chủ tử, hi vọng nàng ta có thể cầu tình thay mình một, hai câu.

Dù sao mình chính là của hồi môn đi theo Vương phi, không phải nô tài xuất thân từ Vương phủ.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Hoàng Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Cảnh còn người mất

Doan Vương phi cùng Tiêu Đạc làm mười năm phu thê, hiểu rất rõ thủ đoạn của trượng phu, hẳn xử phạt như vậy, nhất định đã nắm được cái đuôi của Mục ma ma! Trong lòng thầm kêu không ổn, không phải là..., ông đạo sĩ mà mẫu thân tìm đến đã bị bắt rồi chứ? Vậy chẳng phải tất cả đều bị vạch trần rồi sao? Không không, không nên đến mức đó.

Mỗi người đều có sự may mắn của họ.

Một mặt Doan Vương phi tự an ủi mình, một mặt kiên định không thể cầu tình thay Mục ma ma.

---- miễn cho bị Vương Gia giận chó đánh mèo.

Còn nữa, nẫu thân tuy tiện nhúng tay, nếu lão nô này không cùng tham gia trong đó, làm sao có thể náo loạn thành tình cảnh của ngày hôm nay? Một nô tài tự ý quyết định sau lưng chủ tử, tổn hại chủ tử, há có thể lưu lại? Chẳng qua là ý vào trước kia mình từng uống vài ngụm sữa, mà cả gan làm loạn quá mức!

Cho nên nhếch miệng, một chữ cũng không muốn nói.

Mục ma ma tuyệt vọng, chỉ có thể vội vàng “thùng thùng thùng” đập đầu xuống đất.

Tiêu Đạc cười lạnh, “Người muốn đập dơ đất của bốn vương sao? Đập nữa thì tự mình đi xuống nhận hai mươi gậy! Liếc mắt cũng không muốn nhìn nhiều, đứng lên nói: “Sau này đừng để bốn vương gặp lại người!”

Không phải hẳn không dám bóp chết Mục ma ma, mà là bận tâm đến thể diện của Vương Phi, xử phạt thị tì kiêm nhũ mẫu của Vương Phi, không phải là

đánh vào mặt nàng sao? Cho dù nàng có sai, hậu viện trong Vương phủ vẫn cần nàng xử lý, con trai trưởng vẫn phải dựa vào nàng nuôi dưỡng và dạy dỗ nên người.

Còn nữa, về phương diện khác còn phải thay Kiều Kiều suy nghĩ.

Chuyện này, Kiều Kiều bị liên lụy ở bên trong nói không rõ, người người đều cho rằng nàng bị Vương phi khiến cho trở về nhà mẹ đẻ, hai người âm thầm kết oán. Nếu lúc này thị tì của Vương phi chết đi, người đời khó tránh khỏi sẽ chê trách nàng, nghĩ rằng đó là thủ đoạn của nàng, truyền ra lời đồn đãi sùng thiếp diệt thê, đối với nàng không tốt.

Dù sao bóp chết một nô tài quá dễ dàng, hà tất phải là hôm nay? Tương lai còn có nhiều ngày tốt.

Tiêu Đặc khoanh tay phẩy áo bỏ đi.

Phượng Loan ở lại nhà mẹ đẻ, thật cao hứng.

Ban đầu cũng không nghĩ tới, bản thân mình còn có thể một lần nữa trở lại Vọng Tinh Bảo Nguyệt Các. Từng vật trang trí ở nơi này, mỗi một bức tranh, cái bàn, ghế dựa, giường ngủ nhân, bình phong lụa mỏng, rèm che thủy tinh, mỗi một cái đều cùng mình trải qua hai kiếp, chứa đựng ký ức tốt đẹp của người thiếu nữ.

Đặc biệt khi mình đi rồi, mẫu thân vẫn kiên trì cho người dọn dẹp hàng ngày, lần này trở về một lần nữa, một chút cũng không có thay đổi, thật giống như chỉ mới hôm qua.

Ôi..., mẫu thân, Phượng Loan cảm thấy cái mũi ề ảm.

Lại nói đến, ngủ ở trên giường của mình, so với ngủ ở giường trong phủ Đoan Vương thoải mái hơn nhiều, an ổn, kiên định, cảm giác mỗi ngày đến buổi sáng, sáng sớm tỉnh lại tinh thần sảng khoái.

Chân thị nhìn thấy sau khi nữ nhi về nhà khí sắc hồng nhuận, cũng rất vui vẻ, “Như vậy mới phải, tiểu thư trong nhà phải giống như một đóa hoa, tươi mới hồng hào, cấu vào có thể chảy ra nước.”

Phượng Loan giả bộ che mặt, “Ôi, đừng cấu.”

“Được rồi.” Chân thị buồn cười, vui vẻ nói: “Ta có phải điên đâu? Có thể thực sự cấu.”

Đùa đến bọn nha hoàn cùng bật cười theo.

Đang lúc náo nhiệt, thì nghe có người thông truyền Đoan Vương Điện hạ tới.

Chân thị hé miệng cười, “Hôm nay là ba mươi, hẳn nhất định phải ăn tết ở phủ Đoan Vương đây, không ở với con được, nên ban ngày qua đây ngồi một lát là ý tốt của hân, con nhớ nói vài lời ngon ngọt đó.”

Bà sợ nữ nhi tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện, đến cuối cùng sẽ chọc giận trượng phu, bởi vậy luôn luôn dặn đi dặn lại.

Tuy Phượng Loan không phải thật sự là một tiểu cô nương, nhưng được mẫu thân quan tâm, cho dù cãi nhãi cũng thấy rất vui, liên tục gật đầu, “Mẫu thân nói, con đều nhớ kỹ trong lòng, yên tâm đi.”

Từ bên ngoài Tiêu Đặc tiến vào mỉm cười: “Nhớ kỹ trong lòng cái gì vậy?”

Chân thị mỉm cười hành lễ, sau đó xoay người đi ra.

Phượng Loan khẽ cười nói: “Mẫu thân nói, Vương Gia đặc biệt qua đây, đủ thấy tâm ý đối với ta rất tốt, bảo ta chớ chọc chàng tức giận, nên nói nhiều câu dễ nghe.” Bất được cơ hội nói tốt cho mẫu thân, liền là không sai.

Nàng chính là thuận nước giong thuyền, ngu mới không làm.

Nhưng rơi vào trong lòng Tiêu Đặc, không khỏi nghĩ đến, ---- Chân thị luôn dạy nữ nhi ôn nhu sẵn sàng như thế nào, sao Mục phu nhân cả ngày chỉ dạy nữ nhi không ngừng phá hoại vậy chứ? Có thể thấy được thượng bất chính, hạ tắc loạn, Mục phu nhân là người trên không tốt cho nên Vương phi mới bị bà ta dạy cho hư hỏng.

“Tới đây ngồi đi.” Nơi này của Phượng Loan có đầy đủ nước trà điểm tâm, tại Vọng Tinh Bảo Nguyệt Các, nàng là chủ nhân, thoải mái hào phóng đứng dậy chiêu đãi, “Trước uống trà cho thấm giọng.” Lại chỉ điểm tâm, “Đây là dùng sữa bò đánh lên bọt làm thành điểm tâm, mẫu thân của ta xem thấy cách thức này trên sách Tây Dương, không truyền ra ngoài, nhà khác đều không có đâu.”

Tiêu Đặc nhìn món điểm tâm nhỏ trắng như tuyết, lớp da màu vàng vàng, nếm thử một cái, sau đó gật đầu khen nói: “Món bánh nhỏ này rất đặc biệt, nhân bánh tựa như bông vải, vừa vào miệng liền tan ngay.” Hân cười, “Mẫu thân của nàng đúng là người đặc biệt.”

“Chàng thích ăn không?” Con mắt Phụng Loan sáng rực như sao, tươi cười xinh đẹp, “Về sau chờ ta học được, sau đó đặc biệt làm cho một mình chàng ăn.” Nàng nói nhỏ, ra vẻ khấn nguyện. “Bất quá ta muốn giấu đi công thức, không thể để cho người khác học lên.”

Tiêu Đặc nghe được mỉm cười.

Hắn không thích đồ ngọt lắm, ăn một, hai cái thì thôi, nhưng khó có được chút tình ý này của Kiều Kiều.

Còn nữa, bộ dáng cười khê cực kì động lòng người.

“Được.” Hắn cầm một miếng điểm tâm, đút vào miệng nàng, “Đợi nàng học xong, sau này hai chúng ta vụng trộm ăn một mình, không nói cho ai biết, để người khác đều thấy mà thèm.” Lại nói người mang thai, với việc ẩm thực, nói rất tỉ mỉ.

Hai người trẻ tuổi, nam cao lớn tuấn lãng, nữ xinh đẹp động lòng, chàng chàng thiếp thiếp ở cùng một chỗ nói lời ngọt ngào.

Bất tri bất giác cả buổi trưa cũng qua đi.

Trong người Tiêu Đặc còn có rất nhiều việc, vào mỗi cuối năm, cơ hồ đều là bận rộn đến chân không chạm đất, hắn tới Vọng Tinh Bảo Nguyệt Các thật đúng là đã tranh thủ lúc rảnh rỗi, vội vàng dùng cơm trưa xong thì cáo từ.

Phụng Loan nhìn bóng lưng cao to than khê, kiếp trước kiếp này..., hắn, dường như không giống nhau.

Không không, nàng lắc đầu, nhất định là ảo giác của mình.

Hôm nay là ba mươi, đến buổi tối, người hai phòng của Phụng gia tụ tập cùng một chỗ ăn bữa cơm đoàn viên.

Vì thế, Phụng Loan không thể tránh khỏi việc gặp Mục Nhu Gia.

Thời gian qua đi nửa năm, Mục Nhu Gia làm thiếu nữ trở nên châu tròn ngọc sáng hơn nhiều, không còn dáng vẻ thiếu nữ trẻ con, thoáng hiện ra nét tiểu phụ nhân hàm súc quyến rũ. Một thân y phục mới tinh bằng gấm đoạn tây ngũ sắc nhũ kim thêu hoa mẫu đơn, phối với khuôn mặt trái xoan của nàng ta, có một vẻ đẹp yếu diệu linh lung, nàng ta ngồi nghiêm chỉnh, một bộ dáng thiếu nữ đúng tiêu chuẩn hào môn.

Một Nhu Gia bước bình, hoạt bát, ngây thơ, khi đó chính là bạn khuê phòng tâm giao của mình, đã không còn.

Ít nhiều gì Phụng Loan cũng có thể hiểu được tâm tình của nàng ta.

Ở kiếp trước, bản thân mình rơi xuống vũng bùn vào cung làm nô, đáng thương tội nghiệp, Nhu Gia lòng tràn đầy sự đồng tình đi cầu ty ty, cầu Đoan Vương phi đi tìm Tuyền Cung Tàn, gắng sức muốn giúp mình. Mà kiếp này, mình và ty ty của nàng ta lại chia sẻ cùng một nam nhân, một bên là ty ty ruột thịt, một bên là bạn chơi lúc nhỏ, ai nặng ai nhẹ vừa nhìn đã sáng tỏ.

Nàng ấy không muốn gặp lại mình, cũng là có lý, ngoài miệng không nói lời ác ý đã rất tốt rồi.

Phụng Loan đi qua gian phòng bên cạnh.

Phụng Uyên đứng dậy, dẫn theo thê nhi huynh đệ và con cháu cùng tế bái tổ tiên.

Theo thường lệ, Phụng Thái phu nhân đã qua đời, đại phòng và nhị phòng Phụng gia nên ở riêng, ---- chỉ là Phụng Uyên muốn lung lạc cháu gái, nên không nguyện ý phân nhị phòng ra ngoài, vì vậy vẫn không có nói ra.

Mà đối với Phụng Trạch, nếu ở riêng có thể phân được bao nhiêu thứ? Về sau vẫn phải tự mình xuất tiền túi, làm sao so được với việc đi theo đại phòng ăn chung ở chung? Cho nên đại ca không mở miệng, ông cũng làm bộ như quên rồi.

Về phần Chân thị, dù sao người của Tinh Tuyết Đường đối với bà mà nói giống như không tồn tại, trái lại là Hải Đường Xuân Ổ, bà đã dày công chăm sóc mấy chục năm, từng ngọn cây cọng cỏ, một bông hoa một lá cây, đều là tâm huyết của bà. Dù sao mỗi ngày bản thân mình trôi qua tốt lành, tại sao phải đối địa phương? Cho dù tương lai có ra ở riêng, cũng phải tìm đại phòng phân Hải Đường Xuân Ổ ra.

---- cho nên cứ mơ hồ như vậy.

Phụng Loan không phải cùng tế bái tổ tiên, nàng đã xuất giá, xuất giá thì xem như không còn là người của Phụng gia, mà là người của hoàng tộc Tiêu gia. Còn nữa, Phụng Uyên và Chân thị đều biết nàng mang thai, nên không muốn nàng chịu khổ, chỉ để nàng ở phòng bên cạnh dùng trà, tượng trưng cho việc có mặt.

“Ta muốn ăn hạt thông.”

“Ai.” Bảo Châu vội nói: “Bóc một đĩa nhỏ cho Trắc phi.”

Sau khi Phụng Loan mang thai, tính tình thay đổi không ít, một hồi thích ăn cái gì là đột nhiên muốn ăn cái đó, luôn là cuồng cuồng thèm ăn, nhưng qua

mấy ngày lại không thích ăn nữa. Bất quá trong phủ Phụng Quốc Công có cái gì mà không lấy ra được? Còn không phải nàng muốn ăn cái gì, liền chuẩn bị cho nàng cái đó, nếu là ánh trăng trên trời, cũng phải cắt làm một bàn rau trộn.

Hơn nữa, còn có phủ Đoan Vương tận tâm tận lực cam đoan cung cấp.

Nàng muốn ăn hạt thông, Bảo Châu và Đại Mạo nhanh chóng 'lốp bóp' đi bóc, đám tiểu nha hoàn muốn bóc, còn không có cơ hội xuất hiện trước mặt chủ tử đây.

Phượng Loan đang ăn từng hạt từng hạt thông, ăn lừng dạ, ngẩng đầu, chợt phát hiện có người đứng cạnh cửa, không khỏi mỉm cười, "Nhu Gia, tới đây."

Trong mắt Mục Nhu Gia hào quang lấp lánh không yên, biểu tình lại càng phức tạp, "Tiểu Loan." Nàng ta tựa hồ dùng hết sức lực, mới có thể hô lên tên này, "Ta muốn nói chuyện với ngươi."

Bọn người Khương ma ma, Bảo Châu, Đại Mạo đều căng thẳng.

Mục Nhu Gia nhướng mày, "Ánh mắt này của các ngươi là sao? Ta còn có thể đánh mất người à?" Tính tình lúc nhỏ của nàng ta có hơi kiêu căng, vả lại trong lòng phiền muộn, không vui nói: "Đều ra ngoài hết! Ta muốn nói riêng vài câu với Tiểu Loan."

Phượng Loan mỉm cười nói: "Bảo Châu các ngươi ra ngoài đi."

Nàng đang mang thai, đến cùng vẫn có chút không yên lòng, nên giữ Khương ma ma ở lại.

Mục Nhu Gia có phần không vui lắm, nhưng cũng không nói thêm nữa. Không biết vì tận lực bảo trì khoảng cách, hay trong lòng chán ghét, ngồi xuống ghế dựa ở đằng xa, sau đó nói: "Chuyện bên ngoài, mấy ngày trước ta có nghe nói qua."

Phượng Loan "Ồ" một tiếng, không đưa ra bình luận.

Mục Nhu Gia hơi nghiêng mặt đi, "Trong vòng nửa năm này, trong lòng ta vẫn luôn không dễ chịu." Nàng mang theo ba phần hờn dỗi, bảy phần ủy khuất, "Nếu ngươi theo bất luận kẻ nào, ta đều ủng hộ ngươi, nhưng ngươi..., lại cứ không khéo, đi vào phủ Đoan Vương, đây chính là đại tỷ mà ta thích nhất."

Phượng Loan cười âm thầm, "Không sao, ngươi hướng về tỷ tỷ của mình cũng là đúng."

Mục Nhu Gia oán giận nói: "Nếu như người khác làm Đoan Vương Trắc phi, ta còn không khó chịu, nhưng vì sao lại cứ là ngươi? Ngươi hiểu không? Ta bị kẹp ở giữa không biết nên làm sao bây giờ."

"Thuận theo lòng mình thôi." Phượng Loan nói khẽ.

"Lòng mình?" Mục Nhu Gia ngẩng đầu nhìn nàng, ngó ra một lát, "Vậy thì, ta..." Như là không biết sắp xếp lời nói thế nào, dừng một chút, mới nói: "Sau khi đại tỷ sinh con thân thể không ổn, tâm sự nặng nề, khó tránh khỏi có lúc chăm sóc không chu đáo, cho nên mới không quan tâm ngươi được." Lời nói xoay chuyển, "Tiểu Loan, đại tỷ là người rất tốt."

Phượng Loan mỉm cười, "Đúng vậy."

Nàng ta đối với muội muội ruột đương nhiên là tốt, nhưng..., mình là Trắc phi nha.

Mục Nhu Gia thấy nàng trả lời như vậy, thần sắc hơi hòa hoãn, "Sau này chỉ cần ngươi đừng tranh giành cùng đại tỷ, giúp nàng thật tốt, cùng nhau đối phó với cơ thế khác, các ngươi nhất định có thể ở chung hòa thuận. Chờ thêm vài năm, tiểu Quận Vương trưởng thành, tỷ tỷ yên tâm rồi, ta đi khuyên nàng, sẽ cho ngươi sinh một đứa bé."

Phượng Loan nghĩ tới mình đang mang thai, trong lòng bật cười, bản thân mình chỉ sợ là khiến Nhu Gia thất vọng rồi.

Chuyện sinh con này, muốn đợi cũng không được.

Mục Nhu Gia không biết suy nghĩ trong lòng nàng, tiếp tục nói: "Tương lai của phủ Đoan Vương, còn không phải do đại tỷ và tiểu Quận Vương làm chủ sao? Chỉ cần đại tỷ tốt, tiểu Quận Vương tốt, cuộc sống của ngươi cũng không kém. Đến lúc đó tiểu Quận Vương không chỉ có phụng dưỡng ngươi, hài tử của ngươi cũng sẽ được chiếu cố." Nàng ta hỏi: "Ngươi nói xem, có lý hay không?"

"Ừ." Trong lòng Phượng Loan không biết nên khóc hay cười, Nhu Gia thật là..., khiến mình không biết nên nói cái gì mới tốt nữa.

Chuyện trên đời này, không phải ngươi nói như thế nào thì sẽ như thế đó.

----- lòng người khó dò còn hay thay đổi.

Mục Nhu Gia cảm thấy mình nói cũng khá khá rồi, cuối cùng nói: "Nói tới thì, ta vẫn chưa đi gặp đại tỷ, qua mấy ngày nữa ta sẽ đi Vương phủ tìm nàng trò chuyện, khuyên nhủ nàng, sau này hai người các ngươi không cãi nhau nữa." Nàng ta thay đổi thành một bộ dáng hy vọng, "Chỉ cần mọi người ở chung bình an vô sự, sau này..., chúng ta vẫn là tỷ muội tốt."

Hai bên vẫn là tỷ muội tốt? Phụng Loan tức cười cười, chỉ sợ tình bạn này không duy trì lâu lắm đâu.

“Nhu Gia, sao ngươi lại ở chỗ này?” Đại phu nhân tìm tới, cau mày: “Tiệc rượu bắt đầu rồi, đi đi.” Sau đó ánh mắt phức tạp nhìn nhìn cháu gái, “Trắc phi, mời dời bước đi qua dùng bữa cơm đoàn viên.”

“Được.” Phụng Loan vịn tay Khương ma ma, từ từ đứng dậy.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Hoàng Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Thịnh sủng

Đi đến phía trước, chủ nhân Phụng gia phân ra nam nữ ngồi hai bàn lớn.

Nam nhân một bàn, hai vị lão gia Phụng Uyên và Phụng Trạch, sau đó là vài vị thiếu gia của Phụng gia, hai cháu trai của đại phòng vì còn nhỏ, sợ bị cảm lạnh, đập đầu cho tổ phụ nhận tiền lì xì, liền được bà vú ôm trở về phòng.

Nữ nhân một bàn, hai vị phu nhân là đại phu nhân và Chân thị, Phụng Loan ngồi bên cạnh mẫu thân, kế tiếp là mấy vị con dâu, Phụng đại nãi nãi, Mục Nhu Gia, Phụng tam nãi nãi, nhóm người di nương được bố trí một bàn trong phòng khác.

Tất cả mọi người ăn cơm rất quy củ, sau đó thỉnh thoảng còn nói giỡn, trêu chọc nhau, tuy ngày thường không hợp, đêm nay cũng cần phải làm bộ như thân thiết, tận lực bảo trì không khí vui vẻ.

Mà Nhị Lão Gia Phụng Trạch lại uống một chút rượu, xông lên đầu, nhìn nữ nhi ở lại nhà mẹ đẻ thì muốn nói ra suy nghĩ của mình, ông chỉ nữ nhi, “Tiểu Loan, a..., ngươi vẫn nên sớm về Vương phủ thì tốt hơn, nào có đạo lý cứ ngậy ngốc ở nhà mẹ đẻ chứ? Coi chừng Đao Vương Điện hạ tức giận với ngươi, rồi trách tội xuống.”

Ông cho là mình nói có lý, ---- nữ nhi đã gả đi, còn là gả vào Hoàng thất, đương nhiên phải có cuộc sống tuân thủ theo quy củ.

Chân thị “xì” cười, “Lão gia uống nhiều quá rồi, cũng nói nhiều rồi.” Gọi nha hoàn, “Nhanh mang một chén canh giải rượu lên cho lão gia, giải cho tỉnh rượu.”

Phụng Trạch lại nói: “Ta không có say, ta nói rất hợp lý.”

Phụng Uyên không khỏi nhún mày, “Được rồi, lão Nhị ngươi ít nói vài câu đi.”

“Tại sao các ngươi đều hồ đồ như vậy?” Phụng Trạch không hiểu nhìn mọi người, chỉ trỏ, “Lúc trước ta nói không cho Tiểu Loan đi làm Trắc phi cho phủ Đao Vương, các ngươi không muốn, hiện tại đi rồi, các ngươi lại giữ nó ở lại nhà mẹ đẻ giận dữ, đây coi là cái gì?” Đem thứ nữ Trinh Nương ra làm ví dụ, “Nhìn Trinh Nương xem, ở phủ Túc Vương quy củ thế nào?”

Đây là về sau ông đã nghĩ thông suốt, dù sao hai nữ nhi cũng đã gả hết vào Hoàng thất, không kéo ra được, còn không bằng khiến các nàng tranh giành nhiều sung ái một chút, dành mặt mũi cho nhà mẹ đẻ.

Đương nhiên, chủ yếu là vì ông, người cha ruột này tranh dành mặt mũi.

Phụng Loan đánh giá phụ thân của mình, qua ba mươi tuổi, dáng người cao gầy, dung mạo nho nhã, bộ dáng nho sĩ ôn tồn lễ độ, thậm chí còn có vài phần đạo cốt tiên phong.

---- bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong thối rữa.

Phụ thân trừ bỏ bên ngoài có một bộ túa da tốt, tính tình thì yếu đuối, không có bản lĩnh, lại do dự thiếu quyết đoán, căn bản không giống một người nam nhân, đối với ông, ngay cả tức giận cũng tựa như đánh vào bông vải vậy.

Nhìn lại, mẫu thân bảo dưỡng tốt nên giống như một thiếu phụ đang trở hoa vô cùng quyến rũ.

---- thật sự là đáng tiếc.

Mà Phụng Trạch không cảm thấy được, còn đang mượn rượu nói chuyện, liên tiếp nói đầu đầu: “Các ngươi không phải nói cái gì mà tại gia tông phụ, xuất giá tông phụ sao? Tại sao lúc này lại ngược lại rồi hả?” Đầu lưỡi của ông cũng bắt đầu xoắn lại, “Nếu như, nếu như Vương Gia ghét bỏ Tiểu Loan...”

“Ai nói bốn vương sẽ ghét bỏ Tiểu Loan?” Thanh âm của Tiêu Đạc vang lên ở ngoài cửa.

Mọi người đều lấy làm kinh hãi.

Hôm nay đúng là đêm ba mươi, Đoan Vương lại có thể vứt bỏ kiêu thế mỹ thiếp ở Vương phủ, chạy đến Phụng gia?! Như vậy chuyện này..., nhị cô nãi nãi được sủng ái cỡ nào a? Quả thực khiến trông mắt của người ta rớt xuống hết.

Ngay cả Phụng Loan, cũng là sùng sốt nhìn ra ngoài, kinh ngạc hỏi: “Sao Vương Gia lại tới đây?”

“Quấy rầy mọi người rồi.” Tiêu Đặc nâng nâng tay, cười nói: “Bổn vương tới xem Tiểu Loan một chút, không có chuyện gì khác, các người cứ ngồi xuống, không cần đa lễ.”

Hắn nói như vậy, người của Phụng gia vẫn theo hành lễ.

Phụng Uyên nhường chỗ ngồi cho hắn, cười nói: “Trong lúc cấp bách, Vương Gia còn có thể nhớ tới qua đây, rõ là...”

“Không cần khách khí.” Tiêu Đặc ngắt lời khách sáo của ông ta, đi đến bên cạnh Phụng Loan, Chân thị liền nhường chỗ ngồi, trước mặt mọi người, mỉm cười hỏi: “Không phải là nàng muốn ở nhà một thời gian? Mấy ngày này đã quen chưa? Nếu thiếu cái gì, cho người đi tìm Quản gia trong Vương phủ nhanh chóng đi làm.”

Dăm ba câu, đã tuyên cáo cho người người biết sự sủng ái của mình.

Nhị Lão Gia Phụng Trạch nhìn thấy, biểu tình trở nên cổ quái. Trong lòng có chút sợ người con rể này, đành phải làm bộ như uống say rượu choáng váng, từ đầu tới đuôi cúi đầu, không dám nhìn nhiều.

Mục Nhu Gia thì gắt gao vịn chặt khăn tay.

Đoan Vương lại có thể đi tới Phụng gia?! Hắn bỏ lại cơ thiếp trong Vương phủ, bỏ lại tỷ tỷ, bỏ lại cháu trai, vì muốn đến liếc mắt xem Tiểu Loan? Chỉ vì muốn nói mấy câu với nàng ta?

Hình như..., trước đó là mình nghĩ sai rồi.

Bên kia Tiêu Đặc lại nói: “Mấy ngày gần tết có được mấy rương áo da rất tốt, ta chọn một rương tốt nhất, vừa rồi đã cho người mang theo qua đây, trở về nàng chọn cái mình thích trước, sau đó để Nhị phu nhân chọn, còn lại phân chia cho các thân thích.” Hắn đã chuẩn bị đầy đủ lễ vật cho người nhà họ Phụng, chẳng qua mượn tay Kiều Kiều đưa ra ngoài thôi.

Mọi người nhận Kiều Kiều ân tình, đồng thời cũng biết mình sủng ái nàng bao nhiêu, miễn cho nàng ở Phụng gia chịu ủy khuất.

“Dạ, đa tạ Vương Gia.” Phụng Loan ôn nhu cười.

Nhìn nam nhân trước mắt có thân phận cao quý, dung mạo như ngọc, trong lòng hơi hơi cảm khái, tuy nhiên hắn toan tính nhẫn tâm ngoan độc, lại tuyệt tình, nhưng tính tình khôn khéo nhanh nhẹn, làm việc cẩn thận, mọi thứ đều tốt. Nếu bỏ qua ân oán cá nhân một bên, không thể không thừa nhận hắn là một nam nhân cực kỳ xuất sắc.

Cho nên, kiếp trước mình mới say mê.

“Tiểu Loan.” Trước mặt người khác Tiêu Đặc không tiện quá mức thân thiết, gọi tên của nàng, “Ta cùng nàng uống vài chén.” Bản thân cảm bình tự rót ba ly rượu, uống một hơi cạn sạch.

“Dạ, thiếp thân lấy trà thay rượu.” Trong lòng Phụng Loan cảm xúc lên xuống, uống trà.

“Đợi lát nữa đừng ngồi quá lâu.” Tiêu Đặc thấp giọng, cũng không phải nói lạnh lẽo, mà là cực kỳ tự nhiên ôn nhu thân cận, “Đêm khuya nhiều sương coi chừng cảm lạnh, vui vẻ với người trong nhà một lúc, rồi về sớm một chút.”

“Vương Gia, ta biết rồi.” Phụng Loan biết đây là hắn quan tâm đến mình, đồng thời càng quan tâm đến đứa bé trong bụng mình, chẳng qua là có người trước mặt nên không nói ra được.

“Tốt lắm.” Tiêu Đặc lại nói vài câu thân thiết, liền đứng dậy, “Bên ngoài còn có rất nhiều việc, ta phải đi đây.”

Hắn tới vội vàng, đi cũng vội vàng.

Quan trọng là, trong lúc bận rộn còn chạy tới bày tỏ chút tình ý này.

Đương nhiên Phụng Loan biết tối nay hắn rất bận bịu, trong lòng than khẽ, Tiêu Đặc tốt như vậy so với mặt còn ngọt hơn, đầu óc có hơi không thanh tỉnh, thì sẽ bị hắn lừa ngay.

Nhưng ở kiếp trước, kết cục của bản thân mình so với hoàng liên còn đáng hơn.

“Đừng đứng lên.” Tiêu Đặc ấn chặt nàng, cười cười, “Nghe lời.” Mặc dù là mệnh lệnh, nhưng không thể che hết nhu tình mật ý, “Đợi mấy ngày nay xong

công việc, ta trở lại thăm nàng.”

Phượng Loan cười khẽ, chăm chú nhìn hắn, quả nhiên nghe lời không đứng dậy tiễn hắn.

Roi vào trong mắt Mục Nhu Gia, thì càng cảm thấy khó chịu.

Cho dù có tỷ tỷ ở đây, cho dù là Tiêu Đặc đi Mục gia, cũng không dám thất lễ như vậy! Dựa vào cái gì, dựa vào cái gì Tiểu Loan mới tiến vào Vương phủ nửa năm, ngay cả tỷ tỷ cũng bị đè ép? Thường ngày ở trong vương phủ, cũng là tình cảnh này sao? Nàng càng nghĩ càng thấy trong lòng lạnh buốt.

Tiêu Đặc cười nói: “Cáo từ.”

Trừ bỏ Phượng Loan, những người khác của Phượng gia đều đứng dậy hành đại lễ.

Sau khi Tiêu Đặc rời đi, trong phòng yên tĩnh một cách kỳ dị, trong lòng mỗi người ở đây đều có cảm thụ khác nhau.

Phượng Uyên vô cùng hài lòng, Phượng Trạch cực kỳ kinh ngạc, vài vị thiếu gia Phượng gia đưa mắt nhìn nhau, thần sắc của đại phu nhân phức tạp, Chân thị vô ngựa mạnh mẽ dường như quan rộng mở, vài vị thiếu nữ của Phượng gia sao, ---- khoan nói những người khác, trong lòng Mục Nhu Gia đúng là ngũ vị hỗn tạp, giống như cửa hàng bị đồ tương.

Nàng đột nhiên cảm thấy bản thân mình thật là ngu.

Lại có thể cho rằng Tiểu Loan bị ủy khuất mới về nhà mẹ đẻ, cho rằng nàng thương tâm nên không quay về Vương phủ. Căn bản không nghĩ đến, Đoan Vương coi trọng nàng như thế! Thực ra là nàng không muốn ở nhà mẹ đẻ, nên ở nhà mẹ đẻ! Đoan Vương không chỉ không hề tức giận, còn cố ý chạy tới bồi uống vài ly rượu, lại tặng một đồng lễ vật lớn.

Như vậy..., kêu tỷ tỷ làm sao mà chịu nổi?!

Thần sắc Mục Nhu Gia phức tạp nhìn sang, nhìn người bạn thân lúc nhỏ.

Chỉ thấy nàng, một thân y phục màu đỏ hồng cùng áo khoác lông cáo trắng như tuyết viền hoa thêu chỉ vàng, hồng nhuận, ngọt nhẹ, khiến khuôn mặt nhỏ nhắn sáng rực trong suốt như ngọc nổi bật hẳn lên. Thiếp thất không thể mặc quần áo màu đỏ, nàng liền đeo trăm phượng ba đuôi vàng rờn gắn Hồng Bảo Thạch, vàng rờn sáng chói, Hồng Bảo Thạch vừa lớn vừa sáng, tựa như giọt máu bò câu thật lớn.

Mặt phấn như mây hồng xinh đẹp, quyến rũ như nước, một Trắc phi được yêu thích trong phủ Đoan Vương

A, xem ra chính mình lo lắng vô ích rồi.

Tâm tình của Mục Nhu Gia rất buồn bực, lại phức tạp khôn xiết, một bữa cơm ăn không ra mùi vị gì.

Tan tiệc rượu, Phượng Tam nãi nãi và nàng một đường đi về.

Hai người bọn họ là chị em bạn dâu, tuổi lại gần nhau, ở nhà cũng đều là tiểu nữ nhi ngây thơ hoạt bát, tuy nhiên dòng dõi có khoảng cách, nhưng thường ngày vẫn cực kỳ dễ chung đụng với nhau. Nửa năm qua này, Mục Nhu Gia hào phóng cho chị em bạn dâu không ít này đó, Phượng Tam nãi nãi cũng thù nhiều thứ đáp lại.

Ngươi tới ta đi, đã sớm trở thành chị em bạn dâu tương thân tương ái.

Cho nên âm thầm khuyên nàng nói: “Ngươi đừng giận, cô nãi nãi khẳng định trở về một thời gian, không lâu lắm sẽ về lại Vương phủ thôi, hà tất phải mày chau mặt ủ như vậy?” Nghĩ tới quan hệ gượng gạo giữa cô nãi nãi và Đoan Vương phi, không dám khuyên nhiều, “Tóm lại, Nhị tẩu hãy cứ xem nhẹ chút đi.”

Mục Nhu Gia đang tức giận, nhẹ giọng cười: “Không nghe thấy Đoan Vương Điện hạ nói sao? Ý kia đương nhiên là thích ở bao lâu thì ở bấy lâu rồi.”

“Không thể vậy chứ?” Phượng Tam nãi nãi kinh ngạc nói: “Vốn ở nhà mẹ đẻ thì...” Muốn nói không hợp quy củ, lặng lẽ nuốt xuống, “Dù sao cô nãi nãi cũng là Trắc phi phủ Đoan Vương, trở về vài ngày thì được, làm sao có đạo lý ở lâu? Không nói cái khác, người ngoài không phải cũng sẽ chê bai Phượng gia...”

“Chê bai cái gì?!” Đằng sau các nàng, vang lên một tiếng quát lớn điếc tai.

Mục Nhu Gia và Phượng Tam nãi nãi giật nảy mình.

Hai người nhìn lại, đứng phía sau họ là một nam nhân mặt trắng đang tức giận, không phải ai khác, đúng là tam gia Phượng Thế Đạt, hắn chỉ vào thê tử mắng: “Ngươi mà học theo những bà ba hoa, miệng rộng lưỡi dài, ta sẽ bỏ ngươi!”

Phượng Tam nãi nãi bị trượng phu hù dọa đến hồng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nhợt, ừn khuất nói: “Ta, ta đâu có nói gì.”

“Đâu nói gì?” Phụng Thế Đạt ghét nhất nghe người khác nói xấu muội muội, hung ác nói: “Ta cho ngươi biết! Tiểu Loan muốn ở nhà bao lâu, thì ở bấy lâu, trở về phủ Đoan Vương để bị khinh bỉ sao?” Trùng mắt nhìn Mục Nhu Gia, “Nhị tẩu, hiện tại ngươi là con dâu của Phụng gia, không phải là khuê nữ của Mục gia nữa! Đừng có không biết mà hướng về phía kia!”

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Hoàng Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Nước đổ khó hốt lại, kính vỡ không thể phục hồi.

Lúc này Mục Nhu Gia liền thấy buồn bực.

Thuở nhỏ nàng và Phụng Thế Đạt là biểu huynh muội, khi còn bé thường cãi nhau, lúc này không khách khí trả lời: “Ta là người như thế nào, thân phận gì, không cần lão Tam như ngươi tới dạy bảo! Hừ, trước mặt tẩu tẩu, hô to gọi nhỏ, ngươi xem coi còn có quy củ?”

“Ta phi!” Phụng Thế Đạt nói lại: “Một mình ngươi làm tẩu tẩu, lời kéo đệ muội nói xấu tiểu cô từ sau lưng, lại có quy củ? Ngươi còn không thấy ngại mà nói ta? Ta mới không thèm nói ngươi!” Rồi phi nhỏ mấy cái, “Hiện tại bên ngoài đều truyền ra, nói đều là do mẩu thân của ngươi gây tai họa, cả ngày thổi gió bên tai Vương phi nương nương, thổi lời gian ác, khiến trên dưới Vương phủ không được yên bình! Ném hết mặt mũi khắp cả Kinh Thành đều biết.”

“Ngươi, ngươi...” Mục Nhu Gia tức giận đến phát run, “Ngươi nói vậy!”

“Ta nói vậy?” Gương mặt béo của Phụng Thế Đạt hung hăng, hừ nói: “Mùng hai về nhà mẹ đẻ, tự ngươi đi hỏi mẩu thân ngươi đi!” Sau đó uy hiếp nói: “Ngươi nhớ kỹ! Nếu ngươi dám để cho tỷ tỷ của ngươi khi dễ Tiểu Loan, ta kêu ca ca của ta đánh ngươi!”

Khiến Mục Nhu Gia tức giận đến nói không ra lời.

Phụng Thế Đạt kéo thế tử trở về phòng, hung dữ nói: “Đừng để ta lại nghe thấy ngươi nói xấu Tiểu Loan! Ta là người đọc sách vô dụng, hừ, nhưng vẫn có thể viết phong hưu thư!”

Phụng Tam nãy nãy cảm giác mình thật sự là oan uổng, vốn không có nói gì, chẳng qua khuyên giải an ủi tẩu tẩu mà thôi, vì sao trượng phu tức giận quá như vậy? Thậm chí còn đến nỗi dọa bỏ mình!

Tĩnh tĩnh trượng phu thật hung bạo, không dám cãi lại, đành phải oan ức tủi thân đáp: “Dạ, ta nhớ kỹ rồi.”

“Ta nói thật với ngươi.” Phụng Thế Đạt “hừ” một tiếng, “Lúc trước ta vốn không muốn cưới ngươi, nghe nói ngươi cùng họ Đỗ kia quan hệ không rõ ràng, chính là Tiểu Loan luôn khuyên can, bảo ta không thể dễ dàng nghe lời đồn đãi bên ngoài, để mẩu thân đi thăm dò rõ ràng, mới đồng ý mới hôn sự này.”

Sắc mặt Phụng Tam nãy nãy trắng nhợt, run rẩy nói: “Ngươi..., ngươi không được nghe người khác nói vậy.”

“Dù sao ta chỉ muốn nói cho ngươi biết.” Phụng Thế Đạt chẳng muốn giải thích nhiều, trực tiếp đánh nhịp, “Thứ nhất, không cho nói xấu Tiểu Loan. Thứ hai, sau này chớ cùng Nhị tẩu nói nhỏ. Thứ ba, nếu không nghe lời, ta sẽ bỏ ngươi!” Về mặt hấn tức giận, bộ dáng buồn bực, cảm giận phát tay áo đi ra ngoài.

Trong nháy mắt Phụng Tam nãy nãy yếu ớt ngồi xuống ghế dựa, sắc mặt trắng bệch, sau một lúc lâu cũng không có khí lực nhúc nhích.

Không! Mình không có cầu kết với biểu ca!

Rốt cuộc Trượng phu đã nghe lời đồn đãi ở nơi nào? Còn có, còn có, vì sao tiểu cô tử phải ở giữa khuyên can? Nàng là một tiểu thư chưa xuất giá, lại không cùng chi, nhúng tay vào hôn sự của đường huynh làm gì? Cuối cùng ở bên trong có chuyện gì xảy ra, nghĩ tới nghĩ lui đau hết cả đầu, vẫn không thể nghĩ rõ.

Chân thị thì càng hài lòng với con rể, thật tốt, quả thực là kiểu mẫu thập toàn thập mỹ.

Trừ bỏ, không có cưới hỏi nữ nhi làm chính thê đẳng hoàng.

Nhưng người sao, phải biết vừa đủ. Nếu sự việc đã như thế, vậy thì giữ vững tinh thần mới tốt, chỉ cần nữ nhi ở bên người Đoan Vương đạt được nhiều hơn so với đáp trả, thì là con rể tốt rồi.

Sau khi tàn tiệc, Chân thị ở lại phòng nữ nhi tỉ mỉ nói: “Tuy nói con làm Trắc phi bị ủy khuất, nhưng Vương Gia đã tận lực đối tốt với con. Không từ mà biệt, chính là chuyện con ở nhà mẹ đẻ đường thai, đổi thành người khác, không hẳn có thể đáp ứng.”

Bà nhẹ giọng thờ dãi, “Trương lai thật khó nói, ít nhất..., hiện tại hẳn đối với con thật sự rất tốt.”

Phượng Loan nhìn trắng sáng và ánh sao ngoài cửa sổ, hé miệng không nói.

Không sai, kiếp này Tiêu Đặc đối với mình đích xác rất tốt.

Nếu kiếp trước cũng như vậy, vẫn luôn tốt như vậy, thế thì mình còn có cái gì có thể nói chứ? Đáng tiếc không phải vậy.

Hơn nữa, Tiêu Đặc đối với mình tốt, trừ bỏ thích vẻ ngoài xinh đẹp tươi mới. Càng là vì đứa bé trong bụng và phủ Phụng Quốc Công, những thứ này là vàng sáng kiếp này của mình, là thứ hẳn xem trọng nhất, ---- mà không phải bởi vì người tên Phượng Loan, khiến cho Đao Vương Điện hạ tận tâm tận lực như vậy.

Hai cái này thoạt nhìn cùng là một, kỳ thật cực kỳ khác nhau.

Mình không thể sa vào biểu hiện giả dối ngọt ngào của hắn, chỉ có thể diễn trò, muốn luôn luôn duy trì sự thanh tịnh, mới có thể lý trí ứng đối với tất cả sóng gió trong tương lai. Tiêu Đặc..., Đao Vương, Hoàng đế tương lai, mình muốn tóm chặt lấy lòng của hắn, chỉ dựa vào những thứ hiện tại còn chưa đủ, vẫn còn nhiều hơn nữa, nhiều hơn nữa!

Không gấp gáp, từ từ vạch ra kế hoạch từng chút từng chút một là tốt nhất.

Phượng Loan trút bỏ sự ngây thơ xinh đẹp ngọt ngào trước mặt Tiêu Đặc, trút bỏ sự ung dung bình tĩnh trước mặt người khác, sau khi đưa mẫu thân về phòng, tự mình suy nghĩ rất nhiều, thời gian dần trôi qua an ổn tiến vào giấc mộng.

Ánh sáng lay động, bên trong Uy Nhụy Đường vẫn đèn đuốc sáng trưng.

Đao Vương phi không chỉ không thể ngủ yên, còn khó có thể ngồi yên, nằng đứng dậy, đến tìm Đao Vương Điện hạ đang nằm trong phòng ngủ, ngồi xuống bên cạnh, hỏi: “Vương Gia, người thật sự không có ý định đón Tiểu Loan trở về sao?”

Biểu muội đi biệt viện đã đủ để mình khó chịu rồi, huống chi ở nhà mẹ đẻ? Nếu nằng thất sủng thì dễ nói, ít nhất bản thân mình chỉ thua mặt mũi, bên trong lại thắng. Nhưng trượng phu cứ ba ngày hai bữa đến đó, thậm chí đêm ba mươi còn đi hai chuyến, đâu phải thất sủng, rõ ràng là thịnh sủng!

Hơn nữa trong mắt người ngoài, có lẽ chính thể của hắn dung không được cơ thiếp, Vương Gia mới có thể an trí như vậy!

“Người làm sao?” Ánh mắt Tiêu Đặc sáng quắc nhìn về phía nằng, một tràng lời chất vấn: “Là bản thân người muốn an trí Tiểu Loan ở bên ngoài, nằng đi biệt viện Hương Châu, hay về ở Phượng gia, có gì khác biệt? Người đã không nhìn thấy nằng, hiện nay lỗi tai đều được thanh tịnh, còn muốn như thế nào nữa? Ồ..., người nói đuổi ra ngoài thì đuổi ra ngoài, người nghĩ đón trở về, người ta phải ngoan ngoãn trở về à.”

Sắc mặt Đao Vương phi đại biến, mười năm..., trượng phu chưa bao giờ dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với mình.

Trong lòng đã rõ, hắn là nhện xuống con giện vì chuyện của mẫu thân, nhẫn nhịn quá lâu, hiện tại muốn phát ra với mình. Nhưng có lời không thể không nói, nhắm mắt nói: “Dù sao Tiểu Loan vẫn là cơ thiếp của Vương phủ, ở biệt viện kiêng dè cũng được, ở tại nhà mẹ đẻ thì làm sao được? Để người ngoài nhìn vào, rõ ràng nghĩ nằng ở Vương phủ bị tức giận mới về nhà mẹ đẻ.”

Tiêu Đặc hỏi: “Cho nên? Người muốn ta đem nằng chuyển đến biệt viện Hương Châu?”

Đương nhiên Đao Vương phi không thể nói như vậy, chuyện cho tới bây giờ, xem như nằng đã thấy rõ trượng phu coi trọng biểu muội bao nhiêu, chỉ có thể im hơi lặng tiếng nhện xuống con tức lui một bước, “Lúc trước là ta nghĩ sai, không suy nghĩ cẩn thận. Nếu Vương Gia đã mời đạo sĩ pháp lực cao cường, bài trừ xui xẻo của Vương phủ, như vậy, hãy để cho biểu muội trở về Noãn Hương Ổ đi.”

Nếu Phượng Loan không mang thai, Tiêu Đặc vì mình và danh tiếng của Vương phủ sẽ nhượng bộ.

Nhưng mẹ Kiều Kiều có thai, Vương phi nhìn như không chấp nhận được nằng ---- chẳng may gây ra Kiều Kiều đẻ non, có lẽ Vương phi cũng tham gia trong âm mưu này, đây cũng không phải là điều mình mong muốn.

Bản thân mình cần một Vương phủ yên bình hoà nhả, chứ không phải gà bay chó sủa.

Đao Vương phi thấy trượng phu vẫn trầm mặc không nói, nhện xuống con tức, ôn nhu nói, “Vương Gia, người cứ giận ta như vậy? Một câu cũng không chịu nghe sao.”

Tiêu Đặc hiện nay, vẫn chưa có được sự vô tình của mười năm sau, thấy thể tử đáng thương tội nghiệp, giọng điệu hơi hòa hoãn, “Ta cũng có ép buộc người cái gì đâu? Nên cho người, vẫn đều cho người rồi.”

Đao Vương phi thấy không có hiệu quả, cắn chặt răng, “Kỳ thật..., chuyện đạo sĩ ta vốn là không biết.”

Tiêu Đạc neho mắt lại, “Ngươi không biết?”

Trong lòng Đoan Vương phi thờ dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng trên mặt tỏ vẻ thống khổ cùng ủy khuất, giải thích nói: “Trước đó ta vẫn luôn bệnh, chuyện trong phủ đều do Mục ma ma xử lý, ta chỉ nghe báo cáo lại, không có đại sự thì cũng không để ý. Mà ta tuyệt đối không ngờ rằng, Mục ma ma lại có thể làm ra nhiều chuyện như vậy sau lưng ta, ồn ào khiến cho dư luận xôn xao.”

Tiêu Đạc thân nhiên nói: “Mục ma ma đã bị xử phạt, không cần nói nữa.”

Đoan Vương phi thấy hấn bất vì sở động, cho là hấn không tin, “Vương Gia nghĩ ta phải bỏ trách nhiệm? Xảy ra chuyện thì đổ lên đầu nô tì?” Cấn chặt rằng, “Ta biết có nói Vương gia cũng không tin, một nô tì, làm sao dám làm chủ? Nhưng chuyện không hoàn toàn là do Mục ma ma, bà ta nói..., đều là ý của mẫu thân.”

“Ý của Mục phu nhân?” Ánh mắt Tiêu Đạc sáng quắc, lần này cuối cùng cũng nhìn thẳng thê tử, “Ngươi nói, như vậy hết thảy đều là lỗi của Mục phu nhân, là bà ta sai sử Mục ma ma, mà ngươi hoàn toàn không biết hay sao? Đúng không?”

Đoan Vương phi đã không còn đường lui, ghen ngào nói: “Đúng.”

Lòng Tiêu Đạc trầm xuống.

Thì ra tính tình Vương phi của mình là loại này, không cứu được nhũ mẫu cũng thôi đi, khi cần thiết, ngay cả mẫu thân cũng có thể lấy ra làm người chịu tội thay! Nếu nàng đang nói dối, hiển nhiên thấy rõ được tính tình lạnh bạc! Mặc dù nàng nói là sự thật, thực sự không biết chuyện, cứ như vậy bị mẫu thân cùng nhũ mẫu làm rối lên.

Vậy cũng nói rõ là nàng ngu ngốc! Tính tình lơ đãng!

Sau khi sự việc xảy ra đẩy nhũ mẫu và mẫu thân ra, cũng là lạnh bạc như thế.

Bản thân Tiêu Đạc cũng là người lạnh lùng, ngược lại không cảm thấy được Vương phi làm như vậy xấu xa cỡ nào, mà là lần đầu, thấy rõ bên dưới sự dịu dàng đại lượng của thê tử, là sự vô tình lạnh lùng được che dấu! Nguyên lai Vương phi là người như vậy, trong lòng đã có tính toán, vậy sau này mình nên đề phòng một chút, phải đối đãi với nàng thật tốt.

Nhi tử cũng phải mời sư phó dạy bảo cho tốt, không thể để nàng làm sai lệch.

Đoan Vương phi cảm giác mình nói khô nước miếng, tất cả con bài chưa lật đều đã lật ra, dù sao cũng nên kéo về được trượng phu chứ? Nàng im lặng không nói rót một ly trà, dừng lại một lát, mới lại hỏi: “Vương Gia xem ngày kia được không? Mấy ngày nay chúng ta cần vào cung, chỉ sợ không rảnh, sau đó đến mừng năm, mừng sáu, ta sẽ phái người đi đón Tiểu Loan trở về.”

Tiêu Đạc lắc đầu, “Không cần.”

Là ý gì?! Sắc mặt Đoan Vương phi lập tức trắng bệch, chẳng lẽ mình nói lâu như vậy, vừa lòi lại tình cũ, vừa khóc lóc sụt sùi, thậm chí ngay cả mẫu thân cũng đem ra. Cứ như vậy, vẫn không đòi về được sự tha thứ của trượng phu? Hấn cứ để biều muội ở lại Phụng gia, tiếp tục đánh vào mặt mình? Hấn..., cứ hận như vậy?

Còn mười năm tình cảm phu thê đâu? Không thêm để ý chút nào.

“Chuyện của Tiểu Loan, ngươi mặc kệ đi.” Tiêu Đạc lập tức ra kết luận, vỗ bàn, sau đó nói: “Quan trọng nhất trước mắt là ngươi cứ lo dưỡng tốt thân thể, chiếu cố tốt nhi tử, còn chuyện khác, đừng nghĩ đến cho hao tổn tinh thần.”

Đoan Vương phi không cam lòng, lại càng thương tâm, “Vương Gia, ngay cả một chút thể diện ngươi cũng không giữ cho ta sao?”

Vốn là Tiêu Đạc đã nhịn xuống sự tức giận, bỗng chốc xông thẳng lên.

Hấn cười lạnh, “Thể diện? Tình cảm? Lúc ngươi và mẫu thân ngươi nháo ầm ĩ, có từng nghĩ tới tình cảm phu thê của chúng ta? Có từng nghĩ tới thể diện của bốn vương? Còn có lần trước Tiểu Loan vì cứu ngươi, thất lung cũng bị gãy.” Hấn chất vấn: “Ngươi không nói với mẫu thân ngươi sao? Bà ta cũng không hiểu được cái này gọi là tình cảm à?”

“Không, không phải.” Sắc mặt Đoan Vương phi vừa đỏ vừa trắng, hết trắng rồi đỏ, cảm giác khí sắp không thở kịp.

Kiên nhẫn của Tiêu Đạc đã bị nàng ta mài hết.

Vốn còn muốn cho mọi người giữ lại mặt mũi, chính thê là người gây sự, cũng lười xen vào nữa.

Hấn lạnh lùng nói: “Từ nay về sau, chỉ cần ngươi còn sống một ngày, chỉ cần ngươi không gây chuyện nữa, bốn vương sẽ bảo đảm vị trí Đoan Vương phi của ngươi một ngày, cũng bảo đảm vị trí Thê tử của nhi tử.” Lời nói xoay chuyển, “Nhưng, có một số việc không có lần sau nữa rồi.”

Ý là, sau này không cần nói đến tình cảm, chỉ nói danh phận.

“Vương Gia.” Lần này Đoan Vương phi thực sự thương tâm, khóc ròng nói: “Vương Gia, chỉ vì ta sai lầm một lần, suốt đời người cũng không chịu tha thứ cho ta sao?” Nước mắt của nàng nhỏ xuống, nước nỡ nói: “Tình cảm phu thê mười năm, người nên..., người liền không cho ta một cơ hội duy nhất để sửa đổi sao?”

Mười năm khổ tâm vun đắp tình cảm phu thê, hủy hoại chỉ trong chớp lát.

Trong lòng Tiêu Đặc phần nộ còn nhiều hơn Vương phi!

Một khi lớp kiếng đã bị vỡ, sẽ không bao giờ phục hồi như cũ.

Lúc trước hai người thành thân, cũng còn rất trẻ tuổi.

So với một tiểu thư, Đoan Vương phi càng thành thực ổn trọng, nhưng Tiêu Đặc vẫn là một tiểu tử ngây ngô, tình cảm có chút mơ hồ, đối với sự thoải mái của chính thê rất hài lòng. Đặc biệt sau khi phân phủ, nàng tự mình trông nom đầu vào đây, xử lý Vương phủ gọn gàng ngăn nắp, chỉ cảm thấy, cái gọi là hiền thê chính là như vậy.

Mặc dù Đoan Vương phi không phải tuyệt sắc, nhưng cũng thượng thừa, có một loại ý vị dịu dàng hào phóng.

Tiêu Đặc ít nhiều cũng có thích nàng.

Chỉ là cái loại thích này, rất đơn giản, cực kỳ ngây ngô, nàng rất tốt là một thê tử tốt, đáng được thích. Đoan Vương Điện hạ ngây ngô cũng từng ảo tưởng đến việc kiêm điệp* tình thâm, tuy nói ở chung cùng Vương phi, cảm tình nhân nhật giống như nước ấm, nhưng hẳn cho rằng nên là như vậy, cảm tình của mình và Vương phi thật là tốt.

* một loài chim chấp liền cánh vào với nhau mới bay được.

Rồi sau đó, từ từ lớn lên, cảm tình của Đoan Vương Điện hạ cũng từ từ không còn thuần túy.

Hắn không còn nghĩ đến kiêm điệp tình thâm, liền chỉ cần phu thê tôn trọng nhau. Mà hắn cũng cố gắng làm như vậy, vì giữ gìn tình cảm phu thê, giữ gìn thể diện của chính thê, cứ thế đề nặng cơ thiếp mười năm không cho sinh con.

Vì con nối dòng, Tường Cung Tần đã từng cho hắn không ít áp lực.

Đặc biệt là, mắt thấy các ca ca một người tiếp một người có thêm nhi tử, dưới gối hắn lại trống không, trong lòng làm sao có thể không nôn nóng chút nào chứ? Nhưng hắn cảm thấy nam nhân phải có dáng vẻ của nam nhân, chưa từng khiến chính thê thấy áp lực, ngược lại còn an ủi nàng, làm cho nàng yên tâm bớt suy nghĩ mà sinh dưỡng cho tốt.

Đề tay lên ngực tự hỏi, tự nhận mình cũng coi như là một trượng phu tốt.

Chỉ có như vậy, bản thân mình cố gắng vun đắp tình cảm phu thê mười năm, chính mình vì Vương phi thừa nhận áp lực mười năm, nàng ta yên tâm thoải mái hưởng thụ, sau đó lại hung hăng tặng mình một bạt tai!

Nói cái gì mà không biết chuyện này nọ? Nếu nàng chưa từng oán giận Tiểu Loan với mẫu thân, Mục phu nhân làm sao lại điên cuồng như vậy? Nếu nàng một lòng bảo hộ chính mình, giữ gìn phủ Đoan Vương, thì đã không khiến tình hình không xong như thế!

Ha ha, sau khi chân tâm bị giẫm đạp.

Chẳng lẽ còn chấp tay đưa lên? Cho người khác thêm một lần cơ hội để thương tổn mình? Cái gọi là cơ hội, một lần cũng đã đủ rồi, thời gian mười năm cũng quá nhiều rồi.

Tiêu Đặc lạnh lạnh nói: “Thê tử, ta đã cho người cơ hội rồi.”

---- cho người địa vị chính thê là cơ hội cuối cùng.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Hoàng Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Cung Tâm Kế

Buổi sáng ngày kế, là tháng giêng mừng một năm mới bắt đầu.

Tiêu Đặc và Đoan Vương phi dậy thật sớm sửa soạn, mặc lên triều phục lộng lẫy, ---- dù cho đêm qua phu thê nói chuyện bé tấc, rạn nứt, nhưng vẫn phải sinh hoạt qua ngày, đặc biệt hôm nay tuyệt đối không thể bỏ lỡ việc tiến cung châu mừng.

Đoan Vương phi thấy bọn nha hoàn thay đồ cho mình, nhìn người xinh đẹp rực rỡ trong gương, chỉ cảm thấy dưới sự hoa lệ rườm rà, là một loại hiu quạnh vắng vẻ, trong lòng bất lực.

Lời nói vô tình của trượng phu đêm qua, vẫn còn rõ ràng bên tai.

“Thê tử, ta đã cho người cơ hội rồi.”

Ý nói, sau này cho mình địa vị chính thê và thê diện, đó là điểm mấu chốt lớn nhất của hần. Còn muốn khôi phục cảm sát hòa mình như lúc trước, nghĩ cùng đừng nghĩ. Hần đã rét lạnh đối với mình, hần đã thu hồi tình cảm, hơn nữa về sau cũng không có ý muốn cho mình lại, như thế..., tình ý của hần là cho người nào? Biều muội sao?

Trong lòng Đoan Vương phi cảm thấy còn khổ hơn hoàng liên, khổ đến nỗi thấy buồn nôn.

Đúng, đều do bản thân mình lúc trước đã lỡ lời.

Không nên lúc mang bệnh bị mấu thân kích động, nghĩ muốn càng nhiều, biều muội chẳng làm được gì mà còn xem nàng như đại địch, nghĩ nàng muốn tới tranh đoạt địa vị Vương phi của mình. Điều này cũng thôi đi, mấu thân còn tự tiện quyết định trợ giúp, Mục ma ma chen tay vào, sự tình từ từ trở nên không cách nào khống chế, không cách nào sửa chữa.

Đây cũng không phải là ý của mình, vì sao phải tự trách mình?

Nhưng là đến lúc này cũng vẫn không hiểu, Vương Gia có tức giận, buồn bực. Vậy cũng chỉ cần đón biều muội trở về, sau đó mỗi ngày sùng ái nàng là được mà? Vì sao phải giữ nàng ta lại Phụng gia? Như thế, rõ ràng là đang đánh vào mặt mình, tỏ ra mình là một đồ phụ không biết khoan dung, đồng dạng với việc thanh danh của phủ Đoan Vương và Vương Gia không được tốt.

Rốt cuộc Vương Gia đang nghĩ gì vậy? Hần không phải là người tùy hứng, không nên làm ra quyết định như vậy mới đúng.

Cuối cùng là vì sao? Đoan Vương phi tỉ mỉ suy nghĩ khả năng bên trong.

“Chuẩn bị xong chưa?” Tiêu Đạc từ ngoài cửa tiến vào.

Triều phục của hoàng tử là trên đen dưới đỏ, nét mặt của hần lạnh lùng, ánh mắt sắc bén, tôn lên màu đen, trên đầu mang mũ ngọc cao dài sáu tấc, càng làm hần thêm phần uy nghiêm mà nhìn xuống chúng sinh. Giống như một ngọn lửa đỏ bùng cháy, trên trường bào thêu kim long đạp mây xanh, râu dài móng sắc, mắt rồng nhuộm chu sa, phảng phất như muốn từ trên áo bảo phóng ra!

Mỗi khi đến thời điểm thế này, Đoan Vương phi cũng nhịn không được mà có ba phần sợ hãi trượng phu.

Hần không chỉ là trượng phu của mình, phụ thân của hải tử, càng là long mạch hoàng tử cao quý phi phạm.

“Chuẩn bị xong rồi.” Đoan Vương phi chậm rãi đứng dậy, triều phục rộng lớn xa hoa phức tạp, có hơi công kênh, tay áo buông lỏng để giữ thăng bằng cho hai cánh tay, sau đó nói: “Vương Gia, có thể đi rồi.”

Tiêu Đạc nhìn nhìn trang phục của nàng, trăm phượng cái ngang, chín dây châu ngọc, trên thân mặc triều phục rộng rãi thêu dệt chỉ vàng, kẻ hở cánh tay buộc nhẹ rũ xuống, có tiêu chuẩn Vương phi phong thái sáng rực.

Gật gật đầu hải tử với thê tử, sau đó xuất môn, cùng nhau lên xe ngựa.

Vào cung, Tiêu Đạc đi đến tiền điện, dưới sự dẫn đầu của Hoàng đế, nhóm huynh đệ và các đại thần đi tới nơi tế bái Thiên Địa, cầu nguyện một năm mới mưa thuận gió hoà. Đoan Vương phi tới hậu cung, đi cùng nhóm người tần phi, nhóm Vương phi chị em dâu, theo sau Tần Thái hậu tiến hành nghi thức.

Một hồi lễ nghi quy củ rườm rà dài dòng, hơn nửa buổi sáng mới kết thúc.

Thời điểm bắt đầu yến hội là vào giữa trưa, dựa theo bối phận và phân vị từ từ an bài, nương nương các cung xếp ngồi ở vài bàn, mỗi nhóm người Vương phi vây quanh một bàn, đương nhiên Tần Thái hậu đơn độc ngồi một bàn trên cao.

Đây là thời điểm đặc ý nhất trong vòng một năm của Tần Thái hậu.

Nghĩ lại xem, thân phận của bà là nữ nhi của một quan lại bình thường, chịu đựng đến cuối cùng, trở thành Thái hậu, người cao nhất trong những nữ nhân ở hậu cung. Bất kể là tần phi xuất thân hào môn môn vọng tộc, hay nhóm Vương phi nữ nhi thế gia, người nào cũng phải tăng bốc bả, nịnh hót bả, chắc chắn..., mùi vị đó thật sự có bao nhiêu vui sướng thì khỏi phải nói.

Thân thể Đoan Vương phi vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, còn phiền lòng, nên chỉ ngồi im lặng không lên tiếng.

Nhưng nàng không nói chuyện, có người lại cứ muốn nàng phải lên tiếng.

“Tức phụ của lão Lục.” Tức Vương phi xoay đầu qua, nhìn nàng cười nói: “Sao hôm nay im lặng như vậy? Nghe nói sau khi người sinh con xong, hiện nay thân thể không khỏe đã được điều dưỡng không sai biệt lắm rồi hả?”

Đoan Vương phi biết miệng mồm nàng ta gian xảo không tha người, không dám khinh mạn, vội nói: “Đa tạ Nhị Hoàng tẩu quan tâm, đã tốt nhiều rồi.”

Túc Vương phi cười nói: “Nói tới thì, trong phủ của các ngươì có một Phụng Trắc phi, trong phủ của chúng ta có một Phụng Phu nhân, hai người bọn họ vốn là tỷ muội ruột cùng một phụ thân, nên chị em dâu chúng ta lại càng thân cận hơn.”

Sắc mặt Đoan Vương phi hơi đổi.

Túc Vương phi chính là tự vạch áo cho người xem lưng, khẳng định không có lời hay.

Một bàn này, giữa nhóm con dâu Hoàng thất, với thân phận của Thái tử phi tôn sùng cao quý nhất, tuổi lớn nhất. Nàng ta ý vào thân phận và thể diện của mình, không muốn tham gia vào sự tranh đấu giữa các chị em dâu, bởi vậy chỉ mỉm cười dùng trà, coi như không nghe thấy gì. Mà Thành Vương phi Tần thị nhỏ tuổi nhất, lúc này yến hội chưa bắt đầu, đang ở bên Tần Thái hậu trêu chọc.

Bởi vậy chỉ còn lại một An Vương phi.

An Vương là người nói nhiều, An Vương phi cùng trượng phu đúng là nòi nào đáp vung đó, miệng mồm nhanh nhẩu, lanh lợi, lúc này bắt lấy đề tài, hỏi: “Nghe nói Phụng Trắc phi không trở về phủ ăn tết, mà trôi qua năm mới ở Phụng gia, chuyện này có thật không?”

Trong lòng Đoan Vương phi giận dữ, thật hay không chẳng lẽ các ngươì không biết? Chẳng qua là muốn tự mình nói ra thôi, sau đó cười cợt xem như một trò vui.

Một mặt chán ghét Túc Vương phi và An Vương phi không có ý tốt, một mặt oán hận trượng phu, để mình rơi vào tình cảnh lúng túng như vậy!

Đoan Vương phi hé miệng không nói.

Không thể trêu vào, còn không tránh sao? Không nói lời gì là được.

Nhưng Túc Vương phi là ai? Chờ thấy đệ muội lúng túng, thì tỏ ra nàng đối với cơ thiếp trong phủ Túc Vương đại lượng khoan dung cỡ nào, quản lý tốt hậu viện bao nhiêu. Cho nên thấy Đoan Vương phi trầm mặc, quay đầu đáp lời với An Vương phi, cười nói: “Phải nói Phụng Trắc phi là người có phúc khí. Ngươi suy nghĩ một chút xem, sau khi chúng ta xuất giá, người nào có cơ hội về nhà mẹ đẻ ăn tết chứ? Ôi, ta thật đúng là vô cùng hâm mộ.”

An Vương phi cười nói tiếp: “Nhị Hoàng tẩu đừng nóng vội, sáng mai mừng hai không phải ngươì về nhà mẹ đẻ sao?”

Túc Vương phi đáp: “Đúng a.” Nàng ung dung nhìn lướt qua Đoan Vương phi, “Đúng rồi, khi nào thì Phụng Trắc phi về lại phủ? Mừng hai về nhà mẹ đẻ vừa vặn không cần về nữa, có lần đầu rồi sau này thì sao? Sớm trở về Vương phủ, đến lúc đó mọi người cùng nhau đón tết Nguyên Tiêu, vừa lúc họ hàng chào đón nào nhiệt nha.”

Đoan Vương phi vẫn chỉ cười, không đáp lời.

“Ôi.” Túc Vương phi không hài lòng, “Tức phụ của lão Lục, sao miệng mồm hôm nay im thin thít vậy hả? Tẩu tẩu nói chuyện với ngươì cả nửa buổi, mà ngươì cũng không lên tiếng là sao.”

Thái tử phi nhú nhú mày, “Được rồi, ngươì nói ít lại đi.”

Đoan Vương phi cho Thái tử phi một cái nhìn cảm kích, mỉm cười gật đầu.

Túc Vương phi không tình nguyện ngậm miệng.

Thái tử và Túc Vương là huynh đệ ruột, Thái tử phi và Túc Vương phi là đường tỷ muội, đều xuất thân từ Phạm gia. Sau khi đại lão gia Phạm gia chết đi, tước vị đã rơi vào tay nhị phòng. Cho nên trong lòng Túc vương phi luôn có chút bất bình, tương lai tổ phụ vừa chết, cha của mình mới đứng là Phụ Quốc Công, thái tử phi còn kém hơn mình đây.

Bởi vậy rất hận bản thân mình tuổi nhỏ hơn đường tỷ, không thể gả cho Thái tử sớm hơn!

Trước mắt nhìn thấy đường tỷ lại ra tay “giữ gìn lễ phãi”, bày ra dáng vẻ Thái tử phi, trong lòng rất không vừa ý. Tuy nhiên không dám ngang nhiên đối nghịch, tiếp tục truy vấn Đoan Vương phi, nhưng vẫn xoay đầu, cùng An Vương phi nói đến việc nhà này nọ, bộ dáng chẳng hề để ý.

Không ai nhận ra Thái tử phi nhần mày.

Không có quy củ! Gần đây đường muội ngày càng kiêu ngạo.

Nàng ngược mắt nhìn Đoan Vương phi, cười nhạt nói: “Dòng chính là dòng chính, thứ là thứ, đó gọi là dòng chính và thứ khác nhau, thứ tự trường ầu, ngươì là chính thê, con của ngươì là trưởng tử, vậy mới là tốt nhất.” Chậm chậm nói: “Có ít người, có một số việc, mở một con mắt nhắm một con mắt, không để ý tới là được. “

Đoan Vương phi không tiện trả lời, chỉ mỉm cười.

Túc Vương phi bên cạnh tức giận đến thiếu chút nữa phun ra máu, đường tử có phải đang khuyên Đoan Vương phi đâu? Rõ ràng đang nói bản thân mình! Nói trượng phu của mình không phải trường tử, cả đời đều là đệ đệ, cả đời đều phải ở dưới Thái tử! Mình là muội muội, lại là em dâu, đương nhiên cũng phải cúi đầu dưới tay nàng ta!

---- thật sự là, thật sự là, thật sự là tức chết người mà.

Thân thể Túc Vương phi không tốt lắm, đã nhiều năm, hơi chút tức giận, con tức liền dễ khiến cho có chút thờ ơ.

An Vương phi nhìn thấy sắc mặt của nàng ta là lạ, gọi hai tiếng, “Nhị tẩu, Nhị tẩu...” Trong lòng cười thầm, từ khi tước vị ở Phạm gia phát sinh biến hóa, Thái tử phi và Túc Vương phi đã mất đi hạn chế cân bằng, dần dần bắt đầu bất hòa rồi.

Trượng phu nói, nhóm chị em dâu huynh đệ càng loạn, càng đấu càng nguoi chết ta sống, mới có thể tỏ ra chỗ tốt của phủ An Vương.

Rất nhanh, hiện trường như nàng ta mong muốn liền rối loạn.

---- Túc Vương phi té xỉu.

Tuy nói là điếm xấu, nhưng cũng phải khăn trương truyền thái y!

Nếu không đầu năm mừng một, một Vương phi chết đi, đó mới là cực kỳ xui xẻo.

Hiện tại rối loạn, Tần Thái hậu phái người qua tra hỏi, Thái tử phi trả lời: “Tức phụ của lão Nhị không biết tại sao luôn luôn không khỏe, mới vừa rồi còn nói chuyện tốt lành, bỗng nhiên hôn mê bất tỉnh.”

Đoan Vương phi cũng nói: “Đúng vậy, không biết là chuyện gì.”

Tần Thái hậu nhìn về phía An Vương phi, hỏi: “Nguoi biết không?”

“Dạ không biết.” An Vương phi sẽ không ở ngoài sáng gây khó dễ cùng nhóm người chị em dâu, chỉ làm ra vẻ mặt kinh ngạc, “Thần thiếp đang cùng Nhị tẩu nói ít việc nhà, không biết vì sao, nàng đột nhiên thờ ơ gấp đến không ổn.”

Tần Thái hậu không hỏi ra được gì, rất nhanh, thái y đã đuổi tới.

Mọi người ba chân bốn cẳng đưa Túc Vương phi đến Thiên Điện, vừa bắt mạch, vừa thi châm, tuy nói ép buộc người ngã ngựa đổ, gánh trách nhiệm nguy hiểm không để cho Túc Vương phi mất hơi thở trong hoàng cung. Bất quá bị quấy rầy như vậy, không khí vui mừng khó tránh được giảm đi, tất cả mọi người là vẫn cố duy trì tươi cười trên mặt, miễn cưỡng tiến hành cho xong yến hội.

Trở về phủ, Đoan Vương phi chỉ cảm thấy toàn thân tan rã.

Ở trong vương phủ phải đối mặt với oán khí và sự lạnh lùng của trượng phu, còn có cơ thiếp tranh giành, ở bên ngoài, nhóm chị em dâu không có ai chung đụng tốt, mà bên nhà mẹ đẻ vẫn còn chưa hòa hợp với mẫu thân, ---- nghĩ tới nghĩ lui, cũng không có một chỗ có thể dựa vào.

Nàng đi qua cách vách, thấy Quận Vương nằm ngủ say trong nôi, đặt tay ở trên tã lót, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn đẹp ngọt ngào, nói nhỏ: “Con của ta, sau này mẫu thân chỉ có thể dựa vào ngươi rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Hoàng Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Nhân tâm kế

Hôm nay là mừng hai, theo lệ cũ nữ nhi đều phải về thăm nhà.

Mục phu nhân vì có nữ nhi đã xuất giá, cho nên không cản trở lại Phượng gia, mà đang ở Mục gia, chờ ba nữ nhi cùng trở về. Đáng tiếc nhị nữ nhi và tiểu nữ nhi đều đến rồi, đại nữ nhi lại không tới. Người của phủ Đoan Vương đưa tới hạ lễ, sau đó thay chủ mẫu tạ lỗi, “Hôm qua Túc Vương phi té xỉu trong cung, Vương phi giúp đỡ chiếu cố bận rộn, nên có hơi mệt, không được nghỉ ngơi tốt cả đêm, sáng sớm còn đau đầu, cho nên hôm nay không tới được.”

Trong lòng Mục phu nhân rất thất vọng.

Bà biết rõ, nữ nhi là đang giận mình.

Kỳ thật Đoan Vương phi không giận nhiều như vậy, lại càng không thích giận dỗi. Đầu năm nay nàng không trở về nhà mẹ đẻ, chẳng qua là tỏ thái độ với

Tiêu Đạc, cho thấy bản thân mình nghe lời hấn, ý rằng sau này sẽ phân rõ ranh giới với mẫu thân.

Mục Nhu Gia thấy mẫu thân thất vọng, vội vàng an ủi: “Mẫu thân, nếu thân thể đại tỷ không khoẻ, qua hôm nay, chúng ta đến Vương phủ thăm đại tỷ là được rồi.”

Nàng ta nghĩ quá ngây thơ, Mục phu nhân lại cao hứng không nổi.

Trượng phu nói, “Trừ bỏ ngày lễ ngày tết, trừ bỏ sinh thần chúc thọ, không có chuyện gì không cho phép đi đến phủ Đoan Vương quấy rối!” Còn nhắc lại lời của cha chồng, “Không nói cái khác, chẳng lẽ bà muốn ta bỏ đi tước vị Phụ Quốc Công? Bà có còn muốn làm Phụ Quốc phu nhân hay không? Nếu không muốn làm, bà liền có thể thoái mái đi mà âm ỉ!”

Mục phu nhân bây giờ là trái cà héo, cây đậu đũa bị phơi nắng ỉu xiu.

Ca ca ở Phụng gia không hướng về mình, Nghi Tàn nương nương trong cung không ủng hộ mình, cha chồng tạo áp lực, trượng phu đe dọa, nhóm người chị em dâu và mẹ chồng lại càng vui vẻ chế giễu, chỉ mong sao mình bị té ngã!

Thậm chí..., ngay cả đại nữ nhi cũng ghét bỏ mình rồi.

Mục phu nhân càng nghĩ càng bức tức, càng nghĩ càng khó chịu, không nhịn được đỏ mặt lên, oán giận nói: “Ta đây đã tạo ra nghiệt gì? Đau khổ cay đắng vì các người, ra tiền ra sức, đến cuối cùng trong ngoài đều không phải người!”

Mục Nhu Gia nghe ra khác thường, nghi ngờ hỏi: “Mẫu thân, người nói..., chuyện xảy ra gần đây ở phủ Đoan Vương là người...” Nhớ tới lời nói của Phụng Thế Đạt, rất muốn không tin, lại không thể không tin, “Mẫu thân!” Nàng nóng nảy, “Sao người có thể tạo thêm phiền phức cho đại tỷ như vậy chứ?”

“Ta tạo thêm phiền phức?” Mục phu nhân cất cao giọng.

Tâm tình Mục Nhu Gia phức tạp, oán giận nói: “Vốn con còn nghĩ, bệnh của đại tỷ không tốt, cho nên mới bị Mục ma ma che mắt. Con thật không nghĩ tới, mẫu thân...” Không nhịn được dậm chân, “Mục ma ma là nô tài thì cũng thôi đi, mẫu thân còn nhúng tay vào trong đó, không phải gây khó khăn cho Mục gia và phủ Đoan Vương sao? Khó trách Đoan Vương tức giận như vậy.”

Tiêu Đạc là vì tỷ tỷ cùng Mục gia mới tức giận, cho nên mới cố ý đối tốt với Tiểu Loan để tỷ tỷ khó chịu? Tiểu Loan mới vào phủ không bao lâu, sao so được với tình cảm phu thê mười năm giữa tỷ tỷ và Đoan Vương?

Nghĩ như thế, con giận trong lòng an định không ít.

Người nha, đều mong muốn suy nghĩ đến phương diện tốt, ngắm trông mọi thứ theo phương hướng có lợi của mình mà phát triển.

“Đại tỷ của con bị bệnh, ta sao có thể mặc kệ nó chứ?” Trong lòng Mục phu nhân căm giận bất bình, lại nói: “Đoan Vương tức giận? Lòng của Đoan Vương đã sớm bị hồ ly tinh câu mất rồi, có thêm quân chết sống của thê tử? Nói tới thì, còn không phải đều do Đoan Vương bất công, nếu hấn thật suy nghĩ vì thê tử và tiểu Quận Vương, vì sao không thể để cho thiếp thất ở bên ngoài gốc vài năm? Đến khi tiểu Quận Vương trưởng thành, đón hồ ly tinh kia của Phụng gia trở về, cũng không làm chậm trễ hấn.”

“Xỉ”, Quảng Xương Hầu phu nhân bên cạnh cười ra tiếng.

Mục phu nhân quay đầu nhìn về phía nhị nữ nhi, “Người cười cái gì?”

“Con cười mẫu thân đang nói chuyện tức cười.” Trong số ba tỷ muội, Quảng Xương Hầu phu nhân là mờ nhạt nhất, không đoan trang đại khí bằng tỷ tỷ, không xinh đẹp đáng yêu bằng muội muội, gả đi cũng thường thường. Hầu phu nhân nghe rất có dáng vẻ, nhưng Quảng Xương Hầu là con cháu huynh đệ khai quốc, huyết thống xa, hơn nữa không có bản lĩnh cả văn lẫn võ, chẳng qua chỉ là một hư danh thôi.

Trên thực tế, còn không vênh vang bằng Mục Nhu Gia Nhị nữ nhi phủ Phụng Quốc Công.

Từ nhỏ nàng ta không có sự sủng ái của cha mẹ, mẫu thân cũng bình thường, cho nên tuy cùng tỷ tỷ muội muội là chung một mẹ, nhưng không thân thiết, quan hệ với mẫu thân cũng xa cách.

Lúc này cười đến xinh đẹp long lanh, hớn hớn nói: “Mẫu thân thật đúng là nghĩ việc quá sức tốt đẹp.”

Mục phu nhân buồn bức hỏi: “Ta làm sao lại nghĩ việc quá sức tốt đẹp?”

Quảng Xương Hầu phu nhân cười nói: “Mẫu thân nghĩ xem, gả sử Nhu Gia đi làm Trắc phi cho Túc Vương Điện hạ, người có thể bởi vì Túc Vương phi sinh ra con trai trưởng, khiến Nhu Gia ở bên ngoài khó chịu vài năm không hồi phủ? Tiểu Loan biểu muội cũng không phải choáng đầu, làm sao có thể cam tâm tình nguyện ở bên ngoài? Đoan Vương cũng không phải hòa thượng, làm sao có thể bỏ giai nhân tuyệt sắc để đó không dùng?” Cảm khái, ti mi lau khóe miệng một chút, “Mẫu thân nói đi, đây không phải là chuyện rất tức cười sao?”

“Người, người người...” Mục phu nhân bị nhị nữ nhi hỏi đến không nói được, lại tức giận, đập tay lên bàn khiến ly trà bật lên lách cách, “Rốt cuộc người là họ Mục, hay họ Phụng? Tóm lại người muốn hướng về người nào?”

“Thật sao?” Quảng Xương Hầu phu nhân cười lạnh, “Ba năm đầu lúc ta không có con nối dòng, chẳng qua mẫu thân chỉ đưa qua ít chút thuốc, sao không thấy suy nghĩ cho ta?” Nàng giống như chất vấn: “Đến cùng thì ta có phải nữ nhi của mẫu thân hay không?”

“Người đúng là bị mờ heo làm tâm trí mê muội!” Mộc phu nhân giờ tay cho một cái tát, đánh vào trên cánh tay của nữ nhi, “Ba năm người không con nối dòng, tỷ tỷ người mười năm không có sinh con, có thể giống nhau sao? Hơn nữa, nàng là Đoan Vương phi...”

“Đúng nha.” Quảng Xương Hầu phu nhân châm biếm ngắt lời, “Nàng là Đoan Vương phi, là Vương phi nương nương được thụ nhận trên hương án, ta tính là gì? Một Hầu phu nhân không có địa vị, còn là người sa cơ thất thế! Chỉ tiếc, ta không có một mẫu thân tốt, năm đó không tìm cho một mối hôn sự tốt!” Phẩy tay áo một cái, cứ như vậy đi ra ngoài.

“Nghiệp chướng! Nghiệp chướng!” Mộc phu nhân chỉ ra ngoài cửa, tức giận nói: “Làm sao ta lại sinh ra người một tên nghiệp chướng như vậy?!”

Quảng Xương Hầu ở ngoài cửa cười lạnh, ném lại một câu, “Vậy lúc trước người nên bóp chết ta đi!”

Mộc phu nhân bị nữ nhi làm tức giận đến toàn thân phát run, thiếu chút nữa bị tức chết rồi.

“Mẫu thân, người bớt giận.” Mộc Nhu Gia bung nước trà qua, khuyên nhủ: “Tính tình của Nhị tỷ luôn quái gở, thích tranh cãi với người, thích châm chọc, người đừng vì tỷ ấy mà tức giận.”

“Loảng xoảng!” Mộc phu nhân giờ tay ném ly trà bể nát, nước trà bắn tung tóe lên y phục.

Tiêu Đạc vội vàng bận rộn, việc trên triều đình, công khanh Hào Môn, quan viên cấp dưới, bận đến mừng sáu mới xong, nhưng cũng không phải thật sự xong, chỉ là có chút thời gian thờ dốt mà thôi.

Chẳng qua dù sao cũng có thời gian thờ dốt, lúc này, đương nhiên muốn đi Vọng Tinh Bảo Nguyệt Các rồi.

“Mấy ngày nay nàng cảm thấy thế nào?” Tiêu Đạc quan tâm hỏi.

“Rất tốt.” Phụng Loan là nói thật, không biết tại làm sao, kiếp trước lúc mang thai đứa bé vẫn luôn không khỏe, cũng không muốn ăn, mà có ăn cũng ăn không vô, kiếp này trái lại không có cảm giác gì. Trừ miệng thèm ăn, còn thích ăn chua, buổi sáng có hơi nóng ruột, cái khác cơ bản đều bình thường không có gì khác biệt.

Trong lòng nàng khẽ động, chẳng lẽ lúc trước bên người có thứ không sạch sẽ?

“Không phải nói rất tốt sao còn thất thần?” Tiêu Đạc cười cười, trêu ghẹo nàng, “Người ta nói sinh con sẽ ngốc ba năm, nàng còn chưa sinh, lại trở nên ngốc rồi.”

“Chàng mới ngốc đó.” Phụng Loan đám hấn, sau đó nhớ tới việc đứng đắn, “Đúng rồi, ta muốn xin Vương Gia giúp một chuyện.”

“Giúp?” Tiêu Đạc nhú mày, “Nàng cứ nói, chứ có cái gì giúp hay không chứ.” Nữ nhân của mình có việc, bản thân mình ra mặt đó là nghĩa vụ, không cần phải nói giúp đỡ như vậy.

Phụng Loan vắn vế khăn đầu, nũng nịu nhát gan nói, “Vậy chàng đáp ứng trước với ta, không được tức giận.”

Tiêu Đạc kinh ngạc nói: “Ta vì sao phải tức giận? Nói đi.”

“Ta muốn chàng giúp ta chăm sóc Đa Đa.”

Tiêu Đạc lập tức “tức giận”.

“Chàng xem chàng, đã đáp ứng còn tức giận.” Phụng Loan kéo tay áo của hấn làm nũng, “Mẫu thân nói, ta đây là lần đầu hoài thai, thân thể yếu ớt, sợ bị mèo con chó con cào trúng. Thật ra ném Đa Đa cho đám nha hoàn, ta lại lo lắng, tốt xấu gì cũng là lễ vật chàng tặng cho ta, kêu người chăm sóc cho tốt là được rồi.”

Tiêu Đạc rõ ràng không thích bản thân mình tranh thủ tình cảm cùng Đa Đa, nhú nhú mày, “Bổn vương cũng không rảnh, giao cho ta, còn không phải cũng để bọn nha hoàn chăm sóc, có gì khác biệt?”

“Không giống nhau.” Phụng Loan rúc vào trong lòng hấn, nho nhỏ nói thầm, “Kỳ thật, kỳ thật..., ta sợ mình trong thời gian dài không ở Vương phủ, chàng sẽ quên ta. Cho nên, muốn để chàng ôm Đa Đa đến thư phòng nuôi, nếu như vậy, mỗi ngày chàng nhìn thấy Đa Đa, sau đó mỗi ngày đều nhớ tới ta.”

Tiêu Đạc “xuy” cười, “Hóa ra là một cái mưu ma chước quỷ như vậy.” Ngắc đầu, nhẹ nhàng đóng cửa, “Nàng không lo Đa Đa chọc ta tức giận, ta buồn bực, bắt nó làm lẩu thịt cây?”

Phụng Loan cười nói: “Sẽ không đâu, chàng đại nhân đại lượng, sao có thể so đo cùng một con chó chứ? Hơn nữa, Đa Đa rất biết điều, lại không gây chuyện, chàng chỉ cần xem nó là một vật biết đi đường thôi.” Càng lúc càng dính sát, ôm cổ của hấn, hôn loạn khắp nơi trên mặt hấn, “Thấy Đa Đa, tốt

xấu gì chàng cũng sẽ không quên ta.”

---- đây chính là lời thật lòng.

Bởi vì kiếp trước mình oán hận hắn là không giả, nhưng kiếp này làm Trắc phi của hắn, mang thai con của hắn, đương nhiên muốn cố gắng dành một phần sủng ái. Nếu bị vắng vẻ hoặc bị quên đi, đến khi mình trở về phủ Đoan Vương sẽ gặp khó khăn, càng không cần phải nói điều tra chân tướng việc ở kiếp trước.

Tiêu Đặc hơi do dự, muốn vì mặt mũi của đứa bé mà đáp ứng, lại bị nàng hôn đến thoải mái, cho nên chỉ ra vẻ nghiêm mặt bộ dáng không tình nguyện. Trong lòng hắn âm thầm vui vẻ hưởng thụ, dễ chịu, dễ chịu, cũng không thể quá sáng khoái.

Cúi đầu xuống, phía dưới đã sắp dựng lên lều trại.

Hắn oán hận nói: “Được rồi, đừng chọc ta đến phát hỏa.” Cách xa nàng một chút, cảm ly trà lên mạnh mẽ uống vài ngụm, vừa bực mình vừa buồn cười, “Được được được, ta cho người ôm Đa Đa qua.”

Không thích là không thích, nhưng còn không đến mức nhàm chán đến thật sự gây khó dễ cho một con chó.

Dù sao có bọn nha hoàn trông nom, mình cứ mặc kệ, để Kiều Kiều an tâm dưỡng thai là tốt rồi, miễn cho cả ngày nàng cứ nghĩ ngợi lung tung, cho là mình sẽ quên nàng. Nghĩ đến đây, buồn cười nhìn nàng, “Bé ngốc, cứ thích suy nghĩ vớ vẩn, bốn vương làm sao có thể quên nàng?”

Phượng Loan vui tươi hơn hờ nói: “Không phải là ta lo lắng sao.”

Đương nhiên biết rõ, lúc này hắn không thể quên được mình. Dù sao trong bụng mình còn có mầm móng của hắn, cốt nhục của hắn, nhưng cái gọi là người đi trà lạnh, đương nhiên vẫn có, mỗi ngày nhắc nhở hắn nhớ tới mình thì càng tốt.

Tính toán càng sâu, tâm huyết và tinh lực bỏ ra càng nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Hoàng Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Mỹ nhân kế

Tiêu Đặc ở bên cạnh một lát để tiêu tan lửa nóng, mới ngồi trở lại, nói: “Buổi trưa vẫn có rất nhiều việc, không thể cùng nàng dùng cơm nên tự mình ăn thật ngon nha.” Muốn sờ mặt nàng, lại nhìn xuống, “Sau này không thể trêu ghẹo người.”

Phượng Loan cười ha ha nói: “Còn có Tường gia biểu muội, Miêu phu nhân và Ngụy thị, có thể tùy tiện trêu ghẹo a.”

Tiêu Đặc nghe liền buồn cười, “Bình dấm chua nhỏ.”

Phượng Loan hừ hừ nói: “Trong lòng có chàng, mới dấm chua đấy.” Sau đó lại nói: “Các nàng cũng được, từ đầu vốn là cơ thiếp bên cạnh Vương Gia, ta cùng biểu tỷ đều không thể hầu hạ chàng, tự nhiên nên để các nàng mưa móc cùng hưởng.” Đưa tay ôm lấy thắt lưng của hắn, “Chỉ có một điều, đừng để đến khi ta trở về, lại có thêm tỷ tỷ muội muội mới là được rồi.”

Trong lòng hiểu rất rõ, Tiêu Đặc đối với mình chỉ là sủng ái mà thôi. Với lại phần sủng ái này, còn là xem ở phủ Phụng Quốc Công, xem ở phần dung mạo tuổi trẻ xinh đẹp, ---- muốn hắn vì mình, sau này cũng không gần gũi những nữ nhân khác, căn bản là không có khả năng đó! Đối với nam nhân mà nói, cũng không có đạo lý như vậy.

Cho nên, bản thân mình không ngăn được hắn đi sủng hạnh những cơ thiếp khác.

Muốn ngăn cản, là người mới tiến vào Vương phủ, đặc biệt người do Đoan Vương phi đề cử!

Hiện nay biểu tỷ không thể thị tẩm, lại xa cách với Tiêu Đặc, suy nghĩ vì địa vị của nàng ta và hài tử, không dám đảm bảo sẽ không tiến cử vài nha hoàn thông phòng xinh đẹp. Dù sao nha hoàn không thoát khỏi lòng bàn tay của nàng ta, dù sinh ra đứa bé, cũng để cho nàng ta nuôi, xem tình trạng của biểu tỷ bây giờ, thật có khả năng sẽ làm như vậy.

Thử xem đi, có thể bớt đi một phiền phức cũng tốt.

Trong lòng suy nghĩ xoay chuyển rất nhanh, nhìn hắn, ôn nhu hỏi: “Thế nào? Vương Gia có thể đồng ý với ta hay không?”

Tiêu Đặc mỉm cười nhìn nàng, hỏi lại: “Đồng ý thì thế nào? Không đồng ý thì nàng lại làm gì?” Hắn giống như một ác bá đùa giỡn con gái nhà lành, đứng trước mặt cúi người, nhắc nhở của nàng, “Chuyện không có lợi, bốn vương sẽ không đồng ý.”

Đến buổi tối, Tiêu Đạc mới mang theo mùi rượu trở về Vương phủ.

Trong khoảng thời gian này có nhiều xã giao ở bên ngoài, tiệc tùng, xã giao, tự nhiên không thể thiếu người uống rượu giúp vui, trên cơ bản mỗi ngày đều say khướt trở về. Bất quá đầu óc vẫn rất thanh tỉnh, không quên chuyện này, sai người đi Noãn Hương Ô ôm Đa Đa đi, “Ôm con chó này đến Ngô Trúc U Cư.”

Bọn nha hoàn giật mình, nhưng không dám hỏi nhiều liền ôm Đa Đa đi.

Đa Đa sủa “gâu gâu”, nhìn chằm chằm cảnh giác tên nam nhân cao lớn, chán ghét kia, thấy nha hoàn muốn ôm mình, ở trong phòng chạy nhanh lượn vòng, ý là không muốn đi.

Làm hại nha hoàn đuổi đến thờ hồng học, hai người bao vây chặn lại cả nửa ngày mới bắt được nó lại.

Đa Đa kêu “ngao...oooo”, nóng nảy từng mắt.

Tiêu Đạc có men rượu, cũng trừng nó, “Đêm nay chưa ăn no, vừa lúc đem bữa người làm thức ăn nhắm rượu.” Sau đó chỉ nha hoàn lúc trước cho chó ăn, “Người cũng đi theo, sau này ở lại Ngô Trúc U Cư, trông con chó ngu xuẩn này cho kỹ!”

Ngu xuẩn? Đa Đa thông minh bị nói xấu, tức giận sủa bậy, “Gâu gâu, gâu gâu gâu...”

Tiêu Đạc đánh một phát lên đầu nó.

Bị vũ lực kinh sợ Đa Đa lại la một tiếng “ngao...ooo”, sau đó oan ức tủi thân, liền thành thật.

“Vương Gia tới rồi.” Kiêm Gia ngêng đón, nhìn thấy Đa Đa, ánh mắt lóe lên một tia kinh ngạc. Bản thân theo Vương Gia mười mấy năm, biết rõ hần không thích chó con mèo con, chê rụng lông, chê quấy rối, sao lại mang một con qua đây? Nhìn kỹ, nhận ra hoàn đang ôm con chó, “Ngô Đồng?”

Trong lòng lập tức sáng tỏ, thì ra đây là con chó của Phượng Trắc phi.

Ngô Đồng, Thu Vũ và mấy tiểu nha hoàn, vốn là người ở Uy Nhụy Đường. Khi Phượng Trắc phi vào phủ, Ngô Đồng liền bị Vương phi phân tới Noãn Hương Ô, nói là cho Trắc phi dùng để quen thuộc với Vương phủ. Đương nhiên, thâm ý bên trong tất cả mọi người đều hiểu. Đáng tiếc Ngô Đồng ở Noãn Hương Ô vẫn không được trọng dụng, không nghĩ tới, cuối cùng rơi xuống làm nha hoàn ôm chó.

Trong lòng Kiêm Gia buồn cười.

Phượng Trắc phi thật đúng là một người kì diệu.

Vương phi biểu tỳ ban cho nha hoàn, nóng lạnh gì cũng không tốt, nhưng dù sao cũng phải an trí sai sự thỏa đáng, vì thế mới cho Ngô Đồng một việc tốt như vậy. Ngẫm lại xem, cả ngày Ngô Đồng chỉ xoay quanh vây bắt một con chó, nửa bước cũng không thể tách rời, làm gì còn có tâm tư hỏi thăm cái khác? Mà nếu con chó xảy ra chuyện gì, Ngô Đồng sẽ có thể hoàn toàn dứt đi.

Nói tới hiện nay, Phượng Trắc phi lại có thể làm Vương Gia đem con chó ở lại thư phòng, cái này càng thần kì.

Mỗi ngày Vương Gia nhìn con chó, không phải mỗi ngày đều sẽ nhớ tới nàng ta sao?

Một mặt Kiêm Gia hầu hạ Tiêu Đạc rửa mặt thay quần áo gọn gàng ngăn nắp, một mặt trong lòng khê cười. Đáng tiếc cho Ngô Đồng, sợ là cả đời cũng không thăm dò được Vương phi có hứng thú gì, lại bị Phượng Trắc phi kiêng kị, như vậy đời này chỉ có thể làm nha hoàn ôm chó rồi.

Hôm nay Tiêu Đạc uống đến đầu óc không tỉnh táo, không có hứng thú đi tìm cơ thiếp, mà an trí ngay tại thư phòng.

Ở trong mộng, Kiều Kiều không chỉ sinh ra nhi tử mập mạp trắng trẻo cho hắn, dáng người càng thêm yếu điệu sung mãn, sờ chỗ nào cũng mềm mại, hôn chỗ nào cũng thơm ngào ngạt, sau đó kim lòng không đậu thì triều miên một hồi.

Kết quả trong mộng triều miên, ngày kế rồi giường chuyện thứ nhất là muốn đổi quần, và chần nệm trải giường.

Kiêm Gia mặt không đổi sắc đi tới dọn dẹp.

Ờ? Tiêu Đạc nghĩ nghĩ, gần đây mình luôn bận rộn, đơn thuần, vài ngày chưa có phóng ra hàng tích trữ, khó trách sáng nay làm ra một vùng lớn. Vậy không bằng tối nay tìm người đập ít lửa? Tìm ai đây? Tường Trắc phi, Miêu phu nhân, Ngụy thị? Suy nghĩ một vòng, không phải không được, chỉ là không bằng Kiều Kiều xinh đẹp động lòng người, quyến rũ như nước.

Thôi, tối nay đi nhìn xem Vương phi trước, đến lúc đó có hứng thú thì tính tiếp.

Cho nên ban ngày Tiêu Đạc vẫn ra ngoài bận rộn, tiếp tục các loại tiệc tùng, các loại đút lót, đến buổi chiều trở về, đi tới Uy Nhụy Đường gặp Đoàn Vương phi, sau đó xem nhi tử một lúc. Tiểu Quận Vương sắp ba tháng, đã biết ngẩng đầu lên, bởi vì mùa đông mặc đồ dày, tạm thời còn chưa học xoay người.

Bởi vì người đời đều xem trọng ôm cháu không ôm con.

Tiêu Đạc chỉ đứng bên cạnh nhìn, bà vú không ngừng trêu tiểu Quận Vương bật cười, “Tiểu Quận Vương, tiểu Quận Vương, nhanh cười với phụ vương một cái nào?” Nhiều lần dụ dỗ, tiểu Quận Vương mới miễn cưỡng cho phụ thân mặt mũi, nở nụ cười “Khách khách”.

“Được rồi.” Tiêu Đạc chỉ cần nhí tử lớn lên khỏe mạnh là được, khoát tay, “Đề cho hần nghỉ ngơi đi.”

Đoan Vương phi thấy hần giống như muốn đi, hô một tiếng, “Vương Gia, hôm nay ta cho người nấu canh tuyết ti cá bạc, trời lạnh, Vương Gia uống một chút canh nóng cho người ấm áp, đề ra ngoài không bị đông lạnh.”

Chút mặt mũi ấy Tiêu Đạc vẫn có thể cho, đi theo ra, “Được, mang một chén tới.”

Nha hoàn bưng canh lên tên Quế Nhụy, là đại nha hoàn trong Uy Nhụy Đường, có bộ dáng xuất sắc nhất trong số mấy nha hoàn, hôm nay mặc áo màu hồng đào, váy dài gấp nếp thêu chỉ vàng. Dung mạo của nàng mắt hạnh má đào, lỗ lút động lòng người, lúc này mặt hơi hơi đỏ, giống như hoa đào hồng nhạt nở rộ trong thánh ba.

“Vương Gia, thỉnh dùng canh.” Mười ngón tay thon dài, móng tay cố ý nhuộm màu đỏ tươi.

So với cảnh bài trí thường ngày thì nha hoàn nàng càng nổi bật hơn, Tiêu Đạc không khỏi ngẩng đầu nhìn, nháy mắt tiếp theo, liền biết rõ tình cảnh trước mắt là chuyện gì xảy ra. Hần quay đầu, bất động thanh sắc nhìn về phía thê tử.

Đoan Vương phi không có nói nhiều, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: “Thân thể của thiếp vẫn chưa khỏe, tinh thần cũng không tốt, không chừng phải điều dưỡng nữ năm tới một năm. Cho nên thiếp nghĩ, không thể lần nào Vương Gia qua đây cũng phải an trí một mình, không bằng cho Quế Nhụy đi ra, đề nàng ta thay thiếp hầu hạ Vương Gia một khoảng thời gian.”

Mặt của Quế Nhụy càng đỏ hơn, hoa đào hồng nhạt, lập tức trở nên hoa hồng đào điểm lệ.

Tiêu Đạc “xi” cười.

Đoan Vương phi không hiểu hần cười cái gì, u mê hỏi: “Vương Gia, có gì buồn cười vậy?”

“Không có việc gì.” Tiêu Đạc khoát tay, thu lại nụ cười, “Vương phi không cần an bài cái này, ta tới chỉ nhìn xem người, còn muốn thăm nhĩ tử, không cần phải có người hầu hạ mới được.” Hần nói: “Hon nữa, còn có Tường thị và mấy người các nàng.”

Trong lòng buồn cười, bên Kiều Kiều vừa mới dặn dò mình không cần nạp người mới, Vương phi liền bắt đầu nhét nha hoàn thông phòng.

Kiều Kiều a, Kiều Kiều, tiểu gia hóa cũng thật có đủ mưu trí.

Đoan Vương phi biến sắc, Vương Gia hần..., cự tuyệt mình thêm nha hoàn thông phòng.

Nếu như nói tới ý muốn lúc đầu, đương nhiên bản thân mình không thích nhiều nữ nhân tranh thủ tình cảm. Thật ra hiện nay mình không thể thị tẩm, hơn nữa còn là trong thời gian dài, cũng không mang thai, nếu không an bài một nha hoàn thông phòng thì dùng cái gì cố sủng? Chút mặt mũi ấy mà Vương Gia cũng không muốn cho mình.

Tiêu Đạc uống xong nước canh, nghỉ một lát, thì đứng dậy rời đi.

Có nha hoàn đi xem, sau đó trở về báo tin: “Vương Gia đến Âm Hương Trai.”

Lại đi tìm Ngụy thị? Trong lòng Đoan Vương phi cười trào phúng, Vương Gia nghĩ thật chu đáo, biểu muội không ở đây, hần liền tận lực sủng hạnh người phân vị thấp, cho dù mang thai, tương lai cũng không uy hiếp được biểu muội.

Mang thai? Mang...

Đoan Vương phi bỗng nhiên kinh hãi, phỏng đoán một khả năng mà bản thân mình không nguyện ý nghĩ tới nhất.

Vì sao Vương Gia thà rằng thanh danh bị hao tổn, cũng cứ để biểu muội ở lại Phượng gia? Rất có khả năng, chính là bởi vì biểu muội đã mang thai! Không sai, không sai, suy nghĩ như vậy liền giải thích được rõ ràng.

Đoan Vương phi chỉ cảm thấy trước mặt bỗng tối sầm.

Quế Nhụy ủy khuất tui thân, tiến lên đập đầu, “Vương phi, đều do nô tỳ không tốt.”

“Cút!” Đoan Vương phi dùng lực gạt mạnh, làm chén canh cá bạc trước mặt nghiêng đổ. Lần đầu tiên trong đời, khó mà tiếp tục giữ vững sự đại lượng dụ dằng, mà là lạnh lẽo đau thương quát to, “Đều cút ra ngoài cho ta!”

Ha ha, nàng hết sức tức giận, ngược lại bật cười.

Mẫu thân già vò một vòng lớn, lợi ích của mình cũng bỏ xuống, ngược lại còn đánh mất tình cảm phu thê của Vương Gia, thành toàn cho việc biểu muội mang thai! Vương Gia để nàng ta an tâm yên lòng ở Phụng gia dưỡng thai, tương lai sinh ra đứa nhỏ, khi trở về mang theo đứa nhỏ, hung hăng đánh vào mặt mình!

Người khắp Kinh Thành đều đang nhìn xem chuyện cười của Đoàn Vương phi, không biết dung người, khiến Trắc phi về nhà mẹ đẻ sanh con.

Nếu tương lai biểu muội sinh ra con trai, vậy thì càng khiến người ta vui vẻ rồi.

Không không không! Đây hết thấy chỉ mới là giả thiết, có lẽ mình cả nghĩ quá rồi? Làm sao biểu muội có thể vừa lúc như vậy, vừa lúc có việc rời khỏi Vương phủ, vừa lúc đã mang thai? Tháng trước, nha hoàn của nàng vẫn giặt đai đỏ, phòng bếp nhỏ còn chuẩn bị nước đường đỏ cho nàng mà.

Một mặt Đoàn Vương phi tự an ủi, một mặt cân nhắc.

Không được, chuyện này cần phải xác định! Xác định rồi, mình mới có thể tiếp chuyện tình về sau.

Tìm ai đi hỏi thăm đây? Đoàn Vương phi suy nghĩ, trong lòng xem xét, Phụng gia..., nàng nghĩ tới rồi tiểu muội thuờ nhỏ rất thích kẻ cận mình. Hiện nay biểu muội ở tại Phụng gia, thuờ nhỏ quan hệ giữa Nhu Gia và nàng vô cùng thân thiết, ít nhất vẫn chưa trở mặt, chỉ cần thăm dò sơ sơ là có thể xác định kết quả!

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Hoàng Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Hết tình bằng hữu

Qua ngày mười lăm tháng giêng, qua tết Nguyên Tiêu, một năm mới chính thức bắt đầu.

Phụng Loan ở Vọng Tinh Bảo Nguyệt Các cực kỳ vừa lòng, trừ bỏ bởi vì mang thai có hơi nóng ruột, cái khác đều đắc ý, hiện nay chính là một lần nữa trở lại thời gian tốt đẹp nhất của một cô nương.

Chân thị mỗi ngày đều qua đây, chăm sóc cho thai phụ, làm các loại điều dưỡng cho nữ nhi. Bởi vì mang thai có rất nhiều thứ này đó cần phải kiêng kị, cho nên càng thêm tận tâm, giao cho nha hoàn bên người thì lo lắng, nên cần phải tự thân tự lực làm mọi chuyện.

Phụng Loan sống lại một đời, thu hoạch lớn nhất đó là cải thiện quan hệ với mẫu thân.

Có một số việc đã nghĩ thông suốt liền tốt hơn.

Mà hiện nay, Chân thị đang tỉ mỉ dặn dò, “Có người nôn ọe sẽ dễ bị phù thũng, còn có người bị nổi ban đỏ.” Chỉ nữ nhi, “Trừ bỏ cái bụng của con có vẻ lớn, những cái khác nghìn vạn lần đều không cho có, tuyệt đối không thể để bản thân mình biến thành bà già mặt vàng!”

Những mẫu thân khác dạy con gái, đại thể đều là cầm kỳ thư họa, nữ công. Chân thị đối với mấy cái này không quá để ý, chỉ yêu cầu nữ nhi học lướt qua, bà thường nói, “Chưa từng nghe nói qua, người nam nhân nào vì nữ nhân làm thêu thùa giỏi mà yêu cả đời hết, ngay cả là cầm kỳ thư họa, chỉ cần học đòi văn vẻ là đủ rồi.”

Bà dạy nữ nhi, là bảo dưỡng, cách ăn mặc, ý nghĩa của nữ nhân.

Đặc biệt làm như thế nào để bắt lấy lòng nam nhân,... và người.

Nếu nói Chân thị có vẻ nhìn thế tục bằng nửa con mắt, bà có tư thái tao nhã, không chút để ý cười nói: “Nam nhân bắt nữ nhân chúng ta làm trò vui, đặc biệt không biết, ta nhìn bọn họ cũng chỉ là một thứ đồ chơi.” Tuy tiện tươi cười, tựa như trăm hoa nở rộ, xinh đẹp rung động lòng người, “Không cho chút ngon ngọt, bọn họ làm sao có thể ngoan ngoãn nghe lời.”

Nếu là kiếp trước, Phụng Loan khẳng định sẽ chê bai lời nói của mẫu thân là cuồng vọng ngang ngạnh.

Kiếp này sao, nghe xong chỉ mỉm cười.

Cười xong, lại vẫn cảm thấy lời nói như vậy có chút đạo lý.

Lúc này hai mẹ con đang thảo luận việc bảo dưỡng, nha hoàn bên ngoài bẩm báo: “Nhi nãi nãi tới.”

Chân thị ngưng lời nói, sau đó hỏi nữ nhi, “Lần trước Nhu Gia đã nói gì với con vậy?” Hoi có chút không vui, “Nếu nó mang Đoàn Vương phi ra để khuyên con, làm phiền con, con cứ mặc kệ nó, để ta kêu người đuổi ra ngoài.”

“Không cần đâu.” Phụng Loan nghĩ nghĩ, “Hôm mừng hai, không phải Nhu Gia đã về nhà mẹ đẻ sao? Không chừng Mục phu nhân nói gì đó, có lẽ có

điều muốn hỏi.” Nhìn về phía mẫu thân, “Hôm nay mẫu thân ở đây, nếu thật khiến con khó xử không dễ nói chuyện, vừa lúc thay con ngăn lại. Miễn cho hôm nay kiếm có không gặp, hôm khác năng ta lại tới.”

Trong lòng suy đoán, cuộc nói chuyện hôm nay e rằng hẳn không vui vẻ gì.

Nhưng ngoài ý muốn là, Mục Nhu Gia bị nha hoàn cản lại đứng ngoài cửa thật lâu, khi tiến vào cũng không có tức giận. Nàng ta cúi chào Chân thị, “Nhị thẩm tốt.” Sau đó sắc mặt hơi ửng đỏ, “Tiểu Loan, ta là tới muốn xin lỗi ngươi.”

Tâm tư Phụng Loan xoay chuyển rất nhanh, nói xin lỗi là là ý gì? Trong lòng cảm thấy là lạ, nhưng vẫn mỉm cười, “Đừng nói như vậy, ngươi ngồi xuống rồi hãy nói.” Ngốc Bảo Châu, “Lại lấy cái gối dựa qua đây.”

Mục Nhu Gia nhận gối dựa, lại gần, sau đó bùng ly trà nhẹ nhàng thôi, “Tiểu Loan...” Nàng ta cúi đầu, về mặt áy náy, “Mấy ngày hôm trước là ta không biết rõ tình huống, ta cho rằng..., đều do lão nô tài Mục ma ma kia tự tiện quyết định, tỷ tỷ lại đang mang bệnh, cho nên mới nhất thời bị mê hoặc, khiến ngươi bị ủy khuất.”

Nàng ta đỏ mặt, “Ta lại không biết, thì ra trong chuyện này còn có mẫu thân làm xáo trộn.”

Phụng Loan mỉm cười, “Không cần phải nói vậy, đều qua hết rồi.”

Nói cũng không có tác dụng gì, chẳng qua chỉ khiến hai bên đều xấu hổ thôi.

“Ngươi để cho ta nói xong!” Mục Nhu Gia quỳnh quáng, ngẩng đầu nhìn, lại tiếp tục rũ mắt xuống, “Ta đã khuyên mẫu thân, chuyện này thật sự là bà đã nghĩ quá nhiều rồi. Mục gia cùng Phụng gia vốn là quan hệ thống gia, ngươi là biểu muội của ta và tỷ tỷ, tính tình dịu dàng, dù sao ngươi đi phủ Đoàn Vương so với người khác càng tốt hơn, không có gì để mà lo lắng.”

So với người khác tốt hơn? Trong lòng Phụng Loan dần dần cảm thấy càng quái dị.

Thanh âm của Mục Nhu Gia có phần nghẹn ngào, “Mẫu thân quá đa tâm, nghĩ rằng muốn đại tỷ sau khi sinh con được tỉnh dưỡng thật tốt, cho nên, cho nên mới làm chuyện sai lầm này, Tiểu Loan...” Nàng ta ngẩng đầu, về mặt đáng thương tội nghiệp, “Nể mặt ta, ngươi đừng tức giận với mẫu thân của ta, ta đã khuyên bà, sau này chắc chắn sẽ không như vậy nữa đâu.”

Phụng Loan cười nói: “Xem ngươi nói lời này quá trầm trọng rồi.” Âm thầm nhéo nhéo tay của mẫu thân, ý bảo không cần nói vào, “Bất kể nói thế nào, mẫu thân ngươi cũng là cô cô ruột thịt của ta. Bởi vì sau khi biểu tỷ sinh con tổn thương thân thể và khí lực, tiểu Quận Vương còn nhỏ, cô cô nghe Mục ma ma xúi giục, có chút bận tâm, cũng là khó tránh khỏi.”

Đem hết sai lầm đổ lên người Mục ma ma.

Mục Nhu Gia vội vàng nói tiếp, “Đứng, đứng, đều là cầu nô tài Mục ma ma đáng hận! Xúi giục chủ tử, dám quyết định làm loạn sau lưng chủ tử, xứng đáng bị đánh chết! Mẫu thân và tỷ tỷ đều bị bà ta che mắt.”

Chân thị ở bên cạnh hơi cong môi, có chút châm chọc.

May mà Mục Nhu Gia chỉ lo nhìn chăm chăm vào Phụng Loan, nên không có để ý.

Nàng ta tiếp tục nói: “Vốn là ta còn tưởng, chỉ là Mục ma ma xúi giục chủ tử mới gây ra nhiều loạn, Tiểu Loan tức giận, cho nên giận dữ ở nhà mẹ đẻ không chịu trở về. Sau đó mới biết được nguyên nhân bên trong, Tiểu Loan..., thực xin lỗi, chuyện này đã khiến ngươi chịu ủy khuất, là ta đã hiểu lầm ngươi.”

Hai mắt Phụng Loan sáng trong như nước lưu chuyển, cười yếu ớt nói: “Được rồi, chuyện quá khứ thì nên cho đi qua đi.”

Dù đã là người của hai thế giới, dù kiếp trước tách biệt mười năm với Nhu Gia, tính tình của nàng ta vẫn như cũ rất rõ ràng, ---- ủy khuất cầu toàn và đáng thương tội nghiệp của Nhu Gia hôm nay, quá khác thường rồi.

Dưới tình huống bình thường, nàng ta hẳn nên hùng hùng hổ hổ chạy đến tìm mình, hét lên: “Lúc trước là ta đã hiểu lầm ngươi, trở về kêu người làm mấy bộ đồ trang sức, mấy bộ xiêm y mới bồi thường, uh...m..., đừng giận ta có được hay không? Tiểu Loan, nếu không ngươi đánh ta vài cái...”

Hắn là tương tự như vậy mới đúng a.

Mục Nhu Gia thờ dài, lại nói: “Không nói cái khác, hiện tại ngươi vẫn thay tỷ tỷ và tiểu Quận Vương cản một tai họa, đổi thành người khác, làm sao chịu bảo vệ tỷ tỷ chứ? Không chừng còn ngấm đầy tỷ tỷ một cái nữa.” Nàng ta nở nụ cười, mắt cong cong, “Cho nên, Tiểu Loan là người tốt nhất.”

Phụng Loan chỉ hơi hơi mỉm cười, nhìn nàng ta.

“Ngươi đừng tức giận.” Mục Nhu Gia mềm giọng nói: “Ta xin lỗi ngươi, cũng thay mẫu thân cùng tỷ tỷ xin lỗi ngươi, ngươi đại nhân đại lượng bỏ qua, sau này chúng ta vẫn giống như trước đây.”

“Được...” Phụng Loan kéo dài giọng, khẽ véo nhẹ cằm nàng ta, “Để ta nhéo ngươi trút giận.”

“Ừ, ừ!” Mục Nhu Gia khoa trương kêu lên, “Đau quá!” Sau đó hi hi ha ha cười đùa một trận, đề tài chuyển thành bình thường, gần đây lưu hành một loại vải có nhiều dạng hoa văn, lại hỏi Chân thị có gì mới mẻ không, tóm lại chỉ một ít việc nhà mà kéo dài thật lâu, giống như..., thật sự tựa như trước đây.

Phượng Loan nửa nằm nửa ngồi trên giường nỡn nhàn, nhàn nhàn, nói chuyện cùng nàng ta.

Trôi qua hơn nửa buổi sáng, Mục Nhu Gia mới cười nói: “Bắt tri bắt giác cũng sắp giữa trưa, ta nên trở về rồi.” Xong tựa như nàng ta nhớ tới cái gì, “Ài nha, ta mang cho ngươi cái này mà quên đem vào.” Bấy giờ mới gọi nha hoàn, bưng một cái hộp sơn màu hồng khắc hoa đi vào, “Đây là quả mơ ngâm ta mang từ Mục gia về, chua chua ngọt ngọt, hơn nữa đặc biệt cứng mềm vừa đủ để nhai, mới lấy một hộp cho ngươi.”

Phượng Loan cười cười, “Cám ơn nha.”

“Ừm, ta cũng lại muốn ăn nữa đây.” Mục Nhu Gia như là thập phần thèm ăn, vừa giống như quả mơ này ăn cực kỳ ngon, lập tức mở ra, một hộp đầy quả mơ đen tuyền, tự mình lấy ra ném tại chỗ, “Ừm, mùi vị thật không sai.” Nàng ta cực kỳ tự nhiên lấy một quả đưa tới, “Tiểu Loan, ngươi cũng ném thử đi.”

Chân thị lập tức biến sắc.

Vừa muốn mở miệng, Phượng Loan chặn lại mẩu thân, khẽ cười nói: “Nhu Gia, ngươi không cần thăm dò.”

Tay Mục Nhu Gia dừng giữa không trung, ánh mắt lóe lên.

Phượng Loan cười yếu ớt nói: “Ta mang thai rồi.”

Chuyện này, không thể nào cứ dấu diếm được Đoan Vương phi. Hôm nay Mục Nhu Gia vòng vo cả nửa ngày, đơn giản là muốn tìm hiểu tin tức này, --- nếu mình mang thai, chắc chắn sẽ không nguyện ý ăn đồ này nọ của Mục gia.

Tay Mục Nhu Gia chậm rãi buông xuống.

Nàng ta không nói gì, lần này đến phiên Phượng Loan từ từ nói chuyện, “Ta mang thai, thái y đã chẩn đoán chính xác.” Với lại Tiêu Đặc vẫn thận trọng để đạt được mục đích, bảo người ghi lại, “Sở dĩ vẫn chưa trở về, cũng không nói, là vì còn chưa đủ ba tháng, cho nên muốn cẩn thận một chút.”

Chân thị chán ghét khiển trách, “Đem đồ quả mơ này ném hết đi cho ta!”

“Ngươi, các ngươi...” Mục Nhu Gia tức giận đứng lên, chỉ vào mẹ con Phượng Loan, thiên ngôn vạn ngữ đều cùng hiện ra, nhưng không biết nên nói cái gì trước, “Tốt, rất tốt!” Nàng ta liên tục gật đầu, “Các ngươi rất tốt!”

Trong lòng Phượng Loan biết rõ, xem như tình bằng hữu triệt để đi đến kết thúc.

Trong lòng nói không nên lời là cảm giác gì, buồn bã, đáng tiếc, còn có một chút khó chịu, ủy khuất, phẫn nộ và giải thoát.

“Nhu Gia.” Âm điệu của nàng bình thản như nước, phảng phất giống như dòng suối nhỏ, “Ta và ngươi là bạn tốt từ nhỏ, chơi đùa cùng nhau, ngươi nên hiểu tính của ta.” Vuốt vuốt sợi tóc, “Lúc trước ta làm sao tiến vào phủ Đoan Vương, ngươi cũng rõ ràng, không phải ta khóc lóc gấp gáp muốn gả đi, mà là không còn cách nào. Sau khi ta vào phủ, tự nhận tuân theo quy củ, không hề vượt quá, thậm chí còn vì Vương phi và tiểu Quận Vương bị thương tổn, những thứ này trong lòng ngươi cũng biết rất rõ.”

Trên mặt Mục Nhu Gia thoát đỏ, thoát trắng, không thể bác bỏ.

Phượng Loan lại nói: “Ta cũng hiểu, ngươi sợ thân phận của ta uy hiếp tỷ tỷ ruột thịt của ngươi, sợ ta ý vào Phượng gia, tạo thành uy hiếp cho địa vị Vương phi của nàng ta.” Ánh mắt của nàng xa xôi lạnh lạnh, lời nói xoay chuyển, “Nhưng những thứ này chỉ là hoặc giả, chứ không phải sự thật! Ta cũng không có làm ra bất luận chuyện gì có lỗi với Vương phi!”

Nàng nhẹ cười, “Cũng không thể bởi vì lo lắng và hoài nghi, chơi ngáng chân trước chứ?”

Mục Nhu Gia căm giận nói: “Người nào chơi ngáng chân?”

“Há, không có sao?” Phượng Loan chặt đứt tình bạn, ngược lại nói chuyện càng thêm rõ ràng lưu loát, “Như vậy là mẩu thân của người nào xúi giục ở sau lưng? Là nô tài của ai lên lút hành động? Nhất định phải bố trí ta khắc tiểu Quận Vương, muốn đuổi ta ra khỏi Vương phủ! Đừng nói các ngươi không biết, một cơ thiếp bị khoắc lên lời đồn đãi là khắc tính của Vương phủ, cuộc sống sau này lại có bao nhiêu gian nan?”

Mục Nhu Gia tự biết đuối lý, phân bua: “Mẫu thân cũng là nhất thời nghĩ sai, lại nói chỉ muốn ngươi tạm thời tránh đi ba đến năm năm, cũng không phải cả đời không cho ngươi trở về.”

“Tại sao ta phải tránh đi?!” Phượng Loan cười lạnh, “Ta đã làm gì? Ta ra tay hại Vương phi? Hay ta âm thầm tính toán tiểu Quận Vương? Các ngươi hoài nghi, cho nên liền muốn đuổi ta ra ngoài.”

“Thân thể đại tỷ không khỏe nên mẫu thân lo lắng...”

“Ha ha.” Phụng Loan nghe vậy cười to, dung nhan sắc đẹp mê ly, duyên dáng sắc bén, “Ta là thiên kim tiểu thư dòng chính của một phủ công khanh, làm thiếp cho người ta, chẳng lẽ ta không lo lắng? Ta lo lắng cho hôn sự nghèo túng của mình bị người cười nhạo, ta còn lo lắng chủ mẫu không dung được ta, cho nên..., ta cũng có thể làm gì đó với Vương phi và tiểu Quận Vương, để trấn an sự lo lắng của mình?”

Lời nói của nàng mang đầy khí phách, “Đây là cái gọi đạo lý của mấy người!”

“Không, không giống như vậy.” Mục Nhu Gia vừa nóng vừa giận, mặt đều đỏ lên, nhưng không nói ra được bất đồng ở đâu, chỉ có thể vô lực giải thích, “Đại tỷ là người rất tốt, sẽ không hại người.”

Phụng Loan cười lạnh, “Như vậy chúng ta cũng rất tốt, sẽ không hại nàng ấy, xin nàng ấy hãy yên tâm!”

Mục Nhu Gia dậm chân, tức giận đến nói không ra lời, xoay người đi ra ngoài.

Chân thị ở sau lưng nàng cười vỗ tay, “Tốt, nói rất đúng!” Quay đầu nhìn về phía nữ nhi, “Tiểu Loan, ta lại không biết con trở nên rằng bén lưỡi nhọn như vậy đó.” Khen: “Sáng khoải, thật sự sáng khoải!”

Nhưng Phụng Loan yếu ớt thở dài, “Nếu sớm muộn gì cũng phải quyết liệt, hà tất lôi kéo? Không bằng sớm một chút khiến mọi người đều rõ ràng.”

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Hoàng Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Vung kiếm đoạn tơ tình

Trong phòng yên tĩnh một lúc lâu.

Chân thị nghiêm mặt, bất động, “Được rồi, nếu đã công khai tin tức, vậy thì dựa theo an bài trước đó mà đến thôi.”

Phụng Loan gật đầu, “Được.”

Một khi tin mang thai được công khai, không chỉ có tình bằng hữu của mình và Nhu Gia đi đến kết thúc, với Vương phi cũng không có cách nào sắm vai tỷ muội tốt. Nàng ta có lo lắng của nàng ta, mình tự nhiên có suy nghĩ của mình, huống hồ nữ nhân đều muốn bình an sinh con, có con kề bên người, mới có vốn liếng để nói đến mọi thứ sau này.

Thân phận của mình cùng vị trí, đã định trước, sớm muộn gì sẽ đứng ở phía đối lập với biểu tỷ.

----- không liên can đến đúng sai phải trái.

Hiện nay Đao Vương phi đã nổi lòng nghi ngờ, nàng ta có muốn biết bản thân mình mang thai hay không cũng là có lý do, nhưng..., đại khái có thể quang minh chính đại kêu Nhu Gia tới hỏi, lên lút xem như cái gì? Mình là thiếp thất của Tiểu Đạc, cũng không phải ngoại thất, chẳng lẽ còn không thể mang thai? Nàng ta lên lút nghe xong tin tức, ý muốn như thế nào?

Phụng Loan khẽ cười.

A..., khói thuốc súng tràn ngập chiến trường đã mở màn.

Bởi vì đã sớm chuẩn bị kế hoạch, động tác của Chân thị rất nhanh, Mục Nhu Gia chân trước vừa mới xuất môn, sau lưng bà đã sai người đi mời thái y qua đây bắt mạch, ---- không tới nửa ngày, trên dưới Phụng phủ đều biết nhị cô nãi nãi* có thai.

* nhà mẹ gọi con gái đã lấy chồng

Trước khi trời tối, cả Kinh Thành đều biết Phụng Trắc phi mang thai.

Lần này thật rất náo nhiệt.

Đề tài bùng nổ thú vị! Vốn là lời đồn phủ Đao Vương có chương khí không may mắn, nhân cơ hội Phụng Trắc phi về nhà mẹ đẻ, cuối cùng tuyên bố người cảm tình con thỏ có xung khắc với tiểu Quận Vương, trong đó bao gồm cả Phụng Trắc phi! Lại nói tiếp, Đao Vương Điện hạ tự mình tìm đạo sĩ pháp lực càng cao cường, làm lễ cúng bái bảy ngày thật lớn, phá giải cái gọi là chương khí cùng tà khí.

Theo lý mà nói, lúc này Phụng Trắc phi nên quay về Vương phủ rồi.

Người ta lại cứ không trở về, ở nhà mẹ đẻ ăn tết, lần này còn truyền ra tin nóng mang thai!

Tất cả mọi người nhìn ra được là một tuồng kịch lớn, cực kỳ náo nhiệt. Âm thầm ào ào suy đoán, rốt cuộc là Đao Vương phi biết được Phụng Trắc

phi mang thai, không thể chấp nhận, cho nên làm cho Phụng Trắc phi trốn chạy? Hay Phụng Trắc phi thông minh, biết mình mang thai không dám đối kháng cùng chủ mẫu, nên nhân cơ hội trốn? Chắc chắn, nước bên trong thật đắng là sâu nha.

Nhưng bất luận như thế nào, cái mẫu không dung được người Đoan Vương phi mang được rất vững vàng, không thể lấy xuống. Mà khi tin tức Phụng Trắc phi có thai truyền tới, mặt của Vương phi càng rung động, ---- chủ mẫu dung không được cơ thiếp, nhưng cơ thiếp có thai, còn thanh thân ổn định trốn ở nhà mẹ đẻ dưỡng thai, sau này sinh ra con trai, vậy cũng thật là liên tục có trò hay!

Lại nói tiếp, cứ ba ngày hai bữa thì thái y đến Phụng phủ, bắt mạch, ghi lại, không một chút lơ là.

Sau khi Mục phu nhân biết được tin tức này, xiu ngay tại chỗ vì tức giận.

Đại phòng phủ Lý Quốc Công rối loạn lộn xộn.

Mục Nhu Gia nằm trên gối đầu khóc, càng khóc càng thương tâm, người nào khuyên cũng không nghe, đuổi hết nha hoàn và nữ mẫu ra ngoài, bản thân thì khóc đến không kịp thở, chần ứot một mảng lớn.

Phụng Thế Ngọc thông thả bước vào phòng, nhú nhú mày.

Vài ngày trước, thê tử cư nhiên mang theo cái gì đó đi thăm dò bên đường muội, rõ là..., không biết nặng nhẹ! Trước đó mình cũng không biết đường muội mang thai, còn nghi ngờ sao nàng vẫn ở nhà mẹ đẻ, nhưng phụ thân có lệnh, không được hỏi, không được quản, vậy mình lười phải quản.

Không nghĩ tới, thê tử lại có thể lạnh chanh lấu tấu như vậy!

Vạn nhất trêu chọc khiến đường muội tức giận, rồi bị động thai, chẳng phải phụ thân sẽ tính nợ trên đầu mình à.

Mặc dù không hiểu, vì sao phụ thân coi trọng việc đường muội làm Trắc phi Đoan Vương như thế, nhưng chuyện phụ thân đã quyết định sách lược, trước giờ mặc kệ nhiều kỳ quái đều không sai, ông làm như thế, đương nhiên có đạo lý của ông.

Mình cũng từng dặn thê tử, không cho nàng đi tới Vọng Tinh Bảo Nguyệt Các kiếm chuyện.

----- nàng ta lại không nghe.

“Được rồi.” Phụng Thế Ngọc nói, “Đừng khóc nữa, đang yên lành khóc cái gì? Vừa rồi đi Mục gia, đại phu không phải đã nói mẫu thân ngươi không có chuyện gì sao? Đường đường liền tốt rồi.”

Mục Nhu Gia đột nhiên ngừng đầu, cặp mắt sưng đỏ như quả đào, “Cái gì gọi là đường đường thì không sao?! Mẫu thân của ta là tức thành bệnh, hu hu...” Nàng không biết nên làm sao bây giờ, vừa khóc vừa nói, “Hiện tại khắp Kinh Thành đều coi mẫu thân cùng đại tỷ như trò cười, ngay cả ta cũng thành trò cười.”

Phụng Thế Ngọc cau mày nói: “Ngươi nghĩ nhiều như vậy làm cái gì? Đừng nói gì đó, ngươi cũng không mất miếng thịt nào.”

“Ta khó chịu, trong lòng khó chịu...”

Phụng Thế Ngọc ngồi bên cạnh không nói, tĩnh tế dùng trà.

Vốn trong lòng Mục Nhu Gia đang tức giận, có người nói chuyện dễ ngọt cũng còn được, thấy hấn không lên tiếng, khó tránh càng thêm hờn dỗi, cắn môi buồn bực nói: “Ta biết mà, hừ! Kháng định người một lòng hướng về Tiểu Loan, hướng về muội muội tốt của ngươi!”

Sở dĩ Phụng Thế Ngọc không nổi giận, một là hấn biết kềm chế, hai là xem phân thượng của thê tử ở nhà mẹ đẻ, nhưng không có nghĩa hấn không tức giận. Ngẫm lại xem, người ta cũng là thiếu gia con vợ cả phủ Phụng Quốc Công, thiên kim vạn quý, không phải ăn nhờ vào nương tử, sao có thể không có một chút nóng giận?

Vốn là trước đó đệ đệ chạy tới tố cáo, nói thê tử là người nhiều chuyện, điều này cũng thôi đi. Nhưng về sau thê tử lại vẫn chạy tới thăm dò đường muội, mình còn chưa tính toán với nàng ta. Hiện nay còn khóc, còn khóc, khóc đến lòng người phiền chán không nói, miệng vẫn toàn nói lời vô liêm sỉ!

Không khỏi cười lạnh, “Lạ thật đó! Chưa từng nghe nói tẩu tẩu ghen với em chồng đâu.” Chỉ nhị phòng bên kia, “Tiểu Loan là muội muội của ta, từ nhỏ đã mười mấy năm cùng nhau lớn lên, nàng ta mang họ Phụng, làm sao ta lại không thể thiên vị nàng ta hả? Trái lại là ngươi, đã xuất giá làm con dâu Phụng gia, mà suốt ngày vì chuyện nhà mẹ đẻ nhảy nhót lung tung, vì nhà mẹ đẻ khóc sụt sùi, đây còn có quy củ hay sao?!”

Mục Nhu Gia bị nói tức đến không thốt nên lời, “Ngươi, ngươi...”

Vụ hôn sự này, lúc trước chính là nàng đuổi tới phải gả, mà không phải Phụng Thế Ngọc đòi cưới, chẳng qua xem ở mặt tình cảm thân thích và môn đương hộ đối của hai nhà, mới vẫn khách khí.

Nếu như nói cảm tình, vậy thật sự không thể nói rõ tình cảm gì.

Phụng Thế Ngọc đứng dậy phát tay áo, “Ngươi cứ từ từ khóc, ta đi ra ngoài trước.”

“Ngươi...” Mục Nhu Gia tức giận đến tay phát run, nghẹn ngào một lúc lâu, nghiêng răng nghiêng lợi nổi nóng nói: “Phượng Thế Ngọc! Ngươi đi thì đừng trở về!”

Phượng Thế Ngọc quẳng xuống một câu, “Được, ta đây đi sang phòng Tỳ Bà.”

“Ngươi hỗn đản!” Mục Nhu Gia tức giận đến bùng nổ như con mèo ở trong phòng nhảy tới nhảy lui, ném đồ đầy đất.

Nhũ mẫu tiến vào khuyên: “Nhị mợ chủ, sao lại cãi nhau với Nhị gia? Hai phu thê còn trẻ, có cái gì không thể nhường nhịn một bước hay sao?” Bà sốt ruột, tiểu chủ nhân đã gả cho người ta, mà lòng vẫn hoàn toàn hướng về nhà mẹ đẻ, như vậy sao được? Không có nhà chồng nào thích con dâu như vậy, sớm muộn gì cũng bị thua thiệt.

Mục Nhu Gia oán hận nói: “Đem Tỳ Bà bán đi!”

Nguyên lai Phượng Thế Ngọc có một nha hoàn thông phòng, không biết chuyện gì xảy ra, không uống đủ canh tránh thai nên đã hoài thai trước khi Mục Nhu Gia vào cửa. Phượng gia nghĩ con dâu mới vừa cưới về, không muốn thứ trường tử sanh trước khó coi, nên cho nha hoàn thông phòng phá thai, kết quả thai nhi vừa mất, nha hoàn thông phòng này cũng bị thương thân thể, không chịu được mấy tháng thì chết đi.

Mục Nhu Gia thấy cuộc sống ổn định không muốn có thông phòng. Chuyện này được nhũ mẫu khuyên bảo, đem nha hoàn của hồi môn là Tỳ Bà ra. Thứ nhất chiếm được danh hiển lương, thứ hai miễn cho nam nhân ra ngoài ăn chơi trác táng, thứ ba chính là chiếm tổ, tránh cho những nha hoàn khác tìm cơ hội bò lên giường.

Nhũ mẫu vừa nghe nàng muốn bán Tỳ Bà, lập tức quýnh quýng, “Như vậy sao được?” Tỉ mỉ khuyên nhủ. “Tỳ Bà là nha hoàn của hồi môn của mợ chủ, bán nàng ta đi, chẳng lẽ đối người ở Phượng gia sinh con sao? Nha hoàn thông phòng là người của mình dùng mới yên tâm, tốt xấu gì còn có khế ước bán thân đây.”

“Ngay cả một nha hoàn mà ta cũng không thể động vào?!”

Trượng phu chẳng những không an ủi mình, còn đi tìm thông phòng, trừng phạt không được thông phòng, cũng không thể bán, sao mình lại khổ như vậy? Mục Nhu Gia càng nghĩ càng thương tâm, “Oa” một tiếng khóc lớn lên, khóc không thành tiếng. [skinny cat: con điên]

Phượng Thế Ngọc nói đi tìm thông phòng chẳng qua lời nói trong lúc tức giận mà thôi, lúc này nào có tâm tình? Hắn ra cửa, kêu gã sai vặt dắt ngựa cho mình, đi bộ đến tiệm bán thuốc mua ít thuốc bổ, chuẩn bị đưa đi cho Đoan Vương phi.

Nàng ta thấy mình, dù sao cũng nên nhớ tới bây giờ Nhu Gia là người nhà ai đi? Hừ, âm thầm xúi giục muội muội đi tìm em chồng thăm dò, không sợ muội muội bị nhà chồng ghét bỏ à! Không biết nên nói nàng ta ngu ngốc hay lạnh bạc đây.

Mua xong dược liệu, lúc đi ngang qua tiệm bán canh bánh bao của Lưu Tam trên phố, đột nhiên nhớ tới đường muội thích ăn cái này, cho nên tự mình đi vào nói với người làm, “Chuẩn bị cho ta ba lồng nhân trứng vịt muối, ba lồng nhân thịt tôm, sáu lồng thịt tươi, bốn lồng hấp xì dầu, ta đi làm chút chuyện, nửa canh giờ quay lại lấy.”

Người làm cười nói: “Được! Phượng Nhị gia cứ yên tâm đi.”

Đương nhiên Phượng Loan ăn không hết nhiều như vậy, bắt quá đã mua, hiển nhiên cũng phải chuẩn bị cho mọi người trong nhà.

Lúc này Phượng Thế Ngọc mới phù hợp với tính tình xử sự khôn khéo.

Gã sai vặt tiến lên trả bạc, “Không cần thôi.” Sau đó cười hi hi nói: “Nhị gia thật sự là tỉ mỉ, ra ngoài, còn nghĩ đến mua bánh bao cho cô nãi nãi.”

Phượng Thế Ngọc lấy quạt gỗ một cái, “Đi thôi! Sau về đi tới chỗ cô nãi nãi của ngươi mà lấy thưởng.”

Trên hành lang lầu hai có một vị công tử quý tộc đứng đó, vẫn không lên tiếng, đến khi người của Phượng gia đi xa, mới chậm rãi thông thả bước xuống lầu. Người làm vội vàng tiến lên nịnh nọt cười nói, “Thành vương Điện hạ, đi thông thả.”

Tiêu Trạch từ trên cao nhìn xuống cửa lớn phía dưới, thần sắc u lãnh, sau đó im lặng rời đi.

Người làm ở phía sau lau mồ hôi, nói thầm: “Sao thế nhỉ? Lúc tới còn tốt lành mà.” Lắc lắc đầu, không hiểu thì không hiểu, còn bận rộn đây, vội vàng quay ra sau phân phó.

Tiêu Trạch trở về phủ Thành Vương, “bộp bộp” một tiếng, tức giận hung hăng nện quả đấm lên mặt bàn!

----- nàng mang thai rồi!

Tuy rằng đây là chuyện sớm hay muộn, nhưng trong lòng mình không thoải mái! Ban đầu nàng không chịu làm Vương phi của mình, về sau bị ép làm Trắc phi cho Lục ca, không phải nên oán hận, hận hán sao? Như thế nào, nhanh như vậy..., trong đầu thoáng hiện ra cảnh tượng nam nữ hoan ái kiều diễm. Hình ảnh ái ân, tiếp đó ghê tởm lắc đầu.

Hừ! Trong lòng không nhịn được căm giận, nữ nhân, đều giống nhau!

Mình còn tưởng rằng nàng không giống như những nữ nhân khác, là người đặc biệt. Kết quả? Chưa tới thời gian nửa năm, cùng với Lục ca tốt đến như cá gặp nước, chàng chàng thiếp thiếp, còn..., còn mang thai nữa.

Mình thật là ngu, cư nhiên ngốc đến nỗi muốn cùng loại nữ nhân tham quý quyền thế làm bằng hữu!

Tiêu Trạh không biết nên sắp đặt tình cảm của mình như thế nào.

Tự hồ chỉ có hận, chỉ có trách móc Phụng Loan là nữ tử tham mộ hư vinh, trong lòng mới có thể dễ chịu một chút.

Hắn rầu rĩ uống rượu mấy ngày, mượn rượu giải sầu, cuối cùng chọn lựa một phương pháp để giải thoát, ---- đó chính là vứt bỏ chuyện yêu đương tình ái! Nam nhi tốt, không nên dây dưa đến cái này, mà nên chiến công lập nghiệp, tranh quyền trục lợi, cái gọi là công thành danh toại mới là chuyện nam nhân nên làm!

Tiêu Trạh hung hăng ném bể bầu rượu, không uống tiếp nữa.

Dưới ánh trăng, hàng trúc lay động.

Rõ ràng như nước chiếu trên người thiếu niên Vương Gia, áo choàng màu phi thúy, vàng sáng nhàn nhạt buộc vòng quanh, nổi bật lên bóng lưng hiu quạnh mà cô đơn của hắn. Nhìn tới hai mắt trong suốt sáng ngời, từ từ mất đi vẻ thương cảm, dần dần bị quyền lực chiếm đoạt, mơ hồ đỏ lên.

“Tiểu Loan.” Dưới đáy lòng hắn nhẹ nhàng ní non, “Nếu ta là Thái tử, liệu lúc trước..., nàng còn có thể cự tuyệt ta sao?”

Nàng cự tuyệt ta, chẳng qua bởi vì ta đứng không đủ cao thôi.

Từ nay về sau, ta muốn đứng ở chỗ cao hơn, xa hơn, muốn cho nàng hối hận lúc trước đã lựa chọn sai lầm!

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Hoàng Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74

Phụng Loan còn không biết, bản thân mình đã trở thành bàn đạp để Tiêu Trạh tranh quyền đoạt lợi.

Lúc này nàng đang nằm trên giường, nhìn mớ đồ Tiêu Đạc mang đến hồi sáng, đồ ăn, đồ chơi, đồ giải buồn, hàng bày la liệt chất đầy một bàn lớn, mỗi một loại đều do hắn tỉ mỉ chọn lựa.

Chân thị nhìn thấy nữ nhi bật cười ha ha, “Như thế nào? Có phải cảm động rồi hay không?”

Phụng Loan cười cười, “Con không có tiền đồ như vậy? Tầm mắt hạn hẹp?”

Chân thị mở ra từng thứ xem, chơi một lúc, chán ngán, đặt xuống mở tay ra. Bà xoay người lại, ánh mắt dịu dàng nhìn nữ nhi, nói: “Con cũng đừng quá đắc ý, hiện nay mang thai lại không có ở Vương phủ, không nói cái khác, hiển nhiên không thể nhận sủng.” Ngón tay chỉ tới hướng phủ Đoan Vương, “Cũng là tiện nghi cho mấy kẻ khác.”

Phụng Loan thần nhiên nói: “Cái này sao, là tránh không khỏi.”

Chân thị có chút bận tâm, “Đoan Vương Điện hạ chính đang lúc tuổi trẻ mạnh mẽ, tinh lực dồi dào, cũng cực kỳ dễ dàng để cơ thiếp thụ thai, vạn nhất người khác mang thai...”

“Mang thai thì mang thai chứ sao.” Phụng Loan hơi vênh khéo miệng, bụng lỵ nước chè xanh lên thắm giọng, “Chuyện này con không quản được, ngay cả Vương phi nương nương đều không quản được. Chỉ cần Vương Gia chịu đi qua đêm trong phòng cơ thiếp, không cho các nàng dùng canh tránh thai, ai biết ngày nào đó sẽ xuất hiện một người? Còn có thể bóp chết nữa à?”

Chân thị oán trách nói: “Sao con không nóng này gì hết?”

“Mẫu thân, gấp gấp cũng vô dụng thôi.” Phụng Loan cầm tay bà, tỉ mỉ khuyên nhủ: “Chuyện này, thật sự con không quản được.” Sau đó sâu kín thờ dài, “Còn nữa, con cùng Vương phi nương nương đã cương lên, hà tất khiến nàng ta chỉ nhìn chăm chăm một mình con? Tưởng thị các nàng muốn mang thai thì mang thai, muốn sinh thì sinh, nhiều người sinh con mới đủ để biểu tỵ rồi ren@”

“Ý con là...” Chân thị nghe xong không bằng lòng, nhưng không phải không thừa nhận lời này có vài phần đạo lý.

Đoan Vương phi vốn cãi nhau cùng nữ nhi, gần giống như nước với lửa. Để nàng ta cứ nhìn chăm chăm bụng của một mình nữ nhi, còn không bằng để cơ thiếp Vương phủ phân tán lực chú ý, lửa giận của Vương phi phát ra, cũng có thể chia đều cho mỗi người. Còn nữa, Miêu thị, Ngụy thị tính là gì? Sinh được thì sao, dù là con trai cũng không đáng nhắc tới.

Chân thị nhí mày, “Bất quá, Tường Trắc phi có hơi khó khăn.”

Phượng Loan lơ đãng cười, “Mẫu thân, người cũng biết giấc mộng kia của con.” Vuốt ve đầu móng tay hồng nhạt trơn bóng, “Tiêu Đặc có thể phát triển, chính là vẫn còn sớm, khoảng chừng 8, 9 năm sau, trước đó Tường gia sẽ không thoát khỏi sóng gió.”

“Còn lúc sau?” Chân thị càng lo lắng, “Nếu như Tiêu Đặc thật có thể..., không phải Tường gia sẽ thăng chức rất nhanh sao? Tường Cung Tàn, còn có Tường Trắc phi, tương lai thật khó đối phó.”

“Cái này con biết.” Phượng Loan trấn an mẫu thân, “Không có việc gì, yên tâm đi, chúng ta còn có thời gian gần mười năm để chuẩn bị mà.”

Kiếp trước mình hoàn toàn không biết gì cả, kiếp này hiểu rõ quỹ đạo vận mệnh chúng sinh, trí tuệ vững vàng, chẳng lẽ sẽ không tìm ra cách bố trí trước? Tính toán thời gian, Ngụy thị và Miêu thị đều sớm sẽ mang thai, một đứa con trai, một đứa con gái. Trái lại, kiếp trước Tường Trắc phi tiến vào Vương phủ trễ, sanh con cũng tương đối trễ, không biết vài năm nay có thể mang thai hay không? Cái này mình cũng không biết.

Mấy ngày sau, lời đồn đãi bên ngoài đồn dập, Vọng Tinh Bảo Nguyệt Các lại có vẻ cực kì an tĩnh. Chân thị đã phân phó, không được đem tin tức lộn xộn lung tung bên ngoài, tới quấy rầy Phượng Loan, bọn nha hoàn trước mặt nàng đều nói năng thận trọng. Ngẫu nhiên cũng có chút chuyện phiếm bị Phượng Loan nghe thấy, nàng cũng tai trái vào tai phải ra, hoàn toàn không coi là chuyện to tát gì.

Đối với nàng mà nói, dưỡng thai cho tốt, mấy cái khác đều không quan trọng.

---- nàng so với bất kỳ nữ nhân nào cũng muốn sinh hạ hài tử!

Tuy nhiên đứa con này, đã không phải là đứa con ở kiếp trước rồi.

Ngày từ từ thoáng qua, sắp tới tiết xuân tháng ba hoa nở ầm ập.

Phượng Loan vượt qua ba tháng đầu mang thai, thai đã vững vàng, phản ứng nóng ruột cũng không còn. Hiện nay trừ bỏ hơi lộ ra bụng, cái khác cùng người bình thường đều không khác biệt, mỗi ngày ở nhà hưởng thụ, khó khăn đến mức chín hôm nay, chính là sinh thần mười bảy tuổi của nàng.

Chân thị không dám làm lớn, sợ nhiều người hỗn tạp hại đến nữ nhi đang mang thai.

Không nói xa, chỉ một Nhị mợ chủ Mục Nhu Gia đã khiến người khôn yên tâm.

Cho nên chỉ làm một bàn nho nhỏ.

Không chỉ từ chối bọn người thân thích ở ngoài cửa, ngay cả yến hội cũng chia làm hai bên, người của Phượng gia ở bên ngoài náo nhiệt, Chân thị và Phượng Loan mở một bàn ở Vọng Tinh Bảo Nguyệt Các, đề phòng người khác phòng đến sít sao.

Sau khi Mục Nhu Gia biết thì tức giận gần chết.

Thật ra tuy rằng tức giận, nhưng trượng phu ngủ ở phòng Tỷ Bà nửa tháng sau, nàng ta không thể không cúi đầu. Muốn giúp tỷ tỷ ruột của mình đó, nhưng cũng không thể đánh cuộc bằng cả đời mình! Hơn nữa, chuyện bây giờ đã thành định cục, bản thân mình lại không thể kêu Tiểu Loan phá thai, còn không phải chỉ có thể nhẫn nhịn.

Hôm nay là tiệc sinh thần của Phượng Loan, Mục Nhu Gia vẫn lên tinh thần mà tham dự.

Bên Vọng Tinh Bảo Nguyệt Các, lại là một quang cảnh khác.

Phượng Loan phóng khoáng, hôm nay thưởng bạc gấp ba ngày thường, bọn nha hoàn nhận đến mềm tay, vui mừng hớn hở, tất cả cảm thấy đi theo chủ tử cũng được thơm lây, không khí vui mừng vô cùng.

Lúc khai tiệc, Tiêu Đặc tới.

Đoan Vương phi cũng tới.

Nàng ta không thể làm trái lại trượng phu, và lại mấy tháng này lời đồn truyền đi, đều nói nàng ta hãm hại cơ thiếp, không chấp nhận được Phượng Trắc phi tuổi trẻ nỷ mạo còn có thể lực, không thể không qua đây để gạt bỏ lời đồn. Huống hồ làm chính thê, dù cho trong lòng vừa khổ vừa chat, trên mặt cũng phải tỏ vẻ hiền lành rộng lượng, ---- đây là sự cay đắng của địa vị chính thê.

Giống như cơ thiếp Vương phủ, muốn ăn phần khổ này còn không có tư cách đâu.

Phượng Loan đứng dậy đón chào, cười nói: “Gặp qua Vương Gia, Vương phi.”

“Nàng ngồi đi.” Tiêu Đặc khoát tay, “Cũng không phải người ngoài, dùng những nghi thức xã giao này làm gì?”

Không phải người ngoài? Trong lòng Đoan Vương phi đau xót, nhin xuống, “Đúng vậy, hiện nay Tiểu Loan là người mang thai, không cần xem trọng những cấp bậc lễ nghĩa này.” Nàng ta khẽ mỉm cười, “Lễ vật chúc mừng cho nàng đặt ở bên ngoài, hết người rồi xem”

Phượng Loan nói lời cảm tạ, lại hỏi, “Trong khoảng thời gian này thân thể của biểu tỷ đã khỏe hơn chưa?”

“Khỏe nhiều rồi.” Đoan Vương phi cười vẫn thân thiết như trước, giống như chưa từng nghe được lời đồn đãi hãm hại cơ thiếp vậy, cũng không để ý đến việc biểu muội đánh mặt mình, dịu dàng nói: “Nhìn người khí sắc không tệ, Vương Gia và ta cũng yên tâm.”

Hai người người tới ta đi, nói xong mấy lời giả dối khách sáo.

Vào lúc đó, một tiểu nha hoàn ở bên ngoài chạy nhanh tới, hoang mang rối loạn nói: “Ly Ấp Trường công chúa giá lâm!”

Tất cả mọi người trong phòng lấy làm kinh hãi.

Tiêu Đặc đứng lên trước tiên, kinh ngạc nói: “Đại Hoàng cô sao lại tới đây?” Sau đó ngẩn ra, Ly Ấp Trường công chúa hình như là thân thích của Phượng gia, sinh thân của Kiều Kiều, hình như..., miễn cưỡng nói còn nghe được.

Đoan Vương phi thì thần sắc khẩn trương, tình huống này quá bất ngờ.

Chân thị nhú mày, ánh mắt lóe lên phức tạp, “Đi đi, nhanh ra ngoài tiếp giá.”

Phượng Loan chậm rãi đứng dậy, trong lòng nhanh chóng suy nghĩ.

---- rất kỳ quái.

Thân phận của Ly Ấp Trường công chúa là gì? Trong kinh thành, không ai dám thẳng lưng trước mặt bà, cho dù là Hoàng đế, Thái hậu, thấy bà cũng khách khí. Bên trong này có một nguyên do, bởi vì bà là trưởng tỷ của Anh Thân Vương và Hoàng đế, cho dù trước kia đã từng đi Bắc Phương hòa thân, chịu không ít khổ, về sau trọng phu mất đi mới trở về Kinh Thành.

Khi còn tại thế tiên đế từng nói, “Sắt Sắt trung hiếu nhân nghĩa, lấy thân vì nước, là người quan trọng nhất trong số mấy tỷ muội, vô luận là con cháu hậu thế của Tiêu gia nào, cũng không thể bạc đãi nàng.”

Sắt Sắt, là nhũ danh của Ly Ấp Trường công chúa.

Ở kiếp trước, bởi vì Anh Thân Vương và Tương thân vương lần lượt bị hoạch tội hạ ngục, sau đó chết thảm. Ly Ấp Trường công chúa chạy thẳng đến Kim Loan Điện, chỉ vào mũi Hoàng đế mắng, mắng ông bất kính với tiên đế, tiểu nhân hèn hạ giết hại huynh đệ, mắng ông chỉ biết lấy lòng mẹ cả, đồ vô sỉ không nghĩ tới mẹ đẻ.

Hoàng đế tức giận đến phát run, thiếu chút nữa té xỉu ở trên điện Kim Loan.

Mặc dù như vậy, cũng không dám cho người áp tải bà xuống ngay tại chỗ.

Về sau Ly Ấp Trường công chúa bởi vì thương tâm huynh đệ mất đi, bệnh lâu không dậy nổi, cuối cùng bị “bệnh” chết một cách kỳ lạ.

Đến trong viện, một nhóm người quần áo bất phàm hiển hách đứng nhón nhào.

Dẫn đầu phía trước đám đông người vây quanh, là một quý phụ nhân ung dung cao gầy, khoảng chừng năm mươi tuổi, nhưng thật giống như chỉ mới hơn bốn mươi, đủ thấy trình độ bảo dưỡng rất cao. Trên người bà có một loại khí mơ hồ, khiến người khiếp sợ, giống như Ngũ Sắc Phượng Hoàng trên xiêm y của bà, phong phạm Hoàng thất, cho dù công chúa bình thường cũng không thể so sánh.

Đặc biệt là cặp mắt kia, sâu xa như nước giếng cổ thẳng thấu lòng người.

Bọn người Phượng Loan hành lễ, “Gặp qua Trường công chúa Điện hạ.”

“Đứng lên đi.” Thanh âm của bà, thanh thúy mềm mại không hài hòa, giống như thiếu phụ.

Phượng Loan nghe không quen, nhưng trên mặt không dám lộ ra khác thường. Tự mình đón Trường công chúa đi vào, nhường ghế chủ vị của mình, “Trường công chúa Điện hạ xin mời ngồi.”

Ly Ấp Trường công chúa tựa hồ không khó chung đụng như người ta nói, cười cười, “Đều đừng câu nệ như vậy, ngồi đi.” Sau đó nói với Phượng Loan: “Tính ra thì, người nên gọi ta một tiếng biểu bà cô.”

Phượng Loan vội vàng đứng dậy, “Dạ, Trường công chúa Điện hạ.”

“Được rồi.” Ly Ấp Trường công chúa khoát tay, “Ta là người không thích người ta làm nghi thức xã giao, người đang mang thai, đừng hề tí là đứng lên,

cứ ngồi yên là được.”

Phượng Loan mỉm cười ngồi xuống.

Tiêu Đặc tự mình rót một ly rượu, cười nói: “Đại Hoàng cô, ném thử rượu này đi.”

“À.” Tựa như Ly Áp Trường công chúa giờ mới nhìn thấy hắn, “Lão Lục cũng qua đây a.” Đánh giá từ trên xuống dưới một lúc, “Ngươi nói ngươi đứa nhỏ này, khi còn bé còn ngoan ngoãn nghe lời, bây giờ lớn rồi, lại càng thụt lùi là sao? Tiểu Loan làm Trắc phi cho ngươi, đó là phúc khí mấy đời ngươi thấp hương cầu nguyện, sao lại không quý trọng? Không nói sống yên lành ở Vương phủ để được yêu thương sủng ái, ngược lại phải về nhà mẹ đẻ sanh con.”

Bà nói một tràng dài, biểu tình trên mặt của mọi người có thể nói là nhiều màu sắc.

Chân thị khẽ mỉm cười không lên tiếng, Phượng Loan kinh ngạc, trên mặt Tiêu Đặc tất cả là xấu hổ, Đoan Vương phi thì mặt đỏ lên, vội vàng đứng dậy nhận lỗi, “Trường công chúa Điện hạ chớ trách, Vương Gia luôn luôn cực kỳ sủng ái Tiểu Loan.”

“Vậy sao?” Ánh mắt của Ly Áp Trường công chúa sắc bén giống như lợi kiếm, khí thế bức người, “Trái lại ngươi nói thử xem, tại sao Tiểu Loan bị buộc phải về nhà mẹ đẻ ở? Chẳng lẽ...” Bà nói chậm chậm: “Là người nào làm Tiểu Loan tức giận sao?”

Lời này quả thực đáng nói, ngươi là đồ phụ không thể dung chức người khiến người ta chịu tức giận!

Nếu Đoan Vương phi còn nghe không ra ý tứ của Trường công chúa, còn xem không hiểu bà đang bảo vệ biểu muội, đó chính là người ngu! Trong lòng bối rối kinh hãi, không biết mình đắc tội Trường công chúa khi nào. Lại càng không biết rõ, hôm nay vì sao bà lại tới đây làm chỗ dựa cho biểu muội, đánh vào mặt mình.

Chỉ bởi vì biểu muội là cháu gái của bà sao? Bởi vì họ Phượng?

Trong khoảng thời gian ngắn, Đoan Vương phi không kịp tỉ mỉ cân nhắc suy xét.

Chỉ có thể mỉm cười, đoán đo nói: “Kính xin Trường công chúa Điện hạ yên tâm, nếu như có người khiến biểu muội tức giận, đó là tuyệt đối không thể nào. Trong Vương phủ, Vương Gia chúng ta sủng ái Tiểu Loan cũng không cần nói, những cơ thiếp khác cũng tôn kính, nhường nhịn nường, còn thiếp thân, vốn chính là biểu tỷ ruột thịt của Tiểu Loan, hiển nhiên xem nường như muội muội ruột.”

“Ồ? Vậy là tốt rồi.” Ly Áp Trường công chúa cười nói: “Có những lời này của ngươi ta yên tâm rồi.” Vuốt mái tóc mềm mại của Phượng Loan, giọng điệu thương tiếc, “Tiểu Loan, đừng sợ.” Lời của bà là nói với Phượng Loan đấy, nhưng ánh mắt thì nhìn Đoan Vương phi, “Nếu có người dám khi dễ cháu, hãy nói với biểu bà cô, ta thay cháu đánh mạnh hẳn trở về!”

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Hoàng Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75

Lời nói của Trường công chúa thật sự quá..., quá cây kim so với cọng râu, quá sắc bén.

---- lời nói hoàn toàn nhằm vào Đoan Vương phi.

Phượng Loan không tiện trả lời, chỉ làm ra bộ dáng cười cười ngại ngại.

Ly Áp Trường công chúa lại nói: “Tiểu Loan yên tâm, trên đời này..., còn chưa có ai mà ta không đánh được đâu!” Bà vẫn nhìn chăm chăm Đoan Vương phi, ý kia là, ngươi thì tính là cái quái gì?! Về mặt khinh thường.

Đoan Vương phi ra sức kim nén nắm chặt tay mình, cắn chặt răng, mới có thể giữ vững thần sắc trên mặt không đổi.

Tiêu Đặc yên lặng suy xét.

Chân thị cười dịu dàng nói: “Được rồi, mọi người đều đói bụng?” Kêu nha hoàn mang thức ăn lên, “Mau mau, đều mang canh nóng và đồ ăn nóng lên, đừng có chậm rì rì.”

“Thôi.” Ly Áp Trường công chúa khoát tay, “Khẩu vị của ta cổ quái, không ở nơi này quấy rầy các ngươi.” Ngốc nha hoàn cầm một cái hộp gấm mình hoàng tới, ngón tay chỉ Phượng Loan, “Nghe nói hôm nay là sinh thần của cháu, ta cố ý mang theo một vật nhỏ tặng cho cháu, xem như quà chúc thọ.”

Phượng Loan vội nói: “Đa tạ Trường công chúa Điện hạ hao tâm tổn trí.”

“Tiểu Loan mở ra nhìn xem.” Tựa như Ly Áp Trường công chúa mang thứ tốt qua đây, nếu không khoe khoang, trong lòng sẽ khó chịu, thúc giục nói: “Ừ, mau nhìn xem a.”

Phượng Loan đành phải nghe theo mở ra.

Mặc dù đoán được Trường công chúa sẽ cho món gì đó có giá trị không nhỏ, nhưng khi nhìn thấy, vẫn vô cùng kinh ngạc!

Phía trên lớp gốm, là một đóa hoa bảo thạch thất sắc, từng cánh hoa là một màu, mỗi một cánh hoa đều là bảo thạch to bằng ngón cái, Xích, Chanh, Hoàng, Lục, Thanh, Lam, Tử (đỏ, cam, vàng, xanh lá, xanh đen, xanh lam, tím) mấy màu sắc xếp đều nhau, từng cánh hoa to bằng nhau, ngay cả thân cành có màu lục diệp, cũng làm từ bảo thạch!

Châu quang lấp lánh, tất cả mọi người bị đóa hoa bảo thạch khiến cho hoa mắt.

Phượng Loan thật cẩn thận cầm lên, đưa tới gần, hơi bối rối nói: “Cái này..., phải đeo ở chỗ nào?”

Ly Áp Trường công chúa “xì” cười, “Không dùng để đeo.” Bà giải thích, “Đây là người Tây Dương tiến cống cho tiên đế, tiên đế lại ban cho ta, nói là Hoa Thất Sắc, đặt ở trong phòng để trừ tà.”

Mọi người thiếu chút nữa rút cả tròng mắt ra, cái này..., quý trọng như vậy, dùng để trừ tà.

Phượng Loan vừa nghe hai chữ “Tiên đế” lại càng cảm thấy phồng tay, “Nếu là tiên đế ban thưởng cho Trường công chúa Điện hạ, cháu làm sao dám nhận? Nếu không..., trở về cháu cung phụng trên hương án?”

“Thôi, chẳng qua chỉ là thứ đồ chơi.” Ly Áp Trường công chúa khoát tay, “Trước kia ta cũng rất yêu thích, hiện tại lớn tuổi rồi, không thích mấy thứ màu sắc rực rỡ gì đó nữa. Cháu là tiểu cô nương, vừa lúc lấy đặt tại trong phòng, thứ nhất để cho đẹp, thứ hai dùng trừ tà, miễn cho yêu ma quỷ quái tới gần.”

Đoan Vương phi cúi thấp đầu hơn, chỉ làm như một chữ đều không nghe thấy.

Ly Áp Trường công chúa chẳng muốn lại để ý tới nàng ta, đứng lên nói: “Lão Lục, cháu đưa ta ra ngoài.”

Hơn nửa ngày Tiêu Đặc trở thành vật làm cảnh, lúc này bị điểm danh, vội nói: “Dạ, mời Đại Hoàng cô.” Tuy hấn là long tôn hoàng tử, nhưng trước mặt trưởng bối cũng phải vô cùng cung kính, tựa như một tuy tùng nhỏ bé, đưa Trường công chúa Điện hạ ra ngoài.

Bọn người Chân thị ở phía sau hành lễ, đến khi Trường công chúa đi xa mới đứng dậy, bày tỏ cung tiễn.

Ly Áp Trường công chúa ra đến ngoài sân Vọng Tinh Bảo Nguyệt Các, đi tới một đoạn, nói với Tiêu Đặc: “Tiểu Loan là bảo bối của Phượng gia, là cục cưng, cháu hãy cẩn thận đừng có khi dễ! Hừ...” Bà lạnh giọng, “Đừng tự cho mình chiếm được tiện nghi lớn, còn không biết điều, cháu dám khi dễ nàng thử xem!”

Giọng nói và vẻ mặt của bà đều nghiêm khắc, có một loại khí thế uy nghiêm nói không nên lời.

Tiêu Đặc liên tục gật đầu, cười nói: “Không dám, không dám, lại nói Tiểu Loan nhu thuận như vậy, cháu yêu thương nàng còn không kịp.”

“Còn Vương phi kia của ngươi nữa, kêu nàng quy củ một chút! Chớ chọc để Vương phủ bị đánh vào mặt!” Về mặt Ly Áp Trường công chúa sắc bén, hừ lạnh một tiếng, “Đến như kẻ ngu xuẩn kia ở phủ Lý Quốc Công, lại xông ra gây chuyện, ta sẽ khiến cho kiếp sau cũng không làm được Lý Quốc phu nhân!”

“Dạ.” Tiêu Đặc biết vị cô cô này tính tình ương ngạnh, mà người ta có quyền để ương ngạnh, đắc tội không nổi, cung kính cười nói: “Đại Hoàng cô yên tâm, cháu sẽ cảnh cáo Mục thị.”

“Thật sao? Cũng đừng chỉ có nói trước mặt ta, sau lưng lại khác.” Ly Áp Trường công chúa phát phát tay, bảo tất cả bọn hạ nhân lui ra xa, sau đó ngược mắt, ý vị thâm trường chậm chậm nói: “Có được Tiểu Loan, xem như tiểu tử ngươi có vận khí nhặt được bảo vật, hãy đối với nàng cho tốt, sau này sẽ có chỗ ưu việt.”

Ánh mắt Tiêu Đặc nhấp nháy, nghĩ muốn hỏi kỹ, nhưng một chữ cũng không dám mở miệng hỏi nhiều.

Hắn đáp: “Cháu xin ghi nhớ.”

“Được rồi, ta đi đây.” Ly Áp Trường công chúa vẫy tay một cái, bọn hạ nhân im lặng vây quanh, để bà đứng ở giữa, vênh vao tự đắc đi xa.

Lưu lại Tiêu Đặc, trong nội tâm sóng to gió lớn sau một lúc lâu chưa thể bình tĩnh.

Hôm nay rốt cuộc Trường công chúa là có ý gì? Bà qua đây chúc thọ cho Tiểu Loan, đưa lễ vật quý trọng, bản thân còn có ý vị sâu xa như vậy, mình còn chưa hiểu được. Bà còn nói lời có ý vị thâm trường, ---- cái gì gọi là bản thân mình cưới được Tiểu Loan là nhặt được bảo vật, sau này có nhiều ưu việt?

Sau này? Ưu việt?

Mình đã là Vương Gia, chẳng lẽ nói..., Trường công chúa muốn mình tranh Thân Vương?

Chờ tàn tiệc rượu, Tiêu Đạc ở trong phòng nói chuyện một mình với Phụng Loan, nói về việc này, “Nàng nói xem phải không, bởi vì Trường công chúa niệm tình cảm thân thích, cho nên coi trọng nàng, rồi cũng muốn ta tranh Thân Vương, để nàng có thể diện, coi như là cho người Phụng gia giành vinh quang, đúng không?”

Thân Vương? Phụng Loan nghe được không nhịn được ôm bụng cười lăn lộn.

Ánh mắt của Đoan Vương Điện hạ người lại có thể nông cạn như vậy? Cũng đúng, hiện tại thân thể Hoàng đế còn cường tráng, Thái tử cũng chưa khiến Hoàng đế kiêng kị, cơ bản vận mệnh vẫn ổn định, cho nên hẳn nghĩ tới đầu tiên chính là mình làm Thân Vương.

Làm Hoàng đế? Cam đoan hiện tại Tiêu Đạc chưa hề suy nghĩ tới.

“Nàng cười cái gì?”

“Không có gì.” Phụng Loan không thể đem suy nghĩ trong lòng nói ra, đành phải sửa miệng, “Chính là cao hứng! Sau này ta có một biểu bà cô lợi hại như vậy làm chỗ dựa, hừ hừ..., lão Lục, chẳng còn dám khi dễ ta sao?” Nàng không ngốc, sẽ không vào loại thời điểm này kéo Đoan Vương phi ra.

Tiêu Đạc nghe được cười, “Được, lá gan nàng đúng là lớn hơn rồi.”

Phụng Loan nhẹ nhàng cười, sau đó nói: “Kỳ thật nói tới thì, Trường công chúa là thân thích của Phụng gia, thật ra đã nhiều năm không qua lại. Ta cũng không hiểu, hôm nay vì sao bà lại tới đây chúc thọ cho ta, còn tặng lễ vật nặng như vậy.” Mở ra cái hộp trong tay, thấy đóa hoa bảo thạch thất sắc, “Cái vật này, tháo ra cũng đủ nuôi sống một gia đình lớn.”

“Nàng dám phá vỡ?” Tiêu Đạc trầm mặt, khiển trách: “Đây chính là tiên đế ngự tứ!” Khi nói chuyện, mang theo một chút ghen tuông chua chát, “Ngay cả bốn vương còn không có đây.”

Phụng Loan dựa sát vào hắn cười nói: “Của ta không phải của chàng sao? Sau này ta đặt tại phòng ngủ ở Noãn Hương Ổ, chàng tới liền nhìn thấy, chàng tới nhiều là có thể nhìn thêm vài lần, nhìn mỗi ngày cũng là của chàng rồi.”

“Quý tinh ranh.” Tiêu Đạc bị nàng trêu cho vui vẻ, néo mặt nàng, “Vòng qua vòng lại, chính là muốn quần chân bốn vương trong phòng của nàng, không đi tìm người khác, thiên trường địa cửu chỉ sùng ái có một mình nàng.”

Phụng Loan bĩu môi, “Vậy thì sao? Ta cũng không tin, những người khác trong vương phủ đều không nghĩ như vậy.”

Chỉ cần ghen trong phạm vi thích hợp, Tiêu Đạc vẫn có thể tiếp nhận, điều này đại biểu cho cơ thiếp thích mình, chỉ cần không gây ra tin đồn hay nháo loạn âm thầm là được, trong lòng hắn còn cảm thấy đắc ý đó chứ.

Hai người ở cùng một chỗ không thiếu được dính vào nhau, khó bỏ khó phân.

Đến khi bầu trời tối đen, Tiêu Đạc mới đứng dậy, “Ta đi về trước đây.” Dù sao không thể qua đêm tại Phụng gia, thứ nhất không thích hợp, thứ hai Kiều Kiều đang mang thai, tiến lên sờ sờ bụng của nàng, “Con trai ngoan, ngày mai phụ thân trở lại thăm ngươi.”

Phụng Loan hơi lo lắng, “Lỡ như là nữ nhi thì làm sao bây giờ?”

“Không có việc gì.” Tiêu Đạc đã có trường tử dòng chính, đối với nhi tử không trông mong như trông ánh trăng trước đây, “Nở hoa trước sau kết quả là chuyện thường xảy ra, nếu là nữ nhi, sau này chúng ta sinh thêm mấy đứa nữa, chắc chắn sẽ có nhi tử.”

Sinh thêm mấy đứa? Phụng Loan nâng trán, nam nhân quả nhiên đều là bại hoại hạ lưu.

Đoan Vương phi về Vương phủ trước, vừa vào cửa, liền đuổi tất cả mọi người ra ngoài.

Nàng vừa bức vừa hận vừa giận, lại ủy khuất khó chịu tràn đầy trời đất, nằm trên giường khóc không ra tiếng, còn không dám khóc lâu, sợ Vương Gia trở về nhìn thấy, sẽ nói bản thân mình lòng dạ hẹp hòi.

Nhưng hôm nay, lời của Ly Áp Trường công chúa còn rõ ràng bên tai!

Bà ta ngấm ngầm hại người, nói mình là đồ phụ không thể dung người, nói mình hãm hại cơ thiếp, còn cảnh cáo nếu mình không đối tốt với biểu muội bà ta sẽ..., bà ta muốn đích thân tới cửa đánh mặt mình!

Mình đã sống hai mươi mấy năm, chưa bao giờ chịu qua loại nhục nhã này, hơn nữa còn ở trước mặt Vương Gia và mẹ con Chân thị!

Nhưng Ly Áp Trường công chúa là ai? Đoan Vương phi yên lặng nắc nhen, không thể trêu vào, đắc tội không nổi, đừng nói mình chỉ là một Vương phi nhỏ nhỏ, ngay cả Quý Phi trong cung, Hoàng hậu, thậm chí Thái hậu, đều không dám chọc bà! Hơn nữa bà còn có thân phận trưởng tử, Hoàng đế nhìn thấy, cũng phải khách khí với tỷ tỷ.

Làm sao có thể gặp phải một sát tinh như vậy?!

Đoan Vương phi một mặt trong lòng khó chịu, một mặt lại không nghĩ ra được. Mẹ đẻ của Ly Ấp Trường công chúa là Thái Tổ Phụng Thực phi, đích xác có quan hệ thân thích với Phụng gia, nhưng bình thường không hề thấy bọn họ qua lại thân mật. Huống hồ theo vai vế của Phụng Loan, không tính thân cận cùng Ly Ấp Trường công chúa, vì sao, vì sao..., vì sao lại muốn ra mặt thay nàng ta?!

Trong vương phủ có một Trắc phi ghê gớm như vậy, người Vương phi này, bắt tay vào làm còn có ý nghĩa gì nữa?

Trong lòng Đoan Vương phi mặt mờ mờ ngơ ngơ.

Lại nghĩ tới hôm nay trên yến tiệc, một câu trượng phu cũng không nói giúp mình, cứ vậy mà nhìn mình không xuống đài được, trong lòng thật sự càng nghĩ càng chán nản, càng nghĩ càng nguội lạnh! Giống như rơi vào hầm băng vậy!

Ánh mắt nàng chờ đợi ngơ ngẩn ngồi một mình thật lâu, mới có thể hoàn hồn.

---- rốt cục hạ quyết tâm.

Ánh mắt Đoan Vương phi trở nên rét lạnh, thôi, nếu trượng phu không đáng tin cậy, vậy thì không cần dựa vào nữa! Miễn cho mọi thứ đều phải phụ thuộc vào trên người trượng phu, hẳn lại bứt ra, để mọi thứ của mình bị phá hủy! Từ nay về sau, bản thân mình phải chặt chẽ bảo vệ thân phận chính thê Vương phi, trông coi tương lai của Thế tử kế nhiệm tước vị Đoan Vương, ---- chỉ cần toàn tâm toàn lực bồi dưỡng nhi tử, trong tương lai cả Vương phủ đều sẽ là của mình!

Đến khi đó, mình sẽ đem toàn bộ chưa xốt tủy khuấy trong lòng nhiều năm thanh toán hết!

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Hoàng Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76

Không có trượng phu không đáng sợ, còn có nhi tử.

Trái tim của Đoan Vương phi chậm chậm trở về lồng ngực, nàng kiên quyết tin tưởng, một lần nữa tự trừ tính đường đi chính xác, tâm tình từ từ bình phục lại, có năng lực giữ vững sự độ lượng và dịu dàng như bình thường.

“Người tới.” Nàng phân phó nói: “Buổi tối Vương Gia sẽ trở về, chuẩn bị canh nóng nước ấm đi.”

Hôm nay mới đi Phụng gia chúc thọ cho biểu muội.

Y theo tính tình của Vương Gia, bất luận là sợ mình ghen tị với biểu muội, hay vì cân bằng quan hệ cơ thiếp trong phủ, đều sẽ đến Uy Nhụy Đường ngồi một chút. Quả nhiên, lúc trời tối Tiêu Đặc đến Uy Nhụy Đường, hẳn đã ở Phụng gia dùng cơm chiều, qua đây chỉ uống chút trà, thăm nhi tử, thuận tiện nói vài việc nhà cùng Vương phi.

Trên mặt Đoan Vương phi giữ vững tươi vui thoải mái, hỏi: “Thân mình của biểu muội vẫn khỏe chứ? Đã qua ba tháng đầu, cũng không còn nóng ruột buồn nôn, kế tiếp sẽ có những ngày thanh tịnh rồi.”

Tiêu Đặc đánh giá thê tử, có vẻ không giống với mấy ngày trước lắm.

Vốn khi biết Kiều Kiều đột nhiên công bố tin tức mang thai, mình đã cảm thấy không ngờ, hỏi qua, mới biết là vì Mục Nhu Gia tới thăm dò, ---- thật sự là không biết nên phải nói gì! Nhưng Kiều Kiều khuyên, trong lúc mang thai chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ là tốt nhất, dù sao nàng cũng không tức giận, nên không nhất định phải gây cho trên dưới Vương phủ không được yên bình.

Cho nên đề ép xuống, không lấy chuyện này chất vấn động cơ không thuần khiết của Vương phi.

Hiện nay nhìn thấy nàng ta quá mức hòa hoãn rồi.

Không lại mảy chau mặt ủ cả ngày, như là khôi phục bộ dáng dịu dàng hào phóng trước đó, chẳng lẽ đã suy nghĩ cẩn thận rồi sao? hay hôm nay bị Ly Ấp Trường công chúa dọa sợ? Nhưng mặc kệ nàng ta thật sự hiểu rõ, hay đang làm bộ, chỉ cần có thể có khí độ của một chính thê Vương phi, không tiếp tục gây chuyện, bản thân mình cũng không cần phải túm chặt không tha.

Không điếc không cảm không làm ông.

Cái gọi là thanh quan khó giải quyết việc nhà, không thể quá tích cực, chỉ cần trên mặt mũi không có trở ngại thì coi như xong.

Tiêu Đạc hơi hơi hài lòng gật đầu, trả lời: “Tiểu Loan rất tốt.”

Đoan Vương phi thấy ánh mắt trượng phu lấp lánh bất định, biết vẫn hoài nghi mình, cười cười, giải thích vài câu, “Lúc trước là ta mang bệnh tinh thần không tốt, hay nghĩ ngợi lung tung, hiện tại cuối cùng đã hiểu được.” Nàng mượn lời nói của Thái tử phi để giải thích, “Cái gọi là đích thứ rõ ràng, trưởng ầu thứ tử, ta là chính thê được Vương Gia cưới hỏi đàng hoàng, Ca nhi là đích trưởng tử đứng đứng đắn đắn trong vương phủ, điều tốt ta đều chiếm hết, còn có cái gì mà cần lo lắng đâu?”

Mặc dù lời này có ba phần giả, nhưng vẫn có đạo lý.

Tiêu Đạc gục gặc nói: “Người có thể hiểu rõ như vậy là rất tốt.” Dù sao chính mình cũng không muốn Vương phủ gà bay chó sủa cả ngày, vì trấn an thê tử, nói vài câu xoa dịu, “Thê tử, người cùng ta thành thân trải qua mưa gió làm bạn cùng nhau đã hơn mười năm, nên hiểu cách làm người và tính tình của ta. Bỏn vương đã nói, chỉ cần người sống một ngày, chỉ cần Ca nhi bình an khỏe mạnh lớn lên, chỉ cần hai người các người cũng không phạm sai lầm gì, ta tuyệt đối sẽ không dao động vị trí của các người!”

Biểu tình của Đoan Vương phi trì hoãn, tư vị trong lòng thật sự là phức tạp khó tả.

Dù trượng phu bất công, làm người vẫn đứng đắn, vẫn thỏa đáng, cũng còn hơn những người thật sự sùng thiếp diệt thê, những lời này của hần, nhiều chính thê muốn cũng còn muốn không được đó.

Nàng khẽ thở dài, “Vương Gia, thiếp thân nhớ kỹ rồi.”

Tiêu Đạc ngồi ở Uy Nhụy Đường một thời gian không sai biệt lắm, đứng dậy rời khỏi, trước khi đi cuối cùng còn nói một câu, “Bỏn vương là vì tình cảm phu thê mười năm, mới lặp lại lời cam đoan với người. Nhưng..., người phải nhớ rõ, về sau ta sẽ không nói lại, cũng sẽ không lúc nào cũng nhắc nhở người.” Hần nói: “Người không thể lại phạm sai lầm lần nữa.”

Không có lần nữa.

Đoan Vương phi vừa hơi có chút ấm áp, lại trở nên lạnh lẽo.

Nàng nhìn bóng lưng cao lớn của trượng phu đi xa, thấy thiếu niên ngây thơ kia đã trưởng thành là một nam nhân ôn trọng, hần cò bỏ sự ngây ngô non nớt của thiếu niên, dần dần trở nên lãnh khốc tuyệt tình.

Trong lòng ngược lại cười nhẹ, như vậy cũng được.

Trượng phu trở nên vô tình vô nghĩa, trong mắt chỉ có ích lợi, như vậy đối tốt với biểu muội cũng sẽ có hạn. Nhìn xem hần vì Mục gia nên dễ dàng tha thứ cho mình, nên đối với biểu muội tốt cũng bất quá là vì Phụng gia thôi. Mình là chính thê, còn sinh ra đích trưởng tử trước, đã nắm chắc thắng lợi trong tay, sợ cái gì? Sau này nên giữ vững tinh thần diễn hí khúc cho tốt!

Tiểu Loan, chúng ta bắt đầu cuộc chiến rồi.

Ngày kế khí trời quang đãng rất tốt.

Trong Phủ Thúy các, Miêu phu nhân đang tỉ mỉ vẽ chân mày, ---- gần đây tâm tình Vương phi không tốt, không dám trang điểm xinh đẹp, ngay cả chân mày cũng gọn gàng cong cong, xem ra càng thêm mềm mại.

Nha hoàn Thúy Tự chờ nàng vẽ xong, mới cẩn thận cắt kỹ, đây chính là ốc loa tử vẽ mày tốt nhất.

Miêu phu nhân thấy nàng ta cẩn thận, nói: “Đừng sợ hãi rụt rè như vậy, rớt thì rớt, trong vương phủ cũng không phải rớt rồi thì không thể có nữa.” Nói đến cái này, khó tránh nhớ tới sinh thân của Phụng Nhị phu nhân trước đó, Vương Gia tặng mấy chục hộp loa tử vẽ mày, chắc chắn, Vương Gia đối với Phụng Trắc phi đó mới gọi là hào phóng.

Thúy Tự vội vàng thả lỏng, tận lực tự nhiên.

Miêu phu nhân cầm cây trâm khảm châu nhìn gương tự cái, thở dài nói: “Hôm qua Vương Gia lại đi Bích Tĩnh Hàm Yên Quán.” Nhớ đến Tường Trắc phi mất để trên đầu, liền không thoải mái, thấp giọng oán giận, “Chỉ là vì nàng mang họ Tường.”

Thúy Tự vội nói: “Phu nhân đừng lo lắng, trong lòng Vương Gia hần có tính toán.” Nghĩ tới quy luật ngủ lại gần đây của Vương Gia, trên căn bản là ba người cơ thiếp luân phiên nhau, nên cười khuyên giải chủ tử, “Theo nô tỳ đoán, đêm nay Vương Gia sẽ tới Phủ Thúy các.”

“Phi! Đáng mừng lắm sao?” Miêu phu nhân gắt lên.

Vương Gia còn lại ba người cơ thiếp để giữ cân bằng, ngoài việc để hậu viện Vương phủ được yên bình, hơn nữa, còn không phải là vì Phụng Trắc phi sao? Ý tứ của Vương Gia chính là, bản thân đối tất cả cơ thiếp đều giống nhau, cho nên Vương phi nương nương nha, cũng đừng sốt sao nhìn chằm chằm một mình Phụng Trắc phi.

Thật ra có thể giống nhau à? Hiện nay Phượng Trắc phi có thai, lại không ở Vương phủ, Vương Gia mới bằng lòng cân bằng như vậy.

Chờ nàng ta trở về, sẽ lại là thịnh sùng vô song.

Nói tới thì, Vương Gia đối với Phượng Trắc phi thật sự bất đồng. Tựa như lần đó trên tay Vương Gia có vết thương, Tường Trắc phi ngu ngốc hỏi tới, bị Vương Gia quở mắng một trận. Kỳ thật mình đã thấy từ sớm, dưới tay áo Vương Gia lộ ra, rõ ràng là nửa vòng dấu răng, không cần phải nói, nhất định do Phượng Trắc phi cắn.

Miêu phu nhân càng suy nghĩ miên man, chẳng lẽ..., Vương Gia sùng ái Phượng Trắc phi, cũng bởi vì hấn có khẩu vị nặng? Thích máu me đậm đà, kích thích kêu la đau đớn hay sao? Khóe miệng không khỏi co rút, bản thân mình đối với tiểu Vương Gia phía dưới có chút khó mà mở miệng, nhưng cổ tay hoàn toàn không thành vấn đề a! Nếu Vương Gia cắn, mình cũng có thể cắn cổ tay, cắn cổ, cắn đùi!

Giờ tay ra hung hăng cắn một cái lên cổ tay của mình, “Ôi! Đau chết ta rồi!”

Thủy Tự mở to hai mắt nhìn, hoảng sợ nói: “Phu nhân, người làm gì vậy?”

“Đau quá!” Miêu phu nhân vội vàng xoa nắn cổ tay, mẹ ơi. Cái này..., làm sao Vương Gia có thể thích loại này chứ? Như vậy, khẩu vị này thực sự quá nặng rồi! Ôi ui, xem ra sủng phi cũng không phải tốt như vậy.

Ngắm lại xem, Phượng Trắc phi cắn tới cắn lui với Vương Gia, Vương Gia nổi thú tính. Không chừng cũng cần phải cắn lại. Trong đầu, hiện ra hai người tựa như chó con sủa “Gâu gâu”, nhe răng há miệng, cắn xé lẫn nhau.

Thật thần kỳ nha, quá biến thái rồi!

Miêu phu nhân lắc lắc đầu, “Dừng lại, dừng lại.”. Cảm thấy mình nhất định rảnh rồi quá, không có chuyện gì thì nghĩ chuyện này nọ, xem ra sau này nếu lần lộn trong Vương phủ không nổi, còn có thể viết vài tiết mục ngắn cho trà lâu, cũng kiếm được miếng cơm ăn.

Đương nhiên rồi, hiện nay còn chưa tới tình cảnh đó, vẫn nhanh chóng đi thỉnh an Vương phi nương nương thôi.

Hôm nay Tiêu Đặc nghỉ ở nhà.

Miêu phu nhân và Ngụy thị trang điểm cực kỳ nội liễm, Tường Trắc phi thì..., dọa mã kẻ nghiêng nghiêng, khuôn mặt nhỏ trắng trong như ngọc, một lớp son môi nhàn nhạt, thái độ nhu mì điềm đạm. Áo khoác bên ngoài màu trắng thanh nhã, phối với áo bên trong màu xanh lá mạ và tương thủy váy màu xanh hải tảo, tựa như một cảnh lan bạch ngọc trắng tinh mềm mại.

Khéo nhất là, trong tay cầm một khăn lụa thêu hoa hồng tím ẩn chỉ vàng.

Bên trong thanh lệ, hạ xuống liền lộ ra sự xinh đẹp khiến người ta không thể không nhìn thêm vài lần.

Tiêu Đặc bưng trà nhìn nàng ta, “Hôm nay trang điểm cũng không tệ lắm.” Kỳ thật cảm thấy chiếc khăn quá mức điểm lệ, bắt quá khen Tường Trắc phi, ít nhiều cũng có thể dời đi tầm mắt của Vương phi đối với Kiều Kiều, cho nên nở nụ cười, “Người tuổi còn nhỏ, vóc người gầy yếu, rất thích hợp mặc trang phục thanh thuần.”

Theo tính tình thanh lãnh của Đoan Vương Điện hạ, chịu nói về cách ăn mặc như vậy, đã là khen ngợi rồi.

Trên mặt Tường Trắc phi tỏ ra vui mừng vô hạn, “Vương Gia thích, về sau thiếp thân sẽ cứ mặc như vậy.”

Trong lòng những cơ thiếp khác đều mang tư vị phức tạp.

Trước tiên nói Đoan Vương phi, chưa hẳn nàng không biết dụng ý của trượng phu, nhưng Tường Trắc phi thật sự là một kinh địch, ai bảo nàng ta tuổi trẻ còn mang họ Tường? Sự uy hiếp của Phượng gia biểu muội chỉ là ngấm ngầm, nhưng Tường Trắc phi thì trực tiếp, ví như nàng ta mà sinh nhi tử, nhất định mẹ chồng có thể sẽ nâng nàng ta lên tận trời! Sau này mình tiến cung, chắc chắn là bị chán ghét.

Tiêu Đặc nói mấy câu tượng trưng với các nàng cơ thiếp, liền đứng dậy.

---- hấn đã hẹn với Phượng Loan, ngày nghỉ đều qua ở bên nàng.

Trong lòng Đoan Vương phi đã chinh đồn lại con đường sau này, tất nhiên muốn làm được tốt nhất, trên mặt nở nụ cười nhẹ nhàng, “Vương Gia muốn đi xem Tiêu Loan sao? Khi gặp Tiêu Loan, hãy thay ta cùng mấy muội muội hỏi thăm sức khỏe nha.”

“Được.” Tiêu Đặc nhìn nàng ta gật đầu, chấp tay đi ra.

Tường Trắc phi vừa mới có tâm tình tốt, liền bị Vương phi thành công chán ghét chặn ngang, đến khi Vương Gia đi khỏi, nụ cười trên mặt duy trì không được nữa. Vương Gia không ở đây, còn ra về kiều mỵ cho ai xem? Trong lòng nàng ta bất mãn, cảm thấy Vương phi thật sự là người làm hỏng hưng trí của người khác, lại không khỏi cảm hận Phượng Loan, quả thực chính là một hồ ly tinh giả dạng.

Đoan Vương phi bưng trà nhẹ nhàng thổi, nét mặt điềm tĩnh.

Y theo tính tình của nàng, không đến mức tranh giành ghen tị ngay mặt cùng Tường Trắc phi, làm như thế, chẳng qua là muốn Tường Trắc phi hận Phụng Loan thôi. Thậm chí ngay cả kế sách ứng đối đều đã nghĩ kỹ, không cần biết đúng sai, ra sức tăng bốc biểu muội, khiếm đảm cơ thiếp đỏ mặt ghen tị, dĩ nhiên sẽ có người kiềm nén không được.

Nàng khẽ cười, chủ mẫu Vương phủ trừng trị một cơ thiếp, hà tất tự mình động thủ?

Tiêu Loan, ta nhất định sẽ yêu mến muội thật tốt.

Mà Tiêu Đặc đã đi ra Uy Nhụy Đường, đang muốn ra viện bên ngoài, đột nhiên một gã sai vặt chạy nhanh tới, thờ hồng học bẩm: “Vương Gia, Thạch Ứng Sùng nói là có chuyện quan trọng cần bẩm báo, hiện đang chờ ở thư phòng.”

Tiêu Đặc lập tức đi Ngô Trúc U Cư.

“Vương Gia.” Thạch Ứng Sùng nghênh tiếp, đóng cửa, sau đó mới thấp giọng nói: “Đêm qua trong cung mới được tin tức, nói là bên Tây Lương lại loạn rồi.”

Trước đó vốn là Anh Thân Vương đã đánh thắng trận, kết quả bất hạnh “Trúng tên chết.”, Hoàng đế cho Thống soái thay thế, tình hình chiến đấu không có tiến triển nhiều, tiếp sau đó chỉ đánh vài trận vụn vặt rồi kết thúc.

Hiện nay xuân về hoa nở, chính là..., lúc nước trong cỏ xanh ngựa mập, đúng lúc nên đánh giặc.

Sắc mặt Tiêu Đặc trầm trầm suy nghĩ một lúc, sau đó nói: “Hôm nay là ngày nghỉ, chuyện này để sáng sớm mai lên triều mới có thể thương nghị, ta thấy hoàng thượng hẳn là đánh, chỉ không biết rõ sẽ phái người nào xuất chinh.” Khó tránh được có chút oán giận, “Mặc dù Anh Thân Vương kiêu ngạo, tới cùng vẫn còn biết đánh, sau khi thay một kẻ vô tích sự thật sự là uổng phí quân lương, năm nay muốn đánh, tốt nhất nên đòi một người nhanh nhẹn để lên chiến trường, tranh thủ thời gian giải quyết tại học Tây Lương.”

Thạch Ứng Sùng xoa xoa đôi bàn tay, “Nghe nói vài ngày trước, bên Thái tử hay thường xuyên lui tới với Lương Tướng quân, mấy người của chúng ta lúc ấy vẫn không rõ, bây giờ suy nghĩ lại, sẽ không phải..., Thái tử điện hạ muốn đích thân xuất chinh đó chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Hoàng Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77

Tiêu Đặc cả kinh, “Thái tử muốn đích thân xuất chinh?!”

“Đúng vậy.” Thạch Ứng Sùng nói đêm qua Mạc Liêu Môn đã thảo luận kết quả, “Thái tử không chỉ thường xuyên đi lại với Lương Tướng quân, nghe nói còn cho người trừ bị vũ khí và khôi giáp, chỉ sợ..., rất có thể trang bị thêm Đông cung Thân Vệ Quân đấy.”

Đây chính là một tin lớn có độ dò hỏi rất khó.

“Vất vả cho các người rồi.” Tiêu Đặc khen ngợi, sau đó nhún mày ngồi xuống ghế, hần xoa xoa trán, nghĩ đến những thông tin cực đại ẩn chứa trong mấy cái tin tức, cùng với có lẽ sẽ lập tức dấy lên biến động bất ngờ. Triều đình đánh giặc, trừ bỏ có thể thay Hoàng đế cùng cổ cương hổ, vẫn là thời cơ tốt cho các hoàng tử và lũ triều thần tranh quyền đoạt lợi, ai cũng muốn nhân cơ hội này thừa nước đục thả câu, vơ vét lợi ích, vơ vét địa vị, vơ vét quyền lực, tại đây sóng lớn cuộn trào mãnh liệt.

Thạch Ứng Sùng đứng ở bên cạnh trầm mặc, sau một lúc lâu mới nói: “Chuyện này không vội được, cứ đợi đến sáng mai lâm triều nhìn xem tình hình rồi nói sau? Dù sao Thái tử xuất chinh hay không xuất chinh, chỉ là suy đoán của chúng ta, còn chưa chắc chắn định xuống.”

Tiêu Đặc bỗng nhiên đứng lên, trầm mặt nói: “Ta đi Phụng gia.”

“Hả?” Thạch Ứng Sùng kinh ngạc hỏi: “Lúc này..., còn đi?”

“Tim Phụng Uyên.”

Tiêu Đặc bỏ lại một câu, thần sắc nghiêm túc ra cửa.

Lưu lại Thạch Ứng Sùng tỉ mỉ cảm thụ mùi vị ở phía sau cửa, thời điểm như thế này, chỗ tốt của việc quan hệ thông gia với thế gia nên thể hiện ra rồi. Mục gia và Phụng gia đều giúp đỡ Vương Gia, đặc biệt là Phụng Uyên, đây chính là người có quan hệ hết sức rộng rãi trên triều đình, không giống Mục lão gia, chỉ có một chức quan nhân tản ở Lễ bộ.

Vương Gia nạp Phụng Trắc phi, thật sự rất có lợi ích.

Ừm, trở về phải cho người chuyển một bức thư cho Miêu gia, kêu biểu muội không nên đi trêu chọc Phụng Trắc phi, ---- ngoài mặt đương nhiên phải hướng tới chủ mẫu Đoan Vương phi, âm thầm giao hảo cùng Phụng Trắc phi, ít nhất đều không thể đắc tội hai bên.

Tiêu Đạc định tìm Phụng Uyên bàn bạc chuyện này, nhưng vẫn đi thăm Phụng Loan trước, dù sao cũng không tốn nhiều thời gian.

Khiến hắn không ngờ là, Phụng Uyên cũng ở Vọng Tinh Bảo Nguyệt Các.

Phụng Uyên mỉm cười nói: “Tham kiến Đoan Vương Điện hạ.”

Tiêu Đạc đánh giá thần sắc của ông ta, như là đã chờ lâu rồi, không khỏi cười cười, “Đây là sao?” Hắn ngồi xuống bên cạnh Phụng Loan, “Các người đã chờ ta từ sớm? Có chuyện gì cứ nói.”

Phụng Loan mỉm cười, không lên tiếng.

Phụng Uyên nói: “Thái tử điện hạ muốn đích thân xuất chinh.”

Điều này Thạch Ứng Sùng đã nói trước, bất quá vẫn chưa xác định, nhưng ông ta lại dùng giọng điệu khẳng định để nói.

Sắc mặt Tiêu Đạc ngưng trọng, “Quốc Công dùng cái gì xác định tin này?”

“Cái này sau mới nói rõ đi.” Phụng Uyên khoát tay, ngồi xuống ghé đối diện, “Hon nữa không chỉ Thái tử điện hạ muốn xuất chinh Tây lương, rất có thể Thành vương Điện hạ sẽ thò một chân vào.” Ông nói ra kết luận này, thứ nhất là vì “Mộng” của Phụng Loan, thứ hai là gần một tháng khổ tâm nghe ngóng, cuối cùng mới định ra.

Lời này rơi vào tai Tiêu Đạc, không khỏi kinh hãi, “Lão Thất cũng muốn thò một chân vào!”

Phụng Loan nhẹ nhàng cầm tay hắn.

Lúc này Tiêu Đạc mới phát giác bản thân mình luống cuống, cười cười, “Tin này, quả thật quá mức ngoài ý muốn.” Hắn nhanh chóng kiềm hãm cảm xúc, sau đó nói: “Quốc Công còn biết được tin gì, cứ việc nói.”

Hai người, một người nói, một người hỏi, tỉ mỉ nói hết nửa buổi sáng.

Cuối cùng, Phụng Uyên nói: “Theo ý của ta, Đoan Vương Điện hạ chỉ cần ngồi yên quan sát, không cần nhúng tay, cứ kệ cho tình thế tự nhiên phát triển là được.” Thấy hắn nhíu mày, liền giải thích: “Lần này Thái tử điện hạ và Thành vương Điện hạ xuất chinh Tây Lương, đã dự định chu đáo, còn muốn thu thập tàn cục của năm trước, hơn phân nửa là muốn kiến công lập nghiệp mà trở về.”

“Vì sao?” Tiêu Đạc đè nén lòng tràn đầy không hiểu, hỏi.

---- vì sao không để cho mình đi kiến công lập nghiệp?!

Phụng Uyên cười nói: “Tâm tình của Đoan Vương Điện hạ ta có thể hiểu được, nhưng Điện hạ phải nhớ kỹ một câu.”

“Câu gì?”

Phụng Uyên vuốt cằm râu dài, từ từ nói: “Cái gọi là 'trắng tròn tất khuyết, nước đầy tất tràn'. Thái tử điện hạ đã là dưới một người trên vạn người, hắn kiến công lập nghiệp cũng không phải chuyện tốt.”

“Cái này...” Tiêu Đạc là một người thông minh, nói một câu, đã nhanh chóng hiểu rõ.

Phụng Uyên lại nói: “Mà Thành Vương điện hạ, tại sao hoàng thượng phải phái hắn xuất chinh? Còn không phải là không yên lòng với Thái tử điện hạ, kêu Thành Vương điện hạ giúp đỡ chiếu cố huynh trưởng, nhìn huynh trưởng như ý đạt được công lao sao? Chỉ cần kết cấu này hình thành, tình huynh đệ giữa Thái tử điện hạ và Thành Vương điện hạ, liền gần như đi đến kết thúc.”

Vào ngày xuân ấm áp, mà Tiêu Đạc đột nhiên cảm thấy được một làn hơi lạnh trong người,

---- thâm sâu như vậy, bản thân mình còn chưa nghĩ tới đó.

Hắn không cam lòng hỏi: “Đây hết thấy cũng chỉ là giả thiết của Quốc Công, hoàng thượng vẫn chưa hạ chỉ, Thái tử chưa xuất chinh, Thành Vương sẽ xuất chinh, chuyện này..., phải đợi thánh chỉ tới mới có thể xác định.”

“Chúng ta hãy chờ xem thôi.” Phụng Uyên cười nói.

Tiêu Đạc không yên lòng ở với Phụng Loan nửa buổi sáng, khi dùng cơm trưa cũng ăn không biết ngon, rồi vội vàng cáo từ.

Ngày kế lâm triều, quả nhiên Hoàng đế tuyên bố chuyện xuất chinh Tây Lương.

Giữa các hoàng tử và lũ triều thần tranh phong không cần phải nói, tóm lại đủ loại biện luận, đủ loại võ mồm, đủ loại tranh cãi âm thầm ngáng chân vãn vãn... Nhưng kết quả cuối cùng, lại giống sự “suy đoán” ngày hôm qua của Phụng Uyên như đúc, Thái tử Tiêu Anh và Thành Vương Tiêu Trạ, và Lương Tướng quân cùng đi xuất chinh Tây Lương!

Đây là ý tứ của Hoàng đế, hơn nữa ý chỉ rất nhanh đã được ban xuống dưới.

Cả ngày này, tim Tiêu Đặc đập nhanh hơn so với bình thường! Hắn cảm thấy trước kia mình quá coi thường Phụng Uyên rồi, quá coi thường thực lực của phủ Phụng Quốc Công! Ngẫm lại xem, phải có nhiều gián điệp tinh mắt thế nào mới có được tin tức rõ ràng như vậy? Phải có ý tưởng thâm sâu cỡ nào, mới có thể ở trước lúc Hoàng đế ban ý chỉ xuống, phỏng đoán ra thánh ý!

Chẳng khác nào biết rõ trước tiên cơ của triều đình!

Tiêu Đặc một mặt cảm khái tai mắt tin tức của mình không đủ nhiều, một mặt hạ quyết tâm, phải giữ quan hệ cùng Phụng gia, Phụng Uyên cho thật tốt, ----- đương nhiên, Kiều Kiều cũng là một phần trong đó.

Vì muốn tỏ ra không quá mức cấp bách, hắn tới Vọng Tinh Bão Nguyệt Các trước.

Phụng Loan khẽ cười nói: “Vương Gia tới rồi.”

“Hôm nay cảm giác tốt chứ?” Trong lòng Tiêu Đặc dậy sóng mãnh liệt như thể nào khó mà nói, trên mặt vẫn tỏ ra bình tĩnh.

“Rất tốt.” Phụng Loan pha một ly trà xanh cho hắn, giọng nói dịu dàng: “Lục Lang dùng trà đi.” Mím cười nhìn hắn, chờ hắn dùng trà nhuận cổ xong, hơi thở ổn định, mới nói: “Ta có lễ vật muốn tặng cho Vương Gia.”

“Lễ vật?” Tiêu Đặc nở nụ cười, “Lại đi đâu tìm bảo kiếm à?” Cầm tay nàng, “Đừng luôn tiêu pha bạc của nàng như vậy, có một thanh là đủ rồi.”

Phụng Loan cười mỉm, “Phản lễ vật này đối với Lục Lang mà nói, có thể còn quý trọng hơn bảo kiếm đó.”

“So với bảo kiếm còn quý trọng hơn?”

Phụng Loan chỉ hộp gỗ sơn đen trong tay, từ bên cạnh lấy ra một chìa khóa đồng, quơ quơ, mười ngón tay thon dài trắng nõn, nụ cười xinh đẹp, mắt sáng lúng liếng, “Lục Lang, tự chàng mở ra nhìn xem đi.”

Tiêu Đặc thật sự là đoán không ra, mang theo nghi hoặc, mở hộp ra.

“Đây là...”

Hắn đưa tay, cảm quyền sách ra.

Trong hộp là một quyển sổ sách, còn có danh sách, nhìn kỹ hơn, toàn bộ đều là mấy thư quán. Tỉ mỉ đếm đếm, tổng cộng có 18 cửa tiệm, hai tiệm một tỉnh, ước chừng phân bố bảy tỉnh lớn đông nam tây bắc. Bên cạnh còn có một cái hộp nhỏ, lại mở ra, bên trong là khế ước mua bán của 18 cửa tiệm này, cùng với khế người làm đầy tớ và chương quỹ.

“Lục Lang, chàng thích không?” Phụng Loan cười hỏi.

“Tiểu Loan!” Tiêu Đặc kinh sợ, “Đây là...” Sau đó cau mày, “Sao nàng có thể xài tiền bấy bậ như vậy, đem của hồi môn của chính mình đều mua thư quán hết? Hơn nữa, của hồi môn của nàng sao có thể tặng cho ta? Không được!” Đại trưởng phu có một số việc có thể làm, có một số việc không thể làm, nếu làm, vậy còn gọi là nam nhân sao?

Bản thân mình không cần bàn cãi, vậy cũng không thể tham đồ hồi môn của cơ thiếp.

“Ôi chao, không phải” Phụng Loan đưa tay chỉ cái hộp nhỏ đựng khế ước mua bán cửa tiệm, “Mấy cửa tiệm này, hiển nhiên vẫn là của ta.” Sau đó đem danh sách và sổ sách giao cho hắn, “Ta không hiểu việc buôn bán, Vương Gia phải người thay ta kinh doanh cửa hàng đi, ta chỉ chờ cuối năm chia hoa hồng lấy bạc là được.”

Tiêu Đặc có phần không bị xoay chuyển, “Nàng chỉ muốn ngắm nhìn mấy thư quán này thôi sao?”

“Ngốc.” Phụng Loan hé miệng cười, trong lòng biết rõ, hiện tại địa vị của Thái tử vô cùng vững chắc, khẳng định hắn còn chưa nghĩ tới phương diện kia, vì thế đề đề điểm điểm, “Ý của ta là, cả ngày Vương Gia ở bên ngoài cùng người ta bốn ba, muốn làm đại sự, khẳng định cần rất nhiều rất nhiều tin tức. Thật ra đặc biệt phái người đi nghe ngóng, thứ nhất rất tốn công, phí nhân lực, còn không an toàn, thứ hai, gặp chuyện mới lại ôm chân phạt, có nơi nào người ta biết rõ hơn? Đừng không.”

Tiêu Đặc là người thông minh, nói một liền hiểu rõ.

“Ý của nàng là dùng người làm của 18 cửa tiệm trải dài chín tỉnh, chuyên môn phụ trách nghe ngóng tin tức?” Đây thực sự là một chủ ý phi thường tốt, quá tốt rồi! Bản thân mình quả thực nghĩ không ra ý tốt hơn!

Cửa tiệm thư quán, không dễ làm người khác chú ý, lại phân bố các nơi trong nước.

Phượng Loan nói tiếp: “Chỉ 18 tiệm chín tỉnh còn chưa đủ, Vương Gia có lòng, sau này có thể tiếp tục tăng rộng ra thêm, dù sao đến cuối cùng chỉ là trên danh nghĩa.” Minh không chút nghi ngờ năng lực xử lý của Tiêu Đạc, chỉ cần mở đầu, hẳn nhất định có thể làm được càng thập toàn thập mỹ hơn so với mình.

Ở trong kiếp trước, thật ra chủ ý này là do phụ tá của hắn nghĩ ra.

Không biết là người nào, nếu mình sống lại, vậy thì cướp công lao chiếm lợi thôi.

Tiêu Đạc yên lặng một hồi không nói.

Phượng Loan chờ hắn từ từ suy nghĩ, thấy hắn ngẩn đầu, mới nói tiếp, “Vội lại ta nghĩ, dù sao mấy cửa tiệm này đều dưới danh nghĩa của ta, cơ thiếp Vương phủ muốn làm chút buôn bán, kiếm chút đỉnh bạc, người khác có biết cũng không thể chỉ trích nặng. Vương Gia cứ thay ta kinh doanh, bạc là của ta, tin tức là của Vương Gia thì được rồi.”

Nàng khẽ cười hỏi, “Lục Lang, chàng nói không phải vẹn cả đôi đường sao?”

Ở kiếp trước, lúc Tiêu Đạc tạo ra cơ sở ngầm khắp nơi trên toàn quốc, còn phải che che giấu giấu, nói này nói nọ, tìm nhiều người có thể tin được, kinh doanh khác nhau, kỳ thật thao tác rất phiền toái.

Hiện tại tất cả cửa tiệm đều dưới danh nghĩa đồ hồi môn của mình, không chỉ có thuận tiện, mà mình cũng càng yên tâm.

Dưới ánh nắng mặt trời xinh đẹp, Tiêu Đạc mặc một thân trường bào hoàng tử hoa văn bàn long màu đen, mây kiếm đậm đen, cặp mắt sáng ngời, ánh mắt của hắn sáng quắc nhìn Phượng Loan, tựa như tia chớp bắn ra ánh lửa khắp nơi, sáng rực rỡ lấp lóe chói lọi!

Lần trước, bảo kiếm tặng anh hùng, hắn nhìn thấy sắc đẹp ẩn dưới tình ý ôn nhu.

Bây giờ, hắn thấy rõ che dấu bên dưới sự ngây thơ khờ dại chính là tầm nhìn sâu rộng, và tư tưởng thông tuệ dưới sự mềm mại! Vương phi chỉ biết yên lòng quản lý nội trạch, thậm chí còn dây dưa không rõ trong đó, nhưng Kiều Kiều..., nàng mới hiểu bản thân mình cần gì nhất!

Lúc trước mình còn đang lo lắng cảm khái tin tức không tiện lợi, nàng liền..., tặng đến một phần hậu lễ.

Không nhận được hỏi: “Đây là..., chủ ý của chính nàng nghĩ ra?”

Phượng Loan cau mày một cái, cười nói: “Là Đại Bá Phụ.”

Nàng nói dối.

Kỳ thật lúc trước khi nàng đem chủ ý này nói với Phượng Uyên, Phượng Uyên cũng khen ngợi. Chỉ có điều sau khi thương lượng qua, cảm thấy hiện nay nàng vào phủ chưa lâu, địa vị trong lòng Tiêu Đạc còn chưa đủ vững chắc, cộng thêm tuổi còn nhỏ, không có nhi tử bên cạnh, không nên biểu hiện quá bộc lộ tài năng.

Cho nên phạm là có chủ ý và tính toán, đều đẩy lên người Phượng Uyên.

Một là tạm thời để Phượng Loan giấu tài, hai là càng thể hiện năng lực của Phượng Uyên, khiến Tiêu Đạc thêm ý lại cùng tin nhiệm, đây là phương pháp xử lý vẹn toàn đôi bên.

Phượng Loan lại nói thêm: “Nhưng bạc đều là ta ra đấy, người cũng là ta phải đi, cửa tiệm đều do ta phân phó bọn họ mua về.” Tựa như sợ Tiêu Đạc không nhớ công lao của nàng, “Lục Lang, chàng cũng không thể chỉ cảm kích Đại Bá Phụ, càng phải nhớ ý tốt của ta đó.”

“Nhớ kỹ, nhớ kỹ.” Trong lòng Tiêu Đạc hơi thăng bằng một chút, chẳng thể thì mình còn không nhìn xa trông rộng bằng cơ thiếp, ít nhiều có chút bất bình, nếu chủ ý này là của Phượng Uyên vậy thì bình thường rồi. Kiều Kiều có thể có phần tâm ý này, có thể có ý bỏ bạc ra vì mình, chứ không phải cầu nệ lợi ích nho nhỏ, cũng đã là nữ nhân tri kỷ thông tuệ rồi.

Hắn biết, có thể có một Trắc phi như bảo bối, bản thân mình thật sự đã nhặt được báu vật.

Thậm chí về mặt ý nghĩa nào đó mà nói, nàng là người được chọn làm Vương phi còn xứng đôi với mình hơn! Như Vương phi hiện tại chẳng qua bởi vì thêm một cơ thiếp có địa vị cao quý, cộng thêm lòng nghi ngờ sau khi sanh, liền mơ hồ thiếu kiên nhẫn. Nhưng Phượng Loan thì sao, người ta thật ra là một tiểu thư công khanh phải đi làm thiếp, không khóc không làm khó, mỗi ngày đều trôi qua vui vẻ.

Trọng yếu nhất là, nàng không chỉ hiểu được phải tránh đi mũi nhọn là Vương phi, biết giao thiệp cùng các cơ thiếp khác, còn có thể thông tuệ mình miễn vì mình xuất lực, lót đường, có lòng tốt dụng tâm đối với mình.

Đây mới chân chính là cánh tay mà mình cần.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Hoàng Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 78

Trong lòng Tiêu Đạc than khê, thời gian không đứng, lúc đó mình thì đang lúc tuổi thích hợp để thành thân, nàng vẫn còn là một bé gái. Hiện tại nàng vào phủ làm Trắc phi, phía trên có chính thất là Vương phi và trưởng tử đề nặng, tương lai thật không dễ đi, ---- lui một bước, nhường một phần, có khả năng bị người khác găm cản, tiến thêm một bước, cường một phần, lại không chắc lộ đầu sẽ bị người bóp chết.

“Kiều Kiều.” Hần tiến lên, nhẹ nhàng ôm eo nàng, tình tế nói: “Sự chân tâm và chăm sóc của nàng, tất cả ta đều để trong mắt, nhớ kỹ trong lòng.” Tỷ như lần trước cứu Vương phi và Ca nhi, đổi lại là người thiếu kiên nhẫn, lòng dạ hẹp hòi, đừng nói chủ động cứu Vương phi và thai nhi, không âm thầm đẩy thêm một cái đã không tệ rồi.

Khê vỗ về nàng, rồi nói tiếp: “Chủ ý kinh doanh thư quán này vô cùng tốt, phi thường tốt, đây không phải một bộ bảo thạch là có thể đáp tạ, sau này ta sẽ từ từ đáp tạ nàng.”

“Ta biết.” Phụng Loan muốn làm là làm đến hoàn mỹ vô khuyết, dựa vào lòng hần, “Lục Lang đối với ta thật tốt, lần trước tranh chấp cùng Phạm lão ngũ, Lục Lang vì ta bị hần đá thương, thường ngày thì càng không cần phải nói. Chỉ cần trong lòng Lục Lang có ta, nhớ rõ lòng của ta, vậy ta có thể vì Lục Lang mà trở nên tốt hơn.” Sau đó cho hần ăn một viên thuốc an thần, “Chàng yên tâm, ta sẽ không gây thêm phiền toái cho Lục Lang.”

Ý là, bản thân mình sẽ cam tâm ở tại vị trí Trắc phi này.

Lòng Tiêu Đạc như bị nàng đâm trúng, ê ẩm, còn có chút đau, “Kiều Kiều, là ta khiến nàng chịu ủy khuất.”

Phụng Loan ôn nhu nói: “Chỉ cần Lục Lang thiết tình đối với ta tốt thì không ủy khuất.”

Lần này bản thân mình đã bỏ hết cả tiền vốn, ra sức như vậy, ---- đừng nói Tiêu Đạc, cho dù là Thái tử, Túc Vương, Thành Vương, mặc kệ hoàng tử có đã tâm bùng bùng như thế nào, đều sẽ cảm động.

Hơn nữa lúc này, hần còn có một tấm lòng tương đối mềm mại, chứ không phải buốt lạnh cứng rắn như nhiều năm sau, lòng chàng như sắt.

Kiếp trước, tại lúc mình nghèo túng, thất vọng nhất, hoàn cảnh xuống dốc, gặp được hần, không nghĩ vì cảm tình thế mà thay đổi Đoan Vương Tiêu Đạc, cho nên kết cục mới có thể thâm hại như vậy.

Kiếp này sẽ không như vậy nữa.

Tiêu Đạc trở về Vương phủ, ngồi một mình ở Ngô Trúc U Cư, nhìn hộp gỗ sơn đen mang về từ Phụng gia.

Tâm tình của hần trong một lúc lâu không thể bình tĩnh lại.

Phụng Uyên đối với đại cục triều chính phán đoán thật chính xác, Phụng Loan dốc hết sức vì mình, hai cái này đúng là vô cùng chấn động, lại thêm lời nói trước đó của Ly Áp Trường công chúa, trong lòng ân ân có một loại suy đoán mơ hồ.

Bọn họ không chỉ muốn nâng đỡ hần lên làm Thân Vương, mà là..., có phần không dám nghĩ rồi.

Thật ra lại không nhận được tiếp tục suy nghĩ, dù sao bây giờ đối với sự đầu tư và nâng đỡ của Phụng gia với mình, đã vượt quá xa đài ngộ của một hoàng tử bình thường. Cần thận nghĩ xem, năm đó Anh Thân Vương vốn rất có hi vọng kế vị. Bởi vì Phụng Thục phi của tiên đế và Phạm Hoàng hậu đấu đá cả đời, Phạm Hoàng hậu mưu đồ đã lâu, rút cùi dưới đáy nồi, cứ nhiên đem con của Tần thị nuôi dưới gối, sau đó kết thân với Phạm gia ra sức bồi dưỡng phụ hoàng đăng cơ, mới có triều cục hôm nay!

Mẹ của mình là Tường Cung Tần xuất thân không cao, nhưng so với Tần Thái hậu, không hề thấp kém hơn Tần thị năm đó.

Mà bản thân mình mặc dù không dám tự khen là anh minh cơ trí hơn phụ hoàng, nhưng cũng không kém, theo bản lĩnh và năng lực cá nhân mà nói, cũng không kém hơn nhóm huynh đệ, nếu có thì chẳng qua chỉ không phải là dòng trưởng tử và bên nậu tộc.

Nhưng nếu Phạm gia có thể bồi dưỡng phụ hoàng đăng cơ, như vậy Phụng gia..., vì sao không thể bồi dưỡng mình?!

Trừ bỏ An Vương là hoàng tử trời sinh có chỗ khiếm khuyết, cơ hồ không có hoàng tử nào, là không mong chờ ngồi lên cái địa vị cao nhất kia. Vốn Tiêu Đạc chính là người vô cùng có dã tâm, Phụng gia có đủ loại thành tựu, trước tiên thúc dục lòng tranh ngôi thái tử, khiến hần bắt đầu nhiệt huyết sôi trào!

Nhưng..., tiếp đó suy nghĩ sâu xa, lại phát giác con đường kia trở ngại trùng trùng.

Phạm Hoàng hậu còn sống, Phạm gia còn tồn tại, Thái tử là đích trưởng tử vẫn tuổi trẻ khỏe mạnh, nghĩ tới những thứ này khó tránh có phần nản lòng,

một lòng bay lên trời lại rơi xuống. Nhưng thật không cam lòng, chẳng lẽ một chút cơ hội cũng không có sao? Vẫn còn, còn có, Phụng gia và Ly Áp Trường công chúa, thật sự muốn nâng đỡ mình đi con đường kia sao?

Một lát hẳn cảm thấy có khả năng, một lát lại cảm thấy không có khả năng, trong lòng thật sự như sông nước cuộn trào.

Tiêu Đạc hơi có chút nôn nóng, nên hy vọng tìm người phát tiết một chút, đứng dậy đi đến Ám Hương Trai của Ngụy thị. Vừa vào cửa, cũng không nhiều lời kêu người chuẩn bị nước tắm, lạnh lùng nói một câu, “Đêm nay an trí ở đây.”

Nếu như lúc bình thường, Ngụy thị nhất định sẽ dịu dàng mỉm cười tự mình đi trải giường.

Hôm nay lại có vẻ do do dự dự, đuối hết nha hoàn, “Các người đều đi ra ngoài trước đi.” Sau đó cuối người hành lễ với Tiêu Đạc, “Vương Gia, hay là đi đến phòng những tỷ muội khác được không? Thiếp thân có phần bất tiện.”

“Bất tiện?” Tiêu Đạc ngẩn ra, Ta thấy cửa không treo lụa đỏ.”

“Chẳng qua thời gian còn ngắn.” Ngụy thị xoay khăn tay, quay tới quay lui, xoay vận nhãn như quả mơ khô, “Là thiếp thân đã bị trễ một ít ngày rồi, thiếp thân nghĩ..., có lẽ, có lẽ, là có tin tốt.”

Tiêu Đạc nhìn nhìn nàng ta, lại nhìn xuống vùng bụng dưới tay nàng, “Đã muộn mấy ngày?”

“Năm ngày.”

Tiêu Đạc nghĩ nghĩ, hình như mình không có tới chỗ Ngụy thị vài ngày rồi, vừa đúng lúc là lần trước đó? Cơ thiếp của mình mang thai đương nhiên là tốt, bất quá..., như thế nào tựa như chen chúc cùng nhau vậy chứ.

Về mặt Ngụy thị nom nớp lo sợ, quỳ xuống, “Vương Gia, đứa nhỏ này..., xin ngài cho ta sinh ra đi.” Nước mắt nàng ta rơi xuống từng giọt lớn, “Hiện tại Vương phi đã có trường tử, Phụng Trắc phi cũng mang thai, thiếp thân nhỏ bé. Hèn hạ, mặc kệ sinh nam hay nữ đều sẽ không gây trở ngại đến các nàng đâu.”

Tiêu Đạc nhú mày, “Người đang nói bậy bạ gì ở đây đó?”

Nước mắt Ngụy thị chảy dài, nước nờ nói: “Hơn nữa thiếp thân mỗi một năm lại lớn tuổi hơn, sau này..., không biết còn có cơ hội mang thai hay không. Van cầu Vương Gia..., cho thiếp thân sinh ra đứa nhỏ này, già đi cũng coi như có một chỗ dựa vào, cái gì khác thiếp thân cũng không cầu nữa.”

“Được rồi, được rồi.” Tiêu Đạc bị nàng ta làm cho phiền chán, quát to: “Ta lại không nói không cho người sinh, đang yên lành người khóc cái gì?! Đã có khả năng mang thai, lại vẫn không biết bảo trọng thân thể của mình? Trở nên hấp tấp!”

“Vâng, thiếp thân biết sai rồi.” Ngụy thị lau nước mắt đứng dậy, trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi, hôm nay chính mình tỏ ra ủy khuất như vậy xem ra đã làm đúng.

Kỳ thật bây giờ không phải như vài năm trước, lúc ấy Vương Gia sợ thứ tử sinh ra trước, luôn đè ép cơ thiếp không cho phép sinh. Hiện tại Vương phi có trường tử, Phụng Trắc phi cũng mang thai, bản thân mình có thai cũng không ảnh hưởng đại cục của Vương phủ, hẳn là được phép sinh ra.

Làm như thế, chẳng qua nghĩ muốn gọi lên chuyện trước kia, khiến trong lòng Vương Gia thương hại nhiều hơn đi.

Chuyện điểm đến là dừng.

Nói thêm nữa, chỉ như cố tình chọc người phiền thôi.

Ngụy thị dịu dàng dâng trà, trầm mặc không nói.

Tiêu Đạc ngồi xuống suy nghĩ một hồi, sau đó nói: “Người đã có khả năng nôn ọe, như thế sáng mai mời đại phu qua đây xem bệnh bắt mạch đi, nếu là thật...” Trầm ngâm, “Vậy thì giao cho Vương phi chăm sóc.”

Hiện nay chính hẳn có quá nhiều việc, bận rộn đến sứt đầu mẻ trán, lo nghĩ về thái độ của Phụng gia và Ly Áp Trường công chúa, rồi con đường tương lai của hẳn, nào có ở không để lo chuyện Ngụy thị mang thai? Huống hồ vận mệnh kiếp này đã thay đổi, Vương phi có trường tử, Phụng Loan cũng có thể tái sinh nhi tử, thai này của Ngụy thị không phải dòng chính, không phải thứ trưởng, và lại chẳng qua nàng ta chỉ là một người có xuất thân là cung nữ, cho nên phân lượng giảm sút nhiều lắm, đứa nhỏ này thuộc loại có cũng được mà không có cũng không sao.

Tiêu Đạc để Đoan Vương phi chiếu cố Ngụy thị mang thai, trừ bỏ mặc kệ, trừ bỏ đây là phần bên trong sự bên ngoài của Vương phi, trong đó còn liên quan tới lui đến chuyện trước kia, khiến hẳn không thể không làm ra quyết định này.

Hắn ngồi một hồi, bởi vì nơi này của Ngụy thị không thể thu xếp, liền đứng dậy.

Ngụy thị lo lắng mình cự tuyệt hẳn, làm hẳn tức giận, nhỏ giọng nói: “Kỳ thật nếu Vương Gia ngại phiền toái, đêm nay ở lại Ám Hương Trai cũng được, thiếp thân..., có thể dùng biện pháp khác.”

“Làm càn!” Tiêu Đạc hét to, giáo huấn: “Bổn vương là sắc quý sao? Thiếu nữ nhân sao?” Bản thân mình cho dù tối nay không tìm được nữ nhân, cũng

không thể làm một phụ nữ có thai dùng miệng hầu hạ.

Ngụy thị cúi thấp đầu hơn, “Vâng, là thiếp thân suy nghĩ sai rồi.” Về mặt đôn hậu ngoan ngoãn mỉm cười, “Vậy Vương Gia đến bên Tường Trắc phi hoặc là Miêu phu nhân, Vương Gia đi thông thả, thiếp thân đưa Vương Gia ra ngoài.”

Tiêu Đạc vì nghĩ rằng ta có khả năng mang thai, nên không răn dạy nữa, sai bước ra ngoài.

Ngụy thị tiến hẳn xong trở lại, một mình ngồi trong phòng ngủ yên lặng không nói.

Vài năm trước, bởi vì Đao Vương phi vẫn không có sinh được nhi tử, Cung Tần nương nương sốt ruột, liền đem mình ban đến vương phủ. Vốn bí mật bàn bạc tốt lắm, đôi canh tránh thai, chỉ chờ mình có thai thì sẽ trực tiếp công khai tin tức. Lúc ấy vận khí của mình rất tốt, nhanh chóng mang thai.

Lúc mình đi Uy Nhụy Đường thỉnh an, nói cho Đao Vương phi tin tức tốt này.

Dựa theo ý tứ của Cung Tần nương nương, Đao Vương phi làm chủ mẫu vương phủ, nhiều năm không sinh nở con nối dòng, tin tức cơ thiếp có thai một khi công khai, ---- cho dù trong lòng nàng ta không tình nguyện, cũng phải vì danh tiếng hiền lương mà giữ lại hài tử.

Đến lúc đó, tựa như lần này Vương Gia làm quyết định, để Vương phi chiều cổ việc mang thai là đại công cáo thành.

---- nhưng bản thân lại nhận được một chén canh sảy thai.

Canh là tự mình Vương Gia cho người đưa tới, ha ha..., khi đó Vương Gia rất che chở Vương phi. Hiện nay thì sao, đến Phụng Trắc phi thế lực ngang nhau, không không, là so với Vương phi còn muốn lợi hại hơn. Chưa tới nửa năm, Phụng Trắc phi đã thành công ly gián Vương Gia và Vương phi, đoạt đi lòng của Vương Gia, dấu hiệu Vương phi bị thua đã bắt đầu rồi.

Vương phi nương nương, người không nghĩ tới mình cũng có hôm nay chứ? Chờ đi, ngày lành còn đang ở phía sau đó.

Tin vui của Ngụy thị rất nhanh được chẩn đoán chính xác, đích thật là mang thai.

Đao Vương phi nghe được tin này, hết sức cao hứng, sau lại nghe Vương Gia để cho mình chiều cổ cái thai của Ngụy thị, lại càng một mực sáng khoái đáp ứng. Ngụy thị nhìn chủ mẫu giả bộ làm ra vẻ rộng lượng, nhỏ giọng nhận lời, “Thân thể Vương phi nương nương còn chưa khỏe, thiếp thân không dám thêm phiền, chỉ cầu mỗi ngày ở Âm Hương Trai làm biếng là tốt rồi.”

Đao Vương phi cười dịu dàng nói: “Cái này dễ thôi, sau này người không cần qua đây thỉnh an nữa.”

Ngụy thị biết rằng ta không muốn nhìn thấy mình, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, rất tốt, rất tốt, tất cả thời gian mang thai của mình đều sẽ không phiền toái Vương phi nương nương, bước chân vào Uy Nhụy Đường. Chỉ là hiện nay không tiện nói quá nhiều, không thiếu được, qua ba tháng, sau đó lại từ từ nghĩ cách né tránh đi.

Nàng cũng không muốn ở lại Uy Nhụy Đường lâu hơn một khắc, vội vàng cáo từ rồi đi.

Không đến vài ngày, tin Ngụy thị có thai truyền đến Phụng gia.

Chân thị nghe xong, khó tránh được lông mày dựng đứng, mắt hạnh trừng trừng, phản phó bọn nha hoàn ai cũng không được để lộ tin tức.

Bà lạnh lùng quát, “Không cho Nhị nãi nãi và nha hoàn của nàng ta lặc lư qua đây!”

Cho nên trong một đoạn thời gian, Phụng Loan cảm thấy người chung quanh có vẻ kỳ quái, ngay cả Tiêu Đạc, mẫu thân, Khương ma ma, còn có bọn nha hoàn bên cạnh, ánh mắt đều nhấp nháy. Hỏi vài lần, không hỏi ra được nguyên do vì sao. Tự mình suy nghĩ một hồi, tính tính, không khỏi cười cười.

Hôm nay Chân thị sang đây trò chuyện, Phụng Loan cười hỏi: “Có phải Ngụy thị mang thai? Mọi người đều gạt con.”

Chân thị gạt mình, sau đó tức giận, “Là kẻ nào nói huyền thuyên lung tung trước mặt con vậy?!”

“Không phải.” Phụng Loan lắc đầu, “Mẫu thân quên rồi sao, trong mộng của con, đã sớm biết chuyện của mười năm này.”

“Điều này cũng biết?” Chân thị cảm thấy là lạ, “Con nằm mơ như vậy, không khỏi cũng quá trùng hợp rồi.” Nằm mơ thấy tổng thể sự kiện đã đủ thần kỳ, ngay cả cơ thiếp Vương phủ mang thai vụn vặt đều có, chuyện này..., như vậy vẫn là mộng? Bà nhủ thầm, “Con đây như sống một đời khác vậy.”

Phụng Loan tươi cười dần dần phai nhạt, “Đúng nha.”

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Hoàng Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79

“Như thế nào rồi hả?” Chân thị lắc lắc nằng, “Đứa nhỏ này, hay là bị bóng đè.” Khuyên nhủ: “Mộng chỉ là mộng, mặc kệ ở trong mộng thấy được chuyện gì không tốt, đều là giả hết.”

“Vâng.” Phụng Loan không muốn làm cho mẫu thân lo lắng, cười cười, “Mộng là giả.”

Những chuyện ở kiếp trước, đã tan thành mây khói.

Kiếp này mình không cần sa vào thống khổ nữa, mà là đừng cảm tiến tới!

Chân thị nghĩ tới mộng của con gái, cũng không có quá để ý, ngược lại lo lắng chuyện Ngụy thị, “Không ngờ nàng ta lại mang thai.” Không nhận được hơi oán giận, “Vương Gia thật là, sao không để cho người của hần đợi một chút.”

Phụng Loan “xì” cười, “Mẫu thân, như thế nào người giống Mục phu nhân vậy? Phỏng đoán là trong lòng Vương phi và Mục phu nhân cũng oán giận, sao Vương Gia phải chờ chúng ta này nọ chứ. Loại chuyện này, bản thân nữ nhân chúng ta lo lắng, nhưng với Vương Gia mà nói, đương nhiên con nổi dòng càng nhiều càng tốt, hần làm sao có thể kêu cơ thiếp đợi?”

“Vây mười năm trước đó, không phải hần đã bắt cơ thiếp chờ Vương phi đó sao!” Chân thị có chút bức tức.

Bà thật có chút bất bình, nếu như nói gia thế, dung mạo, tâm tư, mọi thứ của con gái mình không kém Đoan Vương phi, bất quá Đoan Vương phi chỉ gặp phải thời điểm tốt, mới được Đoan Vương đối với nàng ta tôn trọng mười năm.

---- khó tránh được mình ảm ức vì nữ nhi.

Phụng Loan trải qua kinh nghiệm thảm kịch nhân gian kiếp trước, nên đã nghĩ thông suốt, “Mẫu thân.” Cầm tay bà, “Lòng người đều lấp không đầy, người người đều muốn tiến thêm một tầng lầu, đặc biệt không biết, có thể vững vàng bảo vệ hiện tại cũng rất tốt rồi. Bây giờ mẫu thân khỏe mạnh, con cũng mang thai, trước mắt đã xem như là cục diện tốt nhất, chúng ta nên vừa lòng, khỏe mạnh vì tương lai mà lo liệu cẩn thận.”

Chân thị không phải là người thích ai oán, gật gật đầu, “Ừa, con nói rất đúng.”

Phụng Loan cười nói: “Tóm lại con cảm thấy hiện tại rất tốt, ít nhất không tính quá tệ, mẫu thân cũng nên nghĩ thoáng một chút.”

“Ta có cái gì luẩn quẩn trong lòng hay sao?” Chân thị cười nhạo, “Cái dạng kia của cha con, còn có Cung di nương và hai đứa con của bà ta, chuyện này..., ta cũng không để cho mình quá khó chịu.” Nhìn về phía nữ nhi, “Con không cần khuyên ta, ta chỉ là nhất thời phát tiết cảm xúc thôi, qua đi coi như xong.”

Hai mẹ con tỉ mỉ nói đến hợp ý, trong lòng ngấm hiểu mà cười.

Chân thị lại hỏi: “Thai này của Ngụy thị có thể thuận lợi sao? Là nam hay nữ?”

“Ở trong mộng, là nhi tử.”

Sắc mặt Chân thị cứng đờ, sau đó xua tay, “Thôi, chẳng qua là do một cung nữ bé nhỏ sinh ra. Con của kẻ ti tiện.”

Cung nữ? Con của kẻ ti tiện? Phụng Loan nghĩ tới kiếp trước của mình, bản thân mình không chỉ là cung nữ, còn cùng Tiêu Đặc say rượu gây ra gièm pha thất đức. Cho nên..., đối với hần mà nói, con của mình cũng tương tự là ti tiện.

Mà chính mình lại càng ti tiện, thanh danh không tốt, liên lụy hần bị gièm pha...

Phụng Loan không muốn nghĩ tiếp nữa.

Hiện nay đang mang thai, vẫn nên nghĩ thoáng cho thỏa đáng.

Đáng tiếc cảm tình con người chính là như vậy, không muốn nghĩ tới, thì càng nghĩ tới. Phụng Loan bị hai chữ “Ti tiện” vây khốn, mấy ngày gần đây nhất luôn thỉnh thoảng nhớ tới, kiếp trước có phải Tiêu Đặc ghét bỏ bản thân mình ti tiện hay không. Cho nên chỉ coi như một món đồ chơi để tiêu khiển, đặt ở Vương phủ tùy tiện chơi đùa, chơi đến chán thì thôi.

Cho nên sau khi mình mang thai, hần không thể ngoạn chơi, càng lo mình sinh ra đứa con ti tiện, vì thế nên...

---- nên chính tay kết liễu mình.

Hần nói giữ thai nhi không có nghĩa là thật sự đau lòng hài tử, dù sao trước mặt người nhiều như vậy, Tiêu Đặc cũng không thể nói ra “Người lớn cả đứa nhỏ đều không giữ.” Cho nên cho dù đứa nhỏ có thuận lợi sinh ra, sau đó chỉ sợ cũng sống không lâu. Cho dù ở kiếp trước, đứa nhỏ vốn không có cơ hội tới nhân gian.

Là hần sao? Là hần âm thầm hạ lệnh, để mình và đứa nhỏ một thì hai mệnh, triệt để kết thúc sự gièm pha sao?

Đây là nỗi đau đớn sâu nhất trong lòng, Phụng Loan khó vượt qua nhất.

Tự hỏi bản thân mình, hiện tại làm hết thảy đây tới cùng vì cái gì? Mục đích ở đâu, chỗ nào? Trừ bỏ bất đắc dĩ ủy thân làm thị thiếp cho Tiêu Đặc, cuối cùng rốt cuộc mình muốn đi đến một bước kia? Phụ trợ Tiêu Đặc nhanh hơn vững hơn trèo lên để vị, thiết lập quyền thế vững chắc cho bản thân, sau đó..., tiêu diệt những kẻ xuống tay với chính mình kiếp trước, để con của mình kế thừa ngôi vị Hoàng đế? Thậm chí tra ra là Tiêu Đặc hạ thủ, nhân cơ hội độc chết hần, lúc hần sắp chết nói cho hần biết, bản thân mình vốn là đối với hần không có chút thiệt tình gì, đây hết thảy đều là trả thù?!

Là thế này phải không? Đây lòng Phụng Loan nói không ra nhàn nhạt thê lương.

Giả dối vui cười, chàng chàng thiếp thiếp ngọt ngào, chân tướng sau lưng lại dơ bẩn, hắc ám, bản thân mình thời thời khắc khắc đem chân tướng chôn vùi dưới đáy lòng, mà một khi lộ ra, đó sẽ là một sự ghê tởm dòi sòng lấp biển!

“Lại muốn nôn?” Tiêu Đặc nhú mày, “Hôm nay nàng đã nôn ba lần rồi.”

Phụng Loan chậm rãi bình ổn cảm xúc, “Không có việc gì.”

“Làm sao mà không có việc gì?” Tiêu Đặc bất mãn với thái độ, “Không phải nói, qua ba tháng thì không nôn nữa sao? Lúc trước còn tốt lành, có phải gần đây nhóm người thái y không tận tâm hay không?” Hần nói: “Nhìn nàng nôn tới nôn lui, đến nỗi mặt đỏ tai hồng, thật sự khiến ta đan lòng.”

Đau lòng? Thật vậy chăng? Dưới đáy lòng Phụng Loan không nhận được nhẹ giọng hỏi.

“Ngay cả nói cũng không nói được?” Tiêu Đặc càng lo lắng, hai hàng mày kiếm nhíu lại gắt gao.

Phụng Loan quyết định tìm chút chuyện phân tán sự chú ý, nuốt ngược một cái, thuận khí xong hỏi: “Nghe nói Ngụy thị trong vương phủ mang thai.” Nếu người Vương phủ có ý để cho mình biết tin vui, ngóng trông bản thân mình đau đớn, được, rất tốt, vậy mình cũng thừa dịp nôn mửa, cho cáng nàng một liều thuốc mất.

“Làm sao nàng biết?!”

“Bên ngoài đều truyền ra rồi.” Phụng Loan thần nhiên nói.

Sắc mặt Tiêu Đặc rất khó nhìn, không vui nói: “Ta đã giao phó cho Vương phi, Ngụy thị còn đang trong ba tháng đầu, không để cho nàng ta rên rao ra ngoài, làm sao...” Làm sao lại không chịu nghe lời! Lời nói răn dạy chính thế, tới cùng nhận xuống không có ở trước mặt cơ thiếp mà nói ra.

Phụng Loan mỉm cười, “Vương Gia, người ở Vương phủ nhiều hỗn tạp, cũng không nhất định chính là miệng biểu tỷ không nghiêm.”

Phụ Đaoan Vương ngóng trông mình không sinh được con, có khối người.

Là ai? Đại khái chỉ có trong lòng người nọ rõ ràng.

Tiêu Đặc ngăn ra, lúc này mới phát giác gần đây có nhiều chuyện phức tạp nên suy nghĩ không cẩn thận, đích xác, không thể xác định là Vương phi làm. Chỉ là tình huống xảy ra trước mắt như vậy, Kiều Kiều còn phân biệt vì Vương phi, ít nhất không có ý hắt nước bẩn, tỏ ra ngay thẳng, đoan chính đúng là người giỏi giang.

Cho nên khen nàng, “Nàng thật tốt, rất hiểu chuyện.”

Hôm nay chẳng qua Phụng Loan rất có tâm tình phối hợp với hần, lười nhất mỉm cười.

Tiêu Đặc nghĩ rằng nàng vẫn không thoải mái, ngồi sát lại chút, “Chỗ nào không khỏe? Nói ta nghe xem.” Lại nói: “Nếu như rất khó chịu, ta đây liền kêu người đi Thái Y Viện mời người.”

“Không có việc gì.” Phụng Loan nhắm mắt lại, “Chỉ là có chút mệt.”

Bản thân Tiêu Đặc ngẫm nghĩ một hồi, nghĩ tới Ngụy thị mang thai, suy cho cùng đã khiến lòng nàng không thoải mái. Nghĩ xem, đây cũng là chuyện hợp tình hợp lý, nào có nữ nhân nào không ăn giấm chua? Đưa ta khề vuốt gương mặt phấn nộn, cười nói: “Ngụy thị chẳng qua là một kẻ có xuất thân cung nữ, thân phận ti tiện, đừng nói sinh nữ nhi, cho dù sinh nhi tử cũng không đáng được bốn vương coi trọng, nàng đừng để trong lòng.”

Đây thật sự là không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì.

Vốn Phụng Loan đã có tâm bệnh chồng chất, nghe xong lời này, không khỏi nóng giận ba phần, cười lạnh nói: “Thật sao? Cung nữ ti tiện thì không phải là người, không phải thứ gì, sinh nhi tử cũng không phải nhi tử, chỉ là một khối thịt khò! Nghĩ muốn ném là ném!”

“Hôm nay nàng bị làm sao vậy?” Tiêu Đặc sầm mặt lại, “Bốn vương khuyên giải an ủi nàng, nói chuyện đều hướng về nàng, nàng lại tức giận thay Ngụy thị! Thật sự là hảo tâm trở thành...” Nghĩ tới nàng đang mang thai, lại được nuông chiều, nhận xuống con tức, “Được rồi, Kiều Kiều cứ yên tâm, trong vương phủ trừ bỏ Vương phi, không ai có thể vượt qua nàng.”

Phượng Loan vẫn nhắm mắt lại như cũ, không nói lời nào.

Không phải Tiêu Đạc rất có kiên nhẫn dỗ nữ nhân, chuẩn xác mà nói, là căn bản hắn cũng không cần dỗ nữ nhân. Bởi vì lấy thân phận hoàng tử của hắn, thân phận chủ một gia đình, chỉ có nữ nhân làm hắn vui lòng, hắn không cần đi lấy lòng nữ nhân. Trước mặt Phượng Loan xem như đã là hạ thấp nhất rồi, mà người này vẫn còn chưa cảm kích.

Ít nhiều gì thì hắn không quá cao hứng.

Cho nên cũng trăm mặc, trong lòng nghĩ, tiểu nữ nhân giận dữ một chút sẽ thôi.

Nào biết, cơn tức này liền là nửa canh giờ.

Tiêu Đạc vốn có phần tức giận, sau đó nở nụ cười, “xì” một tiếng, “Mới khen nàng là người có hiểu biết, thì lại giận dữ không để yên rồi.” Hắn vẫn cho rằng vì Ngụy thị có thai, khiến nàng sinh khí, “Nàng nói đi, muốn như thế nào mới nguôi giận? Phàm là ta có thể làm được, đều sẽ đi làm.”

Phượng Loan nằm nửa canh giờ, cũng từ từ bình phục cảm xúc.

Buồn bực? Hiển nhiên là không lý trí.

Cho nên nhân cơ hội có bậc thang, mở to mắt, mang theo bộ dáng ba phần ghen tuông, “Ta không ở trong phủ, Vương Gia như cái bòm ngựa ấy, tha hồ vung vẩy vui đùa! Lúc này mới có mấy ngày, đã khiến Ngụy thị mang thai, hừ, kể tiếp đến Miêu phu nhân, hay Trương Trắc phi đây?”

“Chưa.” Tiêu Đạc làm bộ ngử ngử, “Đây là đồ một lọ dấm chua sao?”

Phượng Loan liếc hắn một cái, “Một hủ lớn.”

Tiêu Đạc không khỏi nở nụ cười, “Ta nói mà, hỏi sao cả phòng toàn mùi chua.” Nàng mặt nàng lên hôn, dỗ nàng nói: “Ta không tức giận, ngoan ngoãn, nàng tức giận không phải làm bản thân mình bực bội, cho người khác tiện nghi sao? Nàng phải vô cùng vui vẻ, dưỡng tốt thân mình, sau này sinh ra một nhi tử mập mạp, để người khác đỏ mắt mới đúng.”

Phượng Loan thu hồi tâm tư, lại sắm vai đáng yêu, hừ hừ nói: “Chỉ sợ không phải chỉ mình đứa nhỏ của ta thôi đâu nhỉ? Chờ ta trở về, không chừng liền có ba đứa nhỏ khác chờ rồi.”

“Càng nói càng bậy.” Tiêu Đạc vuốt tóc của nàng, nói: “Bất kể là Ngụy thị, hay là Trương thị, Miêu thị, các nàng làm sao so được với một ngón tay của nàng? Nàng sinh Ca nhi, tương lai cũng là quý giá nhất.”

Phượng Loan bĩu môi nói: “Chỉ nói lời ngon ngọt dỗ ta thôi.”

Hai người đều thông minh không có nói đến Đoan Vương phi và tiểu Quận Vương, liếc mắt đưa tình, gần nửa ngày qua đi.

Hiện nay Thái tử cùng Tiêu Trảm sắp xuất chinh Tây Lương, mặc dù Tiêu Đạc không tham chiến, nhưng vẫn có thật nhiều sự tình muốn bố trí, có thể thoát ra hồi lâu, đã rất tranh thủ rồi. Cho nên ăn cơm trưa với Phượng Loan xong, liền muốn cáo từ, “Nàng ngoan ngoãn, đến khi tướng sĩ Tây chinh, trong khoảng thời gian này ta xong việc, sẽ qua đây ở với nàng thật tốt.”

Phượng Loan vì trình diễn ghen tuông, làm nũng chút chút, “Nhớ kêu người mua bánh bao nhân tôm ở quán Lưu Tam gia cho ta đó.”

“Được, nhớ rõ.” Tiêu Đạc cười cười, bóng dáng cao to mặc trường bào màu xanh ngọc dần dần đi xa.

Đến chiều, từ trên xuống dưới nhà họ Phượng đều ăn canh bánh bao Lưu Tam gia.

Sau khi Phượng Loan biết được chỉ hơi cong môi, không nói gì cả.

Vốn nghĩ tới khúc nhạc dạo ngắn này, chỉ như lật một trang sách qua đi thôi. Dù sao Tiêu Đạc là một nam nhân chính thống, mình cũng không phải tuyệt thế yêu cơ mê hoặc chúng sinh, đối với cơ thiếp khác trong Vương phủ mang thai, là không thể nào ngăn cản. Hơn nữa, kiếp trước đã sớm biết tình huống Ngụy thị và Miêu phu nhân sinh con, không phải đột nhiên, chỉ là khúc mắc nan giải trước kia thôi.

Nào biết, chuyện hục hặc nhỏ này còn có đặc sắc đến tiếp sau.

Không cách vài ngày, Phượng Loan lại ăn được canh bánh bao tươi mới, chính hiệu, thơm ngon đến nỗi muốn nuốt cả đầu lưỡi vào, hương vị quả là không thể nào tả nổi, vô cùng kinh ngạc, “Cái này..., sao có thể y như đang ăn ngay tại tửu lâu vậy? Không không, thậm chí so với ăn tại tửu lâu còn ngon hơn.”

Phải biết, canh bánh bao xem trọng nhất hương vị nóng hổi.

Bình thường cho dù phái người dùng khoái mã đi mua, dù sao thời gian đi đường, ít nhiều so với trực tiếp ăn tại tửu lâu vẫn kém một ít.

Nha đầu Bảo Châu hé miệng cười, “Đó là đương nhiên.” Nàng ta mang theo vài phần hư vinh và đắc ý, vui vẻ nói: “Trắc phi không biết sao? Vương Gia

dùng số tiền lớn mời Luru Tam đến trong phủ, sau này Trắc phi nghĩ muốn lúc giờ nào nào ăn bánh bao, so với bên ngoài mua vẫn còn ngon hơn đây.”

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Hoàng Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80

Phượng Loan nghe được thì ngó ra.

Như vậy cũng được? Phải biết, cả nhà Luru Tam bán canh bánh bao đã nhiều năm, Luru Tam cũng lớn tuổi, và lại buôn bán rộng lớn, sớm không còn tự mình xuống bếp nhào bột làm bánh. Đây là mấy người con trai và học đồ của ông ta chuẩn bị, tự Luru Tam ở trong nhà trở thành Lão Thái Gia, thường ngày đi xem chim cảnh, nghiên cứu đồ cổ, cuộc sống trôi qua nhàn tản sung túc.

Tiêu Đạc..., lại có thể mời được Luru Tam đến Phượng gia? Vì một mình mình làm bánh bao.

Bào Châu vui mừng hớn hở nói: “Trắc phi, Vương Gia đối với người thật đúng là tốt.”

Phượng Loan từ từ buông đĩa xuống, giặt mình, sau đó đẩy lòng than khẽ.

Nhìn xem, nhìn xem Đoàn Vương Điện hạ người ta, biết lấy lòng người cỡ nào? Kiếp trước nhóm mưu sĩ phụ tá bên cạnh Tiêu Đạc, không phải từng người cũng bị thu mua như thế sao? Bản thân mình nếu không phải đã có kinh nghiệm kiếp trước, thì sẽ bị hấn mê hoặc đến đầu óc choáng váng, bị đổ cho mơ hồ.

Rất nhiều cảm khái, trong lòng lại không nhịn được có chút ít chua xót.

Trên đời này, không có yêu, thì làm sao có hận? Chỉ có yêu, đem chân tâm giao cho người ta, sau khi bị tổn thương, mới đau lòng, khổ sở, phẫn nộ, tuyệt vọng, mới có thể hận thật sâu.

Thôi, bản thân mình chỉ cần quên đi những thứ này là tốt rồi.

Phượng Loan không nguyện đi nghĩ sâu xa đến tình cảm của mình, nàng cố gắng áp chế, cố gắng muốn tìm chút chuyện khác nói chen vào, chớp mắt, trong đầu đột nhiên xẹt qua một điểm sáng.

Mưu sĩ? Xem ra..., mình có thể tặng cho Tiêu Đạc một món lễ lớn.

Mình có thể không thích hấn, không đem trái tim giao cho hấn, nhưng muốn đem lòng của hấn nắm chặt trong tay! Điều kiện tiên quyết là ít nhất không uy hiếp lợi ích của hấn, khiến hấn nghe theo lời mình! Chỉ có như vậy, mới có thể trôi qua như cá gặp nước trong phủ Đoàn Vương, mới có thể thuận lợi tra ra hung phạm kiếp trước, đồng thời...

Nàng sờ sờ bụng của mình, cũng vì hải tử, và tương lai Phượng gia mà tính toán lâu dài.

Đúng vậy, kiếp này nếu so với người khác mình phải sống cho thật xuất sắc!

Bào Châu đợi thật lâu, hỏi: “Trắc phi, còn muốn ăn bánh bao nữa không? Nếu không sẽ bị nguội hết.”

Phượng Loan lắc đầu, “Các người chia ra ăn đi.”

Chuyện xuất chinh Tây Lương được xác định rất nhanh, đủ loại trừ bị, đủ loại rồi ren không ngớt.

Hoàng đế ngồi trước ngự án lật xem tấu chương, nghĩ tới an bài gần đây. Thái tử xuất chinh là tiến thêm một bước củng cố địa vị thái tử, Túc Vương lưu thủ Kinh Thành, để ngừa vạn nhất, đây là ý tứ của Phạm hoàng hậu, cũng là ý của ông. Chẳng qua ông lại để thêm một Thành vương đi theo, như vậy..., mới có thể cân bằng thế lực giữa các con trai.

Cùng với, bên Thái hậu và Tần gia đang cần vinh quang.

Bất kể nói thế nào, Tần gia chính là nhà mẹ đẻ của ông, tương lai sau khi ông trăm tuổi, nếu có Thành Vương công thành danh toại chống lưng, Tần gia cũng có thể duy trì hai, ba thế hệ được phú quý.

Ôi, không có nhi tử thì phiền não, có nhiều nhi tử cũng phiền não.

Đặc biệt là người nhi tử trưởng thành đều cực kỳ xuất sắc, vô cùng kiêu ngạo, lại sợ anh em trong nhà bọn hấn cãi cộ nhau.

Hiện nay Hoàng đế là lão nhân trên năm mươi tuổi, đặc biệt mấy năm gần đây, cảm giác thấy tinh lực dần dần không được như xưa, thức đêm một chút thì ngày kế sẽ không dậy nổi, cả người eo mỗi lưng đau. Những phi tần trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp, cũng không thể làm ông hứng thú, càng lúc càng tình nguyện tự mình một người nằm ngủ.

Tuy vẫn không muốn thừa nhận, cũng hiểu được, mình đã già rồi.

Đều nói “Vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế”, nhưng trên đời này nào có Hoàng đế vạn tuế? Trăm tuổi cũng chưa thấy! Hoàng đế không thể không lo liệu hậu sự, muốn bảo đảm cơ nghiệp tổ tông thật tốt để truyền lại sau này, các con trai, tần phi, mẫu hậu và Tân gia, hết thảy đều phải an bài cho tốt.

Như vậy thì rất lao tâm lao lực.

Hoàng đế xoa xoa ấn đường, cứ thế để các hoàng tử chờ bên ngoài tầm năm phút, mới nói: “Tiến vào.”

Tổng quản Đại thái giám Thái Lương Tảo sớm nhìn ra, gần đây phản ứng của Hoàng đế bắt đầu thay đổi chậm đi, chỉ là không dám nói ra, dù sao thần tử và hoàng tử cũng không dám có câu oán hận, chờ thì chờ chứ sao.

“Thỉnh an phụ hoàng.” Mấy vị hoàng tử trẻ tuổi anh vĩ soàn soạt soàn soạt cùng nhau tiến vào, thanh âm vang dội đều đặn.

Hoàng đế bị giật mình, không vừa ý nhú nhú mày, “Nói nhỏ chút.”

Tiêu Đặc nhớ Phụng Uyển từng nhắc nhở, “Năm gần đây hoàng thượng có hơi chút lảng tai, ghét nhất là có người nói chuyện lớn tiếng, càng lớn tiếng thì càng nhắc nhở cho ông ta biết mình đã già, lỗ tai không dùng được nữa.” Hôm nay tỉ mỉ quan sát, trong lòng đồng ý, quả nhiên là như vậy, Phụng Uyển đích xác đã quan sát cẩn thận đầy đủ, cần phải ghi nhớ điều này.

An Vương tới đây xem náo nhiệt, khó hiểu nói: “Phụ hoàng, chúng con mà nói nhỏ, không phải có vẻ bất kính sao?” Lại ngóng trong bám theo hỏi: “Hôm nay phụ hoàng dùng cơm có ngon miệng không? Đêm qua ngủ như thế nào?”

Toàn bộ lời kịch biểu hiện hiếu tâm của nhóm huynh đệ đều bị hấn cướp đoạt.

Trong lòng Tiêu Đặc cười lạnh, lão Tam đúng là già heo ăn cạp già, ý vào bản thân có tật, thì không để ý tùy tiện tranh phong, tùy tiện nói, ---- lần trước rõ ràng còn dám ly gián mình và Tiêu Trạ! Tương lai có cơ hội, hiển nhiên muốn đem món nợ này tính với hấn.

Lại nghĩ đến lời của Phụng Uyển, “Hoàng thượng đã lớn tuổi, người càng già, lại càng thích xem nhóm con cháu ở chung hòa thuận, Đoan Vương Điện hạ tuyệt đối không thể tranh đấu cùng huynh đệ. Lúc cần thiết, thậm chí đột xuất nhận chút ủy khuất, hoàng thượng nhìn thấy, mới có thể càng có lòng thương yêu.”

Cho nên mặc dù có chút bất nhẫn với An Vương, nhưng cũng không nhiều lời.

Hấn có người nhắc nhở, Tiêu Trạ không có.

Đối với lần trước An Vương nói lung tung vốn vẫn canh cánh trong lòng, kết ra cừu oán, lúc này khó tránh được cười lạnh, “Tam hoàng huynh, phụ hoàng cũng không phải phụ hoàng của một mình ngươi, các huynh đệ đều đứng ở đây. Ngươi hãy ít nói vài câu, cũng để vài câu quan tâm cho các huynh đệ nói một chút.”

Sắc mặt An Vương cứng đờ, sau đó hi hi ha ha vỗ tới một phát, “Ôi, lão Thất lại ghen tị rồi.”

Tiêu Trạ linh hoạt tránh sang bên cạnh, khiến tay hấn rơi vào khoảng không.

Sắc mặt An Vương thoáng nhìn không tốt, “Lão Thất bị sao vậy? Sao tỏ ra xa lạ với ca ca?”

Tiêu Trạ cười lạnh, “Xa lạ? Chẳng lẽ trong lòng Tam hoàng huynh còn không rõ ràng?” Suy cho cùng hấn trẻ tuổi nóng tính, không nhận được nói lên, “Bằng không, trước mặt phụ hoàng chúng ta hãy lý luận cho rõ đi.”

Hừ! Hấn cho là mình không dám nói ra, phải nén giận? An Vương không dám như cũ! Xúi giục huynh đệ, nói hai huynh đệ cùng tranh giành một nữ nhân, phụ hoàng mà biết, xác định chắc chắn sẽ đánh cho hấn một trận.

Quả nhiên, An Vương lập tức ỉu xiu, “Lão Thất thật là, như vậy mà cũng mang thù.”

Ánh mắt Tiêu Đặc giống như mũi tên bắn về phía hai vị huynh đệ đang tranh cãi, như muốn giết người!

Bọn hấn lúc này. Mẹ nó, đều có bệnh đúng không?! Chuyện này cũng dám lấy ra nói, nháo lên, Kiều Kiều còn có mặt mũi gì? Các hoàng tử bắt quá chỉ bị giữa một trận, nhưng Kiều Kiều sẽ bị tị chết!

Không khỏi hét to một tiếng, “Hai người các ngươi có thôi đi không?!”

Hoàng đế kinh ngạc liếc nhìn, “Lão Lục, ngươi tức giận cái gì?”

Lúc này Tiêu Đạc mới phát giác bản thân mình luống cuống.

Vì một cơ thiệp, mà hô to gọi nhỏ với huynh đệ mình, trước đó đều chưa từng có chuyện này, cho dù nhường một bước suy nghĩ vì Kiều Kiều, mình cũng không nên lẩm miệng khiến phụ hoàng hời tởi. Bản thân mình..., đây là bị làm sao? Trong nháy mắt đó, trong lòng cảm thấy vô cùng phẫn nộ, chỉ nháy mắt sự phẫn nộ làm mê mẩn lý trí, nên thốt ra lời nói.

An Vương sững sờ tại chỗ, bị hù dọa.

Tiêu Trạh đang hoảng sợ, sau đó một ánh sáng lóe lên trong đầu, liền biết rõ mình đã nói sai.

---- da đầu hần không khỏi tê rần! Minh chỉ lo bực bội cùng An Vương, lại quên mất, vạn nhất gây ra chuyện sẽ hại tới nàng thì sao? Sai lầm rồi, sai lầm rồi, mình thật không nên hồ đồ như vậy.

Chẳng quan tâm các ca ca tức giận, tâm tư xoay chuyển nhanh chóng, khẩn trương cười nói: “Lục hoàng huynh đừng giận, là đệ không nên bực bội với Tam hoàng huynh, lần trước chúng ta cãi nhau, đã làm loạn ở tiệc đầy tháng của cháu trai.” Ra sức khuấy trộn nước, tóm lược, “Như vậy đi, sau này đệ mời các ca ca uống rượu, xem như làm huê, được không?”

Tiêu Đạc cũng rất nhanh khôi phục tâm tình, cười nói: “Được, sao lại không được? Đợi người mời uống rượu.”

Nói tới lúc này, An Vương khẳng định mượn được bậc thang leo xuống, cùng theo pha trò, “Đúng, đúng vậy a. Đều do ta, lạnh mồm lạnh miệng, thường xuyên không biết e dè mà nói lung tung, nếu không..., tiền tip coi như tính cho ta?”

Vài huynh đệ cũng chưa có bản lĩnh một phát chụp chết đối phương, chỉ có thể trình diễn sự hòa thuận hữu ái.

Hoàng đế nhìn bọn họ tranh đấu chỉ mở một mắt nhắm một mắt, nếu bọn họ không tranh đoạt, mình chắc chắn sẽ không có ý truy vấn tận gốc, chỉ nói: “Ừm, huynh đệ các người hòa hòa thuận thuận mới tốt, trăm cũng yên lòng.”

An Vương cười nói: “Phụ hoàng yên tâm, không phải lão Thái tử xuất chinh sao? Con nghĩ rằng, không bằng ra ngoài tiêu pha bạc, không bằng làm một bàn tiệc rượu ngay tại trong phủ con, tiễn đưa huynh đệ, mấy anh em cùng nhau vui vẻ một bữa.”

Lời này Hoàng đế thích nghe, cười nói: “Đúng vậy, các người biết tiết kiệm, còn biết huynh đệ ở chung hòa thuận.”

Thái tử vốn thờ ơ lạnh nhạt, lúc này muốn lấy lòng phụ hoàng, không thể không cười phụ họa, “Tốt.” Nhìn nhìn Túc Vương đệ đệ cùng mẹ của mình, “Đến lúc đó chúng ta cùng đến phủ lão Tam, náo nhiệt một chút.”

Túc Vương cười nói theo: “Có náo nhiệt, hiển nhiên muốn tụ họp rồi.”

Tiêu Đạc trở về Ngô Trúc U Cư ở Vương phủ, sắc mặt khó coi, “loảng xoảng” đập phá nhiều bình hoa, mới xem như trút giận, sau đó hướng ra ngoài quát lớn, “Đều lăn xa ra cho bản vương!”

Kiểm Gia thấy thế, vội vàng bảo bọn nha hoàn lui ra.

Trong lòng Tiêu Đạc tràn đầy phẫn nộ, không cam lòng, hận không thể xé nát những người phiền chán này, cùng với..., đối với sự xúc động của bản thân cảm thấy hơi mê mẩn. Minh cư nhiên vì Kiều Kiều mà mất đi lý trí, bởi vì nữ nhân mà rối loạn nổi lòng, cho tới bây giờ đều chưa từng có chuyện này! Cho dù Vương phi phá hư mười năm tình cảm phu thê, mình có tức giận, nhưng cũng không có rối loạn.

Đây coi là cái gì? Lòng của mình bị Kiều Kiều mê hoặc sao?

---- quả thật là “hồng nhan họa thủy”.

Chợt nhớ tới nhiều chuyện gần đây, vừa bận vừa loạn, đã rất nhiều ngày không gặp “hồng nhan họa thủy”, ổn định hơi thở một lát, rồi đứng dậy ngồi xe ngựa xuất môn hướng tới Phụng hoàng phủ.

Vừa vặn, thái y cũng đang ở Vọng Tinh Bào Nguyệt Các.

Phụng hoàng Loan là Trắc phi được ghi vào ngọc điệp hoàng thất, hài tử trong bụng là huyết mạch Hoàng thất chính thống, có thể ở nhà mẹ đẻ, thái y kiểm tra là tất yếu. Thứ nhất giúp nàng vững thai, thứ hai đề phòng trong lúc đó có chuyện gì, ---- tỷ như Phụng hoàng Trắc phi không cẩn thận xảy thai, sau làm bộ mang thai, dùng hài tử bên ngoài giả thành của mình hay gì đó, như vậy đã có thể lẫn lộn Hoàng thất chính thống rồi.

Đương nhiên tuyệt đối không cho phép.

Cho nên người của Thái Y Viện, ba ngày hai bữa định kỳ qua đây kiểm tra, hết thấy đều ghi vào hồ sơ.

Tiêu Đạc vừa vào phòng, thì cảm thấy người trong phòng mang không khí vui mừng dào dạt.

“Sao vậy?” Hần cười hỏi: “Đây là có chuyện gì tốt?”

Thái y lại chúc mừng Tiêu Đạc, mặt mày tươi cười, “Chúc mừng Đoan Vương Điện hạ.”

“Người đừng nói.” Phụng Loan vội vàng cắt ngang, chu mỏ nói: “Bản thân ta sẽ nói với Vương Gia là được.”

Chân thị hé miệng cười, “Được, người khác đều không cho cản trở.” Hành lễ, dẫn thái y và bọn nha hoàn, lui hết ra phòng ngoài.

“Chuyện tốt gì vậy?” Tiêu Đạc nhất thời đoán không ra, nhưng thấy thái y và Chân thị đều tươi cười đầy mặt, nhất định là chuyện tốt. Bất kể là chuyện tốt gì, đều đáng cao hứng, “Nói nghe xem.”

“Chàng đoán đi?” Phụng Loan tinh nghịch.

“Không đầu không đuôi như vậy đoán làm sao?” Tiêu Đạc nghĩ nghĩ, “Ừm..., có phải thái y nói nàng mang thai rất vững hay không? Mọi chuyện đều tốt?” Như vậy giống như cũng không đáng được đặc biệt cao hứng, lắc lắc đầu, “Thôi, ta đoán không được.”

“Ngốc.”

“Nàng gọi ý đi.”

Phụng Loan nắm tay hắn, nhẹ nhàng đặt lên vùng bụng hơi nhô ra của mình.

“Có thai?” Tiêu Đạc nghĩ mãi mà không rõ, buồn cười nói: “Cái này ta đã biết rồi.”

“Ngốc quá.”

“Nàng nha, càng ngày càng to gan.” Tiêu Đạc nhéo nhéo cái mũi của nàng, mặc dù trách cứ, nhưng cũng không tức giận, mà là nhíu mày suy nghĩ, “Ừm, có phải thái y chuẩn đoán được nàng mang thai nhi tử hay không?”

Phụng Loan “xi” cười, “Chàng nói thế cứ như không phải thái y, mà là thần côn mới đúng.”

“Được rồi, nói mau.” Tiêu Đạc không có kiên nhẫn, sợ đoán tiếp, mình lại biến thành ngây ngây ngốc ngốc, niết lấy phần thịt trên eo nàng, “Nhanh thành thật khai báo.”

“Ngốc chết đi.” Cuối cùng Phụng Loan châm chọc hắn một câu, một mặt né tránh, một mặt nói: “Chàng không thấy, bụng ta chỉ hơn bốn tháng, mà so với người khác lại lớn hơn sao?”

Thai nhi khá lớn? Phi phi phi, thai nhi khá lớn không phải rất không ổn à?

Trong lòng Tiêu Đạc phi nhỏ vài ngụm, sau đó suy nghĩ thật nhanh, ---- Kiều Kiều có thai mình đã biết, nhưng trong bụng nữ nhân còn có việc vui, chỉ có thể là về đứa nhỏ, cũng không thể còn có một đứa nhỏ nữa chứ? Từ từ, còn có một đứa?!

Nháy mắt tiếp theo, hắn sừng sốt vừa mừng vừa sợ.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Hoàng Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81

“Sinh đôi?” Tiêu Đạc mang theo kinh hỉ nhỏ giọng hỏi.

Phụng Loan cười mỉm, “Đúng vậy.” Rồi chọc chọc vào ngực hắn, “Hiện tại nơi này của ta đã có hai đứa nhỏ, sau này buổi tối Vương Gia không cần bận rộn nữa, cả đêm chiến đấu hăng hái không ngớt rồi.”

Tiêu Đạc mới vừa uống một ngụm trà, muốn áp chế cảm xúc, nghe xong lời này, thiếu chút nữa phun hết nước trà ra ngoài. Rốt cuộc vẫn bị sặc, “Nàng khụ khụ.” Chia về phía nàng, cười đến không ngậm miệng lại được, “Thật sự là cái gì cũng dám nói! Cái gì xảo quyết cổ quái cũng nghĩ ra được.”

Phụng Loan bữu môi, “Chẳng lẽ ta nói không đúng?”

“Chiến đấu hăng hái không ngớt?” Tiêu Đạc còn đang cười, lắc lắc đầu, “Chẳng lẽ bản vương chỉ biết tìm nữ nhân? Thật sự là không có lương tâm, nàng không ở trong phủ mấy ngày này, ta cũng chỉ đi sau viện vài lần, nên chuyện này..., cũng đáng để cả ngày ghen tuông? Thậm chí ngay cả gia cũng dám bỏ trí!”

“Vậy chàng nói đi, ta lợi hại hay không?” Phụng Loan tỏ vẻ đắc ý, nói sang chuyện khác.

Tiêu Đạc giờ ngón tay cái lên, “Lợi hại! Lợi hại!” Hấn khen ngợi nói đùa: “Người ta một lần có một đứa, ba năm có hai đã khoe khoang rồi. Trong một năm này nâng lại có hi, giảm đi nhiều chuyện, thật sự quá lợi hại.” Đột nhiên nhớ tới một việc vui mừng hơn, “Nếu như vậy, nàng sẽ ít đi một năm mang thai.”

Phượng Loan nhất thời không hiểu, “A, vậy rồi làm sao?”

Tiêu Đạc xoa xoa lên bộ ngực sữa ngày càng to hơn, “Như vậy..., gia có thể có thêm một năm dày vò.”

“Phốc! Hạ lưu.” Phượng Loan néo tay hấn, “Gi kia thật là nhả không ra ngà voi mà.”

“Nàng nói cái gì?” Tiêu Đạc sa sầm nét mặt, trừng mắt nhìn nàng, sau đó dứt khoát cam chịu hóa thành Đa Đa, cúi đầu cắn một ngum trên chỗ đẩy đà đó, “Cho nàng nói huu nói vượn nè!”

“Ôi.” Phượng Loan la lên, sắc giọng: “Thật là! Chàng đúng là cắn người nha.”

“Kiều Kiều.” Trong lòng Tiêu Đạc nổi lên một chút lửa nóng, một chút nhu tình, giọng nói bỗng nhiên trở nên ôn nhu, “Kiều Kiều...” Hấn gọi tên nàng, cúi người qua, khẽ liếm. Liếm lên vành tai mềm mại trơn bóng, “Ta nhớ nàng.”

Phượng Loan bị hấn làm cho tê dại, đẩy hấn ra nói: “Đừng đừng, ta không chơi đùa cùng chàng nữa.”

“Chỉ hôn nhẹ thôi.” Hấn nói: “Đã mấy tháng không có thân mật với nàng rồi.”

Phượng Loan quýnh quýnh, “Đừng làm rộn, chàng sẽ đề lên bụng ta!”

Nói thật, trong bụng mình có hai đứa nhỏ, so với Tiêu Đạc còn quan trọng hơn! Nào có tâm tình chơi đùa trong người có ta với hấn, làm trò trong ta có người chứ, ---- trong lúc mình mang thai, hấn thích tìm ai thì tìm đi!

“Nàng không cần cử động.” Dục niệm trong lòng Tiêu Đạc thật khó nén, tận lực khắc chế, động tác nhẹ nhàng mềm mại, “Ta bảo đảm không đề vào bụng nàng, có được hay không? Kiều Kiều..., nàng không động là tốt rồi.”

“Chàng cứ đi!” Phượng Loan nôi câu.

Tiêu Đạc bị mắng bỗng ngẩn người, sau đó trầm mặt, “Nàng nói gì? Cứ?”

“Đúng! Cứ.” Phượng Loan thật sự tức giận, còn ủy khuất, “Tối cùng chàng đang nghĩ gì chứ? Ta là phụ nữ có thai, trong bụng ta đang mang đứa nhỏ của chàng, còn là hai đứa, chàng vì bản thân mình nhất thời cao hứng mà ép buộc, ép buộc xảy ra chuyện ta tìm ai khóc đây? Chàng đương nhiên không cần, có nhiều nữ nhân sanh con cho chàng! Vương phi, rồi Ngụy thị, Tước Trắc phi, Miêu phu nhân, tất cả đều muốn sanh con cho chàng!”

Hung trí của Tiêu Đạc bị nàng hoàn toàn dập tắt, mắt húng nói: “Ta chỉ hôn thôi, sao có thể không biết nặng nhẹ?”

“Ta mặc kệ.” Phượng Loan một nửa vì kiếp trước không bảo trụ được đứa nhỏ mà oán hận, một nửa là mượn cơ hội phát tiết bất mãn, và áp lực cùng ủy khuất tận sâu dưới đáy lòng, “Chàng sẽ có rất nhiều rất nhiều hài tử, nhưng ta chỉ có trong bụng ta đây, vì bình an sinh hạ đứa nhỏ, ta liều mạng đắc tội Vương phi nương nương, tránh qua nhà mẹ đẻ rồi.” Nàng nước mắt tràn mi, “Dù chỉ sai chút xiu ta cũng không dám ra ngoài, một sợi tóc cũng không được!”

“Được rồi, được rồi.” Vừa rồi Tiêu Đạc chỉ vì động tình, muốn hôn nàng, trong lòng đã nắm chắc, không dám xằng bậy khiến nàng chịu khổ, không hiểu vì sao nàng lại phản ứng lớn như vậy? Thôi, vốn là mình không tốt, Kiều Kiều cũng là lần đầu mang thai nên khẩn trương, là lẽ thường.

Chút bất tri bất giác, vậy mà chủ động lui nhường một bước.

Phượng Loan còn đang mếu máo, vẻ mặt ủy khuất, “Đứa nhỏ là tâm can, bảo bối của ta.” Nàng gắt gao ôm bụng của mình, “Bất kể là ai, cũng đừng nghĩ khi dễ! Chàng cũng không thể!”

Nàng như vậy, giống như một con gà mái nhỏ giương cánh phản nộ.

Tiêu Đạc vốn thiên vị nàng, trong lòng trước đó còn tự giải thích nàng chỉ lỡ lời, rồi tha thứ, thấy bộ dạng vừa thương cảm lại buồn cười này của nàng, không khỏi vừa giận vừa cười nói: “Được rồi, ta không chọc giận nàng nữa, được chưa? Kiều Kiều...” Đưa tay lau nước mắt ở khóe mắt nàng, “Không khóc, không khóc, khóc sẽ tổn hại thân thể.”

Lúc ấy cảm xúc của Phượng Loan quá mức kích động, nên thốt ra lời như vậy.

Sau khi nói xong, cũng có chút lo lắng hấn sẽ thật sự tức giận, thấy hấn mềm mỏng, ngược lại có chút không thể tin mà ngẩn ra.

Khi nào thì, Đoan Vương Điện hạ trở nên tốt tính như thế? Bản thân mình chính miệng kêu hấn cứ, còn nói hai lần, đổi lại là ở kiếp trước khi mình được sủng ái nhất, cũng không dám.

---- hấn lại có thể không tức giận?

“Nàng xem nàng, phát hóa lớn như vậy.” Tiêu Đạc một mặt vỗ về nàng, một mặt cũng kinh ngạc kinh ngạc không thôi, trong vương phủ không người nào dám kêu mình cút, các cơ thiếp khác mà nói như vậy, mình khẳng định thưởng một cước vào ngực các nàng, sau này sẽ không còn đặt chân đến sủng hạnh nữa. Cho dù là Vương phi, cũng không dám nói, nói, cũng không được tốt lành giống vậy.

Bản thân mình vừa rồi rõ ràng còn đỡ nàng, vỗ về nàng, cử chỉ thật giống như điên rồ.

Vì thế, hai người đều cùng ngẩn người ra.

Chân thị xem thời gian đã đến giờ dùng cơm, nên chờ ở bên ngoài, nghe được bên trong cãi nhau, tiếp theo sau một lúc lâu không có động tĩnh gì, không khỏi có chút bận tâm. Bọn nha hoàn không dám tùy tiện nghe ngóng, bà liền xốc bức rèm che lên tiến vào, vừa vào cửa, thì nhìn thấy một lớn một nhỏ hai đầu ngỗng ngốc nghếch, nhìn nhau, ngốc ngốc không nói lời nào.

Xem ra, không giống như đang tức giận.

“Bốp!” Chân thị nở nụ cười, trêu ghẹo hai người nói: “Hai người các ngươi làm sao thế? Như đầu gối vậy, giống y tượng Bò Tát, trông mắt cũng không nhúc nhích.”

Tiêu Đạc hồi thần trước, cười nói: “Hôm nay cách ăn mặc của Tiểu Loan đặc biệt xinh đẹp.”

Phượng Loan vẫn mang vẻ mặt túng quẫn, oán trách mầu thân, “Nói gì đó?” Ngắt lời hỏi: “Không phải nên dùng cơm rồi sao? Hôm nay có món gì ăn ngon vậy? Con đã sớm nói, muốn thứ gì lạnh lạnh chua chua.”

Đương nhiên Chân thị sẽ không đâm thủng nữ nhi, chỉ cười, “Đều có, đều có.”

Tiêu Đạc đỡ Phượng Loan, hai người cùng đi ra dùng cơm.

Nói tới Chân thị, đổi lại là người khác cùng hoàng tử dùng cơm chung nhất định sẽ mất tự nhiên, bà thì không vậy, giống như thật sự xem Tiêu Đạc là con rể vậy, chuyện trò vui vẻ không hề luống cuống. Bà không chỉ yêu thích ăn mặc, còn thích đọc sách nghe hát khúc, các loại sách và có sẵn bản, trời sinh là người lanh lợi mạnh vì gạo, bạo vì tiền.

Lần nào Tiêu Đạc dùng cơm tại Vọng Tinh Bảo Nguyệt Các, tâm tình đều sung sướng.

Khi một mình dùng cơm cùng Kiều Kiều, là nhu tình mật ý, khi có Chân thị ở đây, là vui cười không ngừng, cách ăn mặc của hai mẹ con cũng là cảnh đẹp ý vui, tâm tình tự nhiên tốt theo. Không giống như ở Mục gia, vừa thấy Mục phu nhân đã cảm thấy tức giận, mặc dù không có ngồi cùng bàn ăn cơm, nhưng nghĩ đến đã ăn không trôi.

Dùng xong cơm, Tiêu Đạc thuận miệng nói cười, “Mẫu thân thật không giống những phụ nhân khác.”

Phượng Loan kiêu ngạo nói, “Đó là đương nhiên.” Tự nàng thiếp vàng lên mặt mình, “Chẳng thể thì sao có thể sinh ra khuê nữ tốt như ta đây? Hừ hừ, chàng được lời rồi đó.”

Tiêu Đạc lung lay cười, “Nàng nha.”

Thật đúng là ngây thơ đáng yêu, ngôn ngữ vô kị, có lẽ thật sự vì dạng này, mình mới cảm thấy cùng với Kiều Kiều đặc biệt vui vẻ, cả người thả lỏng tự tại. Bởi vì thích chung đụng như vậy, nên trong lòng bất tri bất giác thiên vị nàng, thậm chí trong chớp mắt sẽ mất đi lý trí, vì nàng, gây gổ với đám huynh đệ.

Tiêu Đạc ở trên triều gặp chuyện kia có chút không thoải mái, khó tránh được sắc mặt âm trầm.

An Vương tự tìm chết, Thành vương Tiêu Trạ cũng vậy! Hai người cư nhiên trước mặt phụ hoàng, thiếu chút nữa nói ra Kiều Kiều, cũng may về sau Tiêu Trạ hồi thần, cuối cùng miễn cưỡng đem tình cảnh che dấu đi.

Sau đó suy nghĩ, khó tránh được cảm thấy có chút chua chát khó chịu.

Ha ha, tiểu tử đó phản ứng thật mau nha! Bị mình la một tiếng, đã biết rõ chính mình nói sai lời, hơn nữa không hề do dự bảo vệ Kiều Kiều, ---- phi! Hẳn dựa vào cái gì? Nữ nhân của mình cần hắn che chở sao? Càng nghĩ càng tức giận, Kiều Kiều đã là Trắc phi của mình, còn đang mang thai, như thế nào mà Tiêu Trạ vẫn nhớ mãi không quên?

Tốt lắm, cánh cứng cáp rồi! Gan liền to hơn.

---- dám nhớ đến nữ nhân của ca ca!

Có phải xuất chinh Tây Lương lần này, có ý công thành danh toại trở về, sau đó trắng trợn nhớ thương hay không? Thật sự là khinh người quá đáng! Tiêu Đạc “rắc rắc” một tiếng, ly trà trên tay vỡ vụn, nước trà ấm chảy ra tay cả tay, thấm ướt áo choàng.

Phượng Loan bị dọa nhảy dựng, “Chàng làm cái gì vậy?”

Tiêu Đạc khăn trương đứng dậy, phúi phúi nước và mảnh ly trà bể trên người, hấn nhú mày, “Không có gì.”

“Đã như vậy còn nói không có?” Phụng Loan oán trách, kêu nha hoàn tiến vào, “Nhanh dọn dẹp đi.”

Đám người Bảo Châu rối ren thu thập một lúc, sau đó đi ra. Bởi vì Tiêu Đạc thường qua đây, bên này cũng có chuẩn bị y phục để thay, lại mang ngoại bào tiến vào, hỏi: “Có cần đổi bên trong hay không?”

“Không cần.” Tiêu Đạc bức bối, dùng lực giật áo choàng ra, “Bỏn vương tự mình làm.”

Bảo Châu thức thời lui ra ngoài.

Phụng Loan nhìn thấy khó hiểu, hai người đang nói đùa vui vẻ, đột nhiên hấn trầm mặc, như nghĩ tới chuyện đặc biệt gì mà tức giận vậy, sắc mặt âm tình bất định, cuối cùng bốp nạt ly trà! Cái này cần phải tức đến cỡ nào? Nghĩ nghĩ, chẳng lẽ là giận mình vì lúc này, không khỏi rủ rỉ mắt xuống.

Ai muốn đi trêu chọc sư tử tức giận chứ? Chờ hấn tự mình nguôi giận thôi.

Tiêu Đạc cời đai lưng ngọc, tức giận cời ngoại bào, đem tất cả hung hăng vất xuống đất! Sau đó thay một thân trường bào long văn màu xanh ngọc, diện mạo của hấn thiên về lạnh lùng nghiêm nghị, sắc lạnh càng tôn lên vẻ băng lãnh, như một khối hàn băng ngàn năm, vừa mới được đào ra, vẫn còn tỏa ra hàn khí.

Nếu không phải kiếp trước Phụng Loan từng ở chung với hấn, biến thành người khác, chi có thể bị vị này làm cho đông cứng rồi.

Tiêu Đạc sinh ra tức giận một lúc.

Ngẩng đầu thấy Kiều Kiều rủ rỉ trầm mặc, không lên tiếng, bộ dáng như bị mình dọa, không khỏi trấn an, “Được rồi, không có chuyện gì, không liên quan đến nàng.”

Phụng Loan cũng sẽ không ngốc đi hỏi hấn vì sao tức giận, nếu hấn muốn nói, tự động hấn nhất định sẽ nói, còn không nói thì là không tiện nói với mình. Cho nên không hỏi, chỉ nói sang chuyện khác, cười nói: “Lục Lang, vừa rồi bụng của ta động vài cái, đoán là hai đứa nhỏ đang đạp đây.”

“Vậy sao?” Tiêu Đạc dù có nộ khí tận trời, đối với hài tử còn chưa ra đời, cũng mềm nhẹ, đưa tay sờ sờ lên bụng của nàng, “Có thể là hai đứa ở chung hơi chen lấn một chút?” Rất đúng lúc, đúng lúc bụng vừa động đây, cũng không biết ai đạp ai, cả hai đứa nhỏ đều nghịch ngợm.

Phụng Loan xinh đẹp cười nói: “Đứa nhỏ thật hoạt bát ha?”

“Hoạt bát.” Tiêu Đạc thuận miệng đáp: “Chỉ là bọn hấn bướng bỉnh liên vất và nàng rồi.” Hấn không có lòng nói đùa, chi cần hài tử bình bình an an là được, “Mới vừa rồi là ta không tốt, hiện nay nàng mang thai hai đứa nhỏ, bất luận như thế nào cũng không dám phát hỏa trước mặt nàng, yên tâm, sau này sẽ không vậy.”

Hấn nhượng bộ lần nữa, đối với hoàng tử mà nói đã là ôn nhu chu đáo.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Hoàng Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82

Phụng Loan nghĩ tới hôm nay mình nổi giận với hấn, ngược lại không chút áy náy, mà là lo lắng lưu lại khúc mắc, cái gọi là “Thời trẻ qua mau, không người nào tốt trăm ngày.”, hiện tại hấn sùng ái mình đương nhiên không so đo. Tương lai vạn nhất có chuyện gì, gặp phải cơ thiếp khác thúc sau lưng mình một cú, khiến hấn nhớ tới, không chừng sẽ có lý do phát tác với mình.

Cho nên vẫn nên nhanh chóng bù lại thì tốt hơn.

“Lục Lang.” Phụng Loan vốn muốn đưa phong thư ra chậm một chút, giờ đành phải đem ra trước thời hạn, đưa cho hấn, “Đây là Đại Bá Phụ chuẩn bị cho chàng.” Ti mi giải thích, “Người xưa nói, một cây làm chẳng nên non, ba cây chụm lại nên hòn núi cao. Sau này mặc kệ Lục Lang làm chuyện gì, đều phải dùng người, đây cũng không phải một sớm một chiều có thể hoàn thành, càng không phải có bạc là làm được.”

Tiêu Đạc mở phong thư, lấy ra, trên đó viết, “Hà Bắc huyện Trương tự trân, năm nay bốn mươi hai tuổi, mười sáu tuổi đạt tú tài, hai mươi tuổi đạt cử nhân, sau đó ở khoa cử vẫn không tiến bộ, âu sầu thất bại. Người này giỏi miệng lưỡi, có tài hùng biện, có phong phạm của Tô Tần Trương Nghi, rất phù hợp, Chủ Thượng có thể chiêu mộ nhân tài.”

Phụng Loan nói tiếp: “Chuyện này vốn nên để Đại Bá Phụ đi làm thay Vương Gia. Nhưng cái gọi là nhân tài và người tài ba, phần lớn có vài phần tính tình thanh cao ngạo mạn, cho nên ý của Đại Bá Phụ, vẫn là Vương Gia người có địa vị cao lại đầu hàng nhân nhượng trước người có địa vị thấp lấy lễ kết giao, như vậy bọn họ mới bằng lòng nhận chủ, nhận thấy được Vương Gia chính là chủ tử.”

Trừ bỏ suy nghĩ thay Tiêu Đạc, ngoài việc đem nhân tình làm cho lớn chút, cũng là không muốn Phụng gia bại lộ quá mức rõ ràng.

Cây to đón gió, giáo huấn kiếp trước quá thâm trọng rồi!

Tiêu Đạc vẫn lắng lắng nghe, tuy tay không run, nhưng trong lòng thì tựa như sóng to gió lớn, ---- xem ra, bản thân mình trước đây suy đoán không sai! Phụng gia và Ly Áp Trường công chúa, Tương thân vương, đích xác có ý bồi dưỡng mình, nói cách khác, như thế nào mà lại hao phí nhân lực vật lực đến nỗi thế này?

Thật ra suy đoán này, tuyệt đối không thể tuyên bố ra ngoài miệng.

Tiêu Đạc chậm rãi thả xuống giấy viết thư, đem phong thư nhét kỹ vào vạt áo trong ngực, tay chạm đến ngực, có thể cảm giác được tim mình đập nhanh hơn, như từng trận sấm xuân. Máu trong người hắn lưu động rất nhanh, suy nghĩ đã từ từ bình ổn, sau đó vì tức giận trước đó mà tự giận, không nên a.

Tiêu Trạch nhớ thương Kiều Kiều tính là gì? Mình muốn nỗ lực tiến lên, tương lai mạnh hơn hắn gấp trăm, gấp ngàn lần, khiến Kiều Kiều chướng mắt hắn! Đúng, chỉ cần mình ngồi trên địa vị cao nhất kia, vương thổ trong thiên hạ là của hắn, hắn là vương thần, còn có ai dám nhớ thương đến nữ nhân của mình? Cho Tiêu Trạch một trăm lá gan cũng không dám!

Phụng Loan lắng lắng nhìn hắn.

Nam nhân này kiếp trước khiến mình như thiêu thân lao đầu vào lửa, trời sinh khoan thai, sáng rực đẹp dễ quý giá, nam nhân lớn lên có khuôn mặt lạnh lùng, ánh mắt tối tăm giống như vực sâu. Hắn thật sự là lạnh bạc, trong mắt trong lòng đều là ích lợi, nhưng trên đời này người có mấy ai không như vậy? Ít nhất vì ích lợi, hắn còn chịu làm một chút cử chỉ bề ngoài.

Nàng tận lực không để ý đến trước đó Tiêu Đạc nhượng bộ mình, không muốn hăm sâu vào chuyện tình ái.

---- mà đánh bóng hai mắt cho thật thanh tỉnh để đi tiến lên.

Không còn sớm nữa, Tiêu Đạc đứng dậy chuẩn bị rời khỏi, muốn nói vài câu cảm tạ, lại cảm thấy quá mức nhẹ. Phụng gia hao phí nhiều công sức tìm người, chấp tay đưa lên, há lại vài câu “Cảm tạ” Có thể trả nhân tình hay sao? Nghĩ nghĩ, hắn nghiêm mặt nói: “Cái gọi là đại ân không lời nào cảm tạ hết được, Kiều Kiều yên tâm, cũng kêu Đại Bá Phụ của nàng yên tâm, phàm là tương lai Tiêu Đạc ta có một ngày lành, cũng có Phụng gia.”

Thật sao? Chỉ mong vậy.

Phụng Loan cũng không phải rất tin vào lời hứa của hắn, ---- cùng với trông chờ vào lời hứa, không biết đối phương ngày nào đó sẽ thay đổi, còn không bằng cùng cố thể lực của Phụng gia và mình thật tốt, khéo léo nắm giữ cân bằng, trở thành một con cờ nặng ký không thể dễ dàng thay đổi.

Sống lại một đời, người có thể tin nhiệm hoàn toàn chỉ có bản thân mình.

Trở về Vương phủ, sắc mặt Tiêu Đạc hăng hái vui mừng.

Đoan Vương phi nhìn thấy, cười nói: “Vương Gia có việc vui gì vậy?”

Trong lòng Tiêu Đạc đích thật là có việc vui, Kiều Kiều mang song thai chỉ là một, mà Phụng gia ra sức phụ tá mình mới là việc vui lớn nhất! Chỉ là hai việc này không tiện nói cùng Vương phi, mơ hồ gật gật đầu, nói sang chuyện khác, “Thai của Ngụy thị như thế nào?”

Đoan Vương phi nếu hạ quyết tâm tự mình cố gắng đi con đường tự lập, trên mặt phải làm chủ mẫu hiền thê hoàn mỹ không tỳ vết, xốc lại tươi cười đáp, “Rất tốt, buổi sáng có kêu thái y xem mạch cho nàng ta, nói thai rất cứng cáp.”

“Vậy là tốt rồi.” Tiêu Đạc gật gật đầu, lại hỏi: “Gần đây thân thể của người đỡ nhiều hơn chưa?”

“Nhiều lắm rồi.” Lần này Đoan Vương phi tươi cười thật lòng hơn chút, trừ bỏ việc trọng phụ quan tâm, còn có thân thể của mình chuyển biến tốt đẹp mà vui mừng, mỉm cười trả lời: “Lần trước dùng thuốc của Chương thái y, hiệu quả không tệ, ác lộ cuối cùng đã ngừng, người chỉ còn lại hư mệt mà thôi.”

Thân thể Vương phi chuyển biến tốt đẹp, Tiêu Đạc tự nhiên cũng an tâm cao hứng, gật đầu nói: “Rất tốt, trước người bị bệnh kéo dài tổn hại thân thể, nếu chuyển biến tốt đẹp, sau này càng phải cẩn thận điều dưỡng bù đắp lại.” Thân thể Vương phi khỏe mạnh lòng mới ổn định, hậu viện Vương phủ mới có thể yên bình, “Cẩn gì, cứ nói với ta là được.”

Đoan Vương phi mỉm cười nói: “Nhất định, đa tạ Vương Gia chăm sóc.”

Bất kể nói thế nào, trên mặt hai phu thê lại khôi phục tương kính như tân như trước.

Tiêu Đạc theo lệ thường hỏi một chút việc nhà, xem như bồi Vương phi, sau đó xem nhi tử chơi đùa một hồi, sau khi hoàn thành nhiệm vụ bề ngoài cùng chính thê và trưởng tử, liền xuất môn tìm chỗ nghỉ ngơi.”

Đoan Vương phi mỉm cười tiến hẳn ra ngoài, xoay người trở về phòng, tươi cười mới từ từ âm thầm xuống.

“Điều tra ra sao?” Nàng ta trầm mặt hỏi.

“Chỉ hỏi được một ít.” Quê Nhụy từ khi được an bài làm thông phòng bị cự tuyệt, vẫn lo lắng đề phòng, không thay chủ tử làm tốt sai sử, thấp thòm, không chừng ngày nào đó sẽ bị trút giận. Cho nên lần này đi thăm dò lời đồn đãi đặc biệt tận tâm, nhưng lời đồn đãi hư thật không rõ, không thể tra ra.

Tra tới tra lui, chỉ có tra được tin tức “Ngụy thị có thai” truyền ra ngày đó, một gã sai vặt ở phòng nuôi ngựa có nương bị bệnh, nên trở về nhà một chuyến. Mà gã sai vặt kia, có một tỷ tỷ làm nha hoàn ở Âm Hương Trai của Ngụy thị. Tuy nói mũi nhọn chỉ thẳng vào Âm Hương Trai, nhưng không có bằng chứng, không thể bởi vì hoài nghi mà định tội.

Đoan Vương phi nghe xong lời Quê Nhụy nói, thì trầm ngâm, lẩm bẩm: “Nói cách khác, tin tức có tám chín phần mười là Âm Hương Trai để lộ ra?” Nàng ta gật gật đầu, “Tốt, rất tốt! Một đám này, dám ý vào có bầu thẳng lưng với ta rồi.”

Trắc phi vốn đang ở nhà mẹ đẻ nghỉ dưỡng sinh hài tử, sau đó lại có một tiện tì gan lớn. Cố ý để lộ tin tức bản thân mình mang thai, đưa đi Phụng gia, - --- vạ nhất biểu muội có lòng dạ hẹp hòi, nghe xong tức giận, không phải Vương Gia sẽ mang lòng nghi ngờ là mình phá rối sao?!

Đoan Vương phi và Ngụy thị có ân oán nhiều năm, khó mà nói rõ ràng.

Năm đó Ngụy thị đã uống vào canh tránh thai, tới cùng canh kia làm sao mất đi hiệu lực? Ngụy thị lại như thế nào mang thai? Minh không phải không có lòng nghi ngờ, cũng chưa chắc Vương Gia không đoán ra. Nhưng không thể trực tiếp xé rách mặt với Tường Cung Tần, chỉ có thể nói canh tránh thai hiệu quả không tốt, lại kêu nha hoàn nấu canh, lại cho Ngụy thị một chén canh tránh thai cho xong việc.

Cách nhiều năm như vậy, Ngụy thị cư nhiên âm thầm mang thù!

Ha ha, thật sự là buồn cười! Nàng ta chỉ là một nô tì, dưới tình huống không có chủ mẫu cho phép một mình mang thai, một chén canh tránh thai không nhẹ, trực tiếp khiến người sẩy thai là chuyện thường, rõ ràng còn dám ghi hận? Cho là lỗi của mình? Nàng ta là cái gì tổ tông, vọng tưởng sinh thứ trưởng tử ra để đánh mặt mình!

Đoan Vương phi không có khí lực bóp nát ly trà như Tiêu Đặc, “bộp” một tiếng, chấn động làm nước trà vẩy ra ngoài.

Mà trong Bích Tinh Hàm Yên Quán, Tường Trắc phi đang vui mừng dâng trà.

Bây giờ Tiêu Đặc đang có một nỗi tà khí, tức giận, dục niệm, dã tâm, các loại cảm xúc hỗn tạp cùng một chỗ, hóa thành một cảm xúc muốn phát tiết. Sự kiện nhân của hắn đã dùng hết ở chỗ Phụng Loan, đến nơi này của Tường Trắc phi, làm gì còn có tâm tình xem trọng ân tình đưa tình? Đuổi nha hoàn đi xuống, bắt lấy nàng, giặt y phục, sau đó đẩy người nằm lên bàn, tàn nhẫn mà phát tiết.

Tường Trắc phi vui mừng biến thành kinh hãi, nửa là đau đớn, nửa là hoảng sợ bất an nhìn hắn, thân thể như con thuyền nhỏ lay động không ngừng trong sóng gió, giọng nói cẩn thận, “Vương Gia..., đau, đau đấy.” Nàng ta năn nỉ, “Chậm một chút.”

Tiêu Đặc cảm y phục của nàng ta, bùm miệng nàng ta lại, sau đó nghiêm mặt rét lạnh làm một trận thật lớn. (ôi..tàn nhẫn quá)

Tường Trắc phi bị chịu khổ đến nửa đêm mới được buông tha, sợ hãi không thôi, lúc sau ngủ cũng không thể ngủ, sáng ngày kế mới ngủ gật. Ở trong mộng, thấy một người cao lớn như quái vật hung dữ đánh tới, cầm hai chân của mình, “rắc rắc” một cái, trực tiếp xé chính mình thành hai nửa!

“A!” Nàng ta giựt mình tỉnh lại từ trong cơn ác mộng.

Như mẫu Tường ma ma nhanh chóng tiến vào xem xét, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn trắng tuyết của nàng ta tái mét, ánh mắt vô hồn, thái dương còn có dây đặt mờ mờ, hiển nhiên là bị ác mộng dọa hỏng. Vợ vàng ôm nàng ta, vỗ về nói: “Không sợ, không sợ, ma ma ở bên cạnh đây.”

Tường Trắc phi dần dần hoàn hồn, sau đó “Oa” lên bật khóc.

Vương Gia hắn, hắn..., không hề thương hương tiếc ngọc một chút nào, đêm qua cứ như vậy mà không chút thương tiếc ép buộc mình, chỉ coi mình là một đồ vật, thiếu chút nữa bị hắn xé nát rồi. Hiện tại hơi thoáng nhức nhích, trên người vẫn còn đau, một mặt khóc, một mặt nâng cánh tay lên, thấy dấu vết xanh đỏ xen kẽ nhau, không khỏi càng thương tâm.

“Cái này...” Tường ma ma cũng dứt khoát lắc đầu, đau lòng nói: “Vương Gia sao không biết thương tiếc?”

“Hu hu hu.” Tường Trắc phi thút tha thút thít khóc không ngừng, “Hu hu...”

Tường ma ma thật sự không có biện pháp an ủi nàng, đây cũng là nam nhân biểu hiện thương yêu, chỉ có thể khuyên nhủ: “Vương Gia trẻ tuổi nóng tính không biết nặng nhẹ, đến khi tuổi tác lớn một chút thì tốt rồi.” Nói tới thì, vẫn là vì tiểu chủ tử không có nhi tử kẻ bên người, và lại gia thế không nặng, cho nên mới làm cho nam nhân khinh thường, không nhận được thờ dài: “Trắc phi có thể sớm mang thai thì tốt.”

Nhìn xem Phụng Trắc phi, ý vào mang thai cư nhiên ở nhà mẹ đẻ sinh dưỡng.

Lời này khơi gợi lên chuyện thương tâm của Tường Trắc phi, oa oa khóc lớn, “Ta cũng muốn mang thai! Vương phi có nhi tử, Phụng thị mang thai, Ngụy thị cũng mang thai.” Nước mắt như hạt đậu rơi xuống không ngừng, “Sao ta không có thai? Vương Gia khi dễ ta như vậy, cũng không khiến ta

mang thai, bồi thường cho ta...”

Chuyện mang thai, làm sao có đạo lý khiến được hay không? Tưởng ma ma lác đầu thờ dài.

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Hoàng Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83

Trong Vọng Tinh Bão Nguyệt Các, Chân thị đang hỏi nữ nhi, “Trong mộng của con, có từng mơ thấy Tưởng thị mang thai sinh con này nọ không? Nàng ta cũng sẽ mang thai sao? Nhi tử hay nữ nhi?”

“Trong mộng và hiện tại không giống nhau.” Phụng Loan uyển chuyển giải thích, “Ồ trong mộng, Tưởng Trắc phi phải hai năm sau mới có thể tiến vào phủ Đoan Vương, mang thai cũng tương đối trễ.” Nàng lác lác đầu, “Vài năm gần đây con cũng không rõ ràng.”

“Như vậy à.” Chân thị có hơi thất vọng.

“Không có chuyện gì đâu, mẫu thân.” Phụng Loan an ủi bà: “Bất kể như thế nào, con đã giành trước người khác, lại được an tâm ở nhà dưỡng thai. Bất kể là nam hay nữ, nhiều con cái, luôn sẽ tăng thêm phần lượng, hưởng hồ..., Tiêu Đặc nhìn trúng con cũng không phải bởi vì hải tử.”

Dĩ tâm của hắn, đã bị khiêu khích hiển hiện ra.

Nhưng hắn đi con đường kia, sẽ không dám công khai ra, Mục gia càng không có khả năng hỗ trợ cho hắn, nếu hắn muốn nhanh hơn, nhanh gọn, vững vàng, cũng chỉ có thể dựa vào Phụng gia và Ly Áp Trường công chúa, Tương thân vương, ôm thật chặt mấy cây đại thụ này! Cho nên trước khi hắn trào lên để vị, cho dù không sủng ái mình, cũng phải đặt mình lên trên hương án thờ phụng.

Về phần sau khi hắn đăng cơ, lúc này còn gần mười năm thời gian đủ để bản thân mình kế hoạch rồi.

Những ngày sau đó, có hơi yên bình.

Ngay vào thời điểm cuối tháng, tiền tuyến tám trăm dặm cấp báo đưa đến Kinh Thành, Thái tử thân chinh Tây Lương đại thắng! Nghe nói Thành vương Tiêu Trầm có chút anh dũng, không chỉ đi theo bên người Thái tử bày mưu tính kế, phân tích tình thế, thậm chí còn tự mình lãnh binh xuất chiến, đánh thắng trận một cách đập đê! Hoàng thượng nghe xong cực kỳ vui mừng, tự tay viết thư đưa đi tiền tuyến hài lòng khen hai nhi tử.

Tiêu Đặc đối với chuyện này biểu hiện cực kỳ bình tĩnh, ở trong cung cùng Hoàng đế và lũ triều thần, các huynh đệ cùng nhau cao hứng, ngày thường tại Binh bộ cũng thật sự cần cù, không có tí ti tâm tình chấp chôn.

So sánh với An Vương ra ngoài uống rượu mua vui, Túc Vương hơi có chút miễn cưỡng tươi cười, Đoan Vương Điện hạ biểu hiện càng được Hoàng đế tán thưởng, lên cùng tâm phúc trọng thần nói: “Hai năm qua lão Lục trưởng thành chừng chặc không ít, bảo trì bình thân.”

Tiêu Đặc không biết Hoàng đế đối với chính mình khích lệ, bất quá tiến vào gặp Hoàng đế, luôn được ôn hòa hỏi nhiều thêm vài câu, thậm chí ngay cả Phụng Loan ở nhà mẹ đẻ sinh sản, giọng điệu vẫn mềm mại nói: “Tiêu thư công hầu phủ đệ, chính là quá yếu ớt. Dù sao tốt xấu gì thì sinh nở hoàng tự quan trọng hơn, đến khi sanh xong, nên trở về Vương phủ sớm một chút đi thôi.”

---- hắn cẩn thận, cảm nhận được thánh ý vi diệu biến hóa trong đó.

Đề nghị và sách lược của Phụng Uyên quả nhiên hữu hiệu.

Bởi vì ấn tượng đối với Phụng gia càng ngày càng tốt, khó tránh được nghĩ đến Kiều Kiều “Hồng nhan họa thủy” kia, thật sự là chịu thua, lần nào bị nàng chống đối nổi trận lôi đình, cuối cùng đều là mình tìm bậc thang leo xuống trước. Tiêu bại hoại! Nha đầu hư hỏng! Tiêu Đặc hung hăng mắng thầm vài câu trong lòng, hạ quyết tâm lần sau không thể mềm lòng nữa.

Chờ đến lúc đi Phụng gia, gặp mặt, thấy gương mặt đẹp như họa, quyến rũ như nước kia, tiếp tục nghe giọng nói thanh thúy như chim vàng anh xuất cốc, con tức lập tức bị dập tắt. Lại nhìn vùng bụng nhô cao của nàng, nghĩ tới bên trong đang mang thai hai đứa bé của mình, làm sao còn tức giận nữa? Chỉ cảm thấy trong lòng mềm mại đến chảy ra nước.

Phụng Loan thấy hắn mang gương mặt lạnh lùng tiến vào, bộ dáng muốn cãi nhau, ở lại một hồi trong nháy mắt thì dịu xuống.

Trong lòng không khỏi cười nhạo, Đoan Vương Điện hạ đang luyện tập biến sắc mặt sao? Chỉ không dám nói ra.

Tiêu Đặc thấy cặp mắt sáng của nàng chớp lóe, hơi liếc mắt hỏi: “Nha đầu hư hỏng, lại đang có ý đồ xấu gì đó? Có phải hay không ở trong lòng đang nắn bôn vương?”

Phượng Loan tỏ vẻ kinh ngạc, “Ồi chao, làm sao chàng biết?”

“Ồ!” Tiêu Đạc làm bộ tức giận, tiến lên giữ mặt nàng, “Hừ hừ, hôm nay liền bắt một lỗ trên mặt nàng, nhìn xem về sau nàng còn dám oán thăm bản vương hay không!”

Phượng Loan cười hi hi nói: “Thì ra Đao Vương Điện hạ thích trên mặt có lỗ, ôi trời ơi, hôm nay ta mới biết được đó.”

“Nói hươu nói vượn!” Tiêu Đạc buồn cười nói: “Ai nói ta thích có lỗ hả? Thích nàng sao?”

“Chàng không thích ta?” Phượng Loan nhú nhú mày, vẻ mặt không hiểu, “Vậy chàng cứ nhìn chăm chăm ta là sao? Còn sờ mặt ta?” Nàng vuốt vuốt bụng, “Cực cực ngoan, cha của các người là một người nói dối.”

“Nàng mới là kẻ nói dối!” Tiêu Đạc oán hận lấy ngón tay chỉ nàng, buông lỏng tay ra, suy cho cùng là không thể nào bắt thật, đùa sao, bầu bình mồm mồm, trắng như tuyết vậy thì mình sao mà nữ? Bóp một cái cổ đầu đỏ đã thấy đau lòng.

Phượng Loan lười biếng đuối thắt lưng, hờn dỗi: “Ồi cha, hiện tại ta càng ngày càng nặng nề rồi nha.”

Nàng xuống đất, khẽ xoay một vòng ở trong phòng.

Tiêu Đạc vội vàng đến đỡ nàng, “Nàng làm gì vậy?”

Phượng Loan làm một tư thế kiều mỵ, cười hỏi: “Váy mới của ta có đẹp hay không?”

“Đẹp, đẹp.” Tiêu Đạc lo lắng nàng đang mang thai, vội nói: “Mau ngồi xuống nói chuyện, đừng đi chuyển, không có chuyện gì lại dọa người.”

Phượng Loan thấy hần khăn trang cho bảo bối khiến tâm tình không tệ, đứng vững lại, nhắc lên quần tơ lụa mỏng màu xanh ngọc như lưu ly, sợi bạc chiếu sáng lấp lánh, “Đẹp chứ? Tơ lụa mỏng này hiện nay có một cái tên rất dễ nghe, gọi là Không Trước Lam Vũ.” Khẽ than, “Mẫu thân chỉ lấy một thớt, tất cả đều đem cho ta, chỉ phần đuôi váy đã phải dùng mười tám khổ.”

Trong lòng Tiêu Đạc xẹt qua một cảm giác quái dị, Chân thị..., thật sự có rất nhiều thứ tốt.

“Rất xinh đẹp, cho dù ta đây là thai phụ mặc vào, cũng cảm thấy xinh đẹp như thiên tiên.” Phượng Loan đứng trước gương bắt đầu tự mình say mê, vóc người của nàng nhỏ nhắn, cánh tay mảnh khảnh, phối hợp với cặp mắt sáng hàm răng trắng, diện mạo trong trắng đẹp đẽ, nâng lên váy dài ngăn trở bụng, đích xác có vài phần tiên khí.

Tiêu Đạc nhìn thấy ngần cả người, thờ dãi nói: “Hong nhan họa thủy.”

Đúng là họa thủy, chỉ là như thế nhìn cũng không thấy chán, cảnh đẹp ý vui.

Phượng Loan xoay lại mỉm cười, nói: “Chàng mới là họa thủy?” Trong lòng cười lạnh, kiếp trước không phải ta đã gây họa cho người sao? Trên mặt nhưng tỏ vẻ làm nũng, liên tục hứ vài lần, “Hừ, chờ xem! Xem ta như thế nào từ từ gây họa cho chàng.”

Tiêu Đạc nửa đùa nửa thật, cười nói: “Bản vương đã bị nàng gây họa rồi, làm sao bây giờ?”

Phượng Loan từ từ ngồi xuống ghế, nhắc chân nhỏ lên, lần váy rộng phủ giấu bên dưới, không hiện ra bụng, sau đó bày ra một bộ dáng yêu cơ. Ngón tay nhỏ chỉ hần, mị nhãn bắn tới, “Nếu như thế, người phạm tục như người, còn không mau mau qua đây? Nhanh chóng bái lạy dưới váy của bản cung.”

Nàng giả vờ mình là tiên nữ bên người Vương Mẫu nương nương, cho nên tự xưng bản cung.

Nhưng Tiêu Đạc nghe đến trái tim đập mạnh.

Nhìn tiểu yêu tinh khuynh quốc khuynh thành này. Mê hoặc chúng sinh, tự mình xuyên tạc lời nói của mình - bản cung? Nếu nàng tự xưng bản cung, vậy mình chẳng phải là...? Sắc đẹp và quyền lực, giống như độc dược và mê ly hoà vào nhau, khiến bất kỳ người đàn ông nào trên đời này, đều cam tâm tình nguyện bị say mê.

Tiêu Đạc mỉm cười chậm rãi đi lên phía trước, nửa quỳ gối trước mặt nàng, ánh mắt sáng quắc, “Vâng, nương nương.”

Chỉ trong chốc lát Phượng Loan đã minh bạch suy nghĩ trong lòng hắn, nhưng không thể bác trần.

Cho nên ngửa cằm lên, cao ngạo nói: “Miễn lễ, đứng lên đi.”

“Kiêu Kiêu!” Tiêu Đạc không nhịn được sinh ra một loại cuồng nhiệt, ngồi xuống trước mặt nàng, nâng lên ngón tay trắng nõn nhỏ nhắn của nàng cắn thật hôn lên, nỉ non nói: “Nàng thật đúng là khiến người ta yêu thích không muốn buông tay.”

Phượng Loan nở nụ cười, mang theo cảm khái thâm lương đối với kiếp trước cảm thấy không biết nên khóc hay cười, tùy tiện cười rộ.

Suy nghĩ của mẫu thân đúng là chân lý của cả đời nữ nhân, bản thân mình dùng đúng rồi.

Thời gian từ từ trôi qua, tin chiến thắng từ tiền tuyến từng cái từng cái truyền tới Kinh Thành.

Kỳ thật trong lúc đánh giặc có thắng có thua, bất quá theo lệ thường, cũng chỉ tuyên dương thắng trận. Còn thua sao, chỉ cần không phải thất bại thảm hại là được, bởi vậy tính ra, Thái tử Tiêu Anh xuất chinh lần này coi như thuận lợi.

Đánh ừ đánh, triều đình xài bạc càng như nước chảy, đánh tới tháng sáu, rốt cục truyền đến tin Tây Lương đầu hàng!

Trong khoảng thời gian ngắn, trên dưới triều đình đều ầm ầm vui mừng theo.

Khi Phụng Loan nghe được cái tin tức tốt này, cười cười, rất nhanh..., Thái tử trẻ trung khỏe mạnh, văn võ song toàn sẽ bị Hoàng đế kiêng kỵ.

Lúc ban đầu điểm xuất phát của Hoàng đế là tốt, nghĩ tới bản thân mình lớn tuổi, bảo Thái tử học hỏi kinh nghiệm, tương lai chờ hấn sau trăm tuổi, --- Thái tử đã chiếm đích trường, lại có quân công và quyền thế trên người, dĩ nhiên có thể khiến đám lão thần từ khiếp sợ, triều cục vững vững vàng vàng.

Thuận tiện, Tiêu Trạ đi theo cũng có quân công, có một Thành Vương phi từ Tàn gia cũng sẽ được vinh hoa phú quý theo.

Như vậy đã không phụ lòng cơ nghiệp tổ tông, không phụ lòng giang sơn xã tắc, báo ân lúc trước Phạm hoàng hậu bồi dưỡng mình, cũng đồng thời nâng đỡ Tàn gia nhà mẹ đẻ, coi như vẹn toàn đôi bên.

Thật ra uy danh của Thái tử theo chiến công mà tăng lên, dần dần nước lên thì thuyền lên, mà giờ khắc này, lão hoàng đế còn chưa băng hà, điều này tạo thành cục diện một núi khó chứa hai hồ. Đặc biệt là người già dễ dàng đa nghi, thấy Thái tử tuổi trẻ đầy hứa hẹn, thấy các thân từ đều nịnh hót Thái tử, kêu Hoàng đế từ từ già đi làm sao mà chịu nổi?

Phụng Loan nhẹ cười, bởi vì cái gọi là nhà không hai chủ, nước không có hai vua a!

Ngày mùa hè nắng hè chói chang, thời tiết nóng cực kỳ, ở Vọng Tĩnh Bào Nguyệt Các ngâm vào khối băng bên trong chậu nước, tỏa ra một ít hơi mát, điều này làm cho toàn thân Tiêu Đặc khi qua tới thoải mái. Trong vương phủ tất nhiên cũng có khối băng, nhưng chỉ bảo đảm ở thư phòng của Tiêu Đặc và chỗ Đoan Vương phi cung ứng đầy đủ, còn đám người Tường Trắc phi thì được lĩnh án theo phân lệ.

Như Vọng Tĩnh Bào Nguyệt Các, bắt đầu từ đại sảnh, phòng khách, sảnh bên, phòng ngủ, phòng ngăn, chỗ nào cũng đặt khối băng thật là thập phần xa xỉ, thế gia đại tộc không có tiền và năng lực sẽ không cung ứng nổi.

Tiêu Đặc ngồi xuống uống một ly nước ô mai ướp lạnh trước, trêu ghẹo cười nói: “Chỗ của nàng mát mẽ thoải mái, bốn vương đến rồi cũng không muốn trở về.” Không chỉ mát mẽ, cái gì hiếm lạ cũng có đầy đủ, còn có tiêu mỹ nhân và hai đứa bé trong tương lai làm bạn, đích thật là thích ý không muốn đi.

Phụng Loan cười nói: “Vậy được, chàng liền ở rể nhà ta đi.”

“Lại nói vậy.” Tiêu Đặc đưa ngón tay chỉ nàng, chung đụng gần một năm, dần dần có thói quen dung túng nàng làm càn, những cơ thiếp khác tuyệt đối sẽ không dám có ngôn ngữ hay làm càn, còn nàng nói, chỉ cảm thấy như nghe truyện cười trẻ con. Ngược lại nói đến chính sự, “Ta đã cho người đi các tỉnh tiếp nhận các cửa tiệm, cấp dưới hỏi, vì sao mỗi tỉnh đều phải có hai cửa tiệm?”

Phụng Loan không dám tùy tiện dùng băng, chỉ uống vài ngụm nước ô mai giải nhiệt, “Như vậy à.” Nàng lau miệng nói: “Thứ nhất một tỉnh phạm vi quá lớn, sợ khó khăn thu tập tin tức, thứ hai cũng là để bọn họ giám sát ý tứ lẫn nhau, vạn nhất có một người trong đó nói dối, đối chiếu hai bên, trong lòng Vương Gia không phải đều biết sao?”

Tiêu Đặc nghe xong gật đầu, “Nàng nói có lý.”

“Là Đại Bá Phụ nói.” Phụng Loan nở nụ cười, lại bắt đầu nói dối né tránh mũi nhọn, “Chẳng qua ta chỉ truyền lời thôi. Đại Bá Phụ còn nói, hai cửa tiệm chỉ là quy mô mới có, Vương Gia có tình lực, thêm nhiều hơn mấy cái nữa cũng có thể.”

Tiêu Đặc gật đầu nói: “Được, sau này ta cân nhắc cho người đi làm.”

“Ôi, bụng nặng ngồi mệt quá.” Phụng Loan dựa sát tới gối đầu màu thu hương kết chỉ mực, quay tới quay lui một lúc lâu, xoay cho mình một tư thế thoải mái, “Trời ơi, còn phải đến khi hai, ba tháng nữa mới sinh, mệt chết ta rồi.”

Tiêu Đặc nhìn nàng cũng thấy mệt, cánh tay mảnh khảnh, chân mảnh khảnh, mềm mại như con mèo nhỏ, lại là một người mang thai, tròn căng, như vậy không phải giống như mỗi ngày kéo theo một túi thóc to? Có chút đau lòng, tiến lên xoa bóp eo cho nàng, “Không phải mệt đến mức mỗi nhừ chứ? Lúc không có chuyện gì làm, kêu nha hoàn nhẹ xoa xoa cho nàng đi.”

Phụng Loan lại nói: “Không nên xoa bóp loạn, mấu thân nói, sợ bọn nha hoàn không biết nặng nhẹ xoa không thỏa đáng. Lần nào ta cảm thấy không khỏe, đều là mấu thân qua đây xoa cho ta.” Nói xong, khó tránh được lòng chua xót, “Chàng không biết đâu, mấu thân được chiều chuộng so với ta gấp ngàn lần, muốn bà động tay làm cho người ta, cũng chỉ có mình nữ nhi là ta đây mới có thể hưởng thụ.”

“Sướng nhất là nàng.” Lúc này Tiêu Đặc ngừng tay, cười cười, trong hoàng thất cũng không có nhiều tình mẫu tử như vậy.

Mình là nhi tử cũng không cần nói, ngay cả muội muội của mình là Thái Bình công chúa, từ nhỏ đều do cung nhân và bà vú chăm sóc, cho tới bây giờ

mẫu thân cũng không dính tay vào. Một là do quy củ trong cung, hai là cả ngày mẫu thân chỉ lo cùng nhóm người hậu phi tranh giành ghen tị, đâu còn có thể cẩn thận chiều cô con cái? Chỉ cần bảo đảm đường sống liền không sai.

“Lục Lang, sao vậy hả?” Phụng Loan miễn cưỡng cảm nhận ra hắn có phần không thoải mái, đưa tay ra, khẽ vuốt lên mày kiếm gọn gàng, cố ý ngắt lời cười nói: “Làm sao..., chàng cũng muốn có người xoa xoa sao? Ôi chà, chờ ta sanh xong hai đứa nhóc này, sẽ xoa cho chàng, thế nào?”

Khỏe miệng Tiêu Đạc hơi vênh, có đôi khi Kiều Kiều tùy hứng một chút, thích nũng nịu một chút, nhưng đủ cẩn thận, đủ chu đáo, càng hiểu rõ như thế nào khiến tâm tình mình bình phục.

Khẽ véo nhẹ chiếc mũi thon của nàng, dịu dàng nói, “Đóa hoa nhỏ hiểu lòng người.”

Phụng Loan không thuận theo, “Ta không nhỏ, không nói so với trước lớn hơn một tuổi, hơn nữa lập tức liền sẽ làm mẫu thân.” Bộ dáng chăm chỉ xinh đẹp, “Lục Lang, sau này không cho coi ta như tiểu hài tử.”

“Đúng vậy.” Tiêu Đạc cười nói: “Nàng là người lớn rồi.”

Hai người đang nói chuyện phiếm liếc mắt đưa tình, nha hoàn bên ngoài ho khan một cái, “Vương Gia, có người ở Vương phủ qua đây truyền lời.”

Tiêu Đạc vừa tới, chuẩn bị ở lại ăn cơm cùng Kiều Kiều, không muốn giờ phút này rời đi, cho nên nói: “Cho vào.” Chỉ cần không phải chuyện khẩn cấp, ăn cơm xong rồi trở về xử lý.

Tới truyền lời đích thị là gã sai vặt ở Ngõ Trúc U Cự, không dám vào bên trong, đứng bên ngoài trả lời: “Vương Gia, bên ngoài mới vừa được tin, Đông cung Trưởng Sử phủ thái tử uống rượu ở thành Bắc Hoa Lâu, bị bắt ngay tại chỗ.”

Tiêu Đạc nhú mày, đây là..., Đông cung lập tức sẽ gặp phải sóng gió hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Con Dâu Hoàng Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.